„Un senzațional roman de succes."
Daily Express

INTIMITATE

ELIZABETH GAGE

EDITURA MIRON

ELIZABETH GAGE
INTIMITATE
Traducere de Gabriela-Anca Marin

Editura Miron, 1996
ISBN 973-95058-5-8
v.1.0

PROLOG

Insula se numeşte Xalos. Se află în Marea Egee, cam la o sută kilometri la est de Atena şi la o distanţă egală în vestul coastelor turceşti, într-un grup numit Ciclade. De origine vulcanică, oferă prea puţin teren pentru agricultură. Cele câteva sute de locuitori îşi câştigă existenţa din pescuit şi din cultivarea câtorva grădini de măslini care cresc cu greutate.

Cu două mii de ani în urmă, insula a jucat un rol, important, deşi cam ambiguu, în al doilea război peloponezian, când o bandă mică, dar feroce, de marinari spartani a folosit-o drept bază a atacului lor împotriva garnizoanei ateniene de la Sifnos. Spartanii şi-au mascat navele de război în vase de pescuit şi au aşteptat în portul Xalos aproape două luni, înainte de a-i lua cu asalt pe atenienii nepregătiţi. Dar, după cum s-a văzut mai târziu, victoria lor a fost asemănătoare cu cea a lui Pirus, pentru că o epidemie de holeră a ucis cea mai mare parte din populaţia insulei, inclusiv pe ocupanţii spartani, la numai şase săptămâni de la bătălia decisivă.

Apoi, în secolele următoare, satul a fost un pion în tot atâtea războaie civile sau generale, câte au fost în stare să inventeze grecii şi vecinii lor. A trecut dintr-o mână în alta de multe ori. Dar locuitorii, al căror arbore genealogic

coboară până la Eschil şi Tucidide, au dat prea puţină atenţie zarvei tăcute de luptele politice din jurul lor, preferind să-şi concentreze grijile asupra fluxului şi refluxului, asupra furtunilor şi asupra modului de viaţă al bibanului cu pete, principala lor sursă de hrană.

Vizitatorul insulei, care are experienţa locurilor frumoase de pe tot globul, este izbit de faptul că insula nu se mândreşte cu niciun hotel elegant. Nu are niciun fel de industrie turistică, deşi portul său este pitoresc, priveliştea asupra insulelor din Egee este magnifică, iar apusurile de soare le egalează pe cele din întreaga lume. Un hotel mititel din centrul oraşului, frecventat de comercianţi şi, ocazional, de câte o văduvă sau un celibatar, este unicul mod de cazare posibil.

Turiştii nu vin în acest loc încântător pentru că nu dispun de mijloace de distracţie şi îşi îndreaptă atenţia în altă direcţie, fără să-şi dea seama că mica insulă Xalos rămâne aşa cum este.

Terenul excelent care ar fi putut adăposti hoteluri, restaurante sau blocuri a fost cumpărat, în anii din urmă, de un singur om şi închiriat la preţuri derizorii negustorilor, pescarilor şi sătenilor care locuiesc aici. Industria turismului, care înghiţise toate insulele din vecinătate, fusese ţinută cu forţa la distanţă de acest om. Astfel, într-o versiune de sfârşit de secol douăzeci a războaielor antice duse pentru cucerirea de teritorii, această minusculă insulă fusese încă o dată protejată de hoardele invadatorilor de un despot binevoitor, dar inflexibil.

Omul era rar văzut de săteni; mulţi dintre ei nici nu-şi dădeau seama că el era răspunzător pentru viaţa lor netulburată. Avea o căsuţă luxoasă, cu faţa spre port, construită pe un deal. Bărbatul veşnic ocupat, de o bogăţie legendară, venea aici numai de patru-cinci ori pe an, întotdeauna singur, pentru a scăpa de numeroasele sale obligaţii şi răspunderi. Casa nu avea telefon, iar

corespondenţa îi era păstrată la oficiul poştal din sat.

Din când în când, câte un sătean îl zărea plimbându-se îngândurat pe vreo străduţă îngustă sau stând în tăcere pe un parapet, cu mâinile pe lângă trup, privind departe spre mare. Altfel, proprietarul parcă nici n-ar exista.

*

În această zi de iunie a anului 1981, casa nu era goală. În dormitorul principal, al cărui privelişte magnifică spre Egee era ascunsă de perdelele trase, un bărbat şi o femeie erau întinşi, goi, sub cuverturile moi ale patului larg, odihnitor, cu trupurile înlănţuite în îmbrăţişarea dragostei.

Bărbatul avea până în patruzeci de ani, dar arăta mai tânăr. Avea un trup suplu, frumos, cu membre puternice, de atlet. În această clipă, coapsele îi erau curbate în jurul femeii. Mâinile o cuprindeau iubitor pe sub talie, mângâind-o în timp ce o apropia de el.

Femeia era subţire şi frumoasă, cu pielea mătăsoasă şi părul arămiu, buclat, răvăşit pe pernă. Ochii îi erau închişi de dorinţă.

— O, murmură ea când, cu o mişcare prelungă, el îşi găsi drumul în adâncurile ei. O, te iubesc!

Braţele ei îl cuprindeau, iar mâinile îi alunecau în sus şi în jos pe spatele lui. Picioarele i se arcuiau în jurul taliei lui. Trupul îi era ca pe jăratic, pulsând în jurul bărbăţiei cuibărite înlăuntrul ei.

— Te iubesc, repetă ea. Te iubesc…

Timbrul vocii ei păru să-i slăbească, era ultimul control pe care-l exercita asupra plăcerii sale. Cuvintele nu mai aveau loc. Extazul îi cuprinse pe amândoi.

Po noptieră, uitat de cei doi, se afla un ziar, *Internaţional Herald Tribune.* Era deschis la o pagină din interior, unde următorul titlu domina restul ştirilor:

CEL MAI BOGAT BĂRBAT AL AMERICII SE CĂSĂTOREŞTE.

Articolul de sub titlu relata despre o lungă poveste de dragoste, despre o tragedie recentă, despre un copil şi despre o serie complicată de evenimente cu sfârşit fericit. Era o poveste care înflăcărase imaginaţia curioşilor luni în şir şi nu dădea semne să-şi piardă interesul.

Dar bărbatul şi femeia din pat veniseră aici să scape de curiozitatea lumii. Ei erau de fapt obiectul acestui interes. În acest moment, pentru ei nu exista nimeni şi nimic altceva decât ei înşişi..

Femeia simţi cum în timp ce ritmul lui se accelera, trupul ei îi răspundea cu fiecare fibră. Un geamăt răsună abia auzit în gâtul ei. Îşi arcui spatele alb şi graţios şi-l trase spre ea cu braţe dornice. Oftă adânc, plăcerea fiind aproape insuportabilă. Apoi un spasm îi copleşi pe amândoi şi-i simţi esenţa revărsându-se în ea. Îşi strigă extazul şi-i auzi geamătul fierbinte.

Minute lungi, rămase în braţele lui, liniştindu-se, fierbinţeala trupului cedând locul unei călduri confortabile şi preţioase. Dar fiecare suflare şi fiecare atingere însemnau că ea îi aparţinea lui. Zâmbi, simţind cum i se predă de bunăvoie.

— Te iubesc atât de mult, murmură ea. E prea frumos ca să fie adevărat.

— Este adevărat, răspunse el, ţinând-o strâns. Mi-am petrecut toată viaţa învăţând să fac diferenţa între ce-i adevărat şi ce nu. Acum eşti a mea. Nimic nu ne va mai despărţi.

Era foarte sigur. Cuvintele cuprindeau forţa voinţei lui, ca şi pe aceea a puterii lui de înţelegere. O aşteptase o viaţă. N-o va mai pierde niciodată.

Avusese o viaţă aventuroasă, de-a dreptul eroică, Dar existenţa sa căpătase un rost abia când o cunoscuse pe ea. Îi dăruise pe loc inima. Apoi o pierduse.

Întreaga sa lume se năruise, iar el trăise ca o fantomă, autoexilându-se.

Apoi o regăsise în mod miraculos. Venise la el când viaţa îi era o ruină şi, datorită ei, inima i se redeşteptase din somnul prelung. Nu va mai permite lumii să i-o răpească din nou.

Ea păru să-i citească gândurile, căci spuse:

— Ai dreptate. Eu îţi aparţin. Ăsta-i unicul adevăr.

Se ridică, goală. Rămase întins, admirând-o. Era subţire, o sculptură a frumuseţii. Nu-şi dădea seama de profunzimea propriei ei senzualităţi. El ştia că, dacă încerca, ea putea vrăji un bărbat, şi putea ţese o pânză în jurul inimii lui, din care evadarea era imposibilă,

Dar acum era a lui, fără reţineri. Îl privi, zâmbindu-i. Lumina dragostei din ochii ei îl cuceri şi se ridică alături de oa. Făceau un cuplu uimitor, perfect, un bărbat puternic, cu siluetă de Adonis, şi o femeie graţioasă, cu forme frumoase, înaltă şi suplă, cu sâni tari, pe care mâinile lui îi cuprinseră ca într-o cupă.

Se sărutară îndelung. Îşi îmbrăcară halatele de mătase – micul lui cadou pentru această ocazie – şi ieşiră pe terasa care dădea spre port.

O înlănţui cu braţul şi privi, pierdut, marea. Valurile aveau o lucire sângerie izbitoare, de nestemate, în lumina soarelui care apunea. Stătuse de multe ori aici, singur, cercetând suprafaţa lucitoare şi întrebându-se ce secrete nevăzute clocoteau sub ea.

Îşi petrecuse viaţa învăţând să interpreteze aparenţa lucrurilor, forţele şi interdependenţele ce le controlau. Multora, el le apărea ca stăpân ai acelei lumi. Dar, până în urmă, învăţase că, adesea, omul nu se putea descoperii pe sine. Poate agonisi averi nemăsurate, poate poseda o mie de femei, fără să se fi apropiat nici măcar cu un contimetru de propria sa inimă.

De accea, bogăţia sa îl făcuse doar să pară mai sărac,

iar puterea, să se simtă mai neajutorat – până când o regăsise pe ea. Abia acum putea să respire, să înceapă să trăiască.

— Mi-e groază să mă mai gândesc la asta, vorbi el.

— La ce? întrebarea era pusă pe un ton blând.

— Cât de uşor te-am pierdut, spuse el, şi cât de greu mi-a fost să te regăsesc. Aş da orice să recâştig anii aceia.

— Dragul meu, zise ea, poate că n-au fost ani pierduţi, Poate că au fost necesari, în felul lor.

Ochii ei se odihneau pe mare, împrumutându-le culoarea.

— Poate că, adăugă ea pe gânduri, nici n-am fost vreodată despărţiţi cu adevărat

Se întoarse s-o privească. Înţelese că avea dreptate. Trăise fiecare clipă sub vraja ei, chiar şi atunci când se străduise din răsputeri s-o uite. Oricare femeie fusese doar o biată copie a ei, un soi de mască. Asemeni firului Ariadnei care-l condusese pe Tezeu prin labirint, fiecare femeie fusese doar o parte a firului invizibil care-l lega de ea, numai de ea.

— Cred că ai dreptate, spuse. Indiferent unde eram sau ce făceam, mă întorceam la tine. Acum o ştiu.

— Da, zâmbi ea. Îmi face bine să ştiu.

Îi mângâie părul şi-l trase mai aproape de ea. În ciuda prospeţimii reci a aerului serii, simţi cum o invadau din nou valuri de dorinţă.

— Te iubesc, murmură ea, apropiindu-şi buzele de ale lui.

Făcu o mişcare bruscă în braţele ei. În acel moment, un sunet brutal, abrupt, veni de undeva din spatele ei. Timp de o secundă, încercă să-şi spună că venea din port, de jos. Dar ştia deja că era ecoul unei arme, primejdios de aproape.

— Jordan, nu!

Se agăţă de ea, cu o privire nedumerită în ochi. Apoi

căzu la pământ, în timp ce ea se chinuia să-l sprijine. Strigă îngrozită, nefiind încă în stare să creadă ceea ce vedea.

— Nu, Jordan, nu…

O cuprinse panica. Se uită în stânga şi în dreapta terasei. Nu văzu pe nimeni, dar simţi prezenţa cuiva care venea spre ea.

Ceva mai puternic decât teroarea o făcu să ţâşnească înăuntru, în dormitor.

În câteva secunde reveni cu o pernă şi cu o pătură. Ignorând cu bună ştiinţă primejdia, îngenunche lângă omul pe care-l iubea. Nu vedea unde era rănit. Era sânge peste tot, mult sânge. Îi puse perna sub cap.

— O, Doamne, Jordan. Jordan…

Pătura era încă în mâna ei. Îi mângâie obrazul. Ochii lui deveniseră opaci.

— Dragul meu, spuse ea. Uite-te ia mine. Vorbeşte-mi. Te rog!

Ştia că era singură. Nu aveau telefon. Cel mai apropiat vecin era la câteva sute de metri depărtare. Şi chiar dacă strigătele ei puteau fi auzite de aici, nu era timp să capete răspuns,

O voce se auzi din spatele ei, de pe terasă.

— Ei, s-a terminat.

Îşi ridică privirea şi păli. Văzu o siluetă în picioare, lângă parapet, cu o armă îndreptată spre ea. Chipul cunoscut era înfierbântat, triumfător.

— Tu, spuse ea.

Buzele i se crispară într-un zâmbet strâmb.

— Nu poţi să fugi de trecut. Credeam c-ai învăţat asta până acum.

Arma era îndreptată spre trupul relaxat din braţele ei.

— Tu ai făcut asta, se auzi vocea. Tu ai crezut că le poţi avea pe toate. Acum vezi unde ai ajuns.

Trăsese pătura peste Jordan. Îi ţinea capul tandru în poală…

— Dă-te înapoi. Vocea se asprise. Dă-te înapoi sau te ucid şi pe tine.

Privi în sus. Teama îi făcea ochii şi mai frumoşi. Refuză din cap.

— Bine, spuse nepoftitul. Atunci rămâi acolo. Tu ai vrut-o. O să vezi cum pătrunde glonţul. Atunci o să înţelegi.

Arma se apropie, aţintită spre Jordan.

— Nu! strigă ea.

Silueta o privi, zâmbind.

— Ce s-a-ntâmplat? se auzi vocea. Tu ai provocat toate astea. Ai crezut că te poţi ascunde la nesfârşit de adevăr. Dar totul trebuie plătit. Te temi de dreptate?

Arma era aţintită cu grijă spre capul lui Jordan. Mâna nu-i tremura. Degetul se mişcă pe trăgaci, fără grabă.

— Dreptate, repetă vocea.

Explozia reverberă peste dealul pietros, pornind din casă spre mare. N-o auzi nimeni.

*

CARTEA ÎNTÂI
OGLINDĂ, OGLINJOARĂ

1

Chicago, Illinois, 13 octombrie 1955

Holly Fleming credea că văzuse tot ce se mai putea vedea.

În şaisprezece ani de când era asistentă socială în cartierul South Side, din Chicago, văzuse familii distruse

de alcool, sărăcie, droguri, lipsă de speranţă şi de orice formă de abuz cunoscută omului. Umblase pe străzile unde viaţa preţuia adesea mai puţin decât un plic cu heroină sau, uneori, un pachet de ţigări.

O fată bătrână, sprintenă, cu o inimă caldă, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, al cărei salariu abia ajungea să acopere chiria apartamentului ieftin din centrul oraşului, Holly, avea o familie enormă de clienţi nevoiaşi care aşteptau vizita ei săptămânală de parcă era o sfântă ce le binecuvânta viaţa. De-a lungul anilor de muncă întâlnise oameni care reuşeau să se respecte pe ei înşişi şi să se iubească, în cele mai atroce condiţii de viaţă. Mai presus de toţi, copiii îşi păstrau misterioasa lor demnitate şi inocenţă, indiferent de abuzurile sau nepăsarea pe care le suferiseră.

Poate că tocmai din cauza acelor copii, Holly, care nu mai spera să aibă vreodată unul, îşi continua neobosita căutare într-o profesiune care învinsese demult asistenţi sociali mai puţin devotaţi şi îndura expunerea zilnică la un tip de mizerie inimaginabilă în afara ghetoului urban al lumii moderne.

În acea dimineaţă vântoasă de toamnă, Holly îşi bea cafeaua şi răsfoia dosarele, pregătindu-şi vizitele din acea zi, când un coleg se apropie de ea.

— Ceva nou, zise el, ţinând în sus un dosar.

Holly îi privi. Se numea Keith Cassidy. Era mai tânăr decât ea şi mai cinic. Cinci ani de muncă îi alungaseră idealismul, dar, spre deosebire de Holly, nu descoperise în sine sâmburele compasiunii, care face viaţa unui asistent social suportabilă şi satisfăcătoare.

Keith îşi ura munca şi ochea o avansare care urma să-l scutească de contactul cu clienţii şi să-l propulseze în administraţie, între timp, era, dacă nu un profesionist afectuos, cel puţin unul meticulos. Nu-şi iubea clienţii, dar se temea să comită o greşeală care ar fi putut să-i pună în

pericol avansarea sperată. Holly avea încredere în el.

— Ce este? întrebă ea.

— O familie numită Sundberg, răspunse el. Absenteism şi suspectată de abuz faţă de copil. O vecină a telefonat pentru a patra oară. Crede că este ceva serios.

Holly cercetă dosarul. Era practic o necunoscută. Familia se afla în oraş de şase luni. Aveau un copil, o fetiţă în clasa întâi. Conform dosarului, mama era uneori casieriţă, alteori recepţioneră. Tatăl nu locuia acasă. Exista un prieten al mamei, după cum reieşea din depoziţiile vecinilor.

— Am sunat la şcoala fetiţei azi-dimineaţă, spuse Keith. Ziceau că n-a mai venit la şcoală de o săptămână. Au trimis un pedagog acasă la ea, dar nu era nimeni acasă. Şeful mamei spune că nu a venit la serviciu de o săptămână. Nu au telefon. Vecina crede că se petrece ceva neobişnuit. Ar trebui să mergem acolo, să vedem.

Holly închise dosarul. Avea încă o duzină de vizite de făcut astăzi, multe din ele fiind urgenţe. Dar era ceva în legătură cu acest caz Sundberg care o neliniştea.

— Bine, îi spuse ea lui Keith. Celelalte cazuri mai pot aştepta. Hai să mergem.

Au ajuns în cartierul sărăcăcios, unde se afla casa dărăpănată, cu maşina veche, proprietatea statului federal, purtând însemnele pe portieră. Era o casă de lemn pe cale să se năruie, cu acoperiş de şiţă. Obloanele erau desprinse, jgheaburile ruginite şi era evident că toată casa nu mai văzuse picior de zugrav de vreo cincisprezece, douăzeci de ani. Cea mai veche şi cea mai sărăcăcioasă casă din comunitate.

Keith vorbi cu vecina de alături, în timp ce Holly suna la uşa casei Sundberg. Niciun răspuns.

Până la urmă, Keith chemă poliţia. În zece minute sosi o maşină şi ofiţerii de poliţie i-au ajutat să forţeze uşa

din faţă.

Au pătruns într-o casă cu miros neplăcut. Mirosul de gătit, combinat cu duhoarea fumului de ţigară stătut şi izul acru de bere vărsată pe jos predominau.

Holly intră în bucătărie. Deschise frigiderul. Era gol, cu excepţia unui măr vechi şi a unei salate îngălbenite.

Nu locuia nimeni aici, de câtăva vreme. Nu exista nicio îndoială.

Însoţită de ofiţerul de poliţie şi de Keith, Holly cercetă casa pe îndelete. Sufrageria şi dormitorul mare nu trădau nimic. Patul dublu era nefăcut. O scrumieră mare, plină de mucuri, era pe noptieră, alături de un pahar slinos care mirosea a gin ieftin.

Dulapul era aproape gol. Arăta de parcă mama plecase, luându-şi cea mai mare parte a hainelor cu ea. Dar locul nu părea să fie în totalitate abandonat. Ochiul experimentat al lui Holly detecta misterioase urme de viaţă. Părea bântuită, reflectă ea, parcurgând holul.

Dormitorul copilului îi confirmă bănuiala. Patul era făcut ordonat. Pe o măsuţă de metal se afla un caiet. Un şevalet se afla în colţ, iar alături de el era o acuarelă ieftină. Fetiţa, fără îndoială, îşi făcea temele, până… până când?

În sfârşit, coborâră la subsol. Keith aprinse becul care atârna în tavan. Un cuptor, un boiler şi cam atât. Nişte cutii vechi, nişte vechituri şi un cat de lemn.

— Ei, nu-i nimeni aici, spuse Keith. Mama probabil că şi-a luat fiica şi a spălat putina. Cu prietenul, îmi închipui. Hai să plecăm.

Rămaseră pe loc o clipă. Keith se uita împrejur fără interes. Ofiţerul se uită la ceas, nerăbdător să plece. Holly ezită. Simţea că era ceva rău aici. Foarte rău,

— Ei? întrebă Keith. Ce mai aşteptăm?

Holly duse un deget la buze ca să-l facă să tacă.

Apoi se îndreptă spre cuptor. Auzi un zgomot foarte

slab. La început, crezu că era un şoarece. Îi era teamă de şoareci şi se opri pe loc. Apoi avu o idee.

— Jill, spuse ea, poţi ieşi acum. Totul este în ordine. Am venit să te ajutăm.

Din nou sunetul uşor, o mişcare de-abia simţită, dar de data aceasta trădând o prezenţă omenească.

Holly privi în spatele cuptorului. De pe buze îi scăpă o exclamaţie involuntară.

Fetiţa era acolo. Îmbrăcată în pijama. Nu purta nici şosete şi nici papuci. Suferea vizibil de malnutriţie şi era murdară. Părul blond era prea lung şi cozile nepieptănate.

— Ei bine, drăguţo, spuse Holly, o să avem noi grijă de tine acum. O să fie bine.

Fata o privi cu ochi goi. Acum că Holly se obişnuise cu penumbra, văzu urme de bătaie şi vânătăi pe trupul copilului. Semnătura de neconfundat a abuzului vicios, îndelungat.

— Pe mine mă cheamă Holly, spuse ea. Holly Fleming, îmi pare bine să te cunosc, Jill. Sper să fim prietene bune.

O duseră pe fetiţă sus. Ofiţerul chemă secţia prin radio, în timp ce Holly şi Keith analizau situaţia. Evident, fetiţa trebuia luată de acolo, apoi vor încerca să ia legătura cu mama copilului.

În dormitor erau urme de mâncare. Copila se pare că se dusese să cumpere lapte şi pâine cu propriii ei bani, până când se terminaseră. Încercase să supravieţuiască singură în casă.

Pe calendarul din bucătărie, datele erau tăiate în cruce. Judecând după ultima dată tăiată, mama plecase de patru săptămâni. Prin urmare, fiica se dusese singură la şcoală şi-i înşelase pe profesori timp de trei săptămâni, înainte de a înceta definitiv să mai meargă. Într-un mod profund, copilăresc, probabil că se descurajase. Poate că aştepta să moară.

— Eşti de mult timp singură, Jill? o întrebă Holly. Unde-i mami?

Fetiţa nu spuse nimic.

— Ei, o să te ducem unde o să ai de mâncare şi o să cunoşti copii drăguţi. Hai să te pregătim.

Holly trebui să-şi înăbuşe exclamaţia când dădu jos pijamaua fetiţei, pentru a o îmbrăca. Tot trupul îi era acoperit cu vânătăi. După cât de umflat era coşul pieptului, avea una sau două coaste rupte.

— Haide, draga mea, spuse Holly, reţinându-şi lacrimile care îi umpleau ochii. O să avem grijă de tine. O să fie bine.

Când copila ajunse în hol, cu Keith, Holly se întoarse în dormitorul ei, să vadă dacă nu uitase ceva.

Observă şevaletul. Pe el era pictura în culori vii a unei femei.

Holly ridică fila. Dedesubt era o altă pictură, iar sub aceasta, altele. Blocul era plin cu tablouri în acuarelă.

Multe dintre desene reprezentau un fel de mamă sau zână inventată. Era înaltă şi subţire, cu părul roşu şi ochii verzi şi un zâmbet foarte blând. Deşi celelalte detalii ale înfăţişării ei difereau de la o pictură ta alta, în toate purta o rochie roşie. Nu semăna deloc cu mama adevărată, care fusese descrisă de vecine ca o femeie brună, supraponderală.

Fără îndoială că fetiţa le pictase în timpul iadului de izolare completă. Probabil că ele rămăseseră singura ei legătură cu luciditatea.

Se duse la uşa dormitorului ca să-i vorbească.

— Ai vrea să luăm şi picturile tale? întrebă Holly.

Fetiţa nu spuse nimic, ci o privi fix pe Holly.

Nu scosese nicio vorbă de când veniseră ei.

Holly puse avutul sărăcăcios al copilului într-o pungă de hârtie. Când ieşeau, dintr-un impuls, se întoarse în dormitor şi luă una dintre picturile cu zâna, o împături şi o

luă cu ea.

Duseră copila Ia adăpostul din South Side, unde i se luară datele şi se introduseră în calculator, Holly încerca s-o facă să vorbească, dar nu putu scoate un cuvânt de la ea.

Copila fu examinată de medic în aceeaşi după-amlază. S-a descoperit că fusese victima unor abuzuri sexuale repetate. Doctorul clătină din cap, cu o încruntare semnificativă când îi prezentă lui Holly raportul său.

Halal prieten avea mama, se gândi Holly.

Acum, că fetiţa fusese îmbăiată, cu părul spălat şi pieptănat în codiţe de Holly, ieşi la iveală frumuseţea ei extraordinară. Avea o piele adorabilă, ca de alabastru şi ochi albaştri, adânci, ce avuseseră cândva o expresie încrezătoare. Acum erau goi de-ţi frângeau inima.

Au trecut două zile, în care Holly încercă să facă faţă celorlalte cazuri ale sale, urmărind şi desfăşurarea cazului Sundberg. Apoi sosi ordinul de a transfera copila la vechiul orfelinat de stat.

Holly îşi luă rămas-bun de la Jill Sundberg joi dimineaţa. O asistentă socială avea s-o conducă cu maşina până la orfelinat, un complex enorm şi urât, aflat la marginea unui oraş ai cărui locuitori îl ocoleau, de parcă era ciumat.

— O să vin să te văd curând, Jill, promise Holly. Vor avea grijă de tine acolo. Mă numesc Holly Fleming. O să ţii minte?

O ţinea de umeri. Fetiţa nu a protestat, n-a încercat să scape. Dar privirea din ochii ei o făcu pe Holly să şi-o întoarcă pe a sa. Avea ceva straniu, aproape monstruos în ea. Copila nu mai avea încredere în nimeni. Poate că nu va mai avea niciodată. Cum va supravieţui în restul existenţei sale pe pământ era ceva care o depăşea pe Holly.

— Nu vrei să-mi zâmbeşti, drăgălaşo? întrebă Holly. Nu vrei să-mi spui la revedere?

Copila nu zise nimic.

Holly privi în tăcere cum asistenta urca fetiţa în maşină şi închidea portiera. Abia când maşina nu se mai văzu, Holly îşi dădu seama că avea oehii plini de lacrimi. Mâinile îi erau reci, acolo unde atinsese umerii mici, cu numai câteva clipe în urmă.

Avea doar şase ani!

Cu acest gând, Holly oftă şi se întoarse la treburile ei.

Copita stătea pe bancheta din spate în timp ce maşina parcurgea şoselele cu două benzi ce traversau ogoarele, în drum spre orfelinat. Asistenta socială vorbea din când în când, dar fetiţa nu-i răspundea.

Nu ducea cu sine nicio urmă din trecutul ei. Hainele pe care le purta fuseseră cumpărate de Holly Fleming pe un bon de haine de stat. Ţinea în braţe un ursuleţ pe care îl plătise Holly din buzunarul ei.

Fetiţa se uita pe geam într-o tăcere cenuşie, care o linişti pe asistentă cu privire la comportamentul probabil din timpul călătoriei, dar o îngrijoră când se întrebă ce se petrecea în mintea copilului.

Asistenta socială îşi dădea prea bine seama că refugiul de stat pentru copii fără cămin nu oferea nici sfaturi, nici terapie. Această fetiţă va fi aruncată între alte sute de copii fără cămin, mulţi dintre ei duri şi nemiloşi. Cum va supravieţui acestui calvar depindea în totalitate de ea. Rănile fizice i se vor vindeca, dar statul nu va face nimic pentru a-i trata rănile sufletului.

Pe la jumătatea drumului, un ocol forţat pe un drum de ţară le-a dus printr-un orăşel numit Ellicott. Era un orăşel obişnuit, având probabil cinci mii de locuitori. Avea o stradă principală de lungimea a douăzeci de blocuri, cu parcări în diagonală şi o serie de magazine şi întreprinderi.

Asistenta socială observă că oriunde priveai dădeai de numele Patterson. *Patterson Realty, Patterson*

Insurance, Patterson Construction. Un orăşel tipic, reflectă ea, dominat de o familie bogată, care probabil deţinea şi cea mai mare parte a pământului arabil din zonă.

Ocolul făcu ca maşina să treacă pe lângă un cimitir mic, O procesiune funerară tocmai ajunsese la porţile cimitirului şi se opri în faţa lor, blocându-le drumul. Una dintre maşini opri exact lângă a lor.

Era o procesiune restrânsă, compusă din patru vehicule, în afara furgonului mortuar. În prima maşină, imediat după furgon, erau un bărbat şi fiica sa. Purtau haine de doliu. Bărbatul avea părul şi ochii negri, iar fetiţa un păr buclat de un blond strălucitor, un ten sănătos, de culoarea fragilor.

Deschiderea porţilor cimitirului întârzia. Cele două maşini rămaseră oprite una lângă alta. Ochii fetiţei în doliu îi întâlniră pe cei ai copilului fără adăpost de pe bancheta din spate a maşinii. Se priviră cu interesul normal al copiilor, netimoraţi de faptul că nu se cunoşteau.

Cele două fetiţe erau aproximativ de aceeaşi vârstă. Dar fetiţa sănătoasă din maşina tatălui ei era numai culoare şi lumină. Orfana, în ciuda părului blond şi a ochilor ei albaştri, diafani, căpătase deja nu numai paloarea malnutriţiei, dar şi cenuşiul vieţii dintr-un orfelinat.

Deodată, expresia lui Jill Sundberg se schimbă. Studie chipul fetiţei din cealaltă maşină. Deşi purta masca durerii provocate de moartea cuiva apropiat – mama ei? – ochii verzi aveau o sclipire a lor. Fetiţa aceasta cunoscuse fericirea sau credea în fericire. Nimeni nu abuzase de ea. Era inocentă.

Jill privi atentă feţişoara curată. În acest timp, ceva de pe propriul ei chip începu să se schimbe. În ochii ei străluci o lumină, de parcă reflecta viaţa pe care o vedea pe celălalt chip. Ceva se stârni în sufletul ei, într-un efort disperat de a o rupe de propria ei viaţă şi a o duce în cea a fetiţei luminoase din cealaltă maşină.

Ochii celeilalte fetiţe se măriră în timp ce o privea pe Jill. Ca şi cum era martoră la un fenomen pe care nu-l mai văzuse până atunci, ceva spectaculos, ca un soare în puterea nopţii sau ca ieşirea unui fluture din crisalidă. Se întoarse spre tatăl ei care privea în faţă şi apoi, tăcută, înapoi spre cealaltă maşină.

Dar acum porţile cimitirului se deschiseră. Maşinile se separară. Fetiţa frumoasă cu chipul surprins dispăru, trecând pe lateral pierzându-se din vedere.

Jill Sundberg era în drum spre viitor.

În maşina ei, Leslie Chamberlain stătea alături de tatăl ei, în timp ce procesiunea intra în cimitir.

Se gândea la fetiţa din cealaltă maşină.

— Ce mai faci, iubito? întrebă tatăl ei,

— Bine, tată, răspunse ea. Dar tu?

Cândva fusese o glumă între ei. El spunea „Ce mai faci, iubito?” iar ea răspundea „Dar tu?” El repeta „Ce mai faci?” şi se necăjeau unul pe celălalt cu întrebarea asta, până când amândoi izbucneau în râs.

Dar astăzi erau amândoi sobri. Mama lui Leslie zăcea în carul mortuar din faţa lor şi tatăl său o însoţea la înmormântare.

Leslie avea şase ani. Nu-şi cunoscuse mama foarte bine, pentru că, de când se ştia, mama fusese bolnavă. Era un fel de boală de rinichi care se înrăutăţise când mama o avusese pe Leslie şi, de atunci, nu se mai făcuse bine.

Mama fusese internată în spital atât de des, încât tati gătea pentru Leslie, îi cumpăra hăinuţe, se juca cu ea, desena şi-i spunea poveşti seara la culcare. Tati o săruta seara înainte să adoarmă şi o învăţa să spună rugăciuni.

Amândoi o întâmpinau, când venea acasă de la spital, şi aveau grijă de ea până când trebuia să se ducă înapoi.

Mama – numele ei adevărat era Rosemary Chanvberlain – fusese o femeie amabilă, lipsită de umor, dar plină de căldură şi afecţiune. Blestema boala care o

ţinea departe de familia ei săptămâni şi luni de zile în şir. Dar mulţumea cerului pentru soţul ei, Tom, care era un tată bun şi devotat şi al cărui spirit de protecţie faţă de Leslie era îmbinat cu intuiţie în a o înţelege.

Când Leslie împlinea cinci ani, boala mamei ei intra în stadiul final. Când era acasă, mama rămânea cu privirea pierdută în gol. În timp ce boala o îndepărta tot mai mult din sânul familiei, Tom şi fiica sa deveneau tot mai apropiaţi, de parcă se pregăteau pentru momentul iminent când urmau să rămână singuri.

Apoi, mama muri, în a treia zi a unei internări de rutină la spital, pentru analize şi tratament.

Astăzi, Leslie stătea alături de tatăl ei, privind la carul mortuar din faţă.

— Tată, mama unde-i acum? întrebă ea.

Se întoarse s-o privească.

— E în cer, draga mea, spuse el.

— Ce-o să facă acolo?

— O să vegheze asupra ta. O să ne vegheze pe amândoi, spuse el.

— Nu e acolo în coşciug? întrebă Leslie.

— Numai trupul ei, draga mea. Aceea nu e cu adevărat mama ta. – Mama a fost un spirit. Ştii doar. De aceea, ea e încă împreună cu noi, chiar şi acum. Asta este ceea ce ne amintim.

Tom Chamberlain era muncitor la fabrica de sticle din oraş. Deşi fără carte, era un om delicat. O adorase pe soţia sa şi sperase într-o viaţă lungă alături de ea. Când boala o silise să se adâncească tot mai mult într-o stare semi-umană de durere şi delir, el îşi transferase treptat toate speranţele asupra fiicei sale, văzând în ea orizontul infinit al posibilităţilor care, lui şi soţiei sale, le devenise inaccesibil.

Şi chiar şi azi, în timp ce copila stătea preocupată pe scaunul din faţă, alături de el, ascunzându-şi mâhnirea

amară în întrebări laconice, el îi simţea puterea şi vitalitatea înnăscute. Ea va trăi. Va creşte şi va fi normală, fericită şi sănătoasă, iar el urma să aibă grijă să se întâmple aşa. Astăzi nu putea face nimic pentru a-i uşura durerea. Dar de acum încolo, va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-i oferi o viaţă fericită, normală.

Carul mortuar se opri lângă mormântul deschis. Tatăl nu observase maşina cafenie, oficială, cu emblema pe uşa dinspre şofer, de la porţile cimitirului.

Văzu că fiica sa privea afară pe geam.

— Ce s-a-ntâmplat, Leslie? Ai văzut acolo ceva interesant?

— Era o fetiţă în maşina maron.

— A… O cunoaştem?

Ea nu răspunse. Tom Chamberlain uită de incident.

Dar Leslie se gândea la fetiţa aceea. La început, ochii albaştri decoloraţi, din spatele geamului maşinii necunoscute, păruseră la fel de morţi ca şi trupul de pe catafalc.

Apoi, se întâmplase ceva uimitor. Fetiţa înviase.

Dar o făcuse într-un mod ciudat. Pe măsură ce culoarea urca în obraji şi ochii ei se luminau, nu mai semăna cu ea însăşi.

Începuse să semene cu Leslie.

Procesul se accelera, ochii albaştri goi deveneau mai strălucitori, trupul mic se îndrepta, curiozitatea începând să eclipseze vidul de pe feţişoara aceea, în timp ce cele două maşini se depărtau.

Dar pe când Leslie prindea ultima imagine a fetiţei, aceasta se uita la ea prin geamul din spate. Era ca şi cum se vedea pe ea însăşi, depărtându-se de ea, retrăgându-se într-o altă viaţă care nu-i aparţinea.

Leslie nu-i povesti tatălui ei despre asta. Mintea lui era ocupată cu alte lucruri. Arăta atât de trist.

Dar ceea ce văzuse o impresiona profund.

„Fetiţa care eram eu”, va numi ea asta, în timpul celor trei sau patru ani în care îşi mai aminti de întâmplare.

2

La 19 februarie 1958 a avut loc un accident la linia do montaj de la *Lukas Tool Works* din orăşelul industrial Webster, statul Pennsylvania.

O piesă grea, din oţel turnat, cântărind patru sute de kilograme era în curs de a fi aşezată pentru sudat, când macaraua benzii de montaj cedă. Bucata de oţel se prăbuşi în podoa, zdrobind picioarele şi spatele unuia dintre muncitori.

Se numea Albert P. Lazarus. La vârsta de cincizeci şi şapte de anî, era tatăl a şase copii, patru băieţi şi două fete. Lucrase la *Lukas Tool Works* de când absolvise opt clase, cam cu patruzeci şi trei de ani în urmă.

Au fost luate măsuri de urgenţă pentru a face faţă situaţiei. Albert Lazarus a fost dus pe targă la infirmerie, de unde a fost luat de o ambulanţă şi dus ia urgenţă la Spitalul districtual. Între timp, o echipă de urgenţă a reparat linia de montaj şi a adus o macara nouă să ridice blocul de oţel care căzuse.

Reparaţiile au durat aproape trei ore. De câţiva ani încoace, linia era prost întreţinută, datorită presiunilor de producţie, iar specialiştii care o reparau acum lucrau şi ei pentru a fi gata la timp. În condiţiile date, au făcut ce-au putut mai bine, lăsând linia cam în aceeaşi stare în care fusese înainte de accident. Către sfârşitul după-amiezii, *Lukas Tool Works* funcţiona din nou la întreaga capacitate. Bucata de oţel care căzuse pe Albert Lazarus a fost terminată la timp pentru a fi expediată în dimineaţa următoare la destinaţie, un şantier de construcţii din Maryland.

Compania a pierdut în total cinci sute cincizeci de dolari din profit, datorită întârzierii şi costului reparaţiilor benzii. Raportul despre accident – nu era primul de acest fel la uzinele *Lukas* – a fost transmis prin canalele obişnuite la direcţie şi la societatea de asigurări a companiei.

La uzinele *Lukas,* activitatea a intrat în normal. Incidentul a fost practic uitat la o săptămână după ce avusese loc.

Albert Lazarus a fost examinat la Spitalul districtual şi s-a găsit că osul şoldului îi era zdrobit, două femure făcute bucăţi şi, cel mai grav, câteva vertebre lombare fuseseră ireversibil distruse. A petrecut trei zile la terapie intensivă înainte de a fi transferat la secţia ortopedie.

Avea să-şi petreacă cea mai mare parte a anului următor în spital, suferind o serie de operaţii, iar restul vieţii sale într-un scaun cu rotile.

În ziua de 3 mai, la trei luni după accident, Lazarus şi familia sa au primit o înştiinţare oficială de la *Lukas Tool Works* privitor la pensia pe care o va primi, în urma pensionării forţate. *Lukas Tool Works* nu avea un sindicat, în cei patruzeci şi trei de ani de serviciu, Lazarus nu câştigase niciodată peste doi dolari pe oră.

Pensia se ridica la şaptezeci şi cinci de dolari pe lună, plătibili timp de *zece* ani. Planul de asigurări de boală semnat de patron plătea numai intervenţia chirurgicală iniţială şi primele şase zile de spitalizare, fără să cuprindă medicamentele, onorariul medicilor, operaţiile ulterioare sau spitalizările viitoare.

Pe scurt, muncitorul mutilat era condamnat neoficial la sărăcie, pentru tot restul zilelor sale. Patronul, graţie afacerii pe care o făcuse cu planurile de asigurare de boală şi de pensionare, abia dacă va resimţi cheltuielile cauzate de nenorocire.

În seara zilei de 3 mai, familia lui Albert P, Lazarus se strânse în sufrageria casei lui dărăpănate, de pe o stradă invadată de funingine din apropierea fabricii unde-şi petrecuse cei mai frumoşi ani din viaţă.

Erau de faţă cei patru fii şi cele două fiice ale lui Lazarus, ca şi soţia sa, Mary.

Toţi cei patru fii ai lui Lazarus – Gerald, Clay, Ryan şi Jordan – lucrau şi ei la *Lukas Tool Works.* Gerald şi Clay erau trecuţi bine de douăzeci de ani, Ryan avea treizeci şi doi de ani, iar Jordan, cel mai mic dintre băieţi, avea numai şaptesprezece ani.

Louise, fiica cea mare, era căsătorită şi abia împlinise douăzeci de ani. Avea doi copii mici. Soţul ei, Dick, lucra şi el la uzină. Ea lucra la magazinul alimentar din localitate, ca vânzătoare şi fată de prăvălie.

Meg, cea mai mică, avea şaisprezece ani şi o sănătate precară. Suferise un atac de febră reumatică pe când era copil şi rămăsese cu o afecţiune a inimii care-i interzicea efortul. Din acest motiv fusese ferită de a se conforma legii familiei, care ar li trimis-o la muncă la şaptesprezece ani, spera să termine liceul şi să-şi găsească un post post de secretară în oraş.

În urma accidentului lui Albert Lazarus, Meg, dulce şi loială, îşi exprimase în mod repetat dorinţa de a părăsi imediat şcoala şi de a se duce la muncă, pentru a-şi ajuta familia. Dar fraţii nici n-au vrut s-audă de aşa ceva. Simţeau că aveau o datorie faţă de Meg, nu numai din cauza sănătăţii ei, ci mai ales din cauza rolului de lider psihologic pe care-l avea ea în familia Lazarus. Într-un sens, Meg, din punct de vedere fizic cel mai slab membru al familiei, era cea mai bine dezvoltată din punct de vedere spiritual. Ea era liderul moral al familiei şi magnetul care-i ţinea uniţi. Iar acum că tata era la pat şi mama trebuia să i se consacre lui, înţelepciunea şi dragostea lui Meg erau mai importante decât oricând.

Apoi mai era Jordan. Născut cu un an înaintea lui Meg şi semănând cu ea ca un frate geamăn, Jordan era subţirel şi visător. Dacă Meg era geniul spiritual ai familiei, atunci Jordan era artistul ei. Avusese întotdeauna note excelente la şcoală – o performanţă pe care niciun băiat din familia Lazarus nu o atinsese de generaţii –, iar compunerile şi desenele lui, precum şi caracterizările făcute de profesori, erau dovezi ale unei minţi extraordinare, dezvoltându-se impetuos, de o sensibilitate artistică inspirată.

În cadrul sistemului şcolar precar din Webster, Pennsylvania, Jordan nu fusese niciodată supus unul test de inteligenţă, Dacă i s-ar fi făcut un astfel de test şi i s-ar fi descoperit coeficientul de inteligenţă, viaţa sa ar fi putut fi alta. Dar aşa cum stăteau lucrurile era doar un alt adolescent muncitor în uzină, deosebit de cei de o seamă cu el, dar capabil şi meticulos în munca sa.

Ca băiat, Jordan Lazarus fusese atât de slăbuţ şi de firav, încât familia se temuse că era bolnav, asemeni lui Meg, ceea ce ar fi pus în primejdie finanţele familiei. Ochii lui întunecaţi, arzători, pielea albă şi părul negru, cârlionţat, îi dădeau aspectul unui poet şi, în secret, tatăl lui se întreba dacă va face vreo ispravă ca muncitor.

Adolescenţa îi aduse lui Jordan tăria fizică a familiei; se înălţase aproape până la doi metri în numai câteva luni. Nu era musculos ca fraţii săi, dar era vânjos şi bine legat, cu pectorali puternici, cu pieptul lat şi picioare lungi.

Se angajase la uzină în iunie, părăsind şcoala, asemeni fraţilor săi, după clasa a zecea. Lucra la linia de montaj, ca toţi bărbaţii din familie.

Nu se plânsese niciodată că părăsise şcoala pentru a se duce să muncească în uzină. Familia sa era săracă şi aşa fusese mereu. Toţi bărbaţii familiei erau obligaţi să se angajeze în fabrică cât de curând posibil. Într-adevăr, ţelul unei familii numeroase era să producă destui bărbaţi care să intre în fabrică şi să sprijine familia şi nevoile ei.

Faptul că tinerii îşi vor întemeia în curând propriile lor familii, cu alte guri de hrănit, era o problemă pe care oamenii din acea societate păreau să n-o poată înţelege. Astfel se perpetua cercul vicios al familiei numeroase, al caselor improvizate şi al vieţilor irosite în schimbul unui salariu de mizerie.

Singura persoană care a obiectat – fie chiar şi în particular – când Jordan s-a angajat la uzină, a fost Meg. Ea fusese mai apropiată de Jordan decât oricare alt membru al familiei, încă din copilărie, şi presimţea că se irosea dacă se conforma celor aşteptate de la el.

— Eşti prea bun pentru munca asta, Jordan, îi spusese ea. Eşti făcut pentru ceva mai bun. Ceva deosebit. Ştiu că mama şi tata vor fi supăraţi dacă insişti să-ţi termini şcoala, dar se vor obişnui cu ideea. Nu poţi să-ţi arunci viaţa pe şaizeci de dolari pe săptămână. Putem trăi şi fără banii ăia. Tu ai propriul tău destin.

Jordan ascultase politicos pledoaria lui Meg şi chiar îi înţelesese, până la un anumit punct, logica. Undeva, în sinea lui, ştia că era deosebit de fraţii săi, diferit, de fapt, de toţi cei pe care-i cunoştea, la şcoală sau în oraş. Ideile îi roiau în cap zi şi noapte, conducându-l departe de preocupările celor de seama lui, într-o zonă necunoscută, ce părea să-i întindă mâna misterios. Această lume interioară, mereu stranie şi nouă, era cea care se dezvolta în lucrările lui de şcoală şi-i impresiona pe profesorii săi. Şi aceasta era lumea pe care Meg o simţea, fiind cea mai aproape de el.

Până la urmă, însă, Jordan n-a urmat sfatul lui Meg. Era încă adolescent şi, pentru a se putea respecta pe sine însuşi, avea nevoie de aprobarea tatălui şi a fraţilor săi. Simţea că trebuia să dovedească că era un bărbat adevărat, asemeni celorlalţi, în uzină. În ochii lui, a-şi termina liceul însemna să-şi abandoneze responsabilitatea faţă de familie. Hotărârea sa a fost de neclintit şi Meg a respectat-o. Dar, din chiar acea zi de septembrie, când el

intra în uzină, în timp ce alţi copii de vârsta lui continuau să meargă la şcoală ca să-şi termine liceul şi poate să urmeze o facultate, Meg îl privea cu o tristeţe care îl stingherea. O iubea mai mult decât pe oricare alt membru al familiei, iar între ei exista o legătură specială. Astfel, îl irita faptul că tocmai ea, care-l înţelegea atât de bine, era împotriva deciziei sale şi, în sufletul ei, deplângea viaţa pe care şi-o alesese.

Fără să-şi dea seama, de atunci, o evita pe Meg şi petrecea mai puţin timp alături de ea. Orele pe care le petrecuse cândva stând de vorbă cu ea, în dormitorul ei, şi le petrecea acum singur, plimbându-se prin oraş, absorbit de propriile sale gânduri. O aştepta să accepte inevitabilitatea alegerii sale.

Dar acum, accidentul tatălui său aruncase familia într-o criză care eclipsa astfel de consideraţii.

În seara aceasta, în urma ştirilor dezastruoase privind pensia minusculă pe care compania se hotărâse să i-o acorde tatei, familia era foarte tulburată.

— Mamă, tu şi fetele duceţi-vă în bucătărie, le ordonă Ryan, al doilea în ordine ierarhică de când cu boala tatei. Albert Lazarus era sus, în pat, gemând de durerea provocată de oasele sale zdrobite.

Mary Lazarus, ascultătoare, o luă pe Meg în bucătărie. Louise le urmă, ducând unul din copii în braţe. Femeile din familia Lazarus căzură de acord că era o discuţie strict între bărbaţi.

Imediat ce ieşiră ele, Clay, capul înfierbântat al familiei, vorbi.

— N-o să-i lăsăm să scape aşa, spuse el. Mă duc şi le arunc fabrica aia blestemată în aer, dacă trebuie.

Gerald fu de acord.

— Îţi dai viaţa muncind pentru piraţii ăştia şi, drept răsplată, ei îţi bagă cuţitul în spate când e vorba de

drepturile tale.

Ryan, care era ceva mai rezonabil decât ceilalţi, adăugă:

— Ăsta nu-i primul caz, ştiţi. Anul trecut, când Bunny Potter a avut accidentul la bandă, nevasta lui n-a primit un sfanţ.

— Nu le pasă de muncitori nici cât de o ceapă degerată, spuse Clay, Ne storc de vlagă şi pe urmă ne scuipă afară. Eu n-o să suport asta. Nu atunci când l-au schilodit pe tata.

— Hai să bem o bere. Clay aduse patru beri şi le împărţi celorlalţi.

Nimeni nu păru să bage de seamă că apariţia alcoolului în încăpere era primul semn subtil al capitulării. Tânărul Jordan gustă din lichidul amărui. Nu-i plăcu gustul, deşi era mândru că fusese acceptat de fraţii cei mari.

— O să-i adunăm pe toţi şi o să mergem să facem o grevă de să-i iasă pe nas lui alde Lukas, spuse Clay cu un zâmbet sardonic.

— Am o idee mai bună, zise Ryan. Temporizăm. Scădem randamentul la douăzeci! a sută până când *Lukas* cade de acord.

— Ascultaţi, obiectă Gerald. Am mai întrebat-o pe Susan Birch despre asta, azi după-amiază. Cumnatul ei este avocat. Îi poţi da în judecată pentru nerespectarea termenelor din contractul de angajare. Banda este defectă de ani de zile şi toată lumea o ştie. Conform legii, au obligaţia de a proteja muncitorul sau de a plăti pentru accidentarea lui.

— Procesele costă bani, spuse Ryan încet. Luă o înghiţitură zdravănă de bere. Pe lângă asta, compania îşi are proprii săi avocaţi, plătiţi cu bani grei. Aţi mai auzit voi ca un muncitor să câştige un proces asemănător?

— Bine, atunci facem grevă! strigă Clay. Îi adunăm pe

toţi la un miting. N-or să scape aşa.

— Să ne sindicalizăm! interveni Gerald. Ne trimitem reprezentanţi la sindicalul naţional. Nu ne pot împiedica. E dreptul nostru.

Fraţii hotărâseră deja să se predea, deşi încă n-o ştiau. Refugiul în bere mergea mână în mână cu fanfaronada stearpă a ameninţărilor lor. Erau sincer revoltaţi de distrugerea sănătăţii tatălui lor. Dar proveneau din generaţii de muncitori care considerau compania ca pe un monolit patern ce nu putea fi contestat.

Compania le asigura existenţa. Se puteau plânge cu voce tare de nedreptăţile comise de ea, dar o acţiune de protest putea fi plătită cu locul lor de muncă. Iar locul de muncă era esenţial. Nu aveau voie să muşte mâna care-i hrănea.

Astfel, prin tiradele lor, deja se resemnaseră.

Nu se va face nimic. Albert Lazarus, gemând neajutorat pe patul său de suferinţă, va trebui să-şi ducă restul zilelor în agonia care a urmat, ca o încununare a patru decade de oase rupte la uzinele *Lukas.* Ca milioane de alţi muncitori în companii similare, Albert a fost victima unei exploatări pe care nu o vedea sau nu o înţelegea destul de bine pentru a lupta împotriva ei.

Era un biet om strivit de companie, aşa cum era strivit oţelul prelucrat în piese. Punctul lui de vedere nu însemna nimic mai mult decât cel al materiei prime din care uzina prelucra produse finite. Era un zimţ neînsemnat al unei roţi uriaşe şi impersonale – şi tot aşa erau şi fii săi.

Aşa că fraţii mai băură o bere şi încă una, continuând să rostească ameninţări care treptat deveniră simple plângeri. Curând se făcea ora de culcare. La urma urmei, a doua zi, trebuiau să fie la uzină la şapte dimineaţa.

Doar o singură voce nu se ridică să se alăture acestui cor de furie neputincioasă.

Jordan Lazarus, băiatul de şaptesprezece ani, stătea

cu berea nebăută în faţă şi urmărea spectacolul.

Privirea lui trecea de la un frate la altul, cântărind cu calm. Chipul său, încă marcat de blândeţea adolescenţei, era ca o imagine îngheţată în plină metamorfoză spre putere şi hotărâre bărbătească. Ochii îi erau întunecaţi şi scânteietori, cu gene la fel de lungi ca ale unei fete. Dar privirea lor, cândva visătoare şi preocupată, părea acum mai dură, aproape crudă.

Îşi studia fraţii, detectând fără dificultate în zarva lor capitularea şi neajutorarea. Se gândi la tatăl său, un om pe care-l admira şi-l respecta din fragedă copilărie, deşi nu fuseseră prea apropiaţi, căci Albert Lazarus muncea mult şi nu avea timp pentru fiul cel mic.

Tata îşi va petrece restul vieţii în pat, într-o agonie neîmblânzită de protestele murmurate ale fiilor săi sau de salariile insignifiante pe care le vor aduce, în schimbul întregii lor energii depuse întru propăşirea uzinelor *Lukas.*

Ochii negri treceau de la un frate la altul, în timp ce mintea ascunsă în spatele lor judeca nedreptatea făcută unei întregi familii de un accident care ar fi trebuit să fie evitat.

Curând, fraţii urcau scările să-l sărute pe tatăl lor înainte de a cădea pe pat, pe jumătate beţi, pentru a fi treziţi mâine de mama sau de Meg şi a se împletici pe drumul spre uzină, mahmuri şi ducând cu ei sandvişuri ieftine cu pâine şi brânză.

Nici ei, nici tatăl lor nu bănuiau că în spatele privirii albe a lui Jordan, cel mat tânăr şi cel mai puţin important, se decidea viitorul întregii familii.

A doua zi dimineaţa, când Meg Lazarus intră în camera pe care o împărţeau Jordan şi Clay, descoperi patul lui Jordan neatins. Cele mai multe haine ale lui Jordan dispăruseră, inclusiv costumul negru ieftin, pe care-l purta la înmormântări şi alte ocazii solemne, şi care fusese al lui

Gerald. Geamantanul de carton ros, folosit de băieţi timp de douăzeci şi cinci de ani, dispăruse şi el.

Meg anunţă familia. Toată lumea s-a supărat, nu numai pentru că Jordan ocupa un loc anume în inimile lor, dar şi pentru că acum era nevoie de salariul lui amărât mai mult ca niciodată. Fără cei şaizeci de dolari pe săptămână ai lui Jordan, viitorul avea să fie mai greu.

Fraţii mai mari plecară cătrăniţi la muncă, hotărâţi să facă şi mai multă econonomie, astfel ca salariile lor mizerabile să ajungă familiei. Louise porni în căutarea unui serviciu mai bun. Meg, în pofida implorărilor mamei sale, ieşi în aceeaşi după-amiază să caute o slujbă şi reuşi să găsească un post de ucenică la un salon de frumuseţe din localitate.

Viaţa familiei Lazarus deveni mai tristă. Albert P. Lazarus era o epavă umană, incapabil să vină la masă sau să ia parte la conversaţie, iar gemetele sale răsunau în toată casa, la orice oră. Odată cu Jordan, familia pierduse un element vital. În casă domnea o atmosferă de înmormântare. Discuţiile murmurate ale fraţilor alternau între respectul înciudat faţă de curajul lui Jordan de a evada dintr-o situaţie fără speranţă şi mânia că abandonase nava ce se scufunda.

Apoi, se întâmplă ceva.

La trei săptămâni după plecarea lui Jordan, un cec de două mii de dolari, emis de o bancă din Indiana, fu remis doamnei Mary Lazarus prin poşta expres. Cecul nu era însoţit de nicio scrisoare, dar semnătura lui Jordan Lazarus era alături de cea a funcţionarului superior de bancă care aprobase cecul.

Familia abia avu timp să se felicite pentru cadoul lui Jordan şi să înceapă să-şi achite datoriile la medic, când, două săptămâni mai târziu, sosi un al doilea cec, de data asta pentru opt mii cinci sute de dolari.

Trecu o lună, apoi alta. Familia primi o vedere de la Jordan cu imaginea unor lanuri de porumb din Indiana.

„Sunt sănătos”, scria el. *„Sper că şi voi sunteţi sănătoşi. Vă iubesc pe toţi”.*

Recunoscătoarea familie Lazarus n-avea de unde să ştie că, în acel moment, Jordan locuia într-o cameră mobilată, ieftină, din Indianapolis, în vecinătatea şinelor de cale ferată.

Puţinul pe care Jordan îl luase cu el când plecase din Webster era tot ce avea. Singura schimbare a fost un costum gri, în dungi, nou, fin, care-l înlocui pe cel cu care Jordan plecase de acasă, o pereche de pantofi noi, marca *Florsheim* şi o cravată de mătase.

Jordan încălcase de două ori legea şi-şi făcuse un duşman când obţinuse primii două mii de dolari pe care-i trimisese familiei. Al doilea cadou, de opt mii cinci sute de dolari, a necesitat încălcarea altor două legi, dar i-a câştigat în aşa fel încât a recâştigat prietenia fostului duşman.

În anul următor, alţi treizeci şi şapte de mii de doiari şi-au croit drum de la Jordan la familia sa. Suma a fost folosită la achitarea facturilor medicale şi spitalizarea lui Albert P. Lazarus, eliberând familia din disperarea produsă de lipsa banilor. Deja Jordan se mutase din camera mobilată din Indianapolis într-un mic apartament din St. Louis; garderoba sa crescu la trei costume şi două perechi de pantofi. Uriaşa sa inteligenţă nativă descoperise câteva modalităţi noi de a face bani şi învăţase s-o facă fără să încalce legea.

Cu timpul, îşi va face mai mulţi duşmani, dar reuşea mereu să le recâştige prietenia, pe măsură ce puterea şi influenţa sa creşteau. Ceva îi spunea că nimeni nu poate fi cu adevărat om de succes dacă lasă o dâră de duşmani în urma sa. Trecutul are darul de a reveni pentru a-l bântui şi pe cel mai deştept om.

Vor mai trece alţi doi ani şi jumătate până când Jordan va reuşi să-şi salveze familia de la dezastrul adus asupra ei de *Lukas Tool Works,* sub umbrela unei

corporaţii naţionale pe care o va forma, cu sediul în New York

În mod ironic, în toţi acei ani Jordan era prea ocupat să facă bani ca să se mai gândească la Webster, Pennsylvania, sau la viaţa pe care o dusese acolo. Dar când gândurile îl rătăceau spre oraşul natal şi familia care îl crescuse, nu vedea decât o singură imagine – chipul Iul Meg Lazarus.

3

Ellicott, Ilinois, 20 octombrie 1965

Leslie Chamberlain ora în braţele unui prinţ frumos.

El avea părul întunecat, ochi scânteietori şi un zâmbet pe cât de seducător, pe atât de blând. Simţi o uşurare nesfârşită, căci i se părea că aşteptase o viată venirea lui.

Se întreba cum de merita ea o astfel de soartă norocoasă. Inima îi era plină de dragoste. Viaţa ei singuratică aparţinea acum trecutului. Bărbatul care o ţinea la pieptul lui lat, în braţele lui puternice, era singurul ei viitor.

O purta cu el grăbit. Vântul îi flutura în păr. Voia să râdă de încântare, dar zborul lor îi tăiase respiraţia, zburau tot mai repede. I se părea că vântul avea s-o smulgă din îmbrăţişarea lui. Dar se agăţă de el cu toată puterea. Pale de vânt îi şuierau pe lângă ureche, şi tot mai des le rănpundea cu propriul ei strigăt de triumf. Nu se simţise niciodată atât de emoţionată şi de liberă, Prinţul ei o va apăra pentru totdeauna.

Apoi Laslie se trezi.

Singurul lucru din braţele ei era perna. Vântul venea dinspre soneria stridentă a ceasului de pe noptieră.

Visul i se şterse din memorie. Rămase doar cu un

sentiment vag de extaz şi de dor, atunci când se grăbi să se îmbrace şi să-şi adune cărţile ca să prindă autobuzul şcolii. Era singură acasă, căci tatăl ei lucra în schimbul de noapte şi nu se întorcea înainte de ora nouă. Nu se mai obosi să-şi pregătească micul dejun. Tata o să ghicească probabil când o să vină acasă şi o s-o dojenească pentru că nu mănânca la timp. Se dedică cu fervoare machiajului timp de câteva minute, în oglinda din baie, înainte de a se grăbi să iasă Ia colţ.

Avea şaisprezece ani. Locuise toată viaţa în micul Ellicott. Tatăl ei, văduv de pe când Leslie avea şase ani, lucra la fabrica din localitate, ca sortator de sticle. Nu avea fraţi sau surori.

Leslie ieşi în fugă din casă, tocmai la timp ca să prindă autobuzul şcolii, care era plin de alţi copii săraci din această parte dărăpănată a oraşului. Aparatul de radio portabil al şoferului era, ca de obicei, deschis. Se transmiteau ştirile: demonstraţii de protest, arderea convocărilor pentru încorporare, războiul dintre India şi Pakistan, scoaterea în ilegalitate a Partidului Comunist din Indonezia de către preşedintele Sukarno.

Leslie nu le asculta. Se gândea la chipul văzut în oglindă acasă, un chip al cărui multiple imperfecţiuni încercase în van să le ascundă sub machiaj.

Faţa ei o tortura de câte ori se uita în oglindă dimineaţa. Purta un aparat de îndreptat dinţii – o gaură enormă în bugetul tatălui ei, dar o cheltuială pe care el insistase s-o facă. Asta nu era o ruşine. Dar buzele păreau fără formă, nasului îi lipsea distincţia. Tenul, of, trăda ravagiile făcute de acnee. Părul blond era mult prea des, cârlionţat, şi trebuia legat foarte strâns la ceafă. Era înaltă pentru vârsta ei şi foarte slabă. Nu se împlinea destul de repede. După duş, îşi privea în oglindă sânii mici şi ofta disperată, gândindu-se la viitor.

Leslie era prea tânără ca să-şi numere calităţile. Nu vedea oasele fine ale chipului ei de adolescentă sau silueta

elegantă care avea să răsară curând din trupul subţire. Nici nu aprecia caracterul şi inteligenţa ce i se reflectau în ochi.

Erau ochi expresivi, frumoşi, ce puteau părea verzi ca smaraldul sau gri-pal, sau chiar violeţi, în funcţie do. lumină şi de dispoziţia ei.

Dacă Leslie ar fi provenit din altă clasă socială, şi-ar fi văzut chipul şi trupul într-o altă lumină. Dar provenea din cartierul sărac al oraşului, unde omul era măsurat numai în funcţie de bani. Ñu avea o garderobă elegantă care să-i ascundă silueta înaltă, să-i mărească bustul, să-i transforme chipul tânăr într-un obiect de frumuseţe admirat de colege.

Societatea din Ellicott se împărţea în cei ce conduceau şi cei ce munceau. Leslie aparţinea copiilor de muncitori cu guler albastru şi, ca atare, era dispreţuită de copii din familiile celor din conducere. Această ultimă categorie includea familiile Betancourt, Chamblise, Dnuor şi, mai ales, familia Patterson, care era nu numai acţionarul principal al companiei care deţinea fabrica, dar avea cam vreo jumătate de duzină de întreprinderi în oraş şi mii de acri de pământ.

Leslie se simţea ca un peşte scos din apă în această lume cu o structură socială rigidă. Îi lipseau magnetismul şi statutul copiilor companiei, cum erau ei numiţi. In acelaşi timp, colegele ei cu guler albastru de la şcoală nu şi vedeau personalitatea sau aspiraţiile referitoare în Leslie, pentru că avea note prea bune. Era deosebit de inteligentă. Un alt motiv era că Leslie era o rebelă, având sentimentul că nu putea respira şi nici înflori tn această atmosferă sufocantă, că era creată pentru o altă lume. Răzvrătirea îi era bine camuflată de personalitatea de adolescentă reticentă. Profesorii i-o detectaseră în lucrările pline de imaginaţie şi-i spuseră şi tatălui ei despre asta.

Are ceva, comentase profesorul de engleză în faţa

tatălui ei într un schimb de cuvinte întâmptător, la complexul alimontar din oraş. Acest ceva nu-i va aduce mult bine într-un oraş atât de mic. Dar, ascultă-mă pe mine, Tom, va fi preţuită când o să iasă în lumea mare.

Era vremea când fetele nu erau încurajate să fie ambiţioase, să se gândească la ele însele sau să se preţuiască în alt mod decât ca eventuale mirese, pentru un soţ corespunzător. Leslie se răzvrătea împotriva acestor constrângeri invizibile. Era ceva în ea care rodea zăbala impusă de societate. Dorea să fie diferită, să fie „cineva" într-o zi. Handicapul social al sărăciei nu făcea altceva decât să intensifice durerea aspiraţiei sale.

Dar dacă Leslie stătea cu un picior într-un viitor îndepărtat de acest timp şi loc, celălalt era ferm implantat în dorinţa sa adolescentină de a fi acceptată de cei de-o seamă cu ea. Astfel că era chinuită de eşecul ei de a corespunde. Iar visurile ei căutau un obiect mai potrivit imaginaţiei exaltate a unei fete singuratice, plutind pe valurile pubertăţii.

Obiectul, dureros de frumos, se dovedi a fi un tânăr pe nume Geoff Patterson.

Geoff era unicul fiu al celui mai influent cetăţean al oraşului, Leland-Patterson. Prietenii lui aparţineau celui mai popular grup din şcoală. Erau frumoasele animatoare ate galeriei, ca Cindy Hoffman şi Judy Betancouri alături de jucătorii din echipa de baseball, ca Barth Dillon, Craig Dauer şi ceilalţi. Toţi copii din familii „bune" erau nedespărţiţi, parcă lipiţi printr-un set de reguli şi valori care îi excludeau fără drept de apel pe elevii mai puţin privilegiaţi, cum era Leslie.

Geoff avea un păr des, negru, ochi visători, albaştri şi un trup înalt şi puternic. Spre deosebire de majoritatea prietenilor lui, avea note mai bune decât media şi era şeful clasei. Prietena lui, Judy Betancourt, era una dintre cele mai populare fete din şcoală. În ochii lui Leslie, Geoff întruchipa perfecţiunea masculină. În serile reci de iarnă,

se ducea la meciurile de baschet numai pentru a-l vedea cum aleargă pe teren, cu picioarele lui lungi, cum pasează mingea sau o aruncă la coş cu mâini sigure.

Leslie ştia că Geoff Patterson nu era pentru ea şi că nu va fi niciodată. Nu a spus nimănui despre asta, temându-se de ridicolul pe care l-ar crea o astfel de mărturisire. Dar adora în tăcere imaginea lui Geoff. Feminitatea pe cale să se ivească, născând în trup senzaţii noi, produsese şi valuri de emoţie descurajante în sufletul ei. Adolescenţa aprinsese în străfundurile sufletului ei o flacără care ardea spre glorificarea lui Geoff Patterson, un băiat care habar nu avea de forţa ei.

Dar astăzi, spre uimirea sa avea să descopere că greşise.

Prima oră avea algebră. Era ora cea mai interesantă, dar şi cea mai deconcertantă, pentru că Geoff Patteroon era şi el în această clasă, ca şi prietena lui, Judy. Doamna Crabtree, profesoara de algebră, era o profesionistă exigentă, cerându-le elevilor ei tot ce puteau da. O irita munca de mântuială a majorităţii celor mai populari copii din şcoală şi adesea îi cerea lui Leslie să rezolve problemele, după ce alţii îi înşelaseră aşteptările. Ceea ce o intimida pe Leslie, pentru că răspunsurile ei, deşi aproape întotdeauna corecte, păreau să trezească ironia colegilor de clasă şi s-o izoleze ca pe o paria, chiar mai mult decât până atunci.

Cât despre drăgălaşa Judy Betancourt, cu numele ei elegant, familia ei bogată şi silueta unduitoare, aceasta se impunea la ore prin etalarea dispreţului ei faţă de colegi. Nu ridicase niciodată mâna ca să pună o întrebare, iar când era întrebată, răspundea incorect, pe un ton ironic, condescendent, ce părea s-o facă să fie şi mai dragă prietenelor ei vestite.

Astăzi, în clasă, urma să fie corectat un extemporal pe care îl dăduseră cu o zi în urmă, despre polinoame. În mod normal, aceiaşi elevi îşi corectau lucrările unul altuia,

dar, în ultimul timp, doamna Crabtree începuse să-i suspecteze de complicitate pe cei ce stăteau în linia oblică. Astfel, că modifică ordinea cu un rând, obligând pe toată lumea să schimbe lucrările cu un necunoscut.

Soarta vru ca lucrarea lui Leslie să cadă în mâinile lui Geoff Paterson, care stătea la două rânduri distanţă şi ceva mai în spatele ei. Leslie se sperie văzând numele lui pe lucrarea din faţa ei, scris cu o caligrafie sigură, care, în ochii ei, împrumută pe loc strălucirea fiinţei adorate.

Lucrarea era plină de greşeli, dar asta nu slăbi din admiraţia lui Leslie pentru autorul ei. Extemporalul fusese dificil, la urma urmei, şi nu era nicio ruşine să-l fi rezolvat numai şaizeci la sută. Niciunul dintre elevii populari nu muncea serios la algebră. O paria ca Leslie, care nu avea nimic mai bun de făcut, putea să-şi petreacă orele de singurătate lucrând la algebră. Nu cei importanţi, cei populari ca Geoff.

Profesoara parcurgea problemele împreună cu clasa, în timp ce lucrările erau corectate,

— Numărul şase? întrebă ea. Cine a dat răspunsul corect?

Linişte. Nimeni nu era sigur care era răspunsul corect.

— Judy? Profesoara o numi pe frumuşica Judy Betancourt.

Fata privi la hârtia din mâinile ei.

— Şaisprezece kilometri, citi ea cu un dispreţ uşor.

— Judy, oftă profesoara, întrebarea se referea la litri de apă, nu la kilometri.

— Păi atâţia kilometri faci cu un litru de benzină, se isteţi Judy.

Clasa izbucni în râs, în semn de apreciere.

— Geoff, dar tu? întrebă doamna Crabtree.

Geoff Patterson, care se lăsase indiferent pe spate, se îndreptă în scaun.

— Hm, spuse el cu voce adâncă, aţintindu-şi ochii asupra hârtiei din faţa sa. Patruzeci şi opt de litri şi jumătate la un butoi.

— Exact, spuse profesoara. Mulţumesc.

Geoff ridică uşor hârtia s-o vadă şi ceilalţi.

— Păi, este lucrarea lui Leslie, spuse el.

Urmă un alt hohot, un amestec de respect şi dispreţ. Clasa, ştia că răspunsurile lui Leslie erau întotdeauna corecte. Dar Leslie nu era populară, Atrăgând atenţia asupra ei, Geoff o expunea unui anume fel de sarcasm blând.

Judy Betancourt, aşezată cu trei bănci în spatele iui Geoff, făcu o remarcă în şoaptă care le făcu pe două, dintre prietenele ei să râdă cu voce tare. Leslie roşi, pentru că ştia că gluma era pe seama ei.

— Am putea continua, vă rog? spuse doamna Crabtree cu obişnuita ei ironie, tirnpu! nu aşteaptă pe nimeni,

În timp ce ea punea următoarea întrebare, Geoft Patterson studia scrisul necunoscut de pe foaia din mâinile sale. Era un scris ciudat de sălbatic şi aproape infantil, cu m-uri şi n-uri neterminate, t-uri împiedicate printre cifrele scrise de o mână grăbită. Arăta ca scrisul unei fetiţe ocupate şi foarte repezite, care nu avea răbdare să-şi ţină în frâu energia pentru a caligrafia cifrele.

Dar fiecare răspuns era corect.

Geoff fu izbit de această combinaţie ciudată dintre neglijenţa grafică şi claritatea intelectuală. Privi de la hârtie la Leslie, care stătea cu două rânduri mai în faţă. Deşi era cu spatele la el, observă un braţ lung, foarte subţire ieşind din mâneca bluzei, şi o mână cu o formă frumoasă – era stângace – care ţinea creionul deasupra hârtiei pe care o corecta.

Părul ei, cu paleta lui ciudată de roşu şi auriu, era sălbatic şi învolburat, în ciuda încercărilor ei de a-l

stăpâni. Îi vedea ceafa delicată, ca de căprioară, şi picioarele lungi care ieşeau din fustă, întregul ei corp părea să sugereze acelaşi amestec de autocontrol precaut şi energie internă explodantă care radiau din scrisul ei.

Când sfârşi de corectat extemporalul, Geoff scrise „100%” în colţul de sus al lucrării. Propriul său scris indica siguranţa de sine, dar părea insipid alături de scrisul excentric al lui Leslie. Trecu hârtia în faţă şi o văzu aruncând o privire înapoi spre el, când îi parveni. Ochii ei erau plecaţi, privirea stânjenită, dar Geoff reuşi să vadă bine pupilele verzi, strălucitoare. Era pentru prima oară când le observă.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Leslie se grăbea spre vestiar ca de obicei, încercând să treacă invizibilă, când, din grupul gălăgios de fete, se auzi o expresie voalată de dispreţ.

— Ciudată… i se păru ei că auzise.

Îşi ridică privirea spre fetele cele mai cunoscute din şcoală, având-o pe Judy Betancourt în mijloc. Ochii frumoşi, întunecaţi ai lui Judy scânteiau în timp ce o priveau pe Leslie.

Leslie lăsă capul în jos şi se grăbi să treacă. Auzi în urma ei, ecoul râsului dispreţuitor, abia deghizat în voioşie.

Dulapul ei era plasat lângă sala de gimnastică, pe un coridor pustiu la ora aceea. Tocmai forma combinaţia lacătului, când auzi o voce pronunţându-i numele.

— Leslie.

Mâna îi îngheţă pe lacăt. Se întoarse şi-l văzu pe Geoff Patterson venind spre ea.

Abia acum îşi dădu seama cât era de înalt. De obicei, îl vedea de la distanţă, râzând cu prietenii săi sau fugind pe terenul de baschet. Dimensiunile reale erau evidente numai de aproape.

O boare de after-shave se împletea cu mirosul lui

natural, de o bărbăţie precoce. Privirea din ochii lui era nehotărâtă.

— Mi-a făcut plăcere să-ţi corectez lucrarea la algebră, astăzi, spuse el. A fost prima oară când am văzut o lucrare cu toate răspunsurile corecte.

— A, da, spuse Leslie, roşind din răsputeri.

— Mi-ar plăcea s-o fac măcar o dată, zâmbi el. Adică, să dau răspunsurile corecte.

Îşi mută privirea în altă parte, ca şi cum căuta un loc unde să se ascundă, apoi îl privi din nou în ochi. Cărţile din mâna ei alunecară şi se prăbuşiră la pământ. Manualul greu de *Civilizaţiile lumii* ateriză chiar pe un deget al piciorului ei, trimiţându-i o flacără de durere în trup, dar reuşi să nu-l lase să observe.

— Scuză-mă, spuse ea, când el se aplecă să-i ridice cărţile.

— Ascultă, zise el, privind-o cum se chinuia cu combinaţia lacătului. Pot să te conduc acasă azi? Ne întâlnim lângă terenul de fotbal imediat după şcoală. Bine? Vreau să discut ceva cu tine.

Leslie nu-şi credea urechilor. Ameţea numai la gândul că Geoff Patterson, băiatul la care visa, îi vorbea aievea. Invitaţia lui o făcu să simtă că leşină, nesigură că totul se întâmpla cu adevărat.

— Eu… da, bine, spuse ea, cuvintele ieşindu-i singure din gură.

Petrecu restul zilei ca pe jar, simţindu-se tot timpul precum Cenuşăreasa la miezul nopţii, aşteptând ca trăsura să se transforme în dovleac.

Când se făcu ora trei şi ea se îndreptă şovăind spre terenul de atletism, Geoff Patterson i se alătură.

— Locuieşti în cartierul de est, nu-i aşa? întrebă el, potrivindu-şi pasul după al ei.

Ca dădu din cap, stânjenită că el ştia că locuieşte în cartierul sărac al oraşului.

Se îndepărtară în tăcere de terenul şcolii şi merseră po străzile cartierului rezidenţial care duceau în direcţia opusă centrului oraşului.

La mijlocul distanţei dintre şcoală şi casa lui Leslie, o cărare lată ducea prin Cutter's Woods, binecunoscuta pădurice a oraşului.

— Putem s-o luăm pe aici, spuse ea. E o scurtătură.

Mersese adesea pe drumul ăsta, când venea la şcoală cu bicicleta. Era o cărare netedă, dreaptă, acoperită cu ace de pin, foarte plăcută pentru plimbare pe o vreme caldă, ca astăzi, deşi inutilizabilă în zile cu ploaie sau zăpadă, din cauza terenului noroios.

— E plăcut, spuse Geoff. Aş vrea să fie drumul meu spre casă.

Leslie trebui să zâmbească. Geoff se ducea acasă cu maşina proprie în cele mai multe zile. Şi chiar dacă n-ar fi avut o maşină, casa lui era în cealaltă parte a oraşului, în cartierul elegant.

— Cum o să ajungi acasă? întrebă ea deodată. Ăsta nu-i drumul tău.

— Nu-i nimic, spuse el simplu.

Îl privi. Părul lui părea mai des, iar sprâncenele mai închise la culoare decât îşi amintea ea. Purta haina de şcoală, pantalonii de blugi şi un pulover. Privea preocupat de acele de pin de pe cărare.

În mijlocul pădurii, o opri, atingând-o pe umăr cu mâna.

— Leslie, spuse.

Se opri şi-l privi. Pădurea era absolut tăcută. Niciodată nu-i auzise tăcerea.

— Eu… începu Geoff. Avea o privire chinuită. Pot să-ţi duc cărţile? întrebă el, stânjenit.

Ea râse şi clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

— Nu, insist, spuse ei.

Dădu să-i întindă cărţile. Brusc, o prinse în braţe şi o sărută.

Buzele lui Leslie se striviră de aparatul pentru dinţi, în sărutul lui stângaci. Dar nu-i păsa. Tot trupul părea să i se topească în îmbrăţişarea lui.

După o clipă, sărutul luă sfârşit. Dar Geoff o ţinu strâns, înlănţuind-o cu braţele. Ea fu copleşită de tandreţe în timp ce el o mângâia pe umeri. Buzele lui îi atinseră fruntea, pleoapele, obrajii.

Ca filmate cu încetinitorul, cărţile căzură pe covorul de ace de pin ale cărării. Geoff o învălui pe Leslie cu braţele şi ea îi simţi trupui înalt şi tare lipit de al ei. Se sărutară din nou, de data aceasta mai intim. Limba lui pătrunse în gura ei, nou şi ciudat şi minunat. Era primul ei sărut adevărat.

În acel moment, ceva adânc şi feminin din trupul ei se trezi la viaţă. Se cuibări în braţele lui de parcă acolo îi era locul. I se păru că şi el simţea la fel şi-l auzi suspinând.

Apoi, ca şocat de ceea, ce făcuse, îi dădu drumul.

— lartă-mă, spuse el, aplecându-se după cărţile ei.

— Să nu-ţi pară rău, replică ea. Mie nu-mi pare rău.

Cuvintele sunau îndrăzneţ şi primejdios pe buzele ei, dar era prea târziu să şi le retragă.

Îşi continuară drumul în tăcere, el ducându-i cărţile, ea încercând să ascundă că plutea prin aer.

— De ce eu? întrebă ea, impulsiv.

El se opri.

— Ai ceva, spuse el. Eu… eu nu…

Se uită în jur. Cărarea se despărţea în alte două cărări.

— Cărarea aia unde duce? întrebă el. La iaz?

Confirmă din cap. lazul era locul unde pescuiau localnicii, în timpul zilei. Seara era locul preferat de adolescenţi, care parcau pe un loc care oferea o privelişte frumoasă şi admirau luna în oglinda iazului. Mai aveau loc

şi o mulţime de îmbăieri în pielea goală.

— Leslie spuse Geoff deodată. Ai vrea să ne întâlnim la iaz vineri seară?

Nu răspunse. Era o invitaţie ciudată. Nu era chiar o invitaţie pentru o întâlnire. Era ceva mai intim decât asta, ceva interzis. Se ştia că un băiat îşi putea duce prietena la iaz, într-o seară caldă, pentru o întâlnire mai intimă decât să o ducă la film sau s-o invite la un hamburger. Era ceva romantic legat de iaz, ceva interzis.

— Dar Judy? întrebă ea.

Din nou privirea aceea tulbure.

— Judy şi cu mine suntem doar prieteni, spuse el. Nu-ţi face griji. Vii? Aş vrea să rămână secretul nostru. Ne întâlnim la nouă treizeci. Ce zici?

Ochii lui o implorau. Sărutul pe care abia şi-l dăduseră părea să-l fi descumpănit. Cât despre Leslie, ea nu mai simţea pământul sub picioare.

Simţea că era ceva incorect în invitaţia lui. Dar faptul că fusese invitată la plimbare de Geoff Patterson, în afară de faptul că fusese sărutată de el în solitudinea pădurii, îi anihila voinţa de a-i rezista. Simţea că astăzi îi legase ceva intim şi minunat, că el o preţuia pentru ceva ce nu găsea în propria sa viaţă, la prietenii săi.

Pentru el, va risca.

— Bine, acceptă ea.

— Şi nu spune nimănui despre asta. Să fie secretul nostru. Îmi promiţi?

Ea zâmbi.

— Promit.

— O să fiu în maşina mea, spuse el. Nouă treizeci. Ne vedem atunci?

Dădu din cap. O luă din nou în braţe şi o sărută, O lăsă la marginea pădurii şi ea parcurse singură ultima parte a drumului spre casă.

Într-un anume spaţiu interzis din mintea sa, Leslie ştia că motivul clandestinităţii era Judy Betancourt, Goolf şi Judy erau oficial prieteni şi practic logodiţi. Se zvonea că erau în relaţii intime de mult timp – numai gândul acesta o copleşi pe Leslie cu imagini sălbatice, vinovate şi gelozie copilărească – şi că familiile lor se aşteptau ca ei să se căsătorească imediat după terminarea liceului.

Leslie o suspectase mereu pe Judy că o antipatiza în mod special, deşi, provenind din cercuri sociale separate, cele două nu stăteau de vorbă. Era doar un sentiment, nu avea nicio dovadă, dar avea impresia că Judy găsea inteligenţa superioară a lui Leslie demnă de dispreţ şi credea că Leslie îşi dădea aere, făcând pe deşteaptă şcolii.

Oricum, lui Leslie i se părea evident că Geoff nu putea să trâmbiţeze întâlnirea lor printre prieteni, cu atât mai puţin lui Judy. Ceea ce împrumuta un aspect interzis rendez-vous-ului lor, iar aura de conspiraţie o atrăgea. Leslie era cuprinsă de sentimente contradictorii. Dar amintirea îmbrăţişării calde a lui Geoff îi alungă îndoielile şi-i dădu un sentiment vinovat de aşteptare.

Leslie nu-i spuse tatălui ei despre întâlnire. Era uşor; munca lui de noapte şi ocupaţiile ei de peste zi îi împiedicara să se vadă în timpul săptămânii. Dar Tom Chamberlain bănui ceva când îi văzu privirea îngândurată, noul machiaj şi ezitările în alegerea rochiei pentru şcoală. Fără îndoială, îi căzuse vreun băiat cu tronc, se gândi el. Ceea ce n-ar fi rău. Leslie părea o fată mult prea singuratică. Un oarecare contact cu sexul opus ar putea-o ajuta să iasă din carapace.

— Cum merge şcoala, dragă? o întrebă el. Totul e în ordine?

— Bine, tati, răspunse ea cu un aer de nerăbdare adolescentină cu care era familiarizat.

Dacă se petrecea ceva nou în viaţa ei, era mult prea timidă pentru a i se confesa lui.

Tom Chamberlain îi zâmbi fiicei sale. Era un om

inteligent, în pofida lipsei sale de educaţie şi a statutului social inferior. Observase nu numai inteligenţa fiicei sale, dar şi drăgălăşenia ei. Avea o eleganţă naturală, izvorând din membrele bine formate şi structura oaselor faciale, precum şi din personalitatea profundă şi originală.

O să fie o femeie de calitate, o femeie care probabil va realiza lucruri mari şi care va fi cu certitudine mai mult decât atrăgătoare pentru sexul opus.

Tom se simţea frustrat că el putea să vadă atât de clar ceea ce frumoasa sa fiică nu reuşea. Ştia că se considera ştearsă şi neatrăgătoare. Şi, cel mai rău pentru el, ştia că imaginea ei despre sine însăşi era legată de propriul lui statut social inferior în oraş. Fiica unui muncitor în fabrică nu putea reprezenta o partidă pentru unul dintre băieţii companiei.

Şi, firește, îşi pierduse mama de timpuriu, încât trebuine să crească fără sprijinul şi intimitatea la care fiecare fată este îndreptăţită din partea unei mame şi pe care un tată epuizat nu i le putea oferi.

Leslie îşi suportase singurătatea cu o demnitate caracteristică. Era devotată din tot sufletul tatălui ei şi-i menaja sentimentele, evitând să se plângă. Îi arăta un chip însorit şi lipsit de griji, înnourat trecător de capriciile adolescenţei.

Tom Chamberlain nu putea să nu se întrebe ce poveri îşi asuma Leslie când îl proteja în acest mod. Curajul ei îi părea tragic, căci era atât de tânără şi de vulnerabilă încât îşi dorea să-i fi putut oferi o existenţă mnl uşoară. Dar nu putea.

Astfel, păstra tăcerea şi spera în mai bine. Cel mai mult dorea ca, Leslie să termine liceul şi să treacă dincolo do îngrădirile sterile ale orăşelului cu societatea sa închisă. Economisea fiecare bănuţ pentru colegiu şi-i mulţumea stelei sale pentru mediile ei perfecte care, combinate cu sărăcia sa, aveau să-i asigure o bursă la colegiu.

Ar fi dorit ca Leslie să ştie cât de mândru era de ea şi de viitorul extraordinar care o aştepta. Dar astfel de cuvinte, venind de la un tată şi adresate unei adolescente, nu însemnau nimic. Ar fi fost doar o încurajare ineficace a unui părinte ale cărui cuvinte nu atârnă prea greu la acea vârstă.

Dacă va putea să treacă peste aceşti ani dureroşi ai adoloscenţei, atunci îşi va putea depăşi handicapul social şi va începe cu încredere o viaţă minunată.

Vineri seara, Leslie îşi conduse tatăl la fabrică, ca de obicei, la cinci şi jumătate. Ciugulise cu nervozitate din mâncare, încercând să se poarte cât de normal putea.

Cum rămase singură, făcu un duş fierbinte şi munci o veşnicie, ca un sclav, la machiaj.

Îşi puse o fustă plisată şi o bluză moale, albă. În felul ei, era o toaletă senzuală, căci nu purta ciorapi şi pielea i se vedea prin bluza transparentă. Amintirea sărutului lui Geoff ii stăruia în toate simţurile. În seara asta, pentru el, se dorea femeie.

Preocupată de scopul ei interzis, plecă de acasă la nouă şi cincisprezece şi parcurse întins străzile cartierului. Găsi intrarea în pădurice, pe care o ştia de mic copil, şi merse tăcută pe cărare, ascultându-şi paşii care făceau să foşnească acele de pin.

Pădurea se întuneca tot mai tare, dar emoţia eclipsa teama. Dădu de bifurcaţie şi se îndreptă spre iazul pescarilor.

Era lună plină. Pădurea părea de argint, fermecată. Leslie iuţi ritmul, când cărarea începu să urce spre promontoriul de deasupra iazului.

Când sosi la destinaţie, văzu o maşină. Cunoştea maşina, era un *Chevy 1959*, cu care Geoff venea la şcoală în fiecare zi.

Se apropie cu prudenţă. Nu mai erau alte maşini în

jur. Era de înţeles; cele mai multe cupluri care vor veni aici mai târziu erau încă în oraş, la cinematograf sau la un hamburger. Cel puţin un timp, ea şi Geoff vor fi singuri.

Observă silueta şoferului în spatele volanului. Se apropie de maşină.

Geamul cobora când ajunse ta maşină.

— Bună, Leslie.

Se opri.

Nu era Geoff. Recunoscu vocea unui prieten al lui, Barth Dillon, un coleg din echipa de baschet şi un băiat renumit pentru obrăznicia cu care le trata pe fete.

Leslie rămase cu gura căscată. Nu găsea nimic de spus.

— A… am crezut… se bâlbâi ea.

— Geoff n-a reuşit să vină, spuse Barth. N-a putut. M-a trimis pe mine în locul lui. N-a vrut să fii singură. De ce nu urci în maşină, Leslie?

Văzu cum ochii lui o cântăreau în lumina lunii. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Irealul acestei scene o duse înapoi în timp, la plimbarea ei prin pădure cu Geoff. I se părea că nimic nu era adevărat. Acum ştia ce simţise Cenuşăreasa când caii trăsurii se transformaseră în şoareci. Lumea întreagă o duşmănea. Era lipsită de apărare şi umilită.

— Nu te ruşina, spuse Barth. Hai înăuntru. Abia am aşteptat. Geoff mi-a spus că eşti de-a dreptul pasionantă.

Dădu să deschidă portiera, când Leslie se întoarse şi o rupse la fugă.

— Leslie! strigă el, iritarea împletindu-se cu amuzamentul în vocea sa. Vino înapoi!

Dar ea se topise în pădure şi nu-i auzi nici zgomotul motorului, nici hohotul de râs. Nu văzu nimic tot drumul spre casă. Alerga prin întuneric, bezmetică. Voia numai să ajungă acasă.

Când ajunse, îşi aruncă hainele cât colo şi făcu o baie

fierbinte. Tremura din toate încheieturile. Când ieşi de sub duş, îşi puse pijamaua şi se băgă în pat, privind fix drept înainte, de parcă voia să-şi şteargă totul din memorie. Se agăţă disperată de închipuirea mângăietoare că nu se întâmplase nimic, că era, ca întotdeauna, singură în casă, că Geoff habar n-avea de existenţa ei, că viaţa ei continua netulburată, chiar dacă era nefericită.

Stătu aşa mult timp. Tremurul slab al trupului o legăna ca un cântec de leagăn. Era şocată.

Lacrimile porniră abia după miezul nopţii. Începură ca un pârâiaş şi deveniră un şuvoi dureros. Hohotele îi cutremurau trupul tânăr.

Plânse toată noaptea. Când sosi tatăl ei, la ora nouă, îşi făcea temele, la masa ei de lucru. El remarcă culoarea roşie a pleoapelor ei şi-i spuse că machiajul îi iritase ochii.

Se duse la culcare, iar ea rămase singură. Lacrimile nu se mai porniră, dar hohotele păreau să răsune fără sfârşit, ameninţător, în liniştea sufletului ei.

Luni, se duse la şcoală, cu ochii plecaţi. În autobuz, ascultă conversaţia celorlalţi copii, fără să-i audă. Zumzăitul radioului se adăuga sentimentului ei de ireal.

Când intră în clădirea şcolii, nimeni nu păru să o bage în seamă. Se grăbi pe coridor, spre clasa ei.

Abia când se îndreptă spre clasa unde se ţinea ora de engleză, auzi un chicotit venind dinspre trio-ul de fete populare de lângă uşa clasei. Mai târziu, trecând pe lângă grupul de baschetbalişti, auzi un mieunat.

Când intră la ora de *Istoria civilizaţiilor,* se înroşi. Pe tablă, era scris cu litere mari: „Leslie, te iubesc Geoff.”

Leslie îndură cea mai groaznică agonie din viaţa sa, până când intră profesoara, care, pregătindu-se de predare, şterse tabla.

După prima săptămână, şoaptele batjocoritoare de la

şcoală se potoliră. Leslie trecea neobservată de cei din jurul ei. Se ducea la şcoală cu autobuzul, intra la ore, pălăvrăgea cu fetele cu care era în termeni prieteneşti – care păreau a şti toate ce se întâmplase, dar nu comentau – şi încerca să uite. Ca toţi copii care au nenorocul ca, la un moment dat, să fie victima unui incident sau a unei umilinţe publice, purtă stigmatul în mintea sa mult mat mult timp decât se păstră amintirea în mintea celorlalţi. Colegele ei uitară repede de ruşinea ei.

Nu află niciodată cauza amărăciunii ei. Evident, nimeni nu-i spusese că Geoff Patterson i se confesase lui Barth, prietenul său cel mai apropiat din echipa de baschet. Judy Betancourt aflase şi-l avertizase, în termeni clari, că nu-l va ierta niciodată pentru că se întâlnise cu o altă fată, în special cu o nimeni ca Leslie Chamberlain.

Neştiind ce să facă, Geoff se lăsase convins să nu se ducă la întâlnire cu Leslie. Când Barth se oferise să se ducă în locul lui, Geoff acceptase fără entuziasm, luându-şi mintea de adolescent fără griji de la această situaţie stânjenitoare. În acea seară de vineri, Geoff se întâlnea, ca de obicei, cu Judy, în timp ce Barth o aştepta pe Leslie în maşina împrumutată.

Leslie nu află niciunul dintre aceste amănunte. Nici nu află ceea ce, poate, i-ar mai fi alinat durerea – că plimbarea lui Geoff cu ea, în pădure, sărutul şi invitaţia lui fuseseră sincere. Geoff fusese atras de prospeţimea lui Leslie, de inteligenţa ei şi de primele semne ale unei frumuseţi îmbobocite. Simţise ceva extraordinar în ea şi îndrăznise să încerce să se atingă de acel ceva.

Legile rigide ale castei sale sociale decretaseră că va trebui să accepte o conspiraţie care s-o umilească pe Leslie – o conspiraţie plănuită la iuţeală de Barth. Geoff făcuse ceea ce ar fi făcut oricare alt băiat din clasă, având caracterul său. Se alăturase prietenilor şi nu se mai gândise la Leslie. Reveni la baschet, la şcoală şi la relaţia sa cu Judy, consfinţită social.

Timp îndelungat nu se va mai gândi la Leslie Chamberlain.

Dar Leslie nu-l va uita pe Geoff Patterson.

4

Jordan,1966

La douăzeci şi patru de ani, Jordan Lazarus era un antreprenor de succes. Deşi nu era milionar, se îmbogăţea mereu şi-şi folosea banii ca să-şi ajute familia, dar şi ca să facă planuri de viitor.

Chiar dacă nu se măi întorsese la şcoală după ce fugise de acasă, Jordan se baza în continuare pe intelectul său puternic. Descoperi că talentul său creator înnăscut, combinat cu o capacitate neobişnuită de a vedea posibilităţi neaşteptate în situaţii şi oameni, îl transformaseră într-un abil judecător al pieţei.

O capacitate pe care o alimenta cu o meticulozitate intuitivă, cu o dorinţă de a cerceta şi o ambiţie nelimitată care nu se speria de frustrare sau dezamăgire. Înarmat cu acest arsenal de calităţi nepreţuite, pătrunse în lumea afacerilor, mai întâi ca angajat, apoi ca manager şi consultant.

La un an de la plecarea de acasă, îl ajutase pe un investitor bogat să înfiinţeze un lanţ de întreprinderi în alt stat, la trei mii de kilometri depărtare de Webster, Pennsylvania. A avut succes, iar investitorul a fost atât de recunoscător, încât, nu peste mult timp, Jordan a primit o oferta similară din partea unui apropiat prieten de afaceri al acelui investitor.

La vârsta do douăzeci şi unu de ani, Jordan era un antreprenor autoeducat prin experienţă. Îşi câştiga experienţa ajutându-i pe oamenii de afaceri să deschidă noi întreprinderi şi, în prima etapă, îi mai ajuta în

domeniul managementului şi al contabilităţii. Era plătit cu o sumă fixă pentru eforturile sale, plus o primă şi un procent din profituri. Onestitatea sa era însoţită de capacitatea de a-şi depăşi competitorii. Deja câştiga pe lună mai mulţi bani decât câştigase tatăl său într-o viaţă.

Ceilalţi aveau încredere în el, pentru că deţinea o candoare dezarmantă pe măsura evidentei sale inteligenţe şi experienţe. Se vedea că era un tânăr serios, cu o individualitate puternică.

Putea să aibă orice femeie îşi dorea. Era înalt şi puternic, cu pieptul lat, membre lungi şi o privire scânteietoare, jucăuşă, în ochii negri. Şarmul lui natural şi spontaneitatea le transforma în victime de bunăvoie; iar mângâierile lui, la fel de inventive ca şi gândurile lui, le aducea în culmea pasiunii căreia i se abandonau.

Lui Jordan îi făcea plăcere victoria uşoară. În afară de sentimentul puterii, îi lăsa şi senzaţia că îndrepta o veche nemulţumire. Toată tinereţea sa admirase de departe fetele din clasa de mijloc a oraşului, simţindu-se ca un vagabond. Uneori, ele şi prietenii lor râdeau de familia sa săracă şi de hainele ce-i erau trecute lui de fraţii mai mari. Ca băiat, fusese mic şi slăbuţ, ceea ce se adăugase la sărăcia sa pentru a-l face să se simtă nesigur de sine.

Acum, îi venise lui apa la moară. Jordan dispunea de toate mijloacele necesare pentru a face din femeile frumoase obiectul lui de distracţie. Ceea ce nu reuşiseră aspectul şi farmecul său, rşuşiră succesul şi banii. Femeile capitulau în faţa sa şi încă într-un mod mult prea previzibil.

În pofida satisfacţiei de ordin fizic, Jordan era oarecum dezamăgit să descopere că femeile erau atât de uşor impresionate de bani. Fetele pe care le admirase ca adolescent păreau să se mişte într-o lume cu mult superioară lumii sale, o lume care trăia conform unor legi misterioase şi magice, o lume a femeilor frumoase, fiecare dintre ele având parfumul ei anume. Îşi imaginase că aceste creaturi preţuiau anumite lucruri, că ştiau ceva ce

el, în sărăcia sa, nu va afla niciodată, A fost în acelaşi timp dezamăgitor dar şi convenabil să descopere, mai târziu, că banul era unica monedă reală în lumea aceea şi singura armă de care avea nevoie pentru ca femeile să devină ale sale.

Astfel că Jordan trăia pentru munca sa. Rătăcitor, din propria sa decizie, ca şi din necesitate, nu voia să fie legat de nimeni şi de nimic. Avea interese de perspectivă şi nu pierdea prea mult timp într-un loc. Era destul de prudent cu legea ca să-şi ţină banii în conturile bancare ale unor firme şi să locuiască în apartamente aparţinând unor corporaţii, astfel că numele lui era folosit pe cât de rar posibil.

În plus, de la distanţă, veghea asupra familiei sale.

Fraţii săi nu mai lucrau la *Lukas Tool Works.* Conduceau o mică firmă de design interior, construind bucătării şi băi pentru cei care aveau casa lor. Se numea *Prestige Contractors.* Porniseră afacerea cu banii trimişi dn Jordan, la un an de la plecarea lui. Ryan, Clay şi Gerard făceau ei înşişi toată munca fizică, iar Louise era secretară şi contabilă. Era o firmă mică, prosperă, cu lucrări în patru mari zone, iar familia nu mai avea probleme financiare.

Tata, desigur, rămânea ţintuit la pat de accidentul său. Mama îşi petrecea mai mult timp citindu-i, ascultând radioul sau uitându-se la televizor alături de el, pregătindu-i masa şi ascultându-i plângerile, invaliditatea transformându-l într-un plângăreţ.

Apoi, mai era Meg.

De când plecase Jordan de acasă, Meg suferise două crize grave de inimă, amândouă cauzate de deteriorarea valvelor în timpui febrei reumatice suferite în copilărie. Al doilea atac o slăbise mult şi doctorii nu-i permiteau să desfăşoare niciun fel de activitate,

Fusese nevoită să-şi întrerupă munca alături de fraţii

şi sora ei, la *Prestigo Contractors,* şi-şi petrecea aproape tot timpul acasă. Avea grijă de tata, când mama se odihnea şi avea darul de a-i potoli accesele de proastă dispoiţie. Tata, la fel ca tot restul familiei, nu putea să-i apună *nu* lui Meg.

Meg oferea familiei autoritatea psihologică care ar fi venit de In Jordan, dacă el ar fi rămas acasă. Forţa ei morală era pe atât de puternică, pe cât îi era trupul de bolnav. Mama obişnuia să spună că Meg avea „mai multă inimă decât noi toţi laolaltă", folosind intenţionat un calambur pentru a face aluzie la suferinţa cardiacă a lui Meg.

Meg potolea certurile din familie, rezolva dileme comportamentale şi, în general, dădea familiei sentimentul coeziunii şi al echilibrului care s-ar fi putut pierde complet după accidentul tatălui şi plecarea lui Jordan.

Dar Meg nu-şi revenea deloc după al doilea atac. Trăia cu teroarea infecţiei care-i putea distruge inima şi, mai mult, avea dureri permanente. în fiecare zi avea nevoie de medicamente scumpe şi trebuia să-l viziteze pe cardiolog cam o dată la două săptămâni. Fusese mereu cea mai puţin rezistentă din familie, iar acum constituţia sa slabă începea să iasă în evidenţă. Tenul ei alb ca laptele, pistruiat, era acum palid, şi-şi pierduse aerul atât de proaspăt, care-l încânta pe Jordan, când erau copii.

Spre neţărmurita sa amărăciune, Jordan nu fusese aproape când Meg suferise cele două atacuri. Trimisese bani de ambele dăţi, dar nu putuse să vină în vizită imediat. Era furios şi devorat de sentimentul de vinovăţie că nu fusese lângă Meg, când ea avusese nevoie de el. Jordan nu se înşela când îşi spunea că Meg avea nevoie de el mai mult decât de oricine altcineva; Meg era cea pe care o iubea cel mai mult din familie.

După al doilea atac, veni la spital şi o găsi zăcând în pat, slăbită, cu febră. Se ridică să-l sărute de bun-venit şi-l asigură la nesfârşit că nu-i reproşa că fusese departe;

faptul că acum se afla aici era tot ce-şi dorea. Ştia cât de greu muncea el pentru întreaga familie şi ştia că el trebuia să ţină în secret locul unde se află.

— Dacă aş fi fost aici să te supraveghez, asta nu s-ar fi întâmplat, spuse el.

— Prostii, Jordie, insistă ea. Sunt bine îngrijită. Şi nici nu sunt atât de bolnavă pe cât spune lumea. Tu vezi-ţi de treabă şi fereştete de necaz, toate vor fi în ordine.

Meg refuză să i permită lui Jordan să se simtă vinovat. Cu toate acestea, se întrista când îl vedea şi el cunoştea cauza.

Meg ţinea fotografia lui Jordan pe noptieră. Fusese făcută când el avea treisprezece ani şi reprezenta un tânăr aproape ascetic, delicat, cu părul negru, cârlionţat, şi cu ochi negri, pătrunzători. Lui Meg îi amintea de vremurile când Jordan fusese un băieţel sensibil, înclinat spre desen şi compuneri, un băieţel neînţeles de tatăl săi şi de fraţii care-l băteau, dar adorat de mama sa care, însă, nu putea pretinde că-l înţelege.

De acest fraged Jordan, cu ochi plini de poezie şi visări, se simţea Meg strâns legată. Meg a fost cea care ia încurajat imaginaţia deosebită, ce făcea ca viziunea sa asupra oamenilor şi lucrurilor să fie neobişnuită. Şi tot Meg a fost cea care a suferit mai mult decât ceilalţi când el a plecat, abandonând toate astea pentru a doveni susţinătorul familiei, un om de lume.

Deşi Meg nu-i reproşa lui Jordan că făcuse ceea ce făcuse, părăsind familia, dorea ca el să rămână fidel băieţelului care fusese cândva, un – artist înnăscut a cărui imaginaţie era destinată unor idei originale, care nu aveau nimic comun cu familia şi prietenii săi. Şi cu cât Jordan se adâncea tot mai mult în munca sa, cu cât făcea mai mulţi bani, cu atât simţea Meg că el îi întorcea spatele acelui băieţel şi devenea un om care-i era străin destinului său profund.

Niciodată nu-i spusese asta lui Jordan, în atâtea

cuvinte. Dar el citea reproşul blând, iubitor, în ochii ei – ochii aceia verzi-albaştri, cu o strălucire fantomatică acum.

În adâncul sufletului ei, Meg ştia că Jordan ţinea mult la siguranţa financiară, pe care o urmărea cu tenacitate. Accidentul tatălui său părea să-i fi rănit sufletul lui Jordan aproape mai mult decât rănise trupul tatălui său. Din ziua aceea, Jordan părea să încerce să subjuge lumea, poate chiar să se răzbune pe ea pentru indiferenţa şi cruzimea ei. Meg se temea că în cruciada sa pentru aşi apăra familia, Jordan se pierdea pe el însuşi.

Jordan nu vedea astfel lucrurile. Simţea că se dedicase unei sarcini dificile şi că avea succes, prin muncă grea şi iniţiativă. Nu dorea să privească înapoi spre băieţelul care fusese, nici să i se amintească de visurile sale. Îşi spunea că banii pe care-i câştiga o ţineau practic pe Meg în viaţă. Nu idolatriza banii; erau doar un mijloc spre a-şi atinge scopul; scopul era să-şi protejeze familia.

Când eforturile sale i-au adus bani şi situaţie şi multe femei frumoase, a simţit că era pe drumul bun. Căci acestea erau lucrurile pe care oamenii le preţuiau şi le râvneau, pentru care îşi puneau vieţile şi chiar sufletele în joc. Şi iată, îi fuseseră date când abia dacă ieşise din adolescenţă.

Odată cu aceste gânduri liniştitoare, Jordan abandonă problema „celuilalt” eu al său, cel ascuns sub pojghiţa activă a vieţii sale. Dar alături de Meg, acest eu era mereu prezent în ochii şi dragostea ei, asemeni unei oglinzi care-i arăta ce trebuia să fi devenit şi nu devenise.

Pe Jordan îl stânjenea sentimentul că, într-un fel anume, Meg îl înţelegea mai bine decât se înţelegea ei însuşi.

— Prea faci caz de mine, îi spunea el. Nu sunt o persoană deosebită, aşa cum crezi tu. Câştig o pâine ca să-mi susţin familia. Lasă-mă să fiu doar atât. Tu eşti vizionara familiei, Meg.

Ea clătina din cap cu o privire tristă. Meg părea să fie

vestala flăcării ce ardea întru vocaţia sa nemărturisită, chemarea la care renunţase când a plecat în lume.

Copil fiind, i se spusese povestea biblică a lui Lazăr, despre boala şi moartea lui şi despre învierea lui de către Iisus, după ce zăcuse patru zile în mormânt. Legenda îi dăruise lui Jordan un sentiment ocult al scopului său în viaţă, un scop pe care probabil nu trebuia să-l cunoască, dar care avea să i se reveleze într-o bună zi, aşa cum Iisus îi dezvăluise biblicului Lazăr soarta sa.

Pe când era un băieţel, îşi făcuse curaj şi mărturisise lui Meg aceste sentimente. Ea fusese complet de acord cu el şi-l încurajase să se considere un bărbat predestinat.

— Vei fi cineva, spusese ea, privindu-l adânc în ochi. Ştiu eu. Astăzi nu-l putem vedea pe acel cineva, pentru că se află în viitor. Dar trebuie să te lupţi pentru el, Jordie, să nu încetezi niciodată să-l cauţi.

Asta se întâmplase demult. Acum, Jordan avea convingerea că scopul său în viaţă îi fusese dezvăluit prin munca sa şi prin obligaţia de a-şi proteja familia. Trăia în prezent şi se gândea la trecut la fel de puţin cum se gândea la viitor.

Dar, uneori, vechiul presentiment al unei misiuni proprii revenea. Târziu, noaptea, când oboseala şi visele îi îndepărtau grijile privind avantajele concrete, stătea întins în pat – uneori alături de o femeie – şi simţea cum vechile vise reveneau, misterioase şi pline de promisiuni.

Aceste visuri îşi avuseseră rolul lor în idealizarea adoloscentină a fetelor. Iar acum îşi aveau rolul lor în dezamăgirea sa privind femeile pe care le cunoştea, cu care făcea dragoste. Căci îşi păstrase acea capacitate de a visa la mai mult, de a spera şi a căuta ceva care să nu poată fi măsurat în dolari sau în putere.

Aceste gânduri îl tulburau însă pe Jordan Lazarus doar câteva clipe trecătoare, dansându-i în minte ca nişte himere înainte de a lăsa locul somnului. Pe urmă, somnul coda locul imperativelor zilei, zi în care se redescoperea

prin acţiune şi iniţiativă.

Astfel că-l uita pe Jordan cel din oglindă, pe Jordan din tinereţe, pe Jordan pe care-l văzuse oglindit în ochii Iul Meg şi de care Meg încă se mai agăţa, cu speranţele ei, cu neclintita-i încredere în el.

Şi astfel, existenţa lui Jordan Lazarus, antreprenorul de douăzeci şi patru de ani, rămânea într-un echilbru fragil. Jordan trăia ca să muncească şi încerca să nu privească dincolo de munca sa. Îşi atinsese scopul de a-şi întreţine familia şi-şi dădea toată silinţa să dea uitării scopul său intim de a se cunoaşte pe sine.

Financiar, o ducea bine, dar nu visa la glorie sau la mari bogăţii. Era mulţumit să continue să trăiască şi să muncească aşa cum o făcea de opt ani încoace. Trăia în prezent, absorbit de responsabilităţile imediate.

Continua aventurile amoroase, deşi era tot mai plictisit de victoriile carnale. Femeile îi satisfăceau senzualitatea de suprafaţă, dar ele, ca fiinţe omeneşti, nu însemnau nimic pentru el.

Jordan era un bărbat prea ocupat pentru a-şi irosi timpul regretând această carenţă din viaţa sa intimă. Ajunsese să ceară foarte puţin de la sexul opus.

Nu-i trecuse prin cap că poate încă nu întâlnise o femeie cu adevărat *rafinată*, o femeie la fel de complexă ca el însuşi.

5

Se numea Rebecca.

L-a întâlnit pe Jordan la o petrecere în Philadephia şi i-a fost prezentată drept doamna Jarman. Nu făcea niciun secret din faptul că era măritată. Soţul ei era un om de afaceri şi un investitor cunoscut, pe nume Burke Jarman, nume de care Jordan mai auzise în călătoriile sale.

Nu făcu un secret nici din dorinţa ei de a se culca cu Jordan.

Era o femeie foarte subţire, până în treizeci de ani, cu mers de felină, o piele bronzată, netedă, având cei mai negri ochi pe care-i văzuse Jordan vreodată. Cu valul de plete negre, cu degetele ei lungi şi modul subtil în care vârful limbii se ivea pentru a umezi buzele din când în când, avea un aer de senzualitate primitivă, neobişnuit de ispititor.

În ciuda stăpânirii sale, stând de vorbă cu ea, Jordan se simţi răscolit. Reuşiră să se piardă de restul oaspeţilor şi să bea ceva în linişte, singuri. Când se aşeză, gamba ei prelungă, bronzată, se ivi din tăietura rochiei de seară. Îl studia, cu pantoful cu toc înalt legănându-se pe piciorul frumos format.

— Nu ştiam că bărbaţii atât de tineri ca tine ajung atât de departe, spuse ea. Înţeleg că ai avut o contribuţie importantă la nişte mari succese.

Jordan replică modest. Abia dacă auzea ce spunea. Secundă de secundă, se cufunda tot mai adânc în vraja senzuală a Rebeccăi Jarman. Era atât de flexibilă, atât de suavă şi atât de evident interesată numai de un singur lucru. Era fascinat de propriul său tumult şi de măiestria ei în a i-l provoca.

Ea nu-şi pierdu timpul cu discuţii. Înainte de a se face unsprezece, îi aruncă lui Jordan o privire de jos în sus şi murmură:

— Trebuie să plec.

— Te pot lăsa în drum cu maşina? întrebă el.

— Ar fi amabil din partea ta.

O privi cum îşi ia rămas bun de la gazdă, un cunoscut membru al Camerei de comerţ din Philadelphia. Dădu mâna cu câţiva oaspeţi, apoi i se alătură lui Jordan în hol. Ţinându-i haina, îi observă spatele suplu, dezvăluit de rochia fără spate.

— Încotro? întrebă el când se aflau în maşină.

Îl privi îndelung.

— Are importanţă? întrebă ea.

Jordan o duse la hotelul său. În lumina slabă, portocalie, aruncată de lampa de pe noptieră, îi zări trupul ieşind la iveală din haină. Părul îi era puţin ciufulit de briză şi simţi aerul rece al străzii venind dinspre ea, un suflu înviorător, delicat, ce se evapora instantaneu de pe pielea fierbinte.

— Ai un loc drăguţ, spuse ea cu un zâmbet ironic, privindu-l cum îi atârna haina în dulapul din perete.

O luă în braţe. Păru să se topească în el. Trupul ei localiza sursele dorinţei trezite în acea seară, mai devreme. Coapsele lipite de ale lui, sânii tari, mici, striviţi de pieptul său, mâinile care coborau pe torace erau tot atâtea provocări, acompaniate de limba care alunecă, exploratoare, în gura lui.

Jordan nu fusese niciodată atât de excitat de o femeie. Deşi se stăpânea, mâinile îi tremurau când îi căută fermoarul să-i desfacă rochia.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea.

Dar, în loc să se dezbrace, ea începu să-l dezbrace pe Jordan. Sărutându-l tot timpul, îi deznodă cravata şi-i găsea cu degete sigure nasturii cămăşii. Mâinile ei se delectară cu pieptul lui şi coborâră spre curea. Aceasta se desfăcu ca prin minune şi ea îi dădu jos pantalonii.

Se întărise şi zâmbi când văzu sexul presând pânza albă. Trase de banda de elastic şi văzu penisul întărit evadând spre libertate.

Îi scoase şortul, îngenunche şi-l luă în gură, rămânând îmbrăcată. Ochii lui Jordan se închiseră. Îşi îngropă mâinile în părul ei şi-i simţi în nări parfumul profund, în timp ce limba măiastră îşi vedea cu repeziciune de treabă peste şi sub penisul lui.

— Mmm, şopti ea, ţinând între mâini partea tare. Eşti băiat mare.

Îl supse blând până când începu să tremure. Apoi îl ajută să iasă din pantalonii în care se încurca şi-l împinse pe pat. Încă îmbrăcată în rochia de seară mulată pe corp, se apleca peste el, sorbindu-l mai puternic şi mai profund, în timp ce mâinile ei îi atingeau toate părţile trupului.

În câteva clipe, Jordan era primejdios de aproape de orgasm. Se dezlipi de ea cu greutate şi o privi cum se lasă pe spate în pat. Buzele îi erau umede de pasiunea lor. Părea satisfăcută, ca o pisică neagră şi nesătulă. Îi zâmbi.

— Cred că e timpul să facem dragoste, iubitule, zise ea.

O ajută să se dezbrace. Nu purta lenjerie. Un trup prelung, neted, bronzat, aproape măsliniu, expus ochilor săi. Sânii erau fermi, cu sfârcuri tari, în aşteptare. Pântecele îi era plat, ca al unei fete. Avea picioare lungi şi bine formate, deschise deja pentru a-l chema mai aproape.

Acum era rândul lui Jordan să-i guste trupul. Era o experienţă uluitoare. Părea alcătuită dintr-o mulţime de parfumuri diferite, fiecare dintre ele fiind un afrodisiac. Se mişca cu agilitate de felină pentru a-i oferi întâi sfârcurile, apoi buzele, apoi vârfurile degetelor, apoi din nou sânii. Şi când îi sărută, în sfârşit, feminitatea, caldă şi parfumată, simţi din nou că-şi pierde controlul.

Îl întoarse pe spate şi se urcă deasupra lui. Un deget al ei îi călăuzi înlăuntrul ei şi începu să se mişte, gemând de plăcere şi suspinând în timp ce cerea mai mult, tot mai mult. Avea o graţie de reptilă, pe cât de sinistră, pe atât de delicioasă. Simţi primele semne ale extazului, o văzu zâmbind şi-i simţi pântecele mişcându-se mai repede, în vârtejuri măiestre.

Nu mai putea rezista. Pelvisul îi zvâcni înainte şi se revărsă în ea într-o explozie de dorinţă. Ea îşi lăsă capul pe spate, cu ochii pe jumătate închişi. Sânii se proiectau în afară, tremurând. Îi strângea pieptul între genunchi şi

ajunse odată cu el la orgasm, cu un geamăt misterios, înăbuşit.

Au rămas aşa un timp, femeia aplecată asupra lui, cu spatele arcuit, în timp ce el continua să pulseze în adâncul ei. Îşi dădu seama că fiecare gest, fiecare zâmbet de la petrecere fuseseră preludiul acestui moment.

Când, în sfârşit, începu să se desprindă de ea, se simţi nevoit s-o complimenteze.

— Mulţumesc, spuse el. Eşti minunată.

Acel ceva inocent din cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Încă nu-mi mulţumi, spuse ea. Abia am început.

Au făcut dragoste toată noaptea şi aproape toată săptămâna care a urmat. Soţul ei era plecat din oraş şi Jordan îşi făcea timp s-o întâlnească de câte ori era ea dinpusă. Se întâlneau la hotel la el, pentru că, spunea ea, acasă nu erau în siguranţă. Soţul ei era un tip gelos, mai adăugă ea, cu o privire dispreţuitoare.

Îi arătă lui Jordan lucruri care nici nu-i trecuseră prin cap că ar fi fost posibile în dragoste. Originalitatea ei ca amantă nu se limita doar la varietăţi ale poziţiilor, deşi era expertă şi aici, ca oricare altă femeie pe care o întâlnise. Nu era nici bunăvoinţa ei de a-l lăsa să cerceteze şi să o pătrundă în locuri interzise, deşi şi la acest capitol era îndrăzneaţă.

Era amestecul neobişnuit de emoţie şi senzualitate cu care era presărată fiecare mângâiere, fiecare contact al trupului ei cu al lui. Sărutările ei erau pline de înţelesuri, unice. Degetele ei păreau a spune sute de cuvinte în timp ce frământau trupul lui Jordan, când languroase, când alunecoase şi dominatoare. Chiar şi umbrele încăperii, poziţia pernelor, deveneau complice cu ea în a-i oferi plăcerea.

Modul ei de a face dragoste era mai puţin o simfonie şi mai degrabă o junglă, ale cărei cărări duceau spre ceva

întunecat, primejdios şi continuu surprinzător.

În timp ce făcea dragoste, şoptea cuvinte afectuoase uneori, inocente şi blânde, alteori de o perversitate de nespus.

Îl înnebunea cu buzele ei moi, cu pielea bronzată, parfumată, cu membrele ei suple, lungi, ce se încolăceau şerpeşte în jurul lui Jordan, necăjindu-l cu mângâieri graţioase până când, inevitabil, o pătrundea, dăruind, poate mai mult decât intenţiona, simţind-o lund cu plăcere şi plătind seducţia cu seducţie, până când trupul lui fremăta de dorinţă.

La capătul celor două săptămâni, Jordan era obsedat de Rebecca Jarman. Nu se mai sătura de ea. Îşi schimbă planificările, anulă două călătorii în Midwest şi-şi scurtă o şedere importantă în Boston ca să fie lângă ea. Ea era aproape oricând disponibilă pentru el, schimbându-şi propriul ei program dacă era nevoie, ori de câte ori o suna el. Când o întrebă de soţul ei cel gelos, ea răspunse cu o ridicare din umeri, spunând că-şi cunoaşte soţul ca pe o carte, că oricum era ocupat şi că-l putea păcăli.

Dar îl preveni pe Jordan să se ţină deoparte de Burke Jarman.

— E rău, spuse ea. Rău cu mine, rău cu oricine are de-a face cu el.

— De ce te-ai căsătorit cu el? întrebă Jordan.

Îi zâmbi ambiguu, un amestec de dispreţ faţă de soţ şi ceva semănând a teamă.

— O greşeală, spuse ea. O eroare comisă în tinereţe. Să nu mai vorbim de asta.

Jordan aprobă din cap. Dar ea îşi dădu seama că-l intrigase.

— Promite-mi un lucru, acum, îi ceru ea. Să nu faci niciodată afaceri cu el. Dacă poate, te ruinează. Este singurul mod în care ştie să facă afaceri. Promiţi?

Jordan fu de acord cu o ridicare a umărului. Nu avea

nicio intenţie să facă afaceri cu Burke Jarman. Şi, într-adevăr, nu-i mai acordă soţului niciun alt gând. Trăia numai pentru Rebecca, pentru întâlnirea următoare, când apărea în uşă, pentru a-i adresa mai întâi acel zâmbet misterios, caracteristic, şi a-şi lăsa hainele să alunece pe podea, înainte de a veni in pat.

Pentru prima oară în viaţă, Jordan Lazarus întâlnise o femeie a cărei artă se potrivea cu inteligenţa sa ascuţită. Rebecca Jarman rămânea pentru el un mister, iar farmecul ei crescu. Nu se întreba ce se petrecea sub acel exterior senzual al fiinţei ei. Nu-şi punea întrebări despre trecutul ei, îşi uită şi propriul său trecut. Trăia pentru extazul pur de a fi cu ea.

Era conştient de primejdia de a cădea astfel în plasa unei femei. Dar asta nu făcea decât să se adauge delirului.

Jordan era prins într-o plasă şi nu simţea nicio dorinţă de a scăpa. Şi de ce ar fi încercat de fapt? Avea doar o relaţie amoroasă cu o femeie experimentată. Nu avea nicio obligaţie.

Apoi, într-o bună zi, viaţa personală a Rebeccăi veni în contact cu Jordan, lăsându-şi urmele pe trupul pe care ajunsese să-l cunoască şi să-l iubească atât de bine.

Se întâlniră la el la hotel. Părea înfrântă. Când îi scoale rochia, înţelese de ce. Pe coapse şi pe şolduri, ca şi pe torace, se întindeau urme de un albastru-vineţiu. Când o privi în ochî, citi în ei durerea.

— Ce ţi s-a-ntâmplat? o întrebă, atingând delicat urmele urâte.

— Burke, răspunse ea.

Urmă o pauză.

— Nu e prima oară, adăugă ea.

Mai mult n-a vrut să spună. Deşi Jordan ezită, ea insistă să facă dragoste. De data aceasta, ea fu mai candidă. Dar el se gândea la bărbatul brutal care-i făcuse

asta Rebeccăi şi, în adâncul minţii sale, începu să se adune o mânie întunecată. Pentru prima oară se gândi că acel bărbat o atingea pe Rebecca, că era intim, cu ea, că dispunea de ea. Gândul îi trezi gelozia.

Urmele albastre-vineţii dispărură şi torida relaţie fizică a lui Jordan cu Rebecca Jarman continua. Dar nu mni era aceeaşi. După ce-i atinsese trupul, lovit, dureros, Jordan o preţuia mai mult. Şi, treptat, îi dărui mai mult din sine, distanţa dintre ei – parte integrantă a relaţiei lor micşorându-se.

La câteva săptămâni după episodul cu bătaia, pe trupul Rebeccăi apăru o altă serie de vânătăi. Din nou erau acolo unde nu puteau fi văzute – pe stomac, pe şolduri, pe torace.

— Îi place să mă arate partenerilor de afaceri, spuse Rebecca cu amărăciune. Nu mă loveşte niciodată acolo unde se vede.

Gelozia lui Jordan deveni acum de-a dreptul furibundă.

— De ce nu-l părăseşti? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Nu pot, spuse. – Oricum, nu acum. Nu-mi cere să-ţi explic, ţine-mă în braţe, atât.

Jordan făcu ce i se ceru. Ţinând-o în braţe, i se făcu milă de ea. În acelaşi timp, în suflet i se născu dorinţa de a-i face rău lui Burke Jarman, de a-l răni într-un fel.

Cele două sentimente erau inseparabile. Şi cu cât o vedea mai des pe Rebecca, cu atât fiecare dintre cele două sentimente devenea tot mai puternic.

O lună mai târziu, se ivi ocazia.

Rebecca se întâlni cu Jordan la hotel. De data asta, vânătăile erau şi mai urâte. Coapsele, coastele, chiar şi oasele de la gât, erau negre şi vinete.

Fălcile lui Jordan se încleştară de furie.

— Nu-i mai las să-ţi facă aşa ceva, spuse el. Lasă-mă să mă ocup de el cum ştiu eu.

Jordan nu-şi mai putea stăpâni furia. Voia s-o răzbune pe Rebecca voia să i-o ia soţului ei.

Rebecca rămase nemişcată. În ochi i se citea teama.

— Nu, se opuse ea. Mi-ai promis că nu te apropii de el niciodată. Dacă-ţi încalci promisiunea, nu ne mai vedem. Asta este regula.

Jordan clătină din cap.

— Nu chiar, spuse. Ţi-am promis să nu fac afaceri cu el, nu să mă ţin complet departe de el.

Rebecca rămase dusă pe gânduri. Un timp, păru să fie foarte departe.

— Mi-ai dat o idee, vorbi ea. Poate că modul de a-l trata pe Burke este, la urma urmei, să faci afaceri cu el. Îşi îngustă ochii. Dar fără ca el să ştie, mai adăugă ea.

Jordan îşi înaltă sprâncenele.

— Adică?

Se întoarse pe o parte, spre el. Trupul ei frumos se încolăci pe canapea, cu o şerpuire care nu-l lăsa niciodată indiferent.

— Burke face o afacere cu nişte amici de-ai lui din Wall Street, începu ea. E vorba de acţiuni. O afacere foarte perfidă. Vor să determine preţul acţiunilor unei Companii metalurgice din Chicago să coboare, astfel încât să poată obţine două locuri în consiliul de administraţie. În mod normal, Burke n-ar încerca să facă un lucru atât de primejdios. E foarte conservator. Dar unul dintre vechii lui colegi de facultate este deja membru al consiliului şi-l ajută să însceneze afacerea. Firma se numeşte *Michigan Metals.* Este o companie solidă, dar are necazuri de vreo doi ani încoace, din cauza compoziţiei dure şi a unor investiţii nechibzuite ale consiliului. Aşa a început totul.

Jordan o privi în ochi.

— Cum ai aflat? o întrebă el.

— L-am auzit pe Burke vorbind cu unul dintre amicii lui la telefon, luna trecută, răspunse ea. De atunci, am avut grijă să trag cu urechea de câte ori am putut. La început nu eram sigură că înţeleg ce plănuiesc. Dar săptămâna trecută, Burke a vorbit la telefon o groază de timp cu amicul din consiliul de administraţie al lui *Michigan Metals.* Mî-am dat seama care era miza. Burke investeşte în afacere un milion de dolari, banii lui. N-ar risca el o astfel de sumă, dacă n-ar fi un lucru sigur.

Jordan era impresionat. Un milion de dolari era, într-adevăr, un risc prea mare.

— Care este rolul meu? întrebă el.

— Timp de aproximativ patruzeci şi opt de ore, spuse ea, acţiunile *Michigan Metals* vor scădea la minimum, să spunem, cinci dolari pe acţiune, în loc de patruzeci. După aceea, stocul va urca, pentru că Burke şi prietenii lui vor anunţa o reorganizare majoră şi o recumpărare a stocului de acţiuni, imediat ce ajung ei în consiliu. Dacă vei cumpăra în următoarele patruzeci şi opt de ore, obţii opt dolari la fiecare dolar investit. Şi când se termină totul, vei deveni acţionarul majoritar al uneia dintre cele mai puternice companii metalurgice din Midwest.

Jordan părea sceptic.

— Există legi contra unei astfel de manipulări a stocurilor de acţiuni, comentă el. Poţi intra la închisoare dacă eşti prins.

— Tu nu, replică ea. Tu nu eşti amestecat în afacere. Nimeni nu poate să facă legătura între tine şi Burke sau prietenii lui. Tu nu eşti implicat în conspiraţie. Pur şi simplu, investeşti într-un stoc de acţiuni care este la strâmtoare, la momentul potrivit. Înţelegi, nu rişti nimic.

Jordan medita la adevărul cuvintelor ei.

— Când urmează să aibă loc toate astea? se interesă el.

— De luni într-o săptămână, răspunse ea. Burke şi

prietenii lui vor exercita presiuni puternice la sfârşitul săptămânii viitoare, iar luni dimineaţă, la prima oră, vor scădea stocul la minimum. Ăsta-i momentul.

Jordan continua să se arate sceptic.

— Niciodată nu mi-a plăcut să joc la bursă, spuse ei. Riscul e prea mare. Ceva poate să nu meargă, chiar şi într-o afacere ca asta.

Ea scutură din cap.

— Burke nu riscă niciodată. Nu s-ar băga în asta, dacă el şi prietenii lui nu s-ar fi ocupat de toate detaliile. Cu puteri unite şi bani, nu pot da greş. Ei, nu ţi-ar plăcea să te îmbogăţeşti de pe urma lui? Fără să trebuiască să munceşti pentru banii pe care-i iei?

Ochii ei deveniră transparenţi, senzuali.

— N-ai vrea să faci un milion de dolari pe spinarea soţului meu? întrebă ea,

Jordan înţelegea acum ce-i oferea ea. Răzbunare împotriva soţului ei şi un mod de a-l pedepsi indirect pentru ceea ce-i făcuse. Voia să facă din Burke Jarman un încornorat financiar, aşa cum era deja, matrimonial. Jordan nu trebuia să lucreze direct cu Burke. O să facă însă avere de pe urma lui, fără ca Burke să ştie,

— Nu trebuie decât să investeşti o sumă apreciabilă – să zicem două sute de mii – luni, dis-de-dimineaţa, spuse ea, şi vei deveni milionar până la sfârşitul săptămânii.

Jordan rămase pe gânduri. Avea ce face cu un milion de dolari, îi va permite să-şi finalizeze nişte planuri ambiţioase, care necesitau o anume sumă care îi lipsea în momentul de faţă. Erau o groază de bani în schimbul unui efort şi al unor riscuri minime. Era greu să rezişti unei asemenea tentaţii.

Rebecca Jarman alunecă în braţele lui şi-i vârî adânc o limbă nesăţioasă în gură. Sexul lui se întări instantaneu la atingerea ei.

— N-ai vrea? întrebă ea.

Îşi întinse trupul peste el. O mână fină îşi făcu drum printre picioarele lui. În gât i se auzi geamătul anticipării.

— O ai pe nevasta lui, spuse ea. Ia-i şi banii.

Jordan inspira precipitat. Era o propunere seducătoare.

— Hai, îl îndemnă ea, începând să se mişte deasupra lui. Spune c-o faci. Pentru mine.

Jordan oftă prelung. Ce însemnau două sute de mii de dolari, la urma urmei, în comparaţie cu sentimentul trupului acestei femei alături de al lui? Cu adevărat, riscul intensifica plăcerea pe care o simţea în acest moment.

— Bine, consimţi el.

— Mmm. Începu să se mişte mai repede, excitată de planul lor. Chiloţii erau deja îndepărtaţi şi îi ghidă degetul spre miezul alunecos. Aşa…

Îi desfăcu fermoarul şi-l luă în stăpânire. Era fierbinte şi pregătit să facă dragoste. Sexul tare din mâinile ei nu lăsa nicio îndoială.

Într-o clipă, îi arătă drumul înăuntrul ei. Primele lui volte erau atât de intense, încât se temu că el îşi va risipi plăcerea înainte ca şi ea să fie pregătită pentru el.

Îl privi. Avea ochii închişi. Putea să vadă vraja cu care îl învăluise pe Jordan.

Abia atunci simţi cu adevărat bagheta magică din pântecele ei şi începu să savureze momentul.

Povestea pe care Rebecca i-o depănase lui Jordan despre *Michigan Metals* era o minciună. În realitate, Burke Jarman şi prietenii lui nu forţau stocul lui *Michigan Metals* pentru a ocupa locuri în consiliul de administraţie. Ţinta lor era să falimenteze compania şi să-i cumpere scheletul pe doi bani, ştergând, în acelaşi timp, orice datorie a companiei. Cu ajutorul unor prieteni influenţi, aveau să construiască o nouă companie po ruinele lui *Michigan Metals,* o companie al cărei consiliu de administraţie avea

să fie format în întregime din asociaţii lor.

Cei două sute de mii de dolari ai Iui Jbrdan Lazarus urmau să fie pierduţi la numai câteva ore după ce-i investea. Burke Jarman îl folosea pe Jordan ca pe o simplă sursă de bani uşor accesibili, pentru a cumpăra acţiuni fără valoare şi a ajuta la falimentarea companiei.

Rolul Rebeccăi fusese de a-l atrage pe Jordan. Odată afacerea încheiată, Rebecca urma să-l ameţească pe Jordan cu o pseudo-explicaţie despre o scăpare a planului, o garanţie neaşteptată oferită în sprijinul companiei de către acţionarii majoritari. Va pretinde că falimentul a intervenit ca o surpriză totală pentru soţul ei şi ceilalţi, şi că i-a lovit tot atât de rău ca şi pe Jordan.

Rebecca era sigură că Jordan, erotic prostit de ea, va da crezare poveştii. Privirea flămândă din ochii lui Jordan nu-i lăsase niciun dubiu că-l adusese exact unde dorise. Un tânăr de douăzeci şi patru de ani, exagerat de încrezător, nu putea s-o egaleze pe ea în sofisticare şi artificiu. Seducerea lui fusese o operă dc artă. Câteva lovituri provocate de ea însăşi – ştia că se învineţeşte uşor – fuseseră tot ce era nevoie pentru a-l convinge pe Jordan că era victima unui soţ brutal. Măiestria ei ca amantă şi ca mincinoasă făcuse restul.

Din nefericire pentru Burke Jarman şi soţia lui, lucrurile nu au ieşit cum le plănuiseră ei.

Luni dimineaţa, tocmai când o vânzare înfrigurată coborâse preţul acţiunilor *Michigan Metals* la o nouă limită inferioară de 3,60 dolari pe acţiune, SEC îngheţă pe neaşteptate orice tranzacţie cu stocul de acţiuni vizat şi începu să cerceteze activitatea suspectă ce se ascundea în spatele acestei scăderi bruşte a preţului.

Investigatorii comisiei au fost ori foarte isteţi ori au deţinut informaţii confidenţiale care i-au ghidat în cercetăriie lor, în patruzeci şi opt de ore de la începerea anchetei, şapte dintre investitorii majoritari ai lui

Michigan Metals au fost acuzaţi de manipulare ilegală a acţiunilor şi de fraudă. Printre ei se afla şi Burke Jarman. Mulţumită investigaţiei prompte şi adunării extraordinare a acţionarilor săi, *Michigan Metals* a fost salvată de faliment. De fapt, în următoarele două săptămâni, destinul companiei a avut o curbă puternic ascendentă. Înainte ca Burko Jarman şi acoliţii săi să fi fost verificaţi, acţiunule *Michigan Metals* au crescut de la 3,60 dolari la 30 de dolari pe unitate. Graţie unor investiţii bine chibzuite făcute de consiliul de administraţie, până la începutul verii preţul a urcat la 44,50 dolari; în septembrie, ajunsese la 66.50 dolari per acţiune.

Burko Jarman a pledat *nolo contendere* faţă de acuzaţiile aduse şi a petrecut un an într-o închisoare federală. Nici nu ajunsese să fie pus sub acuzaţie când s-a emis ordinal să fie căutat omul care denunţase Consiliul despre planurile sale secrete.

Căutarea a scos la iveală faptul că Jordan Lazarus nu avusese niciun amestec în trădare.

Mai întâi Lazarus nu aflase niciodată planul real ascuns în spatele farmecelor Rebeccăi. Dar şi mai important, după cum dovedi cercetarea amănunţită a inspectorilor companiei, Lazarus nu investise niciun ban în *Michigan Metals* sau pontru că nu reuşise să-şi transfere banii sau pentru că nu reuşise să adune banii pe care-l promisese Rebeccăi că-i va strânge pentru afacerea aceea.

Jordan Lazarus era doar un peşte mic care scăpase. Poate că, într-adevăr, fusese o ţintă prea mică, cu care Rebecca îşi pierduse timpul. Aceasta fusese greşeale ei şi a lui Burko.

Burko Jarman ajunse la concluzia că niciodată nu va afla cum a supravieţuit *Michigan Metals.* Nu putea face altceva decât să-şi ispăşească pedeapsa în închisoare, după aceea, să revină la fosta lui viaţă.

Apoi se produse neprevăzutul.

La două luni după ce Burke Jarman intră în închisoare, suma de două sute cincizeci de mii dolari a fost depusă în contul de economii al Rebeccăi. Burke Jarman află despre asta de la un funcţionar superior al băncii, care, în schimbul unoi recompense, îl ţinea la curent cu schimbările bruşte apărute în contul soţiei sale.

Burke Jarman îşi trimise doi dintre cei mai credincioşi gealaţi pentru a da de Rebecca şi a obţine o explicaţie de la ea. Celor doi li se spuse să scoată adevărul de la Rebecca, chiar şi prin tortură, la nevoie.

Când cei doi au ajuns la locuinţa familiei Jarman din Phyladephia, Rebecca dispăruse. La fel, rochiile şi bijuteriile ei, ca şi cei două sute cincizeci de mii de dolari din contul personal.

De atunci, Rebecca Jarman n-a mai fost văzută în Statele Unite. Nici nu mai era cunoscută sub acest nume. Îşi luă o nouă identitate şi dispăru, pur şi simplu. Cel puţin aşa a crezut Burke Jarman, care nu a încetat niciodată s-o caute.

Cât despre Jordan Lazarus, acesta petrecu câteva luni mulţumitoare urmărind cum creştea valoarea acţiunilor *Michigan Metals* şi numărându-şi banii câştigaţi.

Pentru că Jordan investise în *Michigan Metals.*

Pricepând ce se ascundea în spatele seducătoarei Rebecca, Jordan studiase afacerile mai vechi ale soţului ei şi pe asociaţii lui curenţi. Jarman mai adusese la faliment şi alte companii. Jordan era convins că şi cu *Michigan Metals* avea să se întâmple la fel.

Fără ştirea Rebeccăi şi a soţului ei, Jordan a fost cel care – printr-o anonimă – i-a informat pe conducătorii lui *Michigan Metals* că un grup de investitori încearcă să ducă compania la faliment. Ştirea a ajuns la SEC aproape imediat.

După ce anunţase compania aflată în primejdie

asupra celor ce i se pregăteau, Jordan cumpărase acţiuni la *Michigan Metals* în valoare de cinci sute de mii de dolari – toţi banii de care dispunea şi tot ce mai putuse lua cu împrumut – la preţul de 3,60 dolari pe acţiune. Compania a supravieţuit, iar acţiunile lui Jordan au tot urcat. Acum, la preţul de 72,15 dolari pe acţiune, investiţia lui valora zece milioane de dolari.

Burke Jarman n-a aflat niciodată de banii pe care Jordan îi avea băgaţi în *Michigan Metals,* pentru că Jordan nu-i investise personal. Investiţia a fost făcută de un prieten de încredere care-i era îndatorat lui Jordan. Nici măcar acum numele lui Jordan nu apărea nicăieri pe lista ce cuprindea numele acţionarilor lui *Michigan Metals.*

Acei două sute cincizeci de mii de dolari care au apărut pe neaşteptate în contul bancar al Rebeccăi Jarman proveneau chiar de la Jordan Lazarus. Faptul că cecul era emis de bancă, semnat de un donator anonim, nu a protejat-o pe Rebecca de privirea suspicioasă a soţului ei. Numai faptul că primise atât de mulţi bani îl convinsese că ea era trădătoarea. Dispariţia ei bruscă îi adânci convingerea.

Cât despre Rebecca, era prea ocupată să-şi salveze viaţa ca să se mai întrebe de unde venise misterioasa sumă de două sute cincizeci de mii de dolari. Abia şase luni mai târziu, aflată în siguranţă într-un mic orăşel pe coastele Peru-ului, îşi dădu seama de ironia fină a sumei ce reprezenta cadoul anonim – cei două sute de mii de dolari pe care-i pretinsese iniţial, plus un mic premiu – şi hotărî că donatorul putea să fi fost Jordan. Îi închină în tăcere un pahar de *piña colada* şi recunoscu că el o învăţase ceva despre sex ca şi despre viaţă.

Jordan îi depăşise în isteţime pe soţii Jarman, ba le mai plătise şi ceva pe deasupra.

Afacerea *Michigan Metals* îl transformă pe Jordan Lazarus dintr-un mic om de afaceri de succes într-unul puternic şi ambiţios.

Până la sfârşitul anului următor, câteva investiţii ingenioase ale banilor câştigaţi ridicară valoarea netă a averii lui Jordan la douăzeci de milioane de dolari. În trei ani, mulţumită unor aventuri pe piaţa obligaţiunilor şi unei afaceri cu petrol, valoarea sa era de patruzeci de milioane de dolari.

Dar mai importantă decât banii pe care-i câştigase a fost lecţia pe care o învăţase.

Când îi propusese afacerea cu acţiunile, Rebecca Jarman avea bine înfipte cârligele sexului în Jordan. Pentru Jordan fusese nevoie de un enorm efort de voinţă pentru a-i învinge fascinaţia şi de un timp suficient ca să o suspecteze că încerca să scoată bani de la el în schimbul unei promisiuni de favoruri carnale.

În acest moment de luciditate, Jordan îşi croise victoria asupra lui Burke Jarman şi răzbunarea asupra Rebeccăi. Datorită lui Jordan, ea nu-şi va mai ajuta niciodată soţul să ducă de nas un amant credul. De fapt, va fugi de soţul ei tot restul vieţii sale. Şi poate că, într-o zi, Burke Jarman va da de ea. Lui Jordan nu-i făcea plăcere să se gândească la ce i se va întâmpla Rebeccăi în acea zi.

Mulţumită acelei clipe de luciditate, Jordan era acum mult mâi bogat decât înainte şi mult mai ambiţios. Înarmat cu patruzeci de milioane de dolari, intelectul său puternic, viguros, constituia o armă căreia Wall Street-ul nu i se va putea opune.

Dar, mai mult decât orice, Jordan învăţase o lecţie de mare valoare.

Să nu ai niciodată încredere într-o femeie.

Era o lecţie pe care Jordan n-o va uita niciodată.

6

Ellicott, Illinois

La 21 martie 1970, Leslie Chamberlain a venit acasă pentru a-şi petrece vacanţa de primăvară cu tatăl ei.

Era studentă a *Universităţii Corneli,* la colegiul de jurnalistică şi publicitate. Bursa de onoare care-i fusese acordată la admiterea în universitate îi achita taxele de studii, cărţile, casa şi masa, cu condiţia ca mediile sale să se menţină Ia 3,25. Mediile lui Leslie erau de patru pe linie.

Era considerată drept una dintre cele mai promiţătoare studente ale facultăţii de jurnalistică şi o mare favorită a colegilor ca şi a profesorilor ei. Şeful de catedră o considera cea mai bună studentă pe care o avusese vreodată, deşi avea grijă să n-o spună de faţă cu ea.

Tom Chamberlain aştepta întotdeauna cu nerăbdare vizitele fiicei sale, cu atât mai mult cu cât ele erau mereu foarte scurte. Leslie îşi petrecuse primele două vacanţe de vară din studenţie făcând practică la o mare agenţie de publicitate din New York şi, de fiecare dată, nu putuse veni acasă pentru mai mult de câteva zile.

La fiecare nouă vizită, Leslie era mai frumoasă, mai plină de încredere în sine şi mai fericită. Aşa cum sperase Tom Chamberlain, facultatea şi eliberarea de orăşelul provincial natal o ajutaseră să înflorească. Părea să strălucească, iar pala de foc a părului a cărui sălbăticie părea cândva un mare dezavantaj, îi dădea acum un plus de strălucire. Avea un ten delicat, o statură mai înaltă şi mai fragilă, în ciuda felului ei energic de a fi. Putea îmbrăcămintea cu o eleganţă naturală şi cu o simplitate izbitoare. Arăta mai captivantă în blugi şi un pulover decât arătau alte femei în rochii făcute de comandă. Tenul ei pistruiat, nemachiat, arăta ca o dimineaţa de vară.

Îi gătea, îl ducea la plimbări cu maşina pe drumurile nesfârşite de ţară, printre lanurile de porumb, şi-şi

petrecea serile jucând gin rummy cu el, urmărind împreună programele lui preferate la televizor, sau doar vorbind.

Uneori stăteau tăcuţi, într-o atmosferă intimă, în ecoul ciripitului primăvăratic al păsărilor venind din câmpul ce le înconjura casa. În astfel de momente, Tom Chamberlain se întreba cât de bine îşi cunoştea fiica. Îşi dădea seama că Leslie îl trata ca o fiică protectoare, în care nu mai simţea copila vulnerabilă de altădată. Era o femele puternică, ce se maturiza cu repeziciune şi, în aceşti ultimi doi ani şi jumătate, se învârtise printre oameni foarte rafinaţi. Părea mai preocupată să-l facă pe tatăl ei să se simtă bine şi relaxat, decât să-i facă mărturisiri privind problemele ei. Asta, dacă existau probleme.

Într-o seară se surprinse privind-o în ochii care, în lumina apusului de soare, păreau de-a dreptul portocalii, şi simţi nevoia să-i vorbească.

— Draga mea, spuse el, te simţi însingurată? Ştii, mama şi toate astea…

Ea zâmbi. Ştia ce simţea.

— Tată, îl linişti ea, n-am fost singură nicio clipă. Am avut noroc de la început. Am avut norocul să te am pe tine.

Îi strânse mâna cu afecţiune.

Urmă o pauză. Tom Chamberlain se simţea stânjenit să fie consolat, ştiind că el era cel care trebuia consoleze pe ea.

Leslie rupse tăcerea,

— Cum era? întrebă ea.

Tatăl ei oftă şi privi apusul soarelui reflectat în ochii ei.

— Era tăcută, vorbi eî, dar ambiţioasă. A, nu vreau spun că voia să fie bogată sau că voia să fim preţuiţi aici în oraş. Dar îşi impunea un ideal înalt. Voia să se împlinească deplin, ca persoană. Şi dorea acelaşi lucru şi pentru mine.

Văzându-l dus pe gânduri, Leslie întrebă:

— Ai avut vreodată sentimentul că nu te-ai înălţat până la ea?

Păru surprins.

— Eu? O, nu, zâmbi el. Nu-i păsa că sunt muncitor, era vorba de altceva. Dorea să fim fericiţi într-un mod special. Nu voia ca viaţa să treacă pe lângă noi, pur simplu.

O privi.

— De asta ai însemnat atât de mult pentru ea, spuse el. Când ai apărut tu, era ca şi cum ni se împlinise un vis. Tu ai fost – nu prea ştiu cum să spun – tu ai fost cea care ne-a împlinit dragostea. Din clipa în care te-ai născut, a înflorit, pur şi simplu. Îmi dădeam seama că o cunoscusem doar pe jumătate până atunci. Tu ai împlinit-o.

Apoi chipul i se întunecă.

— De asta am suferit atât când s-a îmbolnăvit, continuă el. Abia începuse să trăiască cu adevărat. Viaţa noastră abia începea. Nu-ţi poţi imagina… i se părea de nefiresc, atât de nedrept să se îmbolnăvească tocmai atunci. N-o să uit niciodată cât de tristă era. Cât de frântă…

Se ridică brusc şi se duse să caute albumul de fotografii. Amurgul învăluise lanurile de porumb, ca o mantie purpurie. Rămasă singură, la masa din bucătărie, Leslie se juca cu ceaşca de cafea pe jumătate goală, ecoul cuvintelor lui stăruindu-i în minte. Nu-l auzise niciodată pe tatăl ei vorbind cu atâta pasiune.

Un minut mai târziu, el reveni cu albumul şi aprinse lumina de deasupra mesei de bucătărie făcând-o pe Loslie să clipească des.

Răsfoia filele cu degete experte. Se gândi că, în timpul liber, îşi petrecea multe ore alături de albumul vochi.

Se opri la o fotografie a mamei cu Leslie făcând

primii paşi.

— Uite, spuse. Aşa arăta chiar înainte de a se îmbolnăvi. Te avea pe tine, pe mine… Era fericită. Poţi citi asta în ochii ei.

Leslie se aplecă deasupra fotografiei. O văzuse de multe ori, înainte, când răsfoia alene albumul. Dar părea altfel, în lumina celor abia spuse de tatăl ei. Da, distingea privirea pasionată a femeii împlinite pe chipul încă tânăr al mamei sale.

Ochii lui Leslie se umplură de lacrimi.

Tatăl ei nu-i văzu emoţia, pentru că se concentra asupra fotografiei, cu surpriza zugrăvită pe chip.

— Ce lucru ciudat, spuse el.

— Care, tată? întrebă ea.

— Nu mi-am dat seama până acum, zise el, dar ai ajuns să semeni tare mult cu ea.

Leslie privi din nou fotografia.

— Nu atât ca înfăţişare, spuse el. Dar în interior…

Văzu că avea dreptate. Deşi, fizic, datora poate mai mult familiei din partea tatălui decât din partea mamei, exista un gen de asemănare spirituală cu imaginea din fotografie. Acum, că Leslie crescuse, avea aceeaşi privire demnă şi hotărâtă care strălucea puternic pe chipul mamei sale în acea scurtă clipă de fericire deplină.

Se emoţionă văzându-se de optsprezece luni, un noduleţ năbădăios, încă neîmblânzit de viaţă, alături de femeia pe care moartea i-o va răpi atât de curând, dar căreia, mulţi ani mai târziu, va ajunge să-i semene „în interior”. Şi simţi ochiul şi dragostea tatălui ei din spatele acelui aparat, un tânăr încântat de mica sa familie şi nebănuind dezastrul care va sosi atât de curând…

— Ar fi fost tare mândră de tine, spunea Tom Chamberlain.

Chipul lui era trist, vlăguit de amintire şi nefericit.

Leslie mai privi un timp fotografia. Lacrimile

dispăruseră. Acum era recunoscătoare darului făcut de soartă sub forma dragostei tatălui ei.

— Eu sunt mândră de tine, tată, spuse ea, sărutându-l pe obraz în timp ce închidea albumul.

În a treia zi după venirea sa acasă, lui Leslie i se întâmplă ceva neaşteptat.

Uitase să-şi aducă destule bluze pentru vacanţă şi se duse în oraş să facă nişte cumpărături. Tocmai ieşea din vechiul magazin de îmbrăcăminte din localitate, cu sacoşa în mână, când o voce profundă o opri în loc.

— Ca să vezi peste cine dau.

Îşi ridică privirea spre chipul frumos ce-i fusese cândva familiar. Era Geoff Patterson. Dintr-un adolescent prelung devenise un tânăr înalt, musculos, care arăta extrem de bine în costumul său în trei piese.

— Ah, a trecut mult timp, zâmbi Leslie, întinzându-i o mână. Mă surprinde că mă mai ţii minte, Geoff.

— Cum să uit? întrebă el. Dacă nu te deranjează c-o spun, ai devenit o frumoasă tânără doamnă. Ce faci?

— Urmez colegiul, spuse ea. *Corneli.* Studiez jurnalistica şi publicitatea. Dar tu?

El dădu din umeri.

— Sunt angajatul tatei, spuse. Şi mă întreb ce-o să fac cu restul vieţii mele.

Ea nu comentă. Îl cerceta grăbită, evaluând schimbările produse în el, ca şi în ea, de când stătuseră ultima oară de vorbă. I se părea că de atunci trecuse o viaţă. Era mai matur, sigur, şi mult mai frumos. Dar în ochii lui se citeau o dorinţă, o insatisfacţie care veneau să contrazică aparenţa prosperă.

— Ştii ce, spuse el, nu te pot lăsa să-mi scapi din mână chiar aşa, după atâţia ani. Vrei să iei masa cu mine? Se uită la ceas. Mă duceam spre *Crandall's.* N-ai vrea să vii cu mine?

Crandall's era locul de întâlnire preferat de oamenii de afaceri din Ellicott, ca şi de doamnele din oraş, care-şi puneau rochiile cele mai bune pentru a lua un prânz în societate, completat cu *daiquiri.*

Leslie zâmbi. Nu trebuia să se ducă undeva anume, iar cumpărăturile o înfometaseră.

— Nu sunt sigură că sunt îmbrăcată pentru *Crandall's,* spuse ea, arătând cu mâna spre blugii şi bluza de pe ea. Geoff o privi cu o admiraţie neprefăcută.

— Eu nu sunt sigur că *Crandall's* este demn de tine, zise el. Dar să-l punem la încercare. Vrei?

— Mi-ar face mare plăcere, acceptă ea,

În timpul mesei îşi povestiră reciproc vieţile. Era un moment oarecum stânjenitor pentru amândoi, pentru că abia dacă se cunoscuseră în liceu, dar, forţaţi de ocazie, se purtau ca vechi prieteni, ceea ce nu erau.

Pe fiecare îl interesa celălalt şi ce i se mai întâmplase în ultimii ani, dar fiecare avea motivele sale.

Geoff Patterson nu-şi putea dezlipi ochii de la Leslie. Dintr-o adolescentă drăguţă, dar neformată, devenise o tânără femeie uimitor de frumoasă. Cu părul ei des şi blond, cu ochii aceia scânteietori, iradia o energie strălucitoare, inepuizabilă. Dar totul era combinat cu un soi de tandreţe care o făcea profund atrăgătoare. Era totodată copilă şi femeie. Inima lui Geoff a fost subjugată pe loc.

Ştia că nu dorea să mai uite chipul acela, după ce-l văzuse acum.

Îndemnată de el, ea comandă un pahar cu vin. El ceru o bere. În timp ce ea îi povestea despre viaţa sa de în colegiu, el era tot mai impresionat de evidenta ei inteligenţă. Mai mult, respira integritate prin tot ceea ce spunea, ceea ce-i accentua farmecul.

Într-un fel, cu aerul ei sofisticat şi totodată natural,

abia atingând paharul cu vin, era mai fascinantă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse Geoff vreodată. Era ca o floare rară ce înflorea sub ochii lui, cu atât mai exotică cu cât părăsise lumea cea mică a oraşului său natal, iar el nu o făcuse. Şi, totuşi, era din acelaşi oraş cu el şi de aceea i se părea că o cunoştea, că-i era chiar familiară.

Acest amestec era prea mult pentru Geoff Patterson. Era îndrăgostit.

Era şi un pic stânjenit de poveştile ei deosebite. Leslie era plină de viaţa ei nouă, de planurile ei pentru viitnr. Făcuse deja descoperiri importante şi avea noi ambiţii, în timp ce el mergea doar pe cărarea care-i fusese croită de poziţia sa socială în orăşelul unde nu se schimba nimic cu adevărat. I se părea o prinţesă a viitorului, în timp ce el era prins în mrejele trecutului.

Dar era atât de atras de ea, încât îndrăzni să se atârne de ea.

— Ştii ce? spuse el în timp ce ieşeau din restaurant. Vrei să cinezi cu mine? Sună cam deplasat, dar nu te-am văzut atâţia ani şi aş da orice să ajung să te cunosc mai bine. Ce zici? Vineri seară? Mergem să dansăm, dacă vrei.

Râdea atât de molipsitor, dar era evident că era serios, poate chiar mai serios decât îşi dădea el însuşi seama.

— Nu spune nu, zâmbi el. Te rog!

Leslie îl privi în ochi.

— Nu credeam să nu ai alte obligaţii, spuse ea. Ce s-a-ntâmplat cu tine şi cu Judy?

Se referea la Judy Betancourt, fata cu care Geoff era prieten oficial în timpul liceului. De fapt, Leslie era surprinsă că Geoff nu era deja căsătorit cu Judy. Cei din cercul lui se căsătoreau de tineri, de obicei, şi aveau imediat copii.

— A, asta-i deja istorie, spuse Geoff nonşalant. Acum

suntem doar prieteni. Judy are propria ei viaţă.

Minţea, Judy Betancourt aştepta încă de dinainte de terminarea liceului ca el s-o ceară în căsătorie şi se considera, neoficial, logodită cu el. De altfel, faptul că nu o ceruse în căsătorie era un motiv, de discuţie nu numai între el şi Judy, dar şi între el şi părinţii lui, care cu ani de zile în urmă încheiaseră o convenţie cu familia Betancourt privind viitoarea căsătorie a copiilor lor şi erau stânjeniti de tactica de amânare folosită de Geoff.

Acum, într-o clipă sublimă, Geoff îşi dădu seama de ce tergiversase tot timpul. Judy, deşi avea numai douăzeci şi unu de ani, îşi pierduse aerul proaspăt de adolescentă şi începea să semene cu surorile ei mai mari, cu siluete neîngrijite, cu bărbii duble şi personalităţi cenuşii. În timpul liceului, aceste defecte fuseseră invizibile, când situaţia socială, familia şi aerul de încredere în sine al lui Judy o făceau să pară dezirabilă.

Stând acum acolo, o compară în minte pe Judy, o fata obişnuită, dintr-un târguşor de provincie, bună doar să crească o droaie de copii şi să-şi facă părul pentru reuniunile de la biserică, cu această fiinţă fermecătoare, eomplexă, care stătuse în faţa lui la masă. Leslie era ca o bijuterie rară, plină de surprize nebănuite. Avea prospeţimea tinereţii, amestecată cu o energie nesfârşită şi părea să se arunce fără teamă în viitor. O singură privire era de ajuns s-o facă pe Judy Betancourt să pară, prin comparaţie, o soră vitregă urâtă.

Şi mai era ceva. Ani la rând, Geoff ajunsese să cunoască în intimitate trupul lui Judy. Pentru el, era ca un pantof vechi, din ce în ce mai puţin atrăgător, mai ales că acum îşi pierduse carnaţia fermă a adolescenţei. În timp ce Leslie, pe care de-abia o observase în liceu, devenise o mare frumuseţe. De la membrele ei subţiri la chipul adorabil, frumuseţea atingea apogeul în amestecul acela de candoare şi mister interior care-i conferea magnetism. Încântat de ceea ce vedea la suprafaţă, Geoff era şi mai

captivat de gândul la ceea ce nu se vedea.

Geoff se hotărâse.

— Ei? întrebă el.

Privirea ei era ciudată, cercetătoare.

— E interesant să fiu invitată de tine, spuse ea. S-a mai întâmplat o dată. Tu şi cu mine aproape că ne-am dat întâlnire, în liceu.

O privi nedumerit.

Ea zâmbi.

— Nu-ţi aminteşti?

Dădu din cap.

— Sunt sigur că mi-aş fi amintit, spuse el. Nu văd cum te-aş fi putut uita…

Urmă o pauză.

Leslie dădu din umeri.

— Nu-i nimic, zise ea. Şi asta este istorie.

— Bine, spuse el. Ce zici de vineri?

— Vineri seară ies să iau masa în oraş cu tata, îi explică Leslie.

— Atunci joi, insistă Geoff. Sau mâine? Ce zici de mâine?

Ea ezita.

— Bine, fu ea de acord. Mâine seară.

Se întâlniră în seara următoare. Geoff o luă pe Leslie la masă la clubul care se mândrea cu singurul restaurant elegant din oraş. După cină, dansară pe muzica trio-ului local care cânta seara la club.

În timpul serii, se cufundă şi mai mult în vraja ei şi o invită să iasă cu el din nou. Ea acceptă.

O duse să danseze şi, de data asta, au mai întârziat. Au vorbit despre, ei înşişi, despre visurile lor. S-au plimbat sub lumina lunii. Au privit stelele, uniţi într-o afecţiune care devenea interesantă datorită înstrăinării lor

îndelungate.

Când vacanţa de primăvară se apropie de sfârşit, Geoff se hotărî să se căsătorească cu Leslie Chamberlain.

Cumpără un inel de logodnă de la magazinul din oraş – bijutierul era un prieten şi membru al aceluiaşi club cu tatăl său şi a trebuit să jure că păstrează secretul – şi-l avea în buzunar la următoarea întâlnire cu Leslie.

Era convins că-l va accepta. În ciuda sofisticării ei, era încă o fată foarte naturală şi vulnerabilă. Deşi orizontul ei era ceva mai larg decât al lui, ştia asta, în ceea ce privea oraşul Ellicott, ea îi era cu mult inferioară. Familia lui era cea mai bună din oraş, în timp ce ea venise din cealaltă parte a şinei ferate, copila fără mamă a unui muncitor în fabrică. Cum ar putea viitorul ei ca studentă la un colegiu să se compare cu şansa de a fi soţia lui – de a intra în familia lui, de a conduce oraşul drept cea mai bogată şi mai admirată femeie? De a-i naşte copii lui…

Îi studie chipul frumos. La ultimele două întâlniri, îl lăsase să o sărute. Se simţise stângaci ca un şcolar şi excitat cum nu fusese niciodată în viaţă, ţinând-o în braţe şi simţindu-i buzele ce se întredeschideau. Nu se încumetase să meargă mai departe. Era ca o nimfă a nopţii, prea plină de vrajă pentru a-şi dezvălui secretele dintr-o dată, gata să fugă de el pentru totdeauna, dacă el nu avea curajul de a-i promite totul pe loc.

Îl copleşea cu o dorinţă vecină cu disperarea. Ea era complet nouă, complet neaşteptată, în timp ce orice altceva din viaţa sa devenise anost, obişnuit şi previzibil.

Acum, avea îndrăzneala de a spera, că, acceptându-i inelul de logodnă, ea i se va dărui fizic. Astfel că, înainte ca ea să se întoarcă la şcoală, îi va fi cunoscut farmecele trupului ispititor şi temperamentul.

O va convinge să abandoneze şcoala după acest an, evident. Sau se vor căsători imediat după absolvire. Vor pleca într-o lungă lună de miere, în Michigan sau Winconsin, sau chiar în insulele Bahamas. Apoi va reveni

ca soţia sa pentru a-i naşte copii. Visul carierei va fi uitat. Viaţa alături de Geoff, idolul oraşului, va fi împlinirea ei.

Joi seara, în tot timpul cinei, încercă să-şi ia curaj pentru a-i arăta inelul. Ceva din aerul ei fericit, bucurându-se de compania lui, însă nerăbdătoare să se întoarcă la facultate, îi slăbi hotărârea şi nu avu curajul să-i ceară mâna.

După cină, o conduse cu maşina la iazul pescarilor, locul de parcare foarte popular pe care şi-l amintea din anii de liceu. Luna strălucea în oglinda apei ca un talisman ce-l îndemna să dea uitării orice teamă.

— Cunoşti locul ăsta? o întrebă.

— Oarecum, spuse ea. Când eram mică, veneam aici ziua şi aruncam pietre în apă. Ştiam că unii veneau aici noaptea, dar niciodată n-am considerat că era pentru mine.

— Dar acum eşti aici, îi şopti, întorcându-i faţa spre el.

Se sărutară timp de-o veşnicie. Geoff se simţea ca un băieţandru, cuprins de fermentul sexual de necontrolat al adolescenţei şi de darul de a visa, de a idolariza fetele frumoase. Iar Leslie era cea mai frumoasă dintre toate.

În fine, într-o explozie de voinţă, îşi adună curajul şi-i arătă inelul.

— Leslie, spuse el, m-am gândit foarte mult. Vrei să te măriţi cu mine?

Ea se uită la inel. Ceva se agită în ochii ei.

— Nu este oarecum pe neaşteptate? întrebă ea.

— Nu, replică el. M-am gândit la tine în toţi aceşti ani. Iar faptul că te-am întâlnit a decis în locul meu. Te iubesc. Eşti unica fată potrivită pentru mine. Te rog spune da, Leslie.

Părea dusă pe gânduri. Gravitatea ocaziei îi adumbrea chipul, făcând-o să arate şi mai frumoasă ca

până atunci.

Îi înapoie cutia. Inima lui se înecă.

— Îţi voi da răspunsul mâine seară, spuse ea. Este o decizie importantă. Nu vreau s-o iau prea uşor.

Geoff îşi petrecu ziua următoare într-o agonie a speranţei. Era convins că Leslie era a lui. Faptul că fusese de acord să se gândească dovedea că era tentată. Astăzi, probabil, că-i răsucea propunerea în minte, poate că o discuta cu tatăl ei. Tatăl, fireşte că va ţine cu Geoff. Care muncitor din fabrică, pensionar, nu şi l-ar dori pe Geoff Patterson drept ginere?

Dimineaţa trecu, apoi se făcu după-amiază, cu o încetineală sfâşietoare. Geoff avu nevoie de tot autocontrolul său pentru a nu o suna pe Leslie în timpul zilei.

Tocmai bea un cocktail cu părinţii săi, încercând să nu se uite la ceas, când sună telefonul. Era Leslie.

— Îmi pare rău că te deranjez, Geoff, spuse ea, dar au apărut nişte rude neanunţate şi trebuie să le servesc masa. Regret că nu pot ajunge la cină…

— A, nu-i nimic, zise Geoff dezamăgit. Dar te văd în seara asta, nu?

— Sigur, râse ea. Uite, ne vedem mai târziu – ştii tu unde.

— Adică la iaz?

— Ne întâlnim unde am fost aseară. Va fi mai romantic aşa, promise ea. Pe la nouă şi jumătate?

— Nu sunt sigur că rezist până atunci. Ce ai… adică, poţi să-mi dai o idee privind răspunsul?

— La nouă şi jumătate, replică ea vioi. Ne vedem acolo!

— O să fiu acolo.

Atârnă telefonul şi-şi petrecu restul zilei în camera lui, stând ca pe jar.

La ora fixată, Geoff ajunse cu maşina la locul de pe marginea lacului unde parcase în seara precedentă. Nu mai era nimeni acolo. Poate pentru că era în cursul săptămânii. Sau poate pentru că liceenii găsiseră alt loc pentru giugiuleli. Nu ştia.

Stinse motorul şi aşteptă.

Zece minute mai târziu, într-un impuls romantic, ieşi din maşină şi rămase privind luciul apei. Luna se oglindea în lac, exact acolo unde fusese noaptea trecută. Vâltoarea apei întunecate îl umplu de mister şi de dorinţă.

O frunză foşni uşor în spatele lui. Era prea cufundat în fanteziile lui pentru a o auzi.

Deodată, o pereche de mâini moi îi acoperiră ochii.

— Ghici, cine-i? şopti o voce.

Simţi un tremur adânc în timp ce mâinile îi mângâiau obrajii. Sexul i se zbătu ca nebun în strâmtoarea pantalonului. Venise, în fine, momentul mult aşteptat.

Se întoarse precipitat, apucând-o cu toată forţa. O sărută, limba pătrunzând-o adânc în gură. Mâna îi alunecă în jos pe spate, spre rotunjimile de sub talie, trăgând-o nu putere spre el.

— O, Leslie, gemu el. Trebuie să spui da. Nu spune nu. Te rog…

Scoase inelul de logodnă din buzunar şi i-l strecură pe deget.

— Te implor, zise el. Fii soţia mea. Şi o strânse mai aproape de el.

În acel moment, îşi dădu seama că trupul din braţele sale nu-i părea necunoscut, aşa cum credea. Nici sărutul ei nu mai era atât de exotic cum îşi amintea el din seara precedentă. Se trase înapoi, pentru a lăsa lumina lunii să-i lumineze chipul.

I se opri respiraţia. În braţele sale se afla Judy Betancourt.

În lumina strălucitoare a lunii, văzu clar expresia feţei ei. În acea clipă teribilă, începu să priceapă ce se întâmplase. Fuseseră înţelese...

— Nu, mulţumesc, risipitorule, spuse Judy.

Cu o mişcare scurtă, aruncă inelul de logodnă departe în apă. Ascultară împreună plescăitul îndepărtat pe care-l făcu când sparse oglinda apei.

Judy se întoarse pe călcâie şi plecă.

Mult timp, Geoff Patterson rămase privind lacul în care se afla acum inelul său, apoi înapoi spre copacii de pe mal, printre care dispăruse Judy. Apoi se urcă în maşină şi se duse la Leslie acasă.

Tată! lui Leslie îl salută politicos şi îi spuse că Leslie se înapoiase la *Cornell,* cu trenul de şase treizeci.

7

Detroit, Michigan, primăvara lui 1971

Străzile defilau prin faţa parbrizului bătut de ploaie. Ştergătoarele lunecau aproape neauzit de la stânga la dreapta şi înapoi, ca un contrapunct languros al ploii calde.

Mâinile de pe volan erau delicate, dar hotărâte. Pe scaunul neocupat al pasagerului din dreapta era deschisă o hartă. Ochii fugeau de la plăcuţele cu numele străzilor, ce urmau una alteia, la străzile marcate pe hartă.

Tânăra de la volan nu cunoştea împrejurimile. Dar destinaţia îi era clară în minte. Nu lăsase nimic la voia întâmplării.

Pe actul de înmatriculare atârnat de volan scria „Fleming Jill”, având o adresă în statul Ohio.

Se opri la semafor şi privi o mamă cu un băieţel care traversau pe zebră. Mititelul se opri pentru a o întreba ceva, trăgând-o de mână. Ea îl grăbi spre trotuar zâmbind

blând.

În timp ce lumina semaforului se schimba în verde, o maşină cu un bărbat la volan ajunse lângă maşina sa, oprindu-se o clipă, înainte de a o depăşi. Bărbatul o studie concentrat în acea frântură de secundă, observându-i chipul tânăr şi părul lung. Îi aruncă o privire ambiguă şi dispăru.

Îşi continuă dramul. Privea ba la indicaţiile pe care le scrisese pe o foaie de hârtie, ba la harta de pe scaunul de alături. Conducea maşina cu uşurinţă şi nimic, nici respiraţia, nici chipul, nu trăda faptul că nu cunoştea împrejurimile sau că o aştepta un interviu.

Învăţase demult să-şi domine gândurile şi să-şi controleze mintea atât de puternic asupra problemei de oare se ocupa în acel moment, încât orice alt sentiment ara anihilat.

Ajunse la alt semafor. De data aceasta văzu o familie într-o limuzină. Tatăl, un bărbat tânăr, se afla la volan. Pe bancheta din spate erau doi băieţei. Mama ţinea un bebeluş în braţe. Tatăl se întoarse în spate să le spună ceva băieţilor; o fură cu privirea pe atrăgătoarea conducătoare a maşinii de lângă ei.

Ea nu dădu atenţie privirii lui. Se gândi în fugă la cum trebuie să fie să ai o familie pe care s-o iubeşti. Nu avusese această experienţă. Nicio fiinţă nu-i fusese apropiată. Ceea ce-i oferea o depărtare preţioasă de oameni şi un soi de obiectivitate pe care, o ştia, nu o aveau cei care-şi iubeau familiile şi erau crud exploataţi de ele.

Era singură pe lume. Aşa fusese întotdeauna şi probabil că aşa va fi mereu.

Mai parcurse o jumătate de milă, chipul frumos fiindu-i observat de şoferi, pietoni şi de un ofiţer de poliţie în maşina patrulei. Lăsa o dâră de dorinţe în urma ei şi o ştia. Dar astăzi privea înainte, nu înapoi.

Sosi la destinaţie cu cinci minute înainte de ora

programată. Emblema se înălţa în spatele porţilor, *Continental Products, Inc.* Comunică ofiţerului de pază motivul vizitei, poarta se deschise cu un bâzâit şi i se spuse unde să parcheze.

Când găsi un loc de parcare, opri motorul şi răsuci oglinda rotrovizoare pentru a se privi. Ochii îi erau albaştri, irizaţi precum cristalul şi primejdioşi dacă erau priviţi prea mult timp. Obrajii erau albi ca laptele, deşi se bronza uşor. Pometii îi erau cam ieşiţi în afară, pentru că avea o siluetă foarte subţire. Sprâncenele erau subţiri în mod natural, nasul drept, buzele senzuale într-o manieră rezervată, ca de fetiţă.

Era un chip care nu se trăda. Din acest motiv, observat în stare de repaus, chipul sugera un mister calm.

Îşi aranja o buclă de păr blond ce-i coborâse pe obraz. Cu o ultimă privire aruncată chipului ei, aşează oglinda la locul ei şi coborî din maşină. Urmărită pas cu pas de privirea pazniculuidin parcare, se îndreptă fără grabă spre clădirea principală.

Cel care urma să-i ia interviul se numea Roger Pheian. Era angajatul lui *Continental Products* de doisprezece ani şi ajunsese director de personal după patru. Nu era un om ambiţios. În esenţă, era un mic funcţionar şi o ştia.

Dar era un bun judecător de caractere. Avea un ochi care detecta firile slabe şi lipsa onestităţii, care-i deosebea pe angajaţii buni de cei care eşuau în mod sigur. Putea să detecteze combinaţia perfectă de interes personal şi bunăvoinţă, care alcătuiau un muncitor loial şi eficient. Poate că tocmai absenţa ambiţiei personale îi împrumuta luciditatea de a o vedea pe a altora. Avea o soţie tânără, insipidă, doi fii, unul de şapte şi altul de nouă ani şi o cutie de chibrituri drept casă, într-un cartier modest, la doi kilometri de serviciu. Venea şi pleca de la serviciu pe jos, indiferent de vreme. Avea treizeci şi opt de ani, era înalt şi purta ochelari.

Auzi ciocănitul în uşă şi îşi ridică privirea din dosar, dând cu ochii de o tânără femeie care intra pe uşă. Abia trecuse de douăzeci de ani şi era drăguţă. înregistra faptul obiectiv. Văzuse multe fete frumuşele în biroul ăsta. Pe unele le angajase, pe altele nu. Era uşor să le ghiceşti pe cele lipsite de talent, care intenţionau să-şi valorifice frumuseţea pentru a obţine influenţă şi poate o poveste romanţioasă cu şeful lor. Roger Phelan vedea prin ele imediat.

— Domnişoară Fleming, spuse el cu un zâmbet zgârcit, am avut şansa de a arunca o privire asupra dosarului dumneavoastră. Acreditările dumneavoastră mi se par excelente. Ce v-a atras la *Continental Products?*

Fata îi acordă o privire scurtă, inexpresivă, apoi zâmbi.

— Scuzaţi, vă deranjează dacă-mi pun ochelarii? întrebă ea.

El aprobă din cap. Scoase o pereche de ochelari din poşetă şi şi-i puse pe nas. Poşeta îi căzu pe jos. Se aplecă s-o ridice, împreună cu două, trei obiecte care se risipiseră din ea. Când îl privi din nou, chipul ei se schimbase în mod remarcabil. Părea stânjenită, inocentă şi foarte inteligentă.

— Vă cer scuze, spuse ea. Nu văd nici la trei metri depărtare fără ei. Nu-mi prea place cum îmi vin. Dar a trebuit să-i pun pentru că nu vă văd.

El aprobă din cap, încă descumpănit de efectul ochelarilor care-i transformaseră înfăţişarea. Stătea cu picioarele încrucişate. O şuviţă rebelă de păr îi căzuse pe obraz. Arăta atrăgător de cinstită şi chiar uşor neliniştită.

— Am citit despre *Continental* în presa de afaceri, spuse ea. Mă interesează managementul intermediar. Nu sunt persoana cu cele mai mari iniţiative din lume, dar sunt... meticuloasă. Şi de încredere, chiar dacă o spun eu. Am auzit despre *Continental* că este o companie deschisă şi corectă, în ceea ce priveşte regimul femeilor. Cred că pot munci şi urca scara până la nivelul responsabilităţilor

manageriale şi… cam asta este.

Zâmbi timid. Cuvintele ei îl impresionară pe Roger Phelen. Evident, era cinstită. Părea incapabilă de prefăcătorie. Dar avea respect faţă de sine şi nu era lipsită de ambiţii. Inteligenţa ei strălucea cu claritate în ochii albaştri din spatele ochelarilor. Părea un om muncitor, dacă nu chiar un conducător înnăscut.

— Atunci, să vă spun câte ceva despre *Continental,* se oferi el.

Îşi desfăşură obişnuita cuvântare despre companie şi necesităţile ei, despre succesele trecute şi direcţiile de viitor. Ea îl întrerupse după fiecare frază pentru a-i pune câte o întrebare, dovedindu-i că se pregătise temeinic. În timp ce discutau, el aruncă o privire în dosarul ei. La bacalaureat obţinuse 1440 de puncte, iar la testul de inteligenţă 92. Era foarte inteligentă.

După cincisprezece minute luase o decizie.

— Ei bine, domnişoară Fleming, spuse el, cred că vorbesc în numele nostru, al tuturor, când afirm că, dacă te interesează, *Continental* este dispus să te angajeze. Avem un post! a departamentul de marketing – ajutor de analist marketing. Salariul este bun. Vor fi câteva formalităţi, sunt câteva persoane pe care trebuie să le cunoşti. Dar aş dori să începi de mâine, desigur, dacă te interesează,

Faţa i se lumină.

— Serios? spuse ea.

În momentul acela părea o fetiţă.

— Serios.

Zâmbi, în timp ce se ridică în picioare.

Îşi strânseră mâna. Palma ei era transpirată. Evident că fusese mult mai nervoasă decât păruse în timpul interviului.

— Vă sunt grozav de recunoscătoare, spuse ea. Nu credeam cu adevărat adică, nu eram sigură că am prea multe şanse. Dar nu o să vă dezamăgesc. Vă promit.

— Perfect, concluzionă Roger Phelan. Atunci, dau drumul la hârtii chiar în după-amiaza asta. Bun venit la noi.

Părăsi biroul, săgetându-l cu un zâmbet strălucitor peste umăr în timp ce ieşea. El nu băgă de seamă coapsele frumos formate ascunse de fustă, sau sâni: mici, fermi, desenaţi pe bluză. Ceea ce-l impresionase fusese chipul ei drăguţ, cu inocenţa lui vulnerabilă, accentuată de ochelari. Fetele drăguţe nu aveau niciun efect asupra lui Roger Phelan. Dar entuziasmul ei copilăresc, combinat cu evidenta ei inteligenţă înclinaseră balanţa în favoarea ei.

Se întoarse la biroul lui şi se aşeză. Privi pe fereastră câteva clipe, cu un zâmbet visător pe chipul prelung.

Ea ajunsese deja înapoi în parcare. Încă ploua, dar umbrela o apărase. Porni motorul şi-l lăsă să se încălzească. Se privi în oglindă. Ochelarii erau din nou în poşetă.

Venise pregătită pentru orice, Dar privirea din ochii directorului de personal îi spusese de la bun început că ochelarii şi personalitatea inocentă, nesigură, erau ceea ce se cerea. Îşi jucase rolul la perfecţie, observând din primele câteva secunde că era sensibil la aşa ceva.

Ar fi putut juca orice rol, în funcţie de bărbatul din spatele biroului. Fecioara seducătoare, nubilă. Vulpea cu pretenţii de fiică. Bibliotecara rece. Devoratoarea de bărbaţi, flămândă de putere. Nu avea nevoie decât de câteva secunde pentru a cântări un bărbat, iar de atunci îl putea juca pe degete pe maestru.

Roger Phelan era insensibil la farmecele feminine de suprafaţă. Asta o văzuse de la bun început. Se mândrea să poată detecta devotamentul. Avea experienţă şi era bine. Putea detecta ambiţia şi s-o distingă de simplul interes egoist. Deci îi oferise ceea ce dorea. Îi oferise onestitate.

Dar fusese doar primul pas. Roger Phelan era doar

paznicul palatului. Fusese nevoie sătreacă de el pentru adevărata sa sarcină.

Privi iar la revista acţionarilor companiei pe care o adusese cu ea în maşină. Întreaga revistă era presărată cu profilurile personale ale directorilor companiei. Întoarse cheia în contact, ascultând torsul motorului. Se opri la portretul unui bărbat între două vârste, cam supraponderal, cu faţa roşie, al cărui zâmbet larg camufla o bărbie fără personalitate.

Hartrey Sehrador, scria dedesubt. *Director vânzări* pe sector.

Întoarse paginile, privind chipurile de directori de defilau prin faţa sa, majoritatea luminate de zâmbetul deschis, american. Se opri iar, când ajunse la fotografia unui bărbat frumos, trecut bine de patruzeci de ani, cu maxilare puternice şi trăsături uşor brutale. Textul de sub fotografie era: *Roy English, vicepreşedinte, Departamentului Finanţe.*

Ridică dintr-o sprânceană, studiind ochii din fotografie. Păreau cunoscători. Mai înţelepţi decât ai lui Roger Phelan, pentru că Roy English funcţiona la un nivel mai înalt. El va vedea multe.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru colegii săi din echipa de vârf a conducerii. Erau bărbaţi deştepţi, fără scrupule, niciunul n-ar fi ajuns în funcţiile lor înalte. Probabil că multe cadavre zăceau îngropate în urma lor, pe drumul pentru succes.

Dar nu se temea de ei. Erau ca nişte urşi mecanici într-o gheretă de tir, defilând cu pompă prin faţa un puşti pregătite să-i doboare, Dacă lipsa lor de scrupule îi făcea primejdioşi, aroganţa lor era călcâiul lui Achile care-i făcea vulnerabili în ochii ei.

Ştia ce avea de făcut. Singura problemă era de unde să înceapă.

Cu aceste gânduri, Jill Fleming plecă spre noua

locuinţă, un mic apartament dintr-un cartier modest, la câţiva kilometri de sediul firmei, şi trase un somn bun drept pregătire pentru prima sa zi de muncă.

8

Chicago, Illinois, 23 iunie 1971

EarI „Bud” Owens stătea în spatele biroului impozant din cabinetul său de la *Ogilvie, Thorpe and Owens,* una dintre cele mai mari agenţii de publicitate din Chicago.

Bud Owens era un director care aparţinea vechi şcoli de publicitate. Îşi luase diploma în urmă cu douăzeci de ani şi muncise serios ca să urce scara ierarhică în publicistică. Plecase de la cel mai de jos nivel, aranjament în pagină şi copiere, şi ajunsese în vârf, specializându-se în demografie şi studiul pieţei, după cerinţele vremurilor.

Bud Owens ajunsese sus încet, fără prieteni, fără influenţă venind din locuri sus-puse. Îi trebuiseră douăzeci de ani să ajungă într-un post înalt la *Ogilvie and Thorpe* şi abia după ce îşi rupsese spinarea muncind cu nişte clienţi-cheie, aducând firmei cincisprezece milioane de dolari, devenise partener al firmei.

Se mândrea cu realizările sale, dar încă mai avea complexe legate de anii petrecuţi în tranşee. Îi displăceau „minunile în nouăzeci de zile” pe care le produceau în serie colegiile şi universităţile, licenţiaţi în jurnalism şi comerţ care, practic, nu lucraseră cu niciun client, dar se considerau experţi în cele mai noi teorii de marketing, management şi vânzări. Îi văzuse venind, dar şi plecând din agenţia lui şi se bucura când putea să-i concedieze pentru un eşec. Le înmâna hârtia roz de concediere împreună cu o mică predică despre munca serioasă care preţuieşte mult mai mult decât licenţele sofisticate şi intenţiile bune.

Astăzi, Bud Owens tocmai avusese în faţa sa o astfel de persoană – de data asta o solicitantă. Se numea Leslie Chamberlain, proaspătă absolventă de merit a *Universităţii Cornell.* Îndrumătorul ei de la facultate, profesorul James Nesbitt, fusese coleg de grupă cu Bud, în Colegiu, şi, cândva, coleg de muncă.

Bud Owens îşi mută privirea de la tânăra atrăgătoare din faţa biroului la dosarul de pe birou. Apoi închise dosarul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am spus că te voi vedea personal, începu domnul Owens, pentru că-l respect pe Jim Nesbitt şi am lucrat cândva cu el. Îşi cunoaşte meseria şi ştie să descopere talentul. Spune că ai cea mai bună minte tânără pe care văzut-o el în ani de zile. Îl cred când afirmă ceva.

Privirea i se întunecă.

— Dar voi fi sincer cu dumneata, domnişoară Chamberlain, spuse el. Nu-mi plac talentele de colegiu. Le-am văzut venind şi plecând, în toţi anii ăştia de când sunt aici. Când văd cât de grea este munca, se îndreaptă către ceva mai uşor.

Leslie nu spuse nimic. Îl privi doar cu ochii ei candizi, inteligenţi.

— Şi încă ceva, adăugă el cu ostilitate nedisimulată. Nu am prea multă încredere în reprezentantele sexului dumitale. În orice caz, nu în domeniul ăsta. Indiferent de cât de delicate sunt, sau competente, sfârşesc printr-o poveste romanţioasă care le distrage de la munca lor. Şi, mai devreme sau mai târziu, povestea duce la terminarea contractului – prin căsătorie, copii, demisie sau altceva. Publicitatea este un domeniu care pretinde sută la sută din timpul şi obligaţiile tale. Nu te ridici în vârf peste noapte. Trebuie să plăteşti o vamă. Nu este un domeniu pentru amatori.

Leslie nu comentă. Avea o expresie neutră, de parcă refuza să muşte momeala pe care i-o întindea ei.

— Ei bine? întrebă el cu iritare. Ai auzit ce am spus?

— Da, domnule, răspunse ea. Am auzit.

— Ce ai de spus? pretinse el un răspuns.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Sută la sută este sută la sută, spuse ea. Dacă asta pretindeţi, asta vă voi da. Dacă nu sunteţi satisfăcut de munca mea, îmi spuneţi. Asta este tot ce vă pot promite – ce am mai bun.

Bud Owens rămase perplex. Fusese pregătit să-i displacă fata asta, chiar s-o urască, din minutul în care intrase în birou cu chipul ei proaspăt, trupul frumos şi dosarul ei select de colegiu. Dar dovada ei de curaj îl impresionase. Iar în spatele ochilor ei se ascundea o inteligenţă evidentă. Nu putea să nege.

— Da, dar poate să nu fie de-ajuns, o suspectă el.

Încă îl privea drept In ochi.

— Cât despre problema sexului meu, adăugă ea, nu prea sunt multe de spus într-un interviu pentru a vă alunga suspiciunile. Dacă acesta este modul în care gândiţi despre femei, ar fi mai bine să angajaţi un bărbat. Eu îmi voi găsi o slujbă în altă parte, dacă va trebui.

Tăcu. Încruntat, o măsură de la ochii ei atenţi la trupul frumos, în ţinută sobră, de birou. Respira toată numai sinceritate, ambiţie şi talent. Într-un anume fel, asta îl enervă şi mai tare. Experimentat judecător de oameni, Bud Owens ştia că ea putea fi valoroasă pentru firmă. Dar îi displăcea să nu fie credincios prejudecăţilor sale. Timpul şi succesul cucerit cu greu îl făcuseră să aibă propriul său mod de a vedea lucrurile.

O mai privi lung câtva timp, cântărind alternativele. Apoi se ridică, se duse la un fişier enorm din spatele biroului său şi scoase un dosar gros. Îl aşeză pe birou în faţa ei.

— Aruncă o privire, spuse.

Leslie îl deschise. Văzu o colecţie de reclame tipărite

pentru o mare companie de aparatură de bucătărie numită *Aurora Appliance Corp,*

— Le cunoşti? întrebă Bud Owens.

Leslie confirmă din cap.

— Sigur. Se publică de mult timp. După câte ştiu, produsele lor sunt bine construite şt de încredere. Tatăl meu are un frigider *Aurora* de când mă ştiu.

Bud Owens zâmbi, arătând spre una dintre reclame.

— Cum spune şi reclama.

Leslie privi pliantul. Reclama de deasupra îi era familiară. Fusese folosită de *Aurora Appliance Corporation* de cel puţin douăzeci, treizeci de ani. Prezenta o casnică în bucătărie, purtând un şorţ. Le înmâna copiilor ei pachetele cu gustarea de prânz, zâmbindu-le drăgăstos. Totul părea cam demodat. Sloganul tipărit în josul reclamei spunea; *Aurora Appliance Corp – unde lucrul de nădejde este o tradiţie".*

— Ce crezi? întrebă Bud Owens.

Loslio se încruntă.

— Este foarte demodat, spuse. Nu cred că şi-au schimbat prezentarea asta, sau sloganul, de când am apărut eu pe lume. E o reclamă veche.

— Şi asta se vede în vânzările lor, comentă Bud Owens. Valoarea acţiunilor lor pe piaţă este acum de şaisprezece la sută. Acum douăzeci de ani era de patruzeci la sută. Au cam decăzut, ca s-o spunem cu blândeţe. Vrei să ştii ce-i menţine?

Leslie se încruntă.

— Loialitatea consumatorilor? întrebă ea nesigură.

El zâmbi.

— Nu tocmai. Doar o variantă a ideii. Cert este că produsele lor sunt cele mai bune de pe piaţă. Îşi depăşesc competitorii prin durata de întrebuinţare şi costurile de întreţinere. Oferă cea mai bună garanţie în branşă. Dacă bunica avea o maşină de gătit *Aurora,* se poate ca mama şi

nepoata să o fi auzit ridicând-o în slăvi. Dar este mai probabil ca ele să fie nişte cumpărătoare inteligente care au cumpărat produsele *Aurora* pentru calitatea lor.

— Dar valoarea pe piaţă a acţiunilor companiei a scăzut, apuse Leslie.

— Asta nu-i greu de înţeles, nu-i aşa? întrebă el.

Privi reclamele.

— Cred că nu, răspunse ea. Reclamele astea sunt de-a dreptul antice. Nimeni nu mai încearcă să vândă produse în modul ăsta. Uitaţi-vă la mama din fotografie. Mamele de azi trebuie să muncească. Nu poartă şorturi şi nu le dau copiilor pacheţele cu mâncare dimineaţa.

Bud Owens zâmbi şi închise dosarul.

— Acum ştii cu ce trebuie să lupţi, conchise el.

Leslie ridică ochii spre el. Ochii ei inteligenţi scăpărau deja la gândul unei noi confruntări.

— Preşedintele consiliului se numeşte Barton Hatcher al IV-lea, spuse el. Compania este proprietatea familiei Hatcher. A fost fondată de stră-străbunicul lui Hatcher cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, în oraşul Aurora, statul Minnesota. Sunt oameni foarte demodaţi, republicani îndărătnici, de la ţară. Nu le place schimbarea. Sunt foarte bogaţi şi nu le-a păsat prea mult că vânzările *Aurorei* scădeau constant. Adică, până când valoarea acţiunilor a scăzut sub optsprezece la sută Acum le pasă.

— Păi, spuse Leslie, va fi o simplă problemă de a proiecta o campanie la zi.

El clătină din cap.

— Nu-l cunoşti pe Barton Hatcher, zise. Apoi zâmbi. Dar o să-l cunoşti.

Leslie ridică dintr-o sprânceană.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că din acest moment te ocupi de contul firmei *Aurora Appliance,* spuse Bud Owens cu un sadism prost ascuns.

Leslie inspiră adânc.

— Da, spuse. Vă mulţumesc. Cred.

— N-o să-mi mai mulţumeşti când o să ştii cu cine ai de-a face, spuse el. Avem *Aurora* de trei ani. În tot acest timp, au refuzat orice idee nouă pentru reclamă. Ne-au forţat să rămânem la vechile reclame. Şi acum ne ameninţă că-şi mută contul la altă agenţie, pentru că noi nu obţinem rezultatele dorite de ei. Majoritatea directorilor noştri au încercat să ajungă la o înţelegere cu ei şi au sfârşit prin a face ulcer. *Aurora* este cel mai inflexibil client pe care l-am avut vreodată. Dacă reuşeşti, va fi un mare merit ai dumitale. Dacă nu reuşeşti…

— Pierdem contul, spuse Leslie.

El confirmă din cap satisfăcut.

Cântări dilema, Pentru Bud Owens era o situaţie în care nu avea nimic de pierdut. Evident că n-o plăcea pe Leslie şi-i purta pică pentru faptul că venea de la un colegiu cu asemenea recomandări, Dacă muncea pentru acest cont şi eşua, lipsa lui de încredere va fi confirmată. Dacă ea reuşea, îşi va asuma meritul, ca fiind cel ce o angajase şi-i încredinţase contul.

A doua variantă era, evident, în avantajul ei.

Bud Owens îi citea gândurile lui Leslie. Ştia că era fascinată de confruntare. Dar mai ştia ceva ce nu ştia ea. *Ogilvie, Thorpe and Owens* renunţaseră la contul *Aurora* la ultima şedinţă a executivului. Se presupunea că Barton Hatcher îşi va muta afacerile în altă parte. Cinstit vorbind, executivii erau încântaţi de perspectiva de a scăpa de Hatcher. Bud Owens nu era deloc presat să salveze contul, întrucât acesta era deja considerat o cauză pierdută.

Astfel că Bud Owens urmărea cu oarecare amuzament cum tânăra din faţa sa se gândea la competiţie,

— Bine, acceptă ea, ridicându-se. Când încep?

— Niciodată nu-i mai bine decât în momentul de faţă,

spuse el. O să-i spun lui Ariene să-ţi găsească un birou cu titlu temporar. Şi, adăugă indicând dosarul cu reclame, poţi să iei asta cu tine.

Leslie îi dărui un zâmbet înţepat şi întinse mâna.

— Apreciez faptul că mă angajaţi, domnule, spuse. Îmi voi da toată silinţa.

— Bine, răspunse el, strângându-i mâna. O să vedem dacă toată silinţa va fi de-ajuns.

Îi simţea ochii studiind-o în timp ce ieşea din birou. Acum ştia cum se simte un miel de sacrificiu.

9

Leslie se închise cu dosarul *Aurora Appliance* timp de două săptămâni. În tot acest timp, mânca puţin şi dormea şi mai puţin. Îşi dădea seama că, operând nu conturile unei companii tradiţionale, care se opunea ideilor noi, agenţia *Ogilvie, Thorpe and Owens* se înhăma-se la o muncă titanică.

Publicitatea modernă nu prea putea să-l ajute pe un client care îi refuza ajutorul. Dar *Aurora* pretindea ca *Ogilvie, Thorpe and Owens* să-i mărească vânzările şi dorea să schimbe agenţia dacă aceasta dădea greş. Totul părea imposibil. Dar mintea ageră îi spunea lui Leslie că era ceva mai mult. Ceva crucial nu fusese încercat.

După prima săptămână de muncă, avu o idee strălucită, îl sună pe Wes Glaser, fostul contabil al contului *Aurora* şi-l invită să ia masa de prânz împreună.

— Am o idee. Vreau doar s-o verific împreună cu tine, spuse ea.

— Dă-i drumul zâmbi Wes.

Era prietenos şi sincer uşurat că i se luase contul. Părea înţelegător.

— Cred că firma trebuie să-şi schimbe numele, spuse Leslie. *Aurora Appliance Corp* sună deznădăjduitor de

învechit. Te dor ochii numai s-o tipăreşti. Dacă modernizezi numele, modernizezi compania. Multe alte companii au făcut-o, inclusiv corporaţii uriaşe ca *Exxon* şi *Citgo.* Cred că ar fi o idee grozavă.

Wes râse zgomotos. Leslie îl privi.

— Ce este?

— Trebuie să revii pe pământ, spuse el. Bătrânul Hatcher nu vrea să audă de nicio schimbare în reclamele lui, vechi de douăzeci şi cinci de ani. Dacă-I rogi să schimbe numele companiei ăstela bătute de Dumnezeu, îşi face rost de o nouă agenţie cât ai zice peşte. Numele companiei, ca şi compania în sine, este c tradiţie a lui şi a familiei sale. Nu, Leslie, trebuie să gândeşti la scară mai mică. Aminteşte-ţi cu cine lucrezi pentru Dumnezeu. E vorba de mândrie aici.

— Mândrie prostească, spuse Leslie.

— Oricum, zise Wes, sorbind din cafea. Mai aveai ceva de verificat cu mine?

În ciuda amabilităţii lui, în acel moment Leslie detectă condescendenţa. Probabil că o consideră o începătoare fără creier, pentru că îndrăznise să-i sugereze o idee atât de stângace şi poate chiar o să facă glume pe seama naivităţii ei cu partenerii lui de golf din săptămâna aceasta.

Îl simţi şi cum îi descoperea trupul. În loc de costum, purta o rochie care-i avantaja silueta. Se întrebă dacă Wes, sau oricare alt coleg, îi luau în serios munca, ţinând cont de faptul că era femeie.

O clipă, trăi sentimentul de frustrare. Apoi, ca inspirată, văzu o şansă.

— Mulţumesc c-ai stat de vorbă cu mine, Wes, spuse. Trebuie să fug. Îmi pare rău.

— Niciun deranj, zâmbi el, urmărind-o cum se ridică. Oricând.

Absolut oricând, se gândi el, observând mişcarea

picioarelor sub rochie, în timp ce ea părăsea sala de mese.

Nimeni din cei de la *Oglivie, Thorpe* n-a mai aflat ceva de la Leslie în legătură cu proiectele ei pentru *Aurora Appliance.* Le ţinea într-un secret de nepătruns.

Bud Owens şi colegii săi au presupus că tăcerea îi trăda dezorientarea. Contul *Aurora* era coşmarul oricărui agent de publicitate. Bud Owens o împovărase pe Leslie cu el numai pentru a o aduce mai aproape de pământ şi pentru a-i spulbera iluziile pe care şi le făcea privind talentul ei.

Astfel că, la o lună după ce fusese angajată, a fost surprins să audă că-i invitase pe Barton Hatcher şi întreg departamentul de publicitate al companiei *Aurora* la o întâlnire la sediul lui *Ogiivie, Thorpe,* pentru a le prezenta o propunere de campanie publicitară.

— Ce faci? o întrebă el sunând-o din birou. Te duci acolo, aşa, Ia rece? Nu vrei să discuţi ceea ce ai cu noi, ceilalţi?

— Aş prefera să fie o surpriză, dacă nu vă supăraţi, apuse ea. La urma urmei, mi-aţi aruncat mingea în braţe. Aţi face bine să mă lăsaţi să alerg eu cu ea.

— E înmormântarea ta, zâmbi Bud Owens. Ne vedem In şedinţă.

Şi se aşeză confortabil, abia aşteptând înmormântaroa speranţelor lui Leslie Chamberlain.

Reuniunea a avut loc pe data 10 august. Era o zi fierbinte, iar aerul condiţionat din birou era o uşurare pentru executivi şi oaspeţii lor.

Trupa de la *Aurora* sosi ca o mică armată, cu paşi ritmaţi. Barton Hatcher, un bărbat înalt, impresionant, cu părul des, alb, şi cu un aer poruncitor, intră înconjurat de vicepreşedinţii şi directorii din departamentul său publicitar. Îl salută rece pe Bud Owens, spuse câteva

cuvinte pe ton scăzut asociaţilor săi, se aşează şi scoase un trabuc ce-i fu aprins de unul dintre directorii săi.

— Putem începe? întrebă el.

Leslie se ridică şi se aşeză în faţă. Purta o rochie uşoară, potrivită anotimpului. Umerii ei tineri, drepţi, sânii fermi sub materialul strălucitor, picioarele bronzate de ieşirile recente pe plaja de la Oak Street, contrastau splendid cu rochia. Arăta foarte tânără, dar nu atât de vulnerabilă cum s-ar fi aşteptat unii din sală.

— Domnilor, spuse ea vă urez bun-venit la reuniunea noastră. Domnule Hatcher şi domnilor asociaţi, bun-venit la *Ogilvie, Thorpe and Owens.* Aş dori să vă prezint propunerea noastră pentru o nouă campanie publicitară de proporţii pentru *Aurora Appliance* şi câteva sugestii la care ne-am gândit pentru compania dumneavoastră.

Corpul executiv de la *Aurora* o privea sceptic pe Leslie, tulburat de sexul şi tinereţea ei. Minţile cele mai experimentate de la *Ogilvie, Thorpe and Owens* nu reuşiseră până acum să propună o reclamă cu care *Aurora* să fie de acord. Oare *Ogilvie, Thorpe* dădea un client atât de important unor începători?

Fără să pară a acorda importanţă acestor privi ostile, Leslie se îndreptă spre ecranul enorm al unui televizor. Micşoră intensitatea luminii şi dădu drumul unei casete video de lângă televizor.

Pe fundalul muzical, pe ecran apăru o reclamă pentru aparatura de bucătărie *Aurora.* O tânără atrăgătoare îmbrăcată într-un costum sobru de birou, cu o bluză de mătase cu volane, intră într-o bucătărie frumos aranjată lăsându-şi servieta şi scoţându-şi haina, Aprinse maşina de gătit electrică, scoase repede o cratiţă cu mâncare din frigider, o introduse în cuptorul cu microunde aprinse maşina de făcut cafea şi puse cuptorul de prăjit pâine la încălzit.

Mesajul reclamei era clar. Era o tânără funcţionă care tocmai venise acssă de la birou şi prepara rapid masa.

Arăta strălucitoare, relaxată şi mai mult decât doar un pic senzuală, în timp ce punea în funcţiune aparatele în bluza ei mătăsoasă. Cadrele luate de aproape mâinilor ei frumoase o prezentau rotind butoanele, pornind aparatura şi punând totul în mişcare. Radia energia tinereţii şi fericirea, ca şi o atracţie feminină de netăgăduit.

Vocea unui comentator spunea:

„De ce *să munceşti în bucătărie, când bucătăria poate munci pentru tine? Munceşti din greu toată ziua, dar când vii acasă, vrei să te destinzi. Iată când intră în scenă* Aurora".

Filmul indica trecerea timpului şi frumoasa tânără apăru în sufragerie bând alături de soţul ei un pahar cu vin, într-o scenă romantică. Cina fusese gătită la iuţeală, mulţumită eficienţei aspectuoasei aparaturi *Aurora.* În timp ce muzica se auzea în surdină, privirea din ochii ei încărcată de aşteptări lăsa prea puţină îndoială că ea şi soţul ei aveau planuri romantice pentru restul serii.

Aparatul întârzie asupra ochilor ei senzuali în timp ce reclama apărea pe ecran: *„Stilul de viaţă* Aurora. *Noi vă scoatem din bucătărie şi vă redăm viaţa personală".*

Reclama se stinse.

Leslie se îndreptă spre un şevajet care fusese amplicat lângă ecranul televizorului. îndepărtă fila care-l acoperea. Lăsă să se vadă o reclamă tipărită cu aceaşi femeie zveltă şi tânără, evident apetisantă, în bucătărie, în costumul de birou cu bluza cu volane, întâmpinându-şi soţul, în timp ce aparatura *Aurora* lucea în fundal.

Acelaşi slogan, *„Noi vă scoatem din bucătărie şi vă rodăm viaţa personală",* flutura ca un steag de-a curmezişul afişului.

Leslie se întoarse spre auditoriu. Campania de la radio va sublinia acelaşi lucru prin dialogul dintre tânăra soţie şi soţul ei şi prin muzică, vorbi Leslie. Mesajul este clar. Femeia salariată din zilele noastre nu are timp de

pierdut în bucătărie. Ea îşi consacră viaţa profesiei şi soţului ei. Are nevoie de mobilitate şi împlinire, nu de trudă. Pentru ea, bucătăria este un mijloc de a-şi realiza dorinţele. Iar produsele *Aurora,* cunoscute pentru siguranţa lor, sunt cel mai bun mijloc de a o ţine în mijlocul unei vieţi active.

Se înălţă o mână a unuia dintre executivii cu reclama de la *Aurora:*

— Ce-i asta, *Aurora Lifestyles?* întrebă el sceptic.

— Asta este cea mai mare dintre surprize, spuse Leslie. *„Stilul de viaţă Aurora”* nu este numai numele acestei noi campanii şi a noii imagini a produselor *Aurora.* Este noul nume pe care-l sugerăm pentru însăşi compania ca atare.

În sală avu loc o reţinere colectivă a respiraţiei. Ceea ce sugerase Leslie era de-a dreptul erezie. Corpul executiv al lui *Ogilvie, Thorpe* se albi la faţă. Cei de la *Aurora* se făcură mici, aşteptându-se ca şeful lor fie să moară pe loc de apoplexie, fie să-i concedieze pe toţi în ora următoare. Niciunul nu-şi putea crede urechilor.

Leslie îl privea pe Barton Hatcher, care stătea nemişcat, fumul ţigării înălţându-se în rotocoale înceţoşate deasupra capului său.

Tăcerea se prelungi, grea ca mormântul, în timp ce toţi cei prezenţi încercau să-şi revină. Leslie nu scoase un cuvânt.

Într-un târziu, unul dintre directorii de la *Aurora* se aplecă spre Hatcher.

— Domnule Hatcher, şopti el, cred c-ar fi mai bine să discutăm această…

— Linişte, spuse Barton Hatcher.

Directorul se făcu mic ca un căţeluş şi tăcu, privind în jos, spre servieta diplomat.

Tăcerea se prelungi, devenind aproape de nesuportat. Toţi cei din sală aveau sentimentul că Barton

Hatcher tocmai fusese pălmuit de frumoasa fată din faţa lor. Erau deja pregătiţi să protesteze că un cont atât de important fusese încredinţat unei începătoare, lipsită de experienţă. Se aşteptau să fie concediată imediat după această reuniune, împreună cu nechibzuitul care o angajase. Anticipând furia proprietarului, abia aşteptau să se ridice pentru a aproba la unison repudierea agenţiei *Ogilvie, Thorpe* în favoarea altei agenţii.

În sfârşit, Barton Hatcher vorbi. Vocea sa era scăzută, dar autoritară.

— Domnilor, spuse el, îmi place,

Încăperea se cutremură, Directorii executivi nu-şi puteau crede urechilor. Se uitau de la unul la altul şi apoi la Borton Hatcher. Ochii lui erau îndreptaţi spre Leslie.

— Are stil, spuse… Este ceva ce ne lipsea de un timp încoace. Da, îmi place.

— Ce spuneţi de noul nume al companiei, domnule Halcher? întrebă cineva cu voce tremurândă,

— Da, domnule, interveni un altul. Întotdeauna ne-am păstrat numele intact.

— Prostii, zise Hatcher, cu o voce puternică. N-am fost niciodată împotriva unui nume nou – cât timp era o îmbunătăţire a celui vechi. Dacă nu s-a stricat, nu-l repara, Ăstâ-i motto-ul meu. Acum, această tânără doamnă… cum spuneaţi că vă numiţi?

— Chamberlain, domnule. Leslie Chamberlain, răspunse Leslie.

— Domnişoara Chamberlain nu ne cere să renunţăm la nimic, spuse Hatcher. Numele a rămas tot *Aurora.* Doar accentul s-a schimbat. *Aurora Lifestyles,* în loc de *Aurora Appliance Corp.* Cred că e perfect. Este modern. Are o conotaţie plăcută. Ce aveţi, domnilor? Nu sunteţi în atare să recunoaşteţi ceva bun când vă izbeşte drept In faţă?

Vocile veniră din toate direcţiile.

— Sigur, domnule Hatcher.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule Hatcher.

— Exact ceea ce gândeam şi eu, domnule Hatcher.

Înainte ca ecourile să se stingă, Barton Hatcher se ridicase. Subalternii lui săriră în picioare ca nişte jucării pe arcuri.

— Ei, spuse el, am treabă. Vă las pe voi, domnilor, să discutaţi detaliile. Se întoarse spre Bud Owens. Mă bucur că, în sfârşit, oamenii dumitale au venit cu ceva bun. Începusem să mă îngrijorez. Dădu din cap spre Leslie. Se pare că de fapt ne lipsea sânge tânăr, trase el concluzia. Felicitări.

Întinse mâna. Bud Owens, încă palid după cele abia petrecute, i-o strânse cu un zâmbet firav.

— Mă bucur că gândiţi astfel, domnule.

— Şi domnişoara… cum spuneaţi că vă numiţi? Bubui Hatcher spre celălalt capăt al sălii, spre Leslie, care stătea încă lângă şevalet.

— Chamberlain, domnule, spuse Bud Owens. Leslie Chamberlain.

— Domnişoară Chamberlain, i se adresă Hatcher, ai făcut o treabă excelentă şi te felicit. Doresc să iei masa cu mine diseară, înainte de a pleca acasă. Dacă poţi, bineînţeles.

— Sigur, domnule, răspunse Leslie.

— Bine, încheie Hatcher. Acum, dacă nu mai este altceva, domnilor, îmi iau rămas-bun.

Ieşi din încăpere, înconjurat de locotenenţii săi.

Bud Owens rămase cu personalul său uluit. Leslie stătea în faţă, zâmbind.

Bud se apropie de Leslie. Expresia ei îl înfuria. Arăta ca pisica ce tocmai devorase canarul. Dar nu putea s-o critice. Ea realizase imposibilul pentru agenţia lui.

— Ei, cred că ne-ai arătat ceva, spuse el. Felicitări.

Lauda suna ca şi cum îl durea.

— Aţi spus sută la sută, zâmbi Leslie. Asta v-am dat.

Mă bucur că am reuşit.

Bud dădu din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— Şi eu, spuse. Şi eu.

În aceeaşi seară, Leslie se întâlni cu Barton Hatcher la un elegant restaurant franţuzesc, de pe North Clark Street. Purta o rochie de seară cu o croială tradiţională, cu mâneci lungi şi un corsaj oarecum decoltat, suficient să-i pună în evidenţă sânii copilăroşi, fără a fi prea îndrăzneaţă. Era o ţinută aleasă cu grijă, menită să-i sublinieze în acelaşi timp senzualitatea şi integritatea. Şi reuşi, după cum confirma privirea admirativă din ochii lui Barton Hatcher.

Comandase şampanie şi zâmbi când chelnerul o turnă. Atinse paharul de al lui Leslie.

— Ei bine, draga mea, spuse, cred că le-am arătat noi, nu-i aşa?

Leslie râse, sorbind din şampanie

— Cred că am făcut-o, răspunse ea.

Barton Hatcher se lăsă pe spate, admirând această fată strălucitoare a cărei campanie era sigur că-i va scoate compania din inactivitatea deprimantă şi i-o va readuce acolo unde îi era locul.

Leslie Chamberlain nu-i era total necunoscută. O cunoscuse cu trei săptămâni şi jumătate în urmă, când îi prezentase liniile generale ale planului ei, în strictă confidenţialitate. Venise în orăşelul lui din Minnesota să-i prezinte planul personal.

— Mi-a fost repartizat contul dumneavoastră, spusese ea şi mi s-a spus că vă opuneţi unui anume tip de schimbări în imaginea companiei. M-am gândit să mă consult cu dumneavoastră personal, înainte de a pune în aplicare ce am de gând.

În acea primă zi, Hatcher fusese izbit de frumuseţea proaspătă, pur americană a lui Leslie. Îi povestise despre

orăşelul ei de provincie natal şi menţionase că aparatura *Aurora* făcuse parte din propria ei viaţă, acasă la ea şi în casa bunicii ei. Dovedise o extraordinară cunoaştere a problemelor cu care se confrunta compania pe piaţă, ca şi un respect enorm faţă de superioritatea produselor din gama *Aurora.*

Venind din partea acestei tinere femei candide, atât de sinceră şi cu picioarele pe pământ, sugestia îndrăzneaţă a unei noi campanii şi a unui nou nume nu-l şocase pe Barton Hatcher. Dimpotrivă, îl impresionase prin originalitatea ei. Iar Leslie îl impresionase prin onestitatea ei. Aproape imediat, începuse să se gândească la ea ca la o schimbare binevenită. Rememorându-şi propria istorie, se vedea pe sine ca pe un director flexibil, care fusese întotdeauna deschis ideilor noi, iar pe cei din jurul său ca pe nişte plicticoşi care erau prinşi în cursa propriului lor mod învechit de a gândi.

Curând, Leslie îl câştigă de partea sa şi începură să facă planul marii prezentări, ca un fel de conspiraţie între tată şi fiică, menită să-i impresioneze şi să-i câştige pe ceilalţi, scepticii – în loc de o prezentare care să-l câştige pe însuşi Hatcher.

Când veni ziua cea mare, Hatcher şi Leslie se prefăcură că nu se cunoşteau. Lui Hatcher îi făcu plăcere să ceară cu voce tare să i se repete numele lui Leslie.

În seara asta era încântat nu numai de planurile pentru compania sa – schimbări care trebuiau de mult timp făcute – dar şi de tânăra frumoasă care-i înmuiase inima bătrână, în timp ce-l convingea de valoarea campaniei ei.

Îi amintea de soţia sa dispărută, Claire, care fusese o fermecătoare debutantă în societate, în Minnesota, cu cincizeci de ani în urmă, când se căsătorise cu ea. Observase această asemănare din prima zi în care Leslie venise să-l vadă. Îl predispusese în favoarea ei, chiar dacă-i trezea nostalgia după soţia pe care o iubise atât de fierbinte.

Barton Hatcher nu se recăsătorise după pierderea soţiei sale. Pe măsură ce trecea timpul, după moartea ei, descoperi că imaginea ei revenea de la femeia în vârstă, la tânăra vioaie, debutantă în societatea orăşelului de provincie, pe care o curtase şi cu care se căsătorise cu atâta vreme în urmă. Amintirea poveştii lor de dragoste îi făcea ultimii ani pe pământ mai suportabili, chiar plăcuţi.

Păstra un portret în mărime naturală al tinerei Claire în sala de recepţie de la *Aurora* şi nici nu voia să audă c-ar trebui înlocuită cu ceva mai puţin personal, Venera memoria soţiei sale, căci ea era unica fiinţă în care avusese încredere şi pe care o respectase profund, în portret, purta rochia de satin mov care fusese favorita lui, culoarea armonizându-se perfect cu ochii ei verzi.

Întâlnind-o pe Leslie Chamberlain fusese ca şi cum aproape că-şi văzuse soţia dispărută reînviind, zâmbindu-i prin ochii scânteietori, fermecându-l cu candoarea ei de provincială şi inteligenţa ei ascuţită. Mai mult, Leslie respecta loialitatea lui faţă de ţinutul unde se născuse. Şi ea venea dintr-un loc asemănător. Îl făcuse să simtă că aparţinea mai mult ca niciodată orăşelului Aurora, statul Minnesota, şi că nu trebuia să-l dea uitării, pentru a concura cu lumea modernă.

Acum ridică paharul spre Leslie.

— Să fim cinstiţi, draga mea, spuse el. Nu noi. *Tu* le-ai arătat.

Leslie zâmbi. Se ataşase neobişnuit de mult de Barton Hatcher în timpul ultimelor săptămâni. Aproape ca o fiică. El o plăcea sincer, iar ea simţea o afecţiune reală pentru modul lui de a fi atât de abrupt şi pentru ataşamentul faţă de orăşelul său.

Gândindu-se la săptămânile care trecuseră, se întreba care din strategii avusese mai mult efect. Noul nume al companiei? Sloganul? Faptul de a se fi dus personal la Hatcher? Sau cercetările pe care le făcuse în viaţa lui personală şi mariajul lui, înainte de a-l cunoaşte?

Pe baza acelor cercetări meticuloase, îşi coafase părul pentru a se asemăna cu coafura soţiei sale din portretul lui preferat şi purtase o rochie mov în ziua în care apăruse pentru prima oară în biroul lui.

Cine putea spune?

Când eşti pregătit să dai sută la sută, orice detaliu contează.

10

Detroit, Michigan, iulie 1971

Ca director, Roy English avea multă putere şi era obişnuit să facă numai ceea ce considera el că trebuie făcut.

Lucra la *Continental Products* de zece ani. Înainte de nsta, fusese vice-preşedintele unei firme de construcţii şi design, proprietatea fostului său socru. Când Roy divorţă de soţia sa, demisionă din funcţie, nedorind să se spună că avea nevoie de tatăl soţiei sale.

Era mândru şi foarte muncitor. În primii doi ani la *Continental,* se făcuse indispensabil, impresionând consiliul cu zeci de sugestii valoroase referitoare la marketing, produse noi, finanţe şi management.

Hughes Dillard, preşedintele de atunci, îl luase pe Roy sub aripa lui protectoare şi, când Dillard se retrase pentru a ocupa un loc în consiliul de administraţie, Roy deveni vicepreşedinte, însărcinat cu finanţele şi cu aprobarea generală, cel mai puternic om al companiei.

Roy era pe cât de nemilos cu egalii săi, pe atât de util companiei. Când talentele unuia dintre directori păreau să pălească, sau viaţa sa personală devenea o frână în munca lui, sau, pur şi simplu, profesional ajunsese „la vârf” şi nu se mai putea conta pe el să ofere productivitatea necesară unei companii competitive, îi dădeau dezlegare lui Roy

English.

Roy era cel ce examina activitatea omului, scotocea în viaţa lui personală, dacă era nevoie, întocmea un raport către consiliu şi concedia victima nenorocoasă. Ultima sarcină nu era ceva care să-i placă în mod deosebit lui Roy, dar nu-i displăcea. Niciodată nu a concediat un om care n-o merita. Când vedea umilinţa şi implorarea din privirea victimei, avea un mic sentiment al puterii. Căci ştia că propria sa activitate nu va suferi niciodată ca aceea a celor din jur. Va fi întotdeauna la înălţime.

Harley Schrader, prietenul lui Roy, plecase odată cu el din prima companie. Cei doi fuseseră prieteni în colegiu şi de atunci rămăseseră prieteni buni şi parteneri de golf. Se cunoşteau unul pe celălalt mai bine decât cunoşteau pe oricine altcineva. Harley nu era un ambiţios, ca Roy. Era un manager competent, dar lipsit de idei originale.

Roy fusese cel care i-o prezentase lui Harley pe soţia acestuia, Jean, o fată care mai înainte fusese prietena lui Roy – o stare de lucruri pe care Harley părea s-o accepte căci, de la începutul căsătoriei sale, făcuse nenumărate glume pe seama asta.

De-a lungul anilor, de repetate ori şi fără motiv, Harley îi fusese necredincios lui Jean, fapt cunoscut lui Roy, care era cu ochii pe Harley de dragul companiei, aşa cum era cu ochii pe toţi ceilalţi.

Amândoi erau libertini, dar în mod diferit. Harley era înclinat spre femei vulgare, de petrecere, care erau întotdeauna la îndemâna oamenilor de afaceri aflaţi la convenţii şi reuniuni promoţionale în oraşe îndepărtate.

Roy dezaproba tipul de femeie care-i plăcea lui Harley, cel fardat strident, de moravuri uşoare.

Roy era un om cu înalte principii morale. Fusese crescut într-o atmosferă religioasă şi, deşi abandonase religia cu mult timp în urmă, rămăsese cu un simţ al onoarei şi al responsabilităţii care-l făcea să-şi ia munca în serios şi să dezaprobe imoralitatea sau desfrâul.

Evident, şi Roy avusese partea sa. Ca burlac, se distrase mult. Arăta bine, într-un mod oarecum brutal. Bun înotător din colegiu, se apucase de ridicat greutăţi după terminarea studiilor. Avea un trup puternic, ochi cenuşii reci, păr de culoare închisă, cărunt la tâmple şi un ten bronzat pe terenul de golf.

Ca amant, era grijuliu şi crud. Femeile îl iubeau.

Îşi înşelase nevasta doar de două ori – în ambele ocazii cu femei pe care le plăcuse cu adevărat. După divorţ, revenise în teren. Dar niciodată nu le dăduse atenţie secretarelor şi subordonatelor disponibile care încercau să-şi înfigă ghearele în el. Le cunoştea atât de bine, încât ştia ce gândeau înaintea lor. Nu avea chef să reprezinte nota de plată pentru prânzul unei femei.

Se întâlnea cu femei din alte companii, femei pe care le cunoştea la petreceri, uneori complet străine. Avea înclinaţie spre blonde, era omul „piciorului” şi prefera femeile zvelte – nu le plăcea pe cele grase pentru că asta părea să implice şi moravuri uşoare.

În prezent, avea două prietene cu care-şi împărţea farmecele de dormitor – o apetisantă şefă de restaurant din centrul oraşului şi intermediara care procura materiale pentru o fabrică de unelte dintr-o suburbie a oraşului. Ambele erau măritate şi ambele îl adorau.

Dar se plictisise de amândouă şi obosise muncind. Afacerile se aflau într-o perioadă de monotonie, când nu se întâmpia mai nimic. Roy era divorţat de zece ani. Avea patruzeci şi patru de ani, era în floarea bărbăţiei şi a carierei sale de om de afaceri, dar neîmplinit. Domnea fără rival peste *Continental* şi, probabil, avea să devină proşedinte, după ce vor fi avut loc câteva pensionări în consiliu şi concedieri.

Dar Roy English nu era entuziasmat de perspectivă. Toată viaţa lui lâncezea. *Continental Products* îl plictisea şi era plictisit de el însuşi.

Roy avea nevoie de un stimulent.

Astfel că îl remarcă rapid atunci când i se ivi în cale.

Într-una din zilele când inspecta ca de obicei departamentul de marketing, remarcă o nouă angajată. Lucra la biroul ei, fără să-l privească, îl întrebă pe şeful serviciului cine era.

— Jill Fleming, i se spuse. E aici de o lună. Nu se descurcă rău, până acum. Şeful îşi înălţă sprâncenele semnificând că fata era arătoasă, dar nu dăduse semne că se încurca cu cei din jur.

Roy nu spuse nimic. Fata nu te impresiona de la distanţă. Avea un păr de un blond ca nisipul şi un ten alb. Era foarte subţire şi părea oarecum delicată. Nu-i văzu ochii, pentru că privea în jos. În timp ce o studia, pe neaşteptate, ea îşi înălţă privirea. Privirile li se întâlniră şi un zâmbet palid se arcui pe buzele ei. Cu o mişcare blândă a capului, îşi dădu la o parte o buclă de pe obraz şi-şi întoarse atenţia la munca ei. Roy nu-i mai dădu atenţie. Se întoarse în biroul său.

Peste o săptămână, venind din parcare, se îndrepta spre clădirea principală când observă o tânără atrăgătoare mergând în faţa lui. Ducea o servietă diplomat. Părul, ceva mai blond acum, îi cădea în valuri pe umerii subţiri. Picioarele se mişcau repede, căci se ducea la serviciu, dar, undeva, în coapsele lungi, era ascunsă o oarecare letargie. Roy o ajunse din urmă la uşă şi i-o deschise.

Răspunse gestului lui cu o privire scurtă. O recunoscu pe noua angajată de la marketing. De aproape, părea extraordinar de tânără, aproape ca o elevă. Avea ceva proaspăt şi dulce care părea să spună că era parcă prea tânără să lucreze într-un astfel de loc.

Ea nu-i vorbi. Roy merse în urma ei până la ascensor, remarcându-i din nou picioarele subţiri, ca de fată, şi şoldurile rotunde ascunse de fustă. Intră în ascensor odată cu ea. Răspândea o mireasmă fină, naturală, fără urmă de parfum. Sub bluză zări conturul unor sâni tineri şi fermi.

După cea de a doua întâlnire a lor, Roy observă că imaginea ei îi reveni în minte de trei sau de patru ori, înainte de a se pierde. Odată, seara târziu, în pat, se gândi la ea chiar înainte să adoarmă. Mai târziu, avu sentimentul că o visase, dar nu-şi putu aminti precis cum.

Dar se ţinu departe de marketing, aproape deliberat. În duminica următoare, se organiză picnicul companiei. Ca de obicei, Roy era acolo, jucând fotbal şi schimbând saluturi cu colegii şi familiile acestora.

Văzu un grup de tineri pe o pajişte din parc aruncând un disc Frisbee dintr-o parte în alta. Una dintre ele, o femeie tânără purtând un şort şi un tricou, avea cel mai delicat corp pe care-l văzuse vreodată. Încheieturile fine, gâtul subţire, spatele şi coapsele erau toate ca ale unei fetiţe. Zâmbea uşor în timp ce se juca cu prietenii ei.

Când terminară, ea trecu prin apropierea lui. Era fata de la marketing, Jill Fleming. În săptămâna care trecuse, îi căutase numele în registrul companiei.

— Bună, spuse el.

— Bună, veni răspunsul, însoţit de un zâmbet. Era politicoasă, dar nu familiară. Nu părea să-l recunoască.

După aceea, se gândi mult la ea. Imaginea ei avea ceva aproape indecent de inocent. Îi vedea încă părul bogat, de culoarea nisipului, dansându-i pe umeri când arunca discul, picioarele subţiri, când sărea să-l prindă.

Printre colegele ei, arătase ca o zeiţă a tinereţii. Chipurile lor fardate, personalităţile lor cenuşii, coapsele groase şi obrajii lăsaţi le împrumutau aspect de femei luptător în comparaţie cu acest spiriduş feminin.

Luni, după picnic, Roy găsi un pretext să coboare la marketing. Discută cu şeful serviciului câteva probleme lipsite de importanţă şi aruncă o privire spre Jill. Era cufundată în lucru, concentrată asupra unei situaţii din faţa ei şi nu-şi ridică privirea. Părul îi cădea pe umeri. Ceva în ţinuta ei studioasă, ochii de un albastru limpede cu

genele lungi, plecate asupra lucrării, o făceau să pară atât de inocentă, că ţi se frângea inima.

Ascultând vorbăria şefului, dar urmărind-o pe noua angajată cu coada ochiului, în timp ce imaginea ei în şort şi tricou dansa în amintirea sa, Roy luă o hotărâre.

O aşteptă la sfârşitul programului şi o opri pe coridor.

— Nu cred că ne-am cunoscut, i se adresă el. Sunt Roy English. Ned mi te-a arătat zilele trecute când am fost pe la serviciul vostru. Bun venit în compania noastră.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Îmi face plăcere să vă cunosc.

Avea o voce naturală, dulce ca mierea.

Roy presupuse că fata auzise de el şi se temea. În companie, toţi se temeau de Roy English, Trebui să facă un efort pentru a-şi stăpâni aroganţa obişnuită, când o invită în oraş.

— Ce-ai zice să luăm masa împreună cândva? întrebă el. Aş vrea să te cunosc mai bine.

Vorbise repede, aproape ca şi cum voia să sfârşească înainte să-l părăsească curajul. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie, oricum. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Se îndepărtă.

Roy ameţise, nu atât din cauza refuzului, cât la auzul vocii şi datorită privirii din ochii ei. Vocea era o combinaţie de fermitate cu o cadenţă de copil care se armoniza puternic cu fanteziile lui despre ea. Ochii ei îl priviseră cu o candoare plină de respect. Era tânără, inocentă şi foarte puternică, îl refuzase ca o fetiţă bună care fusese educată de mama ei să refuze bărbaţii-fiară. Acum se îndrepta spre ascensor, gleznele şi pulpele ei ademenindu-l de sub tivul fustei.

Când uşile se închideau, ea se întoarse cu faţa spre uşă, iar ochii ei mari, albaştri, îi aruncară o ultimă privire, fără interes.

Plecase.

Roy era impresionat. Mai mult decât impresionat.

Peste o săptămână, o invită iar. Era în ziua următoare unei reuniuni a executivului, în cadrul căreia prezentase un raport despre reorganizarea la nivel superior care se efectua sub îndrumarea sa. Fotografia lui apăruse în numărul de zi al buletinului companiei. Ştia că domnişoara Fleming, ca toată lumea, va fi conştientă de persoana lui, mai ales în săptămână aceea.

Aranjă să o întâlnească în parcare, la sfârşitul zilei.

— Bună, din nou, spuse el.

— Bună. Expresia ei era la fel de rece ca şi înainte Era un fel de amabilitate în ochii ei, dar pentru alţii, pentru ea însăşi – nu pentru Roy English. Această impresie a unei vieţi particulare plină de zâmbete, afecţiune, poate chiar hohote de râs, din care el era exclus, trezi în Roy o dorinţă ciudată.

— Sper că nu ţi-am lăsat o impresie greşită zilele trecute, zise el. Voiam doar să…

— Deloc, spuse ea. Doar că nu cred că munca şi distracţia se pot combina.

— Atunci, să fie o masă de lucru, spuse el. Nu te voi întreba nimic despre dumneata. Vom discuta numai despre marketing.

Zâmbi, încercând să fie fermecător.

— Sunt foarte măgulită, spuse ea. Dar nu, mulţumesc.

Şi din nou se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Trupul ei frumos şi tânăr zâmbindu-i cu formele lui, tocmai când voinţa ei puternică îl excludea din viaţa ei.

Roy se duse acasă şi bău două *Martini.* Nu mai fusese respins astfel de cincisprezece ani. Puterea şi poziţia sa le

obliga până şi pe femeile care nu-l plăceau să-l trateze cu consideraţie.

Alcoolul îl făcu să încerce un sentiment amestecat de dorinţă sexuală şi ură. O sună pe una dintre prietenele lui, se întâlniră la un motel şi făcură amor, brutal şi nonsatisfăcător.

— Eşti un tigru în seara asta, comentă ea, încântată de pasiunea lui. Ce te-a apucat?

Nu-i putea spune adevărul. Era prea umilitor.

Se gândi la situaţia sa alte zece zile.

Dar, de câte ori se zbătea să fie lucid în legătură cu ea, tot ceea ce vedea era trupul ei fraged, sânii mici, şoldurile rotunjite, frumoasele coapse zvelte care dispăreau sub fustele ei spre locul acela magic unde aştepta sextul ei – un sex care nu era pentru el.

Roy English nu se simţea în elementul său. Nicio femeie nu însemnase nimic pentru el de când îşi curtase soţia, cu mulţi ani în urmă. Femeile nu erau nimic altceva decât arene ale cărnii întru satisfacerea poftelor sale.

Inima lui i se dăruise, tinerei Jill Fleming, şi, odată cu inima, mai era şi un anume fel de dorinţă pe care n-o putea nici înţelege, nici stăpâni. Deşi ştia că nu proceda bine, se duse la departamentul ei să o invite pentru a treia oară.

Ca de obicei, văzându-l venind, ceilalţi angajaţi se făcură mici. Dar Jill îl salută cu căldură.

— Îmi pare bine să vă văd, spuse ea. Cu ce vă putem ajuta?

— Aş dori să-ţi vorbesc un moment.

O conduse afară, pe coridor.

— M-am gândit la ce spuneai, vorbi el. Îţi înţeleg situaţia. Şi cred că ai dreptate. Dar trebuie să ştiu pe cine ai refuzat, pe mine sau pe patron?

Păru să cadă pe gânduri.

— Cred că m-am explicat destul de bine săptămâna trecută, spuse.

— Ascultă, insistă el. Te rog doar să iei masa cu mine. Nu-ţi cer să te compromiţi în niciun fel. Îmi placi. Te admir. Nu putem să luăm doar masa împreună?

Îi aruncă o privire lungă, indescifrabilă.

— Mulţumesc, spuse, dar nu.

Ochii îi străluceau ca nişte bijuterii în lumina fluorescentă a coridorului. Obrajii ei păreau mai palizi decât înainte. Ceva în interiorul său începu să se prăbuşească. A fost tot ce a putut face pentru a se înfrâna să n-o sărute chiar acolo.

— Te rog, spuse el.

Cuvântul acesta îl duru mai mult decât orice spusese până atunci vreunei femei; de ani de zile. Era uluit de propria sa slăbiciune.

Ea aruncă o privire spre uşa biroului.

— Trebuie să plec, zise. Sunt foarte măgulită, zău. La revedere.

Şi se strecură pe lângă perete, pe lateral, ca să-i evite trupul care părea să o ţină prizonieră. Trupul ei părea mai fragil ca niciodată. Arăta ca o fetiţă de liceu, un Peter Pan feminin, plină de o sexualitate ingenuă, proaspătă ca o primăvară.

Privind cum se îndepărtează de el, Roy avu sentimentul că un lucru preţios, ceva fără de care nu poate trăi, îl părăsea odată cu ea.

După cel de-al treilea refuz, Roy nu-i mai adresă nicio invitaţie. Mândria nu-l lăsa. Dar nu încetă să se gândească la ea. Auzea în minte cele câteva cuvinte pe care i le spusese ea, revedea privirea din ochii ei, trupul ei.

Imaginea ei îl purtă pe Roy înapoi în adolescenţă, când lipsa sa de experienţă îl făcuse să viseze la fete într-o manieră aproape severă, în zilele acelea, lăsa ca gândurile să-i întârzie pe fustele lor, pe genţile lor moi, pe felul în care braţele lor dispăreau în mânecile bluzelor. Fusese

aproape mai vrăjit de acest aspect exterior curat al fetelor, decât era de fanteziile sale mai picante privind părţile ascunse ale trupului lor.

Aceea fusese o vreme când admirajia tinerească fusese mai puternică decât cunoaşterea, când experienţa adultului încă nu întinase misterul sexului opus. Era un timp când se putea întâlni cu o fată, putea săi privească chipul luminos şi să savureze faptul că o va săruta, sau că, măcar, va încerca. În zilele acelea, fetele aveau un fel de aureolă, un halou dăruit de propria sa tinereţe şi exaltare romantică. Le împrumuta fetelor un farmec, o magie. Mai târziu, când femeile îi ofereau trupul lor ca pe ceva de rutină, de obicei aşteptând în schimb un anume avantaj, magia feminităţii dispăruse.

Roy stătea treaz noaptea gândindu-se la Jill şi la dorinţa tinerească pe care o aprinsese în el. Descoperi că nu mai poate dormi bine şi că-şi pierde pofta de mâncare. Exact ca un puşti îndrăgostit, îşi spunea cu umor amar.

Nu avea de gând să se lase pradă acestor sentimente. Astfel că o apucă pe calea opusă. Încercă să se concentreze asupra ei din punctul de vedere al companiei. Aranjă o discuţie cu superiorul lui Jill, fără a dezvălui că avea un interes personal. Reuşi să dea impresia că-l verifica pe Roger Phelan şi activitatea lui de director de personal.

Şeful, pe nume Ned Joiner, raportă cu oarecare mândrie că Jill era o angajată model. Nu numai că-şi rezolva sarcinile de serviciu, dar soluţionase personal o problemă spinoasă de marketing care se referea la punctele de desfacere din vest ale companiei.

— I-am spus despre asta, dar nu i-am încredinţat ei problema, zise Ned. Peste două săptămâni, mi-a spus că a lucrat la ea în timpul ei liber şi mi-a arătat soluţia, lotul pe hârtie, cu cifrele corespunzătoare. Le-am arătat băieţilor de la etaj şi ei au pus-o imediat în practică. Zâmbi. O, Jill este cu adevărat bună. Fără îndoială.

Pe Roy îl interesă vestea, dar nu-i făcu o plăcere deosebită. În secret, sperase că Fleming ar fi putut avea probleme de serviciu sau că, cei puţin, nu era atât de strălucită. Sperase s-o intimideze subtil, bazându-se pe competiţia dintre servicii şi pe nesiguranţa postului ei! Nu se gândea la asta ca la o hărţuială sexuală în serviciu, ci mai degrabă ca la un ultim mod de a o face să se încline în favoarea lui.

Dar acum îşi dădea seama că, în munca ei, era tot atât de fermă şi de stăpână pe ea, ca în viaţa personală. Avea şi o justificată mândrie în munca ei, ce venea să se alăture staturii verticale din viaţa personală. Cu alte cuvinte, deţinea armura necesară care s-o facă invulnerabilă la autoritatea lui Roy, ca şi la atenţiile lui.

Roy se mai gândi încă vreo două săptămâni. Au fost cele mai dificile săptămâni din viaţa lui. Nu dorise niciodată nimic cu atâta ardoare cum o dorea pe fata asta. Şi nu se îndoia că ea nu-l voia, ba poate că-l şi ura.

Roy se lupta cu un demon mai teribil decât oricare altul din viaţa lui.

Iar de data asta, inima de piatră care-l condusese până acum în viaţă îi jucă o festă.

11

Chicago, Illinois

Leslie era o mică celebritate la *Ogilvie, Thorpe and Owens.*

De la triumfătorul şi uluitorul succes cu *Aurora Lifestyles,* îşi asumase rolul de fenomen.

Succesul îi adusese un nou titlu – director adjunct contabil – o mărire apreciabilă de salariu şi o combinaţie de respect, invidie şi admiraţie din partea celorlalţi executivi, care erau la fel de impresionaţi de creativitatea

şi iniţiativa ei, pe cât erau de tulburaţi de tinereţea şi de frumuseţea ei.

Leslie fu surprinsă şi dezamăgită să descopere că străduinţa ei în muncă nu părea să o îndreptăţească la relaţii prieteneşti cu colegii ei. Cei mai în vârstă erau cam reci cu ea, dându-se la o parte din faţa ei, când trecea pe coridoare. Câţiva o tratau cu o condescendenţă prost mascată şi numai unul sau doi se deranjară să o felicite pentru succesul ei.

Unii dintre cei tineri îi cerură întâlniri. Acceptă câteva, dar fu şocată atunci când manifestarea admiraţiei lor pentru calităţile ei de şefă se rezumară la meciuri de trântă şi de pipăială de cea mai josnică speţă. După aceea, îşi făcu o regulă strictă în a evita contactul social cu colegii ei. Era mai puţin amuzată decât jignită de ceea ce se întâmplase, dar începu să-şi ascundă singurătatea tot mai accentuată sub un comportament prietenos şi vioi.

Lucra acum zece-douăsprezece ore pe zi. De fiecare dată când înregistra un succes, i se încredinţau operaţiunile unui alt cont. Compania, impresionată de talentul ei, încerca să o stoarcă de tot ce avea – şi poate să o provoace să demonstreze că nu era doar o furtună într-un pahar cu apă.

Leslie era tentată să refuze noile sarcini şi să-i reproşeze lui Bud Owens de la obraz că permitea ca ea să fie suprasolicitată. Dar presimţea că tocmai asta aştepta Bud de la ea. Astfel că, deliberat, tăcu din gură, munci tot mai aprig şi aduse companiei succes după succes. În ciuda răcelii celor din vârf, reputaţia sa ca mintea cea mai strălucită de la *Ogilvie, Thorpe* creştea cu fiecare lună.

În acele prime luni de muncă, reuşi să se ducă acasă să-şi vadă tatăl numai o singură dată şi atunci pentru un scurt sfârşit de săptămână. Îi făcea plăcere relaţia relaxată şi apropiată cu tatăl ei, dar deja avea sentimentul că trecutul se îndepărtează şi devine mai puţin relevant. Oraşul natal părea izolat de ea prin timpul scurs, ca şi prin

dezvoltarea propriei ei personalităţi. Prietenii şi vecinii i se păreau provinciali şi parcă închişi în ei înşişi, rupţi de lumea reală plină de acţiune şi provocări în care trăia ea acum.

Tatăl ei o înţelese şi, cu tact, îi lăsă libertatea unul nou tip de relaţie în care Leslie devenea tot mai independentă, în timp ce putea conta pe sprijinul lui. Realizările ei depăşiseră cu mult orice făcuse sau visase el să facă în viaţă. Dar avea încă nevoie de dragostea şi de înţelegerea lui, pe care el i le acorda cu inima deschisă. Foloseau la maximum scurtul interval pe care-l petreceau împreună, iar ea continua să-i telefoneze din Chicago cel puţin o dată pe săptămână, lăsându-l să-i dea veştile obişnuite şi gândindu-se la trecutul pe care-l reprezenta el, cu toate bucuriile şi amărăciunile lui.

Leslie era pe muchie de cuţit între trecutul şi viitorul său, înaintând prin munca sa asiduă spre noi încercări şi realizări. Era o poziţie deloc confortabilă, pentru că identitatea ei se pierdea. Dacă energia şi intelectul ei n-ar fi ajutat-o să răspundă atâtor noi sarcini ce se aflau în faţa ei, s-ar fi simţit periculos de dezorientată. Astfel, cel puţin deocamdată, Leslie deveni obsedată de muncă, o persoană a cărei conştiinţă de sine era inseparabilă de realizările obţinute la serviciu.

Într-o dimineaţă rece de început de octombrie, Leslie avea un program chiar mai epuizant decât cel normal. Dimineaţa avusese o întâlnire cu un nou client şi luase prânzul cu Bud Owens şi alţi doi şefi, timp în care trebuise să le dea raportul privind activitatea sa curentă. Era în drum spre o întâlnire cu unul dintre clienţii cei mai importanţi ai agenţiei, în cursul căreia trebuia să prezinte o campanie foarte complicată şi costisitoare. Prevedea deja că, în seara aceea, avea să termine planurile pe care nu reuşise să le finalizeze în seara precedentă. Urma să fie o săptămână aglomerată.

Se grăbea spre ascensor, cu gândul la după-amiaza care o aştepta, când se izbi de cineva care ieşea. Simţi în frunte o lovitură puternică. În acelaşi timp, servieta i se izbi de duşumea, deschizându-se, răspândind peste tot foi de hârtie, planuri, note.

— Îmi pare foarte rău, auzi ea o voce profundă de bărbat. V-aţi lovit?

Duse mâna la frunte. Nu părea să fie nimic, deşi locul unde se lovise o durea.

Bărbatul se aplecase deja s-o ajute să strângă hârtiile risipite. Nu observă că uşile ascensorului se închiseră în timp ce ea îşi aduna materialele.

— A fost vina mea, spunea el. Nu mă uitam pe unde calc.

— Nu, a fost vina mea, îl corectă Leslie ferm. Am întârziat la masă şi mă grăbeam. Îmi pare sincer rău…

Se ridicară în aceeaşi clipă, cu mâinile pline de hârtii şi de planuri. Era un bărbat înalt, într-un costum închis la culoare. Primul lucru pe care l-a observat Leslie la el au fost ochii. Erau întunecaţi şi foarte frumoşi. O priveau îngrijoraţi şi uşor amuzaţi.

Al doilea lucru pe care l-a remarcat la el a fost locul înroşit de pe bărbia lui, unde se izbise ea de el. Slavă cerului, nu-i curgea sânge, dar arăta de parcă primise o lovitură zdravănă din partea frunţii ei.

În jurul acestor detalii majore, ochii pătrunzători şi semnul roşu de pe bărbie, se contura şi restul chipului lui. Sprâncenele erau negre şi rebele, tenul bronzat, maxilarul inferior pătrat, gâtul puternic. Era înalt şi bine construit. Îi zâmbea cu o admiraţie nedisimulată.

— Nu poate fi vina dumneavoastră, spuse el. Păreţi o doamnă care cunoaşte rosturile casei. Iar eu sunt un străin.

Leslie nu spuse nimic. Ochii lui o mângâiau cu un aer de cunoscător. Găsi că era o impertinenţă şi nu răspunse.

— Ei, acum că am stabilit asta, spuse ei, ar fi momentul cel mai bun să cer îndrumări. Încerc să ajung la biroul lui Austin Bailey.

— Austin Bailey? repetă Lesfie. E la financiar. La ultimul etaj, la capătul coridorului. Nu ştiu sigur ce număr…

— E destul, spuse străinul. Mulţumesc. Şi scuze pentru accident.

— Da… îmi pare rău… Leslie apăsă pe butonul ascensorului, nerăbdătoare să se reîntoarcă la muncă.

Tăcură în timp ce aşteptau ascensorul, Leslie îşi îndesă grăbită hârtiile în servietă. Simţea cum străinul o măsura cu aceeaşi licărire de amuzament în ochi. Era stânjenită şi aştepta nerăbdătoare să vină ascensorul.

— Sigur nu vă doare? o întrebă el, părând să se bucure de acest timp ce-i forţa să rămână împreună.

— N-am nimic, insistă Leslie. Dumneavoastră?

— Nimic care să nu treacă, răspunse el.

În fine, ascensorul sosi şi cinci-şase persoane ieşiră grăbite. Leslie şi străinul intrară. Leslie întinse mâna să apese butonul pentru etajul ei, dar mâna lui ajunse acolo înaintea ei, degetele atingându-li-se pentru o clipă.

— Ce etaj? întrebă el, apăsând pe şase pentru el.

— Patru, răspunse ea, degetele încă tremurându-i de la contactul for.

Ascensorului păru că-i trebuie o veşnicie să se târască până sus. Când ajunse la etajul patru, Leslie îi aruncă străinului o privire neutră şi se grăbi spre biroul ei.

Reuniunea de după-amiază a fost mai dificilă decât se aşteptase ea. Clientul, un producător de produse alimentare pentru magazinele non-stop, refuză scurt campania pentru care Leslie muncise din răsputeri toată luna care trecuse, deşi aprobase entuziast conceptul la întâlnirile precedente. Obiecţiile lui nu prea aveau sens, lui

Leslie fiindu-i greu să înţeleagă ce schimbări dorea el.

Întrunirea luă sfârşit după o groază de discuţii neconcludente. Leslie era foarte obosită deja, abia aşteptând să plece acasă să facă o baie fierbinte, înainte de a se apuca de planurile neterminate. Ar fi dorit să fie sfârşitul săptămânii. I se părea că o aşteaptă un câmp minat, ostil şi neprevăzut.

Încărcată cu servieta şi două mape mari, luă ascensorul în jos. Când se deschiseră uşile la parter, dădu să iasă grăbită, apoi se izbi de cineva. Ridică jenată din sprâncene când văzu cine era.

— Iar ne întâlnim.

Străinul de care se ciocnise după-amiază se afla pe coridor, zâmbindu-i. Spre oroarea ei, văzu un mic bandaj pe bărbia lui, acolo unde-l lovise fruntea ei mai devreme.

— Oh, – da, spuse ea, încercând să afişeze aceeaşi expresie de indiferenţă rece de mai înainte. Dar privind chipul frumos, îşi dădu seama că nu-i dispăruse complet din minte. Marcaţi de preocupările intense ale după-amiezii, ochii întunecaţi ai străinului o scrutau întrebător.

— Te simţi bine? o întrebă ei, Nu ai ameţit de la lovitura la cap?

Ea negă.

— Întrucât soarta pare hotărâtă să dăm unul peste celălalt, spuse el, ar trebui să ştim cel puţin peste cine dăm. Mă numesc Tony Dorrance. Sunt managerul de vânzări al societăţii *Price-Davis* din Atlanta. Mă bucur să te cunosc.

— Leslie Chamberlain, spuse ea. Eu lucrez aici. Sunt unul dintre directorii de la contabilitate.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Leslie, spuse el.

Pentru un moment, tăcură, căci alţi angajaţi de la *Ogilvie, Thorpe* treceau pe lângă ei, în drum spre parcare, Leslie se simţea imobilizată de privirea stăruitoare a străinului. Ochii negri o hipnotizau. Era şi umor în ei, dar

şi altceva, ceva atroce de cunoscător şi de cercetător. Voia să se depărteze de el, dar era ca ţintuită pe loc. O copleşi un val de oboseală.

— Ei bine, cum, practic, te-am rănit de două ori, spuse el, cred că ar trebui să nu ne mai opunem, nu? Soarta vrea să ne cunoaştem, hai s-o facem atunci de pe poziţii amicale. Vrei să iei masa cu mine?

Leslie încercă din nou să afişeze un zâmbet detaşat care nu voia să vină.

— Nu pot, spuse. Sunt ocupată. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

— Şi eu sunt ocupat, replică el. Trebuie să iau masa cu doi dintre asociaţii dumitale. Dar mi-ar fi simplu să le spun că m-am rănit ieşind din ascensor – arătă spre bandaj – şi că nu mai ajung. Cu cine iei masa?

Îi privea bandajul ca fascinată. Deci ea îi făcuse asta. Îl rănise. Semnul rănii părea neobişnuit de atrăgător pe chipul lui bronzat.

— Trebuie… am de lucru, răspunse, minciuna nereuşind să fie pe cât de convingătoare ar fi dorit. Pur şi simplu nu pot.

— Nu poţi să te-apuci de lucru cu o oră mai târziu? întrebă el. N-o să-ţi răpesc mult timp.

— E urgent, spuse ea hotărâtă. Dar îţi mulţumesc.

Neştiind cum să scape de el, se îndreptă spre parcare. El o însoţi în tăcere, fiecare pas decis al lui făcând cât doi ai ei. Se simţi mică şi uşor ridicolă, mergând atât de grăbită în timp ce el ţinea degajat pasul cu ea.

Până când ajunseră la maşina ei, tăcerea lui devenise deja o provocare. Nu ştia cum să scape de el.

— *Volkswagen,* remarcă el, privind la maşinuţă. O maşină drăguţă. Probabil îşi merită banii.

Îşi scosese cheile, dar se întoarse cu faţa spre el înainte de a băga cheia în broască.

— Uite, spuse ea, domnule – cum spuneai că te

numeşti?

— Dorrance, răspunse el. Dar spune-mi Tony.

— Uite, domnule Dorrance, foarte amabil din partea dumitale că m-ai condus la maşină şi-mi pare foarte rău că te-am rănit. Dar, dacă nu te deranjează, trebuie să plec. N-am putea să ne spunem pur şi simplu la revedere?

Avea un ton hotărât, dar cu o notă de implorare nervoasă, pe care el nu întârzie s-o înregistreze.

— Nu pot să te las să pleci pur şi simplu, spuse el. Nu arătând aşa cum arăţi. Eşti atât de frumoasă…

Leslie fu luată pe nepregătite. Privirea din ochii lui se schimbase. Era candidă şi blândă, cu ceva trist în ea.

— Nu poţi să ieşi din viaţa mea tot atât de repede cum ai intrat, spuse el. Am fost fericit când ai dat peste mine. Dacă dispari ca o Cenuşăreasc㠄 nu ştiu ce-o să mă fac.

Pauză.

— Nu vin prea des în nord, continuă el. Am venit de data asta numai pentru că tipul care vine de obicei este bolnav. Îi fac şefului o favoare. Poate că n-o să mai vin pe aici luni în şir.

Părea zdrobit.

— Nu mă condamna să mă duc acasă singur şi să mă gândesc la tine în fiecare noapte, trei luni de zile de acum încolo, fără ca măcar să-mi amintesc cum zâmbeşti, spuse el.

Altă pauză.

— Numai masa? pledă el. O oră? Cu ora asta o să trăiesc multă vreme, Leslie.

Îl privi. Numele ei pe buzele lui suna atât de mângâietor, încât faptul că-l rostise nu mai părea o impertinenţă.

— Te rog? o imploră el.

Cedă, oftând.

— Bine, spuse, Dar numai o oră. Nu mai mult. Serios,

am de lucru.

— Sigur că ai, spuse el, îndreptând-o spre maşina lui.

O duse la un restaurant intim de pe Lincoln Park, unde serviciul relaxat nu prea promitea ca masa să sfârşească într-o oră.

Dar Leslie nici nu voia să se sfârşească. Căci i se întâmplase ceva ce nu i se mai întâmplase până acum.

Tony Dorrance vorbea cu uşurinţă despre sine. Venea dintr-o familie împovărată, ca a lui Leslie, dar el era complet diferit. Acolo unde Leslie se controla şi era precaută, Tony era plin de veselie şi aproape necugetat în confidenţe. Această calitate era vizibilă în fiecare cuvânt şi gest al său. Lăsându-şi trecutul în urmă, muncise în timp ce urmase colegiul şi avusese diferite slujbe înainte de a deveni funcţionar superior la *Price-Davis,* una dintre cele mai vestite companii de comunicaţii din ţară. Spusese că-l pregăteau pentru vice-preşedinte la marketing, dar că-l demobiliza ideea de a fi legat de un birou. În funcţia actuală, călătorea în toată lumea şi asta-i plăcea.

— Nu sunt croit pentru reuniuni ale consiliului, spunea el. Prefer să-mi fac treaba şi să-mi trăiesc viaţa aşa cum decid eu.

Leslie aprobă din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise ea.

El o ascultă cu atenţie, urmărind-o îndeaproape în timp ce ea îi relată pe scurt străduinţele ei din colegiu, interviul cu Bud Owens şi lovitura cu *Aurora Lifestyles,* caro o adusese în funcţia ei prezentă, de mare responsabilitate.

— E o poveste fascinantă, spuse Tony Dorrance. Ai avut parte de lovituri grele, emoţionale şi financiare. Dar îmi dau seama că te-ai ridicat deasupra tuturor. Eşti cu adevărat un om de acţiune. Zâmbi natural. Nu ştiu dacă sunt potrivit pentru o persoană cu seriozitatea ta.

— A, dar nu-i aşa, protestă Leslie.

Bănuia că Tony Dorrance era o persoană chiar foarte serioasă sub acel exterior nepăsător.

— Înţeleg că te respecţi pe tine însăţi. Nu-i laşi pe oameni să te împingă spre lucruri pe care nu le vrei.

Nu răspunse nimic. Ştia că era adevărat.

— Şi eşti răbdătoare, în sinea ta, continuă el. Nu te mulţumeşti cu locul doi, în ce te priveşte. Aştepţi să apară ceea ce trebuie.

Cuvintele îi sunau ciudat lui Leslie. Se întrebă dacă nu cumva o linguşea din obişnuinţă.

— Dar, între timp, eşti un pic cam singură, zise el. Îţi alegi prietenii cu ateaţie. Atât de atentă, încât pun pariu, nu ai prea mulţi.

Nu răspunse. Lovise drept la ţintă. Singurul ei efect era de natură socială. Nu numai că nu exista nimic în domeniul vieţii sentimentale, dar nici măcar nu avea prieteni apropiaţi. Munca îi ocupase tot timpul şi toată energia. Pară.

— Dar tu?

— O, eu am o droaie de prieteni, răspunse el. Sute. Sunt un mare colecţionar de prieteni. Dar niciunul foarte aproapiat. E ceva obişnuit la unul ca mine. Cu cât aduni mai multe cunoştinţe, cu atât eşti mai singur.

Urmă o tăcere lungă. Leslie învârtea paharul cu vin în mână. Îi simţea ochii aţintiţi asupra sa. Nu ştia ce să spună.

Tony fu cel care rupse vraja.

— Eşti extraordinar de frumoasă, zise.

Se îmbujoră.

— Dar ăsta este un adevărat compliment, comentă ea, după o zi de muncă la birou ca aceea de azi.

— Nu la asta mă refer, replică el. Nici la chipul tău, e şi el frumos. Nici la trupul tău – deşi şi el este deosebit. Ci la privirea din ochii tăi. Modul în care te respecţi. Asta este atât de rar. Am observat-o imediat, când ieşeai din

ascensor.

Râse.

— În fracţiunea de secundă dinainte să-mi arzi una în bărbie, adăugă el.

Leslie tăcu. Se gândea că Tony Dorrance era, fără doar şi poate, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Şi nu numai chipul bronzat, expresiv, sau trupul puternic îl făceau frumos. Era în el un fel de sălbăticie controlată, combinată cu o deplină încredere în sine, ceva ce ea nu avusese niciodată. Nu se temea de viaţă, ceea ce-l făcea – de ce să nege? – foarte atrăgător, foarte seducător.

În acel moment, Leslie simţi că rezistenţa autoimpusă începuse să slăbească. Voia să iasă de acolo, să se depărteze de el cât mai repede cu putinţă.

În acelaşi timp, însă, dorea ca seara să nu se sfârşească niciodată.

— Uite cum a trecut timpul, spuse el. Te-am reţinut mai mult decât am promis. Ce să însemne asta oare, caleaşca se va transforma într-un dovleac?

— Înseamnă că trebuie să plec, răspunse Leslie, zâmbind. Mulţumesc pentru masă – şi pentru conversaţie.

O conduse în tăcere la maşină şi înapoi, în parcarea de la *Ogilvie, Thorpe.* O ajută să coboare şi rămase lângă ea până când îşi scoase cheile.

— În seara asta trebuie să mă întorc acasă, vorbi el. Pe aici nu mai vin multă vreme – oficial. Dar joia viitoare trebuie să fiu la o conferinţă în Denver.

Întinse mâna şi o luă pe a ei, ca şi cum ar fi vrut să i-o strânga, i-o reţinu doar cu blândeţe într-a sa.

— Aş putea reveni aici vineri seară, în drum spre casă. Ce zici?

Îl privi dezorientată. El zâmbi, îi atinse bărbia şi-i dădu capul pe spate, înainte ca ea să se poată împotrivi.

Sărutul lui făcu să se prăbuşească o barieră, din sufletul ei, despre care nici nu ştia că există. Nu mai fusese

sărutată astfel până atunci. O transformă într-o gelatină, înceţoşându-i mintea şi trimiţându-i unde de şoc in tot trupul.

Mâiniie ei îşi găsiră singure drumul spre umerii lui, apoi spre gât. Trupul ei îşi transmitea propriile-i mesaje senzuale, abandonându-i judecata undeva departe.

Braţele care o atraseră spre el impetuos erau pasionate, dar stăpânite. Tocmai această stăpânire de sine, ce ascundea pasiunea fierbinte, o tulbură mai mult decât orice altceva. El părea să-şi cunoască trupul şi dorinţele acestuia mai bine decât şi-l cunoştea Leslie pe al ei.

Un sărut prelung. Gustul lui dulce pe buzele ei. Mâinile ei rămaseră înlănţuite de gâtul lui.

— Pot să vin să te iau de aici? o întrebă! Aşa o să am sentimentul că nici n-a existat săptămâna în care nu te-am văzut. Ca şi cum nu m-aş fi despărţit de tine nicio clipă. Bine?

Moale, în braţele lui, Leslie dădu din cap, fără să-şi poată ascunde un licăr de nerăbdare.

— La cinci? propuse el. Exact în locul ăsta?

Scutură din cap.

— La şase, zâmbi ea, atingându-i bărbia bandajată. Lucrez mult.

— Şase, atunci, îi deschise portiera.

Ea urcă în maşină, porni motorul şi coborî geamul.

— O să-ţi duc dorul, Leslie.

Se aplecă s-o sărute din nou. Îi simţi mâna pe obraz, în timp ce sărutul devenea mai pasionat. Limba lui, în interiorul gurii ei, i-o îmbrăţişa pe a ei cu o intimitate copleşitoare. Degetele îi tremurau pe volan.

Scoase maşina din parcare. El rămase în urmă, o siluetă în umbra altor umbre, în lumina palidă a felinarelor. Nu-i distingea chipul. Doar conturul trupului înalt şi o părere de zâmbet.

Ridicând geamul, ştia deja că vinerea următoare se

va culca cu el.

Mai ştia, şi încă prea bine, că va fi pentru prima dată.

12

Detroit, Michigan

Roy English suferea. Rezistase şase săptămâni fără s-o vadă pe Jill Fleming.

În cele şase săptămâni, simţise cum fanteziile sale despre ea se accentuau, începând să semene a dragoste. Dormea prost, rămânea treaz noaptea şi se gândea la Jill. Îşi pierduse pofta de mâncare şi slăbea. Obsesia era epuizantă.

Ştia că ea nici nu voia să audă de el. Cu fiecare zi care trecea, cuţitul se răsucea tot mai adânc în rană.

În intimitate trecuse prân toate chinurile unui îndrăgostit respins. Îi scrisese scrisori, intenţionând să i le trimită prin curierul dintre departamente. Le rupsese când văzuse tonul patetic, de implorare, ce răzbătea din ele.

Se gândise la o mie de moduri de a o aborda. Voia să-i trimită flori, bomboane, scrisori, cadouri. Le respinse ca trădând prea multă slăbiciune din partea sa. Dar nu fusese în stare să scape de dorul acela teribil ascuns în ele.

Ridicase receptorul de sute de ori ca să o sune pe Jill şi-l pusese iar în furcă. De două ori chiar formase numărul şi-i auzise vocea spunând „Alo?” la celălalt capăt al firului. închisese disperat, aproape sigur că ea ştia cine o suna.

Spre consternarea sa, se gândise să-şi folosească puterea deţinută în companie pentru a o forţa să fie drăguţă cu el. În câteva cuvinte, i-ar fi putut explica uşor că răceala faţă de el ar putea-o costa slujba.

Dar hărţuiala sexuală nu era de demnitatea lui Roy; era un comportament de bărbat vulgar pe care-l dispreţuia profund. întotdeauna fusese de părere că un bărbat

trebuie să fie în stare să seducă o femeie cu forţe proprii.

În cele din urmă adoptă comportamentul masculului respins. Îşi vedea trist şi fără vlagă de treburile zilnice. În fiecare dimineaţă, îşi privea în oglindă ochii chinuiţi şi încerca să-şi uite durerea. Rupsese legătura cu cele două prietene ale sale. Sexual, îngheţase. Mima viaţa, aşteptând să-şi revină. Şi evita nu numai departamentul marketing, ci şi coridoarele populate de la *Continental,* pentru că nu suporta să o vadă pe Jill Fleming şi să-şi amintească de disperarea lui.

Dar ea a fost cea care a venit la el.

Stătea la birou vorbind la telefon când o zări intrând în anticamera biroului său. Ea îi surprinse privirea şi zâmbi. Îl rugă pe interlocutor să rămână pe fir şi se aplecă în scaun să vadă mai bine.

Jill îi dădea ceva secretarei lui. Se întoarse să plece şi, văzându-l pe Roy prin uşa deschisă, îi făcu cu mâna.

— Lony, te sun eu în cinci minute, spuse el.

Închise telefonul şi scoase capul pe uşă,

— Despre ce era vorba? o întrebă e! pe secretară.

— Cum aţi spus, domnule? întrebă ea.

— Fata care tocmai a ieşit, spuse el. Ce voia?

— Fata? secretara era nedumerită.

Roy simţi că-i creşte temperatura. Se pregătea să repete întrebarea.

— A, fata aceea, spuse secretara. Mi-a adus un plic care se rătăcise.

— Bine, spuse Roy.

Reintră în biroul său şi închise uşa. Presupunea, în mod corect, că secretara va interpreta curiozitatea lui ca o manifestare a meticulozităţii legate de fiecare detaliu al serviciului. îi era caracteristic lui Roy să se intereseze de cine intra la el.

La biroul lui, Roy stătea ca pe ace. Era asaltat de sentimentul adolescentin că Jill îl acceptase, cel puţin până

la a-i admite existenţa. Zâmbise. Ba îi şi făcuse semn cu mâna!

Poate că apariţia ei aici era un semn, se gândi el. Poate că i se oferea o ultimă şansă.

Trebuia să profite de acea şansă,

Aranjă să o întâlnească a doua zi, în sala de mese a companiei, şi-i ceru permisiunea să se aşeze la aceeaşi masă.

Ea zâmbi.

— Fireşte, spuse.

Îndrăzni să iniţieze o conversaţie. O întrebă de activitatea ei. Ea îi vorbi amabil despre marketing, despre şeful ei.

Roy îi spuse că auzise despre planul ei pentru piaţa din vest. Ea îi mulţumi politicos pentru interesul manifestat. Era mulţumită şi mândră că planul ei fusese acceptat.

Roy începu să vorbească despre sine. Vorbi despre rolul său în companie, despre vechimea lui aici, despre compania la care fusese înainte. Din politeţe, Jill îi puse una-două întrebări, ceea ce-i dădu curaj. Îi vorbi despre fosta soţie, despre faptul că nu avuseseră copii, încercă destul de stângaci să o lase să înţeleagă că nu era un bărbat căsătorit în căutare de o aventură, ci mai degrabă un om singur, fără obligaţii, care o admira cu adevărat.

La sfârşitul mesei, îi spuse:

— Mulţumesc pentru că mi-ai permis să stau la masă cu tine. Mi-a făcut plăcere.

Ea rămăsese cu cana de cafea în mâini, privindu-l cu ochii aceia albaştri, indescifrabili, nici neprietenoşi, dar nici încurajatori.

— Ai rămas la aceeaşi părere de dinainte privitor la invitaţia mea? o întrebă el.

Zâmbetul ei dispăru.

— Sunteţi un bărbat foarte amabil, vorbi ea. Îmi pare rău dacă am părut nepoliticoasă. Nu am avut intenţia să vă jignesc.

— Asta înseamnă că vei ieşi cu mine?

Negă din cap amuzată.

— Nu, spuse. Dar mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Se ridică şi se îndepărtă cu un pas energic.

Rămas singur, Roy ardea de atâta singurătate. Dar avea sentimentul că se afla într-o poziţie ceva mai bună decât înainte.

Se agăţă de micul avantaj pe care i-l dăduse. O văzu din nou la prânz. Uneori era cu prietenele şi nu se putea apropia. Le privea pe cele care o însoţeau cu un oarecare interes, de parcă împrumutau o urmă de atracţie prin simpla lor apropiere de ea. Apoi îşi întorcea capul, gândindu-se numai la Jill.

Alteori era singură şi atunci venea şi se aşeza la masa ei.

Nu află prea multe despre ea în timpul acestor mese dar îi povesti tot mai multe despre el. Îi povesti despre tinereţea sa, despre idealurile lui de adolescent, despre amărăciunea şi singurătatea la care îl obligase lumea afacerilor. Încercă să o impresioneze cu sensibilitatea lui, dar se întrebă dacă nu cumva nu făcea decât să-şi plângă de milă, ceea ce pe ea o indispunea.

Ea asculta atentă, chiar cu înţelegere. Dar nu lăsă sa coboare acea barieră invizibilă dintre ei. O dată, îi spuse în treacăt că văzuse nişte feţe cam dure pe străzile cartierului ei şi o bătea gândul să se mute. Roy îi menţionă câteva cartiere care ar fi fost mai potrivite pentru ea. Ascultă cu interes, dar spuse că era prea ocupată cu serviciul pentru a se muta tocmai atunci.

Cu ideea cartierului ei în minte, într-o seară, Roy îndrăzni să o urmărească acasă, în maşina sa. O urmări

ajungând într-un cartier care nu inspira încredere. 0 văzu parcând în faţa unui bloc cu apartamente, unde nu exista o parcare amenajată. O urmări intrând pe uşa din faţă. Rămase tânjind în maşina lui, observând cum se aprinde lumina la etaj, stilueta ei trecând prin dreptul jaluzelelor lăsate.

Frecându-se la ochi tulburat, şi-o imagină dezbrăcându-se, făcând duş, stând în pijama sau în halat, poate chiar dormind goală. În liniştea din maşină, se auzi gâfâind. Apoi, umilit, se duse acasă.

Încercă să stea deoparte, dar nu putea. Uneori, în zilele în care lua masa cu ea amical, se trezea urmărind-o până acasă şi rămânând în maşina iui, ca un iubit abandonat la uşa clădirii. Se gândi că-şi pierdea contactul cu realitatea. Relaţia reînnoită cu ea îi subminase încercarea de a trăi fără ea, devenind mai obsedat de ea ca niciodată.

Aşa nu se mai poate, îşi spuse. Nu mai putea rezista.

Apoi se întâmplă ceva.

Într-o zi ploioasă de luni, Roy o urmări pe Jill acasă a suta oară. Cel puţin aşa i se părea lui.

Ca de obicei, ea găsi un loc de parcare cu o stradă mai departe de blocul ei. Coborând din maşină, porni pe trotuar cu servieta diplomat în mână.

Apoi, ca din senin, apăru un bărbat care începu să-i vorbească. Ceva îi spunea lui Roy că bărbatul nu era un prieten. Roy coborî neauzit din maşina sa. În acel moment o auzi pe Jill strigând:

— Ajutor!

În câteva secunde, Roy fu lângă ea. Văzu că străinul o împinsese ameninţător pe Jill cu spatele lângă un gard. Îi apucase poşeta şi se pregătea s-o lovească.

— Dă-i drumul, spuse Roy, apucându-l pe necunoscut de umăr.

Omul se întoarse cu o violenţă neaşteptată. Roy încercă să-l apuce, dar acesta scoase o armă de un anume fel – Roy nu o văzu – şi-l lovi pe Roy cu duritate poşte obraz. Roy se prăbuşi pe trotuar, ameţit.

Jill se aplecă deasupra lui.

— Cum te simţi? întrebă ea.

Roy o privea.

— Ţi-a luat geanta? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea. A fugit. Hai cu mine.

Îl conduse în apartamentul ei şi-l aşează pe pat. îi curgea sânge pe obrazul care deja se inflamase de la lovitura puternică.

— Aduc nişte apă caldă, spuse ea.

Se grăbi, dezbrăcându-şi haina de ploaie. Văzu că purta o rochie strâmtă, din lână, de culoare deschisă. Părul i se revărsa pe umeri.

În absenţa ei, cercetă cu privirea apartamentul. Era mic, dar aranjat cu gust. O canapea, un balansoar, o combină stereo, discuri cu madrigale şi muzică din perioada Renaşterii. Pe rafturi erau cărţi, inclusiv romane el unele cărţi tehnice despre marketing. Pe pereţi, în loc de tablouri, atârnau ţesături. Totul avea un aer casnic şi intim.

Când Jill reveni cu un castron de apă şi un burete, durerea din obrazul lui Roy se intensificase, dar nu-i mai curgea atât de mult sânge.

— Aşa, spuse ea cu glas scăzut, începând să şteargă sângele.

O privi neajutorat, mai dezarmat de atingerea ei decât de lovitura suferită.

— Ţi-am spus eu că acest cartier devine tot mai periculos, vorbi ea. Trebuia să mă mut de mult, Acum o s-o fac.

Roy nu spuse nimic. Zâmbea, în ciuda situaţiei, văzânrlu-i frumuseţea incredibilă.

— Ia stai, spuse ea deodată. Dar ce făceai pe aici?

O privi lung.

— Te-am urmărit, răspunse.

Ea se încruntă. Era gata-gata să se enerveze.

— Nu e prima oară, vorbi Roy pe un ton neajutorat, Te-am mai urmărit şi înainte. De când am început să luăm masa împreună. Pentru că nu voiai să mă vezi, am… am simţit că trebuia să fiu aproape de tine, într-un fel. Chiar şi aşa.

Urmă o pauză lungă, dureroasă. Îl privea cu o expresie amestecată de milă şi de reproş.

El ridică din umeri. Chipul dur i se lumină cu un zâmbet încântător,

— Sunt nebun după tine, spuse el, Nu m-am putut abţine.

Acum se uita la el, studiindu-i obrazul învineţit, chipul frumos şi expresia ruşinată.

— Mă predau, spuse ea. Se aplecă şi-l sărută.’

13

New York City, toamna lui 1971

Ca o ironie, problemele lui Jordan Lazarus au apărut tocmai când a descoperit, pentru prima dată, ceva grozav.

În cei cinci ani care au urmat victoriei sale asupra Rebeccăi Jarman şi a soţului ei, Jordan a devenit proprietarul unui conglomerat. Achiziţionase cam douăzeci de companii pe tot teritoriul Statelor Unite şi Canadei, majoritatea întreprinderi mijlocii care produceau mărfuri pentru casă şi birou. Jordan era modest în achiziţiile sale, dar agresiv în dezvoltarea fiecărei companii pe care o lua în primire. Ca rezultat, conglomeratul, pe care-l denumi *Lazarus International Inc.,* deveni o companie publică, cu vânzări de peste o jumătate de miliard de dolari, iar averea

personală a lui Jordan creştea cu milioanele, în fiecare an.

Jordan rezolvase de mult problema propriei sale supravieţuiri financiare, ca şi pe cea a familiei sale. Era pe cale de a deveni un partener important în lumea corporatistă. În carieră, era conservator. Evita riscul şi inovaţia, preferând să aleagă cuburi solide de construcţie pentru imperiul său şi să le reformeze ca structuri solide ce vor continua să se dezvolte în viitor.

A făcut o singură excepţie de la această lege. Pe la începutul lui 1967, a achiziţionat, dintr-un capriciu, o fostă companie din Ohio care producea hrană pentru vite şi care acum ajunsese o fabrică de medicamente pentru vite. În următorii patru ani, Jordan a reuşit să transforme această mică companie dărăpănată într-o firmă de produse farmaceutice veterinare, în plină ascensiune, aducând profituri sigure şi mulţumitoare, având un viitor asigurat.

Acest lucru i se datora unui singur om. Se numea Leo Kaminsky. Era un tânăr inginer biochimist care fusese respins de la programul de doctorat în farmacologie şi se angajase la *Baxter Feeds* – acesta era numele companiei – cu patru ani în urmă, după ce fusese concediat de la o mare firmă de produse chimice.

În timpul primelor sale vizite în companie, Jordan auzise poveşti trăsnite despre metoda de lucru de savant nebun a lui Leo şi despre invenţiile sale neobişnuite. Îi făcuse o vizită lui Leo în laboratorul său – un haos de cuşti de animale, tuburi pentru experienţe şi fiole cu substanţe sinistre la vedere – şi chiar se dusese la el acasă, un apartament care mirosea mai rău decât laboratorul şi era şi mai dezordonat.

Leo pierduse programul de doctorat pentru că era incapabil să rezolve o sarcină până la capăt, ca să ajungă la obiectivul specificat, întotdeauna devia, urmându-şi propriul instinct. Dacă rezultatul final era lipsit de orice valoare, nu părea să-l deranjeze. Tot aşa nu l-a deranjat că i se acordaseră note slabe la proiectele de cercetare şi că,

până la urmă, nici nu-l mai lăsaseră să-şi continue programul de doctorat.

Leo era un băiat slăbuţ, cu ochelari, din Bronx, care câştigase fiecare concurs ştiinţific la care participase, care obţinuse opt sute de puncte la bacalaureat, care, în şcoală, nu avusese niciun prieten, care nu ştia nimic altceva în afară de ştiinţă. Iubea animatele şi le era devotat. Dar pe oameni nu-i înţelegea. Cele mai multe contacte cu aceştia erau dezastruoase.

Preşedintele lui *Baxter Feeds* îl angajase pe Leo ca o favoare făcută părinţilor lui Leo, care-i erau vechi prieteni, îi plătea lui Leo un salariu derizoriu şi nu aştepta nimic de la el.

Apoi, din pură întâmplare, Leo realiză în laboratorul său un vaccin împotriva uneia dintre cele mai distrugătoare boli ale vitelor. Leo era expert în sistemul imunitar al cornutelor şi lucra la zeci de proiecte, dintre care nici măcar unul nu ajunsese la final în ultimii doi ani. Acum, pe neaşteptate, înregistra un succes.

Tocmai în acest moment, Jordan Lazarus cumpără *Baxter Feeds* şi schimbă numele companiei în *Veterinary Pharmaceuticals, Inc*. Aceasta deveni o mică companie subsidiară a lui *Lazarus International, Inc.,* dar în plină dezvoltare.

Jordan îl păstră pe Leo, îi mări salariul şi găsi o cale de a-i intra în voie. Cum lui Leo îi era caracteristică această incapacitate de a duce la bun sfârşit un proiect, Jordan îl încuraja să facă tocmai asta, părăsind procedurile obişnuite din farmacologie şi mergând în necunoscut.

Cei doi au devenit prieteni. Jordan îl convinse pe Leo să se păstreze curat, să mănânce corect şi să facă exerciţii fizice. Alergau împreună. Jordan era şeful de vis pentru Leo. Îl lăsa să meargă în ce direcţie voia. La intervale regulate, luau masa împreună pentru a discuta încotro conduceau experienţele lui Leo. Jordan trebui să înveţe să se descurce în hăţişurile farmacologiei pentru a înţelege

despre ce vorbea Leo şi reuşi să nu se piardă pe drum.

Jordan Lazarus achiziţionase un angajat excentric, faţă de care avea un al şaselea simţ. Cât despre Leo Kaminsky, el făcuse rost de primul prieten adevărat din viaţa lui.

Într-o zi de început de mai, la doi ani după ce Jordan achiziţionase compania lui Leo, evenimentul aşteptat de Jordan se produse. Leo descoperi ceva important.

— Am reuşit să creez un medicament care să prevină tulburările de inimă la vite, îi spuse Leo lui Jordan. Nu cred că ştii, dar îngroşarea arterelor este una din cauzele majore ale morţii vitelor, la fel ca şi accidentul cerebral şi atacul de cord.

Leo îi prezentă lui Jordan specificaţiile tehnice ale medicamentului său. Era o nouă combinaţie chimică a unor aminoacizi şi săruri anorganice cu efect asupra absorbţiei de colesterol din sânge. Cu modificările de rigoare, nu numai că putea preveni boliie de inimă, dar putea acţiona ca tratament pentru atacul de cord congestiv la vite.

Jordan îl încuraja pe Leo să continue lucrul la proiect. Rezultatele au fost mai mult decât încurajatoare. Experimentele de laborator ale lui Leo au dat rezultate uluitoare. Animalele cărora li s-a administrat noul medicament aveau cu nouăzeci la sută mai puţine şanse să se îmbolnăvească de inimă. La multe dintre animale, medicamentul a şi stopat probleme cardiace avansate.

O lună mai târziu, Jordan l-a întrebat pe Leo:

— Crezi că s-ar putea aplica şi la om?

Leo îl privi uluit. Nu se gândise niciodată la acest aspect.

— Păi, nu ştiu, vorbi el dus pe gânduri. Metabolismul diferă foarte mult. Chimia de colesterol a serului uman, caracteristicile răşinii rezultate din schimbul de anioni…

cu săruri anorganice, rata de absorbţie…

Leo se cufundase iar în lumea lui. Jordan nu putea să-i urmărească şirul gândurilor. Dar îi mărturisi lui Leo cât de multă încredere avea în ideile lui şi-i acordă un buget nelimitat pentru experienţele sale.

Şase luni mai târziu, Leo îl informă pe Jordan că medicamentul său experimental, aplicat corect la metabolismul uman, putea preveni hipertensiunea, îngroşarea arterelor, atacul cerebral şi atacul de cord. Îi dădu lui Jordan vestea cea bună într-un amestec de jargon tehnic de neînţeles şi limbaj întretăiat, visător, dar Jordan pricepu mesajul.

— Loo, sunt foarte mândru de tine, spuse Jordan. Aş vrea să continui să lucrezi cu toate forţele la acest proiect. De acum încolo, ai toţi banii şi echipamentul de care ai nevoie. Dar vreau să-mi promtţi ceva. Acest proiect trebuie să fie un secret, al tău şi al meu. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie unde conduce.

Impulsionat de perspectiva unei căutări măreţe, de dragul unicului său prieten, Leo se apucă de muncă cu o fervoare necunoscută până atunci.

Iar Jordan Lazarus ţinu pasul cu el. Venea în vizită în laboratorul lui Leo cel puţin o dată pe lună, uneori suflecându-şi mânecile pentru a-l ajuta pe Leo la treabă. Luă peste două milioane de dolari de la alte companii şi-i investi în proiectul lui Leo,

În minte, calcula milioanele, chiar miliardele de dolari pe care urma să le câştige în compania care avea să patenteze medicamentul în stare să prevină bolile de inimă la oameni.

Pe la sfârşitul primului an de lucru, rezultatele erau cu adevărat stimulatorii. Leo efectuase comparaţii uimitor de subtile între chimia sângelui la oameni şi la vite şi avansase pe calea sintetizării unei formule speciale a medicamentului său care putea da rezultate egale sau chiar superioare la om.

Jordan îndepărtă orice barieră. Financiar, se extinse peste limite pentru a procura banii pentru Leo. Studia ore în şir implicaţiile legale şi procedurale, ale unui program experimental pe subiecţi umani. Îi aştepta multă muncă, care trebuia să fie controlată strict, legal ca şi experimental. Şi nu peste mult timp, cu un pic de noroc, Jordan şi Leo vor putea să înainteze o cerere de patentare a celui mai revoluţionar medicament cardiac.

Dar înainte ca Jordan să poată continua acest stadiu final al proiectului său, necazul se ivi dintr-o direcţie neaşteptată.

Se împlineau patru ani de când Jordan îl cunoştea pe Leo Kaminsky şi aproape doi de când Leo începuse să lucreze la proiectul său confidenţial. Într-o zi rece de joi, pe la începutul lui noiembrie, Jordan primi vizita a doi reprezentanţi ai lui *Considine Industries,* una dintre cele mai mari corporaţii din America, un conglomerat Internaţional, cu companii subsidiare în patruzeci de ţări. Unul dintre emisari era un avocat, celălalt un înalt funcţionar al companiei. Ambii erau de vârstă mijlocie şi arătau prosper.

— Am aflat că unii dintre cercetătorii dumneavoastră lucrează la ceva foarte interesant, i se adresă directorul executiv lui Jordan.

Jordan îi privi circumspect.

— Cum aţi aflat asta? întrebă.

— Veştile circulă, spuse directorul. Oricum, domnul Considine se interesează personal de cercetările care-i privesc pe bolnavii de inimă, pentru că el însuşi suferă de inimă. O formă uşoară, desigur, adăugă el prudent.

— A, spuse Jordan, noi lucrăm la multe lucruri. Dar le testăm numai pe animale. Mai avem mult până la a produce ceva pentru oameni.

În timp ce vorbea, îşi notă în minte să tripleze

securitatea în jurul întregii activităţi a lui Leo.

— Avem o propunere pentru dumneavoastră şi credem că vă va interesa, spuse avocatul. *Considine Industries* ar dori să vă ofere întreaga sa gamă de resurse pentru a grăbi dezvoltarea acestui produs. în schimb, *Considine* ar dori să patenteze produsul împreună cu dumneavoastră, în momentul când va fi posibilă înregistrarea unui patent.

Jordan îi privi pe cei doi. Avu grijă să pară impresionat, chiar oarecum reverenţios faţă de marea corporaţie *Considine.*

— Este o ofertă interesantă, spuse. De ce nu o faceţi în scris? O voi înainta departamentului meu juridic să o examineze.

— Cu plăcere. Oaspeţii îşi luară rămas bun, cu strângeri de mâini şi zâmbete adresate tuturor celor din jur.

O săptămână mai târziu, specialistul în probleme juridiceal lui Jordan primi oferta detailată. Cum bănuise Jordan, conţinea o şmecherie. Patentul pentru orice eventual produs realizat de Leo urma să fie proprietatea exclusivă a lui *Considine Industries.* Lui *Lazarus International* nu i se atribuia nici creditul invenţiei şi nici beneficiul financiar aproape incalculabil al vânzării ei pe termen lung. O mică sumă de „curtoazie” avea să fie unica recompensă a lui Jordan pentru a fi dezvoltat produsul pornind de la nimic.

Jordan îşi puse avocaţii să transmită conglomeratului un refuz standard. În acelaşi timp, institui măsuri de securitate suplimentare asupra întregii operaţiuni desfăşurate de Leo Kaminsky. Nimănui nu i se mai permitea să se afle în preajma lui Leo şi a laboratorului său, fără permisiunea unei echipe speciale de securitate.

Jordan presupuse că acesta era sfârşitul afacerii. Nu se mai gândi la *Considine Industries* şi-şi reîndreptă atenţia spre Leo şi experimentele lui.

La o săptămână după refuzul său, Jordan Lazarus îşi dădu seama că conglomeratul nu se lăsa atât de uşor.

Luni primi telegrame de la compania sa de produse din materiale plastice din Albereta, de la firma sa de produse electrice din Scranton şi de la lanţul de magazine din Florida, care-l anunţau că băncile care le acordaseră împrumuturi le ameninţau cu falimentul.

Marţi, află că firma sa de transporturi navale din New Jersey era subminată de preţurile foarte scăzute ale unui competitor, ca şi producătorii săi de piese de schimb de precizie din Virginia şi firma de produse electronice din New Mexico.

Joi, află că o serie de fabrici din vest erau ameninţate cu mişcări sindicale.

Într-o săptămână, cele mai multe întreprinderi cheie deţinute de Jordan Lazarus se aflau sub cea mai puternică presiune financiară prin care trecuseră vreodată. Şi, aşa cum îi confirmă un consult cu avocaţii săi, în fiecare caz, presiunea venea din partea unor bănci sau alte organizaţii legate direct sau indirect de *Considine Industries.*

Jordan stătu îndelung de vorbă cu avocaţii lui. Ei îl sfătuiră să încheie afacerea cu *Considine* în termeni cât mai acceptabili pentru Jordan. Nu era momentul să se ia la harţă cu un conglomerat atât de puternic. Criza recentă a petrolului afectase companiile mai mici din întreaga ţară, iar imperiul afacerilor lui Jordan era destul de suprasolicitat, ţinând seama de milioanele pe care le investise în experienţele lui Leo Kaminsky. Dar Jordan decise să rămână pe poziţii.

— Lasă-i să facă ce vor, spuse. Nu mă sperii eu atât de uşor.

Parcă însuşi Victor Considine auzise provocarea lui Jordan. În săptămâna următoare, presiunea se accentuă, într-o formă nouă, mai ameninţătoare.

Acţiunile lui *Lazarus International* din Wall Street căpătară o evoluţie haotică. Timp de câteva zile, preţul lor fluctuă sălbatic, apoi urcă la 1,82 dolari pe unitate, un preţ inadecvat şi rămaseră acolo.

Trei zile mai târziu, o ofertă de bani lichizi pentru acţiunile Lazarus, în valoare de 75 de dolari pe unitate a fost publicată pe o pagină în *The Wall Street Journal. Considine Industries* sau companiile ei subsidiare reuşiseră să acumuleze 32 la sută din acţiunile *Lazarus International* şi proiectau să achiziţioneze o majoritate de 51 la sută.

— Ce se petrece? îl întrebă Jordan pe specialistul său la bursă.

— Suntem la ananghie, spuse analistul. Intenţionează să ne preia.

— Cum pot s-o facă? întrebă Jordan.

— Păi, în conformitate cu legea, ei pot face o ofertă acţionarilor tăi, la orice preţ vor ei. Dacă nu deţii resurse financiare să le ţii piept, ai încurcat-o. Ei achiziţionează majoritatea acţiunilor şi ajung să deţină compania. Echipa ta de conducere le va fi subordonată lor.

Şi invenţiile noastre le vor aparţine tot lor, conchise Jordan în gând.

— Există o cale prin care să-i împiedicăm?

— Poţi cere ajutorul unui conglomerat prieten pentru a lupta împotriva lui *Considine,* îl sfătui analistul. Un cavaler în alb, cum încep să fie numiţi în ultimul timp. Dar pe urmă, cavalerul în alb o să ia loc în consiliul director – şi nu cred că vrei asta.

— Altceva? întrebă Jordan.

— Ei bine, există multe strategii pe care le poţi utiliza ca să creezi o situaţie financiară nefavorabilă pentru cel care vrea să te preia. Analistul descrise numeroase artificii semi-legale care, în câţiva ani scurţi, se vor numi „pământ pârjolit”, „pilula cu otravă”, „terenul minat” şi „cursa

nebunului”. Acestea deveneau metode tot mai populare de prevenire a preluării, dar toate erau de natură financiară. Iar Jordan ştia deja că interesul lui Victor Considine faţă de *Lazarus International* era strict personal.

— Cred că putem renunţa la asta, spuse Jordan. Ce mai rămâne?

— Poţi să încerci să-ţi convingi acţionarii să nu vândă. Asta ar fi o nebunie, când te gândeşti că Considine oferă şaptezeci şi cinci de dolari pe unitate pentru un stoc de acţiuni care valorează cel mult numai cincizeci. Preţul este prea bun ca să poată fi refuzat. Cu toate acestea, ai putea să amâni, cât de mult posibil, adunarea acţionarilor şi să încerci ca, între timp, să vii cu nişte stimulente, un motiv solid pentru ca ei să nu-şi vândă acţiunile.

Jordan se concentră.

— Ce fel de stimulent? întrebă.

Analistul ridică din umeri.

— Pai, spuse el, poţi încerca să perfecţionezi medicamentul şi să-l pui pe piaţă înainte de adunarea acţionarilor din martie. Sau, cel puţin, să-ţi convingi acţionarii că medicamentul se apropie de forma sa vandabilă şi că este în interesul lor să-şi păstreze acţiunile în loc să le vândă.

La care Jordan, se aşeză mai drept în scaun. Da, asta era soluţia. Întrucât Leo Kaminsky provocase toată problema, poate că tot Leo o putea rezolva cu succes.

În noaptea aceea, Jordan stătu mult timp de vorbă cu Leo. Fără să-I mai tulbure cu probleme legate de bani, îi spuse lui Leo că întreaga sa corporaţie, putea fi preluată curând de alţii dacă Leo nu putea să creeze o formulă patentabilă într-un timp foarte scurt.

Când Leo înţelese că preluarea ar însemna că el va trebui să lucreze pentru străini şi-l va pierde pe Jordan ca prieten şi coleg apropiat de muncă, promise să-şi dubleze eforturile.

Nu mai era timp. Jordan o simţea. Mai ştia şi că *Considine* conta tocmai pe acest fapt. Cum *Lazarus International* nu era încă pregătită să-şi patenteze produsul experimental, calea ideală de a obţine controlul asupra produsului era achiziţionarea lui *Lazarus International.* Exact asta făcea şi *Considine.*

După douăzeci şi patru de ore de meditaţie profundă, Jordan îşi convocă avocaţii şi experţii financiari,

— Vom urma calea pe care aţi sugerat-o ieri, spuse. Vreau să amânăm adunarea din ianuarie a acţionarilor până în martie. În intervalul acesta, voi încerca să vin cu ceva care îi va convinge pe acţionari să rămână alături de noi. Între timp, vreau să deschideţi un proces împotriva lui *Considine* pentru a declara preluarea ca ilegală. Nu va avea rezultatul dorit, dar mai câştigăm timp.

Jordan îi lăsă pe toţi să plece, cu excepţia unui avocat, un bărbat cam de vârsta lui, pe nume Dan McLaghlin, singurul în care avea completă încredere şi căruia îi încredinţase problema *Considine* încă de la început.

— Da, spuse Jordan, ce-mi poţi spune despre Victor Corisldine?

Îşi deschise servieta şi scoase un dosar galben.

— E văduv, spuse. Soţia lui a murit acum zece ani, de inimă. Era moştenitoarea unei averi provenite din Industria manufacturieră. Considine s-a folosit de banii ei şi de ai lui pentru a-şi clădi propriul imperiu. E un rechin de prima clasă. Pe toţi cei care i-au stat în cale l-a scos din funcţiune. A fost dat în judecată de o sută de ori pentru practică lipsită de etică, dar are un avocat bun şi buzunare adânci. Joacă dur. În ultimii zece ani, mulţumită legilor fiscale, a devenit un conglomerat agresiv. Preia companii mici şi apoi, adesea, le revinde. Activul lui este de ordinul miliardelor. Mai acordă-i încă zece ani şi va ajunge la fel de mare ca firma *Chrysler.*

— Spune-mi ceva despre viaţa lui personală.

— Locuieşte cu fiica lui. E singurul copil. Joacă golf, fireşte. Îşi ia vacanţă două săptămâni pe an, pe o insuliţă în largul coastelor statului Carolina de Nord. Joacă poker două nopţi pe sâptămână. În rest, este un singuratic. Nu are aproape niciun fel de viaţă socială. Nu are servitori care să locuiască în casă. Se face curăţenie când el nu este acasă. O vede numai pe fiica lui. Ea îi găteşte.

Jordan aprobă din cap, interesat.

— Spune-mi despre fată.

— A absolvit colegiul *Swarthmore* şi *Harvard.* A avut probleme de disciplină în şcoală – evident, muşamalizate – dar note mari. E foarte inteligentă. Se spune că a avut un logodnic după colegiu şi tatăl a rupt povestea de amor. E foarte posesiv. După ce i-a murit soţia, a devenit şi mai posesiv. Nu-şi scapă fiica din ochi.

Împinse spre Jordan, peste masa de conferinţe, fotografii ale tatălui şi ale fiicei. Victor Considine era un bărbat supraponderal, cu o faţă rotundă şi ochi cruzi. Chiar şi în fotografie arăta periculos. Tenul congestionat sugera o boală de inimă.

— Care ar fi prognoza lui? întrebă Jordan.

— Nu foarte bună, spuse avocatul. Suferă de insuficienţă cardiacă cronică şi îngroşarea arterelor. Are numai cincizeci şi nouă de ani. Mă îndoiesc că va mai trăi încă zece ani – dacă nu apare ceva care să facă să regreseze deteriorarea vaselor de sânge. E candidatul ideal pentru un accident cerebral sau coronarian.

Jordan dădu din cap. Înţelegea de ce Victor Considine dorea controlul asupra formulei lui Leo.

Jordan reveni la fotografia fiicei, Barbara. Nu era drăguţă. Avea sprâncene groase, negre, un ten palid şi o privire melancolică, Dar avea ochi mari şi frumoşi, care păreau abandonaţi în mijlocul chipului ei lipsit de frumuseţe. Barbara părea să aibă douăzeci şi şapte sau

douăzeci şi opt de ani.

— Ei? întrebă avocatul. Ce facem?

— Tragem de timp, spuse Jordan. Şi căutăm o perspectivă nouă.

Spunând asta, privi semnificativ la fotografia tinerei Barbara Considine.

14

Detroit, Michigan

Roy English îşi pierduse minţile.

După prima noapte petrecută cu Jill, se vedeau încontinuu. Şi când nu era cu ea, gândurile îi erau obsedate tot de ea. Aşa cum îi domina trupul şi dorinţa când era alături de el, tot aşa îi domina fantezia când lipsea de lângă el.

O vedea cel puţin de patru ori pe săptămână, uneori mai des. O scotea la masă în oraş, apoi o ducea în apartamentul său de lux, spaţios. O ajutase să-şi găsească un alt apartament, într-un cartier mult mai bun al oraşului, dar nu petrecea prea mult timp acolo, pentru că nu voia să o compromită în ochii proprietăresei sau al vecinilor ei.

Venea s-o ia de acolo. Ea îi deschidea uşa şi-l invita înăuntru, la un pahar. Era întotdeauna îmbrăcată într-o manieră care-l surprindea. Fuste decente, în culori pas-tol, bluze proaspete, adesea un pulover uşor care-i accentua aspectul de adolescentă. Uneori, o rochie de neagră decoltată o făcea să pară apetisantă, într-un mod ciudat de inocent. Alteori, când ieşeau la sfârşit de săptămână, purta blugi sau pantaloni scurţi, albi şi un tricou, ţinută care-l fermecase la picnicul oferit de companie în iunie trecut.

Avea un dar neobişnuit de a şti care toaletă îl va tulbura cel mai tare. Deşi vestimentaţia ei putea părea obişnuită şi inocentă unui străin, pe Roy îl atrăgea ca un magnet, din clipa în care o vedea. Era ca şi cum ea deţinea o legătură directă cu fanteziile de care el nu-şi dădea seama, fantezii care se trezeau irezistibil la viaţă la apariţia ei.

O lua în braţe înainte încă de a-şi dezbrăca paltonul, înainte ca ea să-i aducă paharul. Trupul ei părea să se topească, pliindu-se după al lui. Îl simţea deja tare şi gâfâind de dorinţă şi trebuia să-i spună să se „domolească” în timp ce-l servea.

Tot timpul mesei, el se războia cu dorinţa care-l împiedica să se concentreze asupra celor ce spunea ea. De-abia observa ce se petrecea în jur sau ce mânca. Urmărea mâinile lui Jill, ochii ei, părul, în timp ce ea vorbea, şi se gândea la trupul suplu ascuns de îmbrăcăminte, trupul care va fi al lui când ajungeau acasă.

Şi, aproape de sfârşitul mesei, se uita la el cu un zâmbet ruşinat şi-i spunea:

— O păsărică îmi spune că ţi-e gândul la altceva.

O ducea repede acasă, scotocea după chei, o băga înăuntru şi-şi îngropa faţa în sânii ei.

O dezbrăca repede îngenunchea pentru a-i atinge sexul dulce dintre coapse, imediat ce-o ajuta să-şi scoată fusta. Degetele ei îi mângâiau blând părul.

Când era goală, o ridica în braţe s-o ducă în dormitor. Era uimitor de uşoară. Era ca un copil, un spiriduş înzestrat cu darurile şi preocupările senzuale ale unei femei mature.

Îi plăcea să privească cum trupul lui puternic ieşea la vedere dintre haine şi uneori se amuza dezbrăcându-l alene şi atingându-i pielea.

Mâinile ei erau timide când îl atingeau sau îl mângâiau, când se juca cu el. Mâini delicate, dar cu un

instinct sigur în a-l înfierbânta. Un deget aluneca de-abia simţit printre fesele lui, înainte de a urca spre vârful penisului ce pulsa. Limba ei îi fura sfârcurile, cu genunchii presându-i coapsele, cu sânii umflaţi lipiţi de buzele lui în timp ce-l săruta pe frunte.

Curând, era călare peste el, ca un jocheu miraculos, iar el era în ea, împingând mai adânc, tot mai adânc, urmărind-o cum se arcuia şi cum i se închideau ochii. Mâinile ei îl apăsau pe piept, cu degete tremurânde, când se pornea ultimul val.

— Oh, ofta ea, cu faţa ridicată în sus şi părul dansându-i pe spate. Ooo…

Şi dintr-o dată, fluxul irezistibil al sămânţei lui erupea în ea. Părea s-o ardă într-un anume fel, căci se încorda, în gât se auzea ca un tors de pisică şi simţea mişcarea ritmică a muşchilor ei intimi în jurul sexului său, strânşi delicat să ureze bun-venit fluxului alb şi cald al pasiunii lui.

Varietatea seducţiei ei îl uimea pe Roy. Părea că ea simţea cursul invizibil al fanteziilor lui, tonalitatea specifică a dorinţei lui de fiecare dată când se întâlneau şi i se adapta ingenios, astfel că el era forţat să mai cedeze o parte din sine, în timp ce făceau dragoste.

Odată, când veni s-o ia la masă şi o văzu îmbrăcată într-o fustă scurtă, o ridică în braţe ca pe un copil, simţind răcoarea coapselor pe braţul gol şi mirosind prospeţimea primăverii în părul ei. Se roti uşor ca el să-i simtă chilotul pe pielea lui şi murmură:

— Hai să mergem ştii-tu-unde mai întâi.

Şi, ieşit din minţi de dorinţă, o duse la apartamentul lui. Îl lăsă să-i scoată fusta şi bluza, dezvăluindu-i trupul subţire pe măsură ce hainele se îndepărtau. Văzu cât de mult îl excita şi prelungi momentul, cu o expresie deja familiară de compasiune amuzată în ochi.

Odată, când intră în dormitor la numai câteva minute

după ce ajunseseră, o văzu cuibărită pe pat ca o pisică, purtând numai sutienul, cu braţele întinse în faţă, cu picioarele subţiri îndoite sub ea, cu globurile frumoase ale feselor îndreptate ruşinate înspre spate. Vederea ei făcu să-i vibreze o coardă a sufletului, de parcă exact imaginea asta o avusese tot timpul în minte.

Şi întotdeauna se sfârşeau într-un abandon încântator, în timp ce sexul ei tânăr şi catifelat îl mângâia, îl îndemna cu unduielile lui spre culmi noi, mai fierbinţi, ale dorinţei, până când el o atrăgea mai aproape, iar spasmul fierbinte al pasiunii lui îl făcea să plutească.

Totuşi, într-un fel anume, în aceste momente de extremă plăcere, efemere, ea îşi păstra mereu misterul. Adesea părea un copil inocent, dezvelit cu cruzime, chiar cu indecenţă. Pântecul plat ca de fetiţă, picioarele zvelte, chiar tălpile frumos formate şi degetele de la picioare, toate păreau teribil de vulnerabile.

Avea un mic semn roz chiar sub buric, la numai câţiva centimetri de triunghiul dulce dintre coapse.

— Ce-i asta? întrebă el, când observă, atingându-l.

— Asta? zâmbi ea. Un semn din naştere,

Îl privi mai de-aproape. Cuibărit în pielea catifelată, avea aspectul unui fruct minuscul, ca un măr sau ca o căpşună. Era foarte delicat, era chiar frumos în felul său.

— Nu-ţi place? îl întrebă ea.

— Sigur că-mi place, replică el.

Nu vorbea doar ca s-o liniştească. Semnul avea ceva gingaş, provocator. Plasat atât de aproape de sexul ei, ieşea în evidenţă pe pielea dezvelită, ca un fel de simbol reprezentând fructul oprit ce aştepta atât de aproape. Avea ceva adorabil, o mică imperfecţiune care-i înrobi inima.

Lent, se aplecă să sărute semnul micuţ. Când buzele sale îl atinseră, simţi parfumul sexului ei, atât de apropiat

de buzele sale. Desenă cu degetul un cerc în jurul buricului şi atinse semnul cu vârful degetului.

Se întărise iar, penisul tensionat palpitându-i în timp ce semnul îi făcea cu ochiul de pe pântecul ei.

— E drăguţ, spuse. E… Zâmbea în sus spre el.

— Sărută-mă, prostuţule, spuse ea.

O sărută.

Peste câteva momente, îi depărtase picioarele şi o pătrunsese. De data asta, ştia că semnul mititel era lipit de propria lui piele, îmbibat de sudoarea lui în timp ce era deasupra ei. Acesta era gândul care-l stăpânea când orgasmul veni atât de repede, încât nu-l putu controla.

După acea zi, stătea adesea întinsă în faţa lui, cu gustul pasiunii satisfăcute, iar ochii lui se îndreptau spre semnul micuţ. Mâna sa, atrasă într-un mod misterios, îl atingea, simţea transpiraţia dragostei pe pielea ei. Dorinţa îl cutremura aproape dureros la atingerea acestei embleme oculte a magnetismului ei. Şi se apleca să-l sărute, limba lui dorind deja să o guste mai mult, tot mai mult.

Cu cât deveneau mai intimi, cu atât simţea că o înţelegea mai puţin. Ceea ce-l fascina, pentru că pe alte femei le înţelegea, chiar foarte bine. Era ca şi, cum n-o ascundea sub propria ei suprafaţă, ca un miraj oonzual, în timp ce, de la suprafaţă, îşi trimitea tentacule invizibile până în adâncurile fiinţei lui. Această experienţă îi crea un fel de euforie care-l lăsa pe Roy epuizat şi obsedat.

Odată, îi văzu fotografia în buletinul de ştiri al companiei şi, privind-o, îşi dădu seama că arăta ca oricare mică fată abia trecută de douăzeci de ani. Ceea ce-l surprinse, pentru că în propria sa imaginaţie îi atribuise do mult silueta unei nimfe mistice, unică şi incomparabilă, care le eclipsa pe toate celelalte.

Tot aşa, spre surpriza sa, într-o zi, văzând-o stând lângă o colegă, observă că, de fapt, era chiar înaltă. Din

nou fu uimit, pentru că în mintea sa, ceea ce-l vrăjea era silueta ei micuţă, dimensiunile delicate ale trupului ei.

Renunţă să mai înţeleagă contradicţia dintre Jill cea pn care o iubea şi fata obişnuită, privită cu ochii unui străin. Fiinţa care-i poseda inima venea din afara acestei lumi şi era menită numai lui şi plăcerii sale.

Citise undeva că posedând fizic, de fapt, în mod ironic, nu posezi nimic. Era mai adevărat decât oricând în cazul lui Jill. Cu cât o avea mai mult, cu atât o dorea mai mult. Dorinţa sa se hrănea cu propria sa satisfacţie, devenea mai încântătoare şi mai de necontrolat cu fineare săptămână care trecea şi, în final, îl aduse într-o stare de beţie permanentă, un fel de transă.

Datorită acestui mister al lui Jill, datorită acestei taine care persista chiar şi în cele mai pasionate momente ale lor, lui Roy îi veni curând ideea de a se căsători cu ea.

Totuşi, printr-o contradicţie curioasă, tocmai din cauza acestui mister, Roy ezita să-i ceară mâna. Ne-ascunzându-i nimic din ea, Jill îi ascundea totul. Simţea că nu o cunoştea cu adevărat. Se temea că trezirea va fi brutală, dacă-i făcea propunerea.

Dar nu putea trăi fără ea, Ideea că un alt bărbat ar putea s-o atingă aproape îl înnebunea de gelozie. Era fata lui, copilul lui, femeia lui. Nu voia să o împartă cu altcineva.

Numai gândul că ea avusese o viaţă sexuală înainte de a-l întâlni pe el îi umplea de o durere atât de intensă, încât alunga acest gând de fiecare dată când îi apărea în minte. Nu îndrăznea să privească în faţă această realitate simplă, pentru că era ca o otravă ostilă dragostei sale şi chiar sănătăţii sale mintale.

Câteva săptămâni, Roy se frământă în sinea lui înainte de a-şi aduna curajul. Apoi cumpără un inel de logodnă cu diamant, i-l oferi lui Jill acasă la ea şi o rugă să

se căsătorească cu el.

Se simţi jignit, dar nu fu complet surprins, când ea îi spuse că avea nevoie de timp.

— Este o decizie importantă, zise ea. N-ar fi corect faţă de tine, sau de mine, să o iau în grabă.

Deşi rănit că nu-l acceptase pe loc, Roy fu mândru de această dovadă de autorespect din partea ei.

Ea văzu că refuzul îl durea şi în ochi i se aprinse o luminiţă…

— Hai să mergem ştii-tu-unde, şopti ea.

Şi, peste o jumătate de oră, cu trupul ei gol în braţele sale, Roy era recunoscător pentru cât îl lăsa să aibă din ea şi-şi spuse că trebuia să aibă răbdare pentru restul.

Cam în această perioadă, Roy observă că Jill începuse să-i sugereze că el se vindea cam prea ieftin companiei.

Fusese în situaţia de a pretinde preşedinţia încă cu cinci ani în urmă, dar se hotărâse să aştepte, de teamă că o mişcare prea bruscă îi va întoarce pe anumiţi membri ai consiliului împotriva sa. Intenţionase ca întreaga companie să fie sigură că el era indispensabil, înainte de a face vreo mişcare.

Dar Jill, pe bună dreptate, îi arătă că-l ţineau pe loc în poziţia de detector de defecţiuni şi executor, în timp ce alţii, mai puţin capabili, luau deciziile cheie şi salarii mai mari. Roy le era mult superior acestora, ca viziune şi talent, dar inferior ca ambiţie. Era timpul să corecteze acest dezechilibru.

Roy trebui să admită că ea avea dreptate. Îşi dădea seama că, în ultimii câţiva ani, viaţa sa rămăsese pe loc din mai multe puncte de vedere. Soţia sa era doar o amintire, nu avea copii, era obosit de aceleaşi femei şi, într-un fel, ambiţiile sale decăzuseră în mod asemănător.

Dar acum, totul era diferit. O întâlnise pe Jill. Era pe cale de a se căsători cu ea. Se simţea ca un om nou, capabil de acţiuni la fel de stimulatoare ca şi noile

sentimente pe care le trăia de când Jill apăruse în viaţa sa.

Se hotărî să acţioneze aşa cum îi sugerase ea. Pe măsură ce în Detroit toamna se retrăgea în faţa unei ierni neprietenoase, începu să lanseze semnale că, la următoarea şedinţă a consiliului, ar dori să se ia în discuţie preşedinţia companiei. Bob Perkins, actualul preşedinte, era un lest, o ştia toată lumea. Cel ce urma la râd, Baird Galloway, era o marionetă. Adevăratul agent al puterii în companie era Roy.

Valurile începură să se facă simţite. Bob Perkins îşi lansă antenele spre alte companii, pentru că simţea că-i scapă puterea din mână, în timp ce Roy se apropia. Cât despre Baird Galloway, el îşi dădu toată silinţa să-şi adune aliaţii din consiliu, dar ştia că niciodată nu însemnase pentru companie ceea ce însemna Roy. Rezultatul unei lupte faţă în faţă pentru putere era deja ştiut. Aşa că şi Baird începu să-şi intensifice contactele cu alte companii.

Roy îi urmărea cu un interes detaşat. Era doar uşor stimulat de ideea de a prelua controlul companiei – dar nici pe departe atât de animat pe cât era de perspectiva de a se căsători cu Jill, de a o aduce pentru totdeauna sub acoperişul lui, sechestrând-o departe de răul din lumea bărbaţilor şi bucurându-se de farmecele ei pe tot restul vieţii sale.

Atât de cufundat era Roy în pasiunea sa, încât nu-i trecu niciodată prin minte, nici măcar o dată, că aceste două lucruri – faptul că Jill „se gândea” la propunerea sa şi sugestia ei ca el să devină preşedinte – erau strâns legate.

La momentul potrivit şi sub influenţa femeii potrivite, chiar şi un bărbat atât de versat ca Roy English îşi poate pierde puterea de a observa ceva care se află exact în faţa ochilor săi.

15

New York City

Victor Considine îşi lua micul dejun în apartamentul său de pe Fifth Avenue.

Considine era un bărbat corpolent, în ciuda a numeroase ieşiri pe terenul de golf, din cauză că îi plăcea să mănânce mult.

Fiica sa îi aşează în faţă un platou cu ouă prăjite, slănină, piure de cartofi şi pâine prăjită. Medicamentul se afla într-un castronaş de porţelan aflat lângă sucul de portocale.

— Doctorul spune că n-ar trebui să mănânci atâtea ouă, spuse fiica sa. Nu-ţi fac bine.

— Aiurea, spuse el dispreţuitor. Ouăâe cu slănină sunt cele mai sănătoase. Mama mea a mâncat ouă cu slănină în fiecare zi şi acum are nouăzeci şi cinci de ani.

Îi aruncă o privire.

— Serveşte-te, spuse, cu oarecare iritare în glas.

Ea îşi aduse la masă o farfurie cu ouă şi slănină. Mâncă fără nicio poftă. El era ocupat să citească *The Wall Street Journal* şi nu-i acorda nicio atenţie. Dar când termină, privi atent la farfuria ei. Era aproape goală.

— Ei, aşa da, spuse el.

Victor Considine credea în trei mese bune pe zi. Pentru el, pentru soţia sa, când era în viaţă, şi pentru fiica sa, şi nu vedea nicio legătură între stilul de viaţă carne-cu-cartofi, moştenit din străbuni şi boala sa de inimă. Considera boala de inimă ca un simplu ghinion sau, cel mult, un defect congenital. Fără nicio remuşcare, mânca zilnic lucruri grase, bea *Martini* şi bere. Astea erau adevăratele plăceri. Nici nu-şi putea imagina că puteau fi dăunătoare sănătăţii. Când doctorii i-au spus contrariul, reflectă înţelept că doctorii nu ştiau nimic. El, Victor Considine, putea să-i cumpere şi să-i vândă pe ei cu părerile lor cu tot, cu milioanele sale muncite din greu.

Nu-i dădu atenţie fiicei sale care strângea masa. Nu aveau bucătăreasă. Fiica era cea care prepara mesele tatălui.

Barbara era o femeie de douăzeci şi opt de ani, cam rotundă, nu grasă ca tatăl ei, dar nici atât de subţire cum i-ar fi plăcut să fie. Părul negru era coafat cu bani mulţi, dar arăta mereu mat şi lipsit de gust. Avea un ten deschis, dar moştenise obrajii rotofei ai tatălui şj bărbia nehotărâtă a mamei ei, o combinaţie neinspirată.

Totuşi, avea ochii foarte mari şi extrem de frumoşi, care străluceau de inteligenţă şi vulnerabilitate, împrumutând chipului ei simplu, dar onest, un aer de distincţie feminină. Când o priveai drept în faţă şi surprindeai raza ochilor luminoşi, era foarte atrăgătoare.

— Ţi-ai luat medicamentele? întrebă ea.

— Da, mi-am luat medicamentele, o imită tatăl ei cu sarcasm brutal. Nu poate omul să aibă o clipă de linişte? Nu-i plăcea să i se amintească de problemele de sănătate. În adâncul sufletului său, era terorizat de ideea atacului de cord, căci îl văzuse pe tatăl său murind din cauza unuia, pe când el, Victor, avea numai unsprezece ani. Amintirea chipului palid al tatălui său, sosirea ambulanţei, aşteptarea neliniştită alături de mama sa pentru a primi ştirea cea proastă, îi rămăseseră în minte toată viaţa

— Ţi-ai cumpărat o rochie pentru petrecere? întrebă el, ca să schimbe subiectul.

Se referea la un dineu pe care-l oferea unor oamepi de afaceri importanţi, în seara aceea, la *Union Club.* În astfel de ocazii, Barbara trebuia să joace rolul de gazdă.

— Da.

— De unde ai cumpărat-o?

— *St. Laurent.*

— Cât ai dat pe ea?

— Şapte sute de dolari, răspunse, vocea timidă trădând o notă de răzvrătire.

— Te-au jefuit, zise el. Sau mai bine zis, eu am fost jefuit. Voi femeile nu aveţi idee de valoarea banului. Ei, hai, arată-mi-o. îmbrac-o. Fuga! N-am toată ziua la dispoziţie.

Se grăbi să se ducă în dormitor şi să îmbrace rochia. Când reveni, ei o privi cu ochi critic.

— Nu-i aşa rea, spuse. Nu-i rea deloc. Dacă tot mă jefuiesc ca o bandă de piraţi ce sunt, măcar să primesc în schimbul banilor mei ceva de valoare. Ai de gând să te coafezi?

Ea dădu din cap.

— Bine.

Deja privea în altă parte. Interesul lui era concentrat asupra ziarului.

Barbara nu se clintise din loc.

— Nu-ţi aminteşte de ceva? îl întrebă, îşi ridică o privire albă.

— Nu, Ar trebui?

— Rochia mamei, zâmbi ea. Ceea pe care a purtat-o la aniversarea voastră de treizeci de ani. Avea mânecâle exact ca asta şi culoarea era aproape la fel.

El zâmbi, un zâmbet reverenţios pentru soţia care se prăpădise. Apoi se încruntă, privindu-şi fiica.

— Da, dar ea ştia cum să poarte o astfel de rochie, spuse. Apoi îşi mută privirea. Poţi să pleci.

Plecă şi-şi scoase rochia. Ochii i se umpluseră de lacrimi la remarca lui, dar acum erau uscaţi. Reveni să strângă masa după el. O sărută îndreptându-se spre uşă. Ea lăsă vasele în chiuvetă. Servitorii vor sosi imediat ce pleca el. Victor Considine nu suporta să vadă picior de servitor în casa lui... Când era acasă, nu voia să vadă pe niciunul în preajma sa. Pretindea izolare absolută. De treizeci de ani nu mai permitea accesul servitorilor în casa sa decât după ce pleca el la birou.

După plecarea tatălui ei, Barbara intră în baie. Se

dezbrăcă. Dădu drumul la duş. În timp ce apa se încălzea, se privi în oglindă. Apoi îngenunche în faţa toaletei şi vomă micul dejun luat cu douăzeci de minute în urmă. Spasmele îi îndurerau stomacul şi gâtul, dar după ce trase apa, se simţi mai bine.

Peste o oră şi jumătate, se afla la coafor. În timp ce părul îi era spălat şi aranjat, citi două raporte referitoare la câteva noi companii subsidiare, apoi se duse la sediul *Considine,* de pe Sixth Avenue şi munci toată după-amiaza, în birou.

Barbara Considine era principalul ajutor al tatălui ei, „Ochii şi urechile" lui, cum îi plăcea lui să-i spună. Nu deţinea niciun titlu oficial şi era plătită derizoriu pentru munca sa, primind numai o mică alocaţie de la tatăl ei pentru nevoile personale. Dar se bucura de încrederea lui completă. Niciodată nu lua o decizie importantă fără a o discuta mai întâi cu ea. Ironia relaţiei lor era că el depindea complet de ea, fără a-i acorda însă şi respectul său.

Barbara era inteligentă şi meticuloasă; deţinea viziunea reală a omului de afaceri. Nu o dată depistase pieţe de desfacere care scăpaseră celor mai grozavi experţi ai tatălui ei. Iar când se fixa asupra unei companii sau a unei noi zone de competiţie, era nemiloasă. Atunci era într-adevăr fiica tatălui ei. Îi moştenise abilitatea şi gustul pentru putere, dar viziunea ei era mai largă, mai subtilă decât a lui.

Să fi fost altcineva decât era, probabil că ar fi devenit preşedinta unei mari companii. Dar depindea de tatăl ei şi se irosea ca asistentă a lui, depunând mari eforturi şi oferind sfaturi strălucite pentru care nu i se mulţumea niciodată.

Considine continua s-o numească pe Barbara „fiul pe care nu l-am avut". Era un compliment stângaci, referindu-se la inteligenţa şi competenţa ei, dar şi o Însultă

brutală, pentru că făcea aluzie la situaţia ei de femeie nemăritată, la lipsa ei de atracţie şi de succes faţă de sexul opus.

Pentru Barbara, a fost o după-amiază epuizantă, poate şi pentru că în ultimul timp se simţea mai mereu obosită şi era foarte preocupată de dineul din seara aceea. Rolul de gazdă era o tortură pentru ea. Îi displăcea viaţa în societate, cu atât mai mult cu cât trebuise să înghită comentarii sarcastice referitoare la faptul că nu era curtată şi, mai de curând, la nereuşita de a se mărita. Cu trecerea anilor, devenise tot mai timidă şi mai izolată.

Barbara ar fi dat orice pentru a-şi petrece timpul la birou, studiind rapoarte, planuri şi diagrame. A fi sociabilă cu asociaţii de afaceri era ceva pentru care nu avea nici talent, nici înclinaţie. Eforturile ei ezitante de a fi o gazdă spirituală o făceau să arate şi mai mult ca o domnişoară bătrână dizgraţioasă.

Îşi luă o oră liberă pentru a se duce la *Union Club,* să se asigure că toate pregătirile pentru seară erau în ordine. Plecă de la serviciu cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a se îmbrăca pentru dineu.

La şapte treizeci, ea şi tatăl ei luară o limuzină împreună, până la *Union Club.* Îşi amintea numele fiecărui om de afaceri sau politician care fusese invitat. Acesta era alt dar al Barbarei, memoria ei perfectă. Îi salută pe toţi cu întrebări prietenoase despre familiile sau companiile lor şi fu răsplătită cu un zâmbet din partea fiecăruia, iar dacă zâmbetul acela includea şi milă pentru singurătatea ei şi supuşenia faţă de, tată! ei, încercă să nu observe.

Era nouă treizeci, iar petrecerea era în floare, când se întâmplă ceva neaşteptat.

Barbara dansa cu preşedintele unei companii de oţel subsidiare, când un străin chipeş se interpuse.

— Vă supăraţi? întrebă el.

Bărbatul cu care dansa Barbara se topi plin de tact în mulţime şi ea se trezi în braţele străinului.

Îl privi în ochi. Îi părea cunoscut, deşi era sigură că nu se cunoscuseră niciodată. Ştia cu siguranţă că nu era invitat la dineu.

— Cum ai intrat? întrebă ea cu un zâmbet politicos.

— Am dat buzna, spuse el. Mă tem că e un obicei al meu. Cel mai bine mă simt acolo unde nu sunt dorit. Prietenii mei mă plictisesc.

Totuşi îi părea cunoscut. Dar încercând să plaseze chipul, fu impresionată de şarmul lui. Era un bărbat extrem de atrăgător. Putea avea treizeci de ani, sau mai mult, dar nu arăta nici cu o zi mai în vârstă de douăzeci şl cinci. Numai aerul lui de încredere şi autoritate îi trăda vârsta.

Avea ceva bizar, aproape adolescentin, care se îmbina cu o putere care te intimida. Avea gene lungi, frumoase, ochi negri, pătrunzători, sprincene puternice şi o bărbie voluntară. Mâna care i-o ţinea pe a ei era ca de oţel, totuşi îi ţinea palma ca şi cum era făcută din cel mai fin porţelan.

O privea cu o expresie hipnotizantă de apreciere şi interes.

— Vă ocupaţi întotdeauna de astfel de lucruri? întrebă el.

Ea confirmă din cap.

— E datoria mea, spuse. Una dintre ele, mai bine zis.

— Sunteţi o fiică bună.

Ochii ei avură pentru o clipă o expresie ambiguă.

— Deci ştiţi cine sunt, spuse.

— Toată lumea o cunoaşte pe Barbara Considine, zâmbi el. De altfel, v-am văzut fotografia în *Fortune,* luna trecută. Arătaţi foarte drăguţă.

— Cum spuneaţi că vă numiţi? se interesă ea.

— N-am spus, replică el. Ajung acolo într-un minut,

O ghidă cu graţie printre cuplurile care valsau spre un salon gol, adiacent sălii de bal. Era ca o scenă dintr-un film, această ieşire ritmată de pe pista de dans şl trebui să surâdă la îndrăzneala şi măiestria lui.

Se aflau împreună în încăperea slab luminată.

— Ştiu totul despre dumneavoastră, zise el. Barbara făcu un pas înapoi. Se albi.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă.

— Ştiu că sunteţi o fiinţă bună, spuse el. A fi o fiică bună este un lucru, dar a fi o fiinţă bună este un altul. Am citit asta în ochii dumneavoastră pe ring. Şi o văd şi ncum.

Părea încă tulburată de cuvintele lui.

— Nu… nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse ea.

Foarte blând, începu să o atragă spre el. Dorea să fugă. Cuvintele şi comportarea lui o tulburaseră. Dar ochii aceia negri erau acum asupra ei, cu expresia aceea îmbătătoare, dar şi ciudat de încurajatoare. O făcea să dorească să rişte, să-i ofere replica ei de îndrăzneală şi încredere în sine.

În ciuda voinţei sale, Barbara îl lăsă să o sărute. Sărutul lui era blând şi respectuos. Când buzele lor se depărtară, ea se lăsă pe spate, încântată de sine. Ea, Barbara Considine, sărutase un străin chipeş. Momentul nu putea fi mai romantic nici dacă s-ar fi aflat la un bal mascat.

Dar ceva magnetic în braţele şi ochii ei o aduseră înapoi spre el. De data aceasta, sărutul Iui era intim. Îi trimise fiori pe şira spinării. Un strigăt înăbuşit de surpriză îi scăpă din gât. Limba lui o cerceta îndrăzneţ, aţâţându-i simţurile spre o pasiune fierbinte pe care n-o simţise niciodată. Când îi dădu drumul, era ca o păpuşă de cârpă în braţele lui.

Îl privi ameţită. Lumina palidă arunca umbre dramatice asupra feţei sale parcă sculptate. Frumuseţea lui ca de prinţ era aproape ireală.

O privea afectuos.

— Se spune că fetele bune sărută cel mai bine, spuse el. Îmi dau seama că ai fost o fată bună.

Ea reuşi să se desprindă de el.

— Cum spuneai că te numeşti? întrebă ea.

— Dă-mi voie să-mi păstrez anonimatul încă un minut, replică el.

Acum o ţinea de umeri, studiind-o.

— Ai cei mai frumoşi ochi, vorbi el. În lumina asta, sunt şi mai frumoşi.

O trase spre el. De data asta, încercă să-i oprească, dar fără efect. Trupul ei era ca de argilă în mâinile lui. O ţinea uşor. Îşi lăsă capul pe umărul lui.

Simţea că era ceva greşit, foarte greşit. Era ultima femeie din lume pe care ar dori să o sărute un străin. Ştia că era neatrăgătoare şi avea un aspect de matroană. Ştia că rochiile ei, indiferent de cât de costisitoare erau, o făceau să arate şleampătă şi neapetisantâ.

Debutul ei în societate, cu zece ani în urmă, fusese un dezastru. Toată lumea aflase că niciun tânăr de societate cu o oarecare poziţie socială nu o voia.

Din acea zi îngrozitoare, se ţinuse deoparte de bărbaţii tineri. Mama sa încercase cu încăpăţânare să o cupleze cu diverşi băieţi buni de însurat. Dar tatăl ei, după moartea mamei sale, o lăsase să se izoleze, pentru că el avea nevoie de luxul de a o avea la dispoziţie. Nu avea nevoie de un moştenitor. Era prea egoist ca să-i pese de un nepot căruia sa-i lase moştenire averea sa.

Astfel că Barbara rămăsese singură cu dezamăgirile ei, cu sila de ea însăşi şi cu cruzimea tatălui ei, în toţi aceşti ani. A fi dusă într-un salon retras de un străin chipeş şi sărutată, întrecea orice fantezie a ei de până nlunci. Îi trezea suspiciunea, dar totodată topea ceva în adâncurile fiinţei ei, învingându-i mare parte din instinctul său de apărare.

Îşi permise să zăbovească în îmbrăţişarea lui. Nici nu i păsa cine era sau ce voia. Avea de gând să se bucure de acest moment. Nu se aştepta să dureze.

— Eşti nefericită, spuse el. O simt. De ce eşti nefericită?

O podidiră lacrimile. Vocea lui era plină de intuiţie.

— Nu întreba, spuse.

— Bine.

O strânse mai aproape de el. Se legănau printre umbre. Sunetul orchestei plutea în încăpere ca o părere delicioasă, ca o melodie din altă lume.

— Nu te gândeşti niciodată la tine, murmură el. Asta e problema ta, nu-i aşa? Munceşti doar pentru alţii, tot timpul. Niciun moment furat pentru propria ta fericire,

Îl ţinea în braţe.

— Cum vezi atât de multe? întrebă ea.

— Nu văd nimic, spuse el. Asta este între tine şi tine însâti.

Se lăsă o pauză.

— Prea adesea nu ne deschidem mintea în faţa idoilor noi, spuse el. De exemplu, tu şi cu mine putem pleca chiar acum de la petrecere. Putem lua avionul spre un loc pe care-l ştiu, lângă Cape Cod. Am ajunge acolo înainte de miezul nopţii. E un mic hotel drăguţ, cu un apartament care dă spre ocean. Am putea bea şampanie în apartamentul acela, numai tu şi cu mine…

Ochii Barbarei se închiseseră pe jumătate, în ciuda propriei ei voinţe.

— O să fie cald, spuse el. Intim. Există şi un cămin. Numai noi doi…

— De ce spui asta? întrebă ea.

— Pentru că vreau să fiu cu tine, răspunse el. Serios, De ce nu vii cu mine în seara asta? N-o să afle nimeni.

Tatăl meu va afla. Cuvintele îi răsunau cu putere în minte.

— Nu pot, protestă ea. Nu pot face aşa ceva.

O ţinea aproape de el. Mâinile lui îi înconjurau talia. O sărută pe obraz, pe ochi, pe gât. Lăsă ca trupul său tare să se lipească de carnea ei. Apropierea o făcu să geamă.

— Poţi să faci ce vrei, spuse el. Eşti o femeie liberă.

Presiunea trupului său aproape că o făcea să leşine de dorinţă. Părea să nu mai poată respira.

— Hai să mergem, spuse el.

— Nu pot, se rugă ea. Nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

— Dacă-ţi spun numele meu, îmi promiţi că n-o să aibă nicio importanţă? o întrebă, sărutând-o încet.

— Mmm, răspunse ea, cu ochii închişi de plăcere.

— Deci o să vii cu mine?

— Mm.

Barbara nu mai era ea însăşi pentru a putea răspunse.

— Mă numesc Jordan, spuse el.

Încet, ca de la mare distanţă, adevărul i se dezvălui. Şi cu el, se ridică şi zidul de apărare cu care trăise atâta vreme.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Lazarus, spuse ea.

O privea ţintă. Nu spuse nimic. Privirea lui i-o susţinea pe a ei ca un magnet, paralizându-i parcă voinţa.

— Jordan Lazarus, spuse ea.

Se trase de lângă el. Într-un anume mod, emoţia ce întârzia în simţuri nu făcea decât să-i accentueze ruşinea şi mânia. Îl pălmui.

— Ieşi afară, spuse ea, înainte să pun să te dea afară. Nu ai ce căuta aici.

— Nici tu, spuse el. Se vede. De ce nu vii cu mine, să asculţi şi versiunea mea? Atunci o să înţelegi.

— Înţeleg acum, spuse ea. Ieşi de aici.

— Ascultă, insistă el, ţinând-o de umeri. Ceea ce face tatăl tău e greşit. Asta o ştii deja. Vino cu mine şi ascultă-mă până la capăt. Vreau să înţelegi câţi oameni va răni dacă reuşeşte ce încearcă să facă.

— Ceea ce faci tu este greşit, spuse ea,

O trase spre el şi o sărută din nou. Îl împinse, încercând să se elibereze. Dar în disperarea ei era dorinţă, iar el o simţea. Mai simţea şi o durere infinită în fiecare fibră a trupului ei şi se întrebă care să fie motivul,

Dar ea se eliberase şi se depărtase de el.

— Acum, pleacă, spuse ea, sau îi chem pe cei de la pază să te arunce afară. Şi am să-i spun tatălui meu ce-ai făcut.

Jordan zâmbi.

— Bine, spuse. O să plec. Dar gândeşte-te la ce am spus. Gândeşte-te la ce s-a petrecut între noi în seara asta. Nu mă uita. Te rog.

Apoi plecă.

Barbara tremura de furie, din cauza impertinenţei şi înşelăciunii lui. Dar în furia şi ruşinea ei stăruia încă furtuna puternică a simţurilor.

Îl îndepărtase pe Jordan Lazarus. Dar nu-l va uita.

Hotărî să nu-i spună tatălui ei ce se întâmplase.

Era problema ei.

În limuzină, în drum spre casă, lui Victor Considine, i se păru că fiica sa era cam nervoasă. O întrebă ce se întâmplase. Ea răspunse că o durea capul.

— Nu mănânci cum trebuie, spuse el. Asta-i problema ta.

Când fu acasă, în siguranţă, Barbara Considine făcu un duş fierbinte. Aproape că nu-i venea să îndepărteze cu apă şi săpun toate urmele lăsate de atingerea lui Jordan Lazarus. Carnea aproape că o durea în timp ce se spăla.

Ieşind de sub duş, îşi privi trupul gol în oglindă. Nu arăta chiar atât de rău, la urma urmei. Sânii erau plini,

coşul pieptului mic, doar braţele şi picioarele ceva cam pline. O dietă serioasă şi nişte exerciţii fizice îi puteau fi de ajutor. Rochiile erau cele care o făceau să arate rău. Un consult cu expertul potrivit în vestimentaţie ar face minuni.

Îşi puse cămaşa de noapte. Se strecură în dormitorul ei. Casa era cufundată în linişte. Intră în pat şi deschise romanul pe care-l citea. Citi de mai multe ori acelaşi paragraf, fără să se poată concentra asupra cuvintelor. Imaginea lui Jordan Lazarus dansa în faţa ochilor ei, paralizând-o. O teamă stranie o cuprinse.

Era aproape gata să stingă lumina, când o voce poruncitoare răsună din celălalt dormitor.

— Barbara, strigă tatăl ei. Vino în pat.

Cu inima strângându-i-se, Barbara se ridică să se ducă la el.

16

Chicago, Illinois

Goală, Leslie Chamberlain aştepta în patul străin.

Cearceaful îi acoperea sfârcurile tensionate de aşteptare. Simţea ţesătura moale pe braţe, pe şolduri, pe degetele de la picioare, ca un gâdilat uşor. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de goală şi atât de total absorbită de aşteptarea fierbinte a cărnii.

Se duse cu gândul la cele două luni care trecuseră şi-şi aminti plăceri la care trupul ei de femeie nici nu visase. Mai mult decât atât, îşi aminti de sentimentele trăite pentru prima oară. Încercă să pună totul într-un cadru raţional, dar era imposibil. Chiar în acest moment, era complet abandonată valului care pusese stăpânire pe viaţa ei. Şi nu putea face nimic altceva decât să aştepte ca uşa

aceea să se deschidă, ca umbra să se strecoare în cameră, să intre în trupul şi în inima ei.

După ceea ce păru o eternitate de aşteptare, auzi cheia întorcându-se în broască. Uşa se deschise doar atât cât să pătrundă un bărbat înalt, apoi se închise în urma lui. Întunericul o învăluia excitant.

Urmă un moment de tăcere. Apoi îl auzi murmurând:

— Eşti aici, păpuşo?

Se mişcă în pat, cu trupul pe jar.

— Sunt aici, Tony.

Auzi zgomotul înăbuşit în timp ce se dezbrăca, un foşnet minunat care-i puse simţurile în alertă.

Veni în pat. Ştia că era gol. Îi simţea mirosul pătrunzător de bărbat, dezbrăcat şi pregătit, de dragoste,

Dădu uşor la o parte cearceaful, se strecură lângă ea şi-i atinse buzele cu ale lui.

Leslie gemu. Îl cuprinse în braţe.

Deja invitat de dorinţa ei, o acoperea cu trupul lui, atingerea făcând-o să tremure de dorinţă.

— Te iubesc, murmură ea.

El zâmbi.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, spuse el, sărutând-o iar.

Limba îi alunecă între buzele ei, care se deschiseră dornice să-1 primească. Un deget îi atinse obrazul şi coborî, de-a lungul sânilor, în jos pe pântece.

Picioarele i se depărtară şi o mână timidă apăru de nicăieri pentru a-l ghida spre ea. Când îl luă, îl auzi gemând. Era fierbinte şi alunecoasă iar atingerea ei era atât de minunată că-i era greu să se controleze.

Se ridică deasupra, savurând privirea pasionată din ochii ei. Apoi, cu o mişcare care-l făcu să tremure alunecă uşor, complet, înlăuntrul ei.

Ochii i se închiseră de plăcere. Era uimit de cât de multe învăţase ca amantă, de la prima lor întâlnire, cu două luni în urmă. Trupul ei îl învăluia lin, aţâţându-l cu unduiri dulci până în adâncul fierbinte al dorinţei. Coapsele prelungi îi încolăceau drăgăstos şoldurile, mâinile diafane atingându-i mijlocul şi alunecând să-l mângâie şi să-l atragă în adâncul ei.

Nu-şi pierduse prospeţimea de fată din acea primă noapte. Dimpotrivă, era spontană şi inocentă în actul dragostei. Degetele ce îi mângâiau coapsele de sus în jos erau aproape copilăroase în explorările lor. Trupul ei era făcut pentru dragoste şi trebuise doar să treacă de bariera virginităţii pentru a deschide uşa senzualităţii care fusese închisă prea mult timp.

Sedus de îndrăzneala copilăroasă a mâinilor ei, de buzele ei, începu să-şi facă loc mai adânc în ea. Era atât de frumoasă, atât de senzuală…

— Iubeşte-mă, murmura ea, mişcându-se sub el. O, iubeşte-mă, Tony.

Părul i se răspândise pe pernă ca într-un evantai. Unghiile i se adânciră în spate, îi vedea sânii tremurând sub mişcările sale.

Era prea mult. Un val fierbinte porni din adâncu! său. O prinse de şolduri şi o privi în ochi. Erau abia deschişi, căci era înnebunită de dorinţă, dar diamantele irişilor erau fixate asupra lui cu o intensitate hipnotică.

I se dărui într-o erupţie puternică, simţind şuvoiul alb şi fierbinte al plăcerii revărsându-se în ea. Trupul îi ardea. Era ceva straniu şi aproape barbar în paroxismul care-l zguduia. Simţea că-i dăruia din sine mai mult decât dăduse el vreodată unei femei, pierzând ceva din el însuşi. Sentimentul îl copleşi, în timp ce-l şi umplea de o încântare insuportabilă.

Epuizat, rămase acoperind-o. Ea îl legănă la sânul ei, simţindu-i sexul încă în ea. Rămaseră aşa îndelung, cu trupurile relaxate în dulcele amurg al dragostei.

Hotărât, se gândea Tony, era o fată deosebită. Nu greşise în ziua aceea, când se zbătuse din greu să o facă să ia măcar cina cu el. Sub exteriorul ei proaspăt, alert, atât de controlat, atât de responsabil, exista o femeie profund pasionată.

Aproape prea pasionată.

În sfârşit, se desprinse de ea, apoi o luă din nou în braţe, sărutând-o blând.

— Te iubesc atât de mult, spuse.

— Mm, toarse ea.

— Cum am trecut prin viaţă fără tine? întrebă el. Cred că eram somnambul.

— Ştiu ce vrei să spui, murmură ea. Dădu să mai adauge ceva, dar sedusă de apropierea lui, tăcu şi-i acoperi faţa cu sărutări;

Apoi se lăsă pe spate, admirându-i trupul.

— Dar cum am dat cu ochii de tine, ieşind din ascensor, am ştiut că eşti ceva special, spuse el. Şi am avut dreptate.

Ea se îmbujora amintindu-şi prima lor întâlnire, care îi schimbase cursul vieţii. În tot timpul mesei, Leslie se chinuise în van să ascundă ce se petrecea în sufletul ei. Tony fusese cel care vorbise mai tot timpul, căci, pe ea, emoţia o făcuse să amuţească. Doar ochii ei vorbiseră. La sfârşit, când părăsiseră restaurantul, niciunul nu avea dubii asupra a ceea ce urma să se petreacă în continuare.

Fusese surprinsă de ea însăşi în pat, alături de el. Nu numai că trupul virginal renunţase de bunăvoie, doritor, la vălul fragil, dar se dăruise cu un abandon fierbinte care o uimea şi o excita. Se întreba dacă era ceea ce-şi refuzase mult timp, sau dacă Tony era cel care, cu zâmbetul lui orbitor, cu înţelegerea lui calmă şi măiestria de a face dragoste, aprinsese o astfel de pasiune în ea.

Nu găsise niciodată răspunsul la acea întrebare. Erau

amanţi de două luni, Tony venind cu avionul din diverse direcţii, în funcţie de locul unde îl mâna munca lui. Întâlnirile lor fuseseră ca nişte aventuri neprevăzute, Tony însoţind-o pe Leslie în restaurante necunoscute, în zone ale oraşului pe care nu le mai văzuse până atunci. Era o lume pe care Leslie, absorbită de munca ei, nu o văzuse înainte.

Şi, bineînţeles, mai era şi hotelul mic, liniştit, unde se înregistrau ca soţ şi soţie.

De fiecare dată, actul dragostei era mai copleşitor şi mai intens decât înainte. Era ca un vis senzual care devenea tot mai îmbătător. Leslie ar fi fost şocată de ea însăşi, dacă plăcerea lui Tony n-ar fi fost atât de evidentă şi căldura protectoare a braţelor lui atât de liniştitoare.

Acum, îl ţinea strâns, simţind conturul trupului lui.

— Ştii ceva? o întrebă el.

— Ce?

Faţa îi era lipită de pieptul lui, iar degetele îi mângâiau părul.

— Eşti încă un mister pentru mine, zise el.

— Ce vrei să spui?

Se ridică s-o privească. Deşi se controlă, suspină când văzu linia prelungă, sinuoasă a coapselor goale.

— Nu înţeleg, spuse, cum cineva atât de pasionat ca tine a putut rămâne ascunsă sub exteriorul aceia de doamnă preţioasă atât de multă vreme.

Ea râse, uşor amuzată, punându-şi genunchiul pe coapsa lui. Apoi îi luă mâna, i-o sărută şi i-o aşeză pe sân.

— Era uşor, spuse ea. Nu te întâlnisem pe tine.

Zâmbi ia aceste complimente, cu ochii gânditori.

— Îmi place să fiu flatat, vorbi el, dar e mai mult decât atât. Cred că eşti atât de bună în meseria ta şi eşti atât de doamnă, tocmai pentru că întotdeauna ai fost o pasionată. Energia aceea încătuşată te-a făcut să fii atât de pretenţioasă cu tine însăţi şi cu ceilalţi.

Stătea cu mâna pe sânul ei şi se gândea Ia adevărul spuselor lui. Da, –ascunsese ceva în toţi aceşti ani. Şi niciodată nu înţelesese ce anume.

— Poate că, spuse el încet, moartea mamei tale te-a lovit mai mult decât ţi-ai dat seama.

Leslie era gânditoare. Până acum nu-şi pusese aceasta problemă. Se considerase mereu o persoană fericită, fără griji. Moartea mamei ei i se păruse întotdeauna mai degrabă un fapt de viaţă pe care-l acceptase, decât o rană care putea lăsa în urmă o durere surdă.

— Ce te face să fii aşa deştept? murmură ea.

— Şi eu mi-am pierdut mama, spuse el. E o cicatrice pe care o cunosc.

Mişcată mai mult decât îşi dădu seama de mărturisirea lui neaşteptată – ei nu-i povestise mare lucru despre trecutul său în cele câteva săptămâni de când erau împreună – simţi că ochii i se înceţoşează. O cuprinse un val protector, matern.

— O, Tony, spuse. De ce nu mi-ai spus despre asta9

— E o poveste veche, răspunse ei, bătând-o uşor pe obraz. Am pomenit de asta numai ca să-ţi dau un exemplu. Oi fi arătând eu ca un comis voiajor cu mintea îngustă, dar am ceva creier.

Se ridică şi îngenunche lângă el.

— Hai, spune, îl îndemnă. Spune-mi despre familia ta. Vreau să ştiu,

Tony. Refuză din cap.

— Nu acum, spuse. Cu timpul, o să auzi toată istoria. Dar când o s-o auzi, o să înţelegi de ce nu vreau încă să vorbesc de asta. Ar tulbura momentele pe care le petrecem împreună. Sau, cel puţin, ar arunca o umbră asupra lor. Şi nu vreau să se întâmpie asta. Le aştept de o viaţă – şi pe tine.

O privea întinsă alături de el, goală. Părea subţire, ca

o felină, teribil de atrăgătoare.

— Sărută-mă, spuse el.

Buzele li se întâlniră. Îi simţi limba alunecându-i în gură, la început dulce, apoi fierbinte, cu foamea masculină instantanee pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine în săptămânile din urmă.

Dorinţa ei crescu. I se aşeză deasupra, sărutându-l.

Genunchii ei îl ţineau de mijloc. Simţea sexul lui predat sub ea, dornic s-o atingă. Îşi arcui spatele şi-şi plimbă mâinile alene pe pieptul Iui, pe pântece şi între picioarele lui. Degetele îl luară în stăpânire triumfătoare, iar un zâmbet îi arcui buzele. Se simţea ca o seducătoare, înţelepciunea trupului ei, plin de plăcerea proaspăt descoperită, îi spunea cum să procedeze.

Îl auzi suspinând. Sexul fierbinte din mâinile ei părea să-i aparţină, să existe numai pentru ea. Începu să-l mângâie.

Cu mâinile proptite în pat, se încovoie deasupra lui, picioarele lungi presându-i coapsele. Ochii lui erau închişi. Tensionat, sexul lui îi umezi mâinile.

Se gândi că relaţia ei cu acest bărbat frumos, seducător, nu izvora din mintea ei, aşa cum erau relaţiile cu ceilalţi din jur. Începuse în trupul ei de femeie, trezit la dragoste de către el. Astfel că era infinit mai profundă, mai completă. El o făcuse femeie şi acum îl cunoştea cum nu cunoscuse pe nimeni altul.

Cu acest gând, îl ghidă cu îndrăzneală înlăuntrul ei. Îl simţi arcuindu-se şi-şi ridică şoldurile pentru a-l ajuta s-o pătrundă până în adâncuri.

El începu să se mişte instantaneu. Se îmbăia în excitaţia bărbăţiei lui tari care se zbătea în miezul ei, cu o ardoare provocată de propriu! ei trup. Era excitată că era în stare să-l facă s-o dorească atât de mult.

Uimită de propriul ei abandon, îşi lăsă şoldurile să se alăture mişcărilor lui. Plăcerea fierbinte dinlăuntrul ei

creştea şi creştea şi în scurt timp, încetă să mai gândească.

Mâinile Iui urcară să-i cuprindă sânii, degetele mângâindu-i sfârcurile. Unghiile ei se adânciră uşor în pieptul lui, lăsând în urma lor dâra roz a dorinţei. Se frământa mai puternic sub ea.

Nu se auzi spunând:

— Iubeşte-mă, Tony. lubeşte-mă.

Nici nu auzi suspinele şi gemetele lui de răspuns.

O ultimă clipă, îl savură astfel, trupul ei proclamându-şi triumful asupra întregii sale esenţe. Apoi îi simţi mâinile apucând-o de şolduri spre a o trage mai tare spre el şi plăcerea o copleşi definitiv. Cea mai intimă parte a sa era acum împlinită într-o unire sălbatică a unor forţe aproape inumane în intensitatea lor.

Scânci uşor, un murmur animalic de dragoste ce însoţi ultimul val de plăcere. Simţi cascada lichidului fierbinte între coapse.

Spasmul păru să nu se sfârşească, unindu-i într-un tumult zguduitor. Se gândi că nu-i poate suporta forţa, plăcerea, nici măcar o clipă mai mult. Apoi, din fericire, totul se termină şi rămase moale în braţele lui.

— O, murmură ea. O, Tony…

O strânse mai tare.

— Ssst, spuse, sărutând-o pe sprâncene, pe obraz. Nu spune nimic acum.

Rămase lângă el, tăcută, epuizată şi fericită. După un timp, se ridică şi se duse la baie. Intră şi închise uşa. Lumina o făcu să clipească. Se privi în oglindă.

Făcu ochii mari de surpriză. De-abia semăna cu ea însăşi. Părul răvăşit de dragoste, era ca de foc. Ochii păreau drogaţi de pasiune. Mai rău, străluceau cu o satisfacţie neîmblânzită, aproape insolentă. Drogul din ea, drogul care era Tony, îşi făcuse efectul. Nu mai era tânăra femeie stăpânită din urmă cu două luni. Era o fiinţă nouă,

ale cărei dorinţe nu le cunoscuse dinainte, ale cărei acţiuni nu le mai putea controla.

O anumită parte a lui Leslie era mândră de această metamorfoză. Avea sentimentul că viaţa ei dinainte fusese de suprafaţă, superficială, pentru că, din punct de vedere sexual, nu se cunoscuse pe sine. Se amăgise că ştia cine era, că se respecta şi că merita să fie luată în serios. Dar acea imagine despre sine fusese marcată de lipsa ei de experienţă. Fusese imaginea creată de o fată. Acum cunoştea dorinţele şi plăcerile unei femei. Acum ştia ce înseamnă viaţa cu adevărat.

Dar o altă parte din ea, cea conservatoare, era alarmată de ceea ce vedea în oglindă. Ştia că era îndrăgostită până peste cap. Totul se petrecea prea repede. Prea mult din ea fusese sacrificat pe altarul dorinţei sale pentru Tony. Nu se mai cunoştea pe sine.

Dar exista o legătură între aceste două euri care se luptau să pună stăpânire pe mintea şi pe inima lui Leslie. Legătura consta în dorinţa ei de a fi independentă.

În ciuda primejdiei acestei iubiri neaşteptate, îi plăcea sentimentul de a fi o adultă care consimte, o femeie care luase de bunăvoie decizia de a intra într-o nouă relaţie atât de interesantă. Învăţa să fie femeie. Amânase suficient.

Din cele câteva aluzii pe care Tony le făcuse legate de el însuşi, ştia că şi el trecuse prin experienţe cu mult mai dureroase decât ale ei. Dar el devenise o persoană mai deschisă, o persoană ale cărei nefericiri personale nu-l frustrau de o pasionantă *joie de vivre* care-i lipsise lui Leslie, mai conservatoare.

Când ieşi din baie, îl zări stând pe marginea patului, încă dezbrăcat. Îşi aprinsese o ţigară. Părea tandru şi neobişnuit de domestic privind în sus spre ea.

— Vino aici, spuse el, bătând uşor cu palma pe locul de lângă el.

Se duse şi se aşeză. Trupul îi vibra încă. Îşi dori să o ia din nou, acum, înainte de a avea timp de gândire. Acea parte sălbatică, îndrăzneaţă din ea se bucura de goliciunea lor, de parcă făceau baie în pielea goală, sau fugeau după ce comiseseră o obrăznicie. Dar cealaltă parte, vestigii ale precauţiei, rămaseră în urmă, dorind cu disperare să simtă că el încă o dorea, că încă o respecta.

Încercă să găsească cuvinte obişnuite, uşoare. Dar avea limba legată. Sentimentul ambiguu trăit în faţa oglinzii din baie o descumpănise.

— Voiam să te întreb ceva, spuse el.

— Ce? rosti ea.

Îi atinse umărul uşor, apoi îşi strecură mâna în sălbăticia părului ei înmiresmat.

— Vrei să te măriţi cu mine? întrebă Tony.

Lui Leslie i se opri respiraţia. Cu această întrebare, el răspundea celei care o torturase tot timpul fără să-şi dea seama. Părea să-i fi ghicit gândurile în timp ce ea era în baie, încercând să-şi echilibreze cele două jumătăţi intime.

Pentru o clipă, Leslie, se simţi mai dezorientată ca niciodată. Îl cunoscuse cu numai două luni în urmă. Iar în aceste două luni fusese atât de sedusă de farmecul lui, încât nu se obosise să-l cunoască aşa cum face o femeie obişnuită cu curtezanul ei. Se bucurase superficial de trupul şi de personalitatea lui, ca un patinator îndrăzneţ pe gheaţa subţire, plăcerea ei fiind alimentată chiar de pericolul situaţiei. Se întrebă dacă putea să aibă încredere în propriile ei emoţii.

Dar acum, goală alături de el trupul ei îşi proclama intimitatea cu al lui, ironizând avertismentul temător al minţii ei chibzuite, de parcă ar fi fost numai nişte scrupule demodate, învechite. Acum, era o altă femeie, care depăşise astfel de temeri copilăreşti.

Până la urmă, cea care câştigă bătălia fu inima, aducându-i pe buze cuvinte pe care nu le va uita cât va

trăi,

— Da, Tony. O, da.

17

New York City

În timpul celor trei săptămâni care au urmat întâlnirii sale cu Barbara Considine, Jordan Lazarus a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru a preveni preluarea ostilă a lui *Lazarus Intemational* de către *Considine Industries.*

Îşi consultă departamentul juridic sperând să existe o cale de a-l învinge pe Considine în justiţie, sau cel puţin să mai amâne totul printr-un proces prelungit.

Transmise un mesaj urgent acţionarilor săi, explicându-le că beneficiul financiar pe care-l câştigau de la *Considine Industries,* într-un timp scurt, va aduce cu sine dezastrul pe termen lung.

Contactă bancheri şi corporaţii prietene, căutând pe cineva cu care să încheie o afacere care să-l oprească pe Considine. Dar niciunul nu se simţea în stare să se măsoare cu preţul enorm oferit de Considine,

Consultă avocaţi specialişti în patente, sperând că munca de pionierat a lui Leo Kaminsky să fie protejată de asaltul asupra companiei la care lucra Leo. Dar îl informară că munca lui Leo încă nu era pregătită pentru a fi patentată. Conceptul era prea revoluţionar şi nu fusese testat, deci nu putea fi supus aprobării oficiului federal pentru patente.

Victor Considine fusese foarte inteligent. Cum produsul pe care-l dorea nu era încă pregătit pentru patentare, cea mai rapidă modalitate de a pune mâna pe el era să acapareze compania care făcea cercetările în acea direcţie. Şi cum compania aparţinea unui conglomerat în plină dezvoltare, dorea să achiziţioneze întregul

conglomerat. Puţini magnaţi ai afacerilor aveau uluitoarea putere de a plăti atât de mult pentru ceea ce doreau. Victor Considine era unul dintre aceştia.

Înarmat cu sfatul avocatului său, Jordan se consultă cu Leo Kaminsky privind posibilitatea de a utiliza noul medicament pe oameni. Leo era optimist. Îi arătă lui Jordan nişte diagrame complexe, biologice şi farmacologice, potrivit cărora sângele uman răspundea conceptului pe care-l avea el în minte.

Dar Leo nu putea promite un rezultat prea curând. Putea numai continua cercetările în ritmul său şi în maniera sa excentrică.

Jordan Lazarus îşi dădu seama că imperiul lui, încă tânăr, era în cea mai mare primejdie posibilă. Nu avea nicio armă împotriva unui om cu puterea financiară a lui Victor Considine. Mai devreme sau mai târziu, adunarea generală a acţionarilor trebua să aibă loc. Era o prostie să-şi imagineze că acţionarii lui *Lazarus* vor refuza o ofertă de 75 de dolari pentru o acţiune care valora cel mult 50 de dolari. Vor vinde, iar *Lazarus International* va înceta să existe. Jordan va rămâne fără compania sa. Se va alege praful de munca lui de o viaţă.

Jordan nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

Era nevoie de măsuri disperate.

În cursul acelor săptămâni furtunoase, Barbara Considine nu-l dădu uitării pe Jordan Lazarus.

Nu o lăsă el să-l uite. În dimineaţa care urmă recepţiei de la *Union Club,* primi un buchet cu doisprezece trandafiri albi şi alte buchete în zilele care urmară.

Jordan o suna la birou aproape în fiecare zi. Secretara Barbarei, instruită să preia telefoanele şi să spună că Barbara se afla într-o şedinţă, îi comunica mesajele. Barbara însă nu a răspuns nici unuia.

Jordan îi trimise atunci bilete. O invita să ia masa

împreună, să iasă cu el la plimbare, să cineze împreună. Ea aruncă la coş toate biletele.

Dar în timp ce-l ţinea pe Jordan departe de ea, prin puterea voinţei, Barbara Considine se gândea intens la el.

Recunoscuse imediat numele lui Jordan Lazarus, în noaptea în care o sărutase pe terasă la *Union Club.,* pentru că era la curent cu apropiata preluare a lui *Lazarus International* de către *Considine Industries.* Ştia de teroarea ameninţătoare a unui atac de cord cu care trăia tatăl ei şi de interesul enorm faţă de companiile de medicamente, ca şi faţă de cercetările în sfera medicamentelor pentru cardiaci. Normal că-l interesaseră noile cercetări ale corporaţiei *Lazarus* atunci când spionii săi îl informaseră despre ele.

Barbara făcu efortul de a se pune la curent cu acest caz. Citi dosarele întocmite de spionii tatălui ei. Deşi nu era expertă în farmacologie, îşi dădu repede seama că specialiştii lui Jordan Lazarus dăduseră de ceva foarte important. Dar formula lui era încă în stadiul experimental, nu fusese testată pe om şi nu era încă gata de a fi patentată.

Ceea ce explica dorinţa tatălui ei de a achiziţiona *Lazarus International* şi exagerata ofertă de cumpărare adresată acţionarilor lui Jordan.

Mai explica şi de ce Jordan încercase cu atâta insolenţă să se asigure de ajutorul ei împotriva tatălui ei. Jordan îşi dăduse seama că dacă îşi menţinea controlul asupra companiei sale suficient de mult ca experimentul să dea roade, putea să ajungă în posesia unei mine de aur, un medicament care i-ar putea aduce nenumărate milioane de dolari.

Fiind o femeie inteligentă, care se cunoştea pe sine atât cât era de aşteptat după o viaţă nefericită, Barbara Considine înţelese cum stăteau lucrurile. Jordan Lazarus nu simţea nimic pentru ea, decât poate milă. Îi lipsea arma cu care să lupte împotriva tatălui ei. Aşa că apelase la ea

ca la un ultim argument. Nu ar fi căutat-o, dacă nu ar fi fost disperat.

Pentru Jordan, ea era un instrument, un mijloc de a-şi atinge scopul. Sărutările lui îmbătătoare fuseseră la fel de false ca şi cuvintele lui de admiraţie, dovezile de respect tandru.

Lazarus era deştept. Fără îndoială, îl studiase pe Victor Considine. Îşi dădea seama că acesta se sfătuia cu fiica lui şi rareori făcea un pas important, de orice natură ar fi fost el, fără avizul ei. Lazarus miza pe faptul că, influenţând-o pe Barbara, îl putea influenţa pe tatăl ei.

Barbara se găsea într-o situaţie dificilă. Pe de o parte nu-şi putea trăda tatăl. Toata viaţa ei îl admirase, ca şi mama ei dealtfel. Ei trei trăiseră de parcă nu mai exista nimeni altcineva pe lume. După moartea mamei sale, Barbara trăise singură cu tatăl ei într-un fel de sclavie. Era complet înfricoşată de orice privire sau încruntare a lui. Sunetul vocii lui îi anihila voinţa.

Sentimentele sale erau atât de confuze încât nici astăzi, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, nu realiza când anume începuse relaţia lor incestuoasă. De fiecare dată când se întâmpla – şi se întâmpla de două sau trei ori pe săptămână – Barbara îşi pierdea mintea şi devenea ca somnambulă. Se supunea ca anesteziată voinţei tatălui ei şi, după aceea, abia dacă-şi mai amintea ce se petrecuse între ei.

Moral era prea rănită de tatăl ei pentru a face altceva decât să-i cedeze. Cât timp era el în viaţă, era sclava lui. N-avea cale de scăpare.

De aceea, ştia că nu-şi putea trăda tatăl de dragul lui Jordan.

Pe de altă parte, zâmbetul şi sărutările lui Jordan Lazarus aprinseseră în Barbara o flacără ce-o făcea să-şi dorească ceva mai mult decât vidul în care trăise în toţi aceşti ani. La început încercase să o ignore, dar acum ardea fără să o mai poată stăpâni. Nu numai că o făcea să-

şi dispreţuiască şi să-şi urască propria ei viaţă, dar îi dăruise şi gustul pentru libertate.

Barbara era sfâşiată între aceste două extreme. Loialitatea faţă de tatăl ei era tot ce ştiuse până atunci. Dar atracţia pentru Jordan Lazarus era ca o poartă neaşteptată spre viitor, care depăşea până şi cele mai sălbatice visuri ale ei.

Cu fiecare zi, zbuciumul era tot mai dureros. Şi în fiecare zi primea altă invitaţie din partea lui Jordan. Un telefon, o scrisoare, un mesaj, tot atâtea pumnale înfipte în inimă.

Barbara îşi impuse să-şi continue viaţa, Muncea din greu la birou întreaga zi, impresionându-i pe ceilalţi, ca de obicei, cu intensitatea muncii sale şi profesionalismului ei.

Dar în sinea sa, umbla ca pe o frânghie suspendată, bine întinsă, de unde avea să cadă dacă nu intervenea nimic pentru a o salva.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Barbara urma să plece la White Plains, unde trebuia să-şi reprezinte tatăl la o recepţie pentru un grup de oameni de afaceri, la hotelul *Alhambra.* Tatăl ei avea o întâlnire în altă parte, în aceeaşi seară şi ea trebuia să-şi prezinte scuze în numele lui, să se consulte cu anumiţi oameni de afaceri importanţi ale căror nume i le indicase el şi să revină acasă, pentru a-i comunica rezultatele. Avea să înnopteze la hotel şi urma să revină în Manhattan în după-amiaza următoare.

În dimineaţa întâlnirii, se duse la un magazin scump de pe Fifth Avenue, pentru a proba rochia pe care urma să o îmbrace în seara aceea şi căreia i se făcuseră câteva modificări,

În cabina de probă, numai în slip şi sutien, se gândea, ca de obicei, la Jordan. Sânii încă păstrau senzaţia pieptului lui, buzele ei păstrau cu o precizie neobişnuită gustul sărutului lui.

Ieşi din cabină cu un sentiment de vinovăţie, îmbrăcată în rochia cea nouă şi avu un şoc văzându-l pe Jordan, în faţa ei, înalt şi chipeş, într-un costum închis, în dungi.

— Arăţi grozav, draga mea, spuse el pe un ton familiar. Ştiam eu că rochia va fi un succes. Eşti cu adevărat frumoasă.

O vânzătoare, care îl întâmpinase probabil pe Jordan la intrare şi-i spusese unde se afla Barbara, zâmbi când el o îmbrăţişă pe Barbara.

Barbara nu voia să se dea în spectacol, căci vânzătoarele deja considerau – cu evidentă invidie – că era iubitul ei. Tot ceea ce putea face era să-i şuiere în ureche, furioasă:

— Ce cauţi aici? Doar ţi-am spus să mă laşi în pace.

El o ţinu la depărtare, cu braţul întins, admirându-i rochia nouă.

— Pe zi ce trece devii tot mai frumoasă, exclamă el, cu ochii strălucind de admiraţie. N-am văzut niciodată o femeie care să poarte o rochie aşa cum o faci tu. Vei fi regina balului de diseară, sunt absolut sigur.

Şi o îmbrăţişa din nou.

— Nu cumva întârziem la masă? zise el, uitându-se la ceas. A, nu-i nimic, face să te vadă omul arătând atât de bine. O să aştept până o împachetează. André o să ne reţină masa.

Fulgerându-l cu o privire furioasă pe care cei din jur n-o puteau vedea, Barbara se înapoie în cabina de probă,

Jordan pălăvrăgi cu vânzătoarea, în timp ce Barbara sc schimba. Îi auzea vocea joasă fermecându-le pe celelalte femei. Îşi presăra conversaţia cu cuvinte admirative despre Barbara, cât de „frumoasă” era, cât de încântătoare, cât de „plină de viaţă”. Vorbea despre ea cu o afecţiune posesivă, de parcă era o fiinţă inflexibilă, viguroasă, care-l tulbura, dar ale cărei capricii nu le

înţelegea.

Când ieşi, văzu trei vânzătoare şi pe şefa lor, toate îndrăgostite de Jordan şi vinete la faţă de invidie pe Barbara. Acum nu mai putea să-i facă vânt. Trebuia să aştepte să iasă, cel puţin.

— Lasă-mă să-ţi duc eu pachetul, spuse el, luându-i cutia în care se afla rochia. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnelor, se adresă el vânzătoarelor, care-l priveau visătoare.

Ajunşi afară, îi zâmbi.

— Sper că nu te-am deranjat, spuse. Trebuia să te văd.

Maşina Barbarei o aştepta. Întinse mâna după cutie.

— Adio, domnule Lazarus, spuse ea.

— Nu-mi spune adio, spuse el, strângându-i mâna în timp ce-i dădea cutia. O să mă revezi diseară.

Ea dădu să protesteze, dar şoferul îi deschidea deja portiera. Urcă şi privi drept în faţă.

În timp ce maşina intra în trafic, privi pe fereastră, împotriva voinţei sale, şi-l văzu pe Jordan fixând-o cu ochii lui întunecaţi, pătrunzători,

În după-amiaza aceea, maşina o aduse la White Plains, după ce petrecuse o zi agonizantă, încercând să se concentreze asupra pregătirilor pentru seară, în timp ce gândurile ei se îndreptau spre chipul şi trupul lui Jordan Lazarus.

Adunarea de la hotel era mai numeroasă decât se aşteptase Barbara, iar interviurile mai dificile. Avusese întrevederi succesive cu trei preşedinţi de corporaţie şi doi preşedinţi de consilii de administraţie. Avea pentru fiecare un program special, cu oferte de înaintat şi promisiuni de smuls.

În fiecare caz, trebuia să-i raporteze tatălui ei nu numai răspunsul primit, dar şi atitudinea persoanei, în

timp ce-i răspundea. De ani de zile i se încredinţa, din când în când, misiunea de a fi ochii şi urechile tatălui ei, atunci când el trebuia să fie în două locuri în acelaşi timp. Se remarcase prin intuiţie şi judecată subtilă şi, în numeroase ocazii, sfaturile ei îl ajutaseră pe tatăl ei în situaţii delicate.

Era bucuroasă că avea un program atât de încărcat. Nu se mai gândea la Jordan. Dar pe la ora zece, era epuizată şi nu mai era în stare să continue. Se despărţi de toţi, iar aceştia o tratară cu un respect exagerat, pentru că era fiica lui Victor Considine, şi se îndreptă spre ascensorul care o ducea în holul hotelului. Apăsă pe butonul etajului ei, fericită că totul se terminase.

Când se deschiseră uşile, Jordan Lazarus se afla în faţa ei, pe coridor, îmbrăcat într-un costum de mătase care-l făcea să arate de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de modă.

Înainte ca ea să poată protesta, el intrase în ascensor şi apăsase pe butonul altui etaj. Uşile se închiseseră deja.

— Ce faci? întrebă ea furioasă.

O făcu să tacă cu un sărut care o înfioră până în tălpi. Braţele lui puternice o ţineau strâns, iar limba lui o cerceta insistentă.

— Dă-mi drumul.

Încercă să se zbată fără succes. Deodată, el apăsă pe butonul *Stop* şi ascensorul se opri între etaje. O trase spre el şi o sărută din nou, De data asta, se aruncă asupra ei ca o panteră, trupul i se tipi de al ei, braţele strângând-o şi mai tare. Dar chiar în timp ce se zbătea în braţele lui, mâinile ei pluteau asupra umerilor lui, îl mângâiau pe ceafă şi se îngropau în părul lui. Îşi pierduse orice control.

— Dă-mi drumul, gemu ea.

O slăbi o clipă, slăbind şi presiunea mâinilor asupra ei. Avu timp să răsufle.

— Vii pentru o clipă în camera mea? întrebă el. Nici

mie nu-mi place melodrama asta. Vreau doar să vorbesc cu tine.

Barbara nu spuse nimic. Se gândi profund, sau cei puţin încercă s-o facă. Se sprijini de balustradă, ca şi cum voia să se depărteze de el, dar mâinile îi erau încă înlănţuite în jurul gâtului lui. Simţurile ei îi zăpăciseră judecata. Nu-I mai vedea decât pe el.

— Apasă pe buton, spuse ea.

Jordan Lazarus îi luă blând sânii în mâinile sale. Apoi o sărută iar, pe îndelete, cu ochi triumfători.

Apăsă pe butonul unui etaj superior. Neajutorată, Barbara urmărea acul indicator.

Uşile se deschiseră. O cameră caldă şi primitoare se dezvălui privirii, cu umbre aurite date de lampa de citit aprinsă deasupra patului.

Era înăuntru, alături de el. Îi luă mantoul şi-l atârnă în dulapul din perete. Apoi se apropie de ea.

— Rochia arată minunat, spuse el.

Ea zâmbi, amintindu-şi că el o văzuse îmbrăcată cu rochia aceea în aceeaşi dimineaţă, în New York.

— E prea frumoasă ca să se şifoneze, spuse el. Dă-mi voie să te ajut.

Barbara înţepeni. Ştia ce avea el de gând. Pretextul de a vorbi cu ea era deja uitat.

Îi venea să-l pălmuiască, să-şi strige furia că încerca să o manipuleze, să fugă cât putea de repede din camera aceea.

Dar nu mişcă un deget.

Îi desfăcu fermoarul rochiei şi i-o lăsă să alunece de-a lungul umerilor. Avea o jupă. Mâinile lui se opriră pe talie, dădură de banda de elastic şi traseră în jos şi jupa. Rămase numai în sutien şi chilot.

— Eşti frumoasă, comentă el. Exact cum bănuiam.

O ridică şi o aşeză pe pat. Se aplecă să stingă lampa, sărutând-o în acelaşi timp.

Apoi se ridică, o siluetă conturată de luminile oraşului de dincolo de fereastră. Îşi scoase haina şi cravata. Îl simţea zâmbind în umbră, privind în jos spre ea.

Îşi scoase cămaşa, dezvelindu-şi trupul tânăr şi puternic, umerii drepţi, pectoralii tari, braţele lungi, puternice, cu degete surprinzător de delicate.

Cu o mişcare lină, alunecă din pantaloni. O clipă, zări conturul sexului, nerăbdător, în chilot. Apoi, când scoase şi chilotul, penisul i se ivi tare şi puternic.

Barbara nu mai era ea însăşi. Vederea lui o copleşea cu un dor pe care nu-l putea stăpâni. Dar trupul îi era încă rigid. Focul interior se înălţa sălbatic în faţa unui perete rece ce nu voia să se topească.

Îngenunche s-o sărute. Limba îi alunecă fierbinte în gura ei. Se strânse deasupra ei. Apoi o acoperi cu trupul ce nu întârzie să se modeleze uşor după formele de femeie.

— M-ai ocolit destul, şopti el.

Barbara nu putea face nicio mişcare să-l oprească. Dar răceala frigidă nu ceda. Ştia că şi el simţea bătălia ce se dădea în trupul ei, lupta unei domnişoare bătrâne cu senzualitatea închistată. Ar fi dat orice să i se poată abandona complet, să se bucure de victoria lui asupra ei. Dar trupul în care sălăşluia nu-i dădea voie. Nici viaţa pe care o dusese în toţi acei ani.

Se mişca uşor deasupra, cu mâinile sub talia ei. Trupul său părea incredibil de înţelept, oferindu-i tot mai multă plăcere în timp ce, cu fiecare mişcare delicată, îi depărta picioarele, o excita, pregătind-o pentru unirea care urma.

Era pe marginea prăpastiei, gata să cadă, când agonia explodă.

— Nu! strigă ea. Îl ţinea de umeri şi lacrimile îi izbucniră din ochi.

El se opri, privind-o în ochi. Mâinile de pe umeri îl implorau. El păru nedumerit.

Apoi înţelese nemărginirea disperării ei. Se aşeză într-o poziţie mai puţin intimă şi o luă în braţe.

— Gata gata, murmură, sărutându-i, obrajii înlăcrimaţi. Gata, Barbara, iartă-mă. N-am înţeles.

O bătu uşor pe spate, legănând-o în braţe.

— Te-au rănit mai tare decât credeam, murmură el. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să ştiu. Am fost un prost.

Auzind cuvintele de mângâiere, suspinele se înteţiră. Se agăţă de el cu toată puterea.

— Aşa-i mai bine, spuse el. Aş vrea să te simţi în siguranţă alături de mine. Asta-i mai important decât orice altceva. Nu te teme, Barbara, sunt prietenul tău.

O ţinu strâns, în timp ce din trupul său se răspândea o căldură dulce, liniştitoare. Încetul cu încetul, panica ei trecu şi începu să se simtă în siguranţă, aşa cum îi promisese el. Sensibilitatea şi înţelegerea lui erau şi mai seducătoare pentru Barbara, decât trupul lui frumos.

— Odihneşte-te acum, spuse el. Dormi şi totul o să fie bine.

Dădu din cap recunoscătoare, la pieptul lui. Şi într-adevăr, adormi pe loc. Ştia că trebuia să se ridice şi să se ducă în camera ei, dar siguranţa pe care o simţea în braţele lui Jordan Lazarus îi accentua cu fiecare clipă somnolenţa. Făcu un ultim efort de a reveni la realitate, dar eşuă.

Barbara adormise profund.

Noaptea a fost lungă, bântuită de vise. Când se trezi, se simţi ca o altă femeie, deşi nu putea spune de ce.

Jordan era lângă ea, trezindu-se mai devreme pentru a o privi cum dormea.

— Trebuia să mă trezeşti, spuse ea. O să întârzii.

— Eşti foarte frumoasă când dormi, zâmbi el. Nu m-a lăsat inima. Păreai atât de obosită aseară.

Era în halat. În timp ce ea se îmbrăca, el comandă

micul dejun. Într-un fel nu se ruşina de el c-o vedea coborând goală din pat. Îi simţea privirea blândă, admirativă.

Se îmbrăcă în timp ce el o privea. Bău cafeaua cu el, înainte de a se ridica să plece. Au vorbit puţin, dar îi unea o atmosferă de afecţiune caldă, aproape de parcă în noaptea aceea făcuseră totuşi dragoste.

La uşă, o luă în braţe şi o sărută.

— Sper c-am procedat corect aseară, spuse. Mă urăşti că m-am oprit? Sau pentru că te-am adus în situaţia de a trebui să mă opreşti?

Dădu din cap.

— N-ai făcut nimic greşit, spuse ea.

Jordan o privi.

— E important să procedezi corect, nu-i aşa? o întrebă.

Apoi zâmbi.

— O să-mi lipsească plăcerea de a te vedea trezindu-te dimineaţa, spuse. A fost drăguţ.

— Mulţumesc pentru asta, spuse ea, sărutându-l pe obraz.

Ieşi pe uşă, privind în dreapta şi în stânga, pe coridorul pustiu. Chipul lui îi stărui în memorie, în timp ce mergea spre ascensor. Îl vedea încă zâmbindu-i când se trezise. Ce rai ar fi viaţa, se gândi ea, dacă fiecare zi ar putea începe cu zâmbetul acela frumos care s-o încălzească şi să-i dea curaj.

Gândul o predispuse pe Barbara la reverie. Când ajunse în camera ei, mulţumirea simţită când se trezise se transformase în tristeţe.

În aceeaşi seară, Barbara se înapoie în Manhattan. Era aproape ora nouă când ajunse acasă. Tatăl ei o aştepta.

— Unde dracu’ ai fost până acum? dori el să ştie.

Era în halatul de baie, cu un pahar de bere în mână şi un ziar sub braţ. O privea iritat pe deasupra ochelarilor.

— La *Alhambra,* desigur, spuse ea, încercând să pară obosită şi nervoasă. Domnul Fredericks nu a venit la masa de prânz şi a trebuit să cinez cu el.

Tatăl mormăi:

— N-ar fi lipsit dacă trebuia să se întâlnească cu mine.

Barbară se înroşi.

— Atunci, du-te tu, data viitoare, spuse ea. Dacă nu ai încredere că fac ceea ce trebuie…

— Cine-a zis că n-am încredere? Nu-mi răstălmăci vorbele, c-o să regreţi.

De fapt, Victor Considine nu o ameninţa. Era felul lui de a vorbi. Îi citea în ochi că se bucura s-o revadă.

Se întoarse cu spatele.

— Mă duc să fac un duş, îl anunţă. Sunt epuizată.

— Ne vedem când ieşi, spuse el.

Barbara se grăbi spre baie. Ştia ce însemnau cuvintele astea. O dorea în seara aceea.

Atârnă rochia în dulapul din perete, îşi dezbrăcă lenjeria şi intră în baie. Încă simţea aroma lui Jordan pe trupul ei. În dimineaţa aceea nu făcuse baie. Dacă nu ar fi fost tatăl ei, nu s-ar fi îmbăiat o săptămână, doar ca să păstreze în piele mirosul lui.

Dar trebuia să scape de el. Mai întâi că nu putea risca să trezească suspiciunile tatălui ei. Apoi, nu putea permite ca savoarea preţioasă a lui Jordan să fie mânjită de contactul murdar al pielii ei cu cea a tatălui ei. Cele două trebuiau să rămână separate, complet separate, până când…

Până când ce?

Neobişnuita ei dilemă i se prezentă în toata grozăvia ei.

Barbara era o altă femeie. Ceea ce se întâmplase în

noaptea precedentă pusese capăt hotărârii ei de a-i rezista lui Jordan Lazarus. Paradoxal, cruţând-o atunci când era fără apărare, el îi furase tăria de a-l refuza în orice alt mod.

Pe de altă parte, nu putea să-i ascundă tatălui ei adevărul. Era prea inteligent. Nici nu-l putea trăda pe faţă.

Părea să nu existe cale de ieşire.

Dar Barbara Considine era fiica tatălui ei. În timp ce mâna îndepărta urmele sărutărilor lui Jordan, o şansă secretă începu să i se dezvăluie.

Când ieşi din baie, auzi vocea aspră a tatălui ei.

— Hai odată în pat, nu vii? Trebuie să aştept toată noaptea?

În timp ce-şi punea cămaşa de noapte, Barbara îşi dădu seama că răspunsul tocmai îi fusese oferit.

18

Detroit, Michigan

Într-o zi aglomerată de marţi, după ce o ninsoare grea acoperise Detroit-ul, Jill Fleming ieşi din biroul ei de la marketing şi luă ascensorul spre etajul şase.

Tocmai când se închideau uşile, Harléy Schrader se strecură înăuntru.

— Ce mai faci? zâmbi Harley cu cel mai ales zâmbet a! său de director executiv.

— Bine, zâmbi Jill oarecum oficial.

— Munca merge? întrebă el.

Jill dădu din cap.

— Bine.

— Ce mai face Roy? întrebă el.

Jill nu răspunse. Privi în altă parte, cu o expresie distantă în ochi.

Harley îi aruncă un zâmbet de cunoscător. Apoi, pe neaşteptate, întinse mâna şi apăsă butonul *Stop.* Ascensorul se opri între etaje. Erau singuri.

— N-ar trebui să existe secrete între tine şi mine, spuse Harley, cu un zâmbet mai crud de data asta. Vreau să ştii că sunt pe urmele tale.

Jill ridică dintr-o sprânceană.

— Să dai de ce? întrebă ea cu voce egală.

— Marea realizare, spuse el. Ce vrei să faci din Roy. Planul tău. Eu îl cunosc bine, să ştii. Suntem prieteni de douăzeci de ani. Ştiu ce încerci să faci.

Jill întinse mâna spre butonul *Pornire,* dar o prinse de mână.

— N-o să scapi, zâmbi el. Ştii de ce? Pentru că eu n-o să te las. Roy English este prietenul meu. Şi nicio căutătoare de aur n-o să-l învârtească pe degetul mic.

Jill îi aruncă o privire încărcată de ură ce părea nelalocul ei pe chipul său frumos.

— Dă-mi drumul, spuse ea. Noi doi n-avem ce să ne spunem.

Harley Schrader îi permise să apese pe butonul *Pornire.* Ascensorul porni din nou în sus.

— Dac-aş fi în locul tău, spuse el, m-aş gândi să-mi găsesc o altă slujbă. înainte de a fi prea târziu.

Ascensorul ajunse la etajul şase. Jill ieşi pe uşile deschise, fără a mai arunca o privire în spate, ducându-şi vraful de dosare.

— Ne mai vedem, îl auzi strigând în urma ei.

În noaptea aceea, Jill îi povesti lui Roy că prietenul lui, Harley Schrader, o acostase.

— A oprit ascensorul între etaje, spuse ea. Apoi a încercat să… Ah, nu vreau să intru în detalii. Am fost şocată. Spuneai că este un tip drăguţ. Că ţi-e prieten.

Roy o privea concentrat. Pe chipul lui se citeau

sentimente amestecate, furia fiind cea mai evidentă.

— Rezolv eu asta pe loc, spuse printre dinţi.

— Nu, dragul meu, spuse Jill, apucându-l de mâini ca pentru a-l opri.

Îl obligă pe Roy să-i promită că nu va face nimic. Îi spuse că nu era momentul. Situaţia era delicată, acum că se apropia momentul să acceadă la preşedinţie. Îşi dădea seama că voia să se răzbune pe Harley cu mâinile lui. Dar reuşi să-l calmeze.

— N-are importanţă, spuse ea. N-a fost nimic, zău. A fost mai mult caraghios. Poate că nici nu trebuia să-ţi povestesc.

— Nu, insistă Roy. Ai procedat bine.

În zilele care urmară, Roy nu făcu nimic. Dar cele relatate de Jill nu-i ieşeau din cap.

Îl considerase întotdeauna pe Harley Schrader un prieten nu prea profund, cu care se bătea pe umăr şi bea ocazional un pahar, juca tenis în fiecare săptămână şi uneori o partidă de golf. Cei doi rămăseseră prieteni mai ales pentru că Roy îl prezentase pe Harley soţiei sale, Jean. Roy îl considera pe Harley ca un aliat al său în companie, pentru că Harley era mult mai puţin talentat şi ambiţios, pentru că nu putea reprezenta o ameninţare pentru Roy. Însăşi superficialitatea lui Harley îl făcea să pară o prezenţă lipsită de importanţă şi oarecum confortabilă.

Dar acum Roy îşi văzu vechiul prieten într-o lumină complet nouă. Ideea că Harley încercase să pună mâna pe Jill îl făcea pe Roy să vadă roşu. Cu atât mai mult cu cât Harley ştia că era prietena lui.

Imaginea mentală a scenei din ascensor, cu Harley care oprise cabina pentru a încerca să apropie trupul micuţ al lui Jill de al lui îl umplea pe Roy de o furie şi umilinţă pe care nu le simţise niciodată.

În ultimele câteva luni, Roy observase că numai ideea că alţi bărbaţi ar putea-o atinge pe Jill îi provoca o durere

imensă. Deşi conştient că nu era o fecioară, aceasta era viziunea lui sentimentală despre ea – o nimfă micuţă, neatinsă de nimic, pe care el o introdusese în lumea bucuriilor dragostei. Ideea că ea ar putea atinge alţi bărbaţi, că trupurile acestora i-ar putea chiar face plăcere, era insuportabilă.

Astfel că imaginea iui Harley, presupusul său prieten, care încercase să se apropie de Jill, era intolerabilă pentru Roy. Din momentul în care auzise asta, era pe jumătate nebun de gelozie.

Dar Jill îi interzisese să-l înfrunte pe Harley

Astfel că Roy se gândi la un alt mod, pe baza lungii sale experienţe în afaceri. Începu să ia măsuri subtile pentru a-l scoate pe Harley din companie.

În acest moment, Roy era apropiatul unei grupări puternice de directori executivi şi membri ai consiliului care erau gata să-l instaleze ca preşedinte, forţându-i pe oponenţi să părăsească compania. Subtil, Roy începu să le sugereze că, la momentul potrivit, şi Harley putea fi lăsat să plece, Harley era un lest, un director lipsit de imaginaţie care ajunsese la apogeu cu un deceniu în urmă şi nu mai progresase de atunci.

Era şi ceva adevăr în asta. Nu o dată îşi folosise Roy influenţa pentru a-l proteja pe Harley de cei care doreau să-l îndepărteze pentru a-şi satisface ambiţiile. O făcuse din pură prietenie.

Acum, din ură, îşi adună toate puterile pentru a-l îndepărta pe Harley.

Au trecut câteva săptămâni. La suprafaţă, *Continental Products* era o companie lipsită de necazuri, în drum spre un an fiscal bogat şi un viitor sigur, chiar dacă lipsit de evenimente. Dar, în culise, avea loc o luptă pentru putere, care urma în curând să decidă viitorul a cel puţin doisprezece directori executivi şi mai ales al lui Roy

English.

În timpul acestor frământări tăcute, Roy se duse să joace tenis cu Harley, ca de obicei, vineri dimineaţa.

De la conversaţia cu Jill, Roy continuase să joace tenis cu Harley, ca de obicei. Voia să fie cu ochii pe Harley, ca să-l distrugă la timpul potrivit. Fusese mereu amabil cu vechiul său prieten.

Deşi nu foarte inteligent, Harley era un tip şiret. Nu-şi irosise viaţa degeaba în tranşeele lumii corporatiste. Ştia că discuţia cu Jill ajunsese la urechile lui Roy. Era în gardă.

Roy câştigă partida uşor, cum era normal. Era într-o formă mai bună decât Harley.

După joc, se aflau în vestiar, discutând despre sport, piaţa acţiunilor şi prietenii comuni.

Era o situaţie clasică. Fiecare ştia ce gândea celălalt, dar niciunul nu făcea aluzie la adevăr. Harley era conştient că Roy făcea eforturi pentru a ajunge la preşedinţie. Bănuise de câtva timp că Jill Fleming se afla in spatele jocului pentru putere. Ceea ce nu putea să însemne decât că, în momentul cutremurului, Harley avea să părăsească compania.

— Jennie şi cu mine v-am văzut pe tine şi pe Jill la *Cumberland,* săptămâna trecută, spuse el.

— Da? Roy îşi înălţă o sprânceană. Nu v-am văzut.

Harley fluieră uşor,

— Jill arăta splendid, spuse. Toţi bărbaţi din restaurant te invidiau.

Roy nu spuse njmic.

Harley se întoarse spre el, în timp ce-şi încuia dulapul.

— E o fată grozavă, spuse Harley. Nu ştiu dacă ţi-am spus că, de mult, m-am întâlnit cu ea o dată sau de două ori. Nu serios, ca tine – doar să ne distrăm.

Roy se întrerupse şi rămase privindu-şi fix prietenul.

Harley îi privi în ochi.

— O fată de viaţă, spuse. Grozavă la pat. Ştie toate şmecheriile,

Mâinile lui Roy se strânseră în pumn. Nu credea o iotă, dar era gata să-l pocnească pe Harley în nas. Îşi aminti de scârba cu care Jill îi relatase încercarea lui Harley de a o seduce în ascensor. Ideea că Harley se culcase cu Jill era absurdă. Cei doi proveneau din medii diferite. Harley era un comis-voiajor grosolan, superficial, în timp ce Jill era o nimfă vrăjită, aproape prea perfectă pentru a împărţi aceeaşi lume cu el.

Cu toate acestea, o anume tensiune pusese stăpânire pe Roy. Simţi că-i tremurau mâinile şi strânse pumnii mai tare.

Harley îl privi în ochi o clipă, apoi se întoarse şi zâmbi.

— Semnul acela mititei de frumuseţe ai ei, spuse. Un adevărat afrodisiac. Ca Eva şi mărul ei. Chiar lângă sexui ei… N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu puteam să mă abţin să nu-l ating.

La aceste cuvinte, Roy se albi. Întoarse capul. Fâcu un efori supraomenesc pentru a-şi controla emoţiile. Abia putu să şi pună pantalonii şi să-şi încheie cureaua, atât de tare îi tremurau mâinile.

Harley era deja îmbrăcat şi gata de plecare. Se întoarse spre Roy. Avea o privire serioasă.

— Nu lăsa o femeie să facă din tine ce vrea, Roy, spuse el cu sinceritate. Eşti prea deştept pentru asta. Cât despre restul, ei, suntem prieteni. Dacă ajungi preşedinte şi eu rămân pe afară, o să înţeleg.

Îl atinse pe umăr.

— Dar nu lăsa o femeie să-şi bată joc de tine, spuse.

Roy rămase singur în vestiar. Stătea pe banca din faţa dulapului, adâncit în gânduri.

Tremurul i se potolise. Ca şi agonia din mintea sa.

Simţea că-şi revine după mult timp.

O viaţă întreagă de egoism rece îi veni în ajutor, îndepărtându-i vălurile de pe ochi. Furia din suflet, anterior îndreptată împotriva lui Harley, dispăru. În locul ei rămase un echilibru tăcut, o siguranţă de oţel.

Roy rămase singur în vestiar peste o oră, adâncit în gânduri.

Când se ridică să plece, se hotărâse.

În dimineaţa următoare, Jill primi avizul de concediere. Citi avizul. Era rece şi impersonal.

Corporaţia regretă necesitatea de a sfârşi angajamentul dumneavoastră începând cu ziua de azi. Vă dorim noroc în orice veţi întreprinde în viitor.

Jill fu condusă afară din birou de un ofiţer de securitate. I se ceru să predea legitimaţia de serviciu la ieşire, ca şi permisul de parcare.

Când ajunse acasă, Jill sună la biroul lui Roy. I se spuse că era plecat din oraş. Sună la el acasă. Niciun răspuns.

Sună la biroul lui Harley Schrader. Gândea rapid. Trebuia să vorbească imediat cu Harley, poate chiar să-i promită anumite lucruri.

Secretara lui Harley îi spuse că plecase din oraş.

Acum Jill ştia ce se întâmplase.

Sigur ca se blestema pentru că se culcase cu Harley, cu un an în urmă. Dar ceasul nu putea fi dat înapoi. Harley fusese o etapă necesară. Datorită pălăvrăgelilor lui Harley în pat aflase de Roy, despre poziţia lui în companie, despre faptul că Roy era necăsătorit, despre ambiţiile lui.

Astfel, cheia care-i deschisese prima mare uşă la *Continental Products* sfârşise prin a fi cheia care o încuia afară pentru totdeauna.

Jill nu era surprinsă de ceea ce făcuse Harley. Încercase doar să-şi protejeze vechiul prieten de femeia

ale cărei farmece le gustase şi el.

Roy o surprindea, însă.

Fusese convinsă că-l avea pe Roy la degetul mic. Privirea din ochii lui când făceau dragoste dovedea că ea îi stăpânea nu numai penisul, ci şi inima. Modul cum o privea când o ceruse în căsătorie… Era evident că era al ei, că putea face ce voia din el.

În doar câteva luni, el ar fi devenit preşedinte, iar Jill soţia lui. Planul mergea ca pe roate – până când a intervenit Harley.

Dar pavăza ridicată de Roy împotriva stratagemelor, care, probabil, fusese adormită de farmecele ei de dormitor se retrezise la viaţă când îşi dăduse seama că ea se culcase cu Harley.

Era o gafă de neiertat din partea ei. Şi era unica gafă dintr-o schemă altfel perfectă.

Îl momise pe Roy şi-l prinsese în plasa ei ca o maestră. Îşi folosise al şaselea simţ pentru a-i ghici dorinţele de la bun început. Îşi alesese îmbrăcămintea potrivită, comportamentul adecvat pentru a-i înflăcăra imaginaţia. Ştia că aprecia randamentul angajaţilor săi, aşa că se prefăcu a fi o minte strălucită, pentru a-i câştiga respectul. Se lăsase greu până când Roy păruse să-şi piardă interesul şi atunci se dusese în biroul lui cu mesajul rătăcit, să i se arate şi să-şi înfigă iar cârligele în el. Luase masa de prânz cu el, jucându-se cu dorinţa lui. Şi când îşi dăduse seama că o urmărea până acasă la ea, angajase un prieten să joace rolul atacatorului, numai pentru a-l ademeni pe Roy fără a părea prea îndrăzneaţă.

Totul *se* desfăşurase ca o vrajă. Şi avusese şi cererea în căsătorie a lui Roy în buzunar şi apropiata lui poziţie de preşedinte al companiei – atât de aproape! Atât de aproape! Dar se ivise Harley, răul necesar.

Trebuia să se fi gândit la o cale de a-l face pe Harley să tacă. Ştiind că cei doi erau prieteni, ar fi trebuit să

prevadă totul. Dar încrederea în puterea ei asupra lui Roy o orbise şi aproape că uitase de existenţa lui Harley. Fusese marea ei greşeală.

Ei bine, nu va mai face aceeaşi greşeală a doua oară.

Cât despre Roy Engtish, el era doar o pradă care-i scăpase. Fusese pregătită să devină soţia lui, chiar să-i facă copii. Acum putea să-l dea uitării şi să caute în altă parte omul potrivit.

Dar pe Harley Schrader nu-l va uita. El va ajunge să-şi amintească de JiII Fleming şi să regrete ce făcuse.

După concedierea lui Jill Fleming, Roy Engtish nu a mai fost văzut de prieteni sau de colegi în afara orelor de program. La serviciu se izola, devenind tot mai mult o prezenţă din umbră, inscrutabilă.

Cei din vârf care se pregătiseră pentru inevitabila sa ascendenţă la preşedinţie, încă-l vedeau pe Roy la şedinţe, la masă şi în *tete-â-tete*-uri menite să-i consolideze puterea. Părea la fel de strălucitor ca întotdeauna, la fel de concentrat asupra problemelor ce se iveau.

Apoi surprinse pe toată lumea.

La şase luni după concedierea lui Jill Fleming, chiar în momentul în care era aşteptat să-i succeadă lui Bob Perkins la preşedinţie, Roy acceptă din senin preşedinţia unei firme de comunicaţii din Carolina de Nord. Era o poziţie bună, cu o treaptă mai sus decât ocupa el la *Continental.*

Roy nu explică nici unuia dintre colegi decizia sa. Le ură rămas-bun în grabă, făcu cadouri de despărţire celor două prietene ale sale – deşi niciuna nu-l întâlnise în ultimele şase luni – îşi vându apartamentul şi părăsi „oraşul. Nu a mai fost văzut niciodată.

Un timp, prietenii se întrebară de ce luptase Roy atât de mult pentru preşedinţie, ca atunci când îi fusese oferită pe o tavă de argint, să refuze. Apoi, cum în afaceri memoria este scurtă, nu se mai gândiră la Roy, fiind prea

ocupaţi cu propriul lor viitor în companie.

Absolut nimeni, nici măcar Harley Schrader căruia, în mod ironic, i s-a permis să rămână în companie după plecarea lui Roy, probabil mulţumită influenţei lui Roy – nimeni n-a visat nici măcar pentru o clipă că recele, nemilosul Roy English părăsise *Continental Products* pentru că, pur şi simplu, nu suporta să se afle în aceeaşi clădire în care o cunoscuse pe Jill Fleming. Suferinţa era prea mare. La urma urmei, Roy era şi el om.

19

Chicago, lllionis, 21 februarie 1972

Dragă Tony

Te iubesc atât de mult încât cu greu găsesc cuvintele cu care să ţi-o spun.

Mi-a fost atât de dor de tine în săptămânile care au trecut. Nici nu credeam că inima poate să doară atât de profund.

Te iubesc, dragul meu. Te iubesc! Nu mă pot opri din a repeta cuvintele astea. Mintea mi-e plină de ele în fiecare clipă.

În fiecare noapte stau trează şi mă gândesc la tine. Unde eşti, ce faci, la ce te gândeştl. Numai gândul la tine face ca inima să doară şi să cânte în acelaşi timp.

Toată viaţa mea am aşteptat dragostea şi ai venit. Nu credeam că ar fi fost posibil ca inima mea să se dăruiască atât de complet. Dar acum ştiu că este adevărat. Ştiu că te iubesc şi că te voi iubi întotdeauna.

Uneori te simt în mine mai mult decât mă simt pe mine însămi. Simt că sunt a ta şi doresc să fiu a ta. M-am pierdut şi nu vreau să mă regăsesc. Nu fără tine.

Mă gândesc la copilul pe care-l vom avea într-o zi şi trupul mi se pare gol şi înfometat de tine. Nu pot să respir

până când nu revii.

Nu voi iubi pe nimeni altcineva, niciodată. N-o să mai simt niciodată aşa, niciodată, niciodată, niciodată.

De-abia aştept sa te văd. Eu nu exist fără tine. Tot ce pot să fac este să te visez. Sunt disperată fără tine.

Te rog, grăbeşte-te să revii. Deja te simt în mine. Nu mă face să aştept.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Leslie ţinea scrisoarea în mână, Se minună de abandonul romantic din cuvintele ei. Păreau să fi fost scrise de o străină.

Redactase scrisoarea cu o săptămână în urmă şi se hotărâse să nu i-o trimită lui Tony. Flacăra pasiunii o şoca chiar şi pe ea. Se temea că, dacă-l lăsa să o citească, nu va mai avea încredere în ea. Era parcă scrisoarea unei femei nebune.

Se împlineau trei săptămâni de când Tony era plecat, într-o misiune de durată pentru compania sa care-l impiedica să găsească timp pentru a o vizita.

Dar a doua zi, dis-de-dimineaţă, va veni cu avionul pentru a o duce la primărie, pentru o simplă căsătorie în faţa unui judecător de pace. Mâine seară vor fi în luna de miere în nordul statului Wisconsin, iar ea va fi doamna Anthony Dorrance.

Sunase în fiecare săptămână pentru a vorbi cu ea despre planurile de căsătorie. Căzuseră de acord să fugă cu el. Niciunul nu considera că dragostei lor i se potrivea o ceremonie tradiţională. Voiau să-şi spună jurămintele unul altuia înainte de a spune oricui altcuiva despre căsătoria lor.

Leslie nu era pe deplin mulţumită de aranjament pentru că, ţinând foarte mult la tatăl ei, dorea să i-l prezinte pe tânărul ei pretendent şi să-i ceară binecuvântarea înainte de a se mărita.

Avea sentimentul că-l trăda pe Tom Chamberlain făcând un pas atât de important pentru ea, fără să împartă bucuria cu el. Pe de altă parte, exista ceva atât de secret şi de romantic în dragostea ei pentru Tony, încât numai fuga părea a fi un sfârşit potrivit. În ultimele trei luni, ea şi Tony se întâlniseră pe un tărâm magic, departe de lumea obişnuită.

Discutaseră însufleţiţi despre planurile lor de viitor. Cum lucrau în oraşe îndepărtare de sute de mile unul de celălalt, prima întrebare era unde vor locui. Tony considera că ar trebui să se mute în New York, unde Leslie putea să se angajeze la orice mare agenţie de publicitate.

— Cu referinţele tale şi cu experienţa ta, spunea el, nu vei avea nicio problemă. Vânătorii de specialişti se vor îmbulzi să pună mâna pe tine.

Cât despre sine, Tony o asigurase că putea găsi o slujbă la orice companie. Se învârtea în lumea corporaţiilor de peste zece ani şi avea relaţii peste tot.

Leslie provinciala era oarecum intimidată de New York. Dar Tony cunoştea bine oraşul şi găsise deja un apartament spaţios pe Central Park West, unde se puteau muta oricând doreau.

— O să te simţi ca acasă, draga mea, spunea el. Mai acasă ca oriunde altundeva până acum. O să vezi. Chicago e drăguţ, dar te ţine pe loc. Acolo o să lucrezi la deplina capacitate a forţelor tale.

Leslie fusese de acord. Presimţea că New York-ul va fi decorul adecvat vieţii ei alături de acest bărbat tulburător. De când se îndrăgostise de el, îşi arsese aproape toate punţile sufleteşti. Atunci de ce să nu sară în valuri, într-un ultim salt, alături de el?

Îşi aruncă o ultimă privire scrisorii de dragoste neexpediate. Se îmbujora recitind rândurile referitoare la copil. Acesta era şi motivul pentru care nu expediase

scrisoarea, dar o ţinuse aproape de ea, recitind-o aproape obsesiv.

Ea şi Tony discutaseră despre viitorii lor copii. Tony o distrase cu descrieri ale băieţelului sau fetiţei pe care-i vor avea. Glumiseră pe seama posibilelor lor nume, a personalităţilor lor, despre rivalitatea dintre fraţi şi despre jucării, creşe, unt de arahide şi sandvişuri cu gem.

Dar toate conversaţiile acelea erau purtate pe un ton şăgalnic. În scrisoare, referirea la copilul lor era atât de serioasă, de pasionată, încât Leslie se gândi că era prea mult. Nu voia ca Tony să creadă că-l înconjura cu un viitor de obligaţii şi răspunderi. Dorea ca mariajul lor să fie un act de libertate, de eliberare, pentru amândoi.

Îşi dădea seama că fusese prea mult timp despărţită de Tony. Începea să-şi piardă controlul. Trupul ei îi ducea dorul disperat, ca şi inima ei. Îi aparţinea lui, într-o atât de mare măsură încât era o tortură să fie separată de el.

Împături scrisoarea şi o puse într-o pagină de la sfârşitul albumului cu fotografii. Mai erau şi alte scrisori acolo, tot neexpediate. Toate o făceau să roşească, dar ceva o făcea să le păstreze, în loc să le arunce.

Începu să răsfoiască paginile albumului; erau fotografii ale tatălui ei, ale mamei dispărute, ale ei, ale prietenilor de la şcoală.

Toţi arătau la fel, cu excepţia lui Leslie. Pozele ei aveau acum un alt aspect, colorate de dragostea ei pentru Tony şi de gândurile noi despre ea însăşi.

Întotdeauna crezuse că se cunoştea foarte bine, de la copila vioaie care suferise la moartea mamei sale şi adolescenta hotărâtă şi tăcută, care avusese grijă de tatăl său, până la studenta eminentă care-şi găsise drumul la *Ogilvie, Thorpe* şi făcuse carieră.

Acum, îşi privea fotografiile şi vedea o persoană care nu se cunoscuse pe sine, o persoană care fusese incompletă, trăind la suprafaţa propriei sale vieţi, fără să-i

înţeleagă adâncimile.

În acelaşi timp i se părea că vedea viitoarea sa iubire pentru Tony aruncându-şi umbra peste trecut. Privi fetiţa care fusese demult şi desluşi în ochii ei un nou mister. Căci fetiţa nu mai reprezenta doar avatarul din tinereţea femeii adulte de azi, ci embrionul unei femei îndrăgostite. Ascuns în trupul acelei copile aştepta femeia adultă care trăia acum numai pentru iubitul ei – o femeie care abia acum, aşa hotărâse soarta, apăruse din crisalidă ca un uluitor fluture multicolor.

Cât de puţin vorbeşte exteriorul uman despre fiinţa umană, reflectă Leslie. Propria sa persoană atât de controlată, atât de judicioasă, nu-i dăduse niciun semn despre persoana reală din interior, o fiinţă capabilă de mari pasiuni. Cât de puţin îşi cunoscuse inima! Dar numai până când Tony Dorrance intrase în viaţa ei.

Dar acum, în sfârşit, îl întâlnise pe Tony şi-i aparţinea lui, trup şi suflet. La ce să mai încerce să explice sau să înţeleagă? Dragostea îşi este propria ei explicaţie.

Reveni la ultima pagină a albumului ei, unde ţinea suvenirurile întâlnirilor sale cu Tony. Erau câteva notiţe cu ora şi locul întâlnirilor. Câteva ilustrate şi foi de hârtie cu antet, luate din camerele de hotel, pentru a-i aminti orele de extaz petrecute acolo. Erau fotografii cu ea făcute de Tony, cu aparatul său şi câteva ale lui făcute de ea, la insistenţa ei.

Părea potrivit ca albumul gros, document al trecutului ei, să conducă în final la puţinele amintiri preţioase ale perioadei petrecute alături de Tony. Căci Tony arunca asupra întregului ei trecut o nouă culoare, un sens nou. Iar Tony era viitorul ei.

Iar dacă simţeai într-un colţ al inimii ei, că era necredincioasă trecutului pentru că avea astfel de sentimente, acum, până şi aceste ultime scrupule dispărură şi ele, consumate de flacăra ce o ardea din interior.

Leslie închise albumul, spunând adio siluetei palide, solitare, şi aşteptă ca Tony Dorrance să completeze luminile şi umbrele care o vor contura pe noua, adevărata Leslie Chamberlain.

Mai avea de aşteptat doar câteva ore. Apoi va fi a lui. Şi toate necazurile şi preocupările banale din trecut vor fi uitate, asemeni fetiţei din fotografie, o fetiţă care încetase să existe cu mulţi ani în urmă.

Leslie se ridică şi deschise, pentru a douăzecea oară, valijoara în care îşi împachetase lucrurile pentru călătorie. Conţinea o rochie de mireasă simplă, dar frumoasă, de la unul dintre cele mai elegante magazine de pe Michigan Avenue.

A doua zi urma să îmbrace această rochie.

Uimitor, Leslie dormi cea mai mare parte a nopţii. Se trezi devreme, îşi făcu patul şi aranjă ultimele câteva lucruri din apartament. Apoi aşteptă, măsurând camera în sus şi-n jos, privind iar şi iar la ceas.

Supravieţui într-un fel, până la şapte treizeci. Apoi sună la aeroport să fie sigură că zborul 47 nu avea întârziere. Aflând că sosea la timp, emoţionată, nu-şi mai putu stăpâni nerăbdarea. Încuie apartamentul, îşi puse valijoara în portbagajul maşinii şi se îndreptă spre aeroportul *O'Hare.*

În drum, trecu de şoseaua care ducea în centrul oraşului şi la *Ogilvie, Thorpe.* Nu era îngrijorată pentru lucrările de la birou. Toate erau în ordine. Trebuise să muncească mai mult, pentru că o parte esenţială din viaţa unui bun funcţionar superior din lumea publicitară este neîncrederea profundă în a-şi preda altora responsabilităţile sale creatoare.

Leslie aranjase totul cu eforturi deosebite pentru ca roadele muncii sale cu trei clienţi de seamă să fie pe mâini bune.

Parcă maşina şi se îndreptă spre sectorul *Sosiri.* Găsi poarta pentru zborul 47 şi se apropie de ea.

Venise cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme. Cumpără o revistă şi se aşeză în sectorul rezervat celor ce aşteptau, răsfoind paginile fără să le vadă cu adevărat. Nu mâncase nimic în dimineaţa aceea, dar era prea emoţionată ca să-i fie foame.

Treptat, apărură alţi câţiva, rude sau prieteni ai pasagerilor care urmau să vină. Ochii lui Leslie se îndreptară spre ei. Văzu mame care-şi potoleau copii nerăbdători, adolescenţi care stăteau cu o răceală studiată alături de părinţii lor, o tânără care părea stânjenită aşteptându-şi soţul sau logodnicul.

Deşi toţi cei de faţă aveau expresii neutre, Leslie descifra speranţa profundă cu care toţi îi aşteptau pe cei pe care-i iubeau. Şi se simţea legată de ei prin propria sa aşteptare, aproape dureroasă, ca viaţa sa cea nouă să înceapă.

În sfârşit, avionul aterizâ. Păru să-i trebuiască un secol să ruleze până la poartă, iar uşa se deschise cu o încetineală agonizantă. Pasagerii începură să iasă unul câte unul. Chipurile celor ce aşteptau se schimbară, iluminate de bucuria revederii, în timp ce se repezeau să-i îmbrăţişeze pe cei sosiţi.

Totul decurgea teribil de încet.

Leslie observă cum rândurile pasagerilor se îngroşau, devenind un adevărat val. Erau o mulţime de nou-sosiţi, ducându-şi bagajele de mână, serviete diplomat şi sacoşe cu cumpărături! Apoi, încet, încet, valul începu să se subţieze. Leslie era cu inima la gură. Tony s-o afla, probabil, la numai câţiva paşi, câteva secunde, de uşa deschisă.

Dar şirul celor sosiţi se subţia tot mai mult, iar cei care aşteptau se împuţinară. În sfârşit, apărură două stewardese, trăgându-şi valizele pe nişte rame de metal pe rotile. Apoi apărură pilotul şi copilotul, care se îndepărtară

pe coridor.

Leslie rămase singură în sala de aşteptare.

Trecură două minute dureroase. O cuprinse panica, apoi se potoli. Începu să-şi pună o mulţime de întrebări. Să fi pierdut Tony avionul? Îl reţinuse vreo afacere? O sunase acasă, dar ea plecase mai devreme?

Se ridică, se îndreptă hotărâtă spre ghişeul de informaţii şi întrebă dacă era vreun mesaj pentru ea. Nu era.

Rămase câteva minute nehotărâtă în sală. În sfârşit, se decise să nu mai aştepte. Ieşi în parcare, se urcă în maşină şi plecă acasă.

Lăsându-şi valiza în portbagaj, reintră în apartamentul ei, ce părea ciudat de prozaic şi de pustiu, deşi îl părăsise cu numai două ore în urmă.

Formă numărul de telefon al apartamentului lui Tony din Atlanta. Niciun răspuns.

Se gândi la compania lui Tony. Abia acum îşi aminti că el nu-i dăduse niciodată numărul de telefon de la serviciu. Îi spusese că era inutil să încerce să-l caute acolo, întrucât nu era niciodată la birou. Acceptase atunci explicaţia aceea fără să pună vreo întrebare. Acum, nu avea de ales. Trebuia să sune la *Price-Davis.*

Obţinu numărul de la informaţiile interurbane. Îl formă cu atenţie, nefiind obişnuită cu el.

Îi răspunse o voce ce suna foarte îndepărtată.

— *Price-Davis.* Vă putem fi de folos?

— Da, vă rog. Încerc să dau de domnul Anthony Dorrance. Cred că lucrează la serviciul de vânzări; îmi pare rău că nu vă pot da mai multe informaţii. Aţi putea să-i căutaţi numele în cartea de telefon a companiei şi să-mi faceţi legătura cu el, vă rog?

— Un moment.

Urmă o pauză lungă. Leslie stătea, bătând cu vârful pantofului în podea şi cu degetele în masă. Valul de panică

creştea, curprinzându-i toate gândurile, dar luptă cu vitejie împotriva lui, amintindu-şi de imaginea lui Tony şi de dragostea lor.

Într-un sfârşit, vocea se auzi din nou.

— Alo?

— Da, sunt tot aici, spuse Leslie cu un râs uşor încordat.

— Ei bine, domnişoară, am verificat şi cu şeful de personal. N-avem niciun angajat pe nume Anthony Dorrance. A lucrat la serviciul vânzări timp de un an şi umătate şi a fost concediat toamna trecută, Nu mai lucrează la noi.

Urmă o tăcere uluită.

— Eu… ce funcţie avea? întrebă Leslie.

— Nu există un titlu, domnişoară. Cred că agent de vânzări.

— Bine, vă mulţumesc.

Leslie puse receptorul în furcă cu degete tremurânde. Acum ştia că era ceva foarte grav. O lumină nouă şi nemiloasă era aruncată asupra tuturor emoţiilor sale din ultimele câteva luni, emoţii care-i azvârliră în faţă lipsa lor de legătură cu realitatea obişnuită. În tot timpul acesta, fusese ca în transă. Într-o singură clipă, vălul de pe ochi i se ridică şi realitatea dură o lovi cu toată puterea.

Formă din nou numărul companiei *Price Davis* şi ceru să vorbească cu şeful de personal, serviciul vânzări.

— Personalul, cu ce vă putem ajuta?

— Bună ziua, spuse Leslie, mimând stilul alert al omului de afaceri. La telefon domnişoara Weatherbee, de la *Ogilvie, Thorpe.* încercăm să dăm curs unei cereri de angajare din partea domnului Anthony Dorrance, iar răspunsul dumneavoastră nu a ajuns încă.

— Dorrance? în vocea bărbatului răsuna o notă precaută care nu-i scăpă lui Leslie.

— Da. Anthony Dorrance. Aţi putea să-mi spuneţi, de

exemplu, de ce a fost concediat?

— Un moment, vă rog.

Urmă o pauză.

— Am găsit dosarul, se auzi vocea de bărbat. Spuneţi că nu aţi primit o copie? Puteţi să-mi daţi adresa dumneavoastră?

Leslie dădu adresa biroului ei. Era curioasă să vadă ce spunea dosarul.

— Dacă nu vă deranjează, spuse ea, suntem cam presaţi de timp. Avem câteva cereri pentru acelaşi post. Vreau să ştiu doar dacă a fost o concediere de rutină sau a existat o altă cauză. Îmi puteţi citi recomandarea dată de departamentul dumneavoastră? Ar fi de mare ajutor.

— Păi, ca să vă spun adevărul nu există nicio recomandare în dosarul lui, spuse. În condiţiile date, am considerat că omisiunea era egală cu a-i face un serviciu lui Tony. Ştiţi, Tony era talentat, dar complet de neîncredere. Se întorcea dintr-un voiaj cu o săptămână mai târziu, fără niei o explicaţie. Uneori, încheia afaceri fabuloase. Alteori îi enerva pe clienţi până într-atât încât renunţau la noi. Şi mai era – mă rog, nu se putea conta pe el. Aşa că l-am concediat.

După ton, Leslie bănui că mai era ceva. Dar era o problemă prea delicată ca să poată fi spusă la telefon şi, neîndoielnic, nu era nici în dosar. Poate că dacă Leslie ar fi fost bărbat, cel de la celălalt capăt al firului i-ar fi spus despre ce era vorba.

— Apreciez sinceritatea dumneavoastră, zise ea. Aştept să-mi trimiteţi dosarul.

— Pleacă cu poşta de după-amiază, spuse el. Îmi pare rău că nu v-am putut da ştiri mai bune.

— Niciun necaz, minţi Leslie. Atât timp cât mi-aţi dezvăluit adevărul. Vă mulţumesc încă o dată.

Închise telefonul.

Leslie rămase pe canapea mult timp, privind în gol. Minutele treceau. Nu se gândea la nimic.

După o oră, i se făcu foame. Nu mâncase nimic toată ziua şi era deja amiază.

Se duse la bucătărie şi-şi făcu un sandviş. Duse sandvişul ta gură şi fu cuprinsă de o greaţă ameţitoare. Aruncă sandvişul la gunoi. Îşi făcu o ceaşcă de ceai şi o urmări cum se răceşte pe masă, lângă ea. Se uită la ceasul de perete din bucătărie. Era aproape ora unu.

După-amiaza trecu, târându-se ca un bătrân în baston. Părea interminabilă. Apartamentul tăcut era ca o criptă.

Leslie stătu în bucătărie, apoi reveni în salon şi, în sfârşit, se duse în dormitor şi zăcu în pat, resimţind acut durerea şi străduindu-se să priceapă ce i se întâmplase.

O parte din ea spera chinuitor că în orice minut va suna telefonul, că va auzi o bătaie în uşă şi că acest coşmar va lua sfârşit, că Tony va fi aici, gata să se însoare cu ea, să-i alunge durerea. Intensitatea speranţei aproape că o sfâşia.

Ştia însă adevărul.

Aşteptă toată ziua. La miezul nopţii, adormi îmbrăcată, fără să se învelească. Nu simţea absolut nimic. Propriile ei gânduri îi erau străine. Unica realitate era singurătatea.

Valiza rămăsese afară, în portbagaj, cu hainele, câteva articole de toaletă, rochia de nuntă şi speranţele ei.

Sâmbătă dimineaţa, începu să gândească lucid. Se trezi, făcu un duş, îşi aranja părul şi se machie cu grijă. Mâncă un castron de cereale cu lapte, îl vomă cinci minute mai târziu şi aşteptă o oră înainte de a încerca să mănânce din nou. De data asta, o ceaşcă de supă.

Stătu în apartament tot sfârşitul de săptămână, gândindu-se. Cu o răbdare infinită, analiză ce i se întâmplase şi ce urma să se întâmple de-acum înainte.

Examina posibilitatea de aşi continua viaţa ca şi cum Tony n-ar fi existat. Se putea duce pur şi simplu la birou, luni dimineaţă, să-şi reia activitatea şi să încerce să uite.

Dar ştia că-i era imposibil. Schimbarea petrecută în ea nu-i va permite.

Până luni dimineaţa, luase o hotărâre. Îl sună pe Bud Owens la *Ogilvie, Thorpe* şi-i comunică demisia. Va veni o prietenă să-i ia lucrurile, mai adăugă. Atunci când Bud îşi exprimă nedumerirea, îi comunică rece că acceptase o slujbă în altă parte.

Luni, înainte de prânz, îi comunicase proprietarului că se mută. Aranjă în grabă cu o vecină să-i cumpere mobila. Împacheta două geamantane cu lucruri de strictă necesitate. Aruncă restul hainelor şi obiectelor.

Într-unul din geamantane se afla albumul de fotografii. Între ultimele pagini stătea scrisoarea pe care i-o scrisese lui Tony, dar pe care nu o expediase, împreună cu câteva fotografii de-ale lui şi amintiri ale poveştii lor de dragoste. În graba de a părăsi oraşul, nu se gândise să arunce această dovadă modestă, dar elocventă, a marii ei iubiri.

La ora şapte seara, luni, se urca în maşină şi părăsea oraşul. Nu ştia încotro se îndrepta. Dar, pentru prima dată în luni de zile, dacă nu ani, ştia unde fusese.

Şi, mai important decât orice, ştia cât de scump plătise această călătorie. Leslie era însărcinată.

20

New York City

La 15 martie 1972 a avut loc mult amânata adunare generală a acţionarilor lui *Lazarus International.*

Jordan Lazarus stătea ca pe jar. Făcuse tot ceea ce era omeneşte posibil să-şi convingă acţionarii să nu

accepte tentanta ofertă venită din partea lui Victor Considine. Trimisese scrisori după scrisori care preconizau viitorul impresionant al lui *Lazarus International,* ca o corporaţie independentă, dând detalii ale rezultatelor dezastruoase ce urmau să apară după preluarea de către *Considine Industries.*

În timpul acestor săptămâni agitate, aşteptase în van un semnal că acea adunare fatală a acţionarilor nu va avea loc. Semnalul nu putea veni decât din partea Barbarei Considine. Influenţa pe care o avea asupra tatălui ei era singurul lucru care stătea între Jordan şi pierderea imperiului pe care-l ridicase din nimic în răstimpul a zece ani de zile.

Dar Barbara nu-l sunase. Nici nu-i răspunsese la numeroasele mesaje pe care i le lăsase.. în urma nopţii petrecute în camera sa de la hotelul *Alhambra,* din White Plains, sperase că Barbara i se va alătura împotriva tatălui ei. Tăcerea ei însemna clar că nu avea de gând să-l ajute.

Adunarea acţionarilor avu loc în sala de bal a hotelului *Waldorf-Astoria* din New York. Au fost citite procesele-verbale ale ultimei adunări. Au fost discutate câteva probleme curente ale afacerii. Apoi, într-o atmosferă încărcată, de aşteptare electrizantă, fu anunţat punctul principal al ordinii de zi.

— Se propune, spuse preşedintele adunării, ca acţionarii lui *Lazarus International* să accepte o ofertă în numerar în valoare de şaptezeci şi cinci de dolari pe acţiune din partea lui *Considine Industries, Inc.* din New York. Am putea număra voturile, vă rog?

Numărarea voturilor şi ale reprezentărilor prin procură dura aproape o jumătate de oră. Dar rezultatul era clar după numai câteva minute. Când numărătoarea voturilor a luat sfârşit, preşedintele se ridică să vorbească. Părea obosit şi descurajat.

— Domnule preşedinte, domnilor membri ai consiliului director, stimaţi acţionari şi angajaţi, începu el.

Acţionarii lui *Lazarus International* au votat să accepte oferta în numerar din partea lui *Considine Industries.* Începând cu această adunare, *Considine Industries* va deţine şaizeci şi nouă de procente ale acţiunilor lui *Lazarus International, Inc.*

În sala de bal se auzi un suspin. Bătălia luase sfârşit. Jordan Lazarus pierduse.

Jordan se întoarse spre Sam Gaddis, asistentul său. Ochii lui Sam erau plini de lacrimi.

— Am fost înfrânţi, spuse Sam. Credeam sincer că vom reuşi, până la sfârşit.

Jordan îi puse lui Sam o mână pe umăr şi-l strânse afectuos.

— Am încercat, spuse el. Nu o lua în tragic. Viitorul este o carte deschisă.

Jordan îl lăsă pe Sam şi se alătură preşedintelui de şedinţă. Reveniră să închidă adunarea şi să înceapă procesul greoi al distrugerii lui *Lazarus Internationa!.* Se terminase.

Sau aproape că se terminase.

La o jumătate de oră după votul crucial, mulţimea adunată forfotea încă prin sala de bal, când preşedintele sună din clopoţel.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el cu voce înăbuşită, trebuie să vă dau o veste tristă. La ora nouă seara, Victor Considine a murit de un atac de cord la reşedinţa sa din Manhattan.

Se lăsă tăcerea peste întreaga adunare. Toată lumea fusese luată prin surprindere.

Jordan Lazarus se întoarse să se uite la Sam care-l privea întrebător. Sam se gândea ce putea să însemne acest eveniment pentru Jordan, pentru el însuşi, pentru *Lazarus International.*

Jordan îşi dădea seama că moartea lui Victor

Considine nu schimba nimic referitor la votul de azi. *Lazarus International* fusese preluat de *Considine Industries.* Nu avea importanţă cine era la conducerea lui *Considine.*

Sau avea?

În spatele celor ce avuseseră loc astăzi, Jordan începea deja să vadă o umbră subtilă ce nuanţa totul.

Se hotărî să se ducă acasă şi să se gândească pe îndelete.

În aceeaşi noapte, târziu, în apartamentul său, Jordan stătea liniştit în balansoar şi medita.

Reflecta la cât pierduse şi încotro trebuia s-o apuce acum.

Ştia că nu era terminat. Nici gând. Propriile sale acţiuni la *Lazarus International,* prin vânzarea către *Considine Industries,* aveau să-i aducă un profit considerabil. Se simţea în stare să o ia de la capăt şi să-şi construiască un alt imperiu. De fapt, ideea îl incita. Avea o încredere deplină în talentul său creator.

Pe de altă parte, se simţea obosit de tot efortul făcut, construind *Lazarus International* până la dimensiunea de acum. Obosit de bătălia împotriva lui *Considine Industries.* Dar, cel mai mult, obosit de faptul că dăruise atâta din sine, din personalitatea sa, chiar din sufletul său într-o cruciadă a cărei valoare reală i se părea acum ciudat de neînsemnată.

De ce fac asta? întrebarea îl urmărise pe Jordan ani la rând. Părea să existe o contradicţie adâncă între ascensiunea statornică a vieţii sale de om de afaceri şi chemarea slabă, dar distinctă, a propriului său eu. Se obişnuise demult cu acea contradicţie – atât de pregnant descrisă de sora sa iubită, Meg – dar nu fusese în stare să scape de ea. Prezenţa ei constantă în viaţa lui era copleşitoare şi oarecum demoralizantă.

În seara aceea, stând în apartamentul său, punând în

balanţă ce câştigase şi ce pierduse, se gândi pentru *o* clipă că asta ar putea fi ocazia de a scăpa din moara de măcinat nervi pe care şi-o construise cu patrusprezece ani în urmă şi de a se orienta într-o cu totul altă direcţie. Profitul adus de *Lazarus International* îl făcea deja bogat.

De ce să nu se oprească acum?

În loc să continue lupta nesfârşită pentru a forţa lumea să se încline în faţa voinţei lui, de ce să nu încerce să descopere persoana reală din spatele acelei voinţe?

Există ceva specific marii averi. Banii nu au făcut o persoană mai demnă, mai fericită şi mai împăcată cu sine. Nu au oferit nici înţelegere, nici împlinire. Au creat numai dorinţa stranie, de neconirolat, de a aduna tot mai mulţi bani. O dorinţă ce se alimentează prin auto-satisfacere, astfel că nicio sumă de bani nu este suficientă.

Succesul este oarecum fals. E ca un veşmânt auriu admirat de alţii, dar care, privit în oglindă, arată ca hainele cele noi ale împăratului. Nu mai rămâne absolut nimic. Aceasta pentru că succesul nu vine din interior, ci din afară, din eforturile cuiva şi din efectul asupra celor din jur.

Poţi merge din succes în succes, continuu, fără a te apropia însă de cunoaşterea de sine.

Gândurile astea îl obsedau pe Jordan. Cu atât mai mult cu cât încercase din greu să le nege ani în şir. Dar în seara aceasta păreau să-i ofere o şansă.

Dorea s-o sune pe Meg. Ea va înţelege ce simţea. Ea, mai mult decât oricine altcineva, înţelesese de ce Jordan făcea ceea ce făcea şi la ce renunţase când devenise un om de lume, un om de acţiune. Ei, mai mult decât oricui, îi păsa de sufletul lut, poate chiar mai mult decât lui însuşi.

Ştia că Meg aştepta veşti privind rezultatul adunării acţionarilor, precum şi fraţii lui, mama şi Louise. Putea să-o sune chiar acum. Nu ca să-i spună lui Meg că fusese înfrânt, ci să-i spurcă că în seara asta i se deschisese o

nouă poartă, o poartă prin care intenţiona să păşească.

Se ridică şi se îndreptă spre telefon.

Înainte de a ajunge la el, se auzi soneria. Privi încă o clipă telefonul, apoi se îndreptă spre uşă.

Făcu ochii mari când văzu persoana din pragul uşii.

Era Barbara Considine.

Purta o blană de samur, care părea indecent de opulentă şi în acelaşi timp rece şi inumană ca şi bijuteriile scumpe pe care le purta şi rochia neagră de sub haină.

— Mă surprinde să te văd aici, spuse Jordan.

Se aştepta ca Barbara să fie ocupată cu înmormântarea sau să fie mâhnită din cauza morţii tatălui ei.

Păru să nu-i fi auzit remarca.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Fireşte.

Jordan era neobişnuit de relaxat, chiar apatic, când făcu un pas înapoi s-o lase să intre.

O ajută să-şi scoată haina şi i-o agăţă în dulapul din perete. Avea o privire pierdută, preocupată.

— Pot să-ţi ofer ceva? întrebă Jordan, cu un zâmbet. Cafea?

Ea clătină din cap. Părea alta decât tânăra pe care şi-o amintea, tânăra tristă cu care aproape că făcuse dragoste. Părea mai matură, mai puternică, mai hotărâtă. Vulnerabilitatea ei de copilă era aproape estompată de acest aspect de femeie hotărâtă. Dar efectul general era al singurătăţii care inspiră milă.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Stătea acolo, privindu-l. Sigur, pe chipul ei era zugrăvită mâhnirea. Dar părea oarecum disimulată. Nu era mâhnirea clară, deschisă, a unei persoane care pierduse pe cineva drag.

— Îmi pare rău pentru compania ta, răspunse ea.

Jordan ridică din umeri.

— Cum a venit, aşa s-a dus. Doreşti un coniac?

— Orice.

Se duse în bucătărie şi turnă două porţii de *Armagnac.* Când reveni, ea stătea acolo unde o lăsase. Când îi oferi paharul, ea-i zâmbi.

— Nu eşti cu adevărat supărat, nu-i aşa? întrebă ea. Ceea ce s-a-ntâmplat azi nu te supără cu adevărat, nu?

Jordan reuşi să afişeze o nonşalanţă pe care de fapt nu o simţea.

— Viaţa merge înainte, spuse.

— Nu şi pentru tatăl meu.

Răspunsul ei îl nedumeri. Făcu ochii mici.

— De ce nu iei loc? o invită. Poate că eşti mai afectată decât îţi dai seama.

Se aşeză. Mica poşetă de seară pe care o ţinea în mâini părea extraordinar de scumpă.

— Afectată? repetă ea, studiindu-i chipul lui Jordan. Nu sunt afectată. Tata a fost un monstru. Mi-a nenorocit viaţa. Mă bucur c-a murit.

Urmă o tăcere în care Jordan medita la amărăciunea acestor cuvinte şi la disperarea ascunsă în spatele lor.

O avea în faţă pe una dintre cele mai bogate moştenitoare din lume. Arăta ca un copil înfricoşat care încerca să joace rolul-unei femei scârbite de lume. I se făcu milă de ea. Nu aveai nevoie de multă imaginaţie ca să-ţi închipui viaţa alături de Victor Considine.

Barbara se gândea la ironia situaţiei, Jordan, cel înfrânt, era rece şi controlat. Ea, a cărei corporaţie îi înghiţise compania, chiar în această după-amiază, se simţea de parcă pierduse totul.

— Jordan, începu ea pe un ton hotărât, de afaceri.

— Da? răspunse el, lăsându-se pe spătarul canapelei.

Urmă o pauză lungă, apăsătoare. Îşi dădea seama că era măcinată de o dilemă nerostită. Părea să ezite. Apoi se aplecă înainte şi-l privi, de parcă încerca să-şi facă curaj,

— Jordan, spuse ea brusc, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Jordan nu scoase un cuvânt. Se întrebă dacă nu cumva femeia îşi ieşise din minţi. Poate că durerea pe care încerca să o ignore îi afectase puterea de judecată.

Văzându-i privirea albă, Barbara lăsă paharul de coniac pe masă.

— Am moştenit astăzi cincizeci şi şase de procente din acţiunile lui *Considine Industries,* spuse. Sunt acţionarul majoritar şi preşedinta consiliului. Pot face ce vreau cu compania. O pot vinde mâine, dacă vreau.

Îl privi în ochi.

— Căsătoreşte-te cu mine, Jordan, spuse ea.

— De asta ai venit? întrebă el. Îmi pare rău pentru tatăl tău, dar…

— Căsătoreşte-te cu mine şi vei reintra în posesia companiei tale, îl întrerupse ea. Te vei ocupa şi de programul de cercetare al noului medicament. Şi vei dispune de toţi banii care-ţi trebuie pentru dezvoltarea lui. Vei avea deplină libertate să faci cum crezi de cuviinţă. Eu nu-ţi cer nimic. Decât să fii soţul meu.

Jordan se lăsă pe spate şi o studie. Nu-i venea să creadă. Se aştepta ca în seara aceasta ea să stea acasă, îndoliată. În schimb, iat-o stând aici, imperturbabilă, oferindu-i un târg, ca un veritabil om de afaceri.

Dar era un târg crud, cel puţin pentru ea. Se întrebă dacă îşi dădea seama de asta.

Barbara păru să-i citească gândurile.

— Nu va trebui să mă iubeşti, spuse foarte detaşată. Nu va trebui să… să-mi faci copii. Poţi să te vezi cu alte femei, De fapt, presupun că vei dori asta. Ar fi un fel de… înţelegere, între noi doi.

O privi fix. Părea complet transfigurată de scopul ei întunecat şi totuşi, era aceeaşi biată tânără femeie singuratică dintotdeauna, Dezolarea îi conferea o demnitate impresionantă, chiar şi în acest moment umilitor.

— Nu cred c-ar fi corect, spuse el precaut. Cred c-ar fi o greşeală.

— Toată viaţa mea a fost o greşeală, replică Barbara. Este ocazia de a face un lucru cum trebuie. Trebuie să vezi lucrurile din perspectiva mea, Jordan.

Înţelese ce voia să spună. Din perspectiva ei, cu tot trecutul ei mizerabil, căsătoria cu el – chiar şi o căsătorie de formă – era un pas înainte. Dar nu era convins. Mila pentru ea, chiar simpatia, nu justificau o căsătorie fără dragoste.

Jordan clătină din cap.

— Nu mă pot căsători cu tine. N-ar fi drept.

Expresia din ochii ei se schimbă. În ei i se citea viclenia. Nu-i stătea bine.

— Atunci nu o să-ţi primeşti compania înapoi, nici produsul, spuse ea. Vor rămâne la *Considine.*

Jordan încercă să o convingă.

— Am crezut că eşti o persoană morală, cinstită, spuse el. Credeam că ştii să procedezi cum se cuvine. Ceea ce-mi propui ar fi rău pentru mine, dar mult mai rău pentru tine. Chiar poţi să te joci astfel cu vieţile oamenilor?

Îşi îngustă ochii.

— Eşti, cu adevărat fiica tatălui tău? adăugă el.

Ochii Barbarei fulgerară scurt, de parcă lovise drept la ţintă – şi apoi se stinseră. În anii care au urmat, Jordan va avea destul timp să se gândească la ce însemnase asta.

— Tatăl meu a fost cel mai rău lucru de care am avut parte în viaţă, spuse ea. Dar m-a învăţat ceva. În lumea asta, nu poţi obţine ceea ce doreşti fără să ai un

ascendent.

Îl privi pe Jordan în faţă.

— Acum am acest ascendent.

— Nu, dacă mă spăl pe mâini de tine şi de Leo Kaminsky şi de *Lazarus International,* contracară Jordan. Mai sunt broaşte în lac. Mai există şi alte şanse. Am toată viaţa înainte.

Ea zâmbi.

— Credeam că vrei să intri în istorie, spuse ea.

Din nou, Jordan fu izbit de mintea ei rece de om de afaceri. Nu-şi dăduse seama că avea astfel de instincte. Proceda exact cum ar fi făcut şi tatăl ei. Ştia că el îşi punea mari speranţe în Leo şi în cercetările lui. Şi i le flutura în faţa ochilor.

— N-ar fi o căsătorie adevărată, spuse. Nimic nu o poate justifica, Barbara.

Simţind rezistenţa lui hotărâtă, Barbara aborda o altă cale. Privirea rece fu înlocuită de o expresie de implorare.

— Nu te rog să mă iubeşti, spuse ea. Nu-ţi cer inima. Şi nu trebuie să dăinuie pentru totdeauna. Dar eu nu pot să continui de una singură, nu acum. Cred că poţi înţelege asta. Tata tocmai a murit... Am nevoie de ajutor să înţeleg cine sunt şi ce se întâmplă. Când ai încercat să mă curtezi, ai făcut-o pentru afaceri. Dar simţeai ceva îmi dădeam seama. Poate milă, dar pentru mine a fost de-ajuns. M-ai făcut să mă simt dorită. Să mă simt om. Sunt gata să te ajut, dacă mă ajuţi şi tu. Înţelegi?

Se opri. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Spuneai că-mi eşti prieten, continuă. Îţi aminteşti? Minţeai atunci?

Cuvintele loviră drept la ţintă. Nu minţise când îi oferise prietenia. Simţise ceva pentru ea.

Apoi, exista o logică în propunerea ei. Tatăl ei îi furase lui Jordan ceva la care muncise din răsputeri.

Barbara se oferea să i-l înapoieze. Şi mai spunea că

mariajul nu trebuia să dăinuie. Mândria lui Jordan şi dragostea pentru imperiul înălţat din nimic îi reveniră în minte cu intensitate.

Se decise să-i spună un adevăr dureros.

— Nu te iubesc.

— Ştiu asta. Stătea cu ochii plecaţi. În acel moment, arăta demnă de milă. Patosul ei copilăresc şi bravada îi rupseră inima lui Jordan.

— Vrei să mă prefac că te iubesc? o întrebă el.

— O, nu, răspunse ea. Nu trebuie să te prefaci deloc. Numai să fii bărbatul care eşti. Să mă ajuţi să depăşesc acest moment. Fii doar ceea ce spuneai că voiai să fii. Altfel… nu ştiu ce-o să se întâmple.

Înţelese pe loc cât de disperată era ea cu adevărat. Odată cu moartea tatălui ei, întreaga sa lume se prăbuşea. Ruşinea şi sila de ea însăşi erau pe punctul de a o copleşi. Îl putea avea pe Jordan cu preţul a câtorva sute de milioane de dolari. Pentru o femeie care dispreţuia bogăţia cum o făcea ea, era un preţ mic. Se lupta acum pentru viaţa ei.

Jordan dăduse uitării gândul de a părăsi lumea afacerilor. Căsătoria cu ea nu era un preţ prea mare pentru a recupera ceea ce muncise din greu să realizeze.

Când vorbi, era împins de o combinaţie stranie de milă şi de ambiţie.

— Bine, spuse. O să mă căsătoresc cu tine.

Tristeţea de pe chipul ei se preschimbă în uşurare.

Veni lângă el şi-l înconjură cu braţele. Din ochi îi curgeau lacrimi.

— O, mulţumesc, Jordan. Mulţumesc, plânse ea la pieptul lut. Ştiu că nu însemn nimic pentru tine. Nu mă aştept să însemn ceva pentru tine. Dar nu vei regreta. Îţi jur.

Îşi aminti de noaptea de la *Alhambra,* când dormise cu ea în braţe şi o privise când se trezise dimineaţa.

Păruse ca o fetiţă dormind. I se citea însă atâta tristeţe şi singurătate în spatele ochilor închişi. Singurătatea aceea îl înduioşase.

O îmbrăţişă, sărutându-i obrajii, O ţinea atent, nu prea aproape. În acest moment i se părea că merita să-i ofere tandreţe, chiar milă, dacă asta o ajuta să scape din iadul trecutului ei. Dar nu îndrăznea să-i ofere mai mult decât era pregătit să dea. Nu trebuia să o lase să-l înţeleagă greşit.

Îi simţea trupul cald în braţele lui. O trase mai aproape şi o bătu liniştitor pe spate. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui. El nu-i putea vedea ochii care priveau fix pe lângă el, spre perete.

Aveau o privire hotărâtă şi rece.

*

CARTEA DOUA
MIEZUL NOPŢII

21

Trei ani şi jumătate mai târziu, Johnsonville, Long Island

Ross Wheeler avea o slăbiciune pentru dulciuri.

La cincizeci şi unu de ani, era supraponderal. Doctorul îl avertizase deja de câteva ori. Dar Ross muncea foarte mult ziua întreagă şi găsea că-i era pur şi simplu imposibil să-şi refuze o felie de plăcintă după masa de seară, câteva prăjiturele sau, cel mai mare păcat dintre toate, două cornete cu îngheţată gustoasă de vanilie,

franţuzească, garnisită cu sos caramel şi nuci pisate.

Roy conducea o mică agenţie de publicitate denumită *Wheeler Advertising, Inc.* Agenţia era acum un mandatariat al unui lanţ naţional denumit *Modern images.* Cu doi ani în urmă, Ross îşi vânduse agenţia pentru că nu mai făcea faţă tensiunii de a o conduce de unul singur, urmărind fluctuaţiile sălbatice ale venitului său în funcţie de mersul afacerilor. Avea nevoie de un oarecare grad de siguranţă, acum că fiicele sale erau la colegiu.

I se părea că muncea şi mai intens de când îşi vânduse agenţia. La cei paisprezece mii de locuitori ai săi, Johnsonvilâe era un orăşel ce se transforma rapid datorită expansiunii neîndurătoare ce cuprinsese întregul Long Island. Doar centrul comunal rămăsese neatins de progres. Bisericile, băcănia, magazinul universal şi banca arătau exact ca în urmă cu treizeci şi cinci de ani. Dar se făcuseră parcelări pentru construcţii de noi locuinţe ce se întindeau dinspre marginea oraşului, din vecinătatea căii ferate, înspre cele ce depăşeau zona oraşului Reedsburg, la numai douăzeci de kilometri depărtare.

Dezvoltarea însemna noi întreprinderi răsfirate pe tot cuprinsul zonelor învecinate. Iar noile întreprinderi aduceau noi clienţi pentru reclamă. În neobişnuita sa calitate de preşedinte, în loc de cea de patron unic, Ross trebuia să primească ordine de sus. Iar ordinele spuneau că trebuia să-şi extindă operaţiunile pentru a ţine pasul cu timpul. Ceea ce însemna muncă asiduă şi multă responsabilitate.

Un motiv în plus pentru ca, la sfârşitul unei zile lungi, Ross să simtă nevoia de a se delecta cu un desert binemeritat după o cină solitară.

Avertismentele doctorului Kumel deveneau tot mai severe, acum că Ross trecuse de cincizeci de ani.

— Nu vrei să trăieşti să-ţi vezi fetele măritate şi cu copii? îl întrebase el pe Ross la sfârşitul ultimului examen medical anual. Cincizeci decani nu sunt de colo, Ross. Cu

un colesterol ca al tău, oricând se poate întâmpla ceva grav şi se alege praful de totul. Sunt sigur că nu vrei aşa ceva.

Era adevărat, Ross nu dorea asta. Dar ultimii ani fuseseră atât de dificili încât pur şi simplu nu găsea tăria de a începe regimul spartan recomandat de doctor.

Se împlineau zece ani de când Ross îşi pierduse soţia. Ruth murise după o boală uluitor de scurtă, lăsându-l pe Ross singur cu două fetiţe.

Fetele, Dina şi Nancy, aveau pe atunci opt şi zece ani. De atunci, Ross făcuse ore suplimentare pentru a aduna destui bani ca să le trimită la colegiu. Le promisese fiecăreia că nu vor fi nevoite să frecventeze universitatea de stat, ci îşi vor putea alege orice colegiu particular doreau.

Se ţinuse de promisiune. Nancy era în anul doi la *Eastman School of Music,* la Universitatea din Rochester – slavă Domnului, avea bursă – iar Dina tocmai intrase la *Indiana.* Ambele fete erau mulţumite şi nu bănuiau cât de aproape de sărăcie ajunsese tatăl lor ca să le poată trimite acolo.

După cum stăteau lucrurile, Ross era departe de a fi înstărit. De-abia putea face faţă ratelor pentru plata ipotecii pe casă, întreţinerii fetelor şi cheltuielilor necesare, pentru a-şi cumpăra un costum de haine şi cravatele pe care le purta la birou. Nu-i mai rămânea nimic. Fetele lucrau vara, Dina la banca din, oraş, iar Nancy într-o tabără de fete de lângă Southampton.

Era o viaţă dură şi Ross trebuia să lucreze atât de multe ore la agenţie, încât îi rămânea prea puţin timp pentru distracţii. Juca tenis o dată pe săptămână cu un vechi prieten din cartier şi, din când în când, lua masa de duminică cu o rudă sau una dintre fetele de la birou. Restul timpului şi-l petrecea singur, vlăguit de muncă, de grija baniior şi de singurătate.

Era atunci de mirare că-şi permitea o consolare

gastronomică la sfârşitul unei zile obositoare? Ce era aşa teribil într-o bucată de plăcintă, o felie de cozonac cu cacao, sau câteva fursecuri? Cel puţin nu bea. Renunţase la martini în anul următor morţii lui Ruth, dându-şi seama că a bea de unul singur nu aducea nimic bun unui om cu poziţia sa socială.

Ross nu era neatrăgător pentru un bărbat de vârsta lui. E adevărat, mai dăduse drumul la curea cu vreo două găuri, faţă de anii trecuţi. Dar în costum şi cravată, arăta chiar prezentabil. Avea păr cărunt, ceva mai rar în creştet, ochi căprui plini de umor şi duioşie şi un ten sangvin care-i dădea aspectul unui bărbat energic. Dimineaţa, când pleca la birou, arăta proaspăt şi inteligent şi mirosea a colonia care-i plăcea lui Ruth. La sfârşitul zilei, sigur, era şifonat, cu părul vâlvoi din cauza obiceiului de a-şi trece mâna prin el, iar mirosul de tutun şi transpiraţie se combina cu cel de colonie. În general, însă, Ross Wheeler era un bărbat chipeş, chiar atrăgător. Avea şi el o slăbiciune, dar îi lăsa pe doctori să se îngrijească de asta. El avea probleme mai presante.

Datorită slăbiciunii sale pentru dulciuri ajunse Ross o cunoască pe Leslie.

Biblioteca publică începuse să ofere gratuit gogoşi şi cafea în fiecare sâmbătă dimineaţa, ca mijloc de încurajare a dragostei de carte printre cetăţenii din Johnsonville. Gogoşile se ofereau de la ora nouă la ora unsprezece şi bibliotecarele făcuseră pariu că aceia care le mâncau nu vor îndrăzni să plece de la bibliotecă fără să împrumute o carte.

Ross nu mai fusese la bibliotecă de ani de zile. Ca mulţi salariaţi, era prea ocupat. Dar acum dobândise obiceiul stânjenitor de a intra în vechea clădire a bibliotecii din oraş, cu o expresie preocupată pe chip, ridicând o sprânceană şi spunând admirativ:

— Gogoşi? Drăguţ din partea dumneavoastră.

Doamna Babbage, bibliotecara şefă, zâmbea şi se distra de minune în timp ce Ross înfuleca două gogoşi, una cu glazură de zahăr şi alta cu glazură de ciocolată. Apoi, Ross se grăbea către rafturi şi găsea ceva de citit, de obicei un roman de spionaj sau o carte despre cel de-al doilea război mondial. Rareori izbutea să termine cartea în trei săptămâni, pentru că adormea devreme după o zi de muncă. Dar continua prefăcătoria, apărând în fiecare sâmbătă dimineaţa pentru a returna cărţile, pentru a împrumuta altele şi pentru a-şi mânca gogoşile.

Într-o zi, observă o bibliotecară pe care n-o mai văzuse până atunci. Era o fată înaltă, foarte drăguţă, cu un păr roşcat, buclat, şi ochi căprui, scânteietori. Nu părea să fie mult mai mare decât fetele lui.

Legă o conversaţie cu ea, în timp ce-şi mânca gogoşile. Îi spuse că se numea Leslie. Fusese cândva studentă la colegiu! *Sunny Stony Brook,* se retrăsese „temporar” şi muncea aici până când se hotăra ce să facă în continuare.

Era o persoană veselă şi prietenoasă. Ross o îndrăgi pe loc. Avea o piele albă ca laptele, pistruiată, şi un aer energic, alert. Dar era prea slabă,– se gândea Ross. Iar odată, când îi văzu chipul în timp ce ea se credea neobservată, desluşi pe chipul ei atrăgător o expresie tristă care nu era niciodată vizibilă când vorbea cu cititorii sau cu celelalte bibliotecare.

O întrebă pe doamna Babbage de când lucra Leslie la bibliotecă.

— Să vedem, îşi încreţi fruntea bibliotecara, căreia îi plăcea să fie exactă în totul. Doi ani şi cinci luni… Nu. Doi şi jumătate, exact. Tocmai plecase Janice, fosta mea angajată. Am pus un anunţ la avizierul din scuar pentru un post de ajutor de bibliotecar. Leslie a intrat, am discutat şi, cinci minute mai târziu, s-a şi apucat de lucru printre rafturi.

Ross dădu din cap.

— E o fată drăgujă, comentă el, Prea slăbuţă însă.

Doamna Babbage ridică din umeri.

— Exact asta i-am spus când am angajat-o. Atunci era şi mai rău. Părea de-a dreptul bolnavă, i-am spus să se ducă la doctor. Nici nu voia să audă. Mi-a spus că are un metabolism hiperactiv. Am invitat-o de zeci de ori la mine acasă, la cină, dar întotdeauna găseşte o scuză să nu vină. Ca să vă spun adevărul, datorită ei au apărut gogoşile, în fiecare săptămână aduceam o cutie de gogoşi, încercând să pun ceva carne pe oasele lui Leslie, N-a ţinut, dar a avut ideea de a folosi gogoşile ca să atragem cititori. Leslie e foarte isteaţă. Păi, la numai o săptămână de când a început să lucreze aici, a început să vină cu sugestii pentru aşezarea în rafturi şi clasificarea cărţilor, ceea ce a folosit mult bibliotecii. Fata asta e foarte deşteaptă.

Ross nu putea să nu se întrebe cum de o fată atât de inteligentă se putuse retrage de la *Stony Brook* ca să se angajeze la biblioteca publică a unui orăşel. Aborda subiectul cu delicateţe, pentru că nu dorea să jignească mândria profesională a doamnei Babbage.

— O... şi eu m-am întrebat de sute de ori, spuse bibliotecara. Întrebaţi-o şi dumneavoastră, dacă vreţi să aflaţi adevărul. Dar nu vrea să vorbească despre asta. Spune că-i place aici şi că are timp destul să se hotărască ce să facă în viaţă.

Se aplecă spre el.

— Să vă spun ce cred eu, zise. Cred că a avut un necaz cu un bărbat. De-aia a venit într-un loc atât de retras ca ăsta. Nici nu cred că şi-a abandonat studiile, O fi abandonat ea altceva, dar şi-a terminat colegiul şi e foarte inteligentă. Dar ţine prea mult la viaţa ei particulară ca să mă lase să ghicesc ce-i cu ea.

Conversaţia îl intrigă pe Ross Wheeler, care începu s-o privească pe Leslie cu alţi ochi. Încetase să mai fie fata

prietenoasă, cam prea slabă; în ochii lui deveni o tânără femeie talentată şi interesantă, care ascundea în inima ei un secret.

Încercă să străpungă cochilia în care se refugiase. O rugă să-i recomande câteva cărţi. Ea îi sugeră o mulţime pe care pretindea că le citise în timpul studenţiei abandonate. Ross le împrumută şi le citi din scoarţă-n scoarţă, depăşind ora lui obişnuită de culcare. Sâmbăta, când revenea la bibliotecă – sau în timpul săptămânii, când ştia că Leslie era de serviciu – discuta cu ea despre romane. Inteligenţa ei îl impresiona, la fel de mult ca şi tristeţea ei ascunsă.

Îi povesti de avertismentul doctorului privind greutatea lui şi o rugă să joace tenis cu el. Când ea îl refuză el insistă, făcând glume privitoare la sănătatea sa ce se deteriora, în timp ce ea refuza să-l ajute să se refacă. Până la urmă, ea acceptă şi jucară un meci, sâmbătă, pe terenul de tenis din spatele vechii şcoli. El aduse două rachete, dându-i-o ei pe cea care aparţinuse Dinei când făcea parte din echipa de tenis a şcolii.

Leslie era începătoare, dar juca cu convingere. Era o plăcere să-i vezi trupul subţire în mişcare.

Abia după al treilea meci de tenis o convinse să ia masa de prânz cu el, la un local. Cum se aştepta, ea nu dori decât salată. Dar nu-l critică pentru cârnaţii cu brânză şi cartofii prăjiţi pe care şi-i comandă; chiar părea să-i facă plăcere să-l vadă mâncând cu poftă.

— Doctorul ar fi de părere că eu sunt cel care trebuie să mănânc salată, spuse Ross cu vinovăţie. Mereu mă muştruluieşte din cauza greutăţii. Ca să fiu sincer, Leslie, pun pariu că ţie ţi-ar prescrie cârnaţii şi cartofii, întotdeauna ai fost atât de slabă? ’

Ea zâmbi.

— Nu întotdeauna, spuse ea ambiguu. Dar nu mă deranjează. Nu prea am poftă de mâncare.

Ceva din privirea ei îl făcu pe Ross să abandoneze subiectul. Simţea durerea ascunsă care plutea în spatele persoanei amabile, strălucitoare, de la bibliotecă,

Ross se retrase, respectându-i dorinţa de intimitate. Dar după ziua aceea, începu să se gândească tot mai mult la ea.

Partidele de tenis deveniră un obicei, având loc în fiocare a doua duminică. Ross începu s-o invite pe Leslie la prânz în timpul săptămânii, la o excursie cu sandvişuri în parc sau la o gustare la cafenea, iar ea nu îl refuza. Avea un aer protector, patern, care ei părea să-i placă.

Ceva îi spunea că ea nu avea niciun prieten în oraş. Se întreba de ce. Era o enigmă – o tânără strălucitoare, drăguţă, care părea să nu aibă ambiţii şi se ţinea departe de lume. Ross se întreba dacă nu cumva îl acceptase numai pentru că singurătatea în care se învăluise era mai mult decât putea ea suporta.

Vorbea natural despre orice fel de subiect, dar amuţea când venea vorba despre trecut. Spunea doar că are un tată care locuieşte în Midwest şi că-l vizita de două ori pe an. Mama ei, murise de mult. Nu avea nici fraţi, nici surori.

Asta a fost tot ce a putut afla Ross. Dar, pe măsură ce vorbea cu ea, era tot mai impresionat, nu numai de inteligenţa ei, dar şi de naturaleţea ei şi de atitudinea binevoitoare faţă de cei din jur. Hotărât, nu era o porsoană tristă, ci una fericită, prin definiţie. Numai că tare mai era slabă şi atât de singură,

Ross îi povesti despre viaţa lui alături de Ruth, despre dispariţia ei, şi-i arătă poze cu fiicele sale. Îl asculta atentă şi-i răspundea cu o sinceră compasiune. Curând, Ross se pomeni dezvăluindu-i tot mai multe despre sine.

Pe măsură ce trecea timpul, Ross Wheeler începu să o considere pe Leslie o prietenă şi o confidentă de nepreţuit. Deşi nu-i făcea dezvăluiri intime, ea ajunse să afle cam tot ce era de aflat despre visurile şi dezamăgirile

lui, despre cum făcea faţă cerinţelor dure ale vieţii, în faţa acestor confidenţe, ea se comporta cu o înţelegere care-i depăşea vârsta. Iar Ross era convins că ea nu va repeta un cuvânt faţă de alţii.

Dacă Leslie menţinea o parte din ea ascunsă, lui Ross îi oferea o variantă pe cât de onestă, pe atât de fermecătoare. În sinea sa, Ross îşi spuse că putea trăi fără acea parte ascunsă, pentru că aceea pe care i-o oferea ea era atât de amabilă, atât de feminină şi – de ce să nege? – atât de frumoasă.

Lumea era un loc mult mai atrăgător, acum că ştia că şi ea făcea parte din ea. Nu avea nevoie s-o vadă în fiecare zi, pentru a-şi reînnoi hrana spirituală. O dată sau de două ori pe săptămână era destul. Dar ceva îi spunea că va fi mai bine pe zi ce trece. Mai bine pentru el şi poate şi pentru ea.

Spre surpriza lui Ross, şansa de a ajunge la o relaţie mai strânsă cu Leslie era foarte aproape.

Într-o zi însorită de la începutul lui octombrie, se întâlniră pentru a lua masa în scuar, Ross părea în grijorat.

Când ea îl întrebă ce se întâmplase, îi spuse că salariata lui de încredere îşi dăduse demisia. Leslie o ştia din vedere. Era o domnişoară bătrână care, timp de douăzeci de ani, se devotase lui Ross ca un al doilea Vineri. Fusese contabilă, om la toate, se numea Eunice şi din senin, dăduse de bărbatul potrivit şi se măritase. Soţul ei era doctor în Atlanta şi fusese în Long Island în vizită la nişte rude.

— După luna de miere va locui în Atlanta, spuse Ross. O să-mi fie greu să mă descurc fără ea. Ea cunoştea fiecare colţişor, fiecare amănunt, fiecare client

Se lăsă tăcerea. Ross o privi lung pe Leslie.

— Cum merg lucrurile la bibliotecă? se interesă ei.

Leslie izbucni în râs.

— Ai putea fi mai subtil, spuse eâ.

Ross zâmbi de propria sa stângăcie.

— Serios, spuse el, vrei să te gândeşti? La bibliotecă te iroseşti. Şi numai din ce mi-ai spus, ştiu că ai idee despre ce anume face o întreprindere să meargă. Te cunosc şi am încredere în tine. Eşti ideală pentru funcţia asta. De ce n-ai încerca, doar câteva zile? Lasă-mă să-ţi prezint agenţia. Pe urmă, tu decizi.

Leslie îl privi, zâmbindu-i uşor, familiar. Ajunsese să se simtă foarte mulţumită alături de Ross în ultimele luni, mai bine decât se simţise până acum. Perspectiva de a lucra cu el în fiecare zi era foarte tentantă,

— Doar câteva zile? zâmbi ea.

— Doar câteva zile, fu el de acord.

O săptămână mai târziu, Leslie îşi dădea demisia de la biblioteca publică şi devenea angajată permanentă la *Wheeler Advertising,* cu un salariu modest, dar competitiv, un titlu – contabil-şef adjunct – şi beneficiile corespunzătoare.

La o oră de la sosirea ei la serviciu, Ross ştiu că avusese dreptate în privinţa ei. Se înţelegea cu celelalte fete, era energică şi aducea o notă de tinereţe şi de frumuseţe de care, din nefericire, agenţia ducea lipstă.

De asemenea, aducea cu ea un înalt nivel de tehnică a publicităţii pe care nu-l putea ascunde de Ross, în ciuda efortului de a părea o începătoare. Aproape imediat, veni cu sugestii care au îmbunătăţit radical eficienţa agenţiei. În munca ei exista un profesionalism care cu greu putea aparţine unui student ratat.

Ross Wheeler bănuia că Leslie Chamberlain petrecuse ceva timp în industria publicităţii. Pe această bază, Ross îi căută numele în anuarul directorilor executivi în publicistică. Unde dădu peste funcţia ocupată la *Ogilvie Thorpe* în Chicago.

Telefona la *Ogilvie, Thorpe* şi vorbi chiar cu Bud

Owens, fostul şef al lui Leslie. Ross rămase fără replică atunci când Bud îi povesti despre reuşita ei legată de *Aurora Lifestyles* şi despre activitatea ei ulterioară, strălucită, legată de vreo doisprezece clienţi de importanţă naţională. Bud avea numai cuvinte de apreciere la adresa lui Leslie şi încă era nedumerit de demisia ei neaşteptată.

Ross ţinu pentru sine această descoperire. Nu voia ca Leslie să creadă că o spiona. Dar convorbirea cu Bud Owens îi trezise curiozitatea. Se petrecuse ceva care pusese capăt carierei înfloritoare a lui Leslie la *Ogilvie Thorpe* şi o făcuse să devină o obscură bibliotecară într-un oraş aflat la două mii de kilometri de căminul ei. Dosarul ei de salariată, deşi fascinant, nu oferea nicio idee privitor Ia acel ceva.

Indiferent de misterul care punea în umbră trecutul lui Leslie, Ross simţea că dăduse marea lovitură atunci când o adusese să lucreze pentru el. De la sosirea lui Laslie, *Wheeler Advertising* căpătase o nouă energie şi originalitate. Absenţa lui Eunice, anterior o prezenţă indispensabilă, nici nu se mai simţea, acum că Leslie adusese atâta strălucire muncii ei.

Leslie părea să înflorească pe zi ce trecea pe terenul fertil al afecţiunii paterne a lui Ross şi al încrederii lui în capacitatea ei. Se împrieteni cu colegele de la birou şi le cunoscu pe fetele lui Ross, când veniră de la colegiu. Treptat, se mai împlini. Dar mai grozav era, descoperi Ross, că el începea să slăbească. Cine ştie, se gândi el, poate că hipermetabolismul lui Leslie se lipea de el.

Mulţumită lui Leslie, Ross Wheeler simţea că viaţa merita să fie trăită. Nu numai la serviciu, unde prezenţa ei părea să aducă în fiecare săptămână noi surprize, noi şanse. Dar şi în viaţa sa personala, care începuse să se piardă în monotonia orelor de muncă prelungite şi a singurătăţii unui văduv de vârstă mijlocie.

Ross nu înceta să-şi pună întrebări privind golul din viaţa personală a lui Leslie Chamberlain. Dar decise că mai

degrabă dorea să, fie alături de ei ca prietenă şi colegă, decât să cunoască secrete care nu-l priveau.

Viitorul i se părea mult prea promiţător, pentru a se mai ocupa de trecut.

22

New York, toamna lui 1975

Familia Hightower era vestită.

Tatăl, Collier Hightower, fusese un magnat al căilor ferate şi al oţelului. Ridicase compania familiei la dimensiunile unui monstru al bursei din Wall Street în anii ’20, devenind una dintre cele mai de seamă instituţii financiare ale ţării. Soţia sa, fostă Andrea Crocker, din dinastia manufacturieră Crocker, a adus în căsnicie milioane de dolari în numerar şi alte milioane sub formă de contracte.

Collier şi nevasta lui erau acum morţi. Cei doi fii ai lor, Ford şi Kegan, erau senatori ai Statelor Unite. Kegan era republican, reprezentând statul natal, Pennsylvania, iar Ford era reprezentantul republican al statului Delaware, unde îşi stabilise reşedinţa pentru a candida pentru Senat. Ambii erau puternici, populari şi inteligenţi. Amândoi erau căsătoriţi cu femei din înalta societate, aparţinând unor familii cu averi enorme. Fiecare îşi putea permite să cheltuiască milioane în campania pentru alegeri. Amândoi absolviseră ştiinţele juridice la *Harvard.* Arătau bine, cu părul negru, ochi albaştri fulgerători şi maxilare puternice.

Amândoi făceau parte din consiliul de administraţie al *Corporaţiei Hightower,* una dintre primele douăzeci de întreprinderi industriale din ţară. Erau atât de bogaţi şi legăturile lor financiare erau atât de extinse, încât adversarii lor politici au încercat adesea să-i acuze de conflict de interese cu principalii lor suporteri politici.

Dar nicio acuzaţie nu a putut fi dovedită, pentru că aspectul financiar al carierei lor politice fusese atât de bine aranjat încât ambii erau deasupra oricărui reproş.

Mai mult, aceste cariere politice fuseseră planificate cu o viclenie atât de agresivă şi nemiloasă, încât niciun oponent al celor doi fraţi n-avea nicio şansă. Când Kogan şi-a depus candidatura pentru Congres, adversarul său avea o experienţă de treizeci de ani şi sute de mii de alegători loiali. În timpul campaniei lui Kegan, s-a răspândit ideea că adversarul său întreţinuse, timp de douăzeci de ani, o legătură amoroasă cu secretara sa particulară şi că, o dată, acceptase o favoare din partea unor instituţii financiare deţinute de fratele soţiei sale. Kogan câştigase alegerile cu un mic avantaj şi, şase ani mai târziu, a câştigat un loc în Senatul Statelor Unite.

Fratele lui, Ford, avusese o carieră similară. Învinsese adversari puternici în Cameră şi în Senat şi acum, mulţumită unei ingenioase şi foarte costisitoare campanii, era unul dintre cei mai populari senatori.

Într-o bună zi, se zvoni că ambii fraţi şi-ar depune candidatura pentru preşedinţie. Unii observatori au speculat, glumind numai pe jumătate, că dacă ar fi ca unul dintre fraţi să schimbe partidul, ei ar putea să lupte unul împotriva celuilalt pentru Casa Albă.

Puţini politicieni din America erau atât de populari ca fraţii Hightower. Amândoi erau oaspeţi obişnuiţi ai Casei Albe, ambii erau preşedinţi ai unor importante comitete ale Senatului şi fiecare deţinea o influenţă politică ce depăşea cu mult rolul său în Senat. Fotografiile lor se puteau găsi aproape lunar pe coperţile celor mai importante reviste, prezentând viaţa lor în înalta societate, casele lor frumoase, realizările copiilor lor, frumuseţea nevestelor lor şi, natural, viitorul lor politic promiţător.

Nimeni nu-şi dădea seama că, în familia Hightower, sforile erau trase din culise de un membru al familiei care se ferea aprig de publicitate.

Se numea Jessica Hightower. Era cu doi ani mai tânără decât Ford şi cu patru ani mai tânără decât Kegan. La moartea lui Collier Hightower, cu cincisprezece ani în urmă, ea devenise capul familiei Hightower.

Jessica fusese dintotdeauna cea mai deşteaptă din familie. La şase ani i se descoperise un coeficient do inteligenţă de 170. Terminase liceul la cincisprezece ani şi colegiul de matematică – la *Columbia* – la optsprezece. Trei ani mai târziu, obţinuse simultan doctoratul în ştiinţe politice şi un *master's* în afaceri şi era angajată într-un post înalt la *Hightower.*

Collier Hightower, un om de afaceri demodat, nu avea o părere grozavă despre femei. Dar nu putea să nege că Jessica era cu mult superioară ambilor ei fraţi în domeniile care contau cu adevărat. Fraţii ei erau buni doar de paradă, prea puţin remarcabili, iar realizările lor se bazau mai degrabă pe numele, decât pe caracterul lor. Jessica era adevăratul viitor al familiei Hightower.

— Tu eşti creierul familiei, i-a spus el confidenţial. Ai mai multă minte, mai mult caracter decât vor avea vreodată Ford sau Kegan. De tine depinde ca familia să se ridice la adevărata ei valoare. Totul e în mâinile tale.

Collier Hightower a murit pe când Jessica avea douăzeci şi cinci de ani. A fost aleasă în unanimitate preşedinta consiliului de administraţie şi director de operaţiuni la *Hightower Industries.* Toţi membrii consiliului ştiau că, de acum înainte, Jessica deţinea puterea la *Hightower Industries.* Nimeni nu îndrăznea să-i displacă în vreun fel. Cei care ar fi putut s-o nesocotească pentru că era femeie erau imediat puşi cu botul pe labe, fie printr-o mustrare, fie prin consecinţele distrugătoare ale nechibzuinţei de a o fi supărat.

În primii doi ani, Jessica a exterminat cu brutalitate orice funcţionar superior care i s-ar fi putut opune într-un mod oarecare, fie prin ambiţie, fie prin păreri diferite privind viitorul corporaţiei.

Jessica a fost cea care a orchestrat ascensiunea politică a fraţilor ei, Managerii campaniilor lor îi erau direct subordonaţi. Manevra personal fondurile şi planifica întâlnirile electorale. Mulţumită înnăscutului ei simţ strategic şi ambiţiei ei de a reuşi, cei doi fraţi au învins contracandidaţi de valoare, în timp ce consecinţele micilor lor păcate erau evitate.

Cu timpul, Jessica devenea tot mai introvertită. Numele ei erau rareori pomenit în presă, exceptând aridul context financiar sau corporatist. Avea mulţi prieteni în lumea presei şi-şi folosea influenţa nu numai pentru a menţine fără pată imaginea fraţilor ei, dar şi pentru a-şi păstra anonimatul.

Jessica era o femeie frumoasă, înaltă, cu o conotituţie puternică, păr castaniu şi ochi albaştri, asemeni fraţilor ei. Se menţinea într-o formă fizică excelentă prin călărie, pe care o practica în fiecare dimineaţă, de la ora cinci la şase treizeci. Mânca foarte puţin, neavând timp pentru, masă şi avea o ţinută zveltă care era oarecum dură, deloc senzuală. Bărbaţilor nici nu le trecea prin gând s-o seducă, în ciuda averii ei enorme, pentru că forţa ei personală era atât de descurajantă, încât nu şi-o puteau imagina ca pe o iubită.

Prietenii de familie şi de afaceri vedeau în Jessica o personalitate născută pentru a conduce, nu pentru a fi iubită. Nimeni nu se aştepta ca ea să se căsătorească, decât doar dacă într-o bună zi avea să conceapă o alianţă strategică cu cineva din lumea afacerilor. Dar nici această posibilitate nu prea era luată în seamă, pentru că mândria Jessicăi legată de familia Hightower era atât de puternică încât era puţin probabil ca ea să dorească s-o împartă cu un străin.

Ducea o viaţă liniştită, îşi vizita fraţii şi familiile lor, muncind zece ore pe zi şi trăgând sforile unui imperiu internaţional fără egal. Viaţa ei se desfăşura de la sine şi probabil nu avea să se schimbe. Puţini o bănuiau că ar fi

fericită, dar toţi se temeau de voinţa ei de fier. Ea însăşi nu avea timp să se gândească la singurătatea ei căci era prea ocupată să se avânte din succes în succes,

Într-o dimineaţă rece de octombrie, la sediul *Hightower* din New York, Jessica ieşi de la o şedinţă a consiliului şi intră în ascensorul rezervat personalului do conducere?

Era singură. Tocmai îi pusese pe jăratec pe membrii consiliului cu atâta virulenţă încât nimeni nu avea curajul să se apropie de ea. Atacase cifrele rapoartelor-cheie şi le demonstrase autorilor că erau nişte incompetenţi.

Jessica îşi iubea munca. Dar avea prea puţină răbdare cu mediocritatea şi lăcomia linguşitorilor din jurul ei. Avea o plăcere crudă în a-i descuraja tocmai când ei credeau că o convinseseră de fezabilitatea unui nou plan, a unei noi achiziţii. Îi făcea plăcere să aştepte până în ultima clipă, când înfigea cuţitul, demonstrându-te că era cu un pas înaintea lor, că studiase subiectul mult mai temeinic decât ei, că găsise cu mult înaintea lor punctele slabe ale planului şi că ştia ce era de făcut pentru a le elimina.

Avea o satisfacţie deosebită să-i bată pe bărbaţi cu propriile lor arme, pentru că, dincolo de teama lor de ea, le bănuia dispreţul pentru femei şi pentru inteligenţa acestora. Pentru ei, ea era o ciudăţenie, o excepţie, o fiinţă mai inteligentă şi mai puternică decât ei, dar numai datorită anormalităţii.

Pe Jessica n-o deranja acest lucru. Nimeni nu o putea înţelege şi, prin urmare, nimeni nu-i putea ghici următoarea mişcare. Ceea ce-i mărea ascendentul asupra celorlalţi.

Uşile ascensorului se închiseră. În timp ce cobora în cabina mirosind a lemn de nuc şi a fum de trabuc, studia un raport al şedinţei,

Undeva, pe traseu, ascensorul se opri şi intră o fată.

Jessica nu-i aruncă nicio privire. Era cufundată în propriile ei gânduri.

— Ce zi frumoasă, spuse fata. Mi-a plăcea să fiu acolo, afară, nu aici, înăuntru.

Jessica îşi ridică privirea şi văzu un zâmbet candid pe un chip aparte, blând. Nu comentă. Nu era obişnuită ca angajaţii să i se adreseze. Majoritatea învăţaseră demult să se teamă de ea, aşa că putea să circule prin clădire fără să i se adreseze cineva.

Fetei nu păru să-i pese că nu i se răspunsese. Când cabina se opri, ieşi. Jessica observă că avea o siluetă mlădioasă şi un păr castaniu, moale.

Nu mai acordă niciun gând incidentului, îl uită.

Pe la sfârşitul săptămânii, călare pe armăsarul ei favorit, se afla pe terenul de călărie de la clubul *Harkness,* când dădu peste un accident.

Pe mijlocul aleii se afla un cal fără călăreţ. În timp ce trăgea de frâiele armăsarului ca să-l oprească, auzi un geamăt de durere. Descăleca şi văzu o fată zăcând într-un tufiş de la marginea aleii.

— Ce este? întrebă Jessica.

— M-a azvârlit calul, vorbi fata. M-am rănit la picior.

Era clar că o durea. Jessica legă cei doi cai şi se aplecă să-i dea primul ajutor. Era obişnuită cu accidentele de călărie. Îi cercetă cu privirea chipul şi-i palpă piciorul cu atenţie.

— Nu-i rupt, spuse ea. Fata scoase un geamăt slab de durere când îi atinse genunchiul. Aici doare?

— Da. S-a răsucit când am căzut. Piciorul mi-a rămas prins în scări.

În mâinile Jessicăi, piciorul fetei părea subţire şi moale. O privi îşi amintea vag de ea.

— Pare a fi o entorsă urâtă. Nu te mişca.

Fata o privea.

— Ştiu cine sunteţi, zise ea. Sunteţi domnişoara

Hightower. Am mers în acelaşi ascensor, la birou.

Jessica, rece din fire, nu spuse nimic. Îşi aminti întâmplarea. Dar candoarea şi vulnerabilitatea de pe chipul tânăr îi stârniră interesul.

— N-aveţi cum să vă amintiţi de mine, spuse fata. Dar toată lumea ştie cine sunteţi dumneavoastră.

Jessica se încruntă. Deşi îi făcea plăcere notorietatea, numai menţionarea ei o irita.

— Deci, lucrezi la *Hightower?* întrebă ea.

Fata confirmă dând din cap.

— Lucrez acolo de patru luni, spuse ea. La serviciul dezvoltare produse. Sunt ingineră de sistem.

Jessica o privi curioasă. Părea prea tânără, prea copilă şi prea dulce pentru a fi inginer. În starea de acum, părea vulnerabilă ca o căprioară.

— Să vedem dacă poţi merge, spuse ea.

O ajută să se ridice. Fata avu o grimasă de durere, dar nu scoase un sunet, ţinându-se de braţele puternice ale Jessicăi.

Putea doar să şchiopăteze, nu să meargă, deci nici vorbă să încalece din nou. Avea ochii plini de lacrimi pe care nu şi le putea stăpâni.

— Îmi pare rău că vă dau atâta bătaie de cap, spuse ea, cu o voce schimbată de durere.

— Stai aici, spuse Jessica. O să aduc pe cineva să te ajute.

Jessica plecă, ducând cu ea ambii cai înapoi la grajduri şi reveni cu unul dintre rândaşi. Acesta o transportă cu maşina înapoi la birouri, iar Jessica venea în urmă călare.

Dintr-un impuls, Jessica o duse pe fată la spital, cu maşina ei. Era sâmbătă şi nu avea nicio obligaţie presantă. Trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese în neobişnuita situaţie de a oferi ajutor cuiva. Din cauza poziţiei sale atât de izolate la serviciu, demult nu se mai apropiase de

nimeni, nici măcar pentru a sta de vorbă.

În timp ce aşteptau ca radiografia să fie prelucrată şi ca medicul de gardă să-i bandajeze genunchiul fetei – se dovedi că entorsa era destul de urâtă – Jessica o întrebă pe fată despre ea. Era nemăritată, absolvise colegiul şi era o începătoare în lumea afacerilor.

Răspunzând întrebărilor puse de Jessica, fata spuse că părinţii ei erau morţi. Era singură pe lume. Terminase facultatea şi se angajase la *Hightower Industries* fără o ambiţie anume, doar ca să-şi câştige existenţa.

Jessica o asculta doar pe jumătate. De la distanţă, se auzeau gemetele de durere ale celorlalţi pacienţi.

Pe peretele cabinei era o oglindă. În ea, Jessica vedea trupul gol al fetei, acoperit doar în parte de halatul lejer de spital pe care sora de la urgenţă o obligase să şi-l pună. Distinse forma subţire şi prelungă a gambei. Braţele şi mâinile îi erau la fel de delicate ca şi picioarele. Avea ceva proaspăt, ca de floare, şi la fel de vulnerabil. Deşi chipul îi era încă desfigurat de durere şi stânjenit de toată tevatura care se făcea în jurul ei, frumuseţea remarcabilă a trăsăturiltor ei era evidentă. Avea un chip contemplativ, tăcut, de fetiţă, dar totuşi profund. Un chip încântător,

Jessica constată cu surprindere că era fascinată. Ceva legat de întreaga scenă, atât de stranie, atât de neobişnuită, o atrăgea în mod ciudat. Această fată, ca şi Jessica, era singură pe lume. Deşi îi lipseau puterea şi poziţia de care se bucura Jessica, părea să se respecte pe sine însăşi. Nu se autocompătimea. Ceea ce făcea ca împrejurarea de acum să pară şi mai înduioşătoare.

A rămas în camera de urgenţă o oră şi jumătate. Doctorul i-a administrat fetei un analgezic care a cam ameţit-o.

— O duce cineva cu maşina acasă? întrebă el. Nu trebuie să conducă. Nu-şi va reveni cel puţin douăsprezece ore.

— O duc eu acasă, spuse Jessica.

Împreună cu sora, duseră fata pe un scaun cu rotile spre intrarea în spital, unde aştepta limuzina Jessicăi.

— Du-ne acasă, Banton, îi spuse ea şoferului.

— O, zău, nu faceţi aşa ceva, se împotrivi slab fata. N-am nimic. E doar o scrântitură. Mă puteţi duce înapoi la grajduri, să-mi iau maşina. Sau lăsaţi-mă acasă.

— Prostii, spuse Jessica pe un ton autoritar. O să vii acasă cu mine, până când o să treacă efectul medicamentului. Banton se va ocupa de maşina ta. Mâine o să te simţi mai bine. Atunci o să te poţi duce acasă.

Fata zâmbi palid.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse. Eu nu însemn nimic pentru dumneavoastră. Vă dau o groază de bătaie de cap.

— Eşti una dintre angajatele mele, zâmbi Jessica. Este un lucru foarte important, nu?

Fata zâmbi. Ochii îi erau pe jumătate închişi de durere.

În acel moment, Jessica îşi dădu seama că nu o întrebase pe fată cum o cheamă. Vru să vorbească, dar fata plutea deja pe aripi de vis.

Apoi, observă brăţara de plastic de la spital, ecusonul cu numele fetei atârnându-i de încheietura fină a mâinii.

Jill Fleming.

23

Totul se întâmplase cu lipsa de dramatism caracteristică lucrurilor cu adevărat importante.

Jordan era conducătorul unui nou conglomerat, intact de la căsătoria sa cu Barbara Considine. Printre numeroasele companii subsidiare ale corporaţiei se număra şi o mică firmă de chimicale şi medicamente, acum redenumită *LK Pharmaceutical, Inc.* în cadrul acestei firme, Leo Kaminsky continua să trudească entuziast la

descoperirea medicamentului la care muncea de opt ani.

Jordan era membru al consiliului de administraţie al lui *Considine Industries.* Resursele financiare ale uriaşei corporaţii îi fuseseră puse fără şovăire la dispoziţie de către Barbara Considine Lazarus.

Jordan îşi exploatase capacitatea de „vizionar”, cum o numea sora sa Meg. Cumpără acţiuni în industria mineritului şi în transporturi maritime, lucru pe care Victor Considine îl neglijase, obsedat cum era de industria manufacturieră. Barbara Lazarus urmă sfatul soţului ei şi efectuă o serie de fuziuni de anvergură în aceste domenii.

Între timp, Jordan operă mai rapid şi mai hotărât în cadrul propriei sale corporaţii, achiziţionând hoteluri, cazinouri, reţele de televiziune, companii de muzică şi film, Jordan îi înţelegea pe cei tineri şi percepea un potenţial enorm în domeniul distracţiilor.

De asemenea, investi în comunicaţii şi achiziţiona companii din domeniul fabricării computerelor şi microprocesoarelor. Observă că se întârziase cu peste un deceniu în aplicarea tehnologiei semiconductoarelor şi înfiinţă o nouă companie care fu printre primele în fabricarea de interfeţe.

Astfel, Jordan o ajută pe Barbara să reconstruiască *Considine Industries* cu o logică conservatoare şi-şi asumă riscuri mai mari cu *Lazarus International.* Avu succes în ambele cazuri.

Apoi, într-o zi vântoasă de toamnă, Leo Kaminsky îl sună pe Jordan pentru a-i da vestea cea bună, aşteptată de atâta vreme. Munca îndârjită a lui Leo dăduse, în sfârşit, roade. Medicamentul, perfecţionat acum pentru a fi utilizat şi de om şi denumit X-Span, fusese aprobat de FDA pentru a fi vândut imediat pe piaţa din Statele Unite.

În primele şase luni, vânzările au depăşit cincizeci de milioane de dolari. Apoi au crescut. Formulele ulterioare ale medicamentului, aşteptate cu nerăbdare, s-au vândut şi mai bine. Companiile de medicamente concurente, care-şi

dezvoltau în grabă propriile lor versiuni ale medicamentului, trebuiau să-i plătească lui Jordan dreptul de a-i folosi patentul.

Cu profitul colosal obţinut de X-Span, Jordan şi-a extins afacerile cu medicamente şi în Europa. Ca o dezvoltare aparte, Jordan cumpără acţiuni în minerit şi industria grea din America de Sud şi Europa.

Din acel moment, creşterea imperiului lui Jordan a fost asemeni unui bulgăre de zăpadă. Câştiga în amploare fără a mai fi nevoie de el pentru a-l împinge. Cu flecare zi, rapoartele primite de la consilierii săi financiari erau tot mai strălucite. Ştirile bune erau înlocuite cu alto veşti şi mai bune.

Jordan era preocupat în permanenţă de câte un proiect nou şi nu avea timp să-şi aprecieze averea în continuă creştere.

Astfel că nu băgă de seamă că era acum unul dintre coi mai bogaţi zece oameni din America. De-abia dacă observă că fusese inclus în *Who's Who.* Acordă interviuri revistelor *Fortune, Time, The Wall Street Journal* şi citi articolele despre el însuşi cu un zâmbet absent.

Iar când, la 15 aprilie 1975, Jordan Lazarus a fost oficial recunoscut, la vârsta de treizeci şi trei de ani, ca omul de afaceri cel mai bogat din America, vestea l-a luat complet prin surprindere. Nu visase niciodată că activitatea sa febrilă de zi cu zi putea să ducă la un rezultat atât de spectaculos.

Alături de cei mai apropiaţi colegi ai săi, făcu glume pe seama veştii neaşteptate. I-au făcut cadou un tort în forma unui enorm semn al dolarului, l-au mâncat împreună şi au băut şampanie din pahare de hârtie la birou.

Sărbători cu Barbara, invitând-o la *Lutece* Ia cină şi apoi dansând la *Waldprf,* mai târziu. Petrecu până la ora două dimineaţa. O ora neobişnuit de târzie pentru el.

A doua zi dimineaţă, stătea la biroul lui, muncind la

fel de serios ca întotdeauna.

Lui Jordan nici nu-i trecea prin cap că era o legendă vie în devenire.

În ultimii câţiva ani, Jordan fusese atât de absorbit de munca sa, încât nici nu observa nimic în afara muncii sale. Această preocupare era o binecuvântare pentru munca sa, dar îl făcea neglijent cu anumite detalii din viaţa personală şi care includeau sentimentele soţiei sale şi ale altor femei pe care viaţa i le scotea în cale.

O astfel de femeie era o funcţionară deşteaptă, dar fără multă şcoală, pe nume Phoebe Grace. Pasiunea el pentru Jordan va deveni un capitol nescris în istoria legendarului Jordan Lazarus.

Phoebe Grace era secretară într-un birou din Manhattan, una dintre sutele de angajate ale unei companii de asigurări gigant. Îşi petrecea fiecare zi completând la maşină aceleaşi formulare şi compunând aceleaşi scrisori.

Avea douăzeci şi cinci de ani şi era foarte frumoasă. Avusese mulţi prieteni în şcoală şi de asemenea şi mai mulţi de când se angajase. Întreţinuse legături cu trei dintre şefii ei, iar pe unul dintre ei îl învârtise pe degetul cel mic. El îi plătea chiria apartamentului şi-i cumpăra îmbrăcăminte, cu deosebire lenjeria pentru întâlnirile lor intime.

Dar Phoebe n-avea astâmpăr. Era o fată cu o oarecare isteţime, chiar dacă nu era foarte inteligentă. Când se privea în oglindă, vedea un chip la fel de frumos ca şi cel al strălucitoarelor femei din filme sau de Ia televiziune. Avea un trup armonios, cu sâni împliniţi, tari, o talie subţire, picioare foarte lungi şi elegante. Între ele se cuibărea comoara misterioasă, mica ei armă caldă pe care învăţase cum s-o folosească pentru a obţine ceea ce dorea de la bărbaţi.

Phoebe era suficient de conştientă de mediocritatea ei, pentru aşi da seama că inteligenţa şi caracterul ei n-o vor ajuta să câştige de la viaţă ceea ce dorea. Înţelese că stratagema pe care i-o permitea acum trupul era unica ei şansă reală de a realiza ceva pentru sine. Astfel că ideea bărbatului potrivit, a bărbatului cu puterea necesară şi cu sensibilitatea potrivită îi stăpânea permanent mintea.

Într-o bună zi apăru bărbatul potrivit – sau cel puţin aşa crezu Phoebe.

Îl întâlni din întâmplare, pe Sixth Avenue, chiar în faţa sediului propriei lui corporaţii, după cum află mai târziu. Dădu peste ea şi mai că o doborî, dar o ajută să se ridice cu o curtoazie de cavaler în care nu era pic de interes personal. Era uluitor de frumos, ca un prinţ zvelt şi tânăr.

Avea obiceiul să facă o plimbare în pas alert în fiecare dimineaţă la unsprezece şi jumătate, află ea mai târziu şi se strădui să-i iasă din nou în cale. În timp, între ei se stabili o relaţie de tip înclinare a capului, zâmbind, aşa cum apare între cei care, în drum spre serviciu, trec unul pe lângă celălalt cu regularitate, în metrou sau pe stradă.

Ea descoperi că, uneori, el îşi aducea gustarea pentru a evita sala de mese a executivilor. Când era frumos afară, stătea pe o bancă în Central Park şi mânca, aşa cum făcea toată lumea.

Într-o zi, i se alătură şi ea, aducându-şi propria ei gustrare şi legară o conversaţie. El nu-i spuse care era numele său.

Se prefăcu copilăroasă şi uşor prostuţă. Vedea că-l amuza, dar simţea şi că niciodată n-o va lua în serios.

Îl întâlni iar şi iar, glumeau pe motive diverse. Ştia că-i lipsea inteligenţa necesară pentru a-l impresiona, dar îşi combina farmecele cu o atitudine prietenoasă, confortabilă, observând că o plăcea pentru că era diferită

de femeile serioase cu care venea permanent în contact.

Într-o zi, îl sărută în joacă, după ce el spusese ceva deosebit de amuzant.

— Aa, îl necăji. Eşti un glumeţ. Eu sunt o biată fată fără apărare, foarte muncitoare, iar tu te joci cu mine de parc-aş fi o jucărie.

Invitaţia ei era mai mult decât evidentă, dar el nu muşcă din momeală. De fapt, păru chiar s-o îndepărteze, ochii lui devenind distanţi când îşi luară rămas bun.

Abia acum află cine era el.

Îi văzu chipul pe coperta unei reviste. Sigur, numele îi era familiar, Toată lumea auzise de Jordan Lazarus. Dar părea incredibil ca ea, Phoebe Grace, să stea de vorbă cu un om atât de important. Se simţea precum o Cenuşăreasă.

Asta o făcu să se gândească mai serios la el.

Lăsă să mai treacă un timp, petrecând trei nopţi pe săptămână cu şeful ei îndrăgostit. Dar se gândea tot mai intens la Jordan Lazarus. Se gândi că putea să-l ademenească în patul ei, dacă-şi juca bine cărţile. Iar dacă din întâmplare, ajungea s-o placă, nimic nu-i mai stătea în cale. La urma urmei, fete mai lipsite de farmec decât ea deveniseră amantele unor bărbaţi vestiţi.

Într-o zi se decise să-şi încerce norocul. Se îmbrăcă cu ce avea mai bun, o fustă scurtă şi o bluză dantelată care lăsau să se vadă tot ce se putea expune în limitele decenţei într-o zi de lucru. Reuşi să dea de Lazarus pe banca lui din parc. Veni lângă el arătând neobişnuit de serioasă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el. Arăţi de parcă toată greutatea lumii atârnă pe umerii tăi.

Izbucni în plâns şi-şi lipi faţa de pieptul lui.

— Prietenul meu, suspină ea. M-a lăsat, pur şi simplu. Trebuia să ne căsătorim. Nu-mi vine să cred.

Jordan Lazarus o bătu uşor pe umăr.

— Or să mai fie şi alţi prieteni, murmură el

consolator. Eşti o fată drăguţă.

— Nu, s-a terminat. S-a sfârşit totul, hohoti ea. Nu mai vreau să fiu singură. Nu-mi place munca mea, nu-mi plac oamenii cu care lucrez. Trebuia să mă ia de aici. Nu pot să cred. Unde am greşit?

Lazarus o privi cu înţelegere.

— Dă-mi voie să te invit la masă diseară, spuse el. O să poţi plânge pe umărul meu.

Se învioră.

— Chiar? întrebă ea.

— Sigur. Ne întâlnim după serviciu. Cinci treizeci. Luăm cina mai devreme.

Se şterse la ochi.

— Eşti teribil de amabil, spuse ea.

— La ce servesc prietenii? întrebă el cu un zâmbet.

Îşi luă liber în după-amiaza aceea, se coafă şi se fardă cu grijă, îşi puse cea mai apetisantă rochie pe care o avea, – din satin bleu, cu bretele subţiri, care-i puneau în evidenţă umerii frumoşi. Se studie în oglindă. Arăta mai atrăgătoare ca niciodată.

Îmbrăcă un trenci pentru a ascunde rochia elegantă şi aşteptă la locul lor obişnuit. Exact la cinci şi treizeci, Jordan Lazarus se îndrepta spre ea.

— Aha, spuse ei, se pare că ai supravieţuit până acum. Să fie oare un semn al vremurilor ce vor veni?

— Numai datorită ţie, zâmbi ea.

Îi oferi o floare de pus la corsaj într-o cutie mică, albă.

— Pentru tine, spuse el. Ca semn a! viitorului tău fericit.

— O, mulţumesc! exclamă ea, luându-l de braţ.

Opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa unui restaurant din Greenwich Village, intim şi foarte scump. Phoebe îşi ţinu pumnii. Era sigură că în seara asta va

obţine ce dorea de la Jordan Lazarus. Şi chiar dacă nu ieşea nimic, va avea ce să le povestească prietenelor ei tot restul vieţii.

În timp ce Jordan lua o cină intimă cu Phoebe Grace, soţia sa, Barbara, se plimba de colo-colo prin apartamentul lor din Sutton Place, aşteptându-l.

O sunase de la birou să-i spună că va întârzia o oră. Avea o întâlnire, spunea el, dar va avea grijă s-o scurteze. Va fi acasă înainte de şapte şi treizeci, la timp pentru cină.

Barbara făcu o baie lungă, fierbinte – şi ea muncise intens la *Considine* toată ziua şi simţea nevoia să se învioreze. Stătea întinsă în cadă şi se gândea la Jordan.

De la căsătoria lor, Jordan respectase târgul încheiat. O făcuse pe Barbara fericită cum nu visase niciodată, dar fără s-o iubească.

Era altă femeie decât cea care fusese înainte de moartea tatălui ei. Nu numai că era mai încrezătoare în forţele ei, dar era mai calmă, mai fericită. Nu mai vedea în fiecare zi un chin pe care trebtiia să-1 îndure, ci o nouă ocazie de a trăi. Ceea ce i se datora lui Jordan, căci, la urma urmei, când o femeie ştie că Jordan Lazarus urmează să vină acasă de la birou şi că o va săruta, o zi obişnuită capătă o aură cu mult mai atrăgătoare.

Chiar înainte de a intra în cadă, îşi studiase trupul în oglindă. Arăta mai bine, mai zveltă, mai feminină decât înainte. Era o strălucire care începea în ochii ei negri şi îi învăluia tot trupul până la pântece – tot pântecele plat al femeii fără copii şi chiar mai plat, datorat exerciţiilor pe care le făcea – şi apoi picioarele lungi. Nu era deloc o regină a frumuseţii. Dar fericirea o întinerea, o făcea mai atrăgătoare.

Iar lui Jordan părea să-ă facă cu adevărat plăcere prezenţa ei. O săruta când venea de la, birou; uneori, stând alături, o mângâia blând, iar la culcare o ţinea în braţe, încălzind-o cu căldura trupului său.

Adesea îşi aşeza capul pe sânii ei, ca un băieţel, iar ea îl legăna cu un sentiment protector, matern, ţinându-l strâns lângă inima ei, deşi ştia că niciodată nu vor putea fi o singură fiinţă.

Nu o iubea. I-o spusese deschis. Dar dacă în inima lui nu exista dragoste reală, exista altceva aproape la fel de bun. Un fel de compasiune, probabil. Era ca şi cum vedea în Barbara o reflectare a propriilor lui bătălii cu viaţa şi a propriei sale singurătăţi.

În aceste momente de comunicare tăcută, ea se simţea cel mai aproape de el. În timp ce-l ţinea strâns la piept, avea senzaţia că îşi aparţineau unul altuia.

Nu cerea nimic mai mult. I-ar fi fost teamă s-o facă. Trebuia să-l lase să se simtă liber, să poată trăi ca un bărbat care se bucura de apropierea dintre ei fără a se simţi legat de ea.

Aşa încheiaseră târgul, iar ea îşi respectase cuvântul dat, lăsându-i lui Jordan controlul financiar total asupra propriului său imperiu şi ajutând la creşterea lui cu toate resursele ei. Era tovarăşa lui, suporterul lui neşovăielnic şi, simţea ea, cea mai apropiată confidentă.

Discutau mult. Despre munca lor, despre cunoştinţele comune, despre familiile lor – Barbara se împrietenise cu Meg şi cu Louise şi le telefona în fiecare zi – şi despre acel izvor nesecat de politică, bârfă şi ştiri de ultimă oră care este viaţa în Manhattan. Vorbeau, de fapt, despre totul, numai despre propria lor relaţie nu. Asta era dincolo de graniţele impuse.

Era evident că lui Jordan îi convenea aranjamentul. Obţinea ce avea nevoie de la Barbara şi-i oferea ceea ce nu-l deranja să dea. N-avea habar că mariajul cu el era pentru Barbara marea pasiune a vieţii sale, singurul lucru pe care punea preţ, un lucru pentru care era dispusă să lupte până la moarte.

Dar Barbara ştia că totul se baza pe o condiţie. Nu avea voie să-l lase să-i afle niciodată secretul – faptul că-l

iubea.

Când îi făcuse oferta, îl asigurase că nu-l iubea, că pentru ea dragostea era ceva străin, consumat, asemenea sexului, în tinereţea ei nefericită. Şi Jordan o crezuse.

Şi pentru că o crezuse, reuşise să păstreze suficient din misterul care, în ochii lui, o făcea interesantă. Erau ca doi străini ce se priveau printr-o oglindă.

Barbara se întreba adesea că avea să mai dureze. Dar îşi răspundea singură că va dura atâta timp cât el nu ştia. *În momentul în care va afla, va fugi de mine, să-şi regăsească libertatea. Atunci sunt pierdută.*

Şi-i mai ascundea un alt secret: dorinţa de a adăuga, într-o bună zi, intimitatea relaţiilor sexuale. Şi după aceea, de a avea copilul lui.

Simţea că, la timpul potrivit, el va consimţi să devină şi amantul ei. Afecţiunea şi mila îl vor sili să fie de acord.

Cât despre copii, asta putea fi mai dificil. Poate că va trebui să-i fure un copil, neprotejându-se atunci când el va crede că se afla în siguranţă, îi va spune că a fost o greşeală, un accident. Îl va asigura că un copil nu-l va obliga în niciun caz faţă de ea, că târgul încheiat va rămâne acelaşi,

Dar îndrăznea să spere că acel copil îi va schimba sentimentele faţă de ea. Jordan era, în felul său, un singuratic, un om care găsise prea puţine lucruri în viaţa în care să creadă. Poate că un copil îl va schimba. Poate că odată cu acest copil avea să se decidă să rămână alături de ea pentru totdeauna.

Acestea erau cele două secrete ale Barbarei: trecutul şi viitorul. Trăia între ele ca pe o coardă suspendată, agăţându-se de Jordan ca şi cum ar fi fost salvatorul vieţii ei, dar în acelaşi timp, nedezvăluindu-i nimic din sufâetul său. Îşi ducea zilele alături de el de parcă erau o fericire care nu se va schimba niciodată. Dar în sufletul ei, visa la o altă viaţă alături de el.

Barbara trăia o imensă minciună, dar nu-i păsa. Primii douăzeci şi opt de ani din viaţa ei şi-i petrecuse în iad. Apoi, ursitoarele î-i trimiseseră pe Jordan. Le mulţumea pentru această generozitate şi acceptase ca pe o recompensă pentru tinereţea ei ucisă. Poate că era un pact cu diavolul, dar un pact cu care putea trăi.

Singurul lucru de care-i era teamă era că el o va părăsi fără să-şi poată duce planul la îndeplinire. Că se va plictisi de acest aranjament fals, sau că va găsi pe altcineva…

Aşa că Barbara aştepta, iubea şi se temea. Şi pusese ca Jordan să fie supravegheat.

După cină, Jordan o conduse pe Phoebe acasă cu taxiul. Păruse sincer impresionat de tristeţea ei, dar pe măsură ce vinul îşi făcea efectul asupra ei, începu s-o privească cu suspiciune, dar parcă simţea adevărul în spatele lacrimilor şi a toaletei ei provocatoare.

O conduse până la uşa clădirii. Se întoarse spre el.

— N-ai vrea să intri? întrebă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Trebuie să fiu undeva. Am întârziat deja.

— Nu vreau să rămân singură, spuse ea. Încă nu.

— Te conduc până sus.

Urcă la etaj cu ea. Uşa se dădu la o parte, dezvăluind un apartament neîngrijit, cu zeci de straturi de vopsea pe pereţi şi câteva încercări de mântuială de a da un aspect feminin decorului furios. Pe măsuţa de cafea erau nişte reviste pentru femei, dar nicio carte pe rafturi.

— Intră numai pentru o secundă, se rugă ea.

Păşi înăuntru. Nici nu închise uşa, că ea era deja în braţele lui, cu buzele lipite de ale lui, trupul tânăr, dar copt, modelându-se după al lui. Toată inteligenţa ei stătea în carne, observă el cu simpatie şi dispreţ.

— Îmi pare rău, vorbi ea neconvingător. Mi-am

pierdut controlul.

Dar îl sărută iar, mai apăsat, înfometată, iar când îl simţi întărindu-se, se ondulă seducătoare, cu un geamăt înăbuşit.

— Hai, spuse. De ce te opui? Ştiu că-ţi plac…

Îşi îngropa degetele în părul lui în timp ce limba îi explora expertă gura. Mâinile îşi făcură drum pe spatele lui, în jos, cu un geamăt triumfător.

Jordan o dădu deoparte cu fermitate. O privi dezgustat,

— Nu e prea devreme? o întrebă. Acum douăzeci de minute plângeai după prietenul pierdut.

Îi văzu privirea şi încercă să revină la starea de tristeţe anterioară.

— Nici nu ştiu încotro s-o apuc, spuse. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău, spuse el. Eşti o fată foarte drăguţă. Mâine vei avea un nou prieten.

Se întoarse să plece.

— Nu pleca! strigă ea. Te rog. Tu eşti tot ce am.

Clătină din cap cu milă.

— Trebuie să mai faci repetiţii, Phoebe, spuse el. Replica asta are nevoie de multă muncă.

Şi plecă fără să mai spună o vorbă.

Phoebe se aruncă pe canapea şi plânse multă vreme. Îl avusese pe marele Jordan Lazarus în gheare, în apartamentul ei, şi nu fusese în stare să-l păstreze.

Îşi dădu seama că, pur şi simplu, nu era destul de subtilă pentru el. Cele mai grozave stratageme ale sale dăduseră greş. El nu făcea parte din categoria ei.

— La naiba, blestemă ea, în timp ce căldura dintre coapse devenea o palpitaţie rece, frustrată. La naiba!

Două ore mai târziu, Jordan era în braţele Barbarei.

Ajunsese acasă ceva mai târziu decât proiectase şi

de-abia ciugulise din mâncare. Dar avusese o conversaţie plăcută cu Barbara. Iar când se mutară în salon, se opri în spatele ei şi-i cuprinse umerii cu braţele.

— Mă simt singur, spuse, lipindu-şi obrazul de al ei. Ziua a fost mai lungă decât mă aşteptam. Mi-ai lipsit.

Se aşezară alături pe canapea, îi masă spatele, în sus şi în jos, spre a risipi tensiunea zilei. Ea torcea de satisfacţie. Simţi în degete scânteia unui interes intim, dar care fu alungat de propriul său autocontrol.

În timp ce-şi ţinea soţia aproape, Jordan se întrebă de ce-i rezistase atât de uşor lui Phoebe în seara aceea. La urma urmei, era mult mai frumoasă decât Barbara. Şi, cu siguranţă, mai atrăgătoare.

Dar oare, chiar era? Profunzimea Barbarei, inteligenţa ei şi chiar nefericirea ei o făceau mult mai interesantă decât era Phoebe. Phoebe era comună ca ţarâna. Barbara era o femeie subtilă, o femeie complexă.

Iată de ce Jordan îi fusese credincios Barbarei în tot acest timp. Nu o iubea, Dar nu o putea înşela cu o femeie pe care n-o iubea. O parte din el îi aparţinea Barbarei, într-un mod pe care nu-l prea înţelegea. Dar era un sentiment cu atât mai puternic cu cât era de neînţeles.

Barbara îi puse obrazul pe sânul ei.

— Eşti un băiat bun, spuse ea.

Îşi lăsă capul pe pieptul ei, recunoscător. Oboseala îl cuprinse şi mai mult. Cuvintele îi stăteau pe buze. Dar cum nu era convins că ele erau cele pe care dorea să le pronunţe, le opri înainte să-i iasă din gură. Închise ochii şi-i ascultă bătăile inimii. Era ca un imn ce-i aducea odihna preţioasă după o zi de trudă.

Era fericit.

Mai târziu, în dormitor, în timp ce stătea în braţele lui, sună telefonul. Era linia ei personală, de pe partea ei.

— Alo? răspunse ea.

Ascultă în tăcere, cu mâna în mâna lui Jordan.

— Bine, spuse ea. Atunci, continuaţi. Şi mulţumesc.

Jordan o privea.

— Ceva important? întrebă el.

— Nimic important, spuse Barbara, luându-l în braţe. Absolut nimic important.

La celălalt capăt al liniei, telefonul era pus în furcă de un bărbat dur, într-un costum închis. Se afla în dormitorul din apartamentul lui Phoebe Grace. Alţi doi bărbaţi o ţineau pe Phoebe care se zbătea în pat. Nasul şi falca îi erau rupte.

Bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase o sticluţă. Folosindu-şi batista pentru a-şi proteja mâna, o deschise cu atenţie.

— Aşa, aveţi grijă, li se adresă el tovarăşilor săi.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? spuse unul dintre ei. Are deja nasul spart, pentru Dumnezeu. Nu va mai arăta niciodată la fel. Las-o în pace.

— Ordinul e ordin, spuse bărbatul întunecat, amintindu-şi instrucţiunile Barbarei. Iar tu ţine-ţi gura.

Citi teroarea în ochii lui Phoebe Grace. Coborî sticluţa-spre faţa ei însângerată.

— Nu-ţi fie teamă, dulcico, zâmbi el cu cruzime. N-o să te doară deloc.

Turnă acidul cu o mişcare rapidă. Urletul fetei răsună în noapte.

Trebuiră să-i pună o pernă pe faţă până când leşină, pentru a-i înăbuşi zbieretele.

24

Din toamnă, Jessica Hightower începu să fie văzută alături de o nouă prietenă.

Jill Fleming se refăcu după entorsa la genunchi în casa de pe Park Avenue. În timpul convalescenţei, i-au fost

aduse aici lucrurile din micul apartament din centrul oraşului. I s-a pregătit o cameră în vilă, alături de dormitorul de la etaj al Jessicăi.

Jill a fost avansată şi a primit un nou titlu: asistent executiv al preşedintelui. Deveni consilierul cel mai apropiat al Jessicăi, ochii şi urechile ei în corporaţie.

Înainte de venirea iernii, directorii de la *Hightower Industries* învăţaseră deja să se teamă şi să o respecte pe Jill. Jill dovedi o inteligenţă şi un discernământ ieşite din comun în a lua pulsul diferitelor compartimente ale corporaţiei. Părea că pe oriunde trecea ea, minţea şi ambiţia nemiloasă a Jessicăi Hightower o însoţeau. Niciun şef de serviciu nu părea să fie în stare să ascundă de ochii lui Jill risipa, indolenţa sau lipsa de productivitate. Rapoartele murmurate Jessicăi aduceau represalii rapide şi brutale, oriunde era necesar. Executivii de la toate nivelele erau transferaţi sau chiar concediaţi pe baza rapoartelor lui Jill către Jessica şi a analizei companiei efectuată de cele două femei.

Jill deveni o persoană cunoscută la *Hightower,* înzestrată cu o aureolă a puterii. Ceea ce era o ironie, căci se deplasa pe coridoarele sediului acestei corporaţii enorme într-o manieră aproape timidă, îmbrăcată modest, fără opulenţă. Era o persoană stranie, blândă, cu maniere liniştite, prietenoasă cu toţi. Dar cu cât era comportamentul ei mai simplu şi mai natural, cu atât se temeau cei din jur de ea, pentru că ştiau că se bucura de atenţia şi de încrederea Jessicăi Hightower.

Aceasta era relaţia dintre Jill Fleming şi noul ei patron. Relaţia lor personală era mult mai complexă.

Erau foarte apropiate. Luau micul dejun împreună, acasă, uneori încă în pijama sau în cămaşă de noapte. Când era posibil, se întâlneau la serviciu să ia dejunul împreună. Cinau întotdeauna împreună, deseori gătind amândouă, fără a apela la bucătăreasă.

După orele de serviciu, se întâlneau frecvent la

bazinul de la subsolul clădirii *Hightower,* să înoate. Călăreau împreună la sfârşit de săptămână. Jill, începătoare când o întâlnise pe Jessica, devenise curând o călăreaţă de elită.

După cină, Jessica avea de dat telefoane sau de studiat. Dar acum îi încredinţase o parte din studiu lui Jill, a cărei inteligenţă şi meticulozitate, combinate cu firea ei demnă de încredere, o făceau o înlocuitoare ideală. Jessica învăţase că putea să se bazeze pe recomandările făcute de Jill, care nu greşea niciodată. Era ca şi cum Jill prelua ceva din esenţa Jessicăi, devenind un fel de alter ego intelectual.

Pe la ora zece, femeile ieşeau din dormitoarele lor, confruntau câteva note privind cele lucrate în acea seară şi apoi se aşezau în biroul Jessicăi. Jill punea muzică bună, uneori aprindea televizorul şi, cu sonorul dat la minimum, îi masa Jessicăi spatele. Mâinile moi pe spatele şi umerii ei îi dădeau Jessicăi un sentiment de relaxare fizică pe care n-o mai simţise de ani de zile. Entorsa de la genunchiul lui Jill se vindecase repede, dar pe măsură ce Jessica o cunoştea tot mai bine, află că Jill suferea de o anemie care uneori îi provoca stări de slăbiciune şi trebuia tratată, ba uneori necesita şi transfuzii. Totuşi, Jill era plină de energie oricând era nevoie de ea şi nu era deloc o prefăcută. Avea doar o anumită fragilitate, veşnic prezentă în mintea Jessicăi.

Uneori, starea sănătăţii îi dădea lui Jill dureri de cap teribile, care o paralizau. Nicio medicaţie nu le îmblânzea. Jill le îndura cu foarte multă bărbăţie şi făcea glume pe seama ei însăşi când trebuia să stea o întreagă după-amiază sau chiar seara întreagă în pat, ca „s-adoarmă durerea”. În astfel de momente, Jessica îi masa tâmplele cam trei sferturi de oră. Îşi dădea seama că Jill suferea mai mult decât lăsa să se vadă. Ceea ce-i dădea sentimentul minunat că era de ajutor în a-i alina prietenei sale durerea.

Jill avea o mândrie ascunsă care o făcea să-şi

minimalizeze nefericirea copilăriei de orfană, cicatricile sufleteşti şi suferinţa fizică, Jessica se identifică cu singurătatea lui Jill, căci ea însăşi fusese singuratică în ilustra sa familie. Mama sa fusese o persoană distantă, iar fraţii ei, mai mari, nu se ataşaseră de ea niciodată. Chiar şi tatăl ei, care o admira atât de mult, nu o iubise cu adevărat. Îndrăgea mai degrabă capacitatea ei decât pe Jessica însăşi.

Jessica simţea o nevoie copleşitoare de a o proteja pe Jill, de a avea grijă de ea şi a o hrăni, începuse atunci când o salvase pe cărarea îngustă de la *Harkness Club* şi continua acum când Jill era sub protecţia sa.

Cu trecerea timpului, Jill, deşi sinceră şi deschisă cu Jessica, începu să se retragă tot mai mult, Jessica fiind cea care vorbea în cea mai mare parte a timpului. Jessica îşi dezvăluia tot mai mult sentimentele sale intime în cursul acestor conversaţii. Iar Jill era ascultătoarea perfectă, plină de tact şi de simpatie.

În curând, rolurile iniţiale păreau să se fi inversat. Jessica, protectoarea maternă, se bucura de simpatia lui Jill. Iar Jill, cea protejată, deveni confidenta Jessicăi, suportera şi îngrijitoarea ei.

Apropierea fizică a celor două femei luă o dimensiune aproape spirituală. Intimitatea lor se adâncea tot mai mult. Păreau să se înţeleagă reciproc, să se potrivească perfect una cu cealaltă. Fiecare detaliu al naturii blânde, îngăduitoare, rezonabile care era Jill, devenea reversul personalităţii dure, autosuficiente care era Jessica. Iar sub influenţa lui Jill, Jessica însăşi începu să se îmblânzească, învăţând să lase să se întrevadă mai mult din vulnerabilitatea ei feminină. Jessica începu să-şi lase părul pe spate. Pentru prima dată în viaţa sa singuratcă, se simţea femeie.

Atât de intesă era apropierea lor încât, spre sfârşitul serii, când venea timpul să se ducă la culcare, să se odihnească pentru o altă zi de muncă grea, Jessica se

simţea cuprinsă de un dor şi o încântare pe care nu le simţise niciodată până atunci. Tot trecutul ei dedicat unor realizări impersonale părea irelevant în comparaţie cu această apropiere delicioasă a altui suflet, a unei inimi legate prin fire invizibile de a ei.

Stătea privind-o pe Jill în încăperea întunecată, cu inima încălzită de un sentiment complex de singurătate şi de uşurare. Apoi, Jill se apropia şi mâinile celor două femei se întâlneau în timp ce luminile se stingeau şi ele se îndreptau spre dormitoare.

Într-o astfel de seară liniştită, petrecută împreună, Jill îi relată Jessicăi trista ei poveste.

Lucrase pentru o corporaţie numită *Continental Products* din Detroit. Jessica ştia deja asta.

— Ce te-a făcut să-i părăseşti? întrebă Jessica.

Jill păru stânjenită.

— Eşti sigură că vrei să ştii? întrebă ea. Nu este un subiect plăcut.

— Sigur că vreau să ştiu, zâmbi Jessica. Nu avem socrete una faţă de cealaltă, nu?

Ezitând, Jill începu să-i povestească.

Fusese invitată în oraş de un şef de la *Continental Products,* pe nume Harley Schräder. O invitase pretextând că aveau de discutat ceva important. Acceptase în ciuda unor anume reţineri.

Schrader îi turnase alcool pe gât şi încercase să profite de ea în cel mai vulgar şi violent mod. Din nefericire pentru Jill, din cauza condiţiei sale fizice delicate, leşinase pe canapeaua din salonul lui.

În dimineaţa următoare, se trezise cu convingerea înnebunitoare că fusese violată. Părăsise apartamentul Iul Schrader fără a-şi lua rămas bun şi se grăbise să ajungă acasă. Agitată, făcuse un duş fierbinte, curăţându-se cât de temeinic putuse. Încercase să uite episodul. Schrader o

invitase iar, cu o privire lascivă în ochi, dar ea îl refuzase.

Timp de o săptămână, îşi văzuse de treaba ei la serviciu, de parcă nu se întâmplase nimic. Apoi, spre oroarea ei, descoperi că Schrader se lăudase cu cucerirea sa în faţa altor angajaţi din companie, pretinzând că Jill îi fusese victimă de bună voie. În acele zile, ea se întâlnea cu un tânăr drăguţ din companie, care o părăsi după ce auzi de fanfaronada lui Schrader.

Jill îşi abandonase slujba pe loc, nefiind în stare să importe umilinţa. Dar, înainte de a pleca, protestase faţă de directorul de personal. Tipul, prieten cu Schräder, îi spusese cu dispreţ că dacă ea nu ştia să aibă grijă de viaţa sa personală, o privea. Părea să dispreţuiască tot ce se lega de îngrijorarea ei de femeie.

Descurajată şi deprimată, Jill rătăcise aproape un an de zile, fiind ba secretară, ba baby-sitter, sau consilier într-o tabără de copii. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă să uite ce se întâmplase.

— Apoi m-am hotărât să-mi vin în fire, îi spuse ea Jessicăi. Nu aveam de gând să las ca acele întâmplări să-mi ruineze viaţa. Aşa că m-am înscris la facultate, mi-am luat *master's-ul* în ştiinţe economice şi am făcut o cerere de angajare la *Hightower.* Îi zâmbi prietenei sale. Restul îI ştii, încheie ea.

Jessica o privea cu un amestec de milă şi furie îndreptăţită.

— Cum zici că-l chema pe tip? întrebă ea.

— Schrader, răspunse Jill absentă. Harley Schrader, Un nume pe care n-am să-l uit cât voi trăi.

Nici eu, îşi spuse Jessica. *Nici eu, Jill.*

La o săptămână după conversaţia dintre Jessica Hightower şi Jill Flemming, Harley Schrader a fost destituit fără multe explicaţii din poziţia sa de şef la *Continental Products.*

Prietenii lui Harley se întrebară oare ce anume îi adusese destituirea. Numai preşedintele consiliului şi şeful de personal ştiau, dar n-au vrut să spună nimănui.

Lui Harley nu i s-a prea simţit lipsa; oricum nu fusese niciodată o forţă creatoare în companie. În primele două săptămâni, îndatoririle lui au fost împărţite celorlaţi şefi şi în curând, un tânăr ajutor de şef de serviciu a fost ridicat în grad pentru a prelua postul lui Harley.

Harley, care avea acum cincizeci şi trei de ani, era la strâmtoare. Şefii trecuţi de patruzeci şi cinci de ani găseau cu greu o nouă slujbă. Ca oricare altul în locul său, Harley scrise sute de scrisori, solicitând o slujbă. Prin telefon, îi contactă pe toţi cei pe care-i cunoştea în lumea afacerilor şi aşteptă.

Când nu primi niciun răspuns, îi ceru avocatului său să ceară o copie a recomandării scrise de superiorii săi după ce fusese concediat. Spre surprinderea sa, recomandarea era pozitivă, declarând că activitatea sa în cadrul corporaţiei fusese exemplară şi că i se dăduse drumul numai datorită unor probleme de organizare şi unor probleme financiare ale companiei.

Harley continuă să-şi caute o slujbă fără a găsi nimic. Se zbătu doi ani de zile. În această perioadă începu să bea mai mult. Îşi înşelă soţia cu o mulţime de fete ieftine, pentru că fusese dintotdeauna un fustangiu.

Începu să joace sa cărţi puţinele economii rămase. Soţia sa divorţă şi se căsători cu un avocat, specialist în taxe pe venit, din oraşul vecin,

La sfârşitul celor doi ani, Harley lucra ca vânzător într-un magazin de mobilă, îmbrăcat în costumele sale roase de fost director, cu găuri în tălpile pantofilor, înclinându-se şi frecându-şi mânile în faţa unei clientele formate din muncitori cu soţii însărcinate şi cu o ciurdă de copii care scheunau în urma lor. Se întreba ce se alesese de viaţa lui, unde anume greşise.

Harley nu află niciodată că necazurile sale

începuseră din ziua când o subestimase pe tânăra Jill Fleming, cu trupul ei minunat, cu provocatorul ei semn de frumuseţe şi seducţia-i subtilă. Despărţind-o pentru totdeauna de Roy English, crezuse că-i făcea un serviciu lui Roy şi, în acelaşi timp, îi dădea o lecţie lui Jill. În loc de asta, îşi pecetluise soarta, mulţumită întâlnirii de mai târziu dintre Jill şi Jessica Hightower.

Viitorul, ca o fecioară timidă, se leagă de trecutul dat uitării pentru a desface cele mai bine ticluite planuri ale bărbaţilor.

25

Johnsonvilie, Long Island

Lunile se scurgeau una după alta. Îarna, neobişnuit de bogată în zăpadă pentru Long Island, înainta şi ea, de-abia observată de angajaţii de la *Wheeler Advertising,* ale căror vieţi continuau într-un ritm alert, fericit.

Mulţumită lui Leslie, agenţia mergea din ce în ce mai bine, distingându-se printre competitorii de pe piaţă. Leslie a fost cea care a venit cu idei strălucite ce au rovoluţionat *Wheeler Advertising.* Şi Leslie era cea care, cu şarmul şi inteligenţa ei, atrăgea clienţi noi. Mai mult decât orice, energia tinerească a lui Leslie şi capacitatea ei de a munci din greu, îndelung, făceau ca birourile să zumzăie de activitate.

Lucrurile nu merseseră nicicând mai bine la *Wheeler Advertising.* Nu puteau urma decât alte şi alte succese.

Totuşi, Ross Wheeler nu se simţea complet împăcat cu modul în care decurgeau lucrurile. Căci, învăluite în mulţumirea generală de la *Wheeler Advertising,* sentimentele lui sufereau o transformare profundă şt neliniştitoare.

Ross o admira pe Leslie aşa cum nu mai admirase nicio altă femeie până atunci. Nu mai semăna cu bibliotecara prea slabă, preocupată, pe care o cunoscuse el cu opt luni în urmă. Devenise o tânără înfloritoare, mulţumită de viaţa ei.

Ross ştia că numeroasele sale mărturii de încredere în Leslie jucaseră un rol important în această transformare. Pe tăcute, acţionase ca un tată, scoţând-o din cochilia ei şi ajutând-o şă-şi recapete echilibrul. Indiferent de eşecul care o făcuse să stea pe loc timp de trei ani, Ross prietenia lui şi mica sa agenţie au fost cele care au salvat-o.

Această metaforă paternă pusese stăpânire pe mintea lui Ross cu multe luni în urmă. De când plecaseră de acasă fiicele lui, se simţea singur şi era fericit că avea şansa de a-i fi indispensabil acestei fete încântătoare care părea atât de amărâtă atunci când o cunoscuse.

Pentru el însă, Leslie era mai mult decât o fiică. Amintirea pe care o păstra tristeţii citite, în ochii ei atunci când o întâlnise pentru prima oară îi confirma pe deplin că şi ea trecuse prin multe – nu numai profesional, ci şi personal. Era adultă, o femeie din cap până în picioare, deşi nu putea fi decât cu câţiva ani mai mare decât fiicele lui Ross.

În ochii lui Ross, această feminitate matură combinată cu un farmec de adolescentă îi împrumutau lui Leslie o nouă aureolă. Impunea mai mult decât respect. Dar îi provocau şi doruri neobişnuite, visuri tulburătoare.

Ross se lupta din toate puterile cu sentimentele lui. Leslie ar fi putut să-i fie fiică. Nu mai avea mult şi va începe să se întâlnească cu bărbaţi tineri, poate chiar se va logodi. Trebuia să-şi trăiască propria ei viaţă.

Dar Ross nu putea să nege ceea ce simţea. Cu cât se gândea că Leslie nu era pentru el, că sentimentele lui erau vinovate şi nepotrivite, cu atât ele deveneau mai puternice. Era ca şi cum, intrând în viaţa lui, Leslie dăduse ceasul

înapoi şi-i oferea o a doua şansă de a o întâlni pe femeia visurilor sale, de a fi fericit în dragoste.

Noaptea, după o zi de muncă obositoare, stătea întins în pat şi încerca s-o uite. Dar somnul nu venea. Nu şi-o putea scoate din minte. O vedea pe Leslie în rochia tinerească sau în taior, cu mâinile pline de planuri sau facturi; pe Leslie reparând instalaţia de răcire a apei, care se defectase, umblând la mecanism şi ţinând o clamă de hârtie între buze; Leslie insistând să-i repare maşina în ziua în care cablul distribuitorului se desprinsese şi avea de gând să-şi ducă maşina într-un atelier de reparaţii; Leslie intrând gâfâind în birou într-o dimineaţă cu ninsoare, având obrajii roşii şi glumind pe seama vremii nemiloase. Leslie, care intrase în viaţa lui din întâmplare, i-o tulburase până în adâncuri. Ross era pierdut, o ştia.

— O, Doamne, sunt îndrăgostit de ea!

Următoarea întrebare era ce putea să facă.

Nu va face nimic, hotărî el. Chiar dacă sentimentele îl scăpaseră de sub control, era suficient de lucid să ştie că nu trebuia să-i permită niciodată lui Leslie să i le descopere.

Când o vedea la birou, cu aerul ei fericit, îşi spunea că unicul motiv pentru care ea se simţea atât de bine aici era faptul că avea încredere în el, cel care o salvase dintr-o stare deplorabilă. Atât şi nimic mai mult.

Încrederea ei, umorul încântător şi atitudinea de fiică protectoare faţă de el – toate astea ii dovedeau că avea încredere deplină în prietenia lui, dar nu-l privea ca pe un bărbat, nu era deloc atrasă de el. Era normal. Aşa trobuia să fie.

Dar mici detalii săpară la temelia atitudinii tranşante a lui Ross faţă de Leslie şi-i mai slăbiră hotărârea de a se menţine pe poziţie.

Într-o zi, la ora prânzului, erau doar ei doi în camera din spate şi îşi mâncau sandvişurile. Pentru un moment, se

lăsă tăcerea. Amândoi erau duşi pe gânduri. Apoi, surprinse privirea lui Leslie. Ea îi zâmbi, cu un zâmbet uşor stânjenit, de copilă, care îl făcu să-şi piardă cumpătul.

Altă dată, la ora închiderii, o ajută să-şi îmbrace paltonul. Urmă o clipă tensionată, neaşteptată, când mâinile lui se odihniră pe umerii ei. Ea nu-l privea, dar el surprinse în oglinda din birou imaginea lor. Cu mâinile pe umerii ei, arăta mai mult ca un iubit, decât ca un tată. Iar în atitudinea ei i se păru că vede ceva nedefinit, ceva care îi dădea speranţe.

Altă dată pe când o ajuta să iasă din maşină, ea îi luă mâna, privindu-l cu un licăr cald în ochi. Încercă să-şi spună că nu însemna nimic, dar amintirea acelei priviri îl ţinu treaz aproape toată noaptea.

Până la urmă, torentul pe care Ross încerca să-l oprească îl copleşi.

Într-o vineri, intră în biroul ei la mijlocul zilei. Îi zâmbi. Era gata să i se adreseze când sună telefonul. Era unul dintre clienţii importanţi. Ross îi făcu semn că va reveni şi se întoarse în biroul său. Stătea la birou, privind pierdut la fotografiile lui Nancy şi ale lui Dina, ascultând vocea plăcută, muzicală, din biroul alăturat. Conversaţia păru să dureze o veşnicie. Când, în sfârşit închise, se grăbi la ea.

— Era din nou Dunlop, spuse ea. Sunt cu toţii agitaţi şi vor ca noi să… Dar, lasă asta. Ce doreai?

— Vrei să iei masa cu mine diseară? o întrebă el.

Ea îşi ridică o sprânceană, surprinsă mai mult de agitaţia lui, decât de invitaţia pe care io făcuse. Cinau adesea împreună.

Apoi chipul i se lumină de un zâmbet uşor.

— Nu pot să refuz un bărbat bine, spuse ea.

— Şapte treizeci?

— S-a făcut. Apropo, cu ce ocazie? întrebă ea cu o

expresie de curiozitate în ochi.

El zâmbi.

— Declaraţie de dragoste. Propunere în căsătorie.

— În cazul ăsta, o să-mi pun cea mai bună rochie, glumi ea.

Ross se îndepărtă, blestemându-şi stângăcia. Acum, când va veni cu adevărat momentul, n-o să-l mai ia în serios.

Luară cina la cel mai bun restaurant din oraş. Fără să-şi propună, Ross devie conversaţia spre probleme personale, serioase. Vorbi despre soţia Iul, despre fiicele lui, despre singurătatea sa. Încercă s-o facă pe Leslie să vorbească despre viaţa ei. Ea îi povesti despre mama sa care murise, despre apropierea de tatăl ei. Dar, ca întotdeauna, confidenţele sale nu intrau decât foarte puţin în viaţa ei personală.

— Eşti un mister pentru mine, spuse Ross, rotindu-şi paharul cu vin între degete, uşor nervos. Eşti o adevărată doamnă, Leslie. Te admir, dar nu sunt sigur că te înţeleg.

— Cum s-o faci tu, când eu însămi nu mă înţeleg? zâmbi ea. Probabil că nu sunt destul de matură ca să ştiu cine sunt. Uneori, cred că n-are rost să încerci să înţelegi lucrurile. Lasă-le să se aranjeze ele singure.

Nu asta era ceea ce dorea Ross să audă, dar reuşi să zâmbească,

Întârziară mult la cafea şi coniac. Ross se gândi că nici ei, ca şi lui, nu-i venea să plece. Dar conversaţia lor alunecă spre subiecte banale, ceea ce îl zăpăci mai rău.

În sfârşit, nefericit, trebui să achite nota şi să o ducă acasă.

În maşină, era abătut, stânjenit. Pe de o parte îndrăznea să creadă că între ei exista o înţelegere nerostită, că ea ştia ce era în mintea lui şi că-l aştepta să spună ceva. Pe de cealaltă parte, o voce îl asigura cu cruzime că ea considera că petrecuseră o seară plăcută

împreună, nimic mai mult, şi că ar fi fost şocată dacă el i-ar mărturisi sentimentele sale.

La jumătatea drumului spre locuinţa ei, îndrăzni să spună:

— Ce-al zice de un ultim pahar la mine acasă?

— N-or să bârfească vecinii? zâmbi ea.

Din nou, avu acel sentiment agonizant că ea îl înţelegea, combinat cu certitudinea că greşea.

Dar se folosi de acordul ei şi o conduse acasă la el. Era întuneric. Deschise uşa şi ea intră înaintea lui. Mai văzuse casa înainte. O dată, îşi invitase angajatele să-l ajute să gătească spaghetti pentru toată lumea. Altă dată o invitase pe Leslie să le cunoască pe Nancy şi pe Dina, când veniseră în vacanţă. Ambele fete o plăcuseră pe loc, fireşte.

Ea admira pozele lor de pe cămin.

— Eşti un om norocos, Ross, spuse ea. Fetele tale sunt frumoase.

Nu răspuse. El vedea doar cât de mult mai frumoasă era Leslie decât oricare dintre fetele sale.

Se întreba ce ar zice ele să o aibă pe Leslie ca mamă vitregă. Gândul îl făcu să se încrunte consternat. O, asta era o nebunie, se gândi el. Nebunie!

Luase paltonul lui Leslie şi-l agăţase în dulapul din hol. Spre nefericirea sa, observă că în sufragerie praful nu era şters. Femeia care îi făcea curăţenie era tot mai mioapă şi, oricum, nu-l lua în serios.

— Casa asta o să încolţească, spuse el.

— Are nevoie de o mână de femeie, zâmbi Leslie, tot cu spatele la el, admirând fotografiile.

Îi aduse ceva de băut şi puse paharul pe cămin, în faţa ei. Stătea tot cu spatele la el. Focul interior îl ardea. Dacă nu-i spunea, avea să explodeze.

— Leslie, spuse el.

Se întoarse spre el.

— Ce bine arăţi! Nu sunt sigură că o să mă pot stăpâni.

— Leslie, eu…

Mâinile lui le apucaseră pe ale ei înainte ca el să mai pronunţe alt cuvânt. O trase spre el. Buzele pe care le admirase atât de mult în tot acest timp se apropiau. Parfumul ei îl învălui, natural, sănătos şi irezistibil.

Dar mâinile ei erau pe pieptul iui, apăsându-l uşor, ceea ce fu de-ajuns ca să-l facă să se dea înapoi.

— O, Doamne, spuse el, îndepărtându-se de ea. Nu ştiu ce mi-a venit. Trebuie să-ţi închipui c-am înnebunit.

Se aşează pe canapea. Ea se apropie de el.

— Vrei să-mi spui ce te frământă? întrebă ea.

Ochii ei îl fixau.

El privi în altă parte. Nu-şi găsea cuvintele pecare le repetase de atâtea ori.

— Pot să-ţi fiu tată, spuse el nefericit.

Ea nu scoase o vorbă. Dar întinse o mână după a lui.

Îşi permise să creadă că era un gest de încurajare.

— Leslie, spuse el, vrei să te măriţi cu mine?

Preţ de o clipă, n-o privi. Când o făcu, văzu, cu un sentiment de prăbuşire, expresia de surpriză de care se temea. Fusese luată prin surprindere. Nu se aşteptase la o astfel de propunere.

Dar mâna era tot în mâna lui, ţinându-l blând.

— Ştiu cât pare de nebunesc, spuse Ross. Dar te iubesc. Sunt nebun după tine. De când ai apărut, am – am fost…

Se poticni. Privirea din ochii ei îi luase tot curajul. Se simţea ca un bătrân patetic făcând propuneri indecente unei fete.

— Îmi pare tare rău, spuse. Am încercat să ascund asta cât am putut. E de ajuns să spui nu şi înţeleg. Sunt îndrăgostit până peste cap de tine, Leslie.

Ea îi puse o mână pe umeri şi îl bătu uşor pe spate. Apoi îl sărută pe obraz.

— Ross, eşti un bărbat minunat, spuse ea. Ai fost salvatorul vieţii mele. Mi-ai dăruit o altă viaţă, atunci când cea veche mă părăsise.

Ross zâmbi trist.

— De fapt, spui nu, zise. Nu-i nevoie s-o îndulceşti. N-ar fi trebuit să ţi-o cer.

Ea rămase pe gânduri.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse ea.

Se învioră.

— Serios? întrebă el.

— Poţi avea răbdare? îi ceru ea. Viaţa mea a făcut nişte cotituri neaşteptate, în ultimii câţiva ani. Încă încerc să mă adun.

Îi luă ambele mâini.

— Cât vrei de mult, răspunse el. Pentru mine e de ajuns să ştiu că te gândeşti.

Văzu că era cufundată în gânduri. Se gândea serios la propunerea lui. Ştia că îi purta afecţiune, dar bănuia că nu era acelaşi fel de dragoste pe care o simţea el pentru ea.

Dar îi era de ajuns să i se promită o fericire pe care nu o crezuse posibilă până atunci.

Astfel c-o iuă de mână şi începu să înveţe lungul proces de a accepta ceea ce îi putea ea oferi, lăsând restul în voia cerului.

În acest mod, despărţit de ea prin atât de multe şi unit cu ea printr-o biată şi firavă speranţă, o iubea mai mult ca niciodată.

26

În primăvara lui 1976, s-a întâmplat ceva care urma

să schimbe brusc existenţa ordonată a lui Jordan Lazarus.

Un conglomerat european numit *AMZ Ltd.,* care achiziţionase enorme holding-uri financiare pe teritoriul Statelor Unite în ultimul deceniu, se trezi deodată ţinta unei preluări agresive iniţiate de către o corporaţie multinaţională mai puternică, cu baza în Africa de Sud.

Ca măsură de contracarare a preluării, *AMZ Ltd.* porni în căutarea unui „cavaler în alb", o corporaţie prietenă de care să fie achiziţionat în condiţii financiare mai bune decât cele promise de „piratul", din Africa de Sud.

Cavalerul în alb se dovedi a fi *Lazarus. International Inc.* Experţii în fuziuni şi achiziţii ai lui Lazarus îi avertizaseră că *AMZ Ltd.,* cu proprietăţile sale americane aducătoare de profit, ar fi o achiziţie ideală pentru *Lazarus International,* care în acest moment poseda suficient capital şi putea uşor acoperi o achiziţie importantă.

La 1 martie, *AMZ Ltd.* deveni parte a familiei de corporaţii *Lazarus.* Acţionarii lui *AMZ,* cunoscând stilul de conducere al celor de la *Lazarus,* erau mulţumiţi. Chiar şi acţionarii lui Lazarus erau mulţumiţi, pentru că fuziunea ridica preţul propriilor lor acţiuni. Toată lumea era fericită, cu excepţia piratului din Africa de Sud care pierduse ocazia de a achiziţiona *AMZ* şi era forţat să caute o altă victimă, în altă parte.

Jordan şi bancherii săi erau mult prea ocupaţi ca să studieze situaţia generală pentru a vedea că, îngropat undeva în acea mulţime de companii achiziţionate de *AMZ Ltd.* în ultimii zece ani, era şi un lanţ de mici agenţii publicitare cunoscut sub numele de *Modern Images.*

Şi una dintre aceste agenţii, acum o nişă în maşina multinaţională a lui *Lazarus International,* era *Wheeler Advenising* din Johnsonville, Long Island.

În 25 martie a avut loc o reuniune la hotelul *Hilton*

din Boston, pentru a ura bun venit reprezentanţilor numeroaselor companii mandatare ale lui *Modern Images* în familia companiilor *Lazarus,* ca şi pentru a li se prezenta politica managerială elaborată de specialiştii lui *Lazarus International.*

Jordan Lazarus apăru personal în prima seară a reuniunii. Era regula strictă a lui Jordan de a-i cunoaşte pe toţi angajaţii fiecărei corporaţii achiziţionate, pentru a-i asigura cu privire la intenţiile noii conduceri, dar şi cu privire la siguranţa slujbelor lor. Nimeni nu ştia mai bine decât Jordan cât de demoralizante erau fuziunile pe baze financiare pentru angajaţii unei companii. Considera demoralizarea ca fiind contraproductivă şi făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-i convinge pe angajaţii din companiile nou achiziţionate să simtă că munca lor era recunoscută şi răsplătită de către corporaţia-mamă.

Cuvântareă lui Jordan din acea după-âmiază, în faţa reprezentanţilor lui *Modem Images* adunaţi în sala de bal a hotelului, fusese recepţionată cu entuziasm. Era în drum spre aeroport ca să tragă o fugă la New York, în avionul său personal. A doua zi dimineaţă avea o întâlnire importantă la sediul *Lazarus* şi mai avea nişte telefoane de dat, care nu sufereau amânare.

Era la volanul maşinii pe care o ţinea în Boston, un *Alfa Romeo.* Era un model fabricat la comandă, de mare putere, cu suspensii speciale. O ridicase în dimineaţa aceea şi, peste o oră, la aeroport, urma s-o lase unui asistent al său. Găsea mai relaxant să şofeze el însuşi decât să fie condus chiar dacă traficul din Boston era îngrozitor. Lui J0rdan nu-i plăcea să fie izolat de viaţa din jur de către puterea şi bogăţia sa enormă, îşi conducea singur maşina, îşi făcea singur cumpărăturile, o ajuta pe Barbara la gătit. Ori de câte ori avea ceva timp liber mai făcea chiar şi câte un articol de mobilă într-un atelier De care şi-l amenajase în apartamentul din Manhattan.

Jordan îşi strecura mica *Alfa* printre şirurile de

vehicule din parcajul hotelului când se petrecu accidentul.

Cineva ieşea cu spatele dintr-un garaj şi se izbi, destul de puternic, de portiera din dreapta a maşinii lui Jordan.

— La naiba, înjură Jordan printre dinţi, frânând brusc. Avea să mai întârzâe cam o oră, din cauza acestui accident. Opri maşina şi ieşi trântind portiera. Celălalt şofer era deja afară din maşină. O femeie. Făcu ochii mari şi cuvintele furioase i se opriră în gât. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Părea tare zăpăcită şi amărâtă. Pe chip i se citea oboseala. J0rdan ghici că avusese o zi lungă şi obositoare.

— De ce nu vă uitaţi pe unde mergeţi? o întrebă el.

Ea se uita la maşina lui. Portiera era îndoită urât.

— Credeam că „mă uit”, spuse ea. Cred că maşina dumneavoastră era prea joasă ca s-o pot vedea în retrovizor, sau poate, oftă ea, mă grăbeam prea tare.

Jordan o privea. Era înaltă, cu o siluetă ca de salcie. Picioarele bine formate, aristocratice, i se conturau de sub fusta unui costum, iar de sub bluza de mătase se iveau sânii mici, rotunzi. Îşi dăduse jos taiorul pentru că era o după-amiază caldă.

Avea un păr minunat. Era numai cârlionţi, de un blond luminos în perfectă armonie cu obrajii ei albi ca laptele şi pistruiaţi, şi cu ochii de un verde intens cu gene lungi. Era ceva reţinut şi poate timid în personalitatea ei care contrasta seducător cu părul strălucitor şi ochii scânteietori.

Era foarte tânără şi inteligentă. Asta putu vedea dintr-o privire.

Deşi serios descumpănit de puterea ei de atracţie, Jordan reuşi să adopte un ton de reproş.

— Ştiţi cât timp o să-mi trebuiască să aduc portiera asta din Italia? întrebă el.

Ea îşi ridică o sprânceană, privindu-l.

— Ce fel de maşină este?

— Un *Alfa Romeo,* spuse el. Şi, pe deasupra, un model drăguţ, adăugă, aruncând o privire plină de regret spre maşina lui.

— Nu există o reprezentanţă la care să apelaţi? întrebă ea îngrijorată.

El dădu din cap.

— A fost făcută la comandă, spuse. Importată de la Roma. Nu va fi uşor de reparat.

Ea oftă. Arăta foarte obosită şi iritată, dar parcă şi mai frumoasă.

— Cred c-ar fi mai bine să vă dau numărul asigurării mele, spuse ea. Este, evident, vina mea. Îmi pare rău, chiar nu v-am văzut.

Era furioasă mai mult pe ea însăşi. Văzând-o atât de amărâtă, i se făcu milă de ea. Maşina ei era un model mai vechi. Probabil că, financiar, nu stătea prea bine. O plăcea; era imposibil să n-o placă.

Ea căută în poşetă, dădu de portmoneu şi-i dădu talonul de la asigurări. Jordan îl privi, reţinând numele. Nu făcu nicio mişcare să-şi scoată propria asigurare. Judeca rapid.

— Mă întreb dacă aţi vrea să-mi faceţi o favoare, spuse el, îndreptându-se spre bara de protecţie din spate a maşinii ei. Bara dumneavoastră nu prea este atinsă. Mi-am amintit că asigurarea mea a expirat acum trei săptămâni şi n-am ajuns să mi-o reînnoiesc. Am talentul să uit lucrurile astea. Ar fi… neplăcut, dacă aş raporta accidentul. M-aş alege cu o amendă serioasă pontru că am condus fără asigurare.

O privi.

— Haide-ţi s-o lăsăm baltă, o rugă. O să-mi repar singur maşina. Nu vreau să se amestece compania de asigurări sau poliţia. Ce spuneţi? Mi-aţi face un serviciu.

— Mda, spuse ea, dacă aşa credeţi… Dar nu mi se

pare corect să nu raportăm accidentul.

— N-o să afle nimeni, spuse el. Rămâne secretul nostru.

O studie, remarcându-i onestitatea evidentă. Accidentul fusese şi din vina lui, dar era gata. să ia vina asupra ei şi, ca rezultat, să i se mărească prima de asigurare. Chiar şi acum îi venea greu să accepte soluţia care ocolea legea.

— Bine, cred că e în regulă, spuse ea, aruncând din nou o privire maşini lui. Îmi pare rău pentru portieră.

— O, nu-i nimici spuse el. Şi-aşa nu-mi prea plăcea portiera aia.

Încercarea de a glumi i se păru lamentabilă. Fata îi acordă un zâmbet uşor compătimitor.

Urmă o pauză. Jordan nu se putea abţine să nu o admire. Acum, după ce o auzise vorbind, i se părea şi mai frumoasă. Onestitatea şi candoarea ei erau ca o uşă deschisă spre personalitatea sa, ca un farmec căruia Jordan descoperi că nu-i putea rezista. Se întrebă dacă ea ştia cine era el. Deocamdată nu dăduse niciun semn c-ar şti.

— Ce-ar fi să luaţi masa de seară cu mine? spuse el. Doar pentru a vă dovedi că nu vă port pică. Aţi fost foarte corectă, cu un contravenient care circulă fără asigurare.

Un zâmbet de şcolar combinat cu speranţă îi lumină faţa.

Ea roşi, dar părea sigură de sine.

— Nu, mulţumesc, spuse. Mă tem că sunt ocupată. Dar vă mulţumesc foarte mult. Aţi fost foarte amabil.

— N-aveţi pentru ce, spuse el. Eu vă mulţumesc.

Rămase privind la el. Părea să aştepte ceva.

— Îmi înapoiaţi, vă rog, talonul? îl rugă ea.

Jordan râse. Uitase că-l mai ţinea încă în mână. I-l înapoie. Degetele nu li se atinseră când talonui trecu dintr-o mână în alta.

Ea se dădu înapoi şi intră în maşina ei. Jordan dori să insiste asupra invitaţiei la masă, dar o stare de stânjeneală aproape adolescentină îl copleşi atât de neaşteptat, încât îşi pierdu curajul,

Îşi dădu maşina la o parte din drum şi o urmări cum ieşea din parcare. Observă o mică îndoitură a barei do protecţie, în timp ce maşina se îndepărta. Îi reţinu numărul de înmatriculare.

Şi-şi aminti şi numele de pe talonul de asigurare:

Leslie Chamberlain.

În după-amiaza aceea, Jordan nu se înapoie cu avionul la New York.

Rămase în maşina tamponată, gândindu-se, timp de patruzeci şi cinci de minute. Apoi se înapoie la hotel şi-şi sună pilotul la aeroport, să-i comunice că şi-a anulat zborul la New York.

Jordan comandă ceva de băut la barul hotelului. Sorbi un timp din pahar, cu gândul în altă parte; se duse la cel mai apropiat telefon şi sună la sediul *Lazarus* din New York. Îi comunică secretarei că va rămâne la Boston în seara aceea şi că toate întâlnirile sale vor trebui să fie reprogramate.

După ce îşi termină băutura, reveni la telefon şi o sună pe Barbara să-i spună că în seara aceea nu va ajunge acasă. Ca scuză îi spuse că avea probleme cu managementul lui *Modern Images* şi că nu voia să-şi jignească directorii propriei sale companii plecând după ce-şi ţinuse mica cuvântare şi lăsându-i pe ei de corvoadă.

Barbara era plină de afecţiune şi de înţelegere.

— O să-mi fie dor de tine spuse ea. Grăbeşte-te să vii acasă.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, spuse Jordan. Te sun mâine la prima oră.

După ce închise, răsuflă uşurat şi mai comandă ceva

de băut.

Dar nici alcoolul, nici schimbarea programului nu-i potoliră tumultul nebunesc a simţurilor.

Trimise după unul dintre asistenţii săi şi-i ceru să-i aducă o copie a listei cu participanţi la reuniune. Răsfoi paginile cu degete tremurânde.

Chamberlain, Leslie, citi el. *Wheeler Advertising, Johnnonville, LI.*

Lista nu oferea alte informaţii cu privire la ea. Jordan trebuia să-i afle numărul camerei de hotel la recepţie, închise ochii. Cel de-al doilea pahar rămăsese aproape neatins în faţa lui. O uşoară zăpăceală aproape că-i adusese în imposibilitatea de a putea să decidă ce să facă în continuare.

Apoi îşi aminti numărul maşinii lui Leslie Chamberlain.

Se înapoie la telefon pentru a treia oară. Când reveni să-şi termine băutura, se simţea înviorat şi conştient de scopul său.

Dăduse drumul bulgărului de zăpadă.

A doua zi dimineaţă, Leslie se trezi devreme.

Locuia la un motel ieftin, la trei kilometri depărtare de hotelul unde avea loc reuniunea. Era în baia minusculă, fardându-se, când sună telefonul.

— Alo?

— Domnişoara Chamberlain? Aveţi ceva la recepţie, domnişoară.

După ce se îmbrăcă, Leslie străbătu coridorul cam mizer până la recepţie.

— Bună dimineaţa, domnişoară, spuse recepţionerul. Acestea au sosit pentru dumneavoastră.

Îi arătă două duzini de trandafiri într-un aranjament plin de gust şi evident costisitor. În timp ce Leslie încerca să înţeleagă de la cine era acel cadou neaşteptat, un

bărbat într-o uniformă neagră se ridică şi se apropie de ea.

— Mă scuzaţi, domnişoară, spuse el. Am fost trimis să vă conduc la reuniune. Bara de protecţie vă va fi reparată în dimineaţa asta, în timp ce sunteţi la hotel. Vă aduc eu înapoi, diseară.

Leslie îl privi surprinsă. Apoi îi veni ideea să citească nota care însoţea trandafirii,

Îmi cer scuze pentru necazul pricinuit ieri după-amiază, scria acolo. *Sper să vă simţiţi bine în cursul reuniunii.*

Era semnat *Jordan Lazarus.* Un timp, Leslie studie cartonaşul, apoi îl privi pe şofer.

— Cine v-a trimis? întrebă ea.

— Domnul Lazarus, domnişoară, răspunse acesta.

Leslie cântări situaţia timp de o clipă. Apoi duse trandafirii în camera ei. Câteva minute mai târziu, reveni cu servieta diplomat. Şoferul o duse la hotel, lăsând-o în holul principal şi promiţând să o aştepte acolo la sfârşitul zilei.

După ce-i mulţumi politicos, Leslie se îndreptă spre sala de reuniuni.

Dimineaţa a fost aglomerată. Leslie participă la o reuniune cu subiect financiar şi la două seminarii pentru executivii în lumea reclamei. Când sosi ora prânzului, era în drum spre sala de banchete unde urma să se întâlnească cu nişte proaspete cunoştinţe din branşă. Se opri brusc, când un chip deja familiar îi ieşi înainte. Era Jordan Lazarus.

— Bună, spuse el. Cum ţi se pare reuniunea?

— Învăţ multe, răspunse Leslie. E o conferinţă bună.

— Ai primit florile? vru el să ştie.

Ea confirmă din cap.

— Îţi mulţumesc. Dar nu era nevoie.

— Şoferul a venit la timp să te conducă? întrebă el oarecum neliniştit.

Dădu din nou din cap.

— Da, a fost foarte drăguţ.

— Bine, spuse el. Adesea, când vrei să rezolvi ceva, totul se zăpăceşte, într-un fel sau altul.

Ea nu comentă. Privirea din ochii ei era prietenoasă, dar prudentă.

— Ai vrea să luăm masa împreună? o invită el.

În ochii ei apăru o privire chinuită.

— Nu pot, spuse. Sunt ocupată.

El nu-şi ascunse dezamăgirea.

— Mă simt încă vinovat din cauza acelui accident, spuse el. Diseară eşti liberă?

Ea zâmbi din nou, dar clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse. Am o întâinire la cină.

Cu oricare altă femeie, Jordan ar fi insistat mai mult. Îşi dădu seama că ea ştia cine ara el. Nicio altă întâlnire la masa de seară nu putea fi atât de importantă pentru ea ca cina cu însuşi Jordan Lazarus. Dar acum tocmai importanţa lui i se părea asemenea unei scuze de care să încerce s-o convingă. Nu se putea decide să se folosească de ea.

— Bine, poate cu altă ocazie, spuse el. Apropo, nu m-am prezentat. Jordan Lazarus.

Îi strânse mâna ferm.

— Ştiu cine eşti.

Simţi că înţelesese greşit prezentarea făcută, ca pe o încercare de a-şi folosi ascendentul faimei asupra ei. Ceea ce-l făcu să bată grăbit în retragere.

— Mă bucur că-ţi face plăcere reuniunea, spuse el. Dă-mi de ştire dacă mai ai probleme cu maşina.

Ea zâmbi.

— La revedere, spuse Leslie. Şi încă o dată, mulţumesc pentru flori.

Pentru Jordan începeau cele mai dificile douăzeci şi

patru de ore din viaţa sa.

Era sâmbătă, la prânz. Conferinţa se sfârşea abia a doua zi, la ora nouă. Jordan avea o duzină de întâlniri importante în New York. Soţia sa îl aştepta nerăbdătoare să vină acasă în aceeaşi seară.

Reveni în camera sa, îşi sună asistentul principal din New York şi-i spuse că încă nu putea reveni acasă. Mai erau unele probleme de rezolvat aici, în Boston. Exista şansa, să se poată întoarce în aceeaşi după-amiază, târziu. Îl va ţine la curent pe asistent cu privire la decizia sa.

Îl rugă pe asistent s-o sune imediat pe Barbara şi s-o înştiinţeze de întârzierea lui. O va suna şi el mai târziu. Jordan îşi muşcă buzele nervos, în timp ce închidea telefonul. Mai târziu, ştia, va trebui să vorbească cu Barbara. Ceea ce va fi greu.

Jordan străbătea coridoarele şi sălile de conferinţă ale hotelului, dând mâna cu participanţii şi executivii care erau cu toţii pătrunşi de respect şi admiraţie pentru el. În ochii lor, era un gigant, un prinţ al lumii afacerilor. Dar Jordan se simţea ca un adolescent bolnav de dragoste, călcând în urma unei fete drăgălaşe, pe care o adora fără speranţă şi care nu ştia de existenţa lui.

Cursul urmat ducea inexorabil la sălile de banchet şi de conferinţe ale reuniunii. Îi luase programul personal de la secretara care se ocupa de înregistrarea participanţilor şi nu se putea ţine departe de locurile unde ştia că o putea găsi-pe Leslie.

Între timp, medita la imaginile de neuitat din mintea sa pe care le reţinuse din cele două întâlniri ale lor. Fiecare detaliu părea să i se fi întipărit în minte cu un fier înroşit. Costumul de bumbac pe care îl purta în parcare, în după-amiaza precedentă, fusta şi bluza pastel pe care le purta de dimineaţă, părul numai bucle din urmă cu o seară, şi coafura îngrijită, sobră, din acea dimineaţă. Privirea de surpriză şi de îngrijorare din ochii ei, imediat după accident, şi privirea care îi mulţumea, combinată cu

prudenţă deliberată, pe care i-o remarcase când o reîntâlnise.

Şi-şi amintea toate zâmbetele ei şi maniera blândă, gaţioasă în care îşi ţinea trupul în timp ce vorbea cu el. Chiar şi aerul ei rezervat avea o calitate atât de rafinată şi de feminină, încât nu făcea decât să-i accentueze sentimentul de fascinaţie pe care îl simţea faţă de ea.

Îi tăie calea de trei ori în cursul acelei după-amieze. Cu primele două ocazii, fusese în stare să se rezume la a o saluta şi a-şi vedea apoi de drum.

A treia oară, simţind că timpul se scurgea implacabil, o opri.

— Cum merg lucrurile? întrebă el. Încă îţi face plăcere reuniunea?

— Merge bine, răspunse ea, îndepărtându-şi o şuviţă de păr din ochi şi zâmbindu-i.

— Nu cred, începu el timid, că ai timp să bem un pahar, diseară. După ce se termină reuniunea…

— Mulţumesc, dar trebuie să mă duc devreme la culcare, spuse ea. Plec imediat după şedinţa de mâine dimineaţă şi am mult de condus.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă el.

— Long Island, spuse ea. Un orăşel numit Johnsonville. Lângă Southampton.

— E un drum lung, zise Jordan. Înţeleg.

Căuta înnebunit altceva de spus, dar parcă avea limba legată. Ea murmură ceva în semn de rămas-bun şi se topi în mulţimea de pe coridor. Jordan se simţea ca zdrobit.

Rătăci trist tot restul după-amiezii, conştient că asistenţii săi din New York se dădeau de ceasul morţii ca să-i reprogrameze întâlnirile de la care lipsea acum. Dar nu se putea rupe de aici. Chiar dacă Leslie Chamberlain nu era de acord să ia masa cu el sau să bea ceva împreună, pur şi simplu trebuia s-o vadă. Nu suporta ideea de a o pierde atât de curând.

La ora patru, simţul responsabilităţii faţă de corporaţie învinse furtuna sentimentelor. Venise timpul să renunţe şi să plece acasă.

Sună New York-ul din camera sa şi îi înştiinţa că pleca la aeroport în douăzeci de minute. Va rezolva problemele prin telefon, din avionul personal şi mai târziu, diseară, de acasă.

Cu sentimentul acut că fusese abandonat şi înfrânt, coborî în hol, cu valiza cuprinzând strictul necesar pentru o noapte la hotel. Un moment, rămase indecis pe coridor, încercând să-şi facă curaj. Apoi se hotărî s-o sune pe Barbara de la un telefon public. Avea nevoie să-i audă vocea, să-i spună că va fi acasă, lângă ea, în câteva ore.

Începu să formeze numărul, când o zări pe Lesiie Chamberiain trecând pe coridor. Era singură. Jordan închise şi se grăbi spre ea.

— Deci, s-au terminat toate seminariile?

— Da, răspunse ea. A fost o zi lungă.

— Ai timp să bem ceva repede? întrebă el.

Nota de implorare din propria sa voce îl dezgustă.

Ea clătină din cap.

— Mă întâlnesc cu nişte cunoştinţe la un cockteil spuse.

Jordan era înfrânt. Nu-i mai rămăsese putere pentru subterfugii.

— N-o să te mai văd niciodată? întrebă el nefericit.

Urmă o pauză.

— Păi, nu văd de ce ai dori asta, zise ea.

— Domnişoară Chamberiain…

Te rog, pot să-ţi spun Leslie?

— Fireşte.

— Leslie, te rog, fii drăguţă şi spune-mi că vei petrece câteva minute cu mine, înainte de a pleca.

Suna ca şi cum stătea în genunchi în faţa ei.

Sentimentul era de nesuportat, dar – fascinant. Nu-şi amintea să se fi simţit astfel de când era un băieţel.

Din nou, pauză, îl privi îmbujorată, cu ochii îngustaţi. Apoi oftă.

— Trebuie să plec înainte de ora zece, mâine dimineaţă, spuse ea. Dacă vrei să luăm o cafea înainte de plecarea mea, ne putem întâlni la cofetăria din hotel.

— N-am putea lua micul dejun împreună? întrebă el.

— Nu obişnuiesc să iau micul dejun, răspunse ea.

— Bine, se predă Jordan. La ora nouă?

— Nu s-ar putea la nouă şi treizeci? întrebă ea. Am multe de făcut.

Jordan oftă.

— Nouă şi treizeci, se resemnă el.

Jordan sună la New York să le comunice asistenţilor săi că nu va ajunge acasă decât a doua zi după-amiâză. O sună pe Barbara şi-i spuse acelaşi lucru. Barbara îi acceptă scuzele fără să-i pună întrebări. Chiar dacă bănuia că se ascundea ceva în spatele lor, nu dădu niciun semn,

Epuizat, Jordan se duse la culcare devreme. O oră mai târziu, se răsucea în pat. Aprinse veioza şi încercă să citească, să adoarmă. Inutil. Într-un târziu, stinse lumina şi rămase în întuneric, gândindu-se la Leslie Chamberlain, în timp ce orele dimineţii se furişau pe lângă el.

Chipul ei îi plutea în faţa ochilor, o imagine mai clară acum, dar încă uşor confuză din cauza propriei sale tulburări sufleteşti. De-abia aştepta s-o revadă. Avea novoie să-şi fixeze în minte acea imagine fugitivă, o dată pentru totdeauna, astfel ca, indiferent de ce se întâmpla în viitor, să n-o mai piardă niciodată.

Când Leslie intră în cofetărie, exact la nouă treizeci, Jordan o aştepta deja. Avea cu ea o servietă diplomat şi un pardesiu.

— Bună dimineaţa, spuse Jordan, ridicându-se să-i întindă mâna. Arăţi adorabil în dimineaţa asta.

Plănuise complimentul dinainte – nu prea familiar, dar pe cât de afectuos posibil – şi totuşi suna forţat şi impertinent în gura lui.

„Adorabil” e puţin spus. Era îmbrăcată confortabil pentru drumul lung cu maşina, în pantaloni albastru-închis şi o bluză de bumbac care îi învăluia sânii delicaţi. Purta pantofi cu tocuri joase, iar părul îi era strâns la spate, pentru călătorie: Lipsa de formalism o făcea şi mai frumoasă.

Se aşezară într-un separeu lângă fereastră. Sala nu era prea aglomerată, pentru că majoritatea oaspeţilor plecau sau erau ocupaţi cu întrunirile de afaceri.

— Deci, vorbi Jordan. Te întorci acasă.

— Da, răspunse ea.

— Te bucuri că s-a terminat circul ăsta? zâmbi el.

— A, nu aş spune aşa ceva, răspunse ea. A fost un program foarte strâns, dar am învăţat o mulţime de lucruri. Pentru asta am fost trimisă aici.

— Ce părere ai despre *Lazarus internaţional?* vru el să ştie.

Leslie ridică din umeri şi zâmbi.

— E mare, spuse.

— Da, este, confirmă Jordan. Ochii lui Leslie se măriră imperceptibil, când remarcă tristeţea din vocea lui.

Urmă o tăcere stânjenitoare pentru amândoi.

— Trebuie să fie o responsabilitate imensă pe umerii tăi, spuse ea.

Jordan nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Era torturat de fascinaţia pentru ea şi de sentimentul cert că ea se străduia să-i reziste. Simţea o voinţă fermă în spatele aparenţei ei amabile.

— Are tendinţa de a pune stăpânire pe mine, spuse el. Te chinui să pui pe picioare o întreprindere pentru că îţi

închipui că aperi ceva. Dar munca devine atât de intensă, epuizantă, încât începi să uiţi cum a început totul. E ca un bulgăre de zăpadă.

— Ce anume apărai? întrebă Leslie.

— Iniţial, familia mea, răspunse el. Eram foarte săraci şl ne loveau greutăţile din toate părţile. Am vrut să fac avere pentru ca niciodată să nu se mai întâmple aşa ceva.

— Cred că ai reuşit foarte bine, comentă Leslie.

El dădu din cap ambiguu. Părea că voia să schimbe subiectul.

— Dar tu? o întrebă el.

— Muncesc, spuse ea.

— Dar cu abnegaţie, completă el.

— Ei, bine, compania noastră este mică, spuse ea. Fac câte puţin din toate. Oferte pentru clienţi, reclamă, planuri, invitaţii la masă. Încă nu am ajuns să fac curăţenie la baie, dar mai am timp suficient.

— Pare o situaţie bună, spuse el.

Urmă o pauză. Jordan se simţea îngrozitor de stânjenit, ca şi ea, probabil. Dar nu-şi dădea seama dacă era din cauză că îl plăcea mai mult pentru că erau mai aproape unul de celălalt, sau pentru că îl plăcea mai puţin.

Până la urmă nu mai putu suporta.

— Ce ştii despre mine? o întrebă el,

— Nu foarte multe. Eşti foarte bogat, foarte cunoscut. Eşti căsătorit, Conduci o mare corporaţie. Iar maşina ta are portiera îndoită, zâmbiea.

— Vezi, deja faci parte din viaţa mea, glumi el.

O auzise spunând că era căsătorit. Nu-i scăpă importanţa acestei remarci.

— Dar tu? întrebă el.

— Dacă sunt bogată? întrebă ea.

— Nu, Eşti căsătorită? preciză el.

Scutură din cap.

— Nu, nu sunt căsătorită.

Cu aceste cuvinte, ridică mâna ca să-şi dea la o parte o buclă rebelă de păr din ochi. Gestul avea ceva energic şi era uşor nervos, dar în acelaşi timp foarte feminin. Se simţi cuprins de admiraţie pentru graţia ei naturală.

Nu sunt căsătorită. Jordan încercă să-şi ascundă emoţia produsă de cuvintele ei, dar nu reuşi.

Cuvintele îi dansau nebuneşte în minte. Nu-şi putea dezlipi ochii de la ea, în timp ce ea îşi sorbea cafeaua, răsucind absentă ceaşca in mâini şi privindu-l timid. Acele ultimele zece minute au fost poate cea mai delicioasă formă de tortură pe care o trăise vreodată Jordan Lazarus. De-abia înţelegea ce spunea, atât de fermecat era de timbrul glasului ei. Se simţea ca un actor care fusese adus pe scenă cu forţa, fără să-şi fi învăţat rolul. Se prefăcea, încercând să pară natural, dar era ca pierdut.

Într-un târziu, ea se uită la ceas.

— Ei, trebuie să plec, spuse ea. A fost drăguţ din partea ta că ai avut atâta grijă de mine. Adică, de maşina mea. Iar seminariile mi-au plăcut. Sincer.

— Asta este bine, răspunse el. O conduse până la maşină,

— Bara de protecţie arată bine, zâmbi el.

Ea îşi aruncă servieta pe bancheta din spate, aşează pardesiul împăturit deasupra şi se aşează la volan.

El se aplecă să-şi ia rămas bun. Îi inspiră parfumul proaspăt, ca o pajişte primăvăratică.

— Ei bine, acum facem parte din aceeaşi familie, ca să spunem aşa, spuse el. Sper să te mai văd.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse ea neutru. Sper să poţi face rost de o portieră nouă.

— O, n-are importanţă, dădu el din umeri.

Dorea cu disperare să spună altceva, dar ea îi zâmbi şi se întoarse. Maşina începu să se deplaseze. Se dădu

înapoi şi o privi cum se îndepărta de el. Nu-şi amintea când se mai simţise atât de singur

Ştia că avea mult de mers în ziua aceea. Tot drumul înapoi la New York şi la Barbara şi, între timp, o duzină de convorbiri telefonice. O clipă, speră că toate astea i-o vor şterge pe Leslie Chamberlain din amintire. Apoi renunţă. Ştia că nimic nu i-o va alunga din minte.

Nu sunt căsătorită.

Ea nu era căsătorită. Dar el era. Şi ştia că tot ceea ce îi spusese ea fusese tocmai din cauza aceasta.

Stătea privind cum maşina ei se îndepărta, cu inima tânjindu-i dureros, după ea. Deja semnaliza că va coti.

Jordan oftă, într-un fel, momentul acesta îi părea ca o moarte.

N-avea de unde să ştie că, în timp ce se îndepărta, Leslie îl privea prin oglinda retrovizoare. Mâânile îi tremurau pe volan, în timp ce se străduia să se concentreze asupra şoselei ce se aşternea în faţa ei.

O clipă mai târziu, Jordan se întorsese şi se îndrepta spre hotel.

Mâinile lui Leslie nu se opriră din tremurat până când ieşi din oraş. Dar tremurul interior mai stăruia încă şi când ajunse acasă, patru ore mai târziu.

27

Farmington, Long Island

Se juca cu soldaţii de plumb şi cu cuburile, jos, pe covor, in camera lui.

Era un covor gros şi era greu să clădeşti cuburi peste

cuburi fără ca ele să se prăbuşească, dacă nu puneai peste ele o carte cu poze.

Construise un castel. În interiorul castelului era şeful celor buni, un prinţ frumos cu o spadă. O mică siluetă călare pe care o găsise într-o cutie cu fulgi de porumb.

Dar acum venea pe calul său şeful răilor – fusese în închisoare, dar evadase – să atace castelul. Trase o săgeată spre cel mai înalt meterez – Vjjjj! – şi prinţul ieşi să se bată cu el.

Răul mai trase o săgeată şi, de data asta, prinţul fu atins. Dar prinţul rămase drept şi-şi pregăti platoşa. Va lupta până la moarte să-şi salveze regatul.

Cele două siluete se apropiară, ţinute în palma băiatului.

Deodată, cuburile se dărâmară peste mâinile băieţelului şi peste cei doi războinici.

Nu aşa trebuia să se întâmple. Băiatul se gândi să rearanjeze cuburile şi s-o ia de la capăt. Prinţul era încă în mâna lui, cu paloşul scos. Cel rău rămăsese pe calul lui, pe covor,

O briză uşoară pătrunse în încăpere, făcând perdelele să fluture. O pasăre ciripea pe undeva, afară. Melancolia primăverii îl copleşi. Rămase cu ochii ţintă la prinţ, fascinat. Era uimitor să te gândeşti că prinţul, atât de dinamic, avea nevoie de mâna băieţelului pentru a se mişca. Poate că dacă îşi dorea destul de intens, va prinde viaţă.

O voce îi întrerupse jocul.

— Terry? Ghici cine-a venit.

Chipul mamei se arătă în uşă, cu ochi mari, negri, zâmbind spre el.

Îşi abandona joaca şi o urmă fără grabă în salon.

Acolo se afla o doamnă, aşezată în scaunul mare de lângă canapea. Când îl zări, se aplecă spre el cu ochi ştrengari şi vorbi:

— Mă mai ţii minte?

O ţinea mânte – sau parcă nu. Fusese demult pe aici. Mintea lui de trei ani şi jumătate lega cu greu vizitele de demult de un chip anume.

Se duse la mama şi o apucă de fustă, într-un gest defensiv. Doamna cea frumoasă mai zâmbea încă.

— O să se obişnuiască cu tine în câteva minute, auzi el vocea mamei.

— Sigur că da, spuse doamna. Când vine Cliff acasă, Georgia?

— Pe la vreo şase, probabil. Dacă poate să plece. Rămâi la masă?

— Nu, îmi pare rău, mă grăbesc, spuse doamna. M-am gândit să trec pe la voi, tot eram prin apropiere.

Femeile stăteau de vorbă. În timpul acesta, băiatul se uita Ia chipul doamnei. Era încadrat de un păr buclat, blond roşcat. Avea un ten roz, pistruiat şi nişte ochi neobişnuiţi, verzui, ce păreau să-şi schimbe culoarea în timp ce vorbea. Era frumoasă tocmai din cauza acelor ochi – erau mai misterioşi decât chiar cele mai grozave din bilele Iui verzi, din marmură – dar cel mai mult din cauza zâmbetului ei.

Acum începea să-şi amintească de ea. Păşi încet pe covor. Ea vorbea cu mama lui. Dar când ajunse lângă ea, ea întinse o mână şi-l apropie blând de ea.

Acum îi simţea parfumul – o mireasmă proaspătă, dulce – şi-i putea simţi coapsa lipită de şoldul lui. O simţea altfel decât pe mama; doamna asta era mult mai subţire. Mâna ei pe umărul lui era la fel de blândă ca a mamei, dar în degetele ei exista un flux ciudat pe care şi-l amintea acum. Doamna asta era mai mult ca o fetiţă.

Acum se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Pun pariu că ţi-aduci aminte de numele meu.

— Tanti Leslie.

— Ai dreptate, spuse ea.

Iar acum că gheaţa se spărsese, se simţea bine în braţele ei. Distanţa de la ultima ei vizită dispăruse şi era ca şi cum ea nu plecase niciodată. Era tot ea, mătuşa lui, tanti Leslie, femeia pe care o iubea aproape la fel de mult ca pe mama.

Peste câteva minute, după ce doamnele serviră ceaiul, Leslie îl luă pe băieţel la plimbare. Au dat ocol prin preajma casei, apoi s-au îndreptat spre părculeţul din cartier. Erau acolo un scrânciob şi trei leagăne cu scăunele din cauciuc gros, un tobogan, o groapă cu nisip şi bănci pentru mame.

Mătuşa Leslie îl privi alunecând pe tobogan. Stătea ghemuită, cu mâinile pe genunchi, iar când el ţâşni de pe tobogan, îl prinse în braţe şi-l strânse la piept.

Apoi îl îndemnă:

— Hai să încercăm cu scrânciobul.

El o zbughi înaintea ei şi se aşeză pe un căluţ. Veni în spatele Iui, se convinse că mânuţele ţineau stâns de frâu şi începu să-l rotească, încet la început, apoi tot mai repede şi mai repede.

Asta îi plăcea lui cel mai mult. Îi vedea chipul trecând pe lângă el, de fiecare dată o strălucire de culoare. Era parcă mai frumoasă, poate pentru că apărea şi dispărea, fugitiv, o imagine zărită iar şi iar, în loc să fie un obiect pe care îl puteai atinge şi păstra.

Era altfel decât mama din multe motive. În primul rând, mama era brună şi caldă şi greoaie, în timp ce Leslie era înaltă şi subţire şi uşoară. Când era mai mic îi spunea „doamna graţioasă”. Mama era mai caldă, mai profundă. Era plăcut să te cuibăreşti în poala ei. Mătuşa Leslie era zveltă şi agilă. Când te ţinea ea în braţe, ceea ce simţeai cu deosebire erau mâinile şi zâmbetu! ei.

Cel mai important era că mama se afla acolo tot timpul. Mătuşa Leslie venea doar din când în când. Şi de

fiecare dată când venea, era alta. Era ceva diferit în părul ei, în rochiile ei şi ceva deosebit în lumina ochilor ei.

Desigur, şi băieţelul era altfel. Era mai mare, mintea lui era plină de marele şuvoi de gânduri şi de sentimente noi care-l purta cu sine ca un fluviu, de la ultima lor întâlnire. O uitase.

Dar când apărea ea, totul se schimba. Asemeni caleidoscopului cu care se juca în camera lui, ea dădea lumii un ghiont zdravăn şi puzderia de culori se reaşeza în alt fel, cu ea în mijlocul lor. Lumea îi făcea deodată loc, cu voioşie, iar culorile străluceau mai tare numai pentru că eaera aici.

Leslie era schimbarea. În loc de certitudinea monotonă de fiecare zi, aducea cu sine strălucirea deosebită a zilelor extraordinare.

Se plimbau agale prin parc. Uitase că i se păruse străină. O ţinea de mână. Într-un târziu, se opriră în faţa unei movile acoperite de iarbă, sub un stejar înalt.

— Ne întindem pe spate să ne uităm la ramurile „domnului stejar”? întrebă ea.

Se întinseră pe spate unul lângă celălalt şi priviră în sus. Ramurile erau enorme, foşnind abia auzit în calea brizei înviorătoare.

— Cred că e tare bătrân copacul ăsta, spuse Leslie. De-asta are ramuri atât de groase.

Băiatul nu spuse nimic.

— Pun pariu că este mai bătrân decât noi doi la un loc, spuse ea, întorcându-se pe o parte, ca să-l privească pe băiat. Cred c-a văzut multe la timpul lui. Tu nu crezi?

— Ba da.

— Crezi că tot ce a văzut l-a întristat sau e fericit?

— Nu ştiu.

— A, nu cred că râde prea des, spuse ea. E prea bătrân pentru asta. Dar cred că zâmbeşte. Asta numai când nu doarme. Sunt sigură că doarme foarte mult, Ce

crezi, acum doarme sau se uită la noi?

— Nu ştiu.

— Nu?

Băieţelul râse.

— Se uită la noi.

Era un alt mod de a gândi, care o deosebea pe Leslie de mama sa, întocmai ca mirosul, zâmbetul şi mâinile ei. Mămica era moale şi îl alina şi spunea lucrurilor pe numele lor. Mămica explica lucrurile. Şi Leslie făcea asta, dar îi mai spunea şi poveşti despre lucruri, cum era cea de acum, cu stejarul. Le făcea să prindă viaţă, le dăruia sentimente. Le făcea neobişnuite, dar frumoase.

Era ca şi cum avea două mame. Mămica era mama de acasă, a lucrurilor cunoscute şi a zilelor care treceau în linişte. Mătuşa Leslie era mama de departe, mama prefacerilor şi a lucrurilor care trăiau şi aveau sentimentele lor.

— Astăzi vezi vreo maimuţă? îl întrebă ea;

Privi ramurile. Odată, îi povestise despre maimuţele care trăncăneau în copac şi săreau din ram în ram, cu o voce atât de expresivă încât chiar crezuse că le vedea. De atunci, maimuţele rămăseseră o glumă numai a lor, pe care o repetau ori de câte ori priveau copacii.

— Nu ştiu, spuse el.

— Eu văd o grămadă de maimuţe, spuse ea. la uită-te la prostuţa aia, care curăţă o banană. O să arunce coaja în capul nostru pentru că-şi închipuie că noi suntem proşti.

Şi zâmbi.

— „Ne-am dus la târgul de animale”, cântă ea. „Şi-au venit şi păsări şi fiare.”

— „în lumina lunii, măreţul maimuţoi…”, cântă şi Terry şovăitor, întrerupându-se ca să-şi amintească ultimele cuvinte.

— „îşi peria blana cafenie”, sfârşi ea în locul lui, râzând. Îl strânse în braţe.

— Ţi-ai amintit, spuse ea,

Se întoarse pe o parte, pentru a o privi în ochi. Îi străluceau mai puternic ca niciodată şi îl priveau numai pe el.

— Mătuşă Leslie, începu el.

— Da?

— Când mă fac mare, te măriţi cu mine?

— Ea râse.

— A, mai este o groază de timp până atunci, spuse ea. Poate că n-o să mai vrei să te căsătoreşti cu mine când o să fii mare.

— Ba da.

Ea zâmbi, mângâindu-l pe obraz.

— Bine, atunci, vorbi ea, voi fi cea mai mândră femeie de pe strada mea. Pentru că voi fi măritată cu cel mai grozav tip.

Se lăsă pe spate. Tăcură amândoi. Dar conversaţia lor continuă.

Acesta era un alt secret al lor: ea îi putea vorbi tăcând. Descoperise asta cu mult timp în urmă. Putea să stea lângă el, pe canapea, sau să meargă alături de el pe trotuar, când el sărea peste crăpăturile din asfalt sau mergea în echilibru pe bordură, şi în tot timpul acesta ea îi vorbea fără să pronunţe niciun cuvânt.

Ceea ce venea dinspre ea nu erau cuvinte, ci mai degrabă sărutări, care aveau un înţeles. Un pupic despre vreme, un pupic despre bordura trotuarului, despre stradă, despre el însuşi.

Tocmai în cursul acestor tăceri avea sentimentul că o cunoştea foarte bine. Erau minunate, dar după ce pleca ea, tocmai ele erau primele lucruri legate de ea care piereau. Şi când apărea din nou, peste câteva săptămâni sau luni, ele erau primele lucruri care reapăreau, moment pe care îl recunoştea cu un oftat interior de fericire. Ea era doamna timpului, doamna diferită – şi doamna cu cuvintele

nespuse.

Da, se gândea el. *Când mă voi face mare mă voi însura cu ea.*

O oră mai târziu, Leslie îl aduse pe Terry acasă, cum promisese. Se făcea târziu şi el avea nevoie de liniştea camerei sale. Leslie nu voia să-i tulbure în niciun fel modul obişnuit de viaţă. Dorea să facă parte din viaţa lui cotidiană, chiar dacă era o părticică ocazională.

Când el se duse în camera lui, rămase să stea de vorbă cu Georgia, care îi arătă pozele cele mai recente şi îi dădu şi ei câteva. Georgia era o femeie extraordinar de înţeleaptă şi înţelegătoare. Leslie ştia că şansa ei de a-l cunoaşte pe Terry venea din partea Georgiei – căci Cliff era de acord cu orice ar fi vrut soţia sa să facă. Georgia îi acordase lui Leslie această mare favoare a încrederii sale.

Veni timpul să plece şi Leslie o îmbrăţişă pe Georgia.

— Ne mai vedem cam peste o lună, îi spuse.

Apoi se urcă la volan şi străbătu strada liniştită a suburbiei.

Ochii i se inundară de atâtea lacrimi că trebui să oprească imediat ce dădu colţul. Începu să suspine şi apoi plânse mult timp, cu maşina oprită lângă bordură. Ştia că o vedeau trecătorii, o femeie stranie care plângea fără să se poată înfrâna într-o maşină.

Când, în sfârşit, îşi recapătă controlul, porni încet maşina şi se îndreptă spre autostradă.

În acest timp se gândea la Georgia Beyer şi la bunul ei soţ, Cliff, tânărul cuplu de căsătoriţi care îl adoptaseră pe Terry, la şase ore după ce îl născuse Leslie într-un spital din New York City.

După plecarea bruscă de la *Ogilvie, Thorpe* din Chicago, Leslie se îndreptase spre New York. Îşi alesese direcţia la întâmplare, în timp ce maşina, încărcată cu îmbrăcăminte şi o brumă de alte lucruri care îl aparţineau,

alerga pe *Eisenhower Expressway.*

Locuise într-o cameră mobilată din Brooklyn Heights – până când sosise timpul să nască. În timpul acelor luni, văzuse cea mai mare parte din Manhattan, rătăcind fără ţintă din Central Park în Greenwich Village şi înapoi. Cu trecerea timpului nu-i devenise mai familiar, ci dimpotrivă, tot mai străin. Când se internase în spital, ştia deja că va pleca din oraş imediat după ce va naşte.

Dar când află, aproape întâmplător, că doi tineri căsătoriţi din Long Insland îi adoptaseră copilul, îşi schimbă planurile. Îşi părăsi camera mobilată, intră pe *Long Island Expressway* şi din pura întâmplare, se opri în Johnsonville, la ora prânzului. O oră mai târziu, îşi găsise o slujbă la biblioteca publică şi doamna Babbage îi recomandase un apartament într-o clădire cu o reputaţie bună.

Avea un nou cămin.

În acele zile, nimic în viaţa ei n-avea niciun înţeles. Dezolarea şi eşecul o rupseseră de profesia ei şi-i anihilaseră orice speranţă. Îşi urmase fiul pentru că doar el îi mai oferea o frântura din realitatea care i se păruse firească şi era unica ei rază de speranţă.

Prima dată când se dusese în vizită la familia Beyer fusese înspăimântată. Georgia era o femeie tăcută, cu păr lung, negru, ochi expresivi şi un chip blând. Când Leslie îi explică motivul vizitei, Georgia îi spuse că trebuia să vorbească cu soţul ei.

Cliff, un tânăr prezentabil, de profesie contabil, se gândi serios şi stătu îndelung de vorbă cu Leslie.

Familia Beyer înţelegea situaţia în care se găsea Leslie, dar erau mai preocupaţi de fericirea fiului lor adoptiv. Au decis să facă o încercare. Leslie va veni în vizită, fiind prezentată băieţelului ca „mătuşa Leslie”, o verişoară îndepărtată a Georgiei. Leslie avea permisiunea de a-l vizita pe băieţel o dată la două luni şi se putea apropia de el atât cât o putea face o mătuşă îndepărtată.

Leslie îşi dădea seama că Georgia şi Cliff îl iubeau foarte mult pe Terry. Îi asigură că nu dorea mai mult decât o ocazie de a-şi vedea băieţelul şi de a afla câte ceva despre viaţa lui. Erau convinşi de buna ei credinţă.

Pentru Leslie, primele câteva vizite au fost dureroase. Era evident că băiatul n-o recunoştea, nu avea nevoie de ea şi nici nu dorea s-o cunoască. Era o simplă prietenă a părinţilor.

Dar apoi începu să ţină la ea. Poate pentru că intuia într-un anume fel dragostea adâncă pe care i-o purta, începu să se simtă mai legat de ea. Se juca cu el în camera lui, îl lua la plimbare, îi spunea poveşti. Cu un tact şi o subtilitate aproape supraomenească, reuşi să stabilească o comuniune între ea şi mica lui făptură, fără a-l copleşi şi fără a interveni între el şi părinţii lui adoptivi.

Pe la vârsta de trei ani, băiatul îi spunea „tanti”. Leslie îi trimitea cadouri la aniversări şi de Crăciun iar Georgia îi trimitea tablouri pictate de el cu degeţelele, pe care Leslie le ţinea pe pereţii din bucătărie şi pe frigider.

Când Ross Wheeler văzu tablourile pictate cu degetul într-o vizită întâmplătoare acasă la Leslie, ea îi spuse că erau făcute de nepotul ei, fiul unicei sale verişoare.

Vizitele erau încă dureroase, deşi Leslie nu ar fi renunţat la ele pentru nimic în lume. Scrisorile Georgiei, erau însoţite de fotografii şi ultimele ştiri legate de dezvoltarea băiatului, descriau imaginea încrezătoare a unui băieţel care în mintea lui Leslie arăta întotdeauna la fel. Dar când Leslie veni să-l vadă, fu surprinsă de cât de mult crescuse.

Dar în numai o oră, firul fragil al relaţiei lor devenea atât de puternic, încât păreau că se înţeleg perfect unul pe celălalat, de parcă nu se despărţiseră niciodată.

Apoi, trebuia să plece şi firul preţios era din nou tăiat. I se părea că inima îi era smulsă din piept când trebuia să-l părăsească. Se grăbea acasă, ca şi astăzi, pentru a se regăsi, pentru a supravieţui acelor prime ore

departe de fiul ei şi pentru a aştepta o altă scrisoare de la Georgia.

Dacă n-ar fi fost Terry şi părinţii lui, Leslie n-ar fi ajuns niciodată în Long Island. Destinul ar fi purtat-o departe de aici. Şi nu şi-ar fi cunoscut niciodată fiul.

Dar acum că exista o legătură între ea şi fiul ei – indiferent de cât de fragilă, de intermitentă – nu putea suporta gândul de a renunţa la ea. În mod ironic, Terry era cel care îi dădea tăria de a-şi putea duce viaţa departe de el, de a face faţă propriului ei viitor şi de a simţi că trecutul era fundaţia pe care se putea înălţa, în loc de a-şi simţi inima zdrobită şi viaţa distrusă.

Le va fi recunoscătoare toată viaţa soţilor Georgia şi Cliff Beyer pentru darul nepreţuit pe care i-l făcuseră, acela de a-şi cunoaşte fiul, iar acest secret al ei nu va fi dezvăluit nimănui.

Cu acest gând în minte, intră pe autostradă şi acceleră. Deşi drumul de la Johnsonville până la Farmington dura numai o oră, Leslie avea sentimentul că venea de foarte departe. Iar drumul înapoi era şi mai lung,

28

Jordan s-a înfrânat cât de mult i-a stat în puteri.

N-a reuşit mai mult de o lună. Nu trecuse nici măcar o lună întreagă. În ziua următoare celei în care luase micul dejun cu Leslie, le ceru asistenţilor săi să se informeze asupra agenţiei *Wheeler Advertising* şi asupra funcţiei ei acolo. De asemenea, ceru informaţii privind activitatea ei profesională.

Fu surprins să afle că ajunsese la *Wheeler* de la *Ogilvie, Thorpe,* unde avansase rapid. Ridică din sprâncene când descoperi că ea fusese cea care concepuse campania de publicitate pentru *Aurora Lifestyles* şi alte câteva asemănătoare valorând milioane de dolari. Nu

pricepea de ce abandonase o carieră strălucită pentru a trăi într-un îndepărtat orăşel din Long Island, muncind timp de doi ani şi jumătate ca bibliotecară înainte de a reveni la publicitate într-o agenţie lipsită de importanţă.

Dar renunţă să se mai mire în legătură cu trecutul ei. Tot ceea ce-l interesa era viitorul ei şi când anume o putea revedea.

„Nu, nu sunt căsătorită”. Ecoul cuvintelor îi răsuna nebuneşte în minte, seducător, ţinându-l treaz nopţi în şir. Ea nu avea obligaţii. Asta era cea mai importantă informaţie despre ea, piesa centrală a misterului. De rest nici nu-i păsa.

Începu să se gândească la diferite modalităţi de a se apropia de ea. Se gândi să-i telefoneze sau să-i scrie. Dar orice strategie părea imposibilă. Îl făcuse să priceapă clar că îi era inaccesibilă. Ştia că era însurat şi, evident, nu era genul de fată care să se încurce cu bărbaţi căsătoriţi. Se respecta pe sine. Avea ceva sănătos şi ferm care-i completa frumuseţea delicată. Ceva vertical, de neclintit.

Calitatea asta îi amintea lui Jordan de iubirile fulgerătoare pe care le trăise ca adolescent. Erau vremuri în care râvnea la fetele curate, de la ţară, venite la şcoală de departe. Nu secretele lor intime erau cele care îl fascinau pe tânărul idealist de atunci, ci drăgălăşenia, feminitatea lor, pe care el le ridicase la rangul romantic de ideal.

Idealul acela fusese de mult pătat şi consumat de relaţiile sale ca adult cu femeile. Dar Leslie Chamberiain i-l reînviase. Chiar şi acum, în timp ce se străduia să-şi aducă în minte detalii ale imaginii ei din ultima dimineaţă a reuniunii de la Boston, îşi amintea nu atât chipul ei, cât respectul de sine şi onestitatea ei,

Din păcate, tocmai acest demodat respect pentru buna cuviinţă fusese cel care îl sedusese pe Jordan, deşi îi zădărnicea orice speranţă.

Părea mai departe de el ca niciodată, dar tot mai

aproape de inima sa. Cu atât era mai greu să reziste tentatei de a o vedea, cu cât se afla atât de aproape. Micul Johnsonville era la depărtare de nicio oră de apartamentul din Manhattan al lui Jordan. Chiar şi cuvintele *Long Island* îi trezeau emoţii, ca o muzică exotică nemaiauzită până atunci.

La sfârşitul unei luni, toate tacticile de apărare ale lui Jordan se epuizară.

Trebuia s-o vadă,

Într-o sâmbătă dimineaţă răcoroasă de aprilie, porni spre Long Island. Ajunse pe la ora prânzului. Nu o sună dinainte, de teamă că n-o să-i permită să vină. Voia să se folosească de avantajul surprizei, deşi se temea că surpriza în sine o va irita şi o va influenţa împotriva lui.

Locuia intr-un bloc obişnuit, destul de elegant, cu un mic spaţiu verde în faţă, un măr sălbatic şi un gard din fier forjat, vopsit în alb”

Jordan stătea în hol, ca un şcolar, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul. Poate că nici nu era acasă. Nu-i păsa. Nu fusese în stare să mai amâne. Dacă nu o găsea, se va înapoia la New York ca să-şi facă din nou curaj pentru a o vedea.

Într-un târziu, sună la sonerie.

Răspunsul întârzie. Apoi o voce aproape de nerecunoscut străbătu prin microfon,

— Da?

— Sunt Jordan Lazarus.

Se gândi că ar trebui să mai adauge ceva, dar cuvintele îl părăsiseră. Următoarele cinci secunde au durat o veşnicie.

Apoi broasca electrică a uşii zbârnâi. Aproape că se sperie. Reuşi să deschidă înainte ca bâzâitul să înceteze.

Rămase în holul necunoscut, întrebându-se unde se afla apartamentul ei.

Deodată uşa din faţa sa se deschise şi apăru Leslie.

Era îmbrăcată în blugi şi purta un halat scurt, ca de pictor. Părul îi era strâns sub o basma. Adidaşii vechi din picioare erau stropiţi de vopsea albă. În mână avea un rulou de zugrăvit. Pe obraji avea două sau trei picături de vopsea.

Făcu ochii mari. Deşi el nu putea vedea bine în lumina slabă din hol, ea păli uşor, înainte de a-şi veni în fire şi a-i zâmbi.

— A, ca să vezi peste cine dau aici, spuse ea.

— Hm-m da, zâmbi Jordan. Cred că n-am picat la momentul potrivit.

— Ce te aduce aici? întrebă ea. Ai treburi în oraş?

— Nu chiar, spuse el. Dar mă aflam prin zonă şi m-am decis să trec pe aici. Cred că trebuia să telefonez mai întâi.

Urmă o pauză, extrem de dureroasă pentru Jordan. Îşi dădea seama că venise într-un moment nepotrivit. Probabil că era foarte iritată de vizita lui neanunţată.

Ea îi zâmbi.

— Ei, acum eşti aici. Intră. Nu mă aşteptam la vizite, dar eşti binevenit.

Îi făcu loc să treacă. Văzu mobila şi podeaua acoperite cu pânză pentru a fi ferite de vopsea. Probabil că era un apartament mic, dar confortabil, atunci când nu era învăluit în giulgiul protector.

Închise uşa în urma lui. Îl privea curioasă. Deşi lui nici nu-i trecu prin cap, ea observă că pantofii, costumul şi cămaşa lui erau produse ale celor mai bune case de modă din lume. Ceea ce pentru el era un costum de fiecare zi, probabil că valora salariul ei pe o lună.

Dar zâmbetul i se şterse când ochii li se întâlniră. Îşi mută privirea stânjenită.

— Poate că ar trebui să plec, spuse el.

Atunci îşi reveni.

— Ba deloc, răspunse ea. Te-aş invita să te faci

comod, dar nu este o zi potrivită pentru asta.

Jordan trebui să-şi înăbuşe un oftat. Era evident foarte ocupată şi nu se aştepta să-l vadă. Pe de altă parte, văzând-o în hainele vechi, pătate, cu ruloul de vopsea în mâna delicată, i se tăiase răsuflarea.

Disperat, căută o soluţie şi o găsi.

— De ce nu ţi-aş da o mână de ajutor? întrebă el. Scurtăm timpul.

Cercetă cu privirea camera de zi, abia începută, şi sufrageria, care era şi ea plină de stropi de vopsea.

— Ce zici?

— Nu-i nevoie, zău, spuse ea.

— Dar insist, spuse el. Va fi amuzant.

Căuta cuvintele care s-o convingă, dar nu-i venea niciunul. Propunerea lui suna absurd şi era convins că nu va fi acceptată.

Dar îl surprinse.

— Mă rog, atâta timp cât ştii la ce te angajezi, spuse ea, râzând. Apoi îi privi îmbrăcămintea. Dar nu te pot lăsa să zugrăveşti în costumul ăsta frumos, adăugă ea.

Uitase de costum. N-avea ochi decât pentru ea.

— Nu ai cumva o cămaşa veche sau altceva? o întrebă.

— Hmm, făcu ea, încruntându-se. Să mă gândesc.

Puse ruloul în tavă şi se duse repede în altă cameră.

O auzi deschizând debaraua şi cotrobăind.

Peste câteva clipe, apăru cu o salopetă veche.

— E a tatălui meu, spuse ea şi i-o oferi lui Jordan. O purtam când lucram la maşină. O să-ţi fie cam scurtă, dar cred că merge.

Jordan îşi scoase haina şi îmbrăcă salopeta.

— Lucrai la maşină? întrebă el.

— Tata nu e prea priceput în ale mecanicii, spuse ea, privindu-l cum se îmbrăca. Şi am fost mereu prea săraci ca

să ne putem permite să întreţinem maşina la service. Aşa că eu schimbam uleiul, filtrele, şi făceam toate verificările. Cam atât. Era un timp când mă pricepeam bine la carburator… Mereu am vrut să învăţ şi despre transmisie, dar cred că am făcut mai bine că am renunţat.

Îmbrăcase salopeta. Îi era într-adevăr prea scurtă şi manşetele pantalonilor eleganţi ieşeau afară. Era caraghios.

— Ce este? întrebă, văzând-o surâzând. Nu arăt cum trebuie?

— Nu prea, spuse ea.

— Nu vreau să crezi că sunt străin de munca fizică, spuse pe un ton glumeţ. Pun pariu că noi eram mai săraci ca voi. Tu n-ai avut trei fraţi şi două surori, plus un văr, o mătuşă sau un unchi care dormeau în camera din spate. Am zugrăvit destul la vremea mea.

Apucă ruloul.

— Aşa, spuse, la priveşte, domnişoară.

Sub privirea ei, începu să vopsească peretele camerei de zi cu mişcări prelungi, experte. Se mişca încolo şi încoace, cu braţele întinse în sus, picioarele ieşindu-i ridicol din salopetă. Ea privea fascinată trupul ce se mişca nevăzut sub salopeta veche şi urâtă.

— Aşa, vorbi el continuând să muncească. Înţelegi ce vreau să spun?

Jordan nu putea să-i vadă expresia chipului. Dacă ar fi putut, l-ar fi ajutat mult să-şi aline suferinţa.

Ea găsi un alt rulou şi i se alătură. Curând, terminară peretele din camera de zi şi deschiseră o altă cutie cu vopsea. Mergea repede, pentru că munceau amândoi.

Când terminară camera de zi, Leslie lăsă ruloul din mână.

— Mi-e sete, spuse. Vrei un pahar cu ceai la gheaţă?

Când se întoarse spre ea, văzu o pată de vopsea pe obrazul lui şi câteva picături pe pantofi.

— Oo, pantofii cei frumoşi! exclamă ea. Să aduc diluantu! de vopsea.

— Nu-i nimic, spuse el. Îi curăţ mai încolo.

Băură câte un pahar de ceai la gheaţă, răcoritor, aşezaţi pe canapeaua protejată de cuverturi. Era o ocazie bună de a pălăvrăgi, dar conversaţia lâncezea. Niciunul nu părea să găsească cuvintele potrivite. Jordan o fura pe Leslie cu privirea de câte ori îndrăznea. Avea o grămadă de pete de vopsea pe faţă, care contrastau ciudat, dar plăcut, cu pistruii de pe obraji. Sub basma, ştia, se afla părul minunat, sălbatic. Cum stătea picior peste picior, vedea conturul picioarelor lungi, frumoase, în blugi,

Îşi mută privirea, simţind o durere în suflet,

— Ei, spuse el, dacă muncim din greu, putem termina sufrageria într-o oră. Cum rămâne cu celelalte camere?

— Le-am făcut săptămâna trecută, răspunse ea.

— Începem? zâmbi el, ridicându-se.

Munciră aproape în tăcere tot restul zilei. Jordan oscila între satisfacţie şi groază, în timp ce lucrau la pereţii din sufragerie. Ea îi acceptase prezenţa şi ajutorul, deocamdată. Şi apoi? Ce putea să-i spună?

Devenea tot mai încordat în timp ce dădea ultimele retuşuri pe pereţi. Când terminară sufrageria, lăsă ruloul şi reveniră în camera de zi.

Încercă să găsească ceva de spus.

— Se pare că am terminat, fu tot ce reuşi să rostească.

Şi ea părea puţin tristă. Era ceva înduioşător în expresia ei.

Simţind o durere tot mai profundă în inimă, îşi luă privirea de la ea. începu să-şi dea jos salopeta.

Ea îi observă din nou pantofii. Erau şt mai multe pete de vopsea.

— Să aduc diluantul, se oferi ea.

Se duse în bucătărie şi reveni cu o cutie de diluant şi

o cârpă.

Îngenunche în faţa lui şi începu să cureţe petele.

Ultimele resurse de apărare ale lui Jordan se prăbuşiră văzând trupul prelung, frumos, îngenuncheat în faţa sa. Întinse mâna pentru a-i deznoda eşarfa din păr. Vălul subţire se lăsă uşor îndepărtat, iar buclele de păr străluciră ca un curcubeu în lumina după-amiezii.

Îşi ridică ochii spre el. Expresia chipului ei arăta limpede că subterfugiul la care recurseseră amândoi ajunsese la final. Nu mai puteau evita adevărul.

Jordan se gândise la momentul acesta de o mie de ori în ultima lună, dar acum nu-şi mai amintea cuvintele pe care le pregătise.

— Am amânat cât de mult am fost în stare, vorbi el. Ziua nu era prea rău, dar noaptea…

Ea nu scoase un cuvânt. Ochii păreau să-i devină tot mai întunecaţi.

O mângâie pe obraz. Durerea era acum insuportabilă, în adâncul sufletului său se dădu bătut.

— Te iubesc, spuse.

Privi în altă parte stânjenit, ca un adolescent. Când îşi întoarse privirea spre ea, îi văzu ochii în lacrimi. Părea înspăimântată, la fel de înspăimântată ca şi el, dar şi resemnată.

Dădu din cap în tăcere, iar el îi apropie chipul de al său.

29

Şase săptămâni mai târziu

Oceanul le era complice.

Legăna blând iahtul, mângâindu-l alene cu valuri lungi în timp ce Jordan o pătrundea tot mai adânc. Leslie îl

ţinea în braţe, cedându-i tot mai mult din fiinţa ei cu fiecare legănare uşoară care-i ţinea uniţi.

Nu peste mult timp, geamătul lui ajunse să se alăture oftatului oceanului care-i legăna. Strigătele ei se armonizau cu chemarea pescăruşilor în departare.

Era aplecat deasupra ei, imagine perfectă a tânărului frumos al cărui trup viguros este făcut pentru dragoste. Îi ţinea chipul între palme, privindu-l în ochi cu o expresie de încântare pasionată. Picioarele ei îl învaluiau, invitându-l să pătrundă tot mai adânc în dulceaţa trupului ei.

— Oh, Jordan…

Unirea intimă devenea tot mai profundă, accentuată de legănatul magnific al mării şi cerului, până când, cu un spasm ce o cutremură până în adâncuri i se dărui. Îi simţi izbucnirea şi fluidul bărbătesc şi triumfător, dar totuşi delicat, precum marea infinită pe care pluteau.

Când se sfârşi, îl ţinu strâns la piept. Coapsele i se lipeau de şoldurile lui. Trupul încă îi mai tremura în spasme scurte, în timp ce-l legăna.

Nu-şi vorbeau. În răstimpul acestor săptămâni de pasiune, se convinseseră, tot mai mult, că nu mai era nimic de spus…

Jordan se gândea la trupul ei, la modul uluitor în care şi-l folosea când făceau dragoste. Carnaţia ei era adorabilă, irezistibilă prin tentaţia ei catifelată. Dar eafăcea dragoste cu inima, abandonându-se atât de complet, încât el se temea că era ceva mult prea aproape de perfecţiune în comuniunea lor, că era periculos să ajungi să cunoşti pe altcineva atât de profund.

Dar teama îi era eclipsată de admiraţia pentru ea. Sinceritatea ei era la fel de seducătoare ca şi trupul magnific. Stilul ei unic atât de limpede şi modest când mergea, vorbea sau râdea devenea o seducţie imposibil de descris and se afla goală în braţele lui.

Citise cândva într-o carte de speculaţii filosofice că

secretul cântecului de sirenă ce-i ademenea pe marinari către moarte era inocenţa sirenelor. Fără îndoială că acest secret se putea aplica şi în cazul lui Leslie. Era atât de naturală, încât fiecare întâlnire părea să fie, pentru ea, prima lor întâlnire. Făcea dragoste ca o fecioară, surprinsă, vulnerabilă şi încântată

Îi căută privirea. Încercă să găsească cuvinte care să exprime întocmai ceea ce se petrecuse între ei. Ca de obicei, nu reuşi.

— Te iubesc, îi spuse

Ea zâmbi, apropiindu-l de ea şi mângâindu-i gâtul cu ambele mâini, un mic gest de afecţiune pe care i-l dăruia întotdeauna în acest moment unic.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea.

Ochii îi erau înceţioşaţi de iubire, trupul ameţit de plăcere. Dar începea să redevină ea însăşi. Îi simţi energia viguroasă fremătând în braţele sale. Nu peste mult timp personalitatea ei strălucitoare va ieşi la iveală din spatele măştii pasionale. În acest scurt moment de eclipsă între focul dorinţei şi satisfacţia de a fi alături de el, o iubea aproape mai mult decât putea să suporte.

Îşi mută privirea de la ea la iahtul pe care se aflau. Se numea *Meg,* după sora lui. Era o ambarcaţiune frumoasă, de mărime potrivită pentru a fi manevrată de două persoane şi minunat decorată în interior. Întinsă între cearceafurile în dezordine, Leslie semăna cu o adevărată sirenă, o creatură marină adusă prin magie noagră pentru a-i aparţine numai lui.

Erau amanţi de şase săptămâni. Se întâlniseră cât de des fusese posibil, mai întâi în oraş, apoi aici, pe iaht. Jordan era un navigator pasionat, în timp ce Barbara detesta marea, astfel că acesta era locul ideal pentru ei doi. Descoperiseră că, departe de uscat, uniţi spiritual prin apă şi cer, intimitatea şi izolarea lor erau mai puternice.

Când o invitase pe Leslie la o plimbare cu iahtul, se gândise doar la izolarea şi confortul oferit de ambarcaţiune. Nici nu visase că oceanul va deveni ceva atât de simbolic, atât de profund personal.

Ea nu navigase niciodată. Când urcase prima dată pe iaht, uşor speriată, arăta atât de senzaţional în blugi, adidaşi şi bluza scurtă, fără mâneci, încât abia îşi putu controla mâinile pentru a-i explica elementele de bază în navigaţie.

Învăţase repede. Curând, se descurca în lucrurile simple, căci inteligenţa ei combinată cu bucuria de a se murdări pe mâini erau armele ce o ajutau să înveţe repede. Învăţă să aprecieze vântul, să ridice pânzele, să-şi menţină echilibrul său şi al ambarcaţiunii când navigau contra vântului. Acum înţelegea el de ce fusese ea mecanicul tatălui ei şi de ce-şi zugrăvise singură apartamentul şi repara de toate. Făcea parte din firea ei, din maniera ei de a se adapta uşor lumii înconjurătoare.

Mai târziu, când îi cumpără încălţămintea potrivită pentru punte şi o jachetă de vânt, era o întruchipare a energiei tinereşti şi a drăgălăşeniei calde; până şi irascibilul marinar din port, Ben, ajunsese s-o îndrăgească şi o saluta întotdeauna cu un zâmbet şi câteva cuvinte prieteneşti.

— O zi tocmai bună pentru pânze, domnişoară, spunea Ben, ajutând-o să urce pe punte sau doar privind la ei. Ai grijă, îl prevenea el pe Jordan. Marea e cam agitată azi.

Ben avea atitudinea protectoare a unui tată faţă de Leslie şi ajunsese să se considere un fel de ocrotitor al iubirii lor. Căci nu putea să nu observe ceea ce se petrecea între ei după cum se priveau unul pe celălalt.

Ben nu o cunoscuse pe Barbara, pentru că ea nu venise niciodată în port. Dar şi dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi trădat vreodată secretul care-i unea pe Jordan şi pe Leslie. Văzuse multe la vremea lui şi era în stare să recunoască

genul de dragoste care merită să înflorească, indiferent de regulile care i se opun sau de obstacolele din calea ei. Leslie era ceea ce el nu avusese niciodată, dar visase întotdeauna să aibă. Pentru Ben, a fi complicele unei astfel de iubiri, chiar într-o mică măsură, însemna un vis împlinit.

De fiecare dată când ieşeau pe mare, era la fel. Ridicau pânzele, muncind alături, în tăcere, când traversau golful. Apoi, departe în larg, se opreau, Jordan cobora pânzele şi arunca ancora. Iar când cobora sub punte, ea îl aştepta, cu bluza deja descheiată, apoi blugii alunecau de-a lungul picioarelor prelungi, rămânând numai în chilotul de mătase, ca o floare delicată acoperind magia sexului.

Ochii îi scânteiau când îl vedea cum reacţionează la goliciunea ei: pupilele ce i se întunecau, mâinile tensionate, relieful subtil al dorinţei dintre coapsele lui.

— Apropie-te, Făt-Frumos, îl chema ea.

Numele apăruse ca o glumă blândă, dar persistase, începuse să-i placă şi lui, ştiind că semnifica respectul pentru el, dar şi umorul ei. Iar acum conţinea acea căldură erotică pe care o citea în trupul ei suplu şi moale, dar mai ales în ochii ei.

Avea o fotografie favorită cu ea, pe care o ţinea închisă într-un sertar al biroului şi la care se uita ori de câte ori avea o clipă liberă în timpul unei zile aglomerate, i-o făcuse de ziua ei de naştere, înainte de a o invita Ia un restaurant din Long Island. Purta o rochie de vară înfloratăşi o pălărie cu boruri largi care îi punea perfect în evidenţă frumuseţea naturală.

Îi făcuse cadou un colier de smaralde, pe care ea şi-l pusese imediat Ia gât, renunţând la cel pe care îl purta când venise s-o ia. Zâmbea luminos în fotografie, mândră de colier. Dar în ochii ei scânteia licărul acela al iubirii care îi spunea că dorea să-i mulţumească pentru cadou într-un fel mult mai intim.

Fotografia surprinsese inocenţa şi senzualitatea ei atât de elocvente, încât uneori, numai privind-o, ochii i se

umezeau. Considera fotografia drept cel mai de preţ obiect al său, nu numai pentru amintirile pe care i le evoca, dar şi pentru adevărul pe care îl mărturisea, adevărul despre dragostea lui.

Acestea erau gândurile lui Jordan, în timp ce o privea acum. Ochii dragi, ca verdele adânc al oceanului, îl priveau ţintă şi pielea descoperită îl invita. O sărută şi-şi îngropa faţa între sânii ei.

— Eşti o vrăjitoare, spuse. Nu mă mai satur de tine.

— Mmm, făcu ea, trecându-şi mâna prin părul lui. Murmuratul acela îl fermeca, iar mireasma trupului ei, combinată cu cea a trupului său era atât de intimă, încât ar fi dorit să se înece în ea.

Dar reuşi să se ridice şi-i acoperi sânii adorabili cu cearceaful, pentru a fi în stare să-i vorbească lucid. Privirea din ochii lui era serioasă.

— Am vorbit cu Barbara despre noi, spuse.

Îi privi cu ochii frumoşi în care nu citi nimic. Ştia ce gândea ea despre dragostea lor. I se supusese ei, cum o făcuse şi el, dar nu era genul de femeie care să o accepte ca pe un mod de viaţă. Fără un angajament din partea lui, ea nu va accepta să continue.

— S-a comportat bine, continuă el. Este o femeie de onoare. Ar trebui s-o cunoşti cum o cunosc eu ca să înţelegi ce vreau să spun. Copilăria ei a fost un iad pe pământ. Viaţa alături de tatăl ei a supus-o unor lucruri teribile. Dar nu i-a afectat onestitatea. Asta a susţinut-o. Întotdeauna am respectat lucrul acesta la ea şi-o voi face întotdeauna.

Privi în jos spre Leslie, comparând frumuseţea ei însorită cu imaginea tristă şi întunecată a Barbarei.

— A ştiut dintotdeauna că va veni ziua asta, continuă. Mi-a spus-o aseară. Pactul pe care l-am făcut noi a fost în beneficiul amândorura. Dar dragoste nu a existat. Nu putea dura foarte mult. A înţeles. Şi e fericită pentru mine.

Leslie părea dusă pe gânduri.

— Jordan, spune-mi ceva, vorbi ea.

El zâmbi.

— Orice.

— Ai iubit-o vreodată? întrebă Leslie. Câtuşi de puţin? Vreau să fii sincer cu mine.

Se gândi un moment.

— Iubire… repetă el. Ar fi un cuvânt prea puternic. Mult prea mult. Dar, da, am simţit ceva pentru ea. Încă mai simt. Îi înţeleg tristeţea şi singurătatea. Şi asta mă face să nu vreau s-o rănesc.

Privi spre Leslie.

— Am răspuns la întrebare?

Ea dădu din cap.

— Asta am vrut să te aud spunând, spuse ea. Eşti om, eşti bărbat. N-aş vrea să cred că te-ai fi putut căsători cu o femeie pentru care n-ai simţit absolut nimic.

Jordan simţi un val de uşurare în suflet. De parcă trecuse un test.

Îi privi chipul gânditor. Preocuparea o făcea şi mai frumoasă. Trase uşor de cearceaf şi-i văzu trupul prelung, bronzat de soarele verii şi încă fierbinte de mângâierile lui.

Ştiu pe loc că nu vor urca pe punte. Trebuia s-o aibă din nou. Şi citi în ochii ei că şi ea ştia asta. Se aplecă s-o sărute. Trupul senzual se lipi de trupul lui gol şi se întări iar, înfometat de ea.

De data aceasta, însă, umbra tristeţii Barbarei persistă alături de el, colorându-i acest moment al dragostei cu un amestec de melancolie şi de milă.

În mod ironic, în timp ce plăcerea puse stăpânire pe ea, purtând-o departe, lui Leslie i se păru că ultimul văl de umbră ce plana asupra dragostei ei pentru Jordan Lazarus se ridicase.

30

La 10 iunie, în Webster, Pennsylvania, în timp ce se afla în vizită la o vecină, Meg Lazarus îşi pierdu cunoştinţa.

Au dus-o în grabă la spitalul din localitate. Până la spital, respiraţia i s-a îngreunat, pielea îşi pierduse culoarea, era foarte slăbită şi avea febră mare.

Jordan fu anunţat imediat. S-a hotărât că Meg era prea slăbită pentru a fi transportată la spitalul universitar din Philadelphia, unde Jordan o mai internase cu un an în urmă, pentru un atac asemănător, dar mai puţin grav. Astfel că Jordan îl aduse la Webster pe cardiologul-şef din Philadelphia, doctorul Jaffe.

Jordan îşi luă rămas bun de la Barbara care era la curent cu problemele lui Meg şi ştia că va lipsi câteva zile, chiar o săptămână. O sună şi pe Leslie, ca să-i spună ce se întâmplase. Apoi plecă cu avionul direct la Webster, ajungând acolo la patru ore şi jumătate după atacul suferit de Meg.

Doctorul Jaffe era deja acolo, aşteptându-l pe Jordan în cabinetul asistentelor medicale, aflat pe acelaşi coridor cu salonul lui Meg.

Cei doi îşi dădură mâna.

— Cum se simte? întrebă Jordan, neliniştit.

Doctorul se încruntă.

— Se pare că este un nou atac de endocardită bacterială-subacută. De data asta mai grav decât ultima oară, mă tem. Valva deteriorată s-a infectat din nou şi inima nu pompează suficient sânge. Are aceleaşi simptome ca şi anul trecut.

— Până acum ce i-ai făcut? întrebă Jordan. Antibiotice?

Doctorul zâmbi trist văzând că Jordan era familiarizat cu tratamentul bolii lui Meg. Confirmă din cap.

— De data asta în doze masive. Şi-i facem analiza

sângelui la intervale regulate. Am mai adăugat cortizon, pentru a încerca să ţin totul sub control.. Crede-mă, Jordan, facem tot ce putem.

Când intră în salonul lui Meg, Jordan trebui să-şi ascundă şocul. Arăta mai rău ca niciodată. Era paildă, iar ochii păreau enormi. Observă o serie de hemoragii la suprafaţa pielii, pe braţe şi pe gât; doctorul îi spuse că erau simptomele atacului cardiac.

— Ce faci, surioară? întrebă Jordan, apropiindu-se şi luând-o de mână.

Ea zâmbi chinuit.

— Bine, spre mediu, cum zicea unchiul Sid, şopti ea.

Jordan se aşeză pe marginea patului, îl cuprinse un val de emoţie combinată cu furia faţă de propria neputinţă şi o teroare aproape copilărească provocată de gândul că femeia pe care o iubea cel mai mult avea să-l părăsească.

Ce ironie, – medită Jordan Lazarus – bărbatul al cărui chip se aflase pe coperta tuturor revistelor medicale ca fiind salvatorul bolnavilor de inimă descoperise că nimic n-o putea ajuta pe sora sa, deşi unicul motiv pentru care ajunsese să-l intereseze terapia cardiacă fusese tocmai Meg.

X-Span, atât de eficient în arterosclerază, era neputincios în cazuri de infecţie a valvelor, cum era cel al lui Meg. Jordan îşi dăduse seama de asta de mult, când studiase bolile de inimă, urmărind cercetările lui Leo Kaminsky. Chiar de pe atunci înţelesese că nimic din ceea ce făcea el nu-i va ajuta lui Meg. Dar se amăgise ca un novice, crezând că efortul său era oarecum legat de boala ei şi că, într-un fel, îi va fi de ajutor.

Acum vedea că Meg se stingea. Era mult mai slăbită şi mai palidă decât cu un an în urmă. Transformarea hidoasă a trupului ei din cel al unei tinere adorabile, chiar dacă firavă, într-un pacient fără scăpare era rapidă.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, li luă mâna. Privindu-l,

ochii îi străluceau pe chipul emaciat.

Cu un efort uriaş, îşi alungă din minte mâhnirea şi-i vorbi pe un ton voios.

— Cum se poartă ăştia cu tine?

— Clasa întâi, ca întotdeauna, spuse ea odihnindu-şi mâna în mâna lui. Aproape că mi-e mai bine ca acasă.

Ştia că minte. Nu detesta nimic mai mult decât spitalul. Îi strânse mâna.

— Păi, doctorul Jaffe spune că o să te scoatem curând de aici, zise. Am vorbit cu Louise. Spune că acasă totul s-a dat peste cap, deja. Au nevoie de tine.

Zâmbi, înţelegându-i încercarea de a glumi. Dar apoi îşi îngustă ochii. O simţea cercetându-l, intuind ceva ascuns sub semnele de evidentă îngrijorare şi nelinişte.

— Dar tu? întrebă ea. Arăţi schimbat.

Jordan se dădu înapoi, aproape în defensivă.

— Schimbat cum? întrebă el.

Meg inspiră adânc. O clipă, ochii i se înceţoşară.

Apoi îşi aţinti privirea asupra lui. Lumina vechii ei afecţiuni strălucea în privirea cu care îl mângâia.

— Arăţi de parcă cineva tocmai ţi-a spus ce o să capeţi de Crăciun, vorbi ea.

Jordan zâmbi. Îşi aminti de copilăria lor, când el şi cu Meg aşteptau împreună Crăciunul. Chiar de atunci îl cunoştea atât de bine încât ştia întotdeauna ce-şi dorea el cel mai mult.

Vechiul ei simţ pătrunzător o ajuta acum să simtă schimbarea ce se petrecuse în el în ultimeie săptămâni. Era imposibil să te ascunzi de intuiţia ei.

— Ei bine, azi am făcut câteva milioane de dolari, spuse el. Poate ca asta m-a înviorat.

Aluzia la vechiul lor conflict era menită să-i distragă atenţia. Dar fără efectul scontat.

— Nu mă duci, spuse ea. Îmi cunosc fratele.

Jordan oftă. Era de aşteptat. Nici nu se afla în salon de mai mult de două minute şi ea deja văzuse prin el. Mulţumea soartei că există cineva pe pământ care îi cunoştea atât de bine, îşi simţea propriul sânge care curgea prin venele ei, împrumutându-i puteri aproape cosmice asupra inimii sale.

Dar nu-i putea spune adevărul despre Leslie. Nu încă. Nu aici. N-ar fi fost drept, cu Barbara care îl aştepta la numai două sute de kilometri depărtare.

Pe buze îi trecu un zâmbet fugar când numele lui Leslie îi trecu cântând prin minte, asemeni unei melodii de dragoste. Îi strânse afectuos mâna lui Meg. Se simţea ca un şcolar.

Meg îl urmărea atentă, cu ochi febrili,

— E ceva nou, nu-i aşa? întrebă ea.

Îşi mută privirea în altă parte. Durerea şi bucuria îi copleşeau deopotrivă; ţinea mâna surorii sale aflată pe patul de moarte şi se gândea la Leslie, prima femeie pe care o iubea cu adevărat. Legătura spirituală dintre aceste două femei era atât de puternică încât părea să vadă imaginea lui Leslie reflectată în ochii lui Meg.

Meg îi simţi emoţia. Îi adresă un zâmbet.

— Sunt fericită pentru tine, spuse ea. Meriţi ceva nou. Ceva bun.

Jordan oftă. Era frustrat de neputinţa de a-i spune adevărul. Meg o cunoştea pe Barbara şi o plăcea, întotdeauna se prefăcuse convinsă că mariajul lui cu Barbara era fericit. Nu putea s-o anunţe pe Meg, aici în spital, că întâlnise o altă femeie şi că se va despărţi de Barbara. Pur şi simplu nu putea.

Nici nu-i putea ascunde fericirea din sufletul său, combinată nebuneşte, dureros, cu amărăciunea lui pentru starea lui Meg.

Statură de vorbă o jumătate de oră. Era obositor pentru amândoi, dar mai ales pentru Meg.

— Trebuie să plec, Meg, spuse. Ai avut parte de suficientă conversaţie pentru o noapte. Mă întorc mâine dimineaţă.

Dădu să se ridice, dar ea îl apucă de mână, reţinându-l.

— Jordan, vorbi ea.

Îl şocă. Îi folosea numele numai când era foarte serioasă.

— Da, Meg. Ce este?

— Fericirea nu apare des, vorbi ea, privindu-l fix. Uneori, ni se oferă doar o singură dată. Merită să lupţi pentru ea. Merită un sacrificiu.

— Ştiu, răspunse el.

Îl ţinu mai strâns, de parcă el ar fi înţeles-o greşit.

— Ai sacrificat destule pentru fericirea altora, spuse ea. E timpul să te gândeşti la a ta. O s-o faci? De dragul meu?

Jordan simţi ca i se înceţoşează ochii. Sora lui era conştientă că se apropia de sfârşit. Îşi petrecuse întreaga viaţă încercând în van să-l facă să renunţe la cruciada încăpăţânată pentru succes. Acum intuia că el găsise calea de a ieşi din închisoarea pe care şi-o autoimpusese, Dorea să-i dea curajul de a face pasul crucial. Dar propriile-i puteri se topeau cu repeziciune. Îl privi cu ochi rugători. Strânsoarea mâinii slăbise. Capul îi căzu înapoi pe pernă.

— Da, spuse el cu buzele aproape de urechea ei. Nu-ţi voi înşela aşteptările. Crezi asta?

Dar Meg se pierduse. Nu-l mai auzea.

Când Jordan ieşi din încăpere, ochii îi erau plini de lacrimi. Noroc că pe coridor nu erau nici surori, nici pacienţi care să-i vadă durerea.

Petrecu încă o jumătate de oră cu doctorul Jaffe şi apoi plecă spre casa părintească, conducând tăcut. Le sărută pe mama şi pe Louise, care încercară în van să-l facă să mănânce ceva. Se duse la culcare devreme;

Nici nu putea să judece cum trebuie. Mintea îi era prea plină de gândurile legate de Meg şi de Leslie. Chipurile lor îi jucau în faţa ochilor, iar el aşteptă preţ de trei ore ca somnul să-l cuprindă, binefăcător. Chipul lui Meg pălea tot mai tare, dar era mai elocvent şi mai frumos ca niciodată. Imaginea lui Leslie se apropia tot mai mult, chemându-l ameţitor la viaţă. O parte din el se temea că, adorând-o pe Leslie aşa cum o făcea, nu fusese credincios trecutului şi durerii sale, că renunţase la tot pentru ea. Dar Meg, drăgălaşa, delicata Meg, îl îndemna să intre în noua viaţă, chiar dacă în acest timp ea se îndepărta plutind de el. Niciodată nu fusese atât de sfâşiat, atât de fericit, atât de disperat.

Sperând să-şi revadă sora a doua zi dimineaţă, iar pe femeia iubită peste câteva zile, Jordan adormi.

Când află că Jordan va lipsi câteva zile, Leslie profită de ocazie să facă o scurtă vizită acasă, pentru a-şi vedea tatăl.

Tom Chamberlain nu-şi mai văzuse fiica de vreo şase luni şi fu încântat. O luă pe Leslie de la aeroport în vechea lui maşină, cea pe care ea o reparase de numeroase ori în tinereţe, şi o conduse acasă de-a lungul şoselelor de ţară, drepte, nesfârşite, în amurgul roşiatic.

— Maşina merge bine, zâmbi ea. Cred că i-ar face bine totuşi o verificare.

— Şi mie, glumi tatăl ei. Suntem la fel. Nu mai suntem tineri cum eram odată, dar tot pe picioare.

Leslie zâmbi. Tata arăta la fel ca întotdeauna, doar mai cărunt şi cu ceva mai puţin păr. Ochii îi străluceau de bucurie că-şi revedea fiica. Părea plin de energie. Leslie se simţea bine alături de el. Lumea sa fusese răsturnată de ultimele evenimente, iar chipul familiar al tatei şi afecţiunea constantă erau ca un drog care o alina şi o îmbăta în acelaşi timp.

Dar vizita nu a fost atât de uşoară pe cât sperase Leslie. În prima seară, Leslie îi povesti despre *Wheeler Advertising* şi repetă ceea ce-i mai spusese tatălui ei în zeci de scrisori: că se simţea mai bine la o companie mică decât la marea *Ogilvie, Thorpe,* în plină competiţie, că Ross Wheeler era un bărbat încântător pentru care merită să lucrezi, că fetele de la birou erau drăguţe, că era amuzant să te murdăreşti pe mâini ca să ştii unde se află fiecare piuliţă şi şurub al unei întreprinderi mici, decât să te pierzi în aglomeraţia impersonală dintr-o agenţie uriaşă.

Tom Chamberlain o ascultă zâmbind. Îşi dădea seama că Leslie era fericită. Avea în ochi o expresie scânteietoare, emoţionată, care-l intriga. Ştia că în trecut îl ferise de anumite lucruri dureroase din viaţa ei. În seara asta o bănuia că-i ascunde ceva foarte bun, ceva care o făcea fericită. Se întreba când î-l va dezvălui.

Apoi se duseră să ia masa la *Hilltop,* un restaurant vestit, care servea fripturi şi specialităţi de pescărie, aflat la douăzeci de kilometri de Ellicott. Tom Chamberlain îşi puse cel mai bun costum. Leslie îmbrăcă o fustă lungă de bumbac cu o bluză de mătase şi colierul cu smaralde dăruit de Jordan. Seara avea un aer festiv, dar nu găsi curajul de a-i mărturisi tatălui ei motivul real al fericirii ei. Repetă doar vechile minciuni despre schimbarea slujbei şi plăcerea noii sale vieţi, mai liniştite. Minciuna aşează un fel de paravan între ei, care o împiedica să comunice cu el, cum o făcea înainte. Fetiţa din ea dorea să se refugieze din viaţa ei tumultuoasă, stresantă la tăticul ei, cel care o veghease cu atâta duioşie în copilărie. Dar acum era imposibil. Era femeie, avea durerile unei femei şi secretele unei femei. Iar aceste secrete o separau pentru totdeauna de trecut.

Mai grav, amalgamul de minciuni era mai împovărător acum, pentru că viaţa lui Leslie o apucase pe un drum ameţitor, care îi punea toate părerile despre sine sub semnul întrebării. Cariera sa trecută şi viitoare era

complet eclipsată de iubirea ei pentru Jordan Lazarus, ca de altfel tot ceea ce se afla în inima sa. Acest din urmă secret ce îl ascundea tatălui ei o ardea, cerând să fie scos la lumină.

Pe drum spre casă, în sfârşit, îşi făcu curaj.

Maşina rula pe şoseaua întunecată, de ţară, farurile trimiţând raze strălucitoare în faţă şi peste lanurile do porumb ce mărgineau şoseaua. Din când în când, câte un iepure îşi arăta ochii la lumina puternică a farurilor înainte de a dispărea în tufişuri.

Tom îşi privea fiica. Zâmbea pentru sine.

— Dau un penny pentru gândurile tale, spuse el.

— Mă uitam la lumina farurilor, spuse ea. Când eram mică şi mergeam în vizită la mătuşa Alice, sau la Chet şi Carol şi veneam acasă pe înserate, mă gândeam că lumina farurilor era fermecată. Cum străpungeau întunericul până departe… Credeam că farurile pot lumina întreaga lume, dacă voiau ele. Era ca şi cum nimic nu se putea ascunde de ele.

Tatăl ei dădu din cap. Nu era obişnuit cu modul de gândire abstractă, dar admira înclinarea lui Leslie spre imagini poetice. O avea de când era o fetiţă şi-i marcase personalitatea, aşa cum o făcuse inteligenţa ei deosebită.

— Lucrurile din lumea adulţilor le par adesea magice copiilor, spuse el. Tu aveai mai multă imaginaţie decât toţi ceilalţi, aşa că pot să pun pariu că ţi se părea că lumea întreagă era fermecată.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu inima încălzită de cuvintele lui. Şi dintr-o dată, nu mai avu nicio importanţă dacă între ei era o mare de alte evenimente. Era încă tatăl ei, care o cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Cât timp Tom Chamberlain exista pe pământ, nu va fi niciodată singură.

Cu aceste gânduri, începu să-i vorbească.

— Tată, spuse ea.

Se întoarse spre ea.

— Da, dragă, spuse. Ce este?

Aşteptă.

— Tată, există un bărbat, spuse ea.

Tom Chamberlain ezită. În acea fracţiune de secundă, Leslie îl simţi intuind tot ce i se întâmplase ei în ultimii ani, poate chiar şi adevăratul motiv pentru care demisionase de la *Ogilvie, Thorpe.* Îl simţea cercetând cu mintea terenul secretelor ei, asemeni farurilor care, cândva, cu puteri magice, îşi azvârleau lumina triumfătoare peste ţinutul cuprins de întunericul nopţii, dezgolind tot ce atingeau.

Ajunseseră deja acasă. Opri maşina pe aleea cu pietriş şi o îmbrăţişa pe Leslie.

— Mă bucur tare mult pentru tine, spuse el. Tare mult, draga mea. În voce i se ghicea uşurarea, de parcă ştia că suferise cândva o mare nefericire în dragoste, iar acum i se ivea a doua şansă.

Ea dădu din cap la pieptul lui.

— Şi eu, murmură.

O bătu uşor pe umăr, cu afecţiune.

— El… lucrează cu tine? o întrebă.

Scutură din cap.

— L-am cunoscut prin serviciu. Are… are propria lui companie, răspunse ea.

Tatăl ei zâmbi.

— De când îl cunoşti? se interesă el.

— O, eu… nu prea de mult. De vreo câteva luni, replică ea.

Începu să simtă cum zidul de minciuni se înălţa din nou între ea şi tatăl ei. Începea să pună întrebările logice pe care orice tată le pune, când fiica sa îl anunţă că e îndrăgostită. Cine este tânărul? Cu ce se ocupă? Cum îl cheamă?

Mai mult decât îi spusese deja nu-i putea spune. Era

îndrăgostită de un bărbat cunoscut de toată lumea. Un bărbat căsătorit.

— Eu când o să-l cunosc pe tânărul domn? întrebă el.

— A, nu încă, spuse ea, lăsându-se pe spate. N-am ajuns încă… la asta. Dar sper că va fi curând. Ştiu că o să-l placi, tată. Este un om deosebit, minunat. Şi el…

El *mă iubeşte.* Cuvintele ajunseră repede pe buzele lui Leslie, dar rămaseră acolo. Pur şi simplu, acum nu le putea pronunţa.

— Sunt convins că este, spuse tatăl ei. De abia aştept să-l cunosc. Dar nu-i nicio grabă. Am răbdare. Atât timp cât tu eşti fericită, draga mea.

— O, sunt! exclamă ea. Mai fericită ca niciodată.

El o îmbrăţişă din nou.

— Asta se vede fără ochelari, spuse. De mult n-ai mai arătat aşa, Leslie.

Ea dădu din cap, dusă pe gânduri.

— Da, ştiu.

O privi o clipă, măsurând distanţa dintre ei şi poate secretele ascunse de cuvintele ei. Apoi, îi luă mâna şi i-o strânse afectuos. Era recunoscătoare. Zidul mai era încă între ei, dar, cu toate astea, dragostea Iui încă o mai găsea şi o mai încălzea.

Coborî din maşină. Ea îl urmă în casă, zgomotele nocturne ale satului urându-i din întuneric, ca un cor, bun venit acasă.

În timp ce Leslie şi tatăl ei intrau în tăcuta lor casă din Illinois, iar Jordan îşi veghea sora în camera de spital în Pennsylvania, Barbara Lazarus stătea pe canapeaua masivă din apartamentul din Manhattan.

În faţa ei, pe o măsuţă joasă, se aflau câteva fotografii. Plicul în care îi parveniseră era pe podea.

Barbara nu privea pozele. Lăsată pe spate, era dusă pe gânduri. În mod deliberat, închise ochii. Era neobişnuit

de calmă. Îşi savura singurătatea. Deşi era o stare pe care o suporta tot mai greu în ultimul timp, încă mai putea să găsească în ea luciditate şi putere de concentrare, ca pe timpul când se ascundea de tatăl ei în dormitor şi încerca să se izoleze de viaţa ei alături de el.

Inspiră adânc, o dată, de două ori. Deschise ochii, Se aplecă în faţă. Murmurul oraşului dispăru, eclipsat de atenţia ei concentrată asupra fotografiilor de pe măsuţa din faţa ei.

Unele îl reprezentau pe soţul ei.

Altele erau ale unui băieţel.

Dar toate înfăţişau chipul lui Leslie Chamberlain.

31

La o săptămână şi jumătate de la reîntoarcerea sa din Pennsylvania, Jordan şi soţia sa se aflau pe terasa apartamentului lor din Sutton Place, bând ultimul pahar înainte de culcare.

Era ora zece seara, De câţiva ani încoace, Jordan şi Barbara îşi făcuseră un obicei de a petrece aici câtva timp, înainte de a lua masa de seară împreună. Jordan bea *Armagnac,* iar Barbara un lichior *amontillado* vechi, în semiîntuneric, dincolo de fereastră, se distingea East River şi silueta întunecată a insulei Roosevelt.

Era ora unor conversaţii apatice, în timp ce tensiunea unei zile de muncă se risipea în favoarea somnolenţei ce-i apropia de ora de culcare. Evitau subiectele de discuţie serioase, preferând să pălăvrăgească despre prieteni, rude, despre ştirile cotidiene din Manhattan.

În seara asta lucrurile erau diferite. Cum Jordan îi spusese Barbarei despre Leslie, niciun fel de conversaţie uşoară nu le putea distrage atenţia de la adevărul definitiv

pe care mariajul lor trebuia să-l înfrunte.

Între ei domnea o atmosferă ciudată de resemnare. Jordan şi Barbara îşi dădeau silinţa să se poarte normal, făcând mici gesturi de afecţiune, care făceau din mariajul lor ceea ce fusese. Dar acum un nou coeficient se adăuga tandreţii lor, tuturor micilor gesturi domestice care îi lega. Căci întreaga, lunga lor aventură era acum condamnată să moară. Distrusă de dragostea lui Jordan pentru Leslie Chamberlain.

Jordan nu exagerase când îi descrisese lui Leslie modul în care Barbara primise vestea şi cât de înţelegătoare fusese.

— Mă bucur că te-am avut atât cât te-am avut, spusese Barbara. Dar n-am niciun drept asupra ta. Am ştiut asta întotdeauna. Ai fost liber să pleci oricând.

Reuşise să-şi ascundă lacrimile în timp ce vorbea. Jordan o admira pentru asta şi, în inima lui, o compătimea.

În seara aceea, domnea între ei sentimentul straniu al unei intimităţi ce se pregăteşte să moară, în timp ce stăteau în balconul acoperit, privind în tăcere oraşul.

Jordan îşi drese vocea.

— Azi am văzut-o pe verişoara ta, spuse.

Barbara ridică dintr-o sprânceană. Se referea la cea de-a doua verişoară a ei, Renée Archer, o mondenă, cam descreierată, ale cărei vizite obligatorii de sărbători şi aniversări erau o sursă constantă de iritare şi amuzament pentru Barbara şi Jordan.

— Unde? întrebă ea.

— La *Piaza,* spuse el. Unde altundeva? M-a prezentat, unui conte nu-ştiu-cum şi unei adunări de persoane. Ea şi contele păreau foarte apropiaţi. Se pare că se pregăteşte mariajul numărul cinci.

Barbara dădu din cap.

— Nu se mai potoleşte, spuse ea. Îi ronţăie ca pe bomboane şi pe urmă îi aruncă. Îl cunosc pe conte. E un

băiat de treabă. Păcat de el. Credeam că are mai multă minte.

Se lăsă tăcerea. Barbara duse paharul la buze, dar nu sorbi din el. Mâna îi căzu în poală. Se uită la soţul ei.

— Jordan, spuse ea. O să te facă fericit?

Jordan oftă. Instantaneu, imaginea lui Leslie îi apăru în faţa ochilor, zâmbitoare şi irezistibilă. Se simţea stânjenit stând acolo în întuneric şi auzind-o pe Barbara întrebând despre femeia pe care o iubea. Mila pentru Barbara îl sfâşia. Dar dragostea lui pentru Leslie era mai puternică decât orice altceva,

— Da, răspunse el. Mă iubeşte. Şi este o persoană deosebită.

Ai fi mândră de ea. Jordan nu pronunţase cuvintele astea, dar ele exprimau perfect sentimentele sale. Dacă Barbara ar fi cunoscut-o pe Leslie cu adevărat, aşa cum o cunoştea el, ar fi fost mândră de Leslie, aşa cum era şi el. Dragostea sa pentru Leslie depăşea pasiunea fizică. O iubea pentru calităţile ei; curaj, onestitate, omenie. Exista la Leslie ceva atât de viteaz în modul în care îşi ducea viaţa şi în modul în care îi lăsa pe cei din jur s-o cunoască. Jordan nu-i observase calitatea asta înainte şi, de câte ori era alături de ea, rămânea uimit.

O parte din el îşi dorea să-i preţuiască aceste calităţi în faţa Barbarei, Dorea s-o laude pe Leslie, să-şi declare deschis admiraţia pentru Leslie, asemeni unui tânăr care îşi descrie cu ardoare iubita unui prieten. Dar ştia că asta ar fi insuportabil de dureros pentru Barbara. Nu putea decât s-o asigure că alesese o femeie care îl va face fericit. Pentru că ştia că Barbara nu-i dorea decât să fie fericit. Pentru fericirea lui, ea era de acord să renunţe la el,

Se lăsă din nou tăcerea. Întunericul îl unea pe Jordan de soţia sa, dar abisul timpului şi al despărţirii îi îndepărta. Cu fiecare zi, le era tot mai greu să stea alături. Dar nu voia s-o piardă încă pe Barbara. Fusese – prietena şi confidenta lui timp de patru ani. Îi va duce dorul.

— Mă duc la culcare, spuse ea. Am avut o zi lungă şi obositoare.

Îl sărută pe obraz şi ieşi din încăpere. El mai rămase un moment, dus pe gânduri, încă tulburat de imaginea seducătoare a lui Leslie şi de amintirea chipului înţelegător şi trist al Barbarei.

Îşi termină coniacul şi se îndreptă spre dormitor, cu gândul să facă un duş. Barbara stătea pe pat, în cămaşă de noapte, ţinând în mână cartea pe care o citea. Era o selecţie din nuvelele lui Somerset Maugham. I-o făcuse cadou vara trecută, de ziua ei.

Părea nehotărâtă, nu intra în aşternut şi ţinea cartea cu gesturi nervoase. Îl privi pe Jordan. Stătea în prag, descheindu-şi cămaşa.

O podidiră lacrimile.

— O, Jordan, suspină ea.

Se apropie de ea şi o îmbrăţişă. Îi acoperi chipul cu sărutări. Gustul lacrimilor îl întrista.

— O să-mi fie atât de dor de tine, spuse ea.

Durerea ei era atât de intensă, încât Jordan simţi că i se umezesc Şi lui ochii.

Văzându-i emoţia, ea îi apăsă faţa la pieptul ei, aşa cum făcuse adesea în trecut. Îl bătu uşor pe spate, ca pentru a-l alina. Simţi vechea flacără maternă a afecţiunii ei. Era ca o mamă ce-şi înarma fiul cu dragostea ei pentru a înfrunta lumea de unul singur.

Şi pe neaşteptate, căldura sânilor ei, dulceaţa mângâierii, deveniră un sărut. O ţinea în braţele sale sărutându-i buzele, strângând-o lângă el. Trupul ei se topi într-al lui. Sânii, goi sub cămaşa de noapte, i se lipeau de piept. Limba ei se furişă timid în gura lui. Fu cuprins do o pasiune stranie, născută din afecţiunea ce i-o purta, din dragostea pentru Leslie şi de schimbarea ce apăruse în viaţa sa.

O clipă, se întrebă dacă ea va suporta, sau dacă el

însuşi va suporta. Dar ea îl strângea puternic, iar trupul ei părea teribil de cald şi de blând.

— Numai de data asta, murmură ea, strângându-l şi mai mult. Doar de data asta, Jordan. Dă-mi asta ca amintire…

O fierbinţeală aproape dureroasă îi străbătu trupul. Percepu ironia de a poseda trupul soţiei sale abia acum, la sfârşitul căsniciei lor. Se temea să n-o jignească pe Barbara într-un anume fel, spărgând lacătul ultimului ei secret. Cu atât mai mult cu cât Lesiie era stăpâna pasiunii lui, acum şi pentru totdeauna.

Dar sărutul Barbarei devenise mai intim, iar mâinile ei coborâseră sub curea, atrăgându-l blând spre ea.

— Numai o dată, dragul meu, murmura ea.

Se întinse să stingă lumina.

În momentul în care în dormitorul lui Jordan se stingea lumina, Leslie Chamberlain cobora din maşina lui Ross Wheeler, care o lăsa acasă la ea.

Petrecuseră o seară lungă la birou, verificând registrele împreună cu contabilul, o activitate anuală de care Ross se temea în permanenţă, pentru că nu era făcut pentru cifre.

Nu mult după venirea lui Leslie, el o întrebase dacă n-ar vrea să-l ajute la contabilitate. Pe atunci ajunsese să depindă de ea cam în toate. Ea fusese de acord şi, curând, ajunsese mai familiarizată cu conturile şi cheltuielile agenţiei decât era el. Prezenţa ei în seara asta fusese mai mult decât o necesitate.

— Mulţumesc de un milion de ori, draga mea, spuse el, întorcându-se spre ea. Mi-ai salvat viaţa. Nu ştiu cum m-am descurcat înainte de venirea ta.

— A, nu eşti chiar atât de nepriceput, spuse ea. Doar că n-ai încredere suficientă în tine. O simplă coloană de cifre nu poate face rău unuia atât de puternic ca tine. Ai

nevoie de mine numai ca să-ţi amintesc asta.

În întunericul din maşină, ochii lui Ross se odihneau pe chipul ei.

— Am nevoie de tine pentru mai mult decât atât, spuse el.

Se lăsă tăcerea. Îi aştepta răspunsul la cererea lui. Ross era un om răbdător, dar ştia la ce se expunea, cerând în căsătorie o fată ca Leslie.

Îşi jucase cartea şi nu putea decât să aştepte să vadă dacă ea, pentru cine ştie ce motive, se putea hotărî să accepte căsătoria cu un bărbat mai în vârstă. Trăia cu teama că ar putea să întâlnească un bărbat tânăr. Mult mai potrivit.

Leslie nu putea să nu se întrebe dacă el nu bănuia că ea s-a îndrăgostit de altcineva. Nu-şi putea ascunde lumina din ochi, în timp ce era la serviciu. Toţi cei de la birou observaseră şi făcuseră remarci cu privire la asta. Leslie îşi dăduse toată silinţa să facă şi ea mare haz de asta.

Pe de o parte, dorea ca Ross să fie convins că mulţumirea oferită de munca alături de el fusese ceea ce o eliberase de vechea ei tristeţe şi o transformase într-o nouă persoană. Pe de altă parte, se temea că el va lua asta drept reacţie la propunerea lui, căci asta nu putea decât să-i amplifice durerea când va trebui să-l refuze.

Conştientă de toate astea, Leslie păstra o nouă distanţă faţă de Ross, folosind un ton uşor frivol ca pe o armură, pentru a se ascunde de întrebarea din ochii lui. Ştia că-l va răni când îl va refuza. Nu avea putere să se gândească la asta mai mult decât era absolut necesar. Inima îi era prea grăbită să urce spre culmile dragostei pentru Jordan pentru a mai întârzia asupra unei vieţi pe care era gata s-o sacrifice pentru el.

— Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu nu mai pot să stau în picioare, spuse ea. Trebuie să dorm ca să pot uita cifrele alea,

— Şi eu, răspunse Ross, cu o umbră de părere de rău în glas. Trage un somn bun de opt ore. Nu veni la birou până când nu te odihneşti. Putem să ne descurcăm fără tine încă o oră.

— Asta-i sigur.

Ştia că îl minte. Va fi acolo proaspătă, la prima oră, probabil că ea însăşi va descuia biroul. Era un cal de povară, aflase asta de mult. Nimeni nu muncea mai mult.

O urmări cum coboară din maşină şi se îndreaptă cu paşi vioi spre clădire. Ştiind că nu-i poate surprinde expresia ochilor, îşi permise să se delecteze cu imaginea picioarelor lungi, frumos formate, a taliei subţiri, ascunsă de jacheta uşoară, a părului ei frumos, ondulat, peste pielea albă ca laptele. Îl cuprinse durerea când îşi dădu seama cât de mult o dorea.

Cu părere de rău, o urmări cum intră în holul clădirii. Apoi, porni motorul şi maşina se îndepărtă.

Leslie se afla în hol, deschizându-şi cutia de scrisori. Ca de obicei, nu avea prea multă corespondenţă. O ofertă de la o companie de asigurări, o scrisoare de reînnoire a abonamentului la un ziar de reclame şi nota de plată pentru telefon. Nicio scrisoare de la tatăl ei, pe care abia îl vizitase. Abia peste o săptămână sau două primea veşti de la el.

Intră în clădire şl urcă scările spre apartamentul el. În hol, simţi un curent rece. Ciudat, pentru că fusese o zi caldă.

Apartamentul ei era liniştit. Pipăi după comutator şi aprinse o lampă de noptieră. Camera de zi se lumină, sărăcăcioasă dar familiară, cu canapeaua şi scaunele ei vechi, lemnul mesei zgâriat, şi tablouri ieftine. Şi le cumpărase de la un târg de vechituri, când se mutase aici. Fusese prea deznădăjduită pentru a se mai gândi să şi le înlocuiască, pe când lucra la bibliotecă, şi prea ocupată

acum că Ross şi agenţia lui îi cereau atât de multă atenţie.

În curând, va trebui să scape de tot şi să găsească ceva mai prezentabil. Dar, deocamdată, îi făcea plăcere să le găsească acasă în fiecare seară. Mobila veche îi amintea de propria sa viaţă dezrădăcinată. Ca şi ea, trecuse prin multe şi supravieţuise.

Acum că îl întâlnise pe Jordan, mobila cea veche părea şi mai ştearsă în ochii ei. Asemeni lui Mole, din *Vântul prin sălcii,* una din cărţile ei preferate, Leslie se simţea legată de locşorul sărac pe care îl şi părăsise în sinea ei, dar care,–totuşi, era unicul ei cămin.

Intră repede în dormitor şi se dezbrăcă. îşi aruncă hainele în coşul cu rufe murdare şi intră goală în baie.

Închidea uşa când i se păru că aude un zgomot. Se zgribuli involuntar şi pielea i se făcu ca de găină. Ascultă un moment, dar nu auzi nimic. Se gândi că zgomotul venea din alt apartament, sau poate că era clădirea care se aşeza.

Dintr-un impuls, încuie uşa de la baie. Făcu repede duş, bucurându-se de apa fierbinte care se scurgea pe trup, şi se spălă pe cap. Când ieşi de sub duş, oglinda era aburită. Se şterse cu prosopul, îmbrăcă un halat de baie din prosop şi deschise uşa. Stăpânindu-şi un sentiment de nelinişte, văzu camera de zi liniştită şi goală, ca de obicei.

Îşi uscă părul repede, intră în dormitor, aprinse veioza şi reveni în camera de zi pentru a stinge lumina. Fără niciun motiv, se simţi urmărită de o fantomă. Verifică lanţul de la uşă. Fireşte, era pus. Îl pusese după ce intrase.

Zâmbind de propria ei nervozitate, se băgă în pat şi deschise cartea pe care o citea. Era o carte de la bibliotecă, pe care i-o dăduse doamna Babbage, vechea ei şefă, în urmă cu o săptămână. Leslie începu să citească, dar îşi dădu repede seama că orele lungi petrecute cu registrele contabile îi obosiseră ochii. Oftă şi închise cartea.

Stătu aşa în pat, mult timp, privind în jur, la dormitorul cu biroul mic şi toaleta pe care se afla fotografia mamei şi tatălui ei. Se gândi că, nu peste mult timp, acest dormitor, acest apartament, chiar şi orăşelul vor rămâne doar o amintire. Erau rampa de lansare spre o nouă viaţă.

Întinse mâna să stingă lumina. O cuprinse un alt val de nelinişte. Trase mâna înapoi şi lăsă lumina aprinsă, ascultând atentă, privi în jur. Avu un impuls, de a se ridica şi de a cerceta din nou camera de zi.

Într-un sfârşit, exasperată de ea însăşi, stinse lumina.

— Potoleşte-te, îşi spuse. Ai muncit prea mult.

Se întreba dacă nu cumva emoţiile profunde din ultima vreme îi dădeau această stare de nelinişte şi de teamă. Poate că asta se întâmpla din cauză că viaţa sa obişnuită era ameninţată de noua ei dragoste şi propriul ei cămin i se părea un loc ameninţător în seara aceea.

Întârzie asupra întrebării, în timp ce pereţii calzi ai camerei o învăluiau. Dar aproape imediat, vălul somnului începu să-i încâlcească gândurile, iar întrebarea din mintea sa fu eclipsată de chipul lui Jordan Lazarus, care o atrăgea plăcut spre lumea viselor ei.

Peste o clipă, dormea dusă.

Somnul nu-i fu atât de odihnitor pe cât sperase ea. Visase că se afla pe Meg, alături de Jordan. Se străduiau să navigheze împotriva vântului, dar stropi nenumăraţi le izbeau feţele, împiedicându-i. Jordan îi striga nişte instrucţiuni, dar apa o lovea mereu, înecându-i cuvintele.

Încerca să-şi facă drum pe punte până la el, dar el îi făcea semn să se întoarcă la locul ei. Striga aceleaşi cuvinte, mereu şi mereu. Dar, înnebunitoare, valurile de apă îi acopereau avertismentul de fiecare dată.

Deodată, se trezi. Pleşnetul valurilor se transformase într-o sonerie insistentă. întinse mâna spre ceas, crezând

că se făcuse dimineaţă. Dar soneria insista.

Deja în picioare, se repezi clătinându-se de somn în camera de zi, unde telefonul suna cu insistenţă. Ceasul de pe bibliotecă arăta două noaptea.

— Alo? întrebă ea somnoroasă.

— Leslie? Tu eşti?

— Da, eu.

La început nu recunoscu vocea de pe fir. Îngrijorarea îi distorsionase timbrul.

— Leslie, sunt Georgia Beyer. Am dat de necaz..

Pe loc, Leslie se trezi. Nu putea fi vorba decât de Terry.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Terry? Îi e rău?

Se lăsă tăcerea, plină de nelinişte de ambele părţi.

Fără să-şi dea seama cum, Leslie ştia deja că se petrecuse ceva groaznic.

— O, Leslie, spuse Georgia, cu vocea înecată în suspine. A dispărut. L-a luat cineva. Terry a dispărut.

32

Din momentul în care Georgia îi povesti lui Leslie ce se întâmplase, totul deveni confuz.

Leslie de abia putu pricepe cuvintele pe jumătate isterice ale Georgiei. Cliff trebui să vină la telefon pentru a-i explica cum că Terry fusese dus la culcare la opt treizeci, ca de obicei şi că dormea liniştit la zece, când Georgia îl văzuse ultima oară. Dar Cliff, trezindu-se la unu noaptea, se dusese în camera băieţelului şi văzuse că patul lui era gol.

Soţii Beyer chemaseră imediat poliţia şi maşina şerifului sosise la cinci minute după telefonul lui Cliff.

Leslie stătea încă în picioare în camera de zi, cu telefonul în mână, ascultându-l pe Cliff, când auzi soneria.

Lăsă telefonul ca să audă interfonul. Era poliţia.

Leslie le dădu drumul înăuntru – doi detectivi şi doi ofiţeri în uniformă – şi luă din nou telefonul. În timp ce ea îl asculta pe Cliff, detectivii o priveau cu expresia inscrutabilă a poliţistului zugrăvită pe faţă, aşteptând-o să termine conversaţia. Era atât de distrusă de vestea despre Terry încât nici măcar nu se gândi să se jeneze de cei patru ofiţeri pentru faptul că era în pijama.

— Cliff, poliţia este aici, spuse ea.

— Ştiu. Mi-au spus că vor veni direct la tine să. te anunţe.

Leslie dădu din cap. Ceru să vorbească din nou cu Georgia şi încercă s-o asigure că lucrurile se vor rezolva cu bine. Dar mâna ii tremura incontrolabil pe receptor. Şi când, în fine, închise, îşi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe faţă încă de când ridicase receptorul.

Unul dintre cei doi detectivi se apropiase de ea.

— Domnişoara Chamberlain? Sunt detectivul Hirth. Dânsul este detectivul Stokes, iar dânşii ofiţerii Valentine şi McCann. Înţeleg că doamna şi domnul Beyer v-au înştiinţat despre cele întâmplate.

— Da, spuse Leslie, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Privi chipul detectivului. Era un bărbat obosit, de vârslă mijlocie, supraponderal, cu părul tuns foarte scurt. Dar privirea lui cercetătoare o făcu să uite de orice altceva.

— Ştiţi ceva despre asta? o întrebă el.

— Despre… se bâlbâi Leslie, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Doar ce mi-a spus Georgia. Aţi… vreau să spun, ştiţi, adică…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Poate că aţi dori să veniţi cu noi, spuse detectivul, îmi dau seama cât de îngrijorată sunteţi.

Leslie dădu din cap. Se grăbi în dormitor să se îmbrace. Pe drum se încrucişă cu unul dintre ofiţeri, care

ieşea din dormitor. Îi surprinse cu privirea pe ceilalţi care se învârteau cu un anume scop prin apartament.

Încă tot nu înţelegea ce se petrecea. Abia când ieşi şi se trezi cu cei patru poliţişti privind-o cercetător îşi dădu seama că veniseră aici ca să vadă dacă nu cumva ea îl răpise pe Terry.

— O! exclamă, ducându-şi mâna la gură. Nu m-am gândit că… Georgia v-a spus despre mine?

— Da, domnişoară Chamberlain, spuse detectivul Hirth. Acum, vreţi să veniţi cu noi?

Ştergându-şi lacrimile, stânjenită, Leslie ieşi cu ofiţerii.

Peste o oră, Leslie se afla acasă la Georgia, în Farmington.

Petrecuse o jumătate de oră la secţia de poliţie, interogată de detectivii Hirth şi Stokes. Se pare că îngrijorarea ei aproape isterică îi lămurise că nu avea nimic de-a face cu dispariţia lui Terry Beyer.

După ce o chestionă scurt despre naşterea lui Terry, despre adoptarea lui de către soţii Beyer şi relaţiile ei cu familia, detectivii o conduseră cu maşina acasă la Georgia. Acolo mai erau o jumătate de duzină de poliţişti, în civil şi în uniforme care intrau şi ieşeau, vorbeau la telefon şi-şi dădeau ordine unul altuia.

Georgia îşi recăpătase suficient controlul pentru a-i da detalii lui Leslie şi pentru a vorbi calm cu poliţiştii. Dar aşezată pe canapeaua din camera de zi, alături de Cliff, părea imaginea în oglindă a emoţiilor lui Leslie. Îşi controla cuvintele, dar mâinile îi tremurau şi din ochi îi curgea un râu de lacrimi.

Leslie stătea pe canapea, alături de soţii Beyer, răspunzând la o întrebare după alta şi repetând acelaşi lucru. Explicau cum îşi duceau viaţa cu Terry, despre rotaţia continuă a lui Leslie cu băieţelul, şi repetau la

nesfârşit că nu se puteau gândi la nimeni, nimeni pe lume, care să aibă vreun motiv să-l răpească pe Terry.

Întrebările şi răspunsurile continuară tot restul nopţii. Nimeni nu părea obosit. Leslie însăşi găsea alinare în întrebările ofiţerilor, căci ele îi ţineau departe teama ce-i macină măruntaiele.

Când se iviră zorile, Georgia se duse să pună de cafea. Sosiră alţi ofiţeri, bărbaţi şi femei. Unul dintre ei adusese câteva cutii cu gogoşi pentru toţi cei din încăpere.

Abia pe la nouă dimineaţa îi trecu lui Leslie prin cap să-l sune pe Ross. El nu păru surprins, căci îi sugerase să doarmă până mai târziu. Dar când îi spuse că o urgenţă în familie o va împiedica să vină la birou toată ziua, se arătă îngrijorat.

— Ce este, draga mea? întrebă el.

— Verişoara mea, minţi Leslie. Băieţelul ei este bolnav. Trebuie s-o ajut. Mă întorc mâine. Dacă nu, te sun. Imi pare rău că te las la nevoie.

— Nicio problemă. O să ne descurcăm noi. Dar sună-mă să-mi spui ce se întâmplă.

Ascultându-l, Leslie se întreba dacă poliţia îl contactase în legătură cu ea. Poate că, dată fiind gravitatea situaţiei Georgiei şi suspiciunea ce plana asupra lui Leslie, se gândiseră să pună întrebări şi superiorilor ei. Nu avea curajul să-l întrebe pe Ross despre asta, dar tonul lui normal, liniştitor, părea să indice că nimeni nu-l contactase.

Închise repede şi petrecu restul dimineţii pe canapea, lângă Georgia. Abia când Cliff îi şopti la ureche, Leslie îşi dădu seama că poliţia aştepta un telefon care să pretindă răscumpărare. Gândul îi trimise noi valuri de panică şi trebui să se agaţe de Cliff pentru a se stăpâni. Privindu-l în ochi, văzu cum speranţa i se topea.

Acum era rândul ei să arate tare.

— O să fie bine, Cliff, spuse ea hotărât. Simt eu.

Astfel trecu ziua, curajul părăsindu-i şi regăsindu-i pe fiecare, în timp ce poliţiştii luau o poziţie tot mai apatică. Telefonul suna des, dar fără să aducă ştiri Teama cuprindea casa ca un gaz otrăvitor.

Leslie dormise foarte puţin şi spre seară era epuizată. Abia se atinse de supa pe care o găti Georgia pentru prânz şi nu luă decât câteva înghiţituri dintr-un sandviş pregătit de o poliţistă.

La insistenţele Georgiei, Leslie fu de acord să plece acasă şi să aştepte veşti acolo. Îşi dădea seama că, în pofida afecţiunii pentru ea, prezenţa sa o făcea pe Georgia, mai nervoasă. Georgia şi Cliff aveau nevoie să fie singuri, pentru a-şi înfrunta împreună teama. Leslie le stătea în cale.

Doi ofiţeri o conduseră acasă cu maşina. Se simţea ca o infractoare, stând pe bancheta din spate a maşinii de poliţie prevăzută cu un grătar de fier. Lipsa de somn o făcea să tremure. Iraţionalul îi colora fiecare gând.

Poliţistul o conduse până la uşă.

— Încearcă să dormi, spuse. Te vom suna imediat ce avem vreo veste.

Leslie le dădu numărul de telefon de la birou, deşi se îndoia că va fi în stare să se ducă la lucru a doua zi. Rămase în hol, privind în urma maşinii care se îndepărta. Se simţea îngrozitor de singură. Abia acum îşi dădea seama că Georgia şi Cliff, în ciuda propriului lor coşmar, o condamnaseră la agonia singurătăţii când o rugaseră să plece acasă.

În timp ce introducea cheia în broasca uşii, se gândea să-l sune pe Ross şi să-i spună tot adevărul despre Terry şi trecutul ei, numai pentru a simţi căldura altei fiinţe umane alături de ea şi pentru a nu fi singură în seara aceea.

Şi l-ar fi sunat, dacă nu o oprea ceva în pragul casei sale.

În vestibul, deschise cutia poştală. O revistă şi două anunţuri, împreună cu un plic alb cu numele ei scris cu litere mari. Leslie îl deschise aproape fără să se gândească.

Mesajul dinăuntru o făcu să clipească.

Du-te la telefonul public de la colţul lui Main cu Walnut, scria acolo. *Asigură-te că nu eşti urmărită. Adu creion şi hârtie. Acum.*

Lui Leslie i se opri respiraţia în gât. Mesajul îi flutura între degetele tremurânde ca frunzele în briza ce sufla afară.

Ezită un lung moment, privind fix mesajul. Se gândi să urce, să sune la poliţie. Poliţia trebuia să afle imediat. Dar ceva îi spunea că probabil era urmărită chiar şi în acest moment. Nu putea risca atunci când era vorba de siguranţa lui Terry.

Ieşi pe uşa prin care tocmai intrase şi parcurse în grabă distanţa până la cabina telefonică. Privi în urma sa, la străzile liniştite. Nu era urmărită.

Când ajunse, vântul nopţii bătea cu mânie. Intră în cabina telefonică, la adăpost. Închise ochii în lumina care se aprinse brusc. Când sună telefonul, îşi deschise poşeta şi dădu de stilou şi carnetul de note, tresări. Aşteptă, fără să-i vină să creadă, până când al doilea ţârâit o trezi. Ridică receptorul.

— Alo?

— Leslie Chamberlain?

Era o voce de bărbat. Suna aspru şi era probabil deghizată.

— Da, Da, eu sunt, Dumneavoastră cine sunteţi?

— Vrei să-l mai vezi pe puştiul ăla? Vrei să vină acasă viu?

— Da. Da. Cine sunteţi? aproape că strigă în telefon.

Ce doriţi?

— Ai hârtie şi creion?

— Da, aici. Spuneţi-mi ce doriţi. Vă implori

— Scoate creionul. Scrie ce-ţi spun eu. Fiecare cuvânt exact aşa cum îţi spun eu. Când termin, vreau să-mi citeşti ce-ai scris. Priceput?

— Da. Da, sunt gata.

Leslie respira precipitat. Era o voce aspră şi rău intenţionată.

Scrise primele cuvinte, aşa cum îi erau dictate. Mâna îi tremura. La început cuvintele nu aveau niciun sens. Păreau a fi străine, dintr-o altă lume.

Apoi, neliniştea din suflet i se transformă în disperare, văzând ceea ce aşternea mâna pe hârtie.

Vocea continua să dicteze. Îi dădură lacrimile în timp ce continua să scrie. Dictarea nu dură mai mult de trei minute, dar ei i se păru a fi o veşnicie de suferinţă. Avea sentimentul că parcă lumea se sfârşea, distrusă de propria-i mână, la comanda unei voci necunoscute.

Când sfârşi, reciti mesajul cu voce tare, cuvânt cu cuvânt. Vocea o opri de câteva ori, făcând-o să repete ceea ce scrisese. Abia când reciti mesajul de trei ori, vocea păru mulţumită.

— Du-te acasă şi transcrie-o, spuse vocea. Expediaz-o recomandat. Când va fi primită, băiatul pleacă acasă. Nicio şmecherie, sau puştiul moare. Dacă arăţi scrisoarea poliţiştilor, sau le dai telefon, moare. Pricepi?

Leslie privi cele scrise. Un frig pătrunzător fi coborâse în mâini şi ochii îi erau ca de gheaţă. Nimic nu părea să fie aievea. Doar cele scrise.

— Da, înţeleg, vorbi ea cu greu.

— Expediaz-o imediat. Legătura se întrerupse.

Scrisoarea trimisă de Leslie a fost primită în numai câteva ore după ce a fost pusă în cutia poştală de la oficiul

din Johnsonvilâe. Nu avea de parcurs o distanţă prea lungă.

La mai puţin de şase ore după aceea, Terry Beyer a fost găsit de poliţia din Farmington, pe o bancă, într-o staţie de autobuz, la două străzi de secţia de poliţie. Era teafăr şi nevătămat.

Terry a fost dus acasă, mamei sale înnebunite, care îl sărută de vreo câteva sute de ori, îi pregăti o masă specială cu îngheţata lui preferată, îl îmbăie şi-l duse la culcare, înainte de a se lăsa pradă isteriei şi a fi ea însăşi băgată în pat de către doctorul familiei, cu un sedativ puternic.

Pe Leslie Chamberlain o sună Cliff Beyer.

— Terry e în siguranţă, spuse Cliff, încercând să-şi reţină propriile lacrimi. Vrei să trimit pe cineva să vină să te ia?

Urmă o pauză lungă. Cliff se întrebă dacă nu cumva Leslie leşinase.

— Leslie? Mai eşti acolo?

— Da, Cliff, răspunse Leslie cu o voce surprinzător de stăpânită. Nu trimite pe nimeni. Tu şi Georgia trebuie să fiţi singuri cu el. Vin mâine seară, dacă nu vă deranjez.

Cliff îi dădu câteva detalii despre reîntoarcerea băieţelului şi închise, după ce-i sugeră să doarmă bine.

Asta şi făcu. Nu dormise mai mult de trei ore în ultimele patruzeci, şi opt. Epuizată, deznădăjduită, se duse la culcare şi căzu într-un somn adânc, dar agitat.

Îşi făcuse datoria. Terry era în siguranţă.

Dar viitorul pe care i-l rezervase fiului ei îi era pentru totdeauna inaccesibil ei.

În seara aceea, Jordan Lazarus nu veni decât foarte târziu de la birou.

Aşezat la masa de lucru, în cabinetul său din Manhattan, citea şi recitea scrisoarea pe care o primise în

după-amiaza aceea. Pentru o clipă, privi la telefon, mâna îndreptându-se spre el, Dar nu ridică receptorul.

Distruse scrisoarea înainte de a se înapoia acasă, la Barbara. O privi pentru ultima oară, în timp ce ardea în scrumiera de pe birou,

„Dragă Jordan,

Îţi scriu această scrisoare cu durere, nu pentru că ar fi trebuit să ţi-o trimit mai demult, ci pentru că mă doare aşa cum te va durea şi pe tine.

Am o legătură mai veche, care înseamnă mult pentru mine. De fapt, mă voi. căsători curând.

Am comis o greşeală când m-am ataşat de tine şi o greşeală şi mai mare atunci când te-am lăsat să crezi că legătura noastră ar putea deveni ceva permanent. Fugeam de mine însămi, acum îmi dau seama, fugeam de adevăr. M-am folosit de tine, dar nu pot să mai continui.

Rugându-te să renunţi la mine, de fapt te rog să procedezi aşa cum este mai bine pentru tine şi pentru mine. Întoarce-te la viaţa ta, Jordan. Iubeşte-i pe cei pe care ai fost destinat să-i iubeşti şi uită-mă. Cât despre mine, şi eu voi încerca să uit. Este singura cale.

Te rog, te rog să nu mă suni şi nici să nu-mi scrii. Dacă o faci, nu voi putea să-ţi răspund şi asta ne va durea pe amândoi şi mai mult.

Noroc şi adio,
Leslie”.

Jordan nu-şi simţea lacrimile din ochi în timp ce privea cum ardea hârtia mototolită. Flăcările o devorau aşa cum nefericirea îi ardea inima.

Nu crezuse niciodată că acest lucru ar fi fost posibil. Pentru prima oară în viaţa sa de adult, dăduse uitării

precauţia care îl apărase de-a lungul atâtor aventuri şi riscase nebuneşte, ignorând totul, în afară de dragostea sa, crezând numai în viitor.

Iar acum, că viitorul se îndepărta, rânjindu-i batjocoritor, o voce din trecut îi răsună în ureche, ca un refren solemn, pe cât de amar pe atât de ucigător de trist.

Niciodată să nu dai crezare vreunei femei.

33

Au trecut săptămâni, apoi luni. Ross Wheeler muncea alături de Leslie în timpul zilei, dar se vedea cu ea tot mai rar în afara biroului.

Era conştient că se petrecuse ceva teribil cu Leslie. Arăta ca o persoană care pierduse pe cineva drag. Chipul ei era o mască a suferinţei. La birou, era cea dintotdeauna, activă, de nădejde, glumind uneori. Dar avea un aer controlat, distant. Dedesubt, se afla masca tristă ce ieşea în evidenţă pe chipul frumos ca umbra unei răni de nedescris.

Îi amintea de expresia de pe chipul mamei după moartea tatălui lui. Şi-i amintea de propriul său chip şi al fetelor, după moartea soţiei sale, cu unsprezece ani în urmă.

Nu o întrebă pe Leslie ce anume se întâmplase. Ştia din instinct că era o durere intimă. Muncea alături de ea, aşteptând-o să se vindece. Ştia ce fire mândră şi decisă avea. Atunci când va considera că este momentul potrivit, îi va împărtăşi necazul ei.

Între timp încerca să fie prietenul ei, lăsându-i loc şi timp să respire. Îi dădu mult de lucru şi observă personalitatea puternică, strălucitoare ridicându-se la înălţimea situaţiei.

Iar în toată această perioadă, sentimentele lui Ross faţă de Leslie deveneau mai ambigue şi mai dureroase. Pe

de o parte, trebuia să se dea înapoi, să păstreze distanţa, căci era evident că ea nu-i putea destăinui durerea. De fapt, o bănuia că suferă din cauza unei poveşti sentimentale care eşuase. Pe de altă parte, nu putea să nu-şi amintească permanent că o ceruse de soţie cu puţin timp înainte ca dezastrul, oricare ar fi fost el, să aibă loc. Ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit şi nesigur.

Astfel că Ross îşi reluă rolul de părinte pe care-l afişase faţă de Leslie când o întâlnise. Îl durea să facă asta, acum când Leslie însemna atât de mult pentru el, dar nu avea de ales.

I se rupea inima văzând curajul şi hotărârea cu care lupta de-a lungul unei zile de muncă. Nu mai întâlnise o persoană atât de puternică şi de integră. Admiraţia pentru ea crescu pe măsură ce dragostea pentru ea era nevoită să se ascundă.

Dar masca suferinţei nu pălea. Pe măsură ce treceau lunile, ea părea să devină tot mai introvertită, tot mai enigmatică. Ross îşi dădu seama că rana ei nu se putea vindeca în câteva luni. îi trebuiau probabil ani şi avea s-o marcheze pentru totdeauna.

Apoi, într-o zi vântoasă de iarnă, un eveniment neaşteptat veni să curme acest *status quo* delicat.

Tatăl lui Leslie muri.

A primit vestea la birou, prin telefon. Leslie ascultă în tăcere, adresă interlocutorului nevăzut câteva cuvinte şi veni la Ross.

— A murit tata, spuse ea. Trebuie să mă duc acasă să mă ocup de înmormântare. Am nevoie de câteva zile.

Ross o înconjură cu braţul pe după umeri.

— Sigur că da, draga mea, spuse el. Oricât timp ai nevoie. Să vin cu tine? Poate aş fi de folos.

Ştia că Leslie nu avea pe nimeni pe lume, în afară de tatăl ei. Îşi imagina ce zile de însingurare va trăi. Ea refuză din cap.

— Mă descurc eu, spuse ea. Pe urmă, e nevoie de tine aici.

Avea dreptate, o ştia şi el. Ross şi Leslie erau cei care duceau pe umerii lor greul agenţiei. Avea să fie destul de complicat fără ea câteva zile.

— Eşti sigură? o întrebă, gâidindu-se la durerea pe care o văzuse zugrăvită, pe chipul ei în ultimele luni.

— Absolut.

Expresia controlată a feţei ei părea să se, fi instalat şi mai stăruitor, pentru a-i ascunde emoţiile. Nu era niciun semn evident de tristeţe cauzat de moartea tatălui ei. Părea complet golită de emoţii.

— Bine, spuse el, ţinând-o pe după umeri. Dar sună-mă în fiecare seară. Îmi promiţi?

Ea zâmbi şi-l bătu uşor pe obraz.

— Bine, şefu', glumi ea.

Dar nu era pic de veselie în zâmbetul ei.

Tom Chamberlain murise datorită unei rupturi de anevrism, care surprinsese pe toată lumea, inclusiv pe doctorul său internist. Murise pe loc şi aproape fără dureri.

La început, pierderea tatălui ei îi dădu lui Leslie prilejul de a se uşura de agonia care o măcina lent de luni de zile. Imaginea lui Jordan Lazarus se retrase printre umbrele memoriei, eclipsată de amărăciunea imediată cauzată de moartea tatălui ei. Se simţea purificată de propria ei tristeţe, chiar liniştită, de parcă această durere mai mare avea şi un efect secundar, sedativ.

Era calmă când ajunse cu avionul la Ellicot. La aeroport o aştepta o mătuşă îndepărtată. Privea străzile binecunoscute ale oraşului defilând pe lângă maşină, părându-i străine, din altă lume, îngropate sub povara anilor care trecuseră.

Câteva rude se strânseseră acasă la Tom

Chamberlain pentru a o întâmpina pe Leslie. Cu toţii arătau mult îmbătrâniţi, părând a fi împrumutat aerul ireal al străzilor şi al caselor vechi.

Erau cu toţii mândri de curajul şi de purtarea prietenoasă a lui Leslie, care-i salută cu îmbrăţişări, sărutări şi întrebări despre copii lor şi necazurile lor de provinciali, îşi asumă imediat sarcina de a aranja înmormântarea, vizitându-l pe domnul Norvelf, proprietarul salonului funerar, în aceeaşi seară.

Tot domnul Norvell fusese cel care, cu douăzeci de ani în urmă, spusese ultimele cuvinte la înmormâtarea mamei lui Leslie. Într-un anume fel, prezenţa lui îrnprumuta pregătirilor o notă macabră. Leslie călătorise mult, văzuse multe şi trecuse prin crize care o marcaseră pentru tot restul vieţii. Dar domnul Norvell, cu salonul lui funerar, maniera sa compătimitoare, nu se schimbaseră în niciun fel. Avea părul ceva mai rar, bărbia îi atârna din cauza vârstei, dar în rest era exact la fel.

Această identitate prăfuită a lucrurilor, reflectată pe feţele celor pe care-i ştia şi în aspectul oraşului, a fost drogul care a ajutat-o pe Leslie să nu mai simtă nimic. A fost gazda perfectă pentru prietenii şi rudele care veniră la priveghi. Mulţi avură o vorbă bună la adresa lui Tom, a vieţii lui grele, a soţiei lui decedate, înainte de a se cufunda în vorbăria enervantă despre micile lor necazuri. Leslie zâmbi în sinea ei, descifrând egoismul etern al celor vii în faţa morţii.

Se temea că panegiricul îi va dărâma zidul protector, dar nu se întâmplă aşa. Pastorul Reynolds nu fusese niciodată un orator. Vorbi după tipicul patetic al meseriei sale, preţuindu-l pe Tom ca pe un enoriaş şi părinte, ca bun prieten, ce face cinste familiei şi comunităţii, în predică nu se regăsea nicăieri adevăratul Tom Chamberlain, un om tăcut, cu o personalitate generoasă, intuitivă şi un umor sobru. Şi asta o mângâie pe Leslie. Cel puţin, în memoria sa, tatăl ei se afla în siguranţă, unde îl putea păstra aşa

cum fusese el.

În ultima seară acasă, în timp ce strângea ultimele lucruri pe care nu voia să le vândă, dădu peste albumul de familie. Cuprindea toate vechile fotografii alb-negru ale lui Leslie, copilă fiind, fotografiile mamei ei dinainte de memoria conştientă a lui Leslie, alături de fotografiife lui Tom pe care Leslie le făcuse cu aparatul ei.

Leslie contemplă instantaneele mamei sale. Arătau o femeie drăguţă, subţire, cu ochi îngrijoraţi, în care strălucea o inteligenţă vioaie. Tom spusese întotdeauna că Leslie moştenise mintea mamei sale.

Leslie compară fotografiile mamei şi tatălui ei, încercând să discearnă ereditatea care îi modelase propriul ei chip, propriul ei caracter. Se regăsea, cu siguranţă, în ochii mamei sale, în nasul şi bărbia tatălui său.

Îşi amintea cum tatăl ei răsfoia exact acelaşi album, pe când ea era încă studentă şi-i arăta că începea să semene cu mama sa, acum că se mai maturizase. Chiar şi mătuşa Mary, cu lacrimi în ochi, îi spusese acelaşi lucru cu o zi în urmă, la înmormântare.

Leslie se întrebă care putea fi semnificaţia tuturor acestor lucruri. Dacă ajungea să semene cu cineva pe care nu ajunsese să-l cunoască niciodată, cineva care dispăruse de mult prea mult timp pentru a mai fi ţinut minte, însemna oare că soarta îi permitea, într-un anume fel, să se apropie totuşi de mama sa? Ori însemna că depărtarea din inimă, pierderea, săpa tot mai adânc cu fiecare zi? Sau că asemănarea era semnul unei răni permanente, al unei tristeţi fără leac?

Pe ultima pagină a albumului, dădu de o scrisoare pe care i-o scrisese tatălui ei cu numai zece zile în urmă. Scrisul de pe plic părea un scris străin. Nu era nevoie să deschidă scrisoarea pentru a şti că era plină de minciuni, ca toate scrisorile pe câre i le scrisese de când îl

cunoscuse pe Tony şi plecase de la *Ogilvie, Thorpe,* de când născuse şi se stabilise în Long Island, de când îl întâlnise, îl iubise şi-l pierduse pe Jordan Lazarus. Numai minciuni, acceptate cu tact de tatăl ei. O parte a imaginii ei pe care o purtase în sufletul său.

Într-un anume fel, labirintul propriilor sale minciuni ajunsese prin timp, spaţiu şi moarte să o facă să-şi dea seama, abia acum, că Tom Chamberlain plecase pentru totdeauna şi că nu va mai reveni niciodată pentru a o îmbrăţişa şi a o încălzi cu zâmbetul lui.

Gândul îi aduse lacrimi în ochi. Se aşeză pe canapeaua veche, cu cuvertură şi perne prea tari şi începu să plângă de-a binelea. Lacrimile pe care şi le reţinuse de atâtea zile se dezlănţuiră. Durerea era de nesuportat. Ştia că tatăl ei dorea să fie puternică, fericită. Întotdeauna se gândise că moartea mamei ei şi puterile sale limitate în a-i purta de grijă o marcaseră pe Leslie. Se agăţa de fiecare cuvânt, de fiecare scrisoare care să-i asigure că era fericită şi o ducea bine.

Şi o aşteptase, în van, să aducă acasă un tânăr şi să-i spună că era îndrăgostită, că urma să se căsătorească,

Leslie plânse îndelung. Dar lacrimile nu o uşurară, cum se aştepta, căci fiecare din ele părea să reprezinte o şansă pe care o pierduse şi o minciună inventată pentru a acoperi acea şansă pierdută de a-i oferi tatălui ei ceea ce sperase atâta timp.

Într-un târziu, închise albumul. Nu mai suporta să contemple trecutul. Îi reamintea doar că acum era total singură pe lume.

Nimeni nu află vreodată de aceste lacrimi. A doua zi, Leslie sfârşi de împachetat cele câteva lucruri de familie şi lăsă vânzarea casei şi a mobilei pe seama avocatului familiei, un om prietenos pe care Leslie şi-l amintea din adolescenţă, la rândul său suferind de ceea ce probabil era o boală incurabilă.

Leslie fu condusă la aeroport de către aceeaşi mătuşă

Mary, care o întâmpinase la aeroport cu patru zile în urmă.

— Fii fericită, draga mea, spuse mătuşa Mary. Ştii că asta ar fi vrut şi Tom. Fericirea ta a fost ceea ce a contat cu adevărat pentru el.

Nu-şi dădea seama de efectul vorbelor sale asupra lui Leslie, care nu fusese niciodată în stare să găsească fericirea pe care i-o dorea tatăl ei. Leslie îşi ascunse emoţia în spatele unui zâmbet blând, o altă minciună, şi-şi îmbrăţişa mătuşa.

— Mai vino să ne vezi, spuse mătuşa Mary. Ne e dor de tine, draga mea.

Leslie dădu din cap, ştiind că nu se va mai înapoia niciodată în acel orăşel,

Cu nenumăratele-i minciuni înfăşurate invizibil în jurul ei, urcă în avion şi se lăsă purtată pe cerul rece, cenuşiu, spre casă. Dar, în timp ce motoarele o purtau vâjâind spre viitor, i se părea că, pentru totdeauna, căminul ei se cufunda în trecut, încetând de a va mai fi vreodată portul care să-i ofere adăpost.

Ross Wheeler o aştepta la aeroport. Fu surprinsă să-l vadă, pentru că nu-l sunase să-i spună că se întorcea acasă. Dorea să rămână singură cu emoţiile sale, un timp, înainte de a reveni la lucru.

— Cum ai aflat? întrebă Leslie, în timp ce el o îmbrăţişa.

— Am sunat-o pe mătuşa ta, spuse el. Mi-a dat numărul cursei. Am greşit venind? N-aş vrea şă te deranjez, draga mea.

Leslie nu spuse nimic, doar dădu din cap. Sentimentul braţelor lui în jurul ei era atât de calmant, încât nu mai voia să se despartă de el.

— Pot să te duc acasă? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Merg oriunde cu tine.

Pe drumul lung spre Long Istand, se purtă blând, punându-i doar câteva întrebări despre înmormântare. Voia s-o lase să respire. Răspunsurile ei scurte erau dovada că nu era pregătită să vorbească despre cele întâmplate.

Când ajunseră la ea acasă, tocmai se înserа. Ross opri maşina lângă trotuar, dar nu stinse motorul.

— Nu-ţi prea vine să intri, nu-i aşa? o întrebă el.

Scutură din cap, privind drept înainte, ca o fetiţă. Ross o conduse la el acasă. Luminile erau aprinse, făcând casa să pară confortabilă şi caldă. O conduse înăuntru şi o ajută să-şi scoată paltonul. Ea rămase în prag, privind în gol.

— N-ai mâncat, spuse el. Se vede. Îţi pregătesc ceva de mâncare. Ce zici de ceva de băut?

O conduse în sufragerie, ducând-o de mână ca pe un copil şi aşezând-o pe canapea, în timp ce îi pregătea ceva de băut, Leslie privi fotografiile fiicelor lui de pe cămin. Zâmbeau din rame cu chipuri proaspete, pline de tinereţe şi de vigoare, o vigoare care ea n-o mai avea.

Ross reveni cu un pahar de whisky. Când îl bău, lichidul auriu îi arse plăcut gâtul.

— Am nişte sos de spaghete gata pregătit, spuse el, aşezându-se lângă ea. Punem nişte paste să fiarbă şi facem o salată. O să te simţi mai bine…

Îşi dădu seama că nu-l auzea. Când vocea lui se pierdu, îl privi cu atâta tristeţe, încât se apropie de ea şi-i puse un braţ pe după umeri.

— E chiar aşa rău, hm? întrebă el.

Nu-i răspunse. Stătea încordată şi rece în braţele lui.

— Ştiu, murmură el. Ştiu cum e, Leslie.

O bătu uşor pe umăr, aproape ca tatăl pe care abia îl pierduse. Se simţea ca o fetiţă subţire în braţele lui, în timp ce el, între două vârste şi greoi, o ţinea protector cu mâinile lui aspre.

— Nu e nevoie să te ascunzi de mine, spuse el.

Lacrimile o podidiră atât de neaşteptat, încât se rostogoliră pe obraji ca un torent izvorând din ochii ei goi de orice expresie. Paharul de whisky îi tremura în mână. Ross i-l luă şi îl puse pe masă. Apoi, o ţinu strâns, legănând-o ca pe o copilă, în timp ce lacrimile curgeau în torent nesfârşit. Nu ştia ce se petrecea în mintea ei, dar afecţiunea sa îl lega direct de durerea ei şi-l învăţa cum să i-o aline.

Plânse îndelung, în tăcere. Nu-i dădu drumul. După un timp, istovită, rămase rezemată de pieptul lui, zguduită de suspine întretăiate, ca ale unui copil.

Când sfârşi, îi aduse câteva batiste de hârtie şi o făcu să bea restul de whisky. O privi cum îşi şterge ochii şi-şi suflă nasul, spunându-şi în sinea sa că nu fusese niciodată mai frumoasă ca în seara asta.

Ea reuşi să zâmbească. Se simţea mai bine acum. I se părea că se afla acolo unde îi era locul, alături de omul care nu-i va înşela niciodată aşteptările, pe ale cărui braţe calde şi inimă înţelegătoare putea conta întotdeauna. Mulţumea cerului pentru Ross Wheeler.

Acum o privea cu o expresie serioasă, aproape severă în ochi.

— Leslie, draga mea, vorbi el cu o urmă de umor în voce, eşti o fată foarte frumoasă. Dar eşti şi tu om. Nu mai pot să te las să umbli prin lume de capul tău. Te răneşti prea mult.

Îl privi cu un zâmbet nedumerit. Scoase un mic inel şi i-l puse pe deget.

— Hai să punem capăt singurătăţii, spuse el.

Leslie privi inelul surprinsă. În tumultul ultimelor luni, mai că uitase că Ross o ceruse de soţie. Era pe cale să roşească din cauza acestei scăpări, când, deodată, îi trecu prin gând că avea nevoie de el mai mult decât oricând. Iar el nu-şi uitase promisiunea. Îi oferea a doua şansă.

— Nimeni nu te va iubi niciodată, niciodată, cum te

iubesc eu, Leslie, spuse el. Nu ştiu ce s-a petrecut cu inima ta în aceşti ultimi ani şi n-am nevoie să ştiu. Ceea ce ştiu este că o dragoste ca aceea pe care o simt eu pentru tine nu se găseşte pe toate drumurile. Vrei s-o accepţi? Dacă da, mă vei face cel mai fericit om din lume. Şi aş muta cerul şi pământul pentru a te face cea mai fericită femeie.

Leslie îl privi în ochi. Ştia că plasa de minciuni cu care se înconjurase în anii din urmă stătea între ea şi Ross, aşa cum stătuse între ea şi tatăl ei. Îşi ţesuse un adăpost de minciuni în care rămăsese complet singură.

Dar ochii blânzi şi inteligenţi ai lui Ross Wheeler nu aveau nevoie să străpungă minciunile ei, căci dragostea îl ajuta să vadă în inima ei şi să i-o aline.

Lumina din ochii aceia nu era aceeaşi lumină care îi invadase sufletul atât de scurt, cu numai câteva luni în urmă, când privise chipul lui Jordan Lazarus şi fusese sigură că îşi împlinea destinul de femeie. Dar era o lumină care nu se va stinge niciodată.

Şi în acest moment părea să fie unicul lucru care conta. Nici măcar minciunile ei nu-l puteau descuraja.

O ţinea de mână. Inelul se potrivea perfect.

— Cunosc destul de bine degetele astea, explică el. Ele m-au ajutat să-mi refac viaţa. Lasă-mă să fac acelaşi lucru pentru tine.

Leslie căută în grabă, fără succes, un motiv pentru a-l refuza. Dar nu găsi destul curaj pentru a-i refuza dragostea. De ce să continue să ţină lumea departe, separată de ecranul minciunii, când dragostea i se oferea în sfârşit, fără capcane, fără spini, fără minciuni?

Cuvintele îi veniră cu o voinţă a lor proprie, din adâncul sufletului, aproape ca un şuvoi de lacrimi. În aceeaşi fracţiune de secundă avu sentimentul că făcea cea mai mare greşeală din viaţa sa, comiţând cel mai mare păcat, dar şi că făcea unicul lucru decent pentru propriul ei suflet.

— Da, Ross, îi răspunse ea cu un sentiment de uşurare. Am să mă mărit cu tine.

34

*New York, **21** decembrie 1976*

Fusese o zi lungă.

În casa de pe Park Avenue, Jill Fleming, în pijama, masa umerii încordaţi ai Jessicăi Hightower, în timp ce la televizor se derulau ştirile de la ora unsprezece.

Ambele femei erau epuizate, în acea zi, avusese loc o reuniune a consiliului de la *Hightower,* pentru care Jessica se pregătise de câteva săptămâni, iar Jill făcuse ore suplimentare pentru a o ajuta să se documenteze,

La şedinţa de consiliu ieşiseră scântei, aşa cum se aşteptase Jessica, din cauză că majoritatea membrilor consiliului se pronunţaseră în favoarea unui proiect de fabricaţie de mai multe milioane de dolari, proiect pe care Jessica îl respinsese de la început. Chiar şi fraţii ei doreau ca afacerea să se încheie. Ford nu-i mai vorbea pentru că doi, dintre cei mai puternici alegători ai săi din Delaware urmau să câştige mii de locuri de munca de pe urma lui.

Dar Jessica se menţinuse pe poziţie. Şi cu ajutorul lui Jill, dovedise fără urmă de îndoială că profitul pe termen scurt oferit de afacere avea să fie pus în umbră de pierderile uriaşe ulterioare. În zece ani, arătase ea, corporaţia urma să piardă o sută de milioane de dolari.

După aproape două ore de presiuni din ambele părţi, proiectul a fost respins. Jessica câştigase.

La sfârşitul zilei, ambele femei erau epuizate. Luaseră cina acasă, în linişte, salată de crabi şi caviar, şi băuseră un pahar de şampanie pentru a-şi sărbători victoria.

Pe Jessica o cuprinsese o durere de cap cumplită din

cauza conflictelor aprige ale zilei, iar după duş cele două femei se întâlniseră în micul birou cu şemineu. Flăcările ardeau molcom în spatele grătarului, în timp ce ele stăteau tăcute pe canapeaua de piele.

Jill îi masa blând umerii Jessicăi. Ritmul degetelor aproape că o adormea, dar reuşea să se menţină trează. Simţea muşchii Jessicăi începând să se relaxeze. O cunoştea pe Jessica, aşa cum se cunoştea pe sine.

Deodată Jessica spuse:

— Îl cunoşti?

Jill deschise ochii.

— Pe cine?

— Pe Lazarus.

Jill privi spre ecranul televizorului. Buletinul de ştiri de la ora unsprezece prezenta un documentar despre o nouă clădire care era înălţată în centrul oraşului de către *Lazarus International,* Jordan Lazarus şi soţia sa fuseseră de faţă la punerea pietrei de temelie. Reporterii îi intervievau pe amândoi după ceremonie.

— Nu, spuse Jill, nu-l cunosc.

Urmă o pauză. Jordan Lazarus îşi ţinea soţia de mână şi discuta prietenos cu reporterii. Era un bărbat uluitor de frumos. Jiii nu-şi amintea să-i fi văzut chipul până atunci. Ceea ce era neobişnuit, pentru că era vestit pe plan internaţional ca fiind cel mai bogat om din America şi Jill auzise de el de nenumărate ori.

Soţia, Barbara Lazarus, era o brunetă bine făcută, aproape la fel de înaltă ca soţul ei. Făceau un cuplu ciudat. Se completau unul pe celălalt în mod neaşteptat, ca o combinaţie discordantă a două culori anterior incompatibile dintr-un tablou impresionist. El părea prea tânăr pentru ea. Cât despre Barbara, părea să-şi fi dat toată silinţa la cura de slăbire şi la croitoreasă, ca să minimalizeze tocmai acest fapt.

Afecţiunea reciprocă era evidentă, dar aveai senzaţia

că fiecare fusese menit unui alt partener.

— Îl cunosc, spunea Jessica. Am făcut câteva afaceri cu el. E un tip bine. Cam visător. Aproape ca un puşti, zău aşa. Foarte dulce. Când stai de vorbă cu el, n-ai crede că este atât de ambiţios.

Oftă, mângâiată de degetele blânde ale lui Jill.

— Dar nevastă-sa este cu totul altfel, adăugă ea. E cu adevărat fiica tatălui ei. Dură ca fierul. N-am deloc încredere în ea.

Urmă o pauză. Jill continuă masajul.

— Niciodată n-am priceput ce-a văzut la ea, adăugă Jessica. Cu excepţia banilor, fireşte.

Jill nu comentă. Ochii îi erau aţintiţi pe chipul frumos al lui Jordan Lazarus.

*

CARTEA A TREIA
O VIZIUNE

35

Trenton, New Jersey, ianuarie 1978

Viaţa lui Tony Dorrance se schimbase. Nu mai era cel de dinainte.

Nu putea să spună ce anume se schimbase sau de când. Se putea să fi avut loc cu trei ani în urmă, sau poate mai mult. Într-o dimineaţă se trezise şi descoperise că nu mai era acelaşi om. Asta se întâmplase de mult, iar de atunci alunecase, imperceptibil.

Toată viaţa sa de adult, Tony crezuse că se cunoştea

destul de bine pe sine. Îşi înţelegea propriile dorinţe şi avea grijă să şi le satisfacă. Adesea asta nu-i făcea pe cei din jur să-l îndrăgească, dar, oricum, îi păsa prea puţin de ceilalţi.

Totuşi, acum, nu era sigur, că mai ştia cine era, sau ce dorea în viaţă.

Rutina vieţii lui era aceeaşi. Se ducea la lucru, îşi folosea farmecul şi măiestria pentru a obţine un oarecare succes şi-şi petrecea timpul liber bând, jucând cărţi şi seducând femeile. Dar sentimentul de satisfacţie care însoţise permanent dispăruse. Nimic din ceea ce făcea nu-l mai mulţumea. Chiar şi succesele, la serviciu sau la femei, îl lăsau rece.

Uneori, renunţa la programul nocturn obişnuit şi rămânea acasă, în apartamentul său, privind fix la pereţi şi întrebându-se ce anume se schimbase.

Odată, din plictiseală, deschisese un plic în care ţinea fotografii din copilărie şi-şi aruncase o privire asupra lor. A fost o experienţă dureroasă. Nu mai privise fotografiile de ani de zile şi, practic, nici nu-şi mai amintea de copilăria sa.

Crescuse în Philadelphia, într-unul dintre cele mai dure cartiere ale oraşului. Tatăl lui era metalurgist şi, din nefericire pentru familie, un beţiv şi un fustangiu.

Tony avea două surori mai mici pe care le ignora şi o mamă pe care o adora. Se numea Theresa şi provenea dintr-o familie de irlandezi. Deşi obosită şi vlăguită încă de la vârsta de treizeci de ani, mai păstra o frumuseţe palidă, iar imaginea ei i-a dominat visurile şi fanteziile adolescenţei.

Tatăl său îşi abandonase familia după o serie de certuri brutale cu Teresa, din cauza unei alte femei. Tony devenise ajutorul şi protectorul mamei sale, făcând curăţenie, având grijă de fete şi aducând bani acasă, bani pe care-i făcea pe stradă în diverse moduri ilegale.

Lui Tony îi plăcea acest stil de viaţă pirateresc. Era un rebel din fire şi, oricum, ar fi dat de necazuri. Dar de la plecarea tatălui său, îi fusese permis să-şi exprime spiritul rebel faţă de lume în timp ce îşi făcea datoria de a-i înmâna mamei sale câştigul murdar. Era, în acelaşi timp, un fiu bun şi un neadaptat. I se potrivea acest stil de viaţă.

Apoi avu loc marea tragedie a copilăriei lui Tony. Mama sa îşi abandonă familia, fugind cu un comis voiajor arătos, pe care îl cunoscuse într-o cârciumă din apropierea casei.

După o întrevedere cu Consiliul pentru protecţia copilului, Tony şi surorile sale au fost separaţi, fiecare trimis în altă casă de copii. Tony nu şi-a mai revăzut niciodată surorile,

Pierderea mamei sale a fost o lovitură grea pentru Tony. O idealizase întotdeauna şi încercase s-o protejeze de cruzimea şi de trădarea tatălui său. După plecarea tatălui, Tony simţise că el era bărbatul în casă. Când ea îl părăsi, fără să-i lase măcar un bilet sau un cuvânt de adio, lumea lui Tony se prăbuşi.

La câteva luni după ce fu trimis într-un cămin de copii, Tony avea deja necazuri cu legea. Devenise membru al unei bande şi făcea bani din furturi, tăinuire de bunuri furate şi trafic de narcotice.

Avea ceva sălbatic, o dorinţă secretă de a provoca soarta, poate chiar dorinţa de a fi prins. Era nechibzuit când dădea o spargere, risca inutil. Putea fi brutal până peste limite când participa la un jaf armat.

A fost arestat de două ori. Prima dată i se dădu drumul, dar cu un avertisment. A doua oară, a fost trimis la o şcoală de corecţie unde a rămas până la vârsta de optsprezece ani. Era deja un răufăcător înrăit, o primejdie pentru sine şi pentru cei din jur.

Apoi, soarta îi arătă un chip prietenos. La ieşirea din şcoala de corecţie, Tonny şi câţiva prieteni de-ai săi au fost prinşi asupra faptului în timpul unui jaf, de către un poliţist

dur, pe nume Cody Sheehan. Ofiţerul avusese de-a face cu mulţi pungaşi de stradă până atunci şi văzu în tânărul Tony unele calităţi pe care alţii nu reuşiseră să le vadă.

Stătu de vorbă îndelung cu Tony, înainte de a aranja totul. Conversaţia avu un efect deosebit asupra lui Tony. Era primul om care îşi dăduse osteneala să stea cu adevărat de vorbă cu el. Tatăl lui n-o făcuse, după cum n-o făcuse niciunul dintre adulţii cu care avusese de-a face.

— Având o diplomă de colegiu, în cinci ani câştigi mai mult decât vor câştiga pungaşii ăştia în toată viaţa lor, spunea Cody Sheehan. Si te vei afla în libertate, ca să te poţi bucura de banii tăi. Prietenii tăi vor trebui să-şi petreacă cel puţin jumătate din viaţă în spatele gratiilor, pentru câteva mii de dolari furaţi. Ţi se pare că merită?

Tony ascultase dus pe gânduri.

— Tu ai minte, spunea ofiţerul Sheehan. Ai stil. Dacă mai adaugi un pic de şcoală, ai putea scoate ceva din tine. Evident, tu decizi. Îţi poţi petrece restul vieţii ca un pungaş de duzină. Eu n-am nimic de pierdut. Doar că mi-ar părea tare rău să văd că devii o lepră ca amicii tăi.

După o oră, Tony se trezise suficient pentru a întrezări posibilitatea unei altfel de vieţi şi pentru a înţelege inevitabilitatea, eşecului şi a degradării la care ajungea dacă îşi continua activitatea de om în afara legii.

Ofiţerul Sheehan îşi folosise influenţa pe lângă judecătorul implicat în cazul lui Tony, pentru a-i reduce pedeapsa. Tony a petrecut un an în închisoare. în timpul acelui an, a fost vizitat regulat de ofiţerul Sheehan. A urmat un curs şi a obţinut o diplomă de echivalare a studiilor liceale.

Tony învăţase lecţia. La eliberarea din detenţie, se înscrise într-un program de cursuri prin corespondenţă şi obţinu o diplomă în business, în timp ce muncea ca barman, chelner şi băiat la toate într-un local din Philadelphia. Nimeni nu muncea mai din greu decât Tony. Obţinu note bune în timpul colegiului şi se transformă

dintr-un vagabond zdrenţăros într-un bărbat rafinat, convingător.

Îi trebuiră cinci ani pentru a-şi lua diploma, dar numai doi pentru a deveni, bărbatul căruia numai câteva femei i-au putut rezista. În acei ani, avu o mulţime de prietene, fete care erau uluite de curajul şi de încrederea lui în sine. Se distra cu aceeaşi intensitate cu care muncea. Şi-i plăcea viaţa pe care şi-o alesese. Îşi amintea de vechii lui amici de pe stradă ca de nişte proşti descreieraţi, prea limitaţi ca să priceapă ce înseamnă cu adevărat viaţa.

Ceea ce pierdea datorită cursului prin corespondenţă şi lipsa de relaţii, câştiga prin siguranţă de sine şi farmec. Timp de opt ani avansă în lumea afacerilor, mai întâi la o firmă producătoare din Philadelphia, apoi într-un lanţ de hoteluri din New Jersey, iar în final la compania *Price-Davis* din Atlanta.

Din nefericire, cariera sa de om de afaceri nu avansa pe cât de repede dorea el. Lui Tony îi lipsea ceva. Nu ambiţia, avea chiar şi pentru alţii, ci concentrarea. Nu părea să-şi concentreze întreaga energie într-un singur efort şi să se menţină astfel până când îi reuşea ceva important. Într-un anume fel, viziunea lui era limitată. Putea fi strălucitor, atunci când îşi folosea şarmul şi ascuţimea minţii pentru a rezolva o problemă imediată, dar mult prea des nu izbutea să vadă tabloul general.

Tarele adolescenţei şi familiei sale pierdute nu dispăruseră definitiv. Adesea, temperamentul său necontrolat punea stăpânire pe el când era vorba de membri ai aceluiaşi sex. Nu ştia cum, dar mereu reuşea să intre în conflict cu unul dintre şefi, tocmai când era pe punctul de a da lovitura. Înaintarea pe scara socială îi era împiedicată de alunecări repetate în poziţii mediocre, de unde trebuia să-şi croiască din nou un drum ascendent.

Din cauza frustrării, Tony obişnuia să bea mai mult decât trebuia. Juca la cărţi şi pierdea. Veşnic nu avea bani şi era înglodat în datorii faţă de prieteni, proprietari de

baruri şi femei. Învârtea mereu câte o afacere cu unul dintre numeroşii săi asociaţi, veşnic plănuia cum să investească într-un restaurant, un hotel nou, un lanţ de magazine. Era mereu plin de planuri mari, dar niciunul nu îi reuşea.

Nenumăratele femei pe care le curta erau pentru scurt timp seduse de şarmul lui, de poveştile lui despre noi proiecte şi afaceri de tot felul. Dar mai devreme sau mai târziu, ieşea la iveală ceea ce era cu adevărat. Cel mai adesea le abandona înainte de a se ajunge la acel moment, de obicei însă datorându-le bani.

Oraşele prin care trecuse erau pline de femei dezamăgite, care îşi aminteau cu furie şi cu un soi de dispreţ tandru de minciunile lui şi talentele lui în dormitor. Era şarmant, plăcut la vedere şi distractiv în pat, dar nu valora nimic ca om.

Leslie fusese una dintre numeroasele lui cuceriri. O curtase, o sedusese şi o abandonase, aşa cum procedase cu multe altele înainte. În timpul scurtei lor relaţii, nu-şi dăduse seama de profunzimea ei deosebită, de onestitatea şi caracterul ei integru. Era mai frumoasă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse, aproape mult prea frumoasă. Şi îl iubise într-un mod în care l-ar fi plăcut s-o iubească şi el. Dar în loc ca aceste calităţi să-l facă s-o iubească, îi produceau nervozitate, pentru că ele simbolizau o viaţă de stabilitate şi un soi de intimitate pe care el nu le vedea posibile în ceea ce-l privea. Leslie era atât de cinstită încât de câte ori era alături de ea, simţea că nu mai avea unde să se ascundă.

Fusese o uşurare să se descotorosească de ea. Sau cel puţin aşa crezuse.

Dar acum, lucrurile mergeau tot mai rău pentru Tony.

Femeile pe care le seducea nu-l mai amuzau.

Munca îl plictisea. Privindu-se în oglindă, vedea că nu mai arăta la fel de bine ca pe vremuri. Avea treizeci şi patru de ani, o vârstă la care toţi partenerii săi de afaceri

erau vice-preşedinţi ai unor mari companii. Viaţa îl ajungea din urmă.

Aceasta era cea de-a doua mare criză de identitate din viaţa lui Tony, prima petrecându-se la pierderea neaşteptată a mamei sale. Nici acum nu era pregătit pentru a-i face faţă, aşa cum nu fusese nici atunci.

Astfel că răspunsul său consta în a seduce tot mai multe femei, de a bea mai mult, de a curta primejdia pe căile subtile ale autodistrugerii.

Se trezi sedutând cu predilecţie femeile măritate. Adesea încerca să se culce cu ele în circumstanţe compromiţătoare, cu doar câteva minute înainte ca soţii lor să vină acasă de la serviciu. Părea că în lipsa primejdiei nu găsea plăcerea sexului.

Tocmai acest tipar sexual drăcesc fu cel care îi adusese necazul.

Pentru moment, Tony lucra pentru o agenţie imobiliară din New Jersey. Vindea case scumpe. Şarmul şi aspectul lui plăcut îi erau de mare ajutor. O ducea bine şi câştiga mai mult decât în ultimii câţiva ani. Afacerile imobiliare păreau a fi pentru el profesiunea perfectă. Spera să devină partener al companiei în scurt timp.

Şeful lui actual, un individ irascibil, corpolent, numit Roscoe Greve, îşi croise drum plecând de la sărăcia lucie şi avea o atitudine dictatorială, lipsită de umor, în a-şi conduce compania. Tony trebuise să lupte din greu pentru a-l fermeca şi a stabili relaţii amicale cu el, după cum trebuise să muncească extrem de serios pentru a evita furia şefului.

Se întâmpla ca Roscoe Greve să aibă o fiică, pe nume Wendy. Avea şaptesprezece ani, nu era teribil de deşteaptă, avea un grup de prieteni şi, în costum de baie, arăta ca o bucăţică bună. Avea un păr blond şi mătăsos, pielea albă ca laptele, un tors zvelt şi nişte sâni ca nişte fructe tropicale.

Tony o văzu pentru prima dată acasă la şeful său şi îi fu greu s-o uite. Se luptă cu dorinţa câteva săptămâni, apoi făcu în aşa fel încât să o întâlnească la restaurantul unde ea şi prietenii ei petreceau de obicei. Nu-i ascunse cine era şi nici ce dorea de la ea. Ştia că farmecul său combinat cu propria ei dorinţă pentru aventuri interzise, de a seduce un bărbat care era angajatul tatălui ei, era tot ceea ce trebuie, cu condiţia ca ea să fie acel gen de femeie. A fost, după cum află Tony la prima lor întâlnire secretă, care începu la cinematograf şi sfârşi într-un motel, în afara oraşului.

Wendy făcea dragoste fără experienţă, dar cu entuziasm, iar trupul ei avea gustul pe care-l sperase Tony. Făcu dragoste cu ea brutal, acel ceva primejdios din el ieşind la iveală. Ea păru excitată de violenţa lui, căci se potrivea cu propria ei fire nedomesticită.

Pentru Tony ar fi trebuit să fie evident faptul că fata avea probleme serioase cu tatăl ei şi că dorea să-l lovească unde îl durea cel mai tare. De asta îi făcea o deosebită plăcere să se culce cu un bărbat frumos care era pe deasupra şi angajatul lui Roscoe Greve.

Dar Tony nu era destul de inteligent pentru a observa asta. Era prea preocupat de el însuşi şi de nevoia de a se juca cu focul. Dacă ar fi stat să judece mai atent, ar fi putut evita soarta care-l aştepta.

S-au întâlnit pe furiş timp de câteva săptămâni. La început, aranjamentul a mers ca pe roate. Apoi, spre surpriza lui Tony, Wendy Greve începu să dea semne de gelozie. Se pare că aflase de o femeie mai în vârstă, care trăia cu el, şi insista ca el să rupă orice legătură cu ea.

S-au certat. Au strigat unul la celălalt, şi-au aruncat cu vazele în cap, iar oaspeţii din căsuţele vecine s-au plâns conducerii motelurilor unde se aflau. Împăcările de scurtă durată au făcut loc unor certuri şi mai aprige, căci temperamentul lui Wendy era pe măsura temperamentului arzător al lui Tony.

În final au ajuns la o încăierare şi o bătaie cu pumnii.

Wendy aruncă în Tony cu tot ce-i căzu în mână, iar el o pocni destul de tare ca să-i crape o buză şi să-i înnegrească un ochi, înainte de a ieşi ca o furtună din camera de motel pe care o închiriaseră, lăsând-o goală şi furioasă în patul de două persoane.

Rezultatul acestei acţiuni nechibzuite din partea lui Tony a fost că fiica i-a mărturisit totul tatălui ei. Tony a fost concediat rapid, biroul i-a fost golit şi lucrurile i-au fost trimise acasă înainte ca el să afle că fusese dat afară.

Tony o încurcase. Fără o recomandare bună din partea lui Roscoe Greve avea să-i fie foarte greu să mai găsească de lucru la orice altă agenţie imobiliară serioasă, cel puţin în New Jersey. Trebuia să bată multe drumuri ca să mai găsească o altă slujbă.

Tony se întrebă ce-l apucase. Tânăra Greve nu însemna nimic pentru el. Datorită prostiei lui, pierduse cea mai bună slujbă pe care o avusese în ultimii cinci ani. De *ce* făcuse un lucru atât de inutil, autodistrugându-se?

Din nefericire pentru Tony, deşi era isteţ şi avea farmec, era complet lipsit de introspecţie. Astfel că nu-şi dădu seama că tot ce i se întâmplase cu Wendy Greve şi cu tatăl ei nu era deloc un accident. Se aruncase înainte cu ochii închişi, insensibil la conflictele misterioase ale comportamentului său şi suportase consecinţele.

Tony începu să-şi caute o altă slujbă. O făcu însă fără obişnuita-i energie şi eleganţă. Deşi intră în jocul scrisorilor de angajare, în cel de a-şi fermeca posibilii şefi, nu punea tot sufletul, iar ei simţeau asta şi nu-l angajau.

Îşi irosea zilele şi nopţile, zâmbind, jucându-şi ultimii bani şi trecând prin patul a tot soiul de femei. Le agăţa în baruri şi restaurante, le întâlnea în magazine, le oprea chiar pe stradă şi le făcea să-l placă cu câteva cuvinte bine alese şi cu zâmbetul lui standard.

Într-un anume mod, mai mult decât orice altceva, femeile erau cele care-l deprimau. Erau spelbe şi interşanjabile, ca nişte siluete de carton, lipsite de

profunzime. Seducţia lor, geloziile lor, istericalele lor erau complet previzibile. Wendy Greve fusese versiunea în vârstă de şaptesprezece ani a acestui gen de femei care îţi oferă trupul lor doar condiţionat, care nu au nici pic de suflet în afară de ispita cărnii lor.

În această perioadă, uneori, Tony era atât de descurajat, încât rămânea acasă, prea epuizat sufleteşte ca să mai bea „să joace cărţi sau să alerge după o nouă cucerire. În una dintre asemenea seri, deschise plicul cu fotografii din tinereţe, privi timp de câteva minute imaginile îngălbenite, apoi le puse la loc. Nu suporta să-şi amintească trecutul.

Timp de trei luni, Tony alunecă în cea mai adâncă deznădejde din întreaga sa viaţă. Oricât ar fi încercat să se angajeze cu toată puterea în viitor, îi lipsea orice elan.

În rarele momente când privea în sufletul său, întrebându-se unde anume greşise, blestema sexul opus cu o ură neagră, nemiloasă. Femeile, hotărî el, erau cauza tuturor problemelor sale. Fuseseră aduse pe pământ, aşa cum spunea *Biblia,* pentru a-i împinge pe bărbaţi spre distrugere.

36

New York

Se spune că timpul vindecă toate rănile.

Când Jordan Lazarus se trezea dimineaţa pentru a pleca la lucru, maxima aceasta nu avea niciun sens pentru el.

Inima lui nu era vindecată. Nu se vindecase nici acum după acel moment teribil în care o pierduse pe

Leslie.

Nu-şi revenise complet din şoc. Poate din cauză că fusese atât de sigur că Leslie era femeia vieţii lui, femeia pe care o aşteptase dintotdeauna.

Un alt bărbat ar fi alergat patetic după Leslie, ar fi blestemat-o, i-ar fi scris scrisori furioase, sau ar fi încercat chiar s-o ucidă. Dar mândria lui Jordan, încrederea sa fermă în puterea sa de a-şi controla emoţiile n-ar fi permis expuneri atât de vulgare ale nefericirii sale. Dezamăgirile sale rămăseseră întotdeauna strict personale, arătând lumii numai puterea sa. Strategia asta îl ghidase ani la rând în lumea dură a afacerilor şi nu avea nicio intenţie de a şi-o schimba acum.

Jordan reveni la viaţa de dinainte.

Dar lumea nu mai era aceeaşi. Era zugrăvită în culori întunecate. Nu mai avea încredere în ea ca pe vremuri.

Dar încă mai avea încredere în sine. Îşi vedea de munca lui, depunând mai multe eforturi ca până atunci. Era un om puternic, şi-şi purta povara cu mult curaj. Se prefăcea că trăieşte, de pe o zi pe alta, aşteptând să apară ceva care să-l elibereze de demonul din suflet. În viaţa de afaceri, învăţase lecţia răbdării şi a flexibilităţii. Se folosea acum de ele pentru a-şi vindeca rănile.

Şi nici măcar o singură dată nu se mai gândi la Leslie Chamberlain. Nu-şi putea permite această tortură.

Munca lui Jordan dobândise o calitate diferită. Cei din jur observau o nouă cutezanţă în ideile sale, o incisivitate aproape sălbatică în rezolvarea unor vechi probleme. Nu distingeau vidul aflat în spatele activităţii strălucitoare. Dar erau impresionaţi şi chiar uimiţi de aceste uluitoare erupţii de creativitate.

Şi din neant apăru ceva interesant care reorientă cariera lui Jordan. Într-o zi, făcând ocolul zonei South Bronx împreună cu primarul şi un grup de oameni de afaceri şi politicieni locali, într-o tevatură de cosmetică

electorală care nu însemna nimic, observă ca din senin monstruosul ghetou care arunca fulgere la marginea scânteietoarei capitale financiare.

Era un lucru pe care Jordan nu-l conştientizase niciodată, pentru că nu-i oferea nicio ocazie de câştig financiar. Dintr-o dată, îl văzu în adevărata sa lumină, un teritoriu pestilenţial şerpuind în jurul centrului scânteietor al oraşului, asemeni unei boli.

Într-o fracţiune de secundă, Jordan văzu mizeria din ghetou, lipsa de speranţă a locuitorilor săi, familiile distruse de infracţiune sau droguri, totul într-o nouă lumină.

Jordan nu acorda nicio atenţie pălăvrăgelii celor ce-l însoţeau şi care deplângeau devastarea din jur. Ştia că frazele lor pioase ascundeau intenţia fermă de a nu face absolut nimic în privinţa asta.

Dar el cântărea profund ceea ce vedea. Şi curând, şocul iniţial lăsă loc inteligenţei sale pătrunzătoare.

În timp ce privea ghetou! cu instinctele unui om de afaceri şi ale financiarului experimentat, i se păru că vede soluţia problemei.

Era un concept revoluţionar, atât de excentric la prima vedere încât Jordan nu putea încă să-l formuleze, dar îi percepu importanţa, astfel că-şi făcu timp pentru a se gândi mai mult la el.

Cu realismul său feroce îndreptat spre un viitor vizionar, începu să lucreze acasă la noua lui idee. Îi acorda tot mai mult timp. Începu să privească ştiinţele economice, impozitele şi sursele de finanţare într-o lumină nouă. Citi lucrări despre guvernarea locală, despre sociologia şi economia ghetourilor. Căută urmele propriei bale idei in cele mai bune lucrări privind subiectul.

Nu dădu peste nimic. Nimeni nu privise problema descompunerii urbane aşa cum o privea Jordan. Oamenii de ştiinţă şi experţii o consideraseră mereu un produs

secundar al progresului. Jordan o vedea ca pe o posibilitate de dezvoltare. Găsise o modalitate prin care marile corporaţii, din propriul interes ca şi prin relaţiile lor financiare din diferite oraşe şi state, să poată nu numai să reconstruiască şi să reînvie ghetoul, dar să-l poată reda locuitorilor lui, cărora să le acorde dreptul de a se conduce singuri pentru prima oară în istoria lor.

Ideea era extrem de simplă. Erau conceptele esenţiale ale oricărei companii, combinate cu o nouă viziune asupra facilităţilor fiscale, prezentând ghetoul ca pe o nouă şansă de îmbogăţire, pe baza productivităţii locuitorilor lui ca şi pe baza taxelor aplicate.

Jordan petrecea tot mai mult timp prelucrându-şi ideea. După primele câteva luni, o împărtăşi câtorva asociaţi de încredere din lumea afacerilor. Toţi erau impresionaţi de originalitatea ideii, dar o considerau, în unanimitate, absurdă şi imposibil de pus în practică.

Dar Jordan nu se lăsă intimidat. Ştia că orice idee originală este etichetată ca imposibilă de cei care o aud pentru prima dată. Asta din cauză că viziunea lor este lipsită de previziunii, întreaga forţă a intelectului său puternic îi spunea lui Jordan că planul său putea reuşi.

Îşi dădea seama că pentru a-l transforma în realitate era nevoie de două lucruri. Primul era influenţa pe lângă guvern, pentru a aproba câteva legi fiscale de importanţă majoră. Al doilea era o forţare a marilor corporaţii pentru a le face să lucreze împreună la acest plan. Ceea ce era necesar pentru a face ca planul să opereze era o coaliţie enormă, fără precedent, a forţelor lor.

Ceea ce nu avea să fie uşor. Marile corporaţii lucrează una împotriva alteia, nu împreună. Concurenţa şi rivalitatea erau esenţa lor. Dar exista un om în America cu forţa personală şi puterea financiară, dar şi cu publicitatea necesară pentru a crea o coaliţie a corporaţiilor. Jordan Lazarus.

Astfel că Jordan luă asupra sa această sarcina.

Ajunse s-o considere o adevărată cruciadă. Viaţa lui căpăta un nou înţeles. Muncea mai asiduă ca niciodată. Şi în timp ce forţa lumea inflexibilă a afacerilor pentru a o supune voinţei sale, o simţi cedând. Fireşte că deschiderea spre schimbare era minimă, aproape imperceptibilă. Dar exista, iar Jordan se hotărî să continue să o supună presiunilor până când va obţine ceea ce dorea. Avea senzaţia că istoria îi cerea să ajute la prevenirea unui dezastru economic şi la formarea unei noi Americi, mai sănătoase.

Muncea cu atâta îndârjire, încât nu mai avea timp să-şi dea seama că planul său atât de preţios îi alina durerea şi-i umplea zilele, că dragostea de aproapele său, ascundea o altă dragoste, astfel că putea găsi un motiv pentru a continua să trăiască.

În scopul de a-şi concretiza influenţa pe lângă cele mai mari corporaţii americane, dar şi pentru a câştiga o cât mai mare putere financiară în cel mai scurt timp posibil, Jordan încheie câteva acorduri inteligente şi complexe, cerând să i se achite unele datorii şi acordând în acelaşi timp noi favoruri.

Unul dintre cele mai importante acorduri a fost semnat cu *Hightower Industries.*

În ultimii ani, mulţumită conducerii agresive a Jessicăi Hightower, corporaţia ei îşi deschisese filiale în America Latină, Canada şi Europa de vest, filiale ale căror scop comun era dezvoltarea tehnologică în domeniul computerelor.

Aceasta făcea parte din planul la care Jessica lucra cu cei mai apropiaţi colaboratori de aproape un deceniu. *Hightower* urma să se transforme treptat dintr-un conglomerat al industriei grele într-o companie inovatoare în înalta tehnologie. Jessica era de mult convinsă că, în America, industria grea era sortită declinului, dar că înalta tehnologie aparţinea viitorului. Dar prevăzu corect faptul că, din cauza costurilor ridicate ale forţei de muncă în America, fabricarea componentelor electronice cheie va

trebui să aibă loc în altă parte.

De aici, achiziţionarea şi retehnologizarea de companii în America Latină, Canada şi Europa.

Acesta era momentul în care intervenea Jordan Lazarus. *Lazarus International* poseda un număr important do companii subsidiare în America de sud şi în Europa de vest. Jordan propunea o afacere complexă cu *Hightower,* care implica achiziţionarea şi schimbul reciproc de companii subsidiare, ca şi o afacere cu acţiuni, benefică, cu uriaşe reduceri de taxe pentru ambele'corporaţii.

Când Jordan trimise câţiva intermediari la firma *Hightower,* ea fu imediat interesată. Jessica era o fină cunoscătoare a scenei internaţionale a afacerilor şi îşi dădu seama că această afacere cu *Lazarus International* putea fi exact ceea ce căuta compania ei de zece ani încoace. Îşi puse subalternii să pună la punct detaliile cu consilierii legali şi financiari ai lui Jordan şi, în câteva luni, afacerea era încheiată. Documentele au fost întocmite şi urmau să fie semnate la o recepţie care urma să aibă loc la *Waldorf-Astoria,* la 21 ianuarie 1978.

Erau prezente douăzeci de persoane, directori, avocaţi sau membri ai consiliilor de conducere ale celor două companii. Discuţia a durat mai puţin de o oră, căci afacerea fusese finalizată demult, de către departamentele de avocaţi ale celor două corporaţii. Jordan Lazarus ţinu o cuvântare amabilă în care preţuia mintea luminată şi iniţiativa Jessicăi Hightower, iar'Jessica, în maniera sa regală şi rafinată, aduse cuvinte de laudă spiritului original pe care îl dovedise Jordan atunci când concepuse planul.

Şi-au strâns mâinile, apoi gazdele şi oaspeţii se îndreptară spre sala de banchet unde le fu servită o masă pregătită de unul dintre cei mai vestiţi maeştri bucătari din ţară. Era o ocazie fericită şi se bău multă şampanie. Aproape toţi cei de faţă îşi dădeau seama că, dacă afacerea avea succes, carierele lor individuale aveau să avanseze

enorm.

Jordan Lazarus se distra foarte bine, dar nu rămase prea târziu. O luă pe Jessica Hightower deoparte, pentru o jumătate de oră, în timp ce restul oaspeţilor beau şampanie, şi o felicită pentru viziunea şi inteligenţa cu care dusese afacerea la bun sfârşit.

Jordan o cunoştea pe Jessica de ani de zile şi o respecta ca fiind creierul de la *Hightower Industries* şi forţa din spatele campaniilor pentru Senat ale fraţilor ei. Era directorul executiv ideal: scânteietoare, inteligentă, dedicată nu numai bogăţiei propriei sale companii, dar şi bunăstării economiei americane, în general.

Dar lui Jordan nu-i plăcea firea ei. Avea ceva rece, de oţel, care-l ţinea departe. Fusese întotdeauna mulţumit de afacerile cu ea, ca şi în seara asta, dar şi mai mulţumit că nu era nevoie s-o cunoască mai îndeaproape decât era absolut necesar.

Ieşind împreună cu Jessica din sala liniştită, unde discutaseră doar ei doi, îi făcu semn. lui Sam Gaddis, asistentul său, care se ridică să i se alăture. Observă că şi Jessica făcuse un gest similar unei tinere femei care se ridică de la masă şi se apropie de ea. Era o tânără remarcabil de drăguţă, până în treizeci de ani, cu păr blond, o siluetă mlădioasă şi ochi albaştri, limpezi. Se apropie zâmbind de Jessica şi-i fu prezentată lui Jordan, care nu-i reţinu numele. O clipă mai târziu, cele două femei dispărură din raza lui vizuală.

Sam îşi privea ceasul. Era timpul să plece. Afacerea era încheiată şi Jordan avea întâlniri importante în dimineaţa următoare.

Jordan plecă într-o stare de spirit plăcută. Afacerea cu Jessica avea să fie benefică pentru *Lazarus Internatlonal,* poate chiar mai bună decât sperase.

Când ajunse acasă, era obosit şi căzu într-un somn fără vise. Uitase de existenţa tinerei drăguţe care se ridicase de la masă şi se apropiase de Jessica Hightower.

37

O săptămână şi jumătate mai târziu, Jordan intra la restaurantul *Four Seasons,* pentru a lua masa împreună cu trei din membrii consiliului director şi văzu un chip care îi atrase atenţia.

La început, memoria nu-l ajută şi i se păru doar o altă fată frumoasă. Era într-adevăr foarte atrăgătoare. Purta o rochie de mătase naturală care îi punea în evidenţă trupul delicat, iar picioarele se mişcau cu o subtilitate care nu scăpă ochiului lui Jordan.

Privea drept înainte. Dar în timp ce Jordan o urmărea cu privirea, ochii ei trecură în fugă peste el, priviră în altă parte şi reveniră apoi spre ă se fixa asupra lui, trădând recunoaşterea. Uimitor, în acea clipă pupilele părură să-şi schimbe culoarea.

Împins de o forţă care îi învinse reţinerea obişnuită, Jordan se îndreptă spre ea şi-i întinse mâna.

— Nu ne-am cunoscut cumva? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Aveţi o bună memorie a chipurilor, răspunse ea. Da, ne-am cunoscut.

O privi în tăcere. Mâna ei se afla încă într-a lui.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pot să-mi amintesc unde ne-am întâlnit.

Râse blând.

— Nu e de mirare, spuse ea. Ar fi fost surprinzător dacă v-aţi fi amintit. Ne-am cunoscut la reuniunea dumneavoastră cu *Hightower.* Sunt asistenta domnişoarei Hightower.

Jordan dădu drumul mâinii.

— Jordan Lazarus, se recomandă el.

— Nu aveţi nevoie de recomandare, zâmbi ea. Mă numesc Jill Fleming. Domnişoara Hightower ne-a

prezentat, dar eraţi foarte ocupat în seara aceea.

Urmă din nou *o* pauză. Ochii fetei se îndreptară spre ieşire. Jordan îşi dădea seama că trebuia să plece. Dar nu voia s-o lase. Se simţea atras de blândeţea pe care o iradia prezenţa ei.

— Lucraţi de mult timp cu Jessica? o întrebă. Probabil ne-am mai întâlnit cândva. Vă rog să-mi scuzaţi lapsusul. De obicei, am memoria numelor.

— Cam de trei ani, spuse ea. Nu, nu ne-am mai întâlnit, domnule Lazarus. Dar chiar dacă ne-am mai fi văzut, eu nu prea ies în evidenţă.

— Spune-mi Jordan, zise el dintr-un impuls.

Abia acum, ascultându-i vocea melodioasă, îşi dădu seama de cât de atrăgătoare era. A spune că nu ieşea în evidenţă era absurd.

Ea dădu din cap.

— Jordan.

În timp ce-i ţinea mâna, zâmbetul ei se transformă. Era mai luminos, mai plin de energie. Delicateţea comportării ei, fragilitatea ei nu dispăruseră complet, dar erau eclipsate acum de o vigoare sănătoasă pe care el n-o observase înainte. Părea foarte tânără, foarte fericită şi deschisă.

— Spune-mi Jill, îl învită ea.

În acel moment, Jordan Lazarus îşi pierdu cumpătul. Schimbarea din ea părea să răspundă unei nevoi din interiorul lui şi nu-i venea s-o părăsească ca să se întoarcă la colegii lui de consiliu. Ceva care dormita de mult timp în sufletul său revenea dureros la viaţă la vederea ei.

— Ei bine, spuse, mă tem că sunt aşteptat. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Şi eu sunt aşteptată, spuse ea. Dar şi mie mi-a făcut plăcere să te revăd, încheie ea cu un zâmbet.

Îi întinse din nou mâna. De data asta, mâna ei încăpu într-a lui în alt mod. Strângerea ei de mână era fermă,

onestă. Avea şi feminitate, dar avea un stil cald, deschis.

— Bine, atunci, spuse el. Ne mai vedem.

— Da, răspunse ea. La revedere.

Şi se întoarse, îndepărtându-se cu paşi lini, naturali. Era ceva fascinant în silueta ce se depărta, ceva care îl făcu să ezite înainte de a reveni la masa sa.

Aşezându-se alături de membrii consiliului, se strădui să nu-i uite numele.

Jill Fleming.

Nu trebuia să-şi facă griji. Deşi mintea îi era plină de un milion de detalii şi de planuri, adunate pentru a-i ascunde durerea, chipul şi silueta lui Jill Fleming străpunseră acel zid construit cu mari eforturi.

Nu-i va uita numele.

După o săptămână o sună pe Jill Fleming.

În timpul acelei săptămâni, lucră peste program şi nici nu avu timp să se gândească la ea. Dar când o făcea, constata cu surprindere că îi intriga.

Atracţia pe care o exercita asupra lui era foarte puternică. Numai amintirea ei îi înflăcăra simţurile. Dar nu putea să spună precis în ce consta atracţia. Îşi dădu seama că-i era dificil chiar să-şi amintească cum arăta chipul ei.

Când o sună în sfârşit, o făcu pentru a-şi reîmprospăta memoria, ca şi pentru a retrăi farmecul ciudat pe care-l simţise în prezenţa ei.

Vocea ei suna straniu la telefon. Părea foarte distantă. Jordan se întrebă dacă nu cumva făcea o greşeală.

Dar îi acceptă invitaţia. Vineri seara, îi spuse Barbarei că avea o întâlnire neaşteptată şi că va întârzia şi o duse la un restaurant intim şi foarte scump.

În timpul mesei, conversaţia fu obişnuită, aproape stereotipă. Ea îi povesti despre munca ei alături de Jessica şi, în câteva fraze, despre experienţa în afaceri. Jordan se trezi povestindu-i, poate mai mult decât trebuia, despre

propria lui viaţă şi despre calea lungă de la familia sa împovărată până la enormul său succes. Ceva legat de Jill Fleming îl descumpănea şi vorbea pentru a umple timpul.

De când o văzu, îşi dădu seama că nu se înşelase prima dată, la *Four Seasons.* Era uimitor de atrăgătoare. Cu trupul de adolescentă, subţire, cu păru! blond ca nisipul, cu trăsăturile delicate şi ochii aceia cristalini, adânci, era o fată frumoasă.

Dar nu frumuseţea ei fizică era cea care exercita asupra lui această atracţie ciudată. Farmecul ei era prea complex pentru a fi analizat.

Acum înţelegea de ce îi fusese greu să şi-o amintească în timpul săptămânii de dinainte de a o suna. Când era alături de ea, ochiul minţii îi era fixat atât de obsedant asupra acestui centru invizibil al farmecului ei, încât de abia auzea ce spunea şi nu dădea nicio atenţie trupului sau chipului ei. Astfel că, departe de ea, nu-şi putea aminti cum arăta fizic.

Era ca un drog, ca un vis. Timp de două ore, această stare de perplexitate născu în simţurile lui Jordan o furtună dureroasă. Privi în ochii lui Jill Fleming. Ea îl privea calm.

— Mergem? Întrebă el cu o semnificaţie abia mascată.

Îi zâmbi cald.

— Da, să mergem.

Peste o jumătate de oră, Jordan se afla întins, gol, alături de Jill Fleming, într-un apartament la ultimul etaj al unui hotel mic şi discret din Manhattan.

Ţinând în braţe trupul mic şi savurându-i cu buzele, gustul fin, delicat, îşi aminti de modul în care se îmbrăcase ea, la plecarea din restaurant. Avea în mişcări ceva vioi şi onest, care se armoniza ciudat cu trupul moale şi languros de sub rochie.

Avea un parfum foarte fin, preferând să-l lase pe cel natural să domine, Purta o rochie simplă, cu bretele subţiri, pentru a lăsa vederii umerii delicaţi, cu un corsaj care nici nu ascundea şi nici nu expunea prea tare sânii bine făcuţi. În jurul gâtului, purta un lanţ subţire de aur, cu un pandantiv de forma unui păun. Părul, ceva mai înfoiat în seara aceea, părea mai bogat.

Nu spusese nimic după ce intrase în camera de hotel. O ajutase să-şi scoată rochia, sărutând-o şi mângâind-o. Trupul i se dezvăluise natural, aproape vulnerabil, ca al unui copil. Nu poza în faţa lui cu narcisismul studiat al celor mai multe femei frumoase, rămase în picioare, naturală şi inocentă, în timp ce rochia, apoi sutienul şi, în final, chilotul, fură îndepărtate.

O ridică în braţe, surprins de cât de uşoară era şi o ţinu aşa mult timp, sărutând-o şi savurând ciudata ei materialitate. Parcă lipsea ceva din ea, ceva a cărui absenţă o făcea mai uşoară. Şi tocmai această lipsă o făcea şi mai atrăgătoare.

O întinse pe pat şi se aşeză alături. Îi simţi limba pătrunzându-i timid în gură şi, aproape în aceeaşi clipă, sexul său fierbinte şi zvâcnind, îşi făcu loc înăuntrul ei. Câteva momente intense îi aduseră pe amândoi la un orgasm aproape dureros. Pe când stătea apoi întins alături de ea, se întrebă ce torent neaşteptat de dorinţă îl cuprinsese.

Mult timp niciunul nu scoase o vorbă, ci rămaseră aşa, atingându-se, lăsându-şi ochii şi mâinile să vorbească în locul lor. Găsi că tăcerea ei era surprinzător de odihnitoare. Părea să nu-i ceară nimic. Se contopea cu trupul lui gol, creând o impresie de naturaleţe şi demnitate. Se simţea bine cu ea. Atitudinea ei distantă îl calma şi-l liniştea.

Dar trupul ei era delicios de moale în braţele lui. Şi în scurt timp tăcerea, atingerea, deveniră prea mult pentru el şi o dori din nou. Din gâtul lui ieşi un geamăt profund şi

se cutremură la mângâierea ei. Îi atinse umerii, coastele delicate. În clipa aceea, aproape că se temu de propria lui dorinţă. Părea să izvorască din interiorul său, dintr-un loc necunoscut lui însuşi dar descoperit şi deschis de ea, ocolind propria lui voinţă.

Acum ştia că prima dată fusese doar o uvertură, că intervalul tăcut de intimitate fusese pregătirea pentru furtuna ce exploda în el. Îngenunche deasupra ei, cu penisul zvâcnind şi zbătându-se nebuneşte în strânsoarea mâinii ei. Apoi, o cuprinse de mijloc şi o ridică, iar ea îl ghidă înlăuntrul ei. În interiorul lui, o răceală enormă, care durase doi ani lungi, păru să se topească.

Auzi un suspin. Picioarele ei îl învăluiau, ajutându-l să vină mai în adâncul ei. Carnea ei era fierbinte şi dornică. Jill excitată de zbaterile lui era tot mai aproape de orgasm.

Deodată, mâinile ei se dezlipiră de pe şoldurile lui, unde se odihneau drăgăstoase şi-i cuprinseră obrajii în căuşul palmelor. Gingăşia gestului atinse o coardă în sufletul lui. O privi în ochi. Se uita la el cu o dulce acceptare ce se dizolva deja în privirea oarbă a extazului.

Fu cuprins de un tremur uriaş. Geamătul îi arse gâtlejul. Trupul i se încordă, consumându-şi deliciul într-un lung lanţ de spasme. Ea tremură în braţele lui, apoi rămase nemişcată, lăsându-l să se odihnească în ea şi simţindu-l cum se cutremura din când în când, în drum spre linişte.

Îi cuprinse capul şi i-l rezemă de sâni. El îi sărută pielea caldă, recunoscător pentru plăcerea pe care i-o dăruise. Jill îl mângâie blând pe gât. Braţele ei calde îi dădeau un sentiment de protecţie care adăuga o notă graţioasă, de final, furtunii pe care o stârnise în el.

Odihnindu-se în îmbrăţişarea ei, Jordan medita la misterul pe care-l reprezenta ea. Nu aflase nimic mai mult despre ea posedând-o fizic, nimic mai mult decât ştia atunci când îi strânsese mâna pentru prima dată, când o

cunoscuse. Nu că s-ar fi ferit. Era foarte naturală în postura de amantă. Dar acest mister al ei părea să crească pe măsură ce trupul ei i se abandona.

Posedând-o, dorea să o posede şi mai mult. Jordan o dorea din nou.

Au făcut iar dragoste, şi iar. Trupurile lor ajunseseră la o asemenea intimitate încât mai târziu el se întrebă dacă duşul îndelungat, fierbinte va fi suficient pentru a-i îndepărta parfumul. O simţea prezentă în fiecare por.

De fiecare dată când făceau dragoste, Jordan avea un sentiment curios de observaţie detaşată, de claritate capricioasă în timp ce-i studia trupul, îi simţea pielea catifelată. Dar această detaşare se combina imediat cu o dorinţă care creştea atât de mult, încât nici măcar orgasmul nu o alina.

Abia a treia oară îi observă semnul din naştere. Aşezat vulnerabil sub buric, în apropierea sexului, ca un talisman păzind comoara ce aştepta alături. Paradoxal, tocmai acest semn proaspăt, roz, simboliza acel fragment ce lipsea şi care părea s-o facă atât de atrăgătoare. Se aplecă să-l sărute şi simţi aromele propriului ei trup combinate cu ale sale.

Ca ieşit din minţi, îi depărtă coapsele şi intră în ea din nou, conştient că micul semn se freca de el la fiecare mişcare. Ea zăcea cu ochii pe jumătate închişi, ţinându-l de braje. Părul luxuriant îi era împrăştiat pe pernă. Părea atât de inocentă şi totuşi uşor pătată de semnul mistic de pe trup, încât el se risipi înăuntrul ei aproape imediat.

Când se dezlipiră unul de celălalt, Jordan era complet stors de vlagă. Dar excitaţia deveni mai puternică, de parcă seara aceea fusese doar începutul a ceva cu adevărat important. Răceala care îl făcuse să reziste, atât de mult se topea, iar locul ei era luat de o căldură Infinită ce creştea năvalnic.

O duse acasă cu un taxi, mergând alături de ea până la intrarea în clădire şi sărutându-i buzele în timp ce ea

scotea cheile.

— Mulţumesc, spuse ea calm. A fost o seară minunată.

Cuvintele erau atât de spontane, încât inima lui Jordan tresări.

Văzu privirea din ochii lui şi zâmbi cu un fel de compasiune amuzată.

— Când te mai văd? o întrebă el.

— Oricând vrei, replică ea.

Dădu din cap şi-i luă mâna. Dorea să simtă enigma cărnii ei pentru ultima oară. Rămase privindu-l cu ochii ei inscrutabili care fugeau de la mâna care o ţinea pe a ei la chipul frumos ce o privea. Părea să ştie ce se petrecea în sufletul lui şi nu era deloc surprinsă.

Apoi dădu drumul mâinii şi ea dispăru.

Jordan luă taxiul spre casă. Când ajunse, apartamentul era cufundat în întuneric. Barbara dormea. Intră în pat şi se aşeză cu mâinile sub cap, privind în tavan. Auzea respiraţia liniştită a Barbarei.

Se simţea minunat, mai viu decât se simţise vreodată de doi ani încoace. Durerea veche, mult timp anesteziată de zidul gros înălţat în jurul inimii sale, era acum din nou prezentă, dar parcă mai alinată de încântarea simţurilor,

Misterul lui Jill Fleming era secretul fericirii sale, ca şi al dorinţei sale, Jordan ştia că o va revedea, poate pentru a descoperi acel element absent sau pentru a explora mai adânc fermecul special oferit de acea absenţă.

Singură în apartamentul său, Jill Fleming era trează,

Găsise acest apartament şi o convinsese pe Jessica Hightower s-o lase să locuiască singură, pentru că ştia că va veni această seară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Nu putea permite ca apropierea de Jessica să stea între ea şi Jordan Lazarus.

Revăzu în minte evenimentele serii, reconstruind

limbajul complex care o unise cu Jordan Lazarus. Mintea i se concentra asupra micilor detalii care ar fi scăpat şi celui mai atent observator al mesei şi al întâlnirii intime care a urmat. Le studie în memorie şi se concentra asupra firelor subtile ce se ţeseau într-un singur văl.

I se părea că înţelege aproape tot ce îşi amintea, Doar un lucru nu-l înţelegea. Acesta o ţinu trează toată noaptea, studiind umbrele de pe tavanul dormitorului cu o expresie meditativă în ochii argintii.

38

Johnsonvllle, Long Island, primăvara iui 1978

— Hai, leneşo. Nu te poţi mişca mai repede?

Ross Wheeler, cu racheta în mână, o urmărea pe Leslie alergând după mingea pe care i-o pasase. Urmărea cu plăcere trupul în mişcare. Picioarele lungi, minunate, braţele subţiri ieşind din bluză, mâinile delicate oare ţineau racheta, totul era o poezie în mişcare. Fusta de tenis flutură, lăsând să se vadă o frântură de chilot şi el zâmbi.

Nu ajunse la minge. Deşi era cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără decât el şi într-o formă fizică mai bună, la tenis era mai slabă decât el. În tinereţe, fusese un jucător ambiţios, agresiv, membru a! echipei universitare. Leslie era o amatoare şi nu-i putea ţine piept.

Cu toate astea, talentul ei natural în sport, combinat cu instinctul de a face faţă unor noi încercări o ajutaseră să devină în scurt timp o bună jucătoare. Îl surprinsese nu o dată prinzând mingii pe care el le credea inaccesibile ei, uneori chiar înscriind puncte atunci când el credea că nici nu-i va returna mingea.

Dar nu şi acum. Alergă în van după minge, o ridică şi i-o aruncă într-un arc.

— Îţi dai aere, strigă ea în glumă. Nu-i dai omului nicio şansă.

— Patruzeci-cincisprezece, spuse el, gata să servească. Eşti gata, dragă?

— Sunt gata oricând, zâmbi ea.

Era cam îmbujorată, aşa că aşteptă un moment, pentru a-i da timp să-şi recapete suflul.

Apoi servi. Fugi spre dreapta pentru a o prinde şi o întoarse înalt în aer. Mingea ar fi lovit-o drept în faţă dacă reflexele ei rapide n-ar fi făcut-o să ridice iute racheta. Cu o lovitură, înapoie mingea iar el i-o trimise în centru spate. Ajunse la plasă în timp ce ea îi returna mingea. Lovitura decisivă a fost uşoară. Cu toate acestea, ea fugi după minge, râzând.

— Ai câştigat, zise ea.

Se apropie, îmbujorată, şi îl sărută.

Durerea de cap pe care o avea de dimineaţă îi trimise un val scurt de durere prin tâmple. Soarele parcă o accentua. Ross nu era obişnuit să aibă dureri de cap şi aspirina pe care o luase în dimineaţa aceea era prima de care avusese nevoie de ani de zile. Nu-i prea ajutase, dar dăduse uitării toate astea, spunându-şi că nu-i va strica preţioasa zi de sâmbătă alături de soţia sa.

Nu se gândi la durere când simţi buzele lui Leslie pe ale sale. Obrajii ei îmbujoraţi şi bruma transpiraţiei de pe braţele şi picioarele ei o făceau nespus de frumoasă.

— Mmmm, murmură el. De-abia aştept să te duc acasă.

— Acolo îţi mai fac faţă, replică ea. Pe terenul de tenis nu mă pot ţine după tine.

— O să-nveţi o consolă. Eşti încă în creştere iar eu sunt bătrân. Până la vară n-o să mai fiu în stare să-ţi mai iau niciun punct.

— Prostii, spuse ea. Dacă nu reuşesc să joc mai bine, cât de curând o să trebuiască să-ţi găseşti o altă parteneră.

Eu o să fiu băiat de mingii.

Era deja o discuţie veche, căci mariajul lor împlinise doi ani. Ross îi atrăgea atenţia asupra diferenţei de vârstă dintre ei şi-şi exprima dubiile privind capacitatea sa de a ţine pasul. Ea nu lua în seamă plângerile lui, spunându-i că era la fel de viguros şi de viril ca un adolescent şi că avea să trăiască până la o sută de ani.

În sinea ei, era îngrijorată de preocuparea excesivă a lui Ross faţă de condiţia sa fizică. În timpul logodnei, care durase o lună şi în timpul căreia Leslie făcuse cunoştinţă cu toate rudele îndepărtate ale lui Ross şi se apropiase mult de fiicele lui, se părea că lucrurile scăpaseră de sub control.

Curând după logodnă, Ross începuse să se antreneze la o sală de sport şi să alerge serile.

— Doar nu vrei să te măriţi cu un bătrân, este? o întrebase el. În afară de asta, doctorul îmi spune de ani de zile că trebuie să mă îngrijesc de sănătatea mea.

Nici măcar nu-şi pleca urechea la insistenţele lui Leslie, care afirma că ea se mărita cu el de dragul lui şi nu pentru tonusul lui muscular.

— Nu-ţi face griji din cauza mea, îi spunea el. Până când vei deveni doamna Ross Wheeler, eu o să fiu un alt om. O să-mi mulţumeşti atunci.

Leslie începu să înţeleagă că Ross fusese obsedat de la începutul logodnei de aspectul mai-decembrie al unirii lor, şi dureros de conştient că Leslie era foarte aproape, ca vârstă, de fiicele sale.

Se părea că Ross considera drept o problemă de mândrie personală faptul de a fi într-o bună condiţie fizică, puternic şi sănătos atunci când va urma să se căsătorească cu Leslie. Nu voia ca ea să se mărite cu un bărbat între două vârste, flasc, lipsit de vigoare, care putea să-i fie tată.

Bănuia, poate, că Leslie avusese recent o legătură cu un bărbat mult mai tânăr. Poate că Ross nu putea tolera

ideea că ea ar putea face comparaţie între atributele sale fizice, de om în vârstă, cu farmecul viril al cuiva mai apropiat de anii ei.

În orice caz, deşi nu părea să fie caracteristic bărbatului pe care Leslie îl cunoştea de trei ani, Ross îşi continua cu încăpăţânare antrenamentele. Alerga trei kilometri pe zi, tăiase de pe listă berea de la sfârşitul săptămânii, renunţase la fumat, cu excepţia câte unei ţigări ocazionale şi scăpă de vreo cinci kilograme.

Leslie acceptă fără entuziasm acest regim spartan, dar încercă să-i amintească viitorului ei soţ motivul pentru care se mărita cu el.

— Te vreau pe tine, Ross, îi spunea. Aşa cum eşti. Pentru Dumnezeu, nu-i nevoie să mă impresionezi. Sunt deja impresionată.

— Sună drăguţ, replică el. Dar nu vreau să fac o criză de hernie când te trec pragul, în braţe. Deci, cu tot respectul cuvenit, o să facem cum vreau eu.

Şi-i acordă, în glumă, cea mai reuşită privire de şef, pentru a-i aminti cine dădea ordinele.

Ea îi zâmbi şi-l lăsă să continue. Era amuzată şi cam întristată de aceste exerciţii impuse. Găsea că era absurd ca el să-şi nege vârsta cu atât de multă tărie şi să încerce să facă tot ceea ce ar face un bărbat tânăr. De fapt, considera că o atrăgea tocmai vârsta lui, maturitatea, lui. Asta o ajuta să aibă sentimentul că era protejată şi fericită.

Presupunea că, după căsătorie, o să-i treacă prostia asta.

Dar nu-i trecuse. Jucaseră tenis în fiecare zi din luna de miere, înotaseră, jucaseră golf. Leslie găsea că tenisul era epuizant, dar îi plăcea înotul, ca întotdeauna. Chiar şi golful era amuzant. Îi plăcea să parcurgă pe jos traseul, alături de soţul ei, aşezând mingea pentru prima lovitură, privindu-l cum îşi caută mingea şi venind împreună cu el de pe teren. Exista ceva oarecum romantic în acest joc,

atunci când soţul şi soţia îl jucau ca parteneri.

Şi făcuseră dragoste.

Făceau dragoste dimineaţa, înainte de micul dejun, – la prânz, după tenis, după-amiaza târziu, înainte de cocktail, şi bineînţeles, întotdeauna, seara la culcare.

Ross Wheeler era un amant minunat: generos, inventiv şi afectuos. Leslie simţea permanent atracţia specială a adoraţiei lui. Atunci când făceau dragoste, învăţase multe despre trupul lui, acum bronzat şi mult mai dur decât fusese când îl cunoscuse ea, şi despre cum să-i ofere plăcere.

Exista o atracţie specială tocmai în puterea lui de a o înţelege şi în căldura lui paternă. Şi de fiecare dată când făcea, dragoste cu el, se gândea la copilul lui, la copilul lor. Îl dorea mai mult decât orice altceva pe lume. Şi cât de curând posibil.

Astfel că Leslie fu deosebit de dezamăgită când, în timpul primelor şase luni de căsătorie, nu reuşi să rămână însărcinată.

— Poate că am apăsat pe butonul de panică prea curând, îi spuse ea ginecologului, când vorbi despre neliniştea ei. El ridică din umeri.

— Mă tem că ai idei cam romantice despre sarcină, draga mea, răspunse el. Concepţia nu are loc la o simplă apăsare pe buton. Trebuie să ai răbdare. Lasă lucrurile să se desfăşoare normal. Îngrijorarea ţi-ar face ce mai mult rău.

Cât despre Ross, el îşi continua nebunia cu condiţia fizică, poate pentru că se temea că într-un anume fel, simbolic, insuccesul lui Leslie de a rămâne însărcinată era legat de vârsta şi fizicul lui. Se lăsă şi el examinat şi fu declarat fertil, dar sentimentul sâcâitor persistă.

Deci îşi continuă exerciţiile. Iar Leslie, mai mult pentru a-şi exprima înţelegerea pentru sentimentele lui decât pentru orice alt motiv, era alături de el. Dar încerca

să-l facă s-o lase mai uşor cu înotul.

— Tot ceea ce doresc eu de la trupul ăla al tău este ceea ce se întâmplă noaptea, îi spuse ea. Când o să înveţi asta?

— A, dar trebuie să mă menţin în formă ca să-ţi pot produce plăcere, glumea el.

Dar îl suspecta că simţea nevoia să se întărească pentru a fi suficient de potent s-o lase însărcinată. Simţea că, într-un fel, îi înşela aşteptările, că o ademenise, poate profitând de slăbiciunea ei, într-un mariaj care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Şi unicul mod în care îi putea dovedi legitimitatea dragostei lui, a dragostei lor, era s-o lase însărcinată.

În această seară înmiresmată de sâmbătă urmau să la o cină romantică după o zi petrecută împreună. Partida de tenis de dimineaţă a fost urmată de un prânz uşor în *Enfield Park,* locul favorit ai lui Ross pentru o ieşire la iarbă verde. Au luat în linişte prânzul din coşul pregătit de Leslie, urmărind cum trecea după-amiaza. Se delectară cu o conversaţie calmă, aflând mai mult unul despre celălalt. Ross era un ascultător minunat. Curiozitatea sa în tot ceea ce o privea pe Leslie părea să fie nelimitată, aşa cum era şi răbdarea sa. Ei îi făcea plăcere să vorbească despre sine, îi plăcea să simtă că o înţelegea şi că o accepta aşa cum era. Deşi nu-i putea spune întregul adevăr despre sine, învăţase să se bucure de ritmul uşor al conversaţiilor lor.

Cina din seara aceea nu avea nimic special. Petreceau seri romantice şi în timpul săptămânii. Era, probabil, un aspect al vieţii conjugale care-i plăcea lui Leslie mai mult decât orice. Munceau toată ziua alături, concentrându-se asupra problemelor de fiecare zi, dar acasă atmosfera se schimba. Leslie avea impresia că era tânăra din vechea ei reclamă pentru *Aurora Lifestyles,* care se transforma, cu reală plăcere, dintr-o femeie de afaceri eficientă în soţie şi iubită.

Ross o ajută să facă salată şi o friptură de miel marinată şi prelungiră masa cu o cafea şi coniac. Fereastra sufrageriei dădea spre gazonul din spatele casei, cu o frumoasă grădină de flori şi o plantă wisteria care se căţăra pe ramurile unui copac. Cât timp Ross fusese singur, locul se părăginise, dar Leslie îl ajutase să revină la aspectul său de dinainte. Era un decor încântător. Vara, lui Leslie îi plăcea să stea afară citind şi ascultând ciripitul păsăreielor.

Au spălat vasele împreună, Ross insistând s-o ajute şi se reîntâlniră în dormitor, când Leslie ieşea de la duş.

Avea doar prosopul înfăşurat în jurul trupului şi Ross, deja în pijama, o opri în uşa băii.

— Dacă te-ai putea vedea prin ochii mei… murmură el.

Apoi se apropie şi o sărută pe buze, deznodând prosopul şi lăsându-l să cadă la pământ.

Rămase goală în faţa lui, cu picăturile de apă încă în păr şi pe umeri. O ţinu uşor de braţe şi sărută o picătură. Vederea pielii albe, a sânilor fermi şi a picioarelor lungi, zvelte, îi tăia respiraţia.

O strânse în braţe.

— Leslie, te iubesc atât de mult, spuse. Când te văd aşa, mi se pare că e prea frumos să fie adevărat. Chiar poţi iubi un bătrân ca mine?

Îl privi cu reproş.

— Cum poţi vorbi aşa? Nu eşti bătrân. Ross, eu te iubesc aşa cum eşti.

— Întrebam şi eu.

Zâmbi. Şi o conduse în pat.

În seara aceea, fu mai plin de pasiune ca niciodată. La vederea lui Leslie, goală, părea să fi luat foc. Făcură dragoste de două ori, învăluiţi de întunericul tăcut al casei. Molipsită de focul lui Ross, Leslie îi răspunse cu o pasiune care îl stoarse de toate puterile.

Sfârşind, Ross o sărută şi se lăsă epuizat pe pernă. Era aproape miezul nopţii şi avea să fie obosit a doua zi. Simţi din nou zvâcnetul durerii de cap care îl supărase toată ziua; intră în baie şi luă două aspirine.

Când reveni, se simţi mai obosit decât crezuse. Se băgă în aşternut şi Leslie se aplecă să-l sărute, urându-i noapte bună. Murmură un alint nedesluşit, pentru că somnul îl cuprinse dintr-o dată. Ea rămase întinsă lângă el, ascultându-i respiraţia normală şi gândindu-se la fericirea ei.

În tinereţe, trebuise să dea uitării multe dureri pe care nu se aşteptase să le trăiască vreodată, şi răni pe care le va purta în suflet pentru totdeauna. Dar alături de ea se afla un om care o iubea, care nu-i va înşela niciodată aşteptările şi nici n-o va abandona, un bărbat al cărui copii îi va purta curând în pântece. Îşi spunea că orice femeie îşi are propria sa poveste şi durere. Leslie se considera mai norocoasă decât multe altele, pentru că-l avea pe Ross. Putea da uitării trecutul, sau cel puţin îl putea pune pe raftul din memorie pe care îi era locul.

Se cuibări mai aproape de soţul ei şi căzu într-un somn adânc, odihnitor.

Spre dimineaţă, somnul îi fu tulburat de nişte vise urâte şi era atât de cufundată în ele, încât sunetul ceasului păru să vină de la mare depărtare. Trebui să se întindă peste Ross ca să-l oprească.

— Hai, somnorilă, i se adresă ea, dându-i un cot în joacă. Sus şi la muncă. Nu putem conduce o afacere numai cu intenţii bune, ştii, nu?

Remarca din urmă era replica lui preferată la birou, când lucrurile nu mergeau destul de bine pentru a-i fi lui pe plac.

Ross nu se mişcă.

Leslie se ridică din pat. Îl privi. Chipul îi părea oarecum schimbat. Avea o expresie severă, de parcă era

adâncit în somn şi refuza ideea de a se trezi.

— Ross? vorbi ea. Ross, trezeşte-te. Te simţi bine?

Niciun răspuns.

Leslie îl scutură iar, mai tare. El scoase un geamăt uşor, dar nu se trezi.

— Ross!

Leslie era de-a dreptul îngrijorată. Coborî din pat, se duse pe partea lui Ross şi-l apucă de umeri. Nu se mişcă. Când îi deschise uşor ochii cu un deget, îşi dădu seama că trebuia să cheme o ambulanţă.

Sună de la telefonul de pe noptieră ţinând mâna inertă a lui Ross într-a sa. O oră mai târziu, când sosi ambulanţa, stătea în aceeaşi poziţie doar în pijama. Îşi trase o pereche de blugi şi îl însoţi pe Ross în ambulanţă.

Aşteptarea din camera de urgenţă păru să dureze o eternitate. De fapt a durat doar zece minute.

Doctorului de gardă nu ia fost greu să pună un diagnostic stării lui Ross.

— Soţul dumneavoastră a avut un atac, doamnă Wheeler, i se adresă el lui Leslie. Nu vă pot spune cât de grav, până când nu facem anumite analize. Sora de la internări are nevoie de câteva informaţii de la dumneavoastră. O să-l mutăm la reanimare în câteva zile. Deocamdată, fiţi calmă. Nu aveţi motiv să vă îngrijoraţi.

Avea o atitudine încurajatoare, dar privirea din ochii lui îi spunea lui Leslie o mulţime de lucruri despre ce i se întâmplase soţului ei şi noi ei vieţi.

39

New York

În săptămânile care au urmat primei lor întâlniri, Jordan se întâlni cu Jill Fleming cât de des putea.

Intimitatea relaţiilor lor se adâncea cu repeziciune. Făceau dragoste în aproape toate modurile posibile. Pasiunea lor era inepuizabilă, Părea că minţile lor se întâlneau numai prin intermediul trupurilor lor. Absenţa contactului sufletesc făcea ca, la suprafaţă, iubirea lor să fie şi mai fierbinte.

Jordan Lazarus nu ştia dacă o iubea pe Jill Fleming. Dar descoperise rapid că îi era imposibil să trăiască fără ea. Zilele fără ea erau doar anticiparea zilei în care o va revedea. Adesea, la serviciu, se surprindea amintindu-şi trupul ei într-una dintre nenumăratele poziţii. Curba lină a coapsei, forma genunchiului ridicat, mişcările dulci ale şoldurilor în timp ce traversa încăperea, surpriza ruşinată din ochii ei când îi observa erecţia, toate astea şi multe alte imagini veneau plutind din interiorul său, excitându-l chiar în timp ce era ocupat sau vorbea la telefon.

Nu o cunoştea mai bine decât în prima noapte când o dusese în patul lui. Dar avea nevoie de ea de o mie de ori mai mult. Şi, într-un fel, această nevoie îl adusese din nou la viaţă.

Zilele lui Jordan erau pline de noua activitate, o adevărată aventură, legată de proiectul său. În fiecare zi, dădea viaţă ideii lui şi o prezenta unuia sau mai multor persoane importante, preşedinţi de corporaţie sau membri ai guvernului. Jordan însuşi era surprins, ca mulţi alţii, de originalitatea ideilor sale.

Şi într-un anume fel, relaţia sa cu Jill Fleming reflecta şi completa această noutate a lucrurilor, acest sentiment că el, Jordan, era în stare să emită idei, să acţioneze şi să aibă noi emoţii.

Cât despre Jill, era mai mult decât satisfăcută de modul în care decurgeau lucrurile. Recursese la tehnica-i confirmată de timp. Îl privea în ochi şi încerca să devină ceea ce vedea în ei. Asemeni unui cameleon, îşi schimba culoarea pentru a se potrivi dorinţelor lui, chiar dacă el nu era conştient de ele.

Vechiul ei talent n-o dezamăgi. Dimpotrivă, era mai profund şi mai eficient ca până acum.

În primul rând, renunţase la personajul fragil, bolnăvicios, care o sedusese pe Jessica Hightower, şi îl înlocuise cu imaginea prospeţimii pline de tinereţe, cu un mers şi un zâmbet hotărât. Dar lăsase o urmă de fragilitate, ca un soi de notă graţioasă.

Apoi, improvizând rapid, adăugase acestei imagini şi un strat de onestitate, de integritate feminină. Dar o transformase într-o anume onestitate de adolescentă, deschisă, vibrantă, a unei fete care încă nu fusese coruptă de viaţă.

Reacţia lui Jordan fusese ată de imediată, încât îşi dădu seamă că era pe pista cea bună.

Jill îşi petrecuse întreaga viaţă antrenându-şi talentul înnăscut pentru a fi ceea ce doreau bărbaţii şi femeile de la ea, deşi nu citise un rând din Freud, şi nu auzise niciodată de Piaget.

Cu ani în urmă, îşi dăduse seama, aproape pe loc, că tot ceea ce dorea Roy English de la o fată era tinereţea, adolescenţa. Ceea ce dorea Roy era o nimfă, o virgină. Şi Jill se transformase în nimfă. Îşi alesese îmbrăcămintea care îi împrumuta aspectul unei adoloscente şi-şi adaptase comportamentul pentru a întruchipa tot ceea ce era nobil, inocent, proaspăt şi în acelaşi timp seducător.

Aproape că mersese. Harley Schrader îi distrusese efectul final, dar asta fusese unica ei greşeală. Ratase partea practică a lucrurilor prin lipsa de experienţă. Dar seducerea lui Roy fusese impecabilă.

Cu Jessica Hightower fusese cu mult mai deşteaptă. Studiase terenul cu atenţie. Cunoştea şi înţelegea dispreţul Jessicăi pentru sexul opus. Îşi dădu seama imediat de cât de disperat de singură era Jessica.

Jessica avea nevoie de o femeie. Dar Jessica avea, în mod special, nevoie de o femeie căreia să-i poarte de grijă.

De asta înscenase Jill accidentul de călărie. Dorise să apară drept cineva care avea nevoie de ajutor. Tot de aceea, ajungând s-o cunoască mai bine pe Jessica, ţesu povestea anemiei, astfel ca Jessica s-o considere întotdeauna ca pe o fiinţă slabă, care are nevoie de alinare şi de sprijin.

Jessica, femeia puternică, îşi asumă cu entuziasm rolul de protector. Ajunse să aibă nevoie, să iubească această fragilitate a lui Jill. Şi datorită acestei nevoi, Jill ajunsese să deţină o poziţie importantă la *Hightower*.

Însă puterea sa nu era oficială. Era oricând la discreţia Jessicăi Hightower. Jill ştia că nu va obţine niciodată acel gen de putere reală pe care o dorea.

Dar apăruse Jordan Lazarus.

Investigaţiile atente ale lui Jill, începute atunci când auzi de proiectata afacere dintre *Lazarus International* şi *Hightower Industries,* o ajutară să priceapă că Jordan Lazarus era o pradă de cel mai înalt rang. Era puternic, incalculabil de bogat şi atrăgător.

Jill înţelesese că mariajul dintre Jordan şi Barbara Considine era un aranjament financiar. Pierzându-şi imperiul în dezvoltare, din cauza tatălui ei, Jordan şi-l recâştigase prin Barbara. După care se folosise de resursele ei financiare şi de relaţiile ei pentru a deveni cel mai bogat bărbat din America.

Drept răsplată, juca rolul soţului. Din partea lui, în acest aranjament exista probabil şi milă, dar şi interes.

Jill nu ştia cât de intim era mariajul lor. Dar ştia că orice ar fi simţit Jordan pentru Barbara, asta nu stătea în calea seducţiei exercitate de Jill asupra lui. Ultimele câteva săptămâni o dovediseră.

Îşi dădu seama foarte curând că-şi juca rolul în faţa lui Jordan cu o perfecţiune a detaliului pe care n-o atinsese niciodată până atunci. De ce, asta nu ştia. O făcea aproape automat, de fiecare dată când era cu Jordan, de fiecare

dată când vorbea cu el la telefon. Gesturi mici, poziţii ale corpului, modulaţii ale râsului, care se produceau de la sine. Felul în care îşi aranja gulerul, în care se întindea şi căsca, în care mergea, gestul gânditor cu care îşi îndepărta o buclă din ochi, şi lista putea continua. Niciun gest nu era calculat în mod deliberat. Toate ţâşneau dintr-un loc nevăzut din interiorul ei care parcă îl cunoştea pe Jordan Lazarus mai bine decât se cunoştea ei însuşi.

O dovadă a eficienţei seducţiei ei era comportarea Iul Jordan în dormitor. Era ca un posedat, exact cum îl dorea şi ea.

Destul de repede, Jill începu să simtă mici semnale subtile venind dinspre Jordan, semnale care îi permiteau să-i ofere mai multă plăcere, intensificându-i obsesia.

Descoperi că o plăcea cu deosebire când era îmbrăcată mai puţin formal. O plăcea în şort şi sandale, sau în blugi şi adidaşi sau balerini. Adora s-o vadă în tricouri simple, fără mânecă, cu o bandă care-i ţinea părul, sau strâns într-o coadă la spate.

Îi plăcea s-o vadă făcând curăţenie în apartament, spălând ferestrele, frecând chiuveta reparând ceva. Erau lucruri pe care Jill nu le făcea în mod normal. Îi făcea silă să se murdărească pe mâini, făcând treabă în casă. Îşi considera trupul o maşină făcută pentru a seduce şi nu-i surâdea ideea să facă munci de servitoare. Dar când văzu că această postură îl atrăgea pe Jordan, îşi adaptă repede personajul pentru a lăsa impresia unei fete obişnuite care se ocupă de treburi de fiecare zi.

Mai era totodată şi tendinţa de a folosi un limbaj uşor, neafectat. Simţea că Jordan, era fermecat de o manieră simplă, nu prea pretenţioasă de a vorbi. Nu rostea niciodată ceva câtuşi de puţin vulgar, se asigură că persoana ei părea elegantă şi feminină în mod natural. Tocmai această combinaţie de delicateţe, rafinament şi modul simplu de a vorbi era cea care îl impresiona pe Jordan.

Şi, spre surpriza sa, află că ironia blândă în materie do sex era pentru el un veritabil afrodisiac. De-abia sfârşiseră de făcut dragoste, iar ea stătea pe spate, goală, simţindu-l pulsând în ea, când se ridică pentru a o privi.

— Mmm, toarse ea. Eroul meu.

Iar în altă zi, dintr-un impuls, i se adresă cu „Făt-Frumos”.

Expresia păru să atingă o coardă sensibilă. Privirea ochilor i se adânci, trecând de la afecţiune la ceva asemănător obsesiei.

Jill avu grijă să repete mângâierea şi altă dată.

Astfel continuară lucrurile în timpul primăverii. Deşi Jill şi Jordan nu se contopeau într-o singură fiinţă, cărbunele fierbinte al dorinţei care îl lega pe Jordan de ea deveni tot mai puternic.

Totul părea mult prea uşor. Era ca şi cum ea poseda un talent sau un dar interior care făcea din ea seducătoarea perfectă, dar nu ştia cu precizie ce anume o făcea irezistibilă în ochii lui.

Era ca şi cum o altă persoană, până acum nebănuită de Jill, existase în ea ca un duh care acum ţâşnea ca răspuns la un cuvânt magic, perfect până la detaliu, făcut numai şi numai pentru Jordan Lazarus. Mai mult, se părea că Jordan Lazarus fusese menit să o iubească, cu mult înainte ca ea să-i iasă în cale. Gândul acesta era cel mai enigmatic dintre toate.

Toată viaţa ei, Jill trăise la suprafaţa sufletului ei şi a relaţiilor cu alţii, pentru că aici se puteau obţine avantaje aici se găsea puterea. Se transformase pentru a atinge acest scop imediat, ignorându-şi deliberat propriile adâncimi sufleteşti.

Dar creatura mitică ce izvora din ea pentru a-l vrăji pe Jordan Lazarus era atât de completă, atât de perfectă încât ea îşi dădu seama că o parte mai profundă din ea era

implicată. Încercă să observe calm, din exterior, dansul magic care îl atrăgea pe Jordan tot mai mult sub vraja ei. Dar nu era complet liberă. Sentimentul era neliniştitor.

Dar premiul, îşi spuse, merita să înduri un orice. Această improvizaţie măiastră în care se angajase era, neîndoielnic, cea mai mare realizare a ei ca femeie.

Intenţiona s-o ducă până la capăt. Poate că nu mai era atât de sigură cine era cu adevărat, dar ştia mai bine ca niciodată încotro se îndrepta.

Într-o zi, Jordan îi oferi o altă dovadă a ceea ce dorea de la ea.

Îi arătă imaginea unui manechin dintr-o revistă de modă. Fata avea părul roşcat cu străluciri blonde.

— Asta-i culoarea de păr care-mi place mie, zise.

— Zău? întrebă ea. De ce nu mi-ai spus? O să-mi fac şl eu părul la fel.

— A, nu, dădu el din umeri. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Dar ea insistă. Se duse la coafor, luându-l şi pe el, şi îl puse să discute culoarea şi tunsoarea cu coafeza, după care îl expedie la birou, în timp ce i se făcea părul.

Până la urmă, reieşi că lui îi plăcea un păr cârlionţat de un blond roşcat ca o căpşunică. Ridicat la spate îi dezvăluia ceafa delicată.

Când totul se termină, Jill fu surprinsă de schimbarea produsă. Permanentul o transforma. Părea mai puţin controlată, mai puţin introvertită. Avea un aer jucăuş, o sălbăticie care nu-i era caracteristică.

La început fu puţin nedumerită, de parcă nu se recunoştea, Dar în momentul în care Jordan reveni s-o ia, îşi dădu seama că noua coafură era piesa care lipsea din joc, Abia avu răbdare s-o ducă acasă, în pat. Făcu pasionat dragoste cu ea, mângâierile lui având o intensitate pe care ea n-o mai simţise niciodată, la niciun alt bărbat. Ca şi cum

era izbită de suflul unei explozii, al unui cutremur de pământ.

Era sigură că acum el îi aparţinea. Dar chiar şi cu această certitudine, simţea o umbră de teamă. Se hotărî să procedeze cu mai multă precauţie ca niciodată.

La câteva zile după această ultimă transformare, Jordan o invită pe Jill pe iaht.

— Să navigam? întrebă ea. N-am fost niciodată pe mare. Nu ştiu…

— Haide, o îndemnă el. O să fie plăcut. Sunt un bun navigator. N-o să te îneci, te asigur.

Îi zâmbi jucăuş.

— Nu faci glume cu o biată fată, nu? îl întrebă. Nu sunt o bună înotătoare, să ştii.

Goală, întinsă în pat, cu capul lui în poală, o privea de jos, îmbătat de mireasma şi de de gustul dragostei.

— Nu, răspunse el, evident fermecat de limbajul ei simplu. Nu glumesc cu tine.

În aceeaşi duminică, o duse în port. Iahtul era o mică ambarcaţiune, evident opera unui maestru constructor de nave.

De fapt, Jill era un bun marinar, Navigase cu Roy English şi alţi amanţi din trecut. Dar vedea că ideea lipsei sale de expenenţă îl fermeca pe Jordan.

Merseră de-alungul docului, până la iaht. Jill purta un şort, o bluză fără mâneci şi tenişi pe care-i cumpărase sub îndrumarea lui Jordan, îi admirase ţinuta când venise s-o ia în dimineaţa aceea.

Jordan o ajută să urce pe punte, când, din spate, răsună-o voce hârâită.

— Bună dimineaţa, domnişoară. A trecut un veac de când nu ne-am văzut.

Jill se întoarse şi văzu un marinar bătrân şi zbârcit îndreptându-se spre ei. Expresia lui se schimbă când o privi în ochi.

— O, scuzaţi-mă, domnişoară, spuse el. V-am confundat.

Privi la Jordan. Amândoi îşi dădură seama că era prea târziu să mai corecteze gafa.

— ’neaţa, domnule Lazarus, adăugă marinarul cu o voce jenată.

— Bună dimineaţa, Ben, răspunse-el făcând ce putea pentru a mai drege lucrurile, Se pare că e o vreme bună pentru navigat.

— Da, domnule. Marinarul se depărta deja, ridicându-şi boneta stânjenit, ca un salut adresat lui Jill.

Ea îi zâmbi lui Jordan.

— Aşa deci, spuse. Ai un trecut.

Jordan zâmbi.

— Ca noi toţi.

Îl sărută pe obraz când urcă pe punte.

— N-are importanţă, vorbi ea, pe tonul jucăuş care ştia că-i place lui. Săptămâna asta eşti al meu.

În ochii lui Jordán se citi durerea. Nu-şi dădea seama dacă era amărăciunea provocată de cuvintele marinarului sau o tristeţe ce venea dintr-o rană adâncă.

Făcură dragoste imediat ce ei ancoră iahtul în larg. În ochii lui Jordán rămase o umbră de melancolie în timp ce o privea. Când o dezbrăcă, atingerea lui avea ceva ciudat. Se aşeză pe marginea patului, privind în jos la trupul ei gol. Aerul sărat invada cabina.

Jordan o studie pe Jill cu dragoste. Noua ei coafură robelă şi părul cârlionţat păreau să-l hipnotizeze. Ea era mai conştientă ca niciodată că făcea parte dintr-un joc de cuburi care se completa ca prin magie.

Îi acoperi trupul cu sărutări. Părea s-o soarbă, ca la prima lor întâlnire. Spre surpriza ei, sărutările îi făceau plăcere. Când îi depărta picioarele pentru a o pătrunde, simţi scânteia de răspuns în adâncul ei. Îşi îngropa degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape.

O dorinţă imediată, ciudată, puse stăpânire pe amândoi, născută din aerul de mare, din răcoarea cabinei, sau poate din remarca stânjenitoare a marinarului ce făcea aluzie la un trecut dinainte de povestea lor de dragoste. Jordan se aşează deasupra ei cu un oftat prelung. Ea gemu. Parcă niciodată nu fusese atât de complet al ei.

Balansul vasului se adăuga magic mângâierilor lui ce întârziau asupra ei. Ceva din interiorul ei începu să se trezească, primejdios, un soi de foame pe care n-o simţise niciodată. Dorea mai mult din el, cât mai mult. Fiecare mângâiere îi amplifica dorinţa. Ideea că s-ar putea ca odată el să nu mai fie lângă ea îi dădea sentimentul abandonului. Teroarea era parte integrantă a extazului frenetic pe care-l trăia acum.

Începu să geamă, să murmure. El intra adânc, mai adânc, cu mâinile pe umerii ei. Degetele ei trasară dungi adânci pe spatele lui şi se înfipseră în fesele lui încordate, încurajându-l.

Atunci se dărâmă zidul invizibil din interiorul lui Jill.

— Oh! strigă ea.

Şi deodată, trupul ei i se dărui în întregime, într-un moment de paroxism. Îşi dădu seama că tocmai avusese primul orgasm din viaţa ei.

Tremură îndelung în braţele lui. Îşi reveni treptat. Propriul ei abandon o speriase.

Dar Jordan părea încântat de ea. Ochii lui erau epuizaţi şi satisfăcuţi, oglindind împlinirea pe care o simţea ea.

Când se ridică, îi văzu dungile de pe spate.

— Oh, spuse ea. Te-am zgâriat. Ar fi bine să n-o laşi pe soţia ta să le vadă.

El zâmbi.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, răspunse.

Simţea o ciudată încredere în sine. Părea liniştit, aproape în extaz, de parcă avea tot ce-şi dorea pe lume şi

nu se temea de nimie.

Jill se întrebă ce anume îl făcea să fie atât de sigur, atât de calm. În acelaşi moment, avu senzaţia stranie că acel control pe care-l crezuse a-i fi aparţinut ei trecea în mâinile lui. Că un element crucial al artei sale îi scăpase printre degete.

Îi urmări trupul frumos în timp ce se îmbrăca. Zgârieturile erau pe spatele lui, nu pe al ei. Şi totuşi, avea sentimentul că rănile, zgârieturile care trădau, erau deja în sufletul ei şi că nu se vor vindeca pe cât de repede dorea ea.

Îi fuseseră făcute de Jordan Lazarus.

40

Piscataway, NewJersey

— Oh, se tângui fata. Oh, dragule. E aşa de bine Hai… încă un pic…

Tony Dorrance era călare pe fata goală, adâncit în ea. Era întinsă pe burtă între cearceafurile patului. Privi în jos, printre umbrele cu reflexe roz împrumutate de reclama de neon de afară, Se aprindea cu intermitenţe, în acelaşi ritm cu pelvisul fetei, ce se zbătea spasmodic, apropiindu-se de orgasm.

— Dragule… Oh! Hai…

Zâmbi în timp ce se afunda în ea. Era tare excitată, un adevărat foc aprins de el.

Erau amândoi cam beţi, dar asta nu-i deranja. Tony descoperise de mult că beţia nu-l amorţea, nici nu-i fura potenţa, cum se întâmpla altor bărbaţi. Dimpotrivă, îi permitea să se distanţeze de propria fiinţă, chiar de propria sa excitaţie, pe care o simţea ca pe o unealtă impersonală utilizată în mod expert.

O folosea şi acum, alunecând înăuntrul şi în afara

fetei, fără grabă, simţindu-i tremurul.

— Aşa, iubito, murmură el, uitându-i numele. E bine, nu-i aşa?

Intră mai adânc şi rămase acolo, drept şi dur. Din gâtul ei izbucni un geamăt răguşit.

— Oh, Doamne. O, dragule…

Orgasmul veni pe neaşteptate, cutele trupului ei atingându-l în spasme fierbinţi. Un tremur îi străbătu trupul, scuturându-i penisul ca pe un paratrăsnet în furtună. Simţi cum se arcuieşte, cu şoldurile încordate. Se sprijini cu mâinile de fesele ei ce străluceau roz în lumina artificială. Cât de dulci erau fetele dezbrăcate, cu poponeţul întors spre el! Atât de vulnerabile…

Aproape fără să-şi dea seama, începuse. O prinse de umeri şi se împinse mai dur în ea. Sperma ţâşni într-un mic şuvoi fierbinte care o făcu să suspine. Rămase în ea mult timp, amorţit de beţie, cu sexul care nu se preda deloc, încurajat de spasmele ce urmară plăcerii ei.

Într-un târziu, se retrase şi rămase întins lângă ea, mângâindu-i umerii. Mirosea frumos, deşi parfumul ei ora ieftin şi părul îi era dat cu un fixativ de proastă calitate. Lui Tony îi plăcuse întotdeauna mirosul de femeie.

Apoi ea se întoarse cu faţa la el. Părea să revină la realitate.

— Aş putea bea ceva? întrebă ea.

— Sigur, dragă. Whisky?

— Sună bine.

Se ridică şi merse în pielea goală până la bucătărie, unde zăceau vrafuri de vase nespălate. Găsi două pahare, le clăti grăbit şi le umplu din sticla pe care o adusese odată cu fata.

O agăţase într-un bar nu departe de apartamentul lui. Era un loc vulgar, populat după-amiaza de localnici, iar seara de o clientelă mai dură. Tony făcea parte din ambele grupuri. Când nu era în căutarea unei slujbe, se ducea

acolo la o bere după-amiaza. Serile, după ce-şi petrecuse ziua vânând o slujbă, sau, dacă era demoralizat, pariind la curse, revenea să se îmbete şi să caute femei.

În seara asta legase o conversaţie cu ea. Ea îi transmisese imediat semnalele aşteptate. Îl găsea atrăgător şi i-ar fi făcut plăcere să împartă patul cu el pentru câteva pahare, cu condiţia să n-o bruscheze prea tare.

Îi spusese numele ei la începutul conversaţiei. Îl uitase instantaneu, spunându-i „dulcico” toată seara.

Ieşind, îi ceruse lui Bruno, barmanul, o sticlă. Era ceva ieftin fără etichetă, pe care-l beau clienţii, şi nu era pentru prima dată când Tony cumpăra aşa ceva, pentru a pleca acasă cu o fată. Erau ani de când Tony nu-şi mai permisese luxul unei băuturi bune, şi chiar dacă şi l-ar fi permis, fata asta oricum nu merita.

Reveni în camera de zi, unde se afla fata fumând o ţigară. Îi dădu paharul şi ea sorbi din el. Nu dădu semne că observase calitatea proastă a băuturii. Era obişnuită cu ea, la urma urmei. Privi spre Tony.

— Eşti ca un tigru, dragule, spuse ea.

Tony îi observă sânii pleoştiţi şi burta flască. Nu era atât de tânără pe cât i se păruse la bar.

— Tu scoţi la iveală fiara din mine, copilă, zâmbi el.

O privi aprinzându-şi altă ţigară. Inhala avid. Rămaseră tăcuţi sorbind din pahare. O văzu privind împrejur. Vedea mobila ieftină, covorul de iută, mesele şi toaleta acoperite cu articole de îmbrăcăminte şi pahare goale. Totul era scăldat în strălucirea artificială, aproape macabră, a luminii de neon care clipea intermitent.

Era apartamentul imbicsit al unui burlac care aluneca pe panta ghinionului.

— Ei, spuse ea într-un târziu, cu o voce remarcabil de trează. Hai să ieşim.

— Să ieşim? vorbi Tony cu greutate.

— Mă simt ca într-o cuşcă, spuse ea. E cam strâmt aici. Pricepi ce vreau să spun? Hai pe afară.

Tony privi spre ea.

— Afară unde?

Ea sorbi îndelung din pahar. Hotărât, fata asta şi băuturile ieftine se împăcau de minune.

— Afară, să mâncăm ceva, spuse ea. Mi-e foame. Ţie nu?

Tony se gândi o clipă, îi era şi lui foame. Alcoolul şi amorul, la ora asta din noapte, îi trezeau întotdeauna foamea. Un hamburger, poate, sau un sandviş enorm.

— La ce local te gândeşti? o întrebă.

— La *Jimmy's,* răspuse ea. Au nişte gustări divine.

Tony se încruntă. *Jimmy's* era un restaurant cunoscut la câţiva kilometri depărtare. Fata avea dreptate, era locul perfect pentru o gustare. Dar Tony nu-şi putea permite luxul să mănânce la *Jimmy's* sau la alt local asemănător.

— E prea departe, spuse. Sunt prea obosit ca să merg până acolo. Hai să comandăm o pizza.

Fata îl privi, ridicând din sprâncene. Pe moment, chipul îl dispăru în fumul de ţigară pe care i-l aruncă în faţă.

— Pizza? vorbi ea. Nu-mi place pizza.

Lui Tony începu să-i displacă fata. Uitase de conversaţia lor de la bar. Parcă se trezise chiar în acel moment, văzând în ea o străină, învăluită în fumul cu reflexe rozalii de neon, cu o încruntătură de iritare pe chip.

— Ce zici de un hamburger? propuse el. E chiar la colţul străzii.

Ea nu-şi ascunse dezamăgirea. Privi în jur, la apartamentul decrepit şi la Tony.

— Nici hamburgeruf nu-mi place, spuse.

Era o notă răutăcioasă în vocea ei..

Tony zâmbi.

— Atunci ce-ţi place?

Îl privi.

— Un *suffle* ar fi drăguţ, răspunse. Nici prea greu, nici prea uşor pentru stomac.

Auzea dispreţul din vocea ei.

— Ei bine, păpuşico, spuse el, trăgând un fum din ţigară, dacă asta vrei, va trebui să te duci la *Chez Paul* sau la *Gerard's* singură. Îţi chem o limuzină. Sau, şi mai bine, glumi el, o să-l trezesc pe şoferul meu şi o să-i spun să te ducă el,

— Nu te obosi, spuse ea. Ştiu cât fac doi şi cu doi. Nu prea eşti în bani, nu-i aşa, asule?

Tony primi lovitura în tăcere, privind-o prin ceaţa de fum. O văzu uitându-se spre hainele pe care şi le aruncase pe un scaun. Voia să plece. Se distrase cu el, dar acum era plictisită şi nerăbdătoare, scârbită de tot ce o înconjura.

Era o căţea. Asta îi scăpase lui când vorbise cu ea la bar şi în timp ce veniseră pe jos. Probabil că fusese prea beat sau prea nerăbdător ca să observe. Sau poate că ea îi ascunsese asta în mod deliberat. În orice caz, aproape că o ura acum.

— Cred că, oricum, ne înţelegem, spuse el.

— Da, spuse ea, stingând ţigara şi ridicându-se. Cred că ne înţelegem.

Îi studie trupul. Fesele îi erau flasce, sânii îi atârnau. Părul blond era negru la rădăcină, Machiajul i se întinsese grotesc pe chip.

Nu ea era cea în măsură să-l dispreţuiască pe el, se gândi Tony.

O privi cum îşi îmbracă rochia şi se apleacă să-şi încalţe pantofii cu tocuri înalte pe care îi purta la bar. Arăta ca o vagaboandă ieftină.

— Cum ziceai că te cheamă, scumpo? o întrebă cu dispreţ.

— Ce te interesează? se răsti ea. Oricum n-o să ţii

minte până mâine, armăsarule.

Îşi luase haina şi poşeta. Privi în jur, la camera mobilată ieftin.

— Aş vrea să nu trebuiască să-mi amintesc de asta, spuse ea. Dar probabil c-o s-o fac. Asta-i viaţa, de.

Se opri la uşă. Tony stătea încă în pat, gol, cu paharul în mână.

— În pat, eşti un tigru, vorbi ea. Păcat că nu ai şi bani, cum credeam. Asta-i norocul meu. Întotdeauna m-aleg cu ghinionişti.

Se strâmbă cu dispreţ.

— Adio, bănosule, îi spuse.

Tony se ridică şi se apropie de ea.

— Dă-mi mie voie să-ţi deschid, îi spuse.

În acea fracţiune de secundă ea îi admiră trupul, încă viguros în ciuda evidentei vieţi risipite şi a alcoolului ieftin pe care-l consuma.

Lipsa de atenţie de o clipă a costat-o scump.

Mâna lui atinse clanţa, dar se ridică pe neaşteptate. O pocni drept peste gură cu dosul palmei. Izbitura o proiectă pe spate şi ea se zbătu să-şi menţină echilibrul.

Dar veni cealaltă mâna pentru a o izbi peste tâmplă, mai puternic, şi ea se prăbuşi la podea, ameţită.

Cu agilitatea unei pisici, în ciuda beţiei, Tony îngenunche şi se aşează călare pe ea. O pălmui, privind cum capul ei zvâcnea într-o parte şi în alta. Nu ştia de câte oh o lovise. Mâinile loveau automat, cu o voinţă proprie. De pe buzele ei se auzi un geamăt, iar ochii i se duseseră în fundul capului. Era doar pe jumătate conştientă.

Era gata s-o lovească din nou cu toată puterea, dar îşi recăpă controlul. Rămase aşezat pe ea, cu ochii închişi, ascultându-şi gâfâitul. Mâinile îi tremurau.

Apoi, privi în jos spre fată. Corpul ei inert îl alarmă. Îi ridică o pleoapă şi-i examină ochii. Auzind-o gemând înăbuşit, înţelesese că era încă în viaţă.

Îşi aruncă o haină pe el şi o duse jos, în parcare, pe aleea unde-şi ţinea maşina. O susţinu cu un braţ pe după umeri, de parcă era beată. Nu-I văzu nimeni; era ora două dimineaţa.

Conduse maşina pe străzile liniştite până când ajunse la un părculeţ. O aşează pe o bancă. Era încă prea ameţită pentru a vorbi sau a se ridica în picioare.

O lăsă să cadă grămadă pe bancă. Apoi îi examina faţa. Era umflată rău, dar probabil nu va avea nevoie de îngrijire medicală. O să fie vânătă câteva zile, atât. O clipă, Tony contemplă surprins rezultatele violenţei sale. Până acum, nu ştiuse că o avea în sânge.

Dădu din umeri. O merita, căţeaua, decise el.

Plecă, lăsându-o întinsă acolo. Îşi găsi drumul spre casă după o odisee cam înceţoşată prin cartierele doar pe jumătate familiare, urcă scările şi căzu lat în patul unde făcuse dragoste cu fata. În cinci secunde, dormea dus.

A doua zi dimineaţă, Tony se trezi şi-şi dădu seama că îşi amintea totul foarte clar.

Era îngrijorat în legătură cu fata, Se întrebă dacă nu cumva avea să revină la barul lui Bruno, să-l caute, poate cu poliţia, poate cu un prieten. Îşi putea chiar aminti cum să ajungă la camera lui mobilată. Era o căţea. Nu ştiai la ce să te aştepţi de la ea.

În afară de asta, însă, Tony era şocat de ceea ce făcuse. Nu lovise niciodată o femeie. În seara precedentă, probabil că-şi pierduse controlul.

Privi în jur şi-şi dădu seama ce se întâmplase. Aseară, privind-o cum stătea întinsă în pat, cu buzele strâmbate a dispreţ, în timp ce fumul ţigării se ridica în lumina roz de neon, îşi văzuse apartamentul prin ochii ei. O vechitură plină de purici.

Ceea ce era mai rău, îşi văzuse propria viaţă prin ochii ei, în timp ce o asculta insultâdu-l.

„N-am parte decât de ghinionişti…”.

„Adio, bănosule…”.

Îl cuprinse ura faţă de sine şi de felul de viaţă la care ajunsese. Coborârea fusese lentă, nu-şi dăduse seama cât de jos se scufundase, până când batjocura fetei îi atrăsese atenţia.

Se ridică şi se privi în oglindă. Din fericire, încă arăta bine. Corpul îi era în formă, viguros. Alcoolul nu-l ruinase încă.

Mai avea o şansă. Dacă s-ar putea aduna…

Tony se bărbieri atent, se duse la frizer, îşi puse cei mai bun costum şi începu să-şi caute o slujbă. De data asta era serios.

N-a fost uşor. I-au trebuit trei săptămâni de telefoane pe la vechii săi prieteni şi foştii săi colegi de breaslă.

Evident, aproape toţi l-au evitat. În afaceri, prietenia înseamnă prea puţin, iar fişa lui Tony era plină de concedieri neaşteptate. Îi lipseau scrisorile de recomandare. Era întruchiparea celui care pierduse. Cerând ajutor vechilor săi cunoscuţi cerea de fapt foarte mult.

Dar Tony insistă, umilindu-se fără pic de jenă în faţa unor oameni cu care lucrase înainte sau cu care încheiase afaceri. Când protestau, spunând că nu-i pot găsi o slujbă demnă de el, le spunea că ar accepta orice.

În fine, avu noroc cu un vechi amic şi partener de afaceri, pe nume Tip Kimmons, care lucra acum ca manager-vânzări, la o companie de asigurări din Long Island.

— Ţi-aş putea oferi ceva la vânzări, spuse Tip, vocea jovială ascunzând o umbră de îngrijorare, pentru că-şi dăduse seama cât de disperat era Tony. Dar va trebui să mergi pe teren. Îţi convine?

— Sigur că-mi convine, spuse Tony. Când încep?

— Vino luni la cursul pregătitor, spuse Tip. Pleci pe teren într-o săptămână.

— Mulţumesc, Tip, spuse Tony. N-o să-ţi pară rău.

— Nu-mi mulţumi mie, spuse Tip. Adevărul este că tocmai am luat totul în primire. Ne-au parvenit ceva bani de la compania-mamă şi din ăştia te plătesc pe tine. Dacă n-ar fi aşa, n-aş putea să-ţi ofer absolut nimic.

Abia când se prezentă la birou în săptămâna care urmă şi-şi începu cariera ca umil agent de vânzări de asigurări Tony îşi dădu seama ce se petrecuse.

Compania lui Tip Kimmon se numea *The Stone Life Insurance Company,* după fondatorul ei care murise de mult, Taylor Stone. Cu patru ani în urmă, *Stone Life Insurance Company,* ajunsă în pragul falimentului, fusese cumpărată de o corporaţie naţională de asigurări pe viaţă, denumită *Benefit Life, Inc.*

Benefit Life, Inc. era compania subsidiară a unui conglomerat *Griffin-Ellis Inc.,* care poseda alte două companii de asigurare uriaşe şi o duzină de alte companii în domenii diferite, de la manufactură până la materiale de construcţii şi oţelării.

Griffin-Ellis dăduse de necazuri, în condiţiile unei pieţe în declin, şi aproape că devenise victima unei preluări ostile de către un conglomoerat multinaţional cu baza în Italia. Daca ar fi fost preluată, era clar că această corporaţie ar fi fost dezmembrată şi vândută bucată cu bucată, pentru a umple conturile grupului italian.

Dar, în ultimul moment, prin decizia acţionarilor lui *Griffin-Ellis* şi cu ajutorul unor bancheri, preluarea forţată a fost evitată şi un conglomerat american le-a venit în ajutor, cumpărând *Griffin-Ellis* la 41,57 dolari pe acţiune şi angajându-se să menţină *Griffin-Ellis* în viaţă sub propriul ei nume.

Datorită acestei fuziuni obţinu Tony Dorrance noua sa slujbă. Superiorul său imediat urma să fie Tip Kimmons.

Deasupra lui Tim erau directorii de la *Benefit Life.* Deasupra lor erau managerii de la *Griffin-Ellis* care răspundeau de performanţa financiară a companiei.

Urcând pe scara corporatistă, mai erau membrii consiliului de la *Griffin-Ellis.* Peste ei erau managerii din vârful noii companii-mamă.

Iar deasupra tuturor, în fruntea companiei-mamă, se afla fondatorul ei, directorul operaţional şi preşedintele consiliului, Jordan Lazarus.

Deci, într-un anume fel, Jordan Lazarus a fost cel care l-a salvat pe Tony Dorrance, omul pe cale de a se autodistruge.

41

New York

Calvin Weathers era un bărbat înalt, foarte înalt pentru profesia lui.

Se presupune că detectivii particulari sunt persoane şterse, care se preling pe după colţuri fără a fi observaţi, fără a atrage atenţia,

Calvin Weathers era exact opusul. La peste doi metri înălţime şi cântărind peste o sută de kilograme, era o figură impozantă. Purta costume şi jachete sport care îi puneau în valoare structura atletică. Părui negru, încărunţit pe la tâmpte, era tuns impecabil, dându-i aspectul unui om de afaceri prosper sau cel al unui comis-voiajor convingător. Afişa un comportament zgomotos, pentru a se armoniza cu personajul său. Flirta cu chelneriţele şi fetele de la bar, se adresa oricui pe numele de botez, aşa cum face orice comis-voiajor.

Când dorea să lase o altă impresie, ducea pe umăr un sac de sport, din care se vedea o rachetă de tenis. Asta, combinată cu blugii şi un pulover sau un tricou, îl făcea să

arate ca un atlet amator. Era foarte convingător.

Oriunde se afla, era remarcat imediat.

Dar ca detectiv nu-l remarca nimeni.

În realitate, Cal era un om cu vorba moale, foarte retras şi foarte inteligent. Discreţia sa combinată cu destoinicia îi aduseseră un post foarte bine plătit de detectiv la *Anspach & Cates,* una dintre cele mai bune agenţii de detectivi din ţară, preferată de cei bogaţi şi puternici.

Petrecuse şapte ani ca detectiv la poliţia din New York, întâi la *Moravuri,* pe urmă la *Omucideri* şi văzuse toate faţetele venalităţii unui oraş. Un conflict cu superiorii săi din cauza unei investigaţii controversate îi ruinase cariera, dar talentele sale erau nepreţuite, astfel că nu-i fu greu să găsească de lucru ta o agenţie vestită din oraş şi, cinci ani mai târziu, obţinea un post bine plătit la *Anspach & Cates.*

Era un bărbat puternic, agil, în stare să-şi poarte de grijă în caz de primejdie. Dar, datorită investigaţiilor preliminare atente şi a pregătirii fiecărei acţiuni, aproape niciodată nu trebuise să folosească forţa fizică. Se ţinea în umbră, îşi făcea treaba de la distanţă şi se ocupa de ea până afla toate răspunsurile. Din aoest motiv, superiorii săi îl însărcinau pe Cal cu cele mai dificile cazuri. Era un profesionist de vârf, unul dintre cei mai buni în domeniu.

În această zi ploioasă de aprilie, Calvin Weathers se întâlnea cu Jill Fleming într-un mic horel din centru, la câteva străzi depărtare de *Highlcwer Industries.*

Jill îl angajase pe Cal prin *Anspach & Cates.* Îl ceruse anume pe el pentru această sarcină şi plătise în plus pentru privilegiu, căci agenţiei îi displăcea să i se spună cărui agent să-i fie repartizat un caz anume.

Jill fusese impresionată de detectiv încă din prima zi. Inteligenţa lui, atenţia pe care o dădea detaliului şi, într-un

anume sens, optica lui personală îi demonstraseră că el era omul de care avea nevoie.

Şi Cal Weathers fusese impresionat de Jill.

Îi deschise uşa fără să scoată o vorbă. Era îmbrăcată într-o fustă de piele şi un pulover mulat pe corp, Jacheta de care se dezbrăcase şi care atârna într-un cui pe perete, era tot din piele. Detectivul îi aprecie ţinuta din ochi înainte de a se aşeza la masa de lângă fereastră.

— Ce ai pentru mine? întrebă Jill.

— Ceea ce aşteptai, cred, răspunse Calvin Weathers. Deschise un dosar şi dădu paginile, în timp ce vorbea.

— Barbara Considine a fost copil unic, începu el. Mama ei a murit când avea şapte ani. A fost crescută de tatăl ei. A avut o guvernantă timp de câţiva ani, dar a fost concediată când Barbara avea unsprezece ani. După aceea, ea şi tatăl ei au locuit singuri. Considine nu admitea ca bucătarii sau servitorii să intre în casă înainte ca el să fi plecat la birou, în fiecare dimineaţă, şi trebuiau să plece înainte de a reveni el acasă. Ura prezenţa servitorilor în preajma lui. Pretindea izolare completă.

Jill asculta în tăcere.

— Victor Considine s-a îmbolnăvit de inimă cam de pe la patruzeci de ani, continuă detectivul. Arterio-scleroză. A încercat toate tipurile de tratamente şi a suferit o serie de atacuri şi spitalizări. Nu voi intra în detalii. Oricum, nu avea perspective grozave. Doctorii se aşteptau să trăiască cam până la şaizeci de ani, chiar şaizeci şi cinci, dacă avea noroc. Nu i-au plăcut aceste cifre probabile, mai ales că era obişnuit cu multă putere, fiind în fruntea conglomeratului. Bărbaţilor atât de bogaţi nu le place să fie înşelaţi de mama-natură.

Aruncă o privire spre Jill, care aprobă din cap, punând picior peste picior. O mică poşetă de piele se afla lângă ea, pe podea. Dădu o pagină, apoi alta.

— Ei bine, Jordan Lazarus deţinea o companie care

lucra la un medicament ce i-ar fi putut ajuta lui Considine. I-ar fi putut salva viaţa.

Jill aprobă din cap. Cunoştea cea mai mare parte din toate astea.

— Considine a încercat o preluare a companiei lui Lazarus, numai pentru a pune mâna pe cercetările legate de medicament. A fost un simplu joc de putere. Până la urmă, a reuşit. A făcut o ofertă în numerar căreia acţionarii principali nu i-au putut rezista şi a preluat întregul conglomerat al lui Lazarus. Dar exact în acel moment a murit. Fiica lui s-a măritat cu Lazarus, i-a dat controlul total asupra imperiului *Considine* şi, în urma acelei fuziuni, *Lazarus International* a devenit una dintre cele mai mari companii din lume.

Fuziune, se gândi Jill. Termenul care definea perfect căsătoria lui Jordan.

— Este destul de clar, continuă Calvin Weathers, că moartea tatălui şi căsătoria le-au fost benefice atât Barbarei cât şi lui Lazarus. Lazarus şi-a recăpătat imperiul şi chiar mai mult. Cât despre Barbara, ea a făcut rost de un soţ şi a scăpat de tatăl ei.

Jill îl privi.

— De ce ar fi dorit să scape de tatăl ei? întrebă.

Detectivul zâmbi.

— Ajung şi acolo, răspunse.

Dădu o altă pagină.

— Barbara Considine era o fată foarte liniştită, vorbi el. Şi-a luat *master's-ul* în bussines la *Harvard* şi a început să lucreze pentru Considine. Nu s-a căsătorit – până când a apărut Jordan Lazarus. În toţi acei ani, nu existat nimic ciudat în viaţa ei – cu o excepţie.

Întoarse dosarul cu faţa spre Jill. Ochii i se îngustară.

— Vârsta – şaisprezece ani, spuse ea.

Detectivul confirmă din cap.

— Mexico City. A costat foarte mult. Am vorbit cu

doctorul în cauză. Suma de bani care i-a fost oferită i-a trezit suspiciunea, astfel că a păstrat cu grijă fişa. A fost un simplu avort.

Jill dădu din cap. Părea mulţumită.

— Mai este, adăugă detectivul, indicând partea de jos a paginii. După cum vezi.

Jill studie pagina. Ochii i se îngustară, citind partea din raport indicată de detectiv. Evident, era intrigată. Detectivul îi luă dosarul şi dădu paginile.

— Deci, continuă el, boala de inimă a lui Considine era bine cunoscută. Ultimul atac de inimă nu a surprins pe nimeni, aşa că a fost înmormântat fără autopsie. Întrucât, pe vremea aceea, Barbara era cea care avea grijă de tratamentul lui, ea i-a explicat medicului legist dozajul şi celelalte. Nimeni nu a pus la îndoială cuvântul ei. De ce ar fi făcut-o?

Dădu o altă pagină.

— Dar eu am reuşit să stau de vorbă cu asistenta care l-a îngrijit pe Considine după a doua internare în spital. Specialitatea el sunt bolnavii de inimă. Şi, în timp ce locuia în casă, şi-a făcut nişte păreri anume despre modul lui de viaţă. Nu avea chef să vorbească despre asta, dar am reuşit s-o conving.

— Adică, ce vrei să spui cu modul lui de viaţă? întrebă Jill.

Detectivul ezită o clipă.

— Am să revin într-o clipă, vorbi el. În perioada în care a murit, Considine lua digitalină. Digitalina lasă urme foarte clare în corp. Dacă Considine a murit aşa cum crede medicul legist, ar trebui să existe dovezi clare în ţesuturile lui.

Întoarse altă pagină.

— Aveam o mică teorie despre asta şi am întrebat nişte prieteni medici. Un patolog, un cardiolog specialist şi un farmacolog. Toţi trei au confirmat că raportul asupra

morţii nu pare să aibă niciun sens, la prima vedere. Considine putea să fi murit de un atac coronarian spontan. Ceva anume i-a provocat criza de inimă. O autopsie ar putea-o dovedi.

Jill îl privea atentă pe detectiv.

— Deci, cum a murit? întrebă ea.

Detectivul zâmbi.

— Revenim la viaţa pe care o ducea Considine cu fiica sa, spuse. Era unica sa confidentă. Ea îi dădea medicamentele. Ea îl hrănea. Ea avea grijă de tot. Niciun servitor nu avea acces în casă când erau ei acasă. Erau mereu singuri. E o situaţie destul de ciudată, nu?

Jill părea sceptică.

— Îmi oferi doar deducţii, spuse ea. Am nevoie de ceva mai mult decât atât.

El aprobă din cap.

— Ştiu. Dar imaginează-ţi situaţia. O fată al cărei tată a fost unica ei lume, de când era copil. O domină complet. Ea nu-i poate refuza nimic. Îl idolatrizează. Şi, în spatele acestui sentiment, probabil că-l urăşte în aceeaşi măsură. Apoi, deodată, intră în viaţa ei Jordan Lazarus. El încearcă să-i obţină ajutorul pentru a-l împiedica pe tatăl ei să-i preia coglomeratul. Ea îl refuză. Dar în acelaşi timp, el reuşeşte să-i intre pe sub piele. Ea se îndrăgosteşte de el. Rezultatul? Preluarea are loc, dar brusc, bătrânu! Considine moare, iar fiica îi oferă lui Jordan Lazarus, *Considine Industries,* pe o tavă de argint. Şapte ani mai târziu, Lazarus este unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe planetă.

Jill dădu din cap, gânditoare.

— Totuşi am nevoie de mai mult decât de presupuneri, spuse ea.

— Am dat de guvernanta care a avut grijă de Barbara până la vârsta de unsprezece ani, vorbi detectivul. Se pare că nu i-au dat drumul să plece pentru că devenise

bănuitoare. Pe baza celor spuse de ea, am vorbit cu cameristele care au lucrat în casa Considine. Una dintre ele a fost mai deşteaptă decât credeau Considine şi fiica lui. În zăpăceala care a, urmat morţii lui Considine, camerista a luat cearceaful pe care dormise el în noaptea morţii. Încă îl mai are. De fapt, eu îl am.

Întoarse dosarul spre Jill încă o dată şi o lăsă să citească. Ea citi încet, urmărind cu degetul.

O urmări cum primea informaţia. Chipul ei devenise şi mai frumos în concentrarea sa. Un zâmbet uşor îi arcui buzele. Asta era ceea ce sperase, chiar mai, mult.

Într-un sfârşit, închise dosarul şi îl privi.

— Ţi-ai făcut bine treaba, spuse ea. Mi-au spus că eşti bun.

O privi cu subînţeles.

— Un chip frumos mă dă gata, vorbi el.

Ridică dosarul.

— Ăsta este pentru mine? întrebă ea.

— Totul este pentru tine, spuse el, cu o voce ambiguă.

Luă dosarul şi-l introduse în servieta diplomat pe care o adusese cu ea.

Apoi se răsuci cu faţa spre detectiv.

— Ei bine, spuse Jilî. Eşti un bărbat care munceşte din greu. Meriţi un premiu.

Detectivul nu scoase un cuvânt. Ochii lui se întunecară, văzând-o stând în faţa lui.

Încet, ea trase în jos fermoarul fustei de piele. Făcu un pas şi ieşi din fusta pe care i-o puse în braţe.

El rămăsese privind fix la trupul ei gol. Nu purta nimic sub fusta aceea. Ea îşi scoase bluza. Rămase doar cu sutienul.

— Fii băiat bun, spuse ea făcând un pas spre el, şi ajută-mă.

42

Barbara Lazarus se afla în biroul ei de la *Considine Industries,* aşteptând un mesaj important.

Urma să se întâlnească cu Jordan şi cu câţiva preşedinţi de corporaţii la *21.* Avea să fie o adunare plicticoasă, dar Jordan deţinea arta unui diplomat de a scăpa repede de la astfel de întruniri. Vor ajunge împreună acasă, în apartamentul lor din Sutton Place, în jur de nouă treizeci.

Barbara abia îl zărise pe Jordan în ultimele două săptămâni. În acest timp, Jordan alerga de la o întrunire la alta în toată ţara, oprindu-se în Chicago, Denver, Cleveland, Phoenix şi San Francisco. Punea bazele planului lui pentru aceste oraşe şi trebuia să ungă o mulţime do palme pentru a obţine cooperarea de care avea nevoie.

Jordan era ca posedat, îi explicase Barbarei elementele de bază ale planului. Era un plan vizionar, care putea schimba faţa întregii ţări. Dacă mergea – iar Jordan părea convins că nu va da greş – centrul oraşelor americane va deveni o bază economică dinamică, terenurile vor creşte în valoare, iar cetăţenii vor fi fericiţi şi productivi. Plaga ce sufoca oraşele încă de la începutul secolului va lua sfârşit. Cartierele urbane vor deveni centre economice, oferind condiţii de viaţă decente. Subclasa socială de astăzi va deveni prospera clasa mijlocie de mâine.

Dacă planul reuşea, Jordan urma să devină pentru economia naţională ceea ce Martin Luther King junior fusese pentru moralitatea rasială, ceea ce Abraham Lincoln fusese pentru Uniune, ceea ce fusese Roosevelet pentru săraci în timpul recesiunii.

Dar Jordan n-o făcea pentru glorie personală. O făcea pentru a-şi împlini un vis, vis pe care Barbara nu i-l

bănuise până atunci şi nici nu-l înţelegea cu adevărat.

Barbarei i-ar fi displăcut enorm faptul că în ultimul timp era neglijată atât de mult de frumosul ei soţ dacă toate astea nu l-ar fi făcut pe Jordan atât de fericit, atât de emoţionat. Ea însăşi se molipsise de acest entuziasm şi era mândră de el.

Cu toate astea, era îngrijorată de absenţele lui îndelungate. Şi mai era ceva legat de recenta lui stare de satisfacţie pe care Barbara, cunoscându-l atât de bine, n-o putea atribui doar afacerilor.

Barbara simţea că era ceva rău.

De aceea aştepta acum ceva important.

Agenţia de detectivi îi raportase că Jordan se vedea cu o tânără femeie numită Jill Fleming, asistenta Jessicăi Hightower. Barbara o cunoştea pe Jessica, ca toţi cei din lumea afacerilor, dar nu auzise şi nici n-o văzuse vreodată pe această Fleming. Detectivul o informase că Jordan o cunoscuse pe fată la marea reuniune financiară *Lazarus-Hightower*. Probabil că acolo începuse relaţia dintre ei.

Barbara îi ceruse detectivului ei să găsească orice se putea găsi despre Jill Fleming, despre poziţia ei la *Hightower,* despre relaţia ei cu Jessica, despre trecutul ei. Voia să ştie cât de serios se legase Jordan de această tânără femeie.

Detectivul, unul dintre cei mai buni în meseria sa, îi transmisese două rapoarte, indicând că verificările detaliate în trecutul fetei erau încă în curs de desfăşurare. Cu privire la faptul că Jordan întreţinea sau nu relaţii intime cu ea, îi promisese un raport pentru după-amiază.

Barbara avea mare nevoie de acest raport. Echilibrul delicat pe care îl menţinea ca soţie a lui Jordan era chinuitor, mai ales când ştia că el se vedea cu cineva.

Doar lăsându-i impresia că era complet liber în acest mariaj îl putea ţine legat pe Jordan de ea. Ştia cât de

îndatorat se simţea el pentru ajutorul dat de ea la dezvoltarea corporaţiei lui. Îşi ţinuse promisiunea de soţie, li acorda libertatea, îl asigura că nu-i cerea s-o iubească.

Şi distrugea orice femeie care încerca să-l ademenească departe de ea.

Până acum fusese relativ uşor. Cele mai multe dintre femeile care încercaseră s-o facă erau simple căutătoare de aur, dornice de banii şi de puterea lui. Jordan era prea sensibil pentru a se lăsa înşelat de ele. În câteva ocazii, trebuise să intervină ea ca să-l scape de ele. Jordan nu părea să observe.

O singură dată primejdia fusese mult mai serioasă. Fata fusese o mică directoare din lumea reclamei, din Long Island, aparent o oarecare, ce nu părea să fie în stare să atragă interesul unui bărbat atât de important ca Jordan. Dar rapoartele detectivilor Barbarei, combinau cu propria sa supraveghere a lui Jordan la momentul respectiv, nu lăsaseră nicio îndoială că el era îndrăgostit.

Barbara recursese la toate stratagemele pentru a găsi o cale de a-l despărţii pentru totdeauna pe Jordan, de fată. Îi trebuiseră două luni o adevărată tortură pentru Barbara. Nu dormise nici măcar o noapte în perioada aceea. Fusese atât de stoarsă de bătălia aceea, încât îi trebuise o săptămână de stat la pat pentru a-şi reveni, după victoria finală.

Dar câştigase. Era cel mai important lucru.

Din ziua aceea, Jordan era diferit, mai trist. Era mai retras în sine, de parcă se lupta cu o mare durere sufletească, pe care, în acelaşi timp, o preţuia.

Dar Barbara îl alinase. Şi, treptat, îşi revenise. Era din nou vesel şi energic. Dar se temea de ziua în care se va îndrăgosti din nou. Aşa că îl supraveghea îndeaproape.

Din fotografiile pe care Ie primise, Jill Fleming era foarte drăguţă. Poate chiar frumoasă, pentru Jordan. Avea ceva straniu, de cameleon. Părea alta în fiecare fotografie.

Poate că ăsta era farmecul ei, aspectul acela ambiguu.

Să fi fost oare farmecul căruia Jordan nu-i putea rezista? Aceasta era întrebarea.

Jill Fleming avea o mare protectoare în persoana Jessicăi Hightower. Poate că nu-i va fi prea uşor s-o sperie.

Dar Barbara o va face. Chiar dacă va trebui să o distrugă. Chiar dacă va trebui să se lupte cu Jessica Hightower.

La urma urmei, Barbara Considine era o femeie puternică. Şi hotărâtă.

Se făcuse ora patru când secretara Barbarei ciocăni timid la uşă.

— Da? strigă Barbara.

— Un mesager a adus acest plic, spuse secretara. Nu ştiu din partea cui este. Să-l accept?

— Îl iau eu.

Barbara luă plicul şi închise uşa în nasul secretarei.

Plicul era sigilat şi trebui să folosească un coupe-papier pentru a-l deschide. Presupunea că era de la detectivul ei. Neîndoielnic, era informaţia pe care o aştepta.

Câteva hârtii alunecară pe birou.

I se opri respiraţia. Nu era dosarul pe care-l aştopta, cel privitor la Jill Fleming. Ci un dosar privitor la ea însăşi.

Erau trei foi. Prima era o declaraţie confidenţială a medicului din Mexico City, care îi făcuse chiuretajul pe când avea şaisprezece ani. Doctorul, a cărui suspiciune fusese trezită de onorariul enorm ce-i fusese plătit, găsise şi notase grupa de sânge a fetusului mort.

Alături de raportul doctorului, era grupa de sânge înregistrată în fişa de spital a lui Victor Considine – care, evident, fusese analizat de nenumărate ori, având în vedere problemele lui de inimă.

Pe loc, Barbara văzu încotro băteau documentele. Se putea dovedi că Victor Considine era tatăl copilului avortat de ea.

Cu mâini tremurânde, întoarse foaia.

De data asta, documentaţia medicală era şi mai periculoasă. O analiză a medicaţiei urmate de Victor Considine la momentul decesului era comparată cu raportul medicului legist privind cauza morţii. Nepotrivirile erau observate şi analizate. Contribuţia patologului talentat, dar anonim, era evidentă.

Barbara păli. Inspirând adânc, dădu ultima pagină.

„Analiza cearceafului pe care a dormit Victor Considine în noaptea decesului”. Titlul era suficient pentru ca sângele să-i îngheţe în vene. Încă o dată, observaţiile erau detaliate şi absolut convingătoare.

O notă bătută la maşină era alăturată celor trei rapoarte.

„Stimată doamnă Lazarus,

V-aţi ucis tatăl ta 15 martie 1972. L-aţi ucis nedându-i medicamentul necesar timp de cei puţin patruzeci şi opt de ore înainte de moartea sa şi înlocuindu-l, în noaptea decesului, cu o doză masivă de adrenalină, care i-a cauzat moartea în urma unui atac de cord survenit în timp ce făcea dragoste cu dumneavoastră.

Cauza morţii tatălui dumneavoastră poate fi dovedită prin exhumarea rămăşiţelor lui. Faptul că a avut relaţii sexuale cu dumneavoastră în noaptea decesului sau poate fi dovedit prin analiza scurgerilor găsite pe cearceaful lui.

Relaţiile dumneavoastră sexuale cu tatăl dumneavoastră nu au fost un secret, doamnă Lazarus. Precauţiile lui n-au fost atât de eficace pe cât credea el. Suntem gata să-i convocam pe cei care ştiau ce se petrecea. De asemenea, suntem gata să dăm publicităţii

analiza detaliată a tipului de sânge al fetusului pe care l-aţi avortat la 3 septembrie 1959, în Mexico City, când aveaţi şaisprezece ani. Rezultatele nu vă vor folosi nici dumneavoastră, nici memoriei lui Victor Considine.

Motivele pentru care l-aţi ucis pe tatăl dumneavoastră pot fi uşor prezentate în instanţă. Cum Jordan Lazarus vă ceruse ajutorul pentru a lupta împotriva preluării companiei sale de către tatăl dumneavoastră şi pentru că eraţi îndrăgostită de Jordan Lazarus, viitorul dumneavoastră soţ, l-aţi ucis pe tatăl dumneavoastră şi i-aţi oferit lui Lazarus controlul corporaţiei acestuia, ca şi beneficiile aduse de patrimoniul corporaţiei dumneavoastră. Astfel, câştigând un soţ, aţi îngropat dovada incestului pe care l-aţi trăit o viaţă.

Nu ne forţaţi să dezvăluim toate aceste fapte în faţa unui tribunal, doamnă Lazarus. Ele vor fi cu siguranţă distrugătoare pentru dumneavoastră. În loc de aceasta, urmaţi-ne instrucţiunile întocmai. Veţi evita o lungă perioadă de închisoare.

Barbara închise ochii. Mâinile îngheţate îi rămaseră pe hârtii. Îşi dădea seama că cineva făcuse multe eforturi pentru a-i descoperi acel punct nevralgic al vieţii sale. Cineva inteligent şi hotărât, cineva care cunoştea deja şi înţelegea viaţa întortocheată care făcuse din Barbara ceea ce era.

Barbara încercă să se gândească. Avea vreo armă împotriva celor ascunşi în spatele acestui plic? Putea să lupte cu ei?

Dar nici măcar instinctul sălbatic de luptător al Barbarei, moştenit de la tatăl ei, nu o putea ajuta acum. Îşi dădu seama că duşmanul din spatele acestor dovezi blestemate îi descoperise călcâiul lui Achile. Şi că duşmanul poseda armele care puteau fi folosite împotriva sa în public, în faţa unei curţi cu juri.

Situaţia era fără speranţă. Căci, chiar dacă încerca să

lupte având o armată de avocaţi la dispoziţie, chiar dacă supravieţuia scandalului care ar fi urmat, cu siguranţă, Jordan va afla adevărul despre ea. Despre relaţia ei cu Victor Considine, despre trecutul ei sordid şi despre căsătoria cu el.

Şi, ştiind toate astea, Jordan nu va mai avea aceleaşi sentimente faţă de ea. Respectul, tandreţea şi mila care îl legaseră de ea în aceşti scurţi şi preţioşi ani, se vor risipi.

Barbara privi în josul paginii unde stătea scris ce anume dorea şantajistul de la ea. La început o surprinse, pentru că era atât de simplu, un sacrificiu atât de mic, comparativ cu enormitatea vinei sale.

Apoi, cu tristeţe, îşi dădu seama că şantajistul i-o luase cu mult înainte.

Se terminase.

Barbara stătea încă la biroul ei, cu ochii închişi, când secretara sună din nou.

— Ce este? întrebă Barbara, prin interfon.

— Un alt plic pentru dumneavoastră, răspunse secretara.

Barbara îşi aminti de raportul detectivului pe care îl aştepta.

— Adu-mi-l.

Secretara aduse plicul gălbui, văzu privirea din ochi ei şi ieşi repede din birou.

Barbara deschise plicui cu mişcări încete. înăuntru se afla doar o singură fila, cu antetul agenţiei de detectivi.

Stimată doamnă Lazarus,

Până la această dată nu avem nicio dovadă a unei legături intime între domnul Lazarus şi domnişoara Fleming. Contactele lor de natură socială se limitează la câteva prânzuri şi o după-amiază pe iaht. Domnişoara Fleming este o apropiată a Jessicăi Hightower. Suspectăm

puternic o legătură de natură lesbiană între cele două femei şi vom încerca s-o dovedim cu probe, dacă este nevoie. Concluzia noastră este că, în prezent, nu există motive pentru a bănui o legătură intimă între soţul dumneavoastră şi domnişoara Fleming."

Raportul era semnat, *„Anspach & Cates Investigations. Calvin Weathers, detectiv."*

43

Johnsonville, Long Island

Leslie visa.

Era singură într-un loc întunecos. Venise aici cu tatăl ei, dar se rătăcise. îl striga mereu: *„Tăticule! Tăticule!"* dar el nu-i răspundea.

Ciudat, totuşi, îl vedea în faţa ei. Întunericul nu părea să-l ascundă. Era sigură că şi el o vedea. Dar nu-i răspundea. O privea fix, ascultând cum îl striga, în tăcere, de parcă o auzea dar nu putea sau nu voia să-i răspundă. Îi întinse mâna, dar el nu i-o luă.

Simţi cum se scufundă în pământ, ca în nisipurile mişcătoare. Acum, tatăl ei se afla deasupra ei, privind în jos indiferent, fără să facă vreun gest s-o salveze. Îl strigă, dar el dispăru, un chip trist şi slăbit.

— Tăticule! strigă ea. Tăticule! Aproape că nu se mai vedea. Se depărta lent, în timp ce pământul o înghiţea.

„Tăticule! Tăticule! Tăticule!..."

Leslie se trezi tresărind. Sunetul propriilor sale gemete îi persista în urechi. Era scăldată într-o transpiraţie rece. Visul încă o mai ţinea în mrejele lui, copleşind-o cu un sentiment insuportabil de abandon.

Zăcu aşa un timp, privind în tavan, înspăimântată ca un copii. Apoi începu să-şi dea seama unde se afla.

Zâmbi, începând să iasă din mrejele visului. Era ea însăşi. Lumea era încă lumea ei. Şi nu era singură.

Abia acum îşi dădu seama de ce se trezise. O trăgea ceva de mână. Se întoarse pe o parte. Ross era acolo, privind-o neajutorat, dar îngrijorat.

Încerca să-i spună ceva. Îşi dădu seama ce efort făcea.

— Mm – vis urât? reuşi să articuleze, în cele din urmă.

Îl îmbrăţişă şi-l sărută.

— Da, şopti ea. Am avut un vis urât. Dar a trecut, acum

Un moment, se cuibări lângă el, simtindu-i căldura trupului, în timp ce o atingea uşor cu o mână nesigură, îl bătu uşor pe spate şi-l sărută pe obraz.

— Acum e bine, şopti ea. Ai dormit?

El dădu din cap şi reuşi să zâmbească ca un copil.

— Mm – mm ca… buşteanul, spuse.

Îi duse mâinile la buze cu degete inerte şi i le sărută, îi citi în priviri că voia să-i spună ceva, o vorbă de alint. Dar cuvintele nu-l ajutau. Astfel că-i transmise din ochi dragostea lui. Era o nouă formă de comunicare între ei, necesară de la atacul cerebral.

Leslie îi răspunse printr-un zâmbet. Apoi simţi mirosul familiar şi-şi dădu seama că se udase în timpul nopţii.

— Vin imediat, spuse.

Se duse după şervete pentru a-l şterge. Dădu la o parte cuvertura de plastic. Nu făcuse pe el în timpul nopţii. Îi simţi uşurarea. Suporta umilinţa de a-şi uda pantalonii, dar nu de a face pe el ca un bebeluş neajutorat.

— Vrei să mergi acum? întrebă ea.

O privi stânjenit. Buzele, încă atârnând un pic pe dreapta, se mişcară spasmodic, în timp ce-şi căuta cuvintele.

— Aşa cred, spuse el.

Îl ajută să se ridice din pat şi să se ducă la baie. Era nesigur pe picioare şi trebui să se sprijine pe braţul ei, dar ajunse acolo prin propriile puteri. Acesta era succesul pe care reuşise să-l atingă după mult efort, terapie şi prin propriul curaj. Acum făcea multe de unui singur. Încet, dar le făcea.

Când Leslie îl lăsă la uşa băii, îi zâmbi iar. Dar îi citi în priviri durerea adâncă şi îngrijorarea, prezente încă din prima zi care a urmat atacului. Nu-l părăseau niciodată. Îşi spuse că abia în ziua în care îşi va reveni complet, expresia îndurerată din priviri îi va dispărea.

Îl lăsă în baie şi puse de cafea. Începu să pregătească micul dejun şi reveni în dormitor ca să-l ajute la îmbrăcat, când ieşea din baie.

Stabiliseră o rutină complicată, care avea deja şase luni de practică. Ross făcea tot ce era în stare – luându-şi hainele din sertare şi şifonier, punându-şi cămaşa, aşezându-se pentru a-şi trage chiloţii – iar Leslie intervenea numai când el nu putea duce mişcarea până la capăt. Îi trase chiloţii când el se ridică în picioare, îl ajută să-şi pună pantalonii şi să-şi încheie nasturii la cămaşă. Fermoarul şi-l trăgea singur acum. Nu mai era nevoie să-i deschidă uşile. Evident, trebuia să şofeze ea, dar aici nu era nimic de făcut.

Ross purta papuci de casă sau pantofi moi, când ieşeau, aşa că nu trebuia să mai aibă de-a face cu şireturile.

Leslie merse alături de el, când se îndreptă încet spre bucătărie, îl urmări cum îşi trage un scaun să se aşeze şi-l lăsă să răsfoiască ziarul, lucru pe care-l făcea cu greu, dar care îi reuşea.

Îi turnă cafeaua, urmărindu-l cu coada ochiului cum îşi adaugă frişca şi zahăr cu o mână nesigură, amestecând cu grijă. În timp ce ouăle fierbeau, reveni la masă şi recunoscu încruntarea sprâncenelor. El îi arătă un cuvânt

din ziar.

Îl atinse pe umeri, când se aplecă asupra lui. Privi cuvântul.

— Lovindu-se unul de celălalt, spuse ea.

Îl urmări cum se încruntă. Apoi, ochii i se luminară.

— Confruntare, spuse el.

— Exact, îi zâmbi ea.

— Mmm – mmnn – ştiam eu.

Leslie îi oferise mai degrabă o lămurire decât cuvântul de care se împiedicase el. Era un joc elaborat în înţelegere cu doctorul lui Ross. Îi întreţinea mintea activă, provocându-l să gândească, în loc să-l scoată din încurcătură.

Strategia funcţiona. Mintea lui Ross era la fel de vioaie ca întotdeauna, în ciuda răului cauzat facultăţilor sale mintale. La fel şi umorul său. Aproape că niciodată nu cerea ajutor sau îl accepta glumind pe seama infirmităţii sale, pentru a o ajuta pe Leslie sa se simtă în largul ei.

Leslie ajunsese să-l iubească şi să-l respecte pe Ross mai mult ca niciodată în acest timp de încercare dureroasă şi dificilă. Ross, cel cu care se măritase, fusese un om obişnuit, dar iubitor, bun şi grijuliu. Cel care învinsese această încercare era un invincibil, un om extraordinar.

La început, imediat după atacul cerebral, în ochii lui se citea numai durere, nedumerire, furie. Dar îşi revenise repede şi se dedicase cu entuziasm străduaniei de a se reabilita cât de repede posibil. Muncea din greu, aşa cum îi cerea terapeutul, chiar mai mult. Adesea o surprinsese pe Leslie, dar şi pe el însuşi, făcând, spunând sau înţelegând lucruri care, cu câteva zile înainte, păreau imposibile.

Datorită inteligenţei sale, combinate cu mândria şi creativitatea sa, Ross era în stare să exprime din ochi nenumărate stări emoţionale, chiar atunci când cuvintele nu-l ajutau sau activitatea pe care voia s-o ducă la bun

sfârşit îi depăşea posibilităţiie. Frustrarea îi era recompensată de umorul său curajos şi de tandreţea ce-i topea inima lui Leslie. Atinsese o anume demnitate în starea sa de dependenţă care o făcu să-l iubească mai mult şi să rămână cu adevărat indiferentă la micile neplăceri cauzate de starea lui.

Sigur, nu-l putea convinge pe Ross de asta. Îi era ruşine de propria lui slăbiciune. Crescut după vechi percepte, era foarte sensibil la virilitatea sa. Neajutorarea îl exaspera. Se căsătorise cu Leslie pentru a avea grijă de ea, pentru a o proteja.

În loc de asta, părea să fi devenit el însuşi un copil de care ea trebuia să aibă grijă. Îl ducea cu maşina în oraş, la spital, şi-l lăsa ia uşa Centrului de terapie unde îl aştepta terapeuta, o fată prietenoasă, pe nume Bette,

Până de curând, Ross insistase să parcurgă singur porţiunea de la parcare, dar cum vremea se răcise hotărâse că, era mai bine să fie lăsat la uşă, decât s-o facă pe Leslie să meargă pe lângă el, un mers care era o agonie pentru amândoi.

Leslie îl sărută, la despărţire.

— Distracţie plăcută, îi ură ea uşor ironic.

— Mmm, ştii să loveşti în om, spuse el, făcând aluzie la chinul zilnic îndurat la terapie.

— Vin la trei, spuse Leslie.

Îl urmări cum închide singur uşa şi intră alături de Bette. Pentru o clipă, văzu ce făcuse din ei acel atac cerebral. Arăta ca un bătrân târşâind picioarele alături de tânăra viguroasă, o fată de douăzeci de ani. Leslie alungă iute imaginea din minte şi o înlocui cu imaginea familiară a lui Ross, un bărbat puternic, activ, care era bolnav acum.

Cu imaginea aceea în minte, ieşi din parcare, îndreptându-se spre *Wheeler Advertising.* O aştepta o zi grea.

În mod ironic in aceste şase luni epuizante nu

avusese timp să se gândească la sine, găsise energia pentru a se gândi la agenţie şi a îmbunătăţi activitatea. Iniţiase noi strategii pentru clienţii existenţi şi căi de a atrage noi clienţi. Redecorase biroul, angajase doi asistenţi şi dăduse o serie de anunţuri în ziarul local.

Mintea îi era suprasolicitată, plină de gânduri şi idei creatoare. Involuntar, devenise expertă în afazie expresivă, afazie receptivă, apraxie verbală, disartrie şi toate detaliile simptomului de atac cerebral. Dar nu-şi cumpărase nici măcar o bluză sau o pereche de pantofi de la atacul lui Ross. Avea mare nevoie de lenjerie, de farduri, chiar şi de ciorapi. Era însă prea preocupată să-l ajute pe Ross să se refacă pentru a se mai gândi şi la propria ei înfăţişare.

Mulţumită eforturilor lui Leslie, agenţia mergea mai bine ca oricând. Încercă să-i ascundă acest fapt lui Ross, sau măcar să-i mai scadă din importanţă, pentru că nu dorea ca ei să se simtă dat deoparte. Dar era prea inteligent pentru a nu observa schimbările în timpul vizitelor sale la birou. Dacă simţea gelozie, nu o arăta. în loc de asta, o copleşi pe Leslie cu complimente şi cuvinte de mândrie.

Lui Leslie însă îi făcea plăcere să muncească. Cu toate acestea, dubla datorie – nenumăratele responsabilităţi la birou şi povara enormă care era convalescenţa lui Ross – o epuizau emoţional şi mental, astfel că la sfârşitul unei zile era complet stoarsă. Slăbise aproape opt kilograme în ultimele şase luni şi cele mai multe rochii îi erau largi. Nu avea mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme, îi era frig chiar şi în serile calde şi purta pulovere în casă, pe când, cu un an în urmă, o bluză era de ajuns.

Poate că datorită acestei stări de tensiune constantă i se întâmpla să mai uite. Exact ca acum, de exemplu, când, oprind maşina în faţa agenţiei, şi dădu seama că îşi uitase servieta acasă. Fusese prea preocupată să-l urce pe Ross în maşină pentru a se mai gândi la ea.

Schimbă în marşarier, ieşi din parcare în diagonală şi porni în grabă spre casă. Era aproape zece treizeci. Va rămâne în urmă cu toate lucrările zilei.

Lăsă maşina pe alee şi intră grăbită în bucătărie. Servieta era pe masă –, unde o uitase mai devreme. Apucând-o, îşi surprinse chipul în oglinda din bucătărie. Era palidă ca o fantomă, iar părul îi era ciufulit.

Oftând, urcă în baie şi-şi perie părul. Trebuia să se tundă. Aplică puţină culoare pe obraji, stinse lumina în baie şi coborî.

Ajunsese în hol şi se îndrepta spre bucătărie, când auzi soneria la uşă.

Leslie aproape că tresări. La ora asta nu era mai niciodată acasă.

Ezitând, se apropie de uşă. O întredeschise ca să vadă cine era.

Făcu ochii mari.

În prag, arătând la fel de bine ca atunci când îl cunoscuse, se afla Tony Dorrance.

44

Tony părea tot atât de surprins ca şi Leslie. De fapt, arăta de parcă văzuse o fantomă.

— Doamna… doamna Wheeler? întrebă el cu voce schimbată.

Tăcere. Leslie făcuse ochii mari.

— Leslie? întrebă el.

Nu-i venea să creadă, în clipa aceea, îşi dădu seama că nu venise s-o caute pe ea, ci fusese adus de o bizară întâmplare.

— Tony, spuse ea, făcând un efort pentru a-şi recăpăta siguranţa.

— Eu… o, Doamne, e incredibil, spuse el.

Avu prezenţa de spirit să nu-l invite înăuntru. Rămase pe loc, ţinând uşa pe jumătate închisă. Dar era zguduită de vederea lui. Pe de o parte era o poveste veche, o relicvă din tinereţea ei nechibzuită, un bărbat cu care n-ar fi trebuit să se încurce. El era cea mai mare greşeaiă a ei, amărăciunea ei cea mai mare.

Pe de altă parte, el era tatăl copilului ei. Ca atare, reprezenta ceva extraordinar de real. Şi privindu-l cum arăta, neatins de timp, cu ochii lui frumoşi, negri, se cutremură până în adâncul sufletului.

— Ce te aduce aici? reuşi să spună.

— Lucrez la *Benefit Life Insurance.* Sunt agentul lor. Aveţi o poliţă de asigurare la noi. Am fost trimis aici să văd dacă nu v-ar interesa alte forme de asigurare.

În timp ce îi explica, roşi. Leslie nu era în stare să observe asta. Era atât de preocupată de propriile gânduri, încât nu băgă de seamă că Tony era prea jenat să recunoască că era un biet comis-voiajor. Văzând casa ei confortabilă, făcea comparaţie între viaţa ei şi a lui şi-i era ruşine. Viaţa lui se degradase prea mult de când o cunoscuse pe Leslie.

Îl privea cu un amestec de iritare şi de surpriză.

— *Benefit Life?* întrebă ea.

— Da, repetă el oarecum spăşit.

Leslie dădu din cap cam zăpăcită.

— Am primit deja beneficiile de la voi, spuse ea. Dată fiind situaţia, cred că ultimul lucru din lume pe care l-ar vrea *Benefit Life* ar fi să ne vândă nouă alte forme de asigurare.

— Aş putea explica asta. Eu… pot intra pentru o clipă? întrebă el.

În acel moment, în sfârşit, Leslie îi înţelese stânjeneala. Acest interogatoriu, cu el ca agent de asigurări stând în pragul uşii ei, erau umilitor pentru el.

— Sigur, spuse. Dar tocmai plecam la serviciu. Numai

pentru o clipă, deci.

Îi dădu drumul înăuntru. El privi în camera de zi. Erau fotografii cu fiicele lui Ross, cu Leslie alături de Ross. Tot acolo se afla şi scaunul ortopedic al lui Ross şi cadrul pe care îi mai folosea uneori pentru a se deplasa.

— Cum o duce soţul tău? întrebă el.

Leslie îl privi.

— Bine, răspunse ea cam stânjenită.

Tony zâmbi. Părea să-şi fi recăpătat aplombul. Pe chipul lui frumos apăru politeţea caracteristică agentului de asigurări.

— Dă-mi voie să-ţi explic de ce mă aflu aici, spuse el. Avem o ofertă specială pentru clienţii noştri cu probleme majore de sănătate. Un fel de premiu. Oferim asigurare pe viaţă cu risc mare la un preţ mic, special, numai pe o scurtă perioadă. M-au trimis aici numai pentru că soţul tău a avut un atac. Este o ofertă excelentă.

Chipul i se întunecă atunci când o privi în ochi.

— Îmi pare rău pentru soţul tău, spuse.

Leslie rămase privindu-l. Nu-i venea să creadă că, după tot trecutul care o unea cu acest om, ei stăteau acolo vorbind despre ceva atât de absurd ca asigurarea. Soarta capricioasă se jucase cu amândoi, aducându-i faţă în faţă. În mod nebunesc, atacul cerebral al lui Ross făcuse ca drumul lui Tony să se întâlnească din nou cu al ei.

— Mulţumesc, răspunse ea. Drăguţ din partea ta.

— Şi îmi pare rău că a trebuit să ne reîntâlnim în astfel de împrejurări, adăugă el.

O privea atent. Ea se întrebă ce anume vedea el la ea. Ştia că era mai slabă şi că tragedia îşi lăsase amprenta pe chipul ei, ca şi pe cel al lui Ross. Vedea asta în oglindă, în fiecare dimineaţă.

Deodată, se simţi şocată de aceste gânduri narcisiste. Ultimul lucru de pe lume care să o intereseze era să arate bine pentru Tony Dorrance. Tony nu mai exista pentru ea.

— Acum trebuie să plec la servâcu, spuse ea. De ce nu ne trimiteţi oferta prin poştă? O s-o discut cu soţul meu şi mai vedem.

În tonul ei era o urmă involuntară de condescendenţă, refuzul unui client nerăbdător şi nu prea dornic de a cumpăra.

— Sigur, spuse el. Îmi pare rău că te-am deranjat. Dar ochii lui nu exprimau scuze. Părea s-o cântărească. Pupilele îi scânteiau cu o flacără stranie.

Leslie merse înaintea lui până la uşă şi i-o deschise.

— Deci, spuse ea fără căldură, la revedere.

El îi întinse mâna. La atingerea lui, îşi dădu seama ca era acelaşi Tony. Roşi.

— E de-a dreptul absurd, nu-i aşa? zâmbi el, pe un ton camaraderesc. Să ne întâlnim aşa.

Îi zâmbi slab. Taxă cuvintele lui drept insolenţă.

— Nu credeam să te mai văd, spuse el.

Ea nu scoase un cuvânt.

— Bine, zise el, întorcându-se pe călcâie, cu o ciudată nonşalanţă, o să-ţi trimit hârtiile imediat. Este o ofertă bună. Sunt sigur că îi va conveni soţului tău.

Se gândi că ultimele lui cuvinte erau o provocare şi nu zâmbi.

Dădu să plece. Apoi se opri. Ştia ce-i trecea lui prin minte.

Se întoarse spre ea, cu o expresie îndurerată pe chip.

— Ascultă, spuse el. Ştiu că nu e nici momentul, nici locul, dar ce s-a petrecut între noi, Leslie…

Stânjeneala lui era evidentă. Dar lui Leslie i se păru că vede şi o sclipire de triumf în ea. Era conştient de ceea ce însemnase el cândva în viaţa ei.

— Ai dreptate, spuse ea. Aparţine trecutului, Tony. Nu-i nevoie să-ţi faci gânduri despre asta.

Tonul ei era ferm şi dispreţuitor.

Încă oscilând între rolul profesiei de agent politicos şi gândurile intime care îl legau de ea, ridică din umeri şi se îndreptă spre stradă, unde îşi parcase maşina. Văzu o urmă a vechii lui înfumurări în modul în care îşi aruncă servieta pe banchetă şi trânti portiera.

Îl privi cum se îndepărtează. Rămase în casă până când dispăru. Apoi încuie cu grijă şi urcă în maşină. Abia când atinse schimbătorul de viteze, îşi dădu seama că mâinile îi tremurau.

Cu un oftat de furie pe ea însăşi, schimbă în marşarier. Dar oftatul se transformă în suspin. Şi când se privi în oglindă, spre surpriza ei, văzu lacrimile care îi curgeau pe obraji.

În aceeaşi după-amiază, Leslie îl luă pe Ross de la spital, cum îi promisese, şi-l duse la birou, în vizită. El stătu de vorbă cu personalul, văzu ce lucrări se executau – un exerciţiu de formă, cum ştiau cu toţii – iar apoi Leslie îl duse acasă. Au luat cina în linişte, în timpul căreia ea şi-a dat toată silinţa să-şi ascundă emoţiile. Dar Ross, mereu atent la starea ei de spirit, văzu că era tulburată.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? întrebă el.

Îi citi îngrijorarea în priviri. Era permanent preocupat că povara bolii lui apăsa asupra ei, o măcina, storcând-o de puteri.

— Nimic important, spuse ea, luându-l de mână.

El o strânse de mână. Abandonă subiectul. Atacul cerebral nu-i ştirbise lui Ross Wheeler tactul şi respectul faţă de ea.

După-masă, îi spuse:

— Hai cu mine.

O duse în dormitor, o lăsă să-l ajute să se întindă şi-şi deschise braţele. Ea se întinse alături iar el o înconjură cu braţele.

— Copila mea, murmură el.

Leslie simţi cum o podidesc lacrimile, în timp ce o strângea lângă el. Îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Te-am chinuit grozav, vorbi Ross..

Ea clătină din cap.

— Nu, Ross. Boala ne chinuie grozav pe amândoi.

— Copila mea, repetă el.

O mângâie blând. Abia acum, fără să ştie de ce, dădu drumul lacrimilor. Trupul i se zguduia de suspine. Ross o ţinea aproape de el, cu tandreţe,

— Ştiu, spuse el.

Ea dădu din cap şi răspunse îmbrăţişării lui, El nu putea şti ce se petrecea în sufletul ei. Credea că era din cauza stresului acumulat în cele şase luni de luptă cu boala lui teribilă. Nu putea şti că o vizită din trecuta ei via{ă, îi zguduise existenţa şi o făcuse să-şi dea seama unde ajunsese şi cât de multe îndurase.

Nu, Ross nu putea şti în acel moment la ce se gândea, ce luptă ducea pentru ea însăşi şi pentru e!.

Dar nu părea să conteze, îmbrăţişarea lui nu era mai puţin tandră, dragostea lui nu era mai puţin completă. Şi, în mod straniu, înţelegerea lui nu era mai puţin binefăcătoare, chiar dacă el nu reuşea să ştie ce ascundea inima ei.

45

Într-o cameră ieftină de motel, în apropiere de Great Neck, Long Island, Tony Dorrance se agita ca un animal în cuşcă.

Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Leslie! Leslie, după atâta amar de vreme!

Simţea în trup o energie supranaturală, care-l obliga să se agite în jurul încăperii. Era un sentiment aproape dureros de exaltare, care-l adusese în pragul anxietăţii.

Niciodată nu fusese mai frumoasă, se gândea el. Într-

adevăr, niciodată nu fusese mai frumoasă ca în ziua în care o văzuse în casa ei din Johnsonville.

În prima clipă, când ea stătea în prag încă nerecunoscându-l, după cum nici el nu o recunoscuse, fusese copleşit. Chiar dacă nu era Leslie, Leslie „a lui”, tot s-ar fi îndrăgostit de ea pe loc.

Sau aşa i se părea lui Tony.

O revăzuse. Şi trebuie să fi fost soarta cea care îi reunise după tot acest timp. Nu exista altă explicaţie.

Întâlnirea cu Leslie părea să-l fi trezit pe Tony dintr-un somn lung. Vederea ei îl forţă să se confrunte cu vidul întregii sale vieţi. Şi cu cauza acestui vid. Nu era un simplu accident sau ghinion că decăzuse atât de jos în aceşti ultimi şase ani, atât în viaţa profesională cât şi în cea personală. Se întâmplase aşa pentru că o pierduse pe Leslie.

În acel prim moment, văzându-i chipul frumos şi atât de serios, îşi dăduse seama la ce renunţase atunci când o părăsise. Fusese atât de deosebită, atât de extraordinară chiar şi atunci, dar el, Tony, fusese prea tânăr, prea imatur pentru a-şi da seama ce piatră preţioasă era ea.

Acum, magia lui Lesiie revenise – dar preschimbată în ceva de nedescris de anii care îi transformaseră chipul. Avea demnitate acum, născută din experienţă, responsabilitate şi nefericire. O maturitate, o stare care lui îi tăia respiraţia.

Abia acum îşi dădu Tony seama că o iubea, că o iubise tot timpul. Înţelese de ce îl plictiseau celelalte femei până într-atât încât, alături de ele, păşise adesea pe un tărâm periculos, spre propria sa pierire.

Totul era din cauza lui Leslie, iar el o ştiuse doar în sufletul său, nu şi în mintea sa. Fiindu-i necredincios lui Leslie – ce crimă îngrozitoare părea asta acum! – îi fusese necredincios propriului său destin.

Acum, Tony îşi aminti ceva pe care îi convenise să-l

dea uitării în toţi aceşti ani – faptul că o deflorase pe Leslie înainte de a o părăsi. Amintirea fu însoţită de un val de vină. Dar o emoţie la fel de intensă îi spuse lui Tony că el fusese primul iubit al lui Leslie pentru un anume motiv. Soarta dorise ca el s-o iubească, să fie bărbatul ei, chiar de la început. Altfel de ce i-ar fi dăruit tocmai lui comoara pe care o refuzase multor altora înainte să apară el?

Dar o altă emoţie, nu mai puţin puternică, îl cuprinse. Frustrarea. Provocată nu numai de propria lui prostie de a o fi lăsat nebuneşte să-i scape printre degete, ci şi de faptul că ea îşi continuase viaţa, că se măritase, că îl uitase – sau că încercase s-o facă.

Rememora privirea din ochii ei, o privire indiferentă amestecată cu neplăcere la amintirea a ceea ce reprezenta el. Era, de fapt, amintirea de a fi fost sedusă şi abandonată.

Îşi dădea seama că era preocupată de viaţa ei prezentă şi avea prea puţin timp sau energie pentru a se mai gândi la el. Iar puţinul de atenţie pe care i-l acordase era mânjit de dispreţ.

El decăzuse prea mult. Azi nu mai era nici în postura de a se mai apropia de Leslie, darămite să-i ceară să se întâlnească cu el. Timpul schimbase totul. Era o femeie măritată cu un bărbat bolnav de care trebuia să aibă grijă. Şi pe Tony îl privea cu dispreţ şi indiferenţă.

Tony se gândi la tulburarea evidentă pe care i-o produsese prezenţa lui când îi permisese să intre. Expresia chipului ei în timp ce-l asculta vorbind despre poliţa de asigurare fusese elocventă. Era o privire şocată, de uimire – şi de altceva.

Tulburarea din ochii ei trădase efectul prezenţei lui în inima ei şi asupra simţurilor sale.

Da! se gândi Tony. Asta era! Chiar şi după atâţia ani, nu se vindecase de el. Acesta fusese mesajul secret din ochii ei, în ciuda străduinţei ei de a se arăta rece.

Era sigur de asta.

Tony îşi iuţi paşii prin încăpere, vorbind de unul singur, din cauza tulburării.

Dacă Leslie încă îl mai iubea – aşa cum îi spuneau faptele sau propria mândrie – asta însemna numai că soarta îl trimisese acolo cu un scop. Era la fel de nefericită fără el, cum fusese el fără ea. Fusese un păcat faptul că se despărţiseră. Erau amândoi nefericiţi. Soarta îi reunise pentru a şterge păcatul.

Pe de altă parte, nici măcar mândria nu-l putea orbi în faţa adevărului pe care el făcea efortul de a-l nega. O părăsise pe Leslie cu ani în urmă. Iar acum ea avea o viaţă a ei. Un soţ.

Da, acestea erau obstacole. Obstacole serioase. Nu va fi uşor s-o facă să mai stea de vorbă cu el, s-o facă să-l cunoască din nou.

Dar nu săvârşise soarta un miracol aducându-i din nou pe unul în faţa celuilalt? Nu împletise soarta firul vieţii lui cu al ei pentru a face posibilă această întâlnire? Nu era oare un miracol?

La urma urmei, astăzi nu dăduse peste o simplă femeie. Era propria lui inimă. Salvarea lui.

Cu acest gând, Tony îşi bău paharul de whisky. Se decise să plece în căutarea unei femei. Furtuna simţurilor lui nu putea fi alinată decât de o relaţie sexuală cu o femeie pasionată, o femeie a cărei dorinţă va fi dezlănţuită de el, de puterea lui de seducţie.

Dar privindu-se în oglindă, se răzgândi. În seara asta n-avea nevoie de femei ieftine, de prin baruri. Se terminase. O înşelase pe Leslie, se înşelase pe el însuşi Femeia pe care soarta i-o scosese în cale era prea importantă pentru a o pângări cu relaţia sexuală vulgară dintr-o cameră de hotel. Joaca cu femeile care nu însemnau nimic pentru el nu-şi mai avea rostul. Zilele acelea dispăruseră.

Cu aceste gânduri, Tony îşi aruncă hainele de pe el, făcu un duş fierbinte, purificator, şi se duse la culcare.

În dimineaţa următoare, când Leslie îl duse pe Ross la spital îşi apoi şi continuă drumul spre serviciu, făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a da uitării întâlnirea cu Tony Dorrance. Vederea lui Tony la uşa ei, în postura patetică, dar nu neaşteptată, a unui agent de asigurări, adăugase o notă dureroasă existenţei sale deja complicate, îi amintise de lucrurile teribile din trecut, lucruri prea intime pentru a fi uitate, dar la care îi era pur şi simplu imposibil să se gândească atunci. Chipul lui Tony era ca un tablou dintr-o comedie de umor negru, aruncat peste viaţa ei intimă într-o manieră revoltătoare.

Din momentul în care închisese uşa după el, se hotărâse să nu se mai gândească deloc la el. Nu merita. Poziţia lui joasă pe scara socială, combinată cu expresia superficială şi insolentă din ochii lui erau mai mult decât convingătoare.

Tony plecase din viaţa ei,

Nu-i trecu prin minte că tocmai în timp ce gândea astfel, Tony se afla în spatele ei, urmărind-o.

46

New York

Totul se petrecu conform planului.

Jordan Lazarus şi Barbara divorţară, după o serie de scurte convorbiri în care se spuseră prea puţine adevăruri. Aranjamentul lor servise scopului pentru care fusese încheiat, insista Barbara, aşa că era timpul să meargă înainte. Jordan fu de acord, nu fără a simţi milă pentru soţia lui şi un sentiment puternic de vinovăţie pentru gândurile sale ascunse.

La două luni după divorţ, Jordan se căsători cu Jill

Fleming.. Nunta a fost comentată de presa mondenă nu numai în America, ci în toată lumea. De fapt, Jordan era cel mai bogat om din America, pentru el bătea inima a milioane de femei şi era eroul altor milioane de bărbaţi. Era întruchiparea omului care se ridicase prin propriile puteri. Arhitectul celui mai revoluţionar plan care fusese elaborat vreodată pentru asanarea oraşelor Americii.

Jordan Lazarus era omul viitorului, iar Jill Fleming devenise soţia lui, după o poveste romantică, dar furtunoasă de dragoste.

Lucrurile nu puteau merge mai lin nici dacă ar fi fost aranjate de sorţi. Toate piesele jocului erau la locul lor.

Totul ar fi părut prea perfect, chiar inevitabil, dacă nu ar fi avut loc un eveniment neprevăzut – de fapt, un accident – care adăugă lucrurilor o aură sinistră. Cel puţin în mintea lui Jill Fleming,

Se întâmplă în luna de miere.

Şi-au petrecut cele două săptămâni pe o insuliţă frumoasă din Marea Egee, unde Jordan avea o casă care dădea spre port. Au făcut dragoste în fiecare zi şi noapte. S-au plimbat, au privit apusul de soare. Trăiau într-o mulţumire fără cuvinte şi într-o satisfacţie completă a simţurilor.

Jill avea sentimentul pisicii care devorase canarul. Dăduse cea mai mare lovitură a vieţii ei. Îl despărţise pe unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici bărbaţi de o soţie hotărâtă şi posesivă.

În timpul acelor prime zile în Grecia, Jill se simţea minunat, înviorată, Mai mult, trăia experienţa unei seninătăţi pe care n-o avusese niciodată.

Şi totul, îşi dădu ea seama, se întâmplă datorită lui Jordan. Exista ceva relaxat şi mângâietor în atenţiile lui, ca proaspăt soţ. Părea fericit alături de ea.

Era adevărat că între ei exista o uşoară distanţă, abia perceptibilă, chiar şi atunci când o ţinea în braţe. În timp

ce admirau marea sau făceau lungi plimbări îh sat şi pe colinele înconjurătoare, erau uniţi printr-o tăcere intimă, dar Jill avea sentimentul că nu-l cunoştea. Era mai degrabă un iubit, decât un soţ. Tandreţea lui nu izvora din faptul că o cunoştea pe ea cu adevărat.

Dar distanţa îi era necesară. Ultimul lucru de pe lume pe care şi l-ar fi dorit Jill era ca el s-o cunoască aşa cum era ea cu adevărat. Masca pe care o purta era singurul mod prin care îl putea fermeca. Era unica ei legătură cu inima lui.

În timpul îndelungatei şi subtilei seducţii a lui Jordan, fusese atentă să reacţioneze cu trupul şi cu întreaga fiinţă la semnele imperceptibile care veneau de la el. Pentru Jill nu avusese importanţă că sursa dorinţei lui era invizibilă, sau că masca folosită pentru a-l ademeni era falsă. Important era să-l prindă în mreje, nu să-l cunoască. Marele ei talent consta în capacitatea de a improviza într-un scenariu ale cărui replici le primea de la un moment la altul, fără a fi avertizată în prealabil.

Şi reuşise, i-l luase pe Jordan soţiei lui. Fusese neîndurătoare, eficace şi inspirată.

Chiar dacă în noul ei mariaj lipsea o anume intimitate, Jill nu vedea de ce nu l-ar putea face fericit pe Jordan. De fapt, se gândea ea, oare nu toate femeile ascund bărbaţilor cu care se mărită câteva mici secrete, mici slăbiciuni intime sau aventuri trecute? Era ea cu adevărat atât de deosebită de oricare altă femeie atunci când lăsase la vedere chipul său cel mai frumos, ascunzându-şi defectele pentru a-l ademeni pe Jordan?

Şi apoi, el părea mulţumit, de parcă nici nu avea nevoie de mai mult de la ea decât de această aparenţă pe care i-o dăruise ea. Era ca şi cum o lungă luptă chinuitoare luase sfârşit, iar el se împăcase cu sine.

Iar relaţiile lor sexuale, atât de fierbinţi, atât de intense pentru amândoi, erau o dovadă că totul mergea bine intre ei.

La început, situaţia nu o alarmă pe Jill, o lăsă doar un pic pe gânduri.

Dar apoi se întâmplă ceva.

Într-o noapte, au făcut dragoste târziu, după o cină la miezul nopţii şi o baie în apa caldă din bazinul de lângă casă. Ocazia era mult prea romantică. Luna plină lumina marea ca un soare nocturn strălucitor.

După baie, excitaţi de lumina lunii şi de goliciunea trupurilor, au făcut dragoste pe cearceafurile mătăsoase ale patului. Jordan nu păruse niciodată mai plin de pasiune. O posedă cu mişcări prelungi, de cunoscător. Încă din ziua aceea de pomină a primei lor expediţii pe mare, Jill trăia până la orgasm fiecare moment când făcea dragoste cu Jordan. Era o plăcere pe care n-o trăise niciodată până atunci şi nici măcar nu şi-o imaginase. Acum, ajunsese să aibă nevoie de asta şi să-i fie recunoscătoare că i-o oferea.

Întinsă în braţele lui, se gândea cu satisfacţie la cucerirea ei. Acum era al ei. Era sigură că-l stăpânea. Nu-i dovedise el de nenumărate ori că era obsedat de trupul ei?

Cu aceste gânduri, Jill adormi.

Peste o oră se trezi. Privi lumina lunii care scălda încăperea. Apoi se ridică din pat să privească pe fereastră. Luna coborâse şi părea o cascadă tremurândă de lumină ce se revărsa în mare.

Jill simţea o mulţumire pe care n-o simţise niciodată. Luna părea s-o mângâie peste valurile calde ale mării şi să binecuvânteze căsătoria ei cu Jordan.

Se înapoie în pat.

Întins în aşternut, gol, el avea pe chip inocenţa care o fermecase întotdeauna. Părea la fel de nevinovat ca un copil.

Şi deodată murmură:

— Te iubesc.

Cuvintele erau neclare, spuse în somn şi înăbuşite de pernă. Dar expresia chipului fu cea care o surprinse pe Jill.

Nu era expresia fericirii sau a mulţumirii. Era o expresie de infinit dor şi durere, de parcă ceva se depărta de el şi el încerca să-l cheme înapoi.

— Te iubesc, repetă el. Cuvintele sunau a jale, ca un hohot de plâns. Apoi se întoarse pe cealaltă parte, cu spatele la Jill, şi se linişti.

Ea rămase nemişcată, ascultându-i respiraţia liniştită, încercă să adoarmă iar, dar nu reuşi.

Se gândea necontenit la suferinţa şi deznădejdea din glasul lui. Ştia că suferinţa aceea nu avea nimic de-a face cu ea, absolut nimic.

Şi făcu o comparaţie între dorinţa aceea adâncă şi expresia de satisfacţie tăcută, dar uşor impersonală, pe care o afişa în timpul zilei, alături de ea.

Jordan era un soţ bun, atent. Dar chiar şi atunci când stăteau de vorbă şi ea îi povestea lucruri noi despre sine – majoritatea erau, firește, minciuni – îşi dădea seama că el manifesta doar o curiozitate politicoasă în ceea ce o privea. Ştia că era mulţumit acum că erau căsătoriţi, dar şi că ar fi fost tot atât de mulţumit şi dacă nu-i povestea nimic despre ea.

Tot ceea ce-l interesa era că acum era a lui, că îi aparţinea şi era cu el. Avea ambalajul; nu-i păsa de conţinut.

Inteligenţa intuitivă a lui Jill, adormită până acum de un fals sentiment de victorie, începu s-o avertizeze că se scălda în ape mult mai adânci decât crezuse. Soţul ei tocmai îi murmurase: „Te iubesc” unei imagini fără chip aflată în mintea lui.

Iar Jordan Lazarus nu-i spusese niciodată lui Jill „Te iubesc”.

Începând cu noaptea aceea, Jill avu alte sentimente

faţă de Jordan.

Nu mai era atât de satisfăcută de cucerirea ei. I se părea că Jordan îi ascundea ceva esenţial despre sine, ceva pe care ea nu reuşise să pună stăpânire.

Îl poseda ca o seducătoare care îi descoperise punctul slab şi-l făcuse pradă farmecelor sale. Dar nu-i cunoştea cu adevărat. Făcând prizonieră dorinţa, îi scăpase omul.

Acest mic insucces deveni firul de nisip în jurul căruia începu să crească în Jill perla geloziei.

Simţea prezenţa unei alte femei în inima lui Jordan, nu numai din chinuitul „Te iubesc" şoptit în inocenţa somnului, dar şi în mulţumirea lui placidă, distantă, când se afla alături de ea. Era ca şi cum Jill reprezenta un fel de drog necesar pentru a-i excita simţurile şi a-i alina rana produsă de femeia nevăzută pe care o pierduse.

Ceea ce o făcea pe Jiil să se simtă neputincioasă, nicidecum stăpână pe soarta ei.

Sentimentul acesta nu îi plăcea.

Reveni din Grecia având grijă să-şi ascundă bine aceste sentimente. Afişă un chip plăcut în faţa reporterilor care îi asediară pentru interviuri. Era răsfăţată de o presă ce fusese frustrată de căsătoria neinteresantă a lui Jordan cu Barbara Considine şi dorea să sărbătorească unirea lui romantică cu o tânără şi frumoasă femeie.

Jill acordă multe interviuri despre ce însemna să fie soţia marelui Jordan Lazarus. Îşi văzu chipul pe coperţile revistelor pentru femei şi pe cel al lui Jordan în toate revistele economice. Domnul şi doamna Jordan Lazarus erau răsfăţaţii Americii. Niciun alt cuplu, de la John şi Jackie Kehnedy, nu mai captase într-atât imaginaţia publicului.

Pentru scurt timp, Jill se prefăcu că se bucură de această atenţie şi aproape că uită de îngrijorarea sâcâitoare ascunsă într-un ungher al minţii ei.

Apoi, un alt eveniment îi umbri fericirea.

În ultimul timp Jill adormea cu greu.

Întâlnirile permanente cu presa o enervau. Era greu să continue să joace ore în şir rolul pe care i-l cereau reporterii. Şi era un chin să fie despărţită de Jordan, care era foarte ocupat cu conducerea lui *Lazarus International* şi cu planul său.

Seara, proaspătul cuplu nu pierdea ocazia de a cina în intimitate, oricât de târziu ar fi fost, şi de a face dragoste. Nimic nu se schimbase în relaţia lor personală de când reveniseră din Grecia. Îi unea aceeaşi pasiune fizică, dar Jiil se simţea separată de Jordan prin acel ecran diafan care îi permitea să-i vadă chipul, dar nu şi inima.

Se agăţa de el, devenind mai posesivă, rugându-l să petreacă mai mult timp acasă, reproşându-i blând că petrecea atât de multe ore la birou şi la telefon. Încântat de afecţiunea ei, încercă să-şi facă mai mult timp pentru ea. Dar pe parcursul acelor lungi ore împreună, îl simţea cum îi scapă printre degete. Astfel că intimitatea lor îi agrava amărăciunea în loc să i-o aline.

Deveni prada insomniei, de care nu suferise niciodată. Stătea întinsă în patul larg al lui Jordan, privindu-l cum doarme, iar ea nu putea nici măcar să aţipească. Se ridica, lua un somnifer şi se ducea în altă cameră, aşteptând ca acesta să-şi facă efectul. Uneori, stătea în camera de zi pe canapeaua capitonată şi privea picturile expresionismului abstract. Uneori se ducea în solariu, care-i oferea panorama magnifică a braţului de est al Hudson-ului şi pe cea a insulei Roosevelt.

Alteori, intra în bibliotecă pentru a citi până când adormea. Numai când îi era somn, cuvintele jucându-i nebuneşte în faţa ochilor, se întorcea în pat şi adormea alături de soţul ei.

În acest timp, ajunsese să cunoască colecţia de cărţi

a lui Jordan. El era un cititor nesăţios al clasicilor, dar şi al literaturii moderne, şi acumulase o colecţie nepreţuită de cărţi rare şi ediţii princeps. Lui Jill îi plăcea să se cuibărească în fotoliul mare de piele din bibliotecă, înconjurată de volume vechi, legate în piele, mirosind a hârtie veche. La vremea lor, volumele cunoscuseră sute de cititori uitaţi şi trecuseră prin mâinile lui Jordan Lazarus, mângâiate de ochii lui.

Insomnia lui Jill şi fascinaţia bibliotecii aveau s-o ducă la pierire.

Într-o noapte, Jordan era plecat din oraş, într-o călătorie de afaceri, iar Jill era singură acasă. Încercă să se ducă devreme la culcare, aşteptând ziua următoare şi pe Jordan. Dar nu putea dormi, aşa că se dădu jos din pat şi merse în bibliotecară caute o carte.

Observă un set frumos, în trei-volume, un Shakespeare pe care Jordan îl achiziţionase la o licitaţie cu câţiva ani în urmă şi din care citea adesea, când avea timp. Jordan îl venera pe Shakespeare, uneori cita din piesele sau sonetele lui atunci când ţinea vreo conferinţă cu oameni de afaceri sau cu politicieni.

Scoase unul dintre volume, simţind cum degetele i se încălzesc la atingerea cărţii favorite a lui Jordan.

Răsfoi paginile şi le văzu cum se deschid singure undeva în mijlocul lui *Macbeth.*

Ochii îi căzură pe un monolog al lui lady *Macbeth.*

„Nimic nu ai, e totul irosit,
Dacă dorinţa-i împlinită, dar nu eşti mulţumit.
Mai bine-am fi în locul celor pe care i-am distrus,
Decât ca, prin înfrângere, să trăim în îndoielnică fericire.”

Ochii ei întârziară o clipă asupra rândurilor. Rezonanţa lor o impresiona. Shakespeare era mult prea

profund pentru ea, mai ales în această stare de epuizare.

Deodată auzi foşnetul unei hârtii şi-şi coborî privirea. Ceva căzuse dintre paginile de la sfârşitui cărţii, unde se aflau sonetele de dragoste.

Jill ridică hârtia şi o întoarse.

Era o fotografie.

Era fotografia unei femei tinere, cam de vârsta lui Jill. Purta o rochie subţire de vară, înfloratâ, cu mâneci delicate care depăşeau linia umerilor, cu corsajul decoltat care îi contura sânii rotunzi, lăsând la vedere pielea sănătoasă plină de pistruii verii. Stătea în picioare şi se puteau observa fusta înfoiată şi picioarele lungi, aristocratice. Purta pantofi cu tocuri înalte, dar părea să nu fie foarte obişnuită cu ei.

La gât avea un colier cu smaralde. Avea un gât lung şi delicat, care ieşea în evidenţă pentru că părul îi era strâns la spate. În mână ţinea o pălărie de vară cu boruri largi şi cu o panglică roz. Avea ochi verzi, strălucitori, în ton cu colierul. Părea să se fi îmbrăcat special pentru această ocazie.

Părul blond roşcat era cam sălbatic, cu bucle naturale energice, ce tindeau să se cârlionţeze. Nu era de mirare că era strâns la spate pentru această ocazie oficială. Părul părea să se revolte, dar se armoniza cu expresia ghiduşă din ochii verzi. Era trăsătura ei cea mai impresionantă şi atrăgătoare.

La o examinare mai atentă, privirea amuzată, amestecată cu tandreţe, din ochii scânteietori era îndreptată spre fotograf. Nu era pic de îndoială că ei era omul pe care-l iubea. Ochii ei îl mângâiau blând, plini de secrete ce o legau de el într-un fel anume care scăpa fotografiei.

Era o tânără frumoasă. Dar iubirea o făcea şi mai frumoasă

Mâinile care ţineau fotografia se răciră. Jill se ridică

şi se îndreptă spre oglinda din bibliotecă. Privirea fugea de la fotografie la propria ei imagine. Coafura era identică.

O apucă un tremur interior. Îşi aminti de ziua în care Jordan îi arătase ca din întâmplare părul blond-roşcat al modelului din revistă. Jill fusese cea care insistase să-şi vopsească părul după modelul acela. Jordan îi dăduse coafezei detaliile, asigurându-se că părul va ieşi exact cum dorea el.

Exact cum arăta fata din fotografie.

Jordan păruse mai atras de Jill cu noua ei coafură. După această schimbare el o invitase, ca din senin, la o plimbare cu iahtul.

Şi în port bătrânul marinar o salutase pe Jill cu multă afecţiune, luând-o drept altcineva. Încă îşi mai amintea de stânjeneala lui când îşi dăduse seama că greşise.

Altcineva…

Jill se aşează din nou şi ţinu fotografia în lumina lămpii. O studie, încercând să-şi imprime în minte trăsăturile fetei.

Dar nu atât trăsăturile o impresionau, cât impresia generală de sinceritate tinerească, de sănătate proaspătă şi umor robust, combinate cu ceva-delicat şi fragil. Era o fată care nu părea în stare să ascundă nimic, o iubită pasionată – dar a cărei vulnerabilitate ar impune respect oricărui bărbat.

Abia acum îşi dădu Jill seama de ce îi tremurau mâinile. Avea în faţă femeia pe care, cu ajutorul lui Jordan, o imitase convingător.

Nu exista niciun dubiu, absolut niciunul. Ceea ce vedea Jill în fotografie, nu atât pe chipul fetei, cât ceea ce se ascundea sub el – delicateţea, candoarea, caracterul puternic, mândria, vulnerabilitatea tinereţii, o întreagă ţesătură de calităţi care se împleteau asemeni firelor unei tapiserii uriaşe – era exact chipul pe care şi-l crease ea însăşi, instinctiv, în tot acest timp, pentru a-l ademeni pe

Jordan. *Te iubesc.*

Cuvintele îi răsunară pe neaşteptate în minte. Jill îşi dădu seama abia acum, că Jordan o căutase, o curtase şi în final se căsătorise cu ea numai pentru că ea îi amintea de această fată.

Şi într-un fel anume, această idee simplă, care niciodată n-o afectase pe Jill de-a lungul tuturor seducţiilor, care nici nu-i trecuse vreodată prin minte, căpătă o putere distructivă imensă.

Ridică volumul de Shakespeare cu mâini tremurătoare. Deschise la sonetele de dragoste de la sfârşit. Blestemându-se că pierduse pagina unde fusese ascunsă fotografia, o strecură printre pagini. Versurile unuia dintre sonete îi fulgeră prin faţa ochilor, minunat prin tandreţea lui.

„Poate de-acum încolo nu te voi mai recunoaşte,
De nu te va ruşina cândva deplânsă-mi vină,
Nici tu, în lume, nu mă vei preţui cu mila-ţi
De nu vei lepăda onoarea ce numele-ţi o poartă”

Jill strecură fotografia printre poeme, închise volumul şi îl puse la loc pe raft. Se duse la baie, găsi sticluţa cu somnifere, luă o pastilă, apoi alta.

Se băgă în pat şi închise ochii. Peste câteva secunde îşi dădu seama că nu va putea dormi în noaptea aceea. Prezenţa fotografiei blestemate sub acoperişul ei era ca o otravă în inima sa.

La zece minute după ce se dusese la culcare, era înapoi în bibliotecă, răsfoind grăbită paginile volumului lui Shakespeare până când chipul care zâmbea apăru din nou.

Plecându-şi ochii, pentru a nu o privi direct pe fata din fotografie, Jill se gândi că Jordan avea să ajungă abia a doua zi după-amiază. Asta îi va da timp să copieze fotogafia la un atelier foto, în timpul dimineţii, şi să pună

originalul la loc înainte ca el să se înapoieze.

Planul de a copia imaginea îi permise lui Jill într-o oarecare măsură să-şi recapete controlul asupra sentimentelor sale. Deşi ideea de a copia fotografia i se părea o multiplicare primejdioasă a puterii pe care o avea aceasta, nu rezistă nevoii de a avea o copie a ei proprie, astfel încât să o poată studia, să-i afle secretele şi, poate, să găsească o modalitate de a se apăra împotriva ei.

Se înapoie în dormitor. Se sprijini pe două perne, aprinse lumina şi intră în aşternut cu fotografia încă în mână. O privi calm, îndelung. Planul ei de acţiune părea să-i fi potolit tremurul mâinilor. Rămase aşa toată noaptea. Cele două somnifere avură acelaşi efect ca două înghiţituri de ceai slab. Când zorile se colorară în portocaliu, iar zgomotul oraşului ce se trezea începu să zumzăie sub ferestre, Jill coborî din pat, făcu un duş, se îmbrăcă în grabă şi părăsi apartamentul.

Fotografia se afla în poşeta ei.

47

New York

Câteva săptămâni, Jill se simţi din nou ea însăşi.

Avea un secret vinovat. Copia fotografiei găsite în volumul de Shakespeare al lui Jordan era pusă bine printre lucrurile ei personale. Părea să fie un magnet, care o atrăgea permanent, din locul în care o ascunsese. Doar Jordan care nu bănuia nimic părea la fel de mulţumit ca înainte.

Viaţa continua pe făgaşul ei. Erau invitaţi la nenumărate recepţii şi serate şi primeau vizita liderilor din guvern sau a oamenilor de afaceri, celebrităţi de tot soiul, chiar şi a unor preşedinţi din străinătate care fie că făceau afaceri cu corporaţia lui Jordan, fie că doreau să afle mai

multe despre Planul Lazarus, pentru a-l aplica în viitor în propriile lor oraşe.

Era o viaţă ocupată, haotică, genul de viaţă care te ajută să-ţi îngropi problemele personale sub o mulţime de activităţi şi obligaţii. Iar dacă Jill avea un secret în plus de ascuns, nu era nimic nou pentru ea. Toată viaţa făcuse un secret din propriul ei suflet. Era expertă în aşa ceva.

Apoi se întâmplă ceva rău.

Într-o noapte, după o zi deosebit de încărcată urmată de un supeu de afaceri la *Piaza,* Jordan se duse devreme la culcare. Jill se strecură alături de el pe la unsprezece şi jumătate, dar îşi dădu repede seama că fără pastile nu va dormi.

Se ridică şi se duse la baie în pielea goală. Găsi sticluţa cu somnifere şi, optimistă, luă numai una.

Apoi, ştiind că pastilei îi trebuia cel puţin o jumătate de oră pentru a-şi face efectul, începu să se plimbe prin încăperile întunecate ale apartamentului. După ce rămase mult timp în faţa ferestrelor mari, privind spre râu şi insulă, se îndreptă alene spre biblioteca lui Jordan şi aprinse o lampă de birou.

Trecu în revistă rafturile, căutând ceva de citit. Cele mai multe dintre cărţile lui Jordan o depăşeau, căci nu-i gusta pe clasici. Dar avea şi romane moderne şi cărţi poliţiste, cu care se delecta în după-amiezele ploioase.

Ochii îi căzură pe setul în trei volume de Shakespeare. Văzu volumul care conţinea sonetele de dragoste şi nu putu rezista tentaţiei de a-l lua. Ştia că fotografia frumoasei fete se afla printre ultimele pagini, pusă la locul ei chiar de ea, în urmă cu numai două săptămâni.

Se aşeză în fotoliul de piele şi deschise volumul. Găsi sonetele şi răsfoi paginile, mai întâi rar, apoi tot mai repede.

I se opri respiraţia când înţelese că fotografia nu mai

era la locul ei.

Perplexă, Jill închise volumul şi rămase nemişcată, pentru a-şi reveni. Ce să însemne asta?

Deschise iar cartea şi dădu foile, cu atenţie, una după alta. Nu mai era nicio îndoială. Fotografia fusese îndepărtată.

Într-un fel, dispariţia era la fel de tulburătoare pentru Jill ca şi descoperirea ei din urmă cu două săptămâni. Se gândi că Jordan o luase, pentru a o ascunde în altă parte.

Oare venise să se uite la ea când ea o dăduse la copiat şi-i observase lipsa? Poate că ea n-o pusese la pagina care trebuia? Poate că era ţinută lângă un sonet anume…

Poate că, pe de altă parte, Jordan luase fotografia din simplă precauţie, fără să aibă idee că fusese descoperită.

Sau poate un al şaselea simţ îl avertizase că soţia Iui îl suspecta.

În orice caz, JilI avea sentimentul ciudat că dispariţia fotografiei însemna că ea însăşi fusese descoperită. Îi semnala o înţelegere secretă între Jordan şi ea însăşi, cu privire la trecuful lui, o înţelegere fără cuvinte, lipsită de încredere.

La acest gând, JilI fu cuprinsă de un sentiment de disperare şi dezgust. Cu mâini tremurânde, închise cartea şi o puse înapoi pe raft.

Reveni în dormitor, oprindu-se în baie pentru a mai lua un somnifer. Sticluţa se golea; va trebui să-l sune pe doctorul ei să-i reînnoiască reţeta sau să-i prescrie ceva mai puternic.

Se întinse alături de Jordan şi-l urmări cum dormea. Vederea chipului lui frumos era un somnifer mai puternic decât tableta pe care o luase. Simţea că visează şi ştia că niciodată nu va afla ce anume visa el.

„Te iubesc.”

Se întoarse cu spatele la el. Gândul că el avea o viaţă

a lui, secretă, o făcea să se simtă pierdută. Cu doar câteva săptămâni în urmă îi fusese indiferent. Ce-i păsa ei de subtilităţile unor lucruri sau ale unor oameni, atâta timp cât ei i se oferea ceea ce dorea?

Deja gândurile intime ale lui Jordan deveniseră o obsesie pentru ea, o otravă care îşi făcea drum în mintea ei. Deşi nu o putea vedea sau măsura, făcea parte din ea acum. Iar ei probabil că simţea asta. Oare nu îndepărtase din prudenţă fotografia care fusese ascunsă printre poemele de dragoste?

Tremurul care-o chinuise pe JilI cu două săptămâni în urmă începea din nou. Se ridică din pat şi, goală, se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, privindu-şi soţul care dormea. Se simţea atât de departe de el, şi însingurată. Existenţa lui necunoscută era ca un blestem. Era insuportabil să stai aşa, la celălalt capăt al unei camere, departe de ei, singură. Dar la ce i-ar folosi să se apropie de el, când ea nu putea fi părtaşă la tainele inimii lui?

Un gând veni să-i uşureze durerea ce-i răsucea măruntaiele. Nu era neajutorată, îşi spuse ea. Încă mai putea acţiona.

Cu ajutorul acestui gând şi al tabletelor, reveni în pat şi reuşi să se cufunde într-un somn agitat.

A doua zi de dimineaţă, imediat ce Jordan plecă la birou, Jill sună la agenţia de detectivi *Anspach & Cates* şi ceru să vorbească cu Calvin Weathers.

48

Din fericire pentru Jill, a trebuit să aştepte numai patru zile – cele mai lungi din viaţa ei – pentru a primi raportul lui Cal Weathers privitor la misterioasa fată din fotografie.

Cal se întâlni cu Jill în acelaşi hotel unde se mai întâlniseră de câteva ori înainte. Purta pantaloni din

catifea reiată şi un pulover care-i ascundea trupul mătăhălos. Un alt deghizaj inteligent, se gândi Jill. Întotdeauna arăta a orice, numai a detectiv nu.

Scoase un plic mare. îl deschise şi îi răsfiră conţinutul pe pat.

— Ai avut dreptate, spuse el. Soţul tău a avut o legătură cândva cu fata din fotografie.

Jill îşi reprimă un strigăt de uimire.

— Se numeşte Leslie Wheeler, spuse el. Numele de fată, Leslie Chamberlain. Lucrează la o mică agenţie de publicitate într-un oraş numit Johnsonville, din Long Island. Este măritată cu preşedintele firmei, pe nume Wheeler.

Jill ciuli urechile la menţionarea cuvântului „căsătorită”. Ideea asta nu-i trecuse prin minte. O rază de speranţă disperată îi lumină mintea, în timp ce-l urmărea pe Cal care întindea fotografiile pe patul de hotel.

— A avut o legătură cu soţul tău acum trei ani, spuse Cal direct. În 1976. Atât cât am putut eu afla; a durat cam trei luni.

Privi fotografiile: în toate era tânăra din fotografia din volumul lui Shakespeare. Era surprinsă în diferite poziţii, la ore şi în locuri diferite. Arăta altfel în fiecare. Dar impresia de naturaleţe, de umor, de demnitate feminină era elementul care unea toate imaginile. Şi, spre disperarea lui Jill, aceeaşi atracţie răzbătea din toate… Leslie Wheeler era o femeie frumoasă.

Jill observă fotografia unui băieţel printre celelalte.

— Cine este băiatul? întrebă ea, perplexă.

— Fiul ei, răspunse Cal. Născut înainte de a-l întâlni pe soţul tău. Acum are cam şase ani şi jumătate. N-am putut stabili cine este tatăl. În orice caz, nu este soţul tău. Tipul de sânge este complet diferit,

Jill se străduia să asimileze această nouă informaţie. Nu era sigură dacă asta trebuia s-o încurajeze sau nu. Nu

avea timp să se gândească.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi spun asta, vorbi Cal, dar tot ce ţi-am dat provine de la o mai veche investigaţie pe care am făcut-o pentru Barbara Considine, în momentul în care Jordan s-a încurcat cu fata asta. Agenţia noastră a săpat adânc, încercând să dea de ceva putred despre ea. L-am supravegheat pe soţul tău – viitorul tău soţ – după aceea şi am stabilit că nu s-a mai văzut niciodată cu fata.

Privi spre Jill.

— Când mi-ai dat fotografia săptămâna trecută, mi s-a părut c-am mai văzut-o, aşa că am început prin a verifica dosarul investigaţiei pe care am făcut-o pentru Barbara. N-a fost nevoie de mai mult de cinci minute pentru a da de domnişoara Chamberlain,

Urmă o pauză. Jill îl privi pe Cal. Avea aceeaşi expresie alertă, la obiect, în spatele căreia nu-i putea ghici adevăratele gânduri. Se întrebă dacă el îşi dădea seama de ironia situaţiei în care se afla ea. Luase locul Barbarei, cel de soţie geloasă a lui Jordan. Aceeaşi informaţie care fusese cumpărată de Barbara de la agenţia Iui Cal îi era acum vândută Iul Jill, ţinută la cald, aproape trei ani de zile, în dosarele *Anspach & Cates.*

— Jordan a aflat de copilul ei? întrebă Jill încet.

— Nu ştiu, răspunse detectivul. Noi am strâns aceste informaţii pentru soţia lui. Dacă i-a spus totul sau o parte din ele, nu ştim. În orice caz, el nu s-a mai văzut cu fata.

Arătă spre fotografiile de pe pat.

— Cu excepţia copilului, spuse el, nu avem nimic despre ea. A dus o viaţă exemplară. E o fată curată, cea mai curată din câte avem.

Remarca nu putea să n-o atingă pe Jill, a cărei viaţă fusese oricum, dar nu curată. Se întrebă dacă o spusese intenţionat, sau dacă era pur şi simplu o constatare despre Leslie.

El se aşeză în scaunul de lângă fereastră şi

contemplă dosarul pe care-l adusese. Jill rămase în picioare, cu ochii aţintiţi asupra fotografiilor risipite pe pat.

— Să încep cu începutul, spuse el. Vine dintr-un mic oraş din Illinois. Mama ei a murit când Leslie era încă o copilă. A fost crescută de tatăl ei. Era un muncitor în fabrică, fără educaţie. Fata a urmat *Corneli,* cu o bursă, a absolvit cu diplomă de onoare. S-a angajat la *Ogilvie, Thorpe* în iunie 1971. S-a distins prin nişte lucrări excelente legate de contul *Aurora Lifestyles* – aş putea adăuga că este creatoarea noii lor imagini – şi de alte companii publicitare. Avea în faţă o carieră de excepţie. Apoi, deodată, şi-a dat demisia. Copilul s-a născut opt luni mai târziu. Aici, în New York.

Se aplecă să dea pagina.

— A dat copilul spre adopţie, spuse, şi s-a stabilit în Long Island. S-a angajat ca bibliotecară, renunţând la cariera în industria reclamei. O parantează: cred că s-a mutat în Long Island pentru a fi aproape de părinţii adoptivi ai copilului. Sunt o familie tânără; soţul este agent la o societate imobiliară. Se pare că au căzut de acord s-o lase sa vadă copilul la intervale regulate, dându-se drept o mătuşă. Îl vizitează cel puţin o dată pe lună.

Jill se apropie pentru a vedea fotografia băieţelului.

Era uşor să vezi că era fiul lui Leslie. Avea trăsăturile ei, chiar ceva din personalitatea ei. Părea inteligent şi vulnerabil, ca şi mama sa.

— După doi ani şi jumătate la bibliotecă, continuă Cal, s-a angajat la tipul ăsta, Wheeler, în mica lui agenţie de publicitate. Nu ştiu ce anume a făcut-o să-şi schimbe serviciul de bibliotecară. A devenit un membru important al agenţiei *Wheeler,* ceea *ce* e de înţeles, având în vedere talentul ei. O privi pe Jill. Dacă a existat şi o poveste de dragoste pe atunci, nu ştiu, adăugă.

Mai dădu o pagină din dosar.

— La câtva timp după ce a început să lucreze pentru Wheeler, l-a cunoscut pe soţul tău. *Lazarus International* a cumpărat compania-mamă de care aparţinea *Wheeler Adevertising.* A avut loc o conferinţă dedicată noilor companii *Lazarus,* iar ea a fost trimisă ca reprezentantă a şefului ei. Acolo l-a cunoscut pe soţul tău. Au avut o legătură care a durat cam trei luni. Barbara Considine ne-a angajat să aflăm tot ce putem despre ea. Tot ce am obţinut au fost, evident, fotografiile băieţelului şi informaţii despre Wheeler. Probabil că Barbara le-a folosit şi povestea s-a sfârşit aşa. Curând după aceea, Leslie s-a căsătorit cu Wheeler.

— Şi nu l-a văzut pe Jordan în tot acest timp? Întrebă ea.

El dădu din cap.

— Dacă ar fi luat legătura, am fi aflat.

Scoase un al doilea teanc de fotografii din dosar şi i le înmână lui Jill. Erau fotografii ale lui Leslie cu Ross Wheeler.

— Duc o viaţă liniştită, spuse Caf. În primul an şi jumătate, au muncit împreună la agenţie şi s-au jucat de-a familia. Apoi, el a suferit un atac cerebral. Unul urât. De atunci, ea îşi împarte timpul între îngrijirea lui şi munca la agenţie.

Jill privi fotografiile. Cele mai vechi arătau o tânără femeie aparent fericită. Erau imagini cu ea mergând cu pas ferm, hotărât; imagini cu ea în ţinută de toate zilele, ca şi în toalete elegante. Le purta cu uşurinţă şi naturaleţe pe amândouă.

Fotografiile mai recente înfăţişau o Leslie mult schimbată şi un alt Ross Wheeler. Leslie arăta palidă şi preocupată. Pierduse în greutate. Soţul ei, marcat de boală, îmbătrânise brusc. Era adus de spate şi evident lipsit de puteri.

Leslie Wheeler era într-o stare evidentă de epuizare

cauzată de povara de a avea grijă de soţul ei în timp ce conducea şi agenţia. Lui Jill i se păru că vede semne de durere prematură pe chipul tânăr şi frumos. Leslie bănuia că soţul ei va muri şi fără îndoială că lupta din greu împotriva suferinţei.

Una dintre fotografii o prezenta pe Leslie ajutându-l pe Ross să coboare din maşină, Expresia ei era elocventă. Era alertă, preocupată, de parcă era ceva prin care trecuse de multe ori, o îndatorire zilnică. Dar era plină de solicitudine tandră şi un fel de resemnare bravă.

Dar, în toate fotografiile făcute după căsătoria cu Ross Wheeler, ceva lipsea de pe chipul lui Leslie. Acel ceva era pasiunea. Jill, o judecătoare abilă a naturii umane, pătrunse uşor prin comportamentul camaraderesc al lui Leslie faţă de soţul ei. Leslie ţinea profund la el şi i se dedicase cu toată puterea voinţei sale. Dar nu îl iubea. Nu aşa cum îl iubeşte o femeie pe cel căruia îi aparţine inima ei.

Ceea ce nu făcu decât să accentueze presimţirea agonizantă a lui Jill. Nimic din ceea ce auzise despre fiul lui Leslie sau despre Ross Wheeler nu servea la a-i alina chinul sufletesc. Presimţea că acum urma ce era mai rău.

— Jordan a ştiut ceva despre tipul ăsta, Wheeler? întrebă ea.

— Poate să fi ştiut, spuse Cal. În acel moment, Wheeler era şeful ei. Poate că a existat un conflict, nu ştiu. Sau avea deja o înţelegere cu Wheeler. N-am reuşit să aflăm asta.

Jill îşi dădea seama că o anumită parte a acestui raţionament suna a gol. Privi fotografiile lui Ross Wheeler.

— Care este diagnosticul? întrebă ea.

— Rezervat, spuse Cal. Se luptă să-şi revină după atac. Într-un caz ca al lui, poate să sufere un altul în orice moment.

Jill se gândi la cele abia auzite. Leslie Wheeler era o

soţie atentă şi plină de solicitudine. Dar când soţul ei cu mult mai în vârstă avea să moară, ea urma să fie din nou liberă. Liberă şi disponibilă.

— Ar mai fi ceva? întrebă.

Cal ridică din umeri.

— Ar mai putea fi o ultimă piesă de care noi să nu ştim. Dar această ultimă piesă nu poate fi obţinută de un detectiv. Se află, poate, în mintea ei, ori a soţului tău. Există o limită până la care putem merge.

Jill făcu câţiva paşi nesiguri şi se aplecă să ridice fotografiile, vechi de trei ani, în care Leslie era alături de Jordan.

Erau foarte multe. Instantanee cu cei doi intrând împreună în hoteluri, urcând în maşină, mergând pe stradă mână în mână.

Şi fotografii compromiţătoare ale lui Jordan, în care o atingea pe Leslie, o săruta. Din fericire pentru Jill, nu erau nuduri.

— Erau prea discreţi, spuse Cal, citindu-i gândurile. N-am putut să-i fotografiem în pat. Dar nu există dubiu că erau în relaţii intime. Avem toate murdăriile astea. Dacă intenţiona s-o jignească pe Jill, nu putea găsi cuvinte mai potrivite.

Dar răceala ca de gheaţă ce se instala tot mai adânc în venele el, în timp ce ţinea pozele, venea din două direcţii – convingerea că Leslie era profund îndrăgostită de Jordan, aşa cum nu fusese niciodată de Wheeler. Şi, mai înspăimântător, faptul evident, de netăgăduit, că Jordan o iubea pe Leslie.

Expresia ochilor lui Jordan îi sfâşie inima lui Jill. Avea o privire de exaltare fierbinte şi de încântare, de parcă trăia ceva care făcea ca sufletul său să se reverse spre Leslie.

Jill nu putea spune că nu văzuse niciodată o astfel de privire la Jordan. în acelaşi timp, îşi dădu seama că văzuse

o formă palidă a acesteia, care cuprindea mai mult tristeţe decât pasiune, mai mult îngândurare decât încântare. Un travesti palid, decolorat, al iubirii adevărate…

Asta fusese privirea pe care Jordan o avusese pentru Jill, atât în timp ce-o curta, cât şi după căsătoria lor.

Cu acest gând, Jill dădu peste o fotografie care îi arăta pe Jordan cu Leslie pe puntea iahtului pe care Jordan îl ţinea la debarcaderul Oyster Bay Harbor.

Cal o urmărea cu privirea.

— Am folosit un teleobiectiv, spuse el. Nu ne puteam apropia mai mult de douăzeci de metri şi chiar şi atunci fotografului îi era teamă că va fi observat.

În fotografie, pânzele erau strânse. Leslie şedea pe punte, ţinând ambele mâini ale lui Jordan într-ale sale. Imaginea mărită avea o mulţime de puncte, dar prinsese de minune expresia feţei. Îi spunea din ochi că voia să facă dragoste.

Chipul lui Jordan fu o revelaţie pentru Jill. Pasiunea îi transforma trăsăturile atât de dramatic, încât părea o cu totul altă persoană. Aerul obişnuit de competenţă matură dispăruse. Arăta ca un băieţel. Dorinţa lui era absolută, atotcuprinzătoare şi tocmai de aceea parcă sanctificată. Nu era nevoie să vezi ce se va petrece mai târziu, sub punte, pentru a-ţi da seama că era dragoste adevărată.

Vechiul tremur al mâinilor reveni. Îşi aminti zâmbetul marinarului din ziua în care ieşise pe mare cu Jordan, când bătrânul o confundase cu altcineva.

Fusese privirea şireată a unui peţitor, a celui care înlesnea o dragoste frumoasă între doi oameni.

În ziua aceea, Jill râsese de episodul stânjenitor, îndepărtat acum. Dar poate că o afectase chiar şi atunci. Nu avusese ea primul orgasm cu Jordan pe iaht, doar la câteva minute după remarca bătrânului? O explozie de pasiune care dăduse semnalul final al vieţii sale lipsite de griji la suprafaţă şi care deschisese un fel de trapă în

adâncurile mâloase în care de atunci se zbătea ca biciuită, cu disperare…?

Cal Wheathers stătea pe scaun, fără să scoată un cuvânt. Jill se întrebă dacă nu cumva chipul ei îi trăda toate secretele. Dar trecuse de stadiul în care să mai vrea să ascundă ceva. Adevărul se încolăcise în jurul ei ca un şarpe înfometat ce aştepta să-i stoarcă şi ultima picătură de viaţă.

Mult mai târziu, când îl va fi pierdut pe Jordan şi-şi va fi văzut viaţa apropiindu-se de sfârşit, Jill va privi în trecut şi-şi va aminti de acest moment ca de începutul tuturor, de fapt, ca de sfârşitul lor: Cal urmărind-o calm din scaunul lui în timp ce adevărul îi sfâşiase toate măştile, evadând din viaţa pe care şi-o clădise cu atâta migală.

Era un dublu adevăr, un adevăr care începea în lumea exterioară şi sfârşea în Jill însăşi. Pe de-o parte, fotografiile dovedeau ca temerile ei legate de fata fără nume erau adevărate. Leslie Chamberlain îi furase inima lui Jordan. Pe de altă parte, mult mai teribil, era faptul că modelul nevăzut pe care Jill îl imitase din momentul în care îl cunoscuse pe Jordan – cu care ajunsese să semene ireal de mult, chiar schimbându-şi coafura pentru a i se potrivi, – era Leslie Chamberlain.

Jill recunoscu ironia. Ea însăşi era dovada în carne şi oase că Jordan nu se vindecase de Leslie şi că nu se va vindeca niciodată.

Cal spunea ceva, dar Jill nu-l auzea. Rămase cu fotografiile în mână, fără să se uite la ele, privind fix la peretele de deasupra patului. Pierduse contactul cu ea însăşi ca şi cu tot ceea ce o înconjura.

Într-un târziu, Cal plecă, promiţându-i că va ţine legătura. Nu-l auzi. Vocea lui se pierdu în murmurul inuman din sufletul ei, un tremur seismic care o zguduia din temelii.

La câteva minute după ce plecă el, se trezi în baie privindu-se în oglindă. Ţinea încă în mână teancul de poze

cu Jordan şi Leslie Chaberlain.

Nu-şi mai recunoştea chipul în oglindă. Îi era străin, o imagine de coşmar. Brusc, îşi dădu seama că duşmanul de care fugise toată viaţa, de când era o copilă, se afla în faţa ei, după ce aşteptase cu răbdare, momentul acestei confruntări finale, trecând prin toate aventurile, toate triumfurile. Duşmanul era ea însăşi.

Nu mai avea unde să fugă. Jill rămase mult timp ca hipnotizată, privind cu ochi mari în oglindă. Voinţa-i puternică începea să se risipească.

Monstrul din oglindă îi făcu semn şi ieşi afară. Jill strigă şi se feri, lăsând să-i cadă fotografiile. Dar era prea târziu. Transformarea se petrecuse.

Când ieşi din hotel, câteva minute mai târziu, nimeni nu sesiză diferenţa.

49

Johnsonville, Long Island

Leslie se afla la spital, aşteptând ca Ross să iasă de la ultimul test neurologic. Testele, care păruseră destul de nevinovate atunci când Leslie se familiarizase cu ele, dobândiseră o semnificaţie tot mai ameninţătoare în mintea ei. Radiografiile lui Ross, encefalogramele şi toate celelalte erau ca o sentinţă a unei înalte curţi de justiţie. Doctorii le studiau îndelung şi cu atenţie, pentru a determina aportul de sânge în creierul lui Ross şi starea funcţiilor sale cognitive. Un rezultat slab al testelor neurologice putea indica faptul că Ross suferise între timp şi alte atacuri şi că, în general, funcţiile creierului erau în declin.

Când şi dacă se decidea că aşa era, nu va mai fi vorba de niciun tratament. Ştiinţa medicinii nu dispunea de nicio armă împotriva morţii celulelor cerebrale. Leslie îi

chestionase îndeaproape pe specialişti şi, în ciuda faptului că limbajul lor era cam abstract, iar comportamentul lor la patul bolnavului plin de încurajare premeditată, ştia că ei treceau adesea pragul incurabilului. Între timp, munca epuizantă de reabilitare continua, dar fără vreo dovadă certă de însănătoşire. Şi astăzi, ca de obicei, Leslie stătea ca pe ace. Încercase fără succes să se concentreze asupra revistei pe care o citea. Scrisul părea să fie învăluit în ceaţă. Televizorul din sala de aşteptare era dat prea tare şi zgomotul o împiedica să gândească.

Deodată, o voce spuse:

— V-ar deranja dacă îl dau mai încet?

Leslie îşi ridică privirea spre tânăra în blugi care îi zâmbea nesigură.

— Vă rog, chiar, spuse Leslie. Pe mine mă înnebuneşte, ca să fiu sinceră.

— Şi pe mine, zise fata ridicându-se pentru a reduce volumul la minimum.

Când se aşeză din nou, fata o privi pe Leslie.

— Sunteţi nouă aici? o întrebă ea.

— Soţul meu vine aici de şase luni.

— Noi de doi ani. Tata a avut un atac coronarian. Mă mir că nu v-am văzut mai devreme.

Leslie lăsă revista.

— Soţul meu a avut un atac cerebral, spuse ea.

Fata dădu din cap.

— Cei mai mulţi vin pentru asta. Tata face excepţie.

Leslie o plăcu instinctiv. Părea comună, needucată.

Purta o perucă prea vizibilă, de o culoare prea întunecată şi de o calitate îndoielnică şi era fardată prea strident. Dar îngrijorarea ei era la fel de vădită ca şi a lui Leslie.

— Nu credeam că aşteptarea poate fi un lucru atât de teribil, spuse fata.

— Înţeleg, zâmbi Leslie.

Fata se dădu mai aproape de ea şi-i întinse mâna.

— Mă numesc Shielah, spuse ea. Shielah Fahey. Îmi pare bine că vă cunosc.

— Leslie Wheeler. Şi mie îmi pare bine să te cunosc, Shielah.

— Urăsc locul ăsta mai mult ca pe orice altceva, spuse fata. Niciodată nu mi-au plăcut spitalele. Mama a murit în spital acum cinci ani. Acum tata… E un iad.

Avea ceva profund care îi atrase atenţia lui Leslie. Era evident că era inteligentă în ciuda lipsei de educaţie.

— Soţul tău este în convalescenţă? întrebă ea.

Leslie confirmă.

— Vine la terapie fizică în fiecare dimineaţă, spuse ea. Astăzi face câteva examene neurologice.

— Într-un fel, ai noroc, spuse fata. Cel puţin poţi lupta. Cu tata, nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm. Când îl iau de aici, îl duc înapoi la căminul de bătrâni.

Cele două femei discutară despre neplăcerile vieţii de spital. Shielah Fahey ştia câte ceva despre atacul cerebral, pentru că avusese doi bunici care suferiseră de asta. Unui dintre ei, bunicul, era încă în viaţă, dar trăia într-un azil.

— Nu credeam că poate să coste atât de mult, se plânse ea. Ajutorul social şi cel de boală sunt o picătură în mare. Bunicul avea pensie, dar nu e de ajuns. Cu tata, e la fel. Va trebui să-l aducem acasă la toamnă, dacă lucrurile nu merg spre bine.

O privi pe Leslie.

— Dar tu? i se adresă ea.

— O, Ross – soţul meu – îşi poate purta singur de grijă, acasă, spuse Leslie. Dar nu poate să conducă, aşa că eu îl aduc şi-l iau de aici, răspunse Leslie. Conducem o mică agenţie de publicitate în oraş. El încearcă să mă ajute, deşi nu e prea uşor.

Oftă.

— *Wheeler Adveriising!* exclamă fata. De pe Church Street? Sigur, o ştiu. Tata lucra cu ei. Deci soţul tău este domnul Wheeler.

Leslie aprobă din cap.

— Cred că şi voi o duceţi cam greu, din punct de vedere financiar, spuse Shielah.

Leslie se strâmbă.

— Destul de greu, zise.

Fata deschise revista din poală.

— Da, dar dacă am avea banii tipului, spuse ea arătând fotografia de pe copertă, n-ar trebui să ne facem atâtea gânduri.

Leslie se aplecă să vadă. Era un exemplar al revistei *Times,* cu fotografia fui Jordan Lazarus pe copertă. Titlul spunea: „SALVATORUL INIMII ORAŞULUI?" Textul, care descria intervenţiile lui Jordan Lazarus în Congres în favoarea planului său de reconstrucţie urbană, era scris cu caractere mici.

Păli, dar îşi înfrânse emoţia. Jordan Lazarus era pentru ea la depărtare de un milion de kilometri de această sală de aşteptare cenuşie, cu scaunele ei de plastic, revistele vechi şi un televizor antic.

— Da, oftă ea. Sunt sigură că ai dreptate.

Tânăra bătea nervos din picior – purta nişte adidaşi – în timp ce se uita prin revistă.

— Mereu m-am întrebat cum este oare să fii bogată1 spuse ea. Toată viaţa m-am chinuit să împac şi capra şi varza, n-am prea avut timp să mă gândesc la altele. Cum crezi că este când eşti pudred de bogat?

Leslie privea drept înainte. Părea să se afle undeva departe. Făcea un mare efort pentru a evita să se uite la fotografía lui Jordan.

— Nu ştiu, răspunse. Cred că nici eu nu-mi pot imagina.

— E de presupus că au şi ei problemele lor, fu Shielah Fahey de părere. Tata spunea că banii fac ca problemele mari să coste mai puţin. Nu le fac să dispară.

Leslie zâmbi slab.

— Sunt sigură că avea dreptate, aprobă ea. Oricum, eu n-o să ştiu niciodată.

Era dureros de conştientă de cât îi costa tratamentul lui Ross. Stilul lor confortabil de viaţă aluneca cu repeziciune spre marginea sărăciei.

Se simţea neobişnuit de calmă aici, în compania unei fiinţe străine, dar simpatice, în timp ce lumea rece, indiferentă, se afla la distanţă, în afara încăperii. Părea că şi nefericirea împărtăşită ajuta la ceva.

Mai discutară un timp, apoi tăcură. Fata şedea cu picioarele încrucişate, dând nervos din picior în timp ce citea revista. Mirosea uşor a fum de ţigară, dar nu aprinsese niciuna de când intrase Leslie.

Leslie o plăcuse instinctiv pe Shielah şi era pe punctul de a o invita la o cafea. Înainte să poată scoate un sunet, Shielah se ridică.

— Scuză-mă, spuse ea. Ştii unde *se* află toaleta doamnelor?

— Pe hol, la dreapta, răspunse Leslie.

Shielah se ridică şi ieşi din încăpere, aruncând revista pe masă.

Leslie rămase privind ţintă la ecranul televizorului, dar fără să-I vadă cu adevărat. Simţea că ochii îi erau atraşi de revistă ca de un magnet. După un timp, se aplecă şi o ridică de pe masă. Degetele îi tremurau în timp ce privea imaginea lui Jordan. Arăta mai în vârstă decât atunci când îl cunoscuse, chiar ceva mai slab.

Dar vechiul Jordan era încă prezent. Leslie revăzu blândeţea ochilor, umorul şi acea gingăşie adolescentină care îi răpise cândva, demult, inima.

Închise ochii şi duse revista la piept, pentru o singură

şi dureroasă secundă. Apoi, gândindu-se la Ross care tocmai suporta testele acelea înfricoşătoare, alături, lăsă revista în poală.

O singură lacrimă căzu pe coperta revistei, pătând obrazul lui Jordan Lazarus.

Leslie tresări şi se grăbi să şteargă lacrima de pe hârtia lucioasă. Văzu cum lacrima devine o cută umedă pe hârtie. Nu auzi geamătul trist ce i se ridică din gât, în timp ce încerca să şteargă urmele emoţiei.

Nu se gândea că în ultimele şaizeci de secunde fusese urmărită.

Leslie n-o mai revăzu pe Shielah Fahey. Ross ieşi câteva minute mai târziu şi Leslie îl conduse acasă. Pe drum, îi povesti că în sala de aşteptare cunoscuse o fată drăguţă, o fată al cărei tată avusese un atac de inimă. Ross nu-şi aminti de nimeni pe nume Fahey. Pe de altă parte, erau atât de mulţi pacienţi care intrau şi ieşeau de la teste, încât era uşor să îţi mai scape câte unul.

Leslie nu se mai gândi la drăguţa Shielah Fahey din ziua aceea. Era prea ocupată cu Ross.

Astfel că nu se întrebă cum se făcea că o tânără care venea la spital de doi ani nu ştia unde se afla cea mai apropiată toaletă pentru doamne.

Leslie avea mult prea multe pe cap pentru a se mai gândi şi la astfel de lucruri.

Aşezată la volanul maşinii sale, Jill Lazarus privea cum maşina lui Leslie ieşea încet din parcare.

Ultima întrebare care mai stăruia în mintea lui Jill îşi primise răspunsul în acea dimineaţă. Nu numai că i se confirmase ceea ce bănuia venind aici, dar, în cele câteva minute petrecute cu Leslie Wheeler, observase multe alte amănunte, care aveau să fie de nepreţuit pentru ceea ce urma să facă de acum încolo.

Porni motorul. Privi în oglinda retrovizoare. Ştia că

dacă o întoarce spre ea, va vedea ceea ce văzuse în ziua în care Cal Wheaters îi dezvăluise adevărul despre Jordan şi Leslie. Se cutremură. Ştia că dacă va mai privi vreodată acel chip, va trebui să se sinucidă.

Cel mai mare duşman al ei de acum înainte era oglinda. Dacă avea să se vadă aşa cum era cu adevărat, era un om sfârşit.

Unica ei speranţă, ultima ei şansă se ascundea în spatele unei singure măşti.

50

New York, 10 februarie 1979

Jordan Lazarus avusese o zi grea.

Se întâlnise dimineaţa şi după-amiaza cu senatori şi deputaţi de Illinois, New York, California, Ohio, Georgn şi Michigan – statele cu cele mai mari oraşe ale ţării – şi luase masa cu cel mai apropiat consilier al preşedintele pe probleme de politică internă.

Jordan se luptase cu o uriaşă energie şi putere de convingere, pentru a obţine sprijin în Congres. Oferise favoruri pentru care, în alte împrejurări, toţi ar fi sărit sus pentru a le accepta.

Dar reacţia politicienilor nu fusese cea sperată de ce spuseseră prietenoşi, plini de solicitudine şi impresionaţi de logica lui Jordan, ca şi de puterea lui. Şi, ca reprezentanţi ai statelor a căror economie depindea de bunăstarea şi vitalitatea marilor oraşe, erau sincer în favoarea planului Lazarus. Viitorul statelor lor depindea de asta.

Dar mai ştiau şi că liderul majorităţii din Senat, membru superior al comitetului pentru resurse şi alocaţii financiare şi apropiat prieten al preşedintelui de pe timpul studenţiei la *Yale,* era absolut împotriva actului Lazarus şi

se folosea de influenţa sa în ambele camere ale Congresului pentru a împiedica votarea lui.

Liderul majorităţii provenea din Wyoming, un stat care nu avea oraşe mari. Se temea că planul Lazarus va direcţiona preţioasele fonduri federale către alte state, astfel că imaginea sa în faţa electoratului s-ar fi deteriorat, în ultimii ani creditul politic îi cam scăzuse, datorită campaniilor sale electorale monotone şi apariţiei unor adversari tineri în propriul său partid. Nu era deloc momentul ca el să consimtă la votarea unui act care i-ar putea înfuria serios pe suporterii săi de acasă.

Cu toate acestea, influenţa lui în Congres era la fel de puternică. Şi nici cei mai entuziaşti suporteri ai actului Lazarus nu îndrăzneau să voteze în favoarea lui, mai înainte ca liderul majorităţii să fi fost de partea lor.

Până acum, Jordan, în ciuda farmecului său, a puterii financiare şi a popularităţii sale, nu reuşise să-l convingă. Liderul majorităţii era un om încăpăţânat.

În alt an, cu un alt Congres, actul lui Jordan ar fi fost votat imediat. Dar în acest moment al istoriei, când liderul majorităţii se opunea, actul Lazarus nu avea nicio şansă.

Jordan veni acasă epuizat. Niciodată munca sa nu i se păruse mai dificilă şi mai plină de dezamăgiri. Deşi tocmai acest plan fusese cel care îl salvase din deznădejdea de a o fi pierdut pe Leslie, avea inima grea. Pentru el, viziunea asupra oraşelor era mai clară ca niciodată, dar lupta pe care o ducea pentru a o explica unor politicieni şi preşedinţi de companie egoişti o făcea să pară mai improbabilă şi mai lipsită de realism ca niciodată.

Îi seara asta avea nevoie de un duş fierbinte şi o băutură tare. Voia să-şi vadă nevasta, s-o ţină în braţe şi să încerce să uite clipele negre ale zilei.

Răsuci cheia în broască. Holul era cufundat în întuneric.

— Am venit acasă, dragă, strigă el glumind, lăsând

servieta diplomat pe pardoseală şi dându-şi haina jos.

O puse în dulapul din perete şi privi în camera de zi care era cufundată în întuneric. Nici urmă de Jill. Se duse în bucătărie. În apartament nu se auzea niciun zgomot. Se întrebă dacă nu cumva dormea. Ar fi fost ceva neobişnuit. Niciodată nu se culca atât de devreme Poate că ieşise în oraş.

Aruncă o privire în dormitor. Era întuneric. Se duse în camera de zi şi-şi turnă un pahar de whisky. Rămase tăcut, gândindu-se unde putea fi Jâll? Ieşise undeva?

Jordan începu să, se îngrijoreze. În ultimul timp, Jill nu mai era ea însăşi. În ultimele câteva săptămâni, fusese nervoasă, irascibilă. Încercase s-o scoată din starea asta, dar ea se retrăsese în sine. Munca multă şi epuizarea îl împiedicaseră să găsească timp pentru a discuta cu ea; ca soţ, se simţea vinovat c-o neglijase.

Ieşi pe hol, să o caute în camerele de oaspeţi. Toate erau cufundate în întuneric. Liniştea din apartament era apăsătoare. Sunetele înăbuşite ale oraşului accentuau atmosfera întunecată şi parcă rău prevestitoare dinăuntru.

În sfârşit, Jordan ajunse în solariu. Tot întuneric. Era ultimul loc unde se aştepta să fie Jill la această oră. Rareori venea aici după ce se întuneca.

Jordan deschise uşa. Fereastra enormă care dădea spre râu se înălţa în faţa sa, luminată slab de luminile oraşului. Timp de o clipă, înainte de a aprinde lumina, i se păru că vede o siluetă în faţa ferestrei. Dar nu se întrebă ce putea fi decât când era prea târziu.

Răsuci comutatorul din perete. Deodată încăperea fu scăldată într-o lumină strălucitoare.

I se opri respiraţia.

În faţa sa, purtând rochia înflorată de vară care îi plăcea lui atât de mult, se afla Leslie Chamberlain.

O privi îndelung. Era ca şi cum îi apăruse în faţă o

stafie.

— Leslie.

Nu ştia dacă pronunţase acest cuvânt cu adevărat. Îi veni pe buze pe negândite.

I se înmuiaseră genunchii. Dacă s-ar fi aflat lângă un perete sau o mobilă, s-ar fi sprijinit de ele. Rămase tremurând, cu ochii aţintiţi asupra siluetei din faţa lui. Nu-şi putea vedea propria expresie, care spunea o mie de cuvinte.

Jordan se zbătea între teroare şi dorinţă. Vederea lui Leslie, după atâta timp, înlătură scutul ridicat cu grijă împotriva ei. Se simţea ca un copil lipsit de apărare.

Dar exista ceva macabru în silueta din faţa sa. Părea a fi programată să creeze acest răspuns în el, această ezitare neajutorată. Părea mai degrabă un simbol decât o persoană reală. Un simbol al iubirii lui şi al pierderii ei.

În cursul luptei pentru a-şi recăpăta propria identitate, o recunoscu pe Jill.

Asemănarea cu Leslie era ireală. Jill reuşise să găsească aceeaşi rochie, aceeaşi pălărie, aceiaşi pantofi şi să se fardeze ca Leslie.

Dar iluzia era mai mult decât fizică. Includea şi ţinuta corpului, privirea ei, zâmbetul. Era şi o asemănare spirituală. Însăşi esenţa lui Leslie părea să fie imprimată pe chipul lui Jill pentru un oarecare motiv înfricoşător.

Expresia de dragoste ce-i iluminase la început chipul dispăru.

— Am... dar ce faci? întrebă Jordan, cu voce tremurândă.

Ea tăcea. Nu se mişcă. Pur şi simplu, poza pentru el, mândră de iscusinţa ei în a copia obiectul dorinţei tui până în cele mai mici detalii. Şi probabil că privirea ei triumfătoare a fost cea care i-a dezvăluit falsitatea imaginii din faţa lui. Aceasta nu era Leslie, nicidecum. Era Jill, întreaga ei fiinţă concentrându-se cu o intensitate

nebunească spre a se dizolva în imaginea altei femei.

Făcu un pas înainte. Apropierea nu părea să distrugă iluzia creată. Devenea tot mai reală, pe măsură ce se apropia.

— Te-am întrebat ceva, şuieră Jordan, cu sângele clocotind. Ce încerci că faci?

Ea îşi înălţă o sprânceană. Ochii îi scânteiau.

— Fac ceea ce vrei tu să fac, spuse ea. Doar ştii.

Înainta încet spre ea. Aspectul ei îi făcea rău, dar stârnea în el ceva incontrolabil.

— Jill, spuse el. Ţi-ai pierdut minţile? Cine ţi-a băgat asta în cap?

Jordan stătea să explodeze. În spatele măştii, Jill era calmă, liniştită, după luni de disperare.

— Bun venit acasă, spuse ea cu o voce straniu de asemănătoare cu a lui Leslie. Mi-a fost dor de tine, Jordan.

O privea consternat.

— Eşti nebună, spuse. Termină.

Ea ridică o mână şi-şi dădu la o parte o buclă ce-i cădea în ochi. Era gestul lui Leslie, simplu şi natural, ca şi când îl făcea ea însăşi. Ochii îl exprimau încredere şi afecţiune. Era privirea pe care o citise în ochii lui Leslie de o mie de ori.

— Te iubesc, Jordan, spuse ea în şoaptă făcându-l să se cutremure. Vreau să ai ce-ţi doreşti.

Jordan îşi trecu mâna prin păr. Fălcile i se încleştară. Aproape că se şterse la ochi, încercând să alunge năluca din faţa ochilor.

— Eşti nebună, spuse el. Ţi-ai ieşit din minţi, Jill.

Ea zâmbi.

— Poţi să-mi spui Leslie, dacă vrei, zise ea. Nu mă supăr.

Făcu un pas înapoi ca pentru a se apăra de ea. Dar nici distanţa nu-l ajută. Puterea iluziei era prea mare.

— Ştiu ce-ţi doreşti, vorbi ea. Nu mai este nevoie să minţi, Jordan. Vino şi o să fie la fel ca întotdeauna.

Întinse braţele.

— Făt-Frumosul meu, spuse ea.

Jordan simţi cum lumea lui se înclină nebuneşte spre ea. Nebunia ei era molipsitoare, paralizându-i membrele. Nu-şi putea dezlipi privirea de la ea.

— Hai, vino, spuse ea. Te iubesc. Nu mă lăsa să aştept…

Jordan mai făcu un pas înapoi.

— Jill, puse el. Mă îngrijorezi. Să mergem la un doctor. Nu eşti…

„Nu eşti tu însuţi”. Caraghios, dar cuvintele îi stăteau pe buze.

Ea începu să se apropie de el. Era mersul lui Leslie, cu mâinile strânse uşor pe lângă corp. Ochii îi scânteiau, oglindind umorul şi bunătatea lui Leslie.

— Îţi aduci aminte de ziua în care purtam rochia asta? vorbi ea. Eram plini de dragoste, de speranţă. Îţi aminteşti Jordan?

Era aproape de el. Parfumul era parfumul lui Leslie. Jordan simţea cum îl părăseau şi ultimile puteri. Nu perfecţiunea iluziei era ceea ce îl seducea, ci perversiunea ei.

— Hai, spunea ea. Ca pe timpuri. Ajută-mă să scot asta.

Îi ghidă mâna spre rochia ei. Ochii i se închiseră când buzele ei i le atinseră pe ale sale. O clipă mai târziu, mâinile lui erau la spatele ei, descheind rochia, găsind copca sutienului. Rochia căzu pe podea cu un foşnet şi-i simţi pielea sub degete.

— O, mi-a fost atât de dor de tine, suspină ea, sărutându-l.

Ştia că juca teatru. Nu era pic de adevăr în spusele ei. Dar cuvintele îi merseră drept la inimă. Erau cele pe

care tânjea să le audă de trei ani teribil de lungi, fără să aibă curajul să recunoască. Iar glasul care le pronunţase era vocea lui Leslie, atât de tandră şi de înţelegătoare.

Jordan era excitat. Era pe cale de a se pierde. Îl atrăgea şi pe el în acelaşi abis în care căzuse ea însăşi.

Încercă să-şi recâştige echilibrul, identitatea, dar ea era deja dezbrăcată, doar cu chilotul pe ea. Se apropie de el mai mult, modulându-şi trupul după al lui. Sânii mici, tari, se lipiseră de pieptul lui, iar mâinile lui, ghidate de ea, îi trăgeau chiloţii în jos, pe coapse.

— O, Jordie, murmură ea. Mi-a fost atât de dor de tine. Limba ei o atinse uşor, subtil pe a lui. Până şi gustul buzelor ei avea prospeţimea lui Leslie,

Îl privi în ochi triumfătoare.

Îi venea s-o sugrume. Mâinile lui îi încercuiră gâtul. Ea zâmbi. Însăşi violenţa lui părea să confirme puterea pe care o avea asupra lui.

— Deci asta era în mintea ta tot timpul, spuse el,

— În mintea „ta”, îl corectă ea. Nu te împotrivi, Jordan. Ştii şi tu că nu asta vrei.

Avea ceva de vrăjitoare în timp ce i se cuibărea în braţe. Şi era goală. O săruta. O simţi vibrând. Ştia că sub masca „aceea”, ei nu-i putea rezista.’

— Da, murmură ea. Da, Jordan…

O luă în braţe. Era uşoară. Părea mai reală, dar prin aceasta, mai atrăgătoare, mai puternică decât ceva real.

O aşeză pe pat şi se dezbrăcă. Îl urmări în tăcere, cu o expresie satisfăcută pe chipul frumos.

Când rămase gol ea se lăsă pe spate şi îi zâmbi.

— Haide, spuse. De ce ţie teamă? Te doresc, Jordan. Te aştept.

Jordan o acoperi cu trupul său. Carnea ei îl mângâia din cap până-n picioare. Îi simţi mâinile apăsându-l pe şale. Picioarele i se încolăciră în jurul lui, cu o intimitate ruşinată.

În aşteptare, se deschise pentru el, dulce şi umedă. Într-o clipă, el o pătrunse. Trupurile începură să se unduiască în ritmul muzicii. Strălucea şi tremura în braţele lui, ademenitoare şi ireală ca o himeră.

O mână se strecură între picioarele lui pentru a-l găsi şi a-l încuraja. Limba ei îl excita. Cutele feminităţii urcau şi coborau de-a lungul sexului lui, mângâindu-l, îndemnându-l şi ademenindu-l. Dulci unduiri ale şoldurilor femeii îl atrăgeau mai adânc, tot mai adânc.

Dar dorinţa nu putea fi separată de oroarea pe care o simţea crescând şi devenind tot mai dureroasă. Avea sentimentul că va exploda.

Clătinându-se pe marginea abisului, privi din nou în ochii ei. Falsitatea era nemărginită, asemeni unei oglinzi în care se reflectau mii de imagini ale propriului său chip. Îi ghici victoria. Graţie acestei mascarade reuşise să-i pătrundă în suflet mult mai adânc decât îi permisese el vreodată. Se simţea gol şi expus. Iar trupul lui palpita cu o plăcere înfiorătoare, perversă, născută din falsitatea ei şi a lui.

— Te iubesc, spuse ea.

Talazul din Jordan se înălţa tot mai mult, iar el inspira cu greu. Murmurul lui Leslie îi răsuna în urechi, mâinile ei îl mângâiau, cerându-i să se predea.

— Te iubesc, gemu el.

— Da, îi şopti ea. Da…

Îngrozit de resemnarea lui şi de victoria ei, Jordan se predă.

A doua zi, dimineaţă, Jill se trezi singură.

Ameţită, privi ceasul de pe noptieră. Era ora zece. Jordan plecase probabil demult la serviciu.

Jill se simţea oarecum confuză, dar odihnită. Se gândi că era prima dată, după multe luni, când dormise atât de bine.

De fapt, nu era de mirare. Pasiunea care îi unise aseară fusese ca un cutremur. Îi storsese pe amândoi, adormindu-i unul lângă celălalt, ca pe doi copii, în patul mare.

Cât va trăi, Jill îşi va aminti această întâlnire nesfârşită, epuizantă. Fusese un fel de fantasmagorie.

Întinsă între cearceafuri, amorţită de plăcere, îşi dădu seama că şmecheria mersese. Iluzia fusese cu adevărat irezistibilă. Nu fusese în stare să i se opună. Se predase. Descoperise adevărul despre el şi, prin trupul şi gemetele lui, el îi mărturisise acel adevăr. Măştile fuseseră îndepărtate odată pentru totdeauna.

Jill era speriată de ceea ce făcuse. Dar sufletul i se scălda în satisfacţie, ca şi trupul, de altfel. Falsitatea de o viaţă atinsese punctul culminant în seara trecută. Şi, paradoxal, falsitatea îi oferise adevărul. Adevărul despre Jordan.

Următoarea întrebare era ce va face în continuare. Ce vor face amândoi. Rămase în pat aproape o oră, gândindu-se. Apoi se ridică şi se îndreptă, nesigură spre dulapul din perete.

Când îl deschise, văzu că o parte din costumele lui Jordan dispăruseră. La fel, cămăşile şi pantalonii.

Jill simţi cum îngheaţă treptat. Deci mersese prea departe. El fugise, speriat de ceea ce-l obligase să facă. Dar va veni înapoi.. Era convinsă de asta. Nu-i mai putea rezista de-acum. În seara trecută, ea îi dezvăluise o armă împotriva căreia el era lipsit de apărare.

Se urcă din nou în pat. Rămase acolo mult timp, cântărind alternativele. Apoi, îl sună pe Jordan la birou. Era într-o şedinţă, i se comunică, dar o va suna el.

Puse de cafea şi făcu un duş. Se îmbrăcă şi-şi bău cafeaua, aşteptând să sune telefonul. Aşteptă toată dimineaţa, apoi după-amiaza. Telefonul aşteptat nu veni.

La ora patru primi un mesaj adus de un angajat ai

companiei *Lazarus* care luă încă o parte din îmbrăcămintea şi articolele de toaletă ale lui Jordan.

Mesajul era scris de mâna lui Jordan.

„Nu mai avem ce să ne spunem, scria ei. Avocatul meu va lua legătura cu tine”.

Biletul nu era semnat.

Jill îl privi pe mesager care ducea un alt geamantan plin cu lucrurile lui Jordan. Cuvintele soţului ei i se zbăteau în piept, ca o prevestire sumbră. Jordan ştia că singurătatea era cea mai groaznică pedeapsă.

Intră în dormitorul unde făcuseră dragoste cu o seară în urmă. Se privi în oglinda enormă.

Imaginea era colorată încă de obsesia serii trecute. Părul era al lui Leslie. Mai stăruiau încă urmele machiajului folosit pentru a completa iluzia. Chiar ţinuta şi privirea ochilor ei îi reaminteau de perfecţiunea spectacolului.

Dar ea nu era Leslie. Era Jill. Oglinda îi făcu cu ochiul, drept răspuns, anulând iluzia şi amintindu-i de unica realitate pe care nu o putea îndura.

Era singură.

51

S-au scurs şase săptămâni. Jordan nu o mai văzu pe Jill şi nici nu-şi îngădui să se mai gândească la ea.

Nu era pentru prima oară când Jordan Lazarus se adâncise în munca sa.

Muncea optsprezece ore pe zi la birou, vorbea mult la telefon, amintind altora favorurile acordate cândva,

contactând diferite persoane, aranjând întâlniri. Restul timpului şi-l petrecea adâncit în gânduri, cu telefonul închis, secretarei fiindu-i interzis să sune sau să intre.

Se gândea numai la planul lui şi la armele pe care le putea folosi pentru a face să fie aprobat de Senat. Era bătălia finală a lui Jordan Lazarus cu lumea. Şi Jordan era decis să câştige.

În tot acest timp, gândul la Jill abia dacă îi licări în mintea preocupată. Îşi spunea că un plan care va schimba faţa unei naţiuni era mai important decât biata viaţă intimă a unui cuplu – un cuplu care, oricum, urma să divorţeze în curând.

Dar această pretinsă obiectivitate era doar un ecran menit să ascundă adevărul. Jill nu-i ieşise cu adevărat din minte nicio clipă. Umbra ei se ghicea în spatele tuturor preocupărilor şi acţiunilor sale. Şi, din cauza ei, în tot ce simţea Jordan de-a lungul acestei perioade, exista o tentă de disperare.

Era stăpânit de o mânie rece, care-l oţelea în relaţiile sale cu ceilalţi. Poate pentru că-şi îngropase atât de adânc sentimentele personale, avea o imagine aproape inuman de clară a tablei de şah care era activitatea lui profesională.

Încercarea care îl aştepta era cea mai importantă din existenţa lui, iar miza era foarte ridicată. De data asta, interesul personal nu juca niciun rol în planul său. Bunăstarea ţării sale era unica sa preocupare.

În sfârşit, Jordan Lazarus devenise vizionarul pe care Meg îl văzuse dintotdeauna în el. Parcurgând întortocheatul drum al ambiţiilor lumeşti şi al afacerilor, reuşise, în sfârşit, să-şi scrie poemul vieţii. Planul Lazarus.

Trebuia însă să depăşească şi ultimul obstacol care-i stătea în cale. Acel obstacol era liderul majorităţii din Senatul Statelor Unite.

Poate datorită semnificaţiei istorice a acestei

încercări sau datorită profundei crize personale din care făcea eforturi să evadeze, Jordan găsi soluţia.

Concepul un ingenios *quid pro quo* menit să atenueze opoziţia liderului majorităţii faţă de actul Lazarus. Planul de a muta una dintre cele mai bogate şi mai mari corporaţii ale lui *Lazarus International* în Wyoming avea să aducă statului douăzeci de mii de locuri de muncă şi venituri de milioane de dolari.

Planul prevedea şi deschiderea unor filiale importante pe întregul teritoriu al statului Wyoming de către una dintre cele mai bogate bănci care îi aparţinea tui Jordan. Un alt angajament includea achiziţionarea uneia dintre cele mai mari staţii de televiziune din Wyoming de către o companie de telecomunicaţii subsidiară a lui *Lazarus.*

Şi era doar începutul. Jordan propunea o serie de aranjamente financiare care urmau să facă minuni în economia statului Wyoming, contribuind serios la modernizarea bazei industriale şi financiare învechite a acestui stat. Avea să fie cel mai important ajutor primit de acest stat de la marea criză.

Dar ceea ce oferea Jordan era mult mai complex decât ce se vedea la suprafaţă. Avantajele oferite însuşi liderului majorităţii erau enorme. Aproape fiecare element ai ofertei lui Jordan era legat cu fire nevăzute de companiile la care acesta era acţionar sau membru al consiliului de administraţie, sau de băncile cu care lucra el. Oferta lui Jordan era o ţesătură de stimuli economici aparent inocenţi, folositori statului Wyoming, dar turnând indirect milioane de dolari în buzunarul liderului majoritar şi dublându-i averea personală.

Deşi tentantă, poate că oferta nu l-ar fi clintit pe liderul majorităţii dacă i-ar fi fost făcută personal de Jordan. Exact în acest moment Jordan plănuise o lovitură de maestru.

Oferta avea să-i fie prezentată nu de Jordan, ci de

însuşi preşedintele, în Biroul Oval, după ce va fi petrecut o oră într-o atmosferă cordială, depănând amintiri din anii studenţiei lor la *Yale.*

Preşedintele încheia ceea ce începuse Jordan. Şi o făcea cu o convingere profundă şi fără scrupule, pentru că aprobarea actului Lazarus era crucială pentru naţiunea pe care o conducea – fără a mai vorbi de şansele de a învinge în următoarele alegeri.

La douăzeci şi patru de ore după această întâlnire, liderul majorităţii le declara colegilor săi din Senat că sprijinea cu toată puterea planul Lazarus. Avea de gând să facă presiuni şi să amintească tuturor favorurile pe care le acordase timp de trei decenii, pentru a face ca planul să fie trecut prin Congres şi aprobat de Casa Albă.

Dezbaterile congresmenilor în jurul acestui act mult controversat s-au încheiat abia la miezul nopţii. Au fost luări de cuvânt elocvente în favoarea planului, iar votul comitetului a fost de 27 ia 2 în favoarea aprobării actului Lazarus.

În câteva zile s-a ajuns la concluzia că actul va fi aprobat de ambele camere ale Congresului. Preşedintele a lăsat să se înţeleagă că nu se va opune actului atunci când el va fi promulgat. Membrii Curţii Supreme au dat asigurări că suporterii actului nu trebuiau să se teamă de nicio barieră constituţională pentru a fi aplicat.

Arhitecţii oraşelor, experţii financiari şi economiştii se agitau făcând speculaţii privind efectele acestui act revoluţionar. Articole despre Jordan Lazarus şi planul său vizionar privind oraşele au inundat ziarele politice, revistele economice şi publicaţiile cele mai răspândite. Întreaga naţiune începu să-şi dea seama că în Congres se petrecea un lucru care va marca o nouă epocă.

Visul lui Jordan Lazarus era pe cale să devină realitate.

Într-o joi cam vântoasă, pe la sfârşitul lui martie, după o zi în care răspunsese felicitărilor venite din toată ţara, Jordan se pregătea să iasă din birou.

Abia când se ridică de la birou, îşi dădu seama cât de obosit era. De fapt era chiar puţin ameţit. Fusese prea ocupat şi nu luase prânzul. Va trebui să înceapă să aibă mai multă grijă de el. Acum avea un motiv real pentru a începe să trăiască din nou. Tensiunea muncii obsedante din ultimele câteva săptămâni va trebui să cedeze locul unui progres constant, precaut, fără tensiuni inutile. Până acum încercase să-şi înfrângă proprii demoni, în viitor va încerca să-şi împlinească un vis care dădea un nou sens întregii sale vieţi.

Cu aceste gânduri, Jordan ieşi din birou.

Se opri brusc când văzu că avea un vizitator neaşteptat.

Era Jill.

Jordan făcu ochii mari. Nu-şi mai văzuse soţia de peste şase săptămâni. Nici nu se aştepta s-o mai vadă vreodată. Avocaţii săi le scriseseră avocaţilor ei, dar încă nu primiseră niciun răspuns.

Jill arăta palidă şi slăbită. Nu o mai văzuse din noaptea acelei deghizări nebuneşti, o noapte pe care trebuia să încerce s-o uite.

— Ca să vezi peste cine dau aici, spuse eî.

— Bună, Jordan.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Se înarmase cu răceală, pentru a o respinge.

Ea se ridică şi făcu un pas mic spre el. Avea o privire ciudată, ceva între provocare şi implorare.

— Aş vrea să vorbim o clipă.

Ridică dintr-o sprânceană cu aroganţă studiată.

— Ciudat, zise. Credeam că am cam epuizat subiectele de discuţie, Jill. Să mai fi rămas vreo surpriză?

Părea rănită cu adevărat de sarcasmul lui.

— Atunci, e mai bine să plec, spuse ea.

N-o văzuse niciodată arătând atât de patetic. Părea împuţinată, lipsită de apărare, o umbră a celei care fusese. În acea clipă, i se făcu milă de ea.

Nu-şi putea permite însă să se înmoaie în faţa ei. Nimeni nu-l mai rănise ca ea. Se măritase cu el pretinzând a fi cine nu era. Pătrunsese cu forţa în sufletul lui, tocmai când avea nevoie de mai multă apărare, şi-i scosese la iveală propriile obsesii, distrugându-i inima. Nu o ura, dar nu suporta s-o vadă sau să-i mai audă glasul. Era mai bine să se ţină departe de el.

— Bine, spuse rece. Dacă trebuie.

Se îndreptă spre ea. Numai acest gest, de a micşora distanţa dintre ei, îl umplea de scârbă. O va considera întotdeauna o vrăjitoare care se strecurase în viaţa lui printr-un ghinion nenorocit şi aproape că îl distrusese.

Îi luă paltonul şi i-l întinse. Ea îl luă cu mâini tremurătoare şi încercă să-l îmbrace. O privi, fără să se ofere s-o ajute. Ea se chinuia să găsească mâneca, îşi reveni şi o ajută.

Stând în spatele ei, o auzi murmurând ceva. Cuvintele, pronunţate încet, fură acoperite de foşnetul hainei.

— Ce spuneai? întrebă Jordan.

Se întoarse. Privi spre el.

— Am spus că sunt însărcinată. Îl privea cu ochi limpezi, fără să clipească.

Jordan făcu un pas înapoi, ca pălmuit de cuvintele ei.

Apoi se obligă să stea pe loc.

„însărcinată”. Cuvântul ăsta nu i se potrivea lui Jill. Era o sirenă, da. O seducătoare. Dar mamă? Imposibil.

Încercând să se apere, căută cele mai crude cuvinte pe care le putea găsi.

— De unde ştii că e al meu? întrebă el.

Ea zâmbi trist.

— E al tău, Jordan.

Făcu un alt pas înapoi, privind-o lung.

— De ce te-aş crede? spuse, N-ai spus niciodată adevărul. De ce te-ai schimba acum?

Vorbea repede, de parcă încerca s-o oprească să continue. Îl aşteptă răbdătoare să termine. Apoi, fără să se uite la el, vorbi.

— În noaptea aceea, spuse. Atunci s-a întâmplat.

Furia fierbinte ca oţelul lichid se aprinse în creierul lui Jordan. Ar fi vrut s-o omoare pentru ceea ce-i făcuse. Dar undeva în sinea lui ştia că spunea adevărul. Asta îl făcu s-o urască şi mai mult, dar îi distruse armura pe care şi-o înălţase cu atâta grijă.

— Minţi, zise el, fără convingere.

Jill clătină din cap. Părea foarte mică şi slabă, dar avea o armă împotriva căreia el nu putea lupta.

— Şi chiar dacă ai spune adevărul, continuă el, n-ar avea nicio importanţă pentru noi doi.

Cuvintele sunau fals pe buzele lui. Îşi dădea seama că vestea însemna totul, schimba totul. Cu excepţia aversiunii faţă de ea, care nu va muri niciodată.

Urmă o tăcere lungă. Stăteau la un metru distanţă unul de celălalt. Îşi dorea să pună o lume între ea şi el. Vederea ei îl îmbolnăvea.

— Ce vei face? întrebă ea în sfârşit.

Cuvintele îi treziră dorinţa de a o strânge de gât. Dar copilul lui era în pântecele ei. A o ucide acum nu servea la nimic.

— Scapă de el, spuse Jordan cu voce tremurândă.

Îl privi.

— Chiar crezi ce spui?

Sigur, îl ghicise. Ştia că era al lui. Mai ştia şi când îl concepuse. Îşi va aminti de noaptea aceea cât va trăi.

O privi încruntat. Deja îl sfâşiase cu minciunile ei, cu

măştile ei viclene. Era întruchiparea falsităţii şi-l făcuse şi pe el să se poarte astfel. Nimic din ceea ce i-ar putea uni în viitor nu va reuşi să schimbe acest fapt.

Dar purta copilul lui.

— Nu, vorbi el, învins. Nu cred ce spun.

O privi consternat. Adâncurile cristaline ale ochilor ei se deschideau larg, ca pentru a-l sorbi. În clipa aceea părea mai frumoasă, dar în acelaşi timp mai perversă ca oricând.

Sentimente contradictorii îl îndemnau pe Jordan să se apropie de soţia sa şi îl împingeau departe de ea cu forţă egală.

Cât despre Jill, ea rămase privindu-l fix, cu pardesiul ascunzându-i trupul zvelt, care îl hipnotizase cu farmecul lui, îl contaminase cu puterea lui de a-l înşela şi care purta acum copilul lui.

— Bine, spuse Jordan. Bine.

Nu se mişcară. Soţul şi soţia rămaseră privindu-se în ochi, despărţiţi de o prăpastie adâncă.

52

Johnsonviile, Long Island

La 30 martie 1979, Ross Wheeler avu un alt atac cerebral, mai puţin grav.

Îşi pierdu o parte din funcţiile motorii pe care şi le recăpătase după luni de fizioterapie şi „căzu” ia câteva întrebări ale testelor cognitive, la care înainte răspunsese cu uşurinţă.

Doctorii o încurajară pe Leslie, spunându-i că asemenea episoade erau obişnuite printre pacienţii cu atac cerebral şi că erau „un pas înapoi” cu care trebuiau să se obişnuiască. Leslie nu era convinsă de această versiune a lucrurilor, dar îi lipseau atât resursele financiare pentru a

obţine o a doua părere, cât şi curajul de a auzi această opinie. Se agăţă de optimismul doctorului ca un copil, deşi în fundul sufletului simţea adevărul rău prevestitor pe care ei încercau să i-l ascundă.

Ross trebui să petreacă două săptămâni în spital pentru noi teste. Costul acestei noi spitalizări avea să o facă pe Leslie să ipotecheze casa pentru a doua oară, şi chiar să ceară bani de la rudele mai îndepărtate ale lui Ross sau ale ei. O amăra nu atât faptul că trebuia să ceară bani, cât faptul că boala soţului ei progresa. Se temea că viaţa alături de el se va sfârşi. Încerca să uite acest gând, dar şi să se pregătească pentru orice eventualitate.

Acum pleca din salonul lui Ross, spunându-i că va reveni. Avea multă treabă la birou. Evenimentele recente o făcuseră să rămână în urmă cu lucrările,

Ross o înţelese şi o îndemnă să se ocupe de datoriile ei, chiar dacă asta însemna să nu-l mai vadă în ziua aceea.

— Şi mai dă-le ceva din lucrările tale şi fetelor, spuse el. Spune-le c-aşa a zis şefu'.

Îi strânse mâna. Amândoi erau speriaţi, dar Ross era mai curajos. Deşi părea mai slăbit şi chipul îi era schimbat de expresia de durere din interior care o tulbura pe Leslie, păstra în jurul lor o anume stare de voioşie.

Leslie îl îmbrăţişă strâns.

— Te iubesc atât de mult, îi murmură ea îngrijorată.

— Şi eu te iubesc, copilă, spuse el.

Când îi făcu semn cu mâna, din uşă, avea lacrimi în ochi, Observase încă de la primul atac această neputinţă a ei de a-şi reţine lacrimile de fiecare dată când se despărţeau,

Leslie nu se duse la birou. Direct de la spital se îndreptă spre Long Island Expressway. Ajunse la Farmington în mai puţin de o oră, conducând cu viteză.

Când ajunse, Cliff Beyer era la muncă, dar Georgia

era acasă, cu Terry.

Leslie fu surprinsă văzându-l pe băieţel. Se înălţase, iar privirea îi era mai matură. Trecuseră aproape şase luni de când îl văzuse ultima oară. Boala lui Ross îi consuma mult timp şi o preocupa până într-atât încât nici nu mai sunase la familia Beyer de câteva săptămâni.

Georgia ştia de necazurile lui Leslie şi o întâmpină cu o îmbrăţişare caldă.

— Ce mai face Ross? întrebă ea cu voce scăzută.

— Cât de bine se poate, cred, răspunse Leslie, tot în şoaptă, ca băieţelul să nu-i audă îngrijorarea din glas.

Terry, care avea acum şase ani şi jumătate, fu timid cu Leslie, ca de obicei. Dar îşi manifestă timiditatea vorbindu-i pe un ton distant, politicos, în loc să se mai sporovăiau? Şi de cântecul pe care-l cântam noi?

O clipă rămase tăcut

— „Ne-am dus la târgul de animale”, cântă ea.

El zâmbi timid.

— „Şi-au venit şi păsări şi fiare”, adăugă ea.

— „în lumina lunii, măreţul maimuţoi…” Mai mult recita decât cânta, de parcă se ruşina să cânte ca un băieţel.

— „îşi peria blana cafenie”.

Îl strânse la piept.

— Deci ţi-ai amintit, spuse ea.

— Nu de la-nceput, mărturisi el. Dar acum mi-am amintit.

În sinea ei, Leslie era disperată. Ştia că Ross era în spital, îngrijit de doctorii care se temeau că putea avea oricând un alt atac serios. Un astfel de atac îl putea ucide, fără îndoială.

Iar băieţelul acesta care o plăcea, poate că o şi iubea într-un fel, creştea şi se transforma atât de repede, încât era imposibil să-i ceri să ţină minte clipele petrecute împreună sau micile lor ritualuri. O lăsa în urmă, înaintând

în lumea sa proprie.

Leslie avea sentimentul că, îmbrăţişând acest trup mititel, se agăţa deznădăjduită de ceva ce îi era smuls de scurgerea inevitabilă a timpului. Timpul era duşmanul ei, nu numai în ceea ce-l privea pe Ross, pe care boala îl mâna tot mai aproape de sfârşitul vieţii, dar şi în ceea ce-l privea pe băieţel, care se transforma în fiecare zi, şi avea s-o dea uitării, în timp ce în inima lui se făcea loc pentru noi experienţe şi oameni.

Dar va păstra ceea ce-i rămăsese. Acest an din urmă o învăţase să nu se plângă şi să fie recunoscătoare pentru tot ce îi mai dăruia încă viaţa. Nefericirea făcuse din Leslie un soldat. Devenea expertă în a aprecia partea bună a unei situaţii rele.

— Povesteşte-mi despre învăţătoarea ta, îl rugă.

— A, începu el visător, jucându-se cu degetele mâinii ei stângi şi observând verigheta, o cheamă domnişoara Coopersmith.

— E drăguţă? întrebă Leslie, cu ochii pe jumătate închişi de plăcerea de a-i simţi degeţelele atingându-i-le pe ale sale.

— A, răspunse el, e drăguţă. Şi-a cumpărat o maşină nouă vara trecută. Mi-a spus că o să mă ia la plimbare într-o zi.

— Interesant, spuse Leslie.

Îl ascultă povestind şi îi puse alte întrebări pentru a-l face să continue. El începu să-i vorbească despre prietenii de la şcoală, ce făceau împreună, unde se duceau în vacanţă vara viitoare şi unde se va duce el cu părinţii săi. Pentru Leslie, fiecare cuvânt era ca o binecuvântare, un elixir preţios care o apropia tot mai mult de el.

— Acum că te-ai făcut destul de mare ca să scrii, pun pariu că într-o zi o să-mi scrii şi mie o scrisoare, spuse ea.

— Da, o asigură el. Şi tu o să-mi răspunzi.

— Am putea fi prieteni prin corespondenţă? întrebă

ea.

— Ce sunt prietenii prin corespondenţă?

Îi explică. Între timp, îi ţinu mânuţa într-a ei, agăţându-se fără să vrea de această săgeată fragilă îndreptată spre viitor.

— Dar nu va trebui să ne scriem, zise el deodată.

— De ce? îl întrebă ea.

— Pentru că, îi explică el, atunci când o să mă fac mare, o să te măriţi cu mine. Deci n-o să fie nevoie să ne scriem.

— A, ai dreptate, dădu ea din cap.

Această clipă dulce-amară, în care se agăţa de el, lăsându-l totodată să plece, era mai frumoasă pentru că era trecătoare.

În acea clipă, lui Leslie i se păru că numai ceea ce era trecător era real. Lucrurile importante din viaţa ei erau, din păcate, cele care îi scăpau din mână, căci toţi acei pe care-i iubise i se strecuraseră printre degete. La fel cum acest copil minunat, în această clipă fermecată, îl alunecase printre degete în timp ce tocmai îi promitea săi aparţină pentru totdeauna, să crească şi să se însoare cu ea.

Astfel stătea Leslie cu capul fiului ei în poală, privind în sus, la ramurile bătrânului stejar care se întindeau protector deasupra lor. Era adultă acum şi învăţase că omul trebuie să fie rapid şi inteligent atunci când este vorba de cei pe care-i iubeşte, preţuind momentele petrecute alături de ei ca pe nişte stele căzătoare, înainte ca ele să dispară. Arta dragostei constă în a reţine aceste explozii de aur în inima ta, pentru totdeauna.

Pentru un copil ca Terry, viitorul era neîngrădit, un loc care-i trezea iniţiativa şi curiozitatea, unde va putea face ceea ce dorea. Pentru Leslie, viitorul era un duşman, grăbit să devoreze lucrurile şi oamenii pe care-i iubea. În

ochii ei, trecutul devenea tot mai important, căci numai el îi mai rămăsese.

Era prea absorbită pentru a mai lua seama la altceva decât la băieţelul de pe genunchii ei.

Astfel că nu-i trecu prin cap să privească în spatele ei, la tufişurile din capătul parcului, de unde o urmărea Tony Dorrance. Nu văzu expresia de pe chipul lui în timp ce-i privea.

Dar, de data asta, Tony nu o privea pe Leslie.

Avea ochi numai pentru băieţel.

Şi aşa cum Leslie îşi regăsea inima în Terry Beyer, Tony Dorrance îşi recunoscu fiul, al lui şi al lui Leslie,

*

CARTEA A PATRA
CEA MAI FRUMOASĂ DINTRE TOATE

53

Johnsonville, Long Island, 16 iunie 1979

Aşa cum reieşi ulterior, starea iui Ross nu era atât de gravă pe cât se temeau doctorii.

Păru să-şi revină în cursul primăverii. Memoria cuvintelor şi a numelor i se îmbunătăţi uşor, iar capacităţile intelectuale reveniră la nivelul de dinainte de Crăciun. Datorită voinţei sale puternice, dar şi terapiei fizice intense, îşi controla mai bine mişcările şi putea duce la bun sfârşit un număr de îndatoriri.

Leslie se forţa să vadă aspectul bun al lucrurilor.

Doctorii îi erau complici binevoitori.

— Creierul este un organ atât de complicat, încât nu putem să prevedem ce va face, îi spunea doctorul Gaeth. Am avut pacienţi care şi-au revenit după probleme mult mai grave decât cea a soţului tău. Ţine minte: exerciţiile fizice serioase şi dragostea sunt cele mai importante lucruri. Continuă să crezi în Ross şi el va continua să creadă în el însuşi. Orice este posibil,

În această zi de miercuri însorită, străzile din Johnsonville aveau aura prevestitoare a verii fierbinţi ce urma că vină. Leslie fusese la birou toată dimineaţa şi revenire acasă să-i ducă pe Ross la spital, pentru fizioterapie. Se întorcea la birou, pentru a se ocupa de nişte probleme importante pe care le neglijase de prea mult timp. Ziua se va încheia ca multe altele. Urma să-l ia pe Ross la ora trei, apoi să revină la birou pentru încă vreo două ore, ajungând acasă spre seară, pentru a petrece puţin timp cu el înainte de a adormi la nouă sau nouă şi jumătate, epuizată.

Nu mâncase mai nimic toată ziua. Ultima dată când avusese curajul să se cântărească avea până în cincizeci de kilograme. Chiar dacă îşi aducea aminte să mănânce, nu avea poftă de mâncare. Pierdea constant în greutate. Infirmiera lui Ross, o femeie blândă, pe nume Connie, ridicase din sprâncene şi-i sugerase să consulte un medic. Leslie o ascultase politicos şi uitase cele auzite în câteva minute! Abia avea putere să se concentreze pentru a-şi rezolva sarcinile la birou. Nu mai avea energie pentru a se gândi la ea şi la sănătatea ei.

Scoase cu grijă maşina din parcare, privind mereu în oglinda retrovizoare, apoi se îndreptă spre ieşire. Introduse cartela în aparat şi urmări bariera care se ridica.

În acel moment, portiera din dreapta se deschise brusc şi cineva urcă în maşină.

Leslie scoase un strigăt înăbuşit. Se gândi că era jefuită.

Apoi se albi la faţă văzând cine era. Tony Dorrance nu zâmbea. Chipul frumos avea o expresie severă, concentrată.

— Să mergem, spuse el.

Leslie era prea şocată ca să mai facă vreo mişcare. Rămase privindu-l fix, alarmată, dar şi iritată.

— Ce faci…? se bâlbâi ea.

— Dă-i drumu', spuse el. Vreau să stăm de vorbă.

Leslie îşi reveni repede.

— Dă-te jos din maşină, îi ceru. Dă-te jos sau…

— Ştiu că am un fiu, o întrerupse Tony. Se numeşte Terry Beyer. Locuieşte în Farmington, Long Island. L-am văzut. Te-am văzut cu el.

Leslie îl privea cu gura căscată. Cuvintele lui îi şterseseră totul din minte.

Tony o privea cu răceală, cu ochi inumani. Trebui să facă un efort pentru a vorbi.

— Ce doreşti? întrebă ea. Pentru ce eşti aici?

Nota de iritare îi dispăruse din glas. Era speriată.

Sunetul unui claxon o făcu să tresară. Privi în oglinda retrovizoare. În spateie ei se afla o maşină care aştepta să iasă pe poartă.

— Să mergem, spuse Tony.

Apăsă pe acceleraţie şi trecu de poartă, cotind pe o stradă din apropierea spitalului. Nu ştia ce urma. Numele lui Terry pe buzele lui Tony îi anulase lumea familiară din jur.

— Fă la dreapta la colţul următor, spuse Tony.

Îi urmă instrucţiunile. O conduse de-a lungul câtorva străzi din cartier, până la cimitirul pe lângă care trecea adesea în drum spre spital.

— Intră, o îndemnă el. Aici n-o să ne deranjeze

nimeni.

Intră în cimitir. Nu mai fusese aici înainte. Vederea mormintelor o făcu să se cutremure. Numele de pe morminte păreau ireale, de parcă erau nişte oameni care îi priveau din spatele lor. Tony, omul care îi făcuse atâta rău în viaţă, revenise.

Conduse încet de-a lungul aleilor, până când Tony îi spuse să se oprească.

— Opreşte motorul, spuse el.

Leslie făcu ce i se ceruse.

Se întoarse spre el. Avea sentimentul copleşitor al absurdităţii.

— Ce doreşti? întrebă ea.

Pauză. Tony îi zâmbi îndelung.

— Pe tine, vorbi el.

Leslie râse. Era un râs dispreţuitor şi el îl înţelese. O apucă strâns de încheietura mâinii.

— Nu râde de mine, iubito, spuse el. Faci o mare greşeală. N-o să mai râzi când o să terminăm.

Îi văzu privirea. Era serios, cum nu fusese niciodată înainte. Nu semăna cu acel Tony pe care-l cunoscuse ea, nici cu cel din urmă cu şase luni, care apăruse pe neaşteptate în pragul ei. Avea ceva diferit acum, dur şi concentrat.

— Nu ştiu ce crezi că faci, vorbi ea. Ai ieşit din viaţa mea, Tony. De mult timp. Cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Ross Wheeler şi de a mă îndrăgosti de el, te uitasem deja. Dacă ai ideea nebunească să crezi că poţi da ceasul înapoi după atâţia ani…

— L-am văzut, spuse el. L-am văzut pe fiul nostru, Leslie.

O lumină străluci scurt în ochii ei frumoşi, apoi se stinse.

— Noi n-avem niciun fiu. Ce tot spui?

— Fără glume prosteşti, Leslie, spuse ei. N-avem timp de aşa ceva. Când te-am văzut acasă la tine, simţeam că era ceva greşit în toată scena aia. O simţeam în oase. Aşa că am stat cu ochii pe tine. Când te-ai dus la Farmington, eram exact în spatele tău. Te-am urmărit până în parc. Eram doar la câţiva metri de voi când stăteaţi întinşi sub stejar. Râse. Pun pariu că te credeai liberă ca pasărea. Credeai că fusesei atentă…

Privi afară, apoi iar spre Leslie.

Evident, am ştiut că era al meu, de la bun început, spuse el. Şi ştiam că e al tău. Nimic n-a fost vreodată mai evident. Are ochii tăi, zâmbetul tău, dar restul este al meu. Nasul, bărbia – totul. Este fiul meu, Leslie.

Leslie nu scoase un cuvânt. Ştia că putea oricând să nege. Dar dorea să ştie ce intenţii avea,

— I-am verificat pe cei doi Beyer, continuă el. Am aflat că l-au adoptat. A fost uşor; la asta sunt bun. Ai născut copilul la câteva luni după ce ne-am despărţit. Făcuseşi deja actele cu familia Beyer. L-au luat acasă direct de la spital. Au documentele pentru adopţie, dar în certificatul de naştere eşti trecută tu. Am o copie,

Ridică din umeri.

— Nu c-aş fi avut nevoie de vreo confirmare, spuse. Îmi recunosc fiul când îl văd.

Leslie făcu ochii mici.

— Nu ai niciun drept, spuse ea, să discuţi cu soţii Beyer sau cu fiul lor. Absolut niciunul. Nu e treaba ta.

Tony scutură din cap zâmbind cunoscător.

— Eu sunt tatăl băiatului, spuse el.

Leslie se gândi. Citea pe faţa lui că îşi închipuia că avea un drept asupra ei.

— Bine, spuse ea. Să zicem că ai fi tatăl natural al băiatului. Asta nu schimbă nimic. M-ai părăsit cu mult înainte de naşterea lui. Eu l-am dat spre adoptare. Părinţii lui au fost atât de buni ca să mă lase să-l văd din când în

când. Asta e ceva destul de normal în lume. Nu ai niciun drept legal asupra lui, Niciunul. Judecătorul o să-ţi râdă în nas dacă o să ridici vreo pretenţie.

Tony dădu din cap zâmbind amar.

— Crezi că eşti deşteaptă, nu? spuse el. Crezi că le-ai aranjat pe toate.

Leslie îl privi cu dispreţ.

— Ce-i de aranjat, Tony? Tu ai viaţa ta. M-ai părăsit cu mult timp în urmă. Nu-ţi aminteşti? Era ziua în care trebuia să ne căsătorim. Te-am aşteptat şi nu ai venit, Nici măcar n-ai privit înapoi. Îţi aminteşti, Tony? Da?

Deodată, cuvintele ei deveniră mai intense. Erau ca nişte gheare pline de mânie. Trebui să facă efortul de a reveni la o voce normală.

— Mi-am continuat viaţa, spuse ea. Am un soţ. Copilul pe care l-am născut acum şase ani are un cămin. E un copil fericit, normal – dar nu mulţumită ţie. Acum, de ce nu-ţi vezi tu de treburile tale, ca să mă laşi pe mine să-mi vad de ale mele?

Tony dădu iar din cap.

— Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? vorbi el. Nu a fost întâmplător că ţi-am ieşit în cale după atâţia ani. Asta a fost soarta, Leslie. În tot timpul ăsta viaţa mea a şchiopătat. Simţeam asta, dar nu înţelegeam. Am crezut că eram urmărit de ghinion. Dar lipsea ceva mai profund. Pe urmă te-am revăzut, Tu erai aceea. Tu, în tot acest timp. Crezi că soarta m-ar fi adus la uşa ta după atâta timp dacă nu încerca să-mi spună ceva?

Leslie îl privi, contrariată.

— A fost o coincidenţă, Tony. Nimic altceva.

El clătină din cap. Chipul Iul căpătă o expresie

— Nu, spuse el. Tu erai cea care lipseai din viaţa mea. Dacă ţi-aş spune cât de greu mi-a venit să stau acolo, în casa ta, şi să-ţi vorbesc despre asigurări, când inima mi se frângea… Niciodată n-o să ştii ce-am simţit. Te iubesc,

Leslie. Te-am iubit mereu. A fost nevoie de clipa aceea norocoasă ca să-mi dau seama.

Leslie făcu ochii mari, îşi dădea seama că era sincer.

— Eşti nebun, spuse.

Cuvintele îi scăpară, crude şi furioase, înainte de-a şi le fi putut reţine.

Privirea întunecată din ochii lui reveni. Avea ceva sălbatic, de parcă masculinitatea i se cristalizase şi se concentrase datorită obsesiei sale. Leslie era nervoasă şi dezgustată din cauza apropierii de el.

— Şi din prima zi am ştiut, continuă el, că era ceva în neregulă cu căsuţa aia ă ta şi soţul tău bolnav. Nu era real. Tu nu ai ce căuta acolo. Nu Leslie a mea. Era doar de faţadă.

Privi afară. Avea o expresie extaziată pe care nu i-o văzuse niciodată.

— Am ştiut că dacă stau cu ochii pe tine o să aflu adevărul, spuse el. Şi bineînţeles, a fost uşor. M-ai dus la băiat, Leslie. Direct înapoi la dragostea noastră unde a început. Unde am abandonat-o.

Încă o dată, sentimentul dureros de dezrădăcinare o cutremură. Într-un fel, Tony avea dreptate. Dar nu era aşa cum credea el. Îi descoperise secretul, e adevărat. Viaţa ei de acum nu avea nimic în plus faţă de ceea ce se vedea de la bun început. Recunoscuse asta faţă de ea însăşi şi o acceptase. Tony văzuse veriga lipsă între relaţia demult pierdută cu el şi existenţa ei actuală. Din cauza asta putea să creadă că ea încă îl mai iubea.

Va fi greu de convins că se înşela. Îşi dădea seama că obsesia lui îi juca feste.

— Da, repetă el. Te-am urmărit. Şi ţi-am descoperit secretul.

O privi cu ochi triumfători.

— Şi secretul eram eu, spuse. Eu şi fiul meu.

Leslie era exasperată. Vorbea alandala.

— Tony, eşti nebun, spuse ea.

Se aplecă spre ea. Îi prinse ambele mâini înainte ca ea să se poată feri.

— Eram convins că ai să spui asta, zise el. Am ştiut mereu. O să încerci să spui că nu a fost nimic, că este o poveste veche. Dar te înşeli, Leslie. întotdeauna te-ai înşelat în privinţa mea. E adevărat, te-am părăsit. Asta a fost marea mea greşeală, cea mai mare greşeală a vieţii mele. Pentru că te-am iubit şi te iubesc şi acum. Şi tu m-ai iubit. Nu încerca să negi. Era evident pe atunci, în felul în care mă priveai, în care făceai dragoste…

Amintirea îi scoase un oftat. Roşi, pentru că nu putea nega că el fusese primul ei iubit, bărbatul care o făcuse femeie.

O văzu roşind. Dădu din cap, cu o sclipire de înţelegere în ochi.

— Ai fost singura femeie care a însemnat ceva pentru mine, încheie el. Şi copilul este dovada, o ştii. Nu poţi nega. Mi-am irosit viaţa timp de şapte ani, încercând să mă ascund de acest adevăr. Dar soarta m-a făcut să te găsesc din nou. Acum ştiu cine sunt. Acum ştiu unde îmi este locul. Şi unde este locul tău.

Urmă o pauză. Ea nu-l privi în ochi, dar simţea cum privirea lui o ardea.

— Te iubesc, spuse el. Tu eşti tot ce am iubit pe lume. Şi tu mă iubeşti, Leslie. Ştiu asta. Vreau doar să te aud pe tine spunând-o. Te rog. Îmi datorezi măcar atât.

Leslie scutură din cap. Pentru ea era pur şi simplu o nebunie, dar pentru el totul avea o logică.

Tony îi ghicise gândurile, pentru că o atinse blând.

— Vezi, nu sunt nebun, Leslie. Am greşit. Foarte mult. Am urmat o cale greşită. O cale care m-a îndepărtat de tine. Dar acum te-am găsit. Şi orice s-ar întâmpla, nimic nu se va schimba. Eu sunt al tău, iar tu eşti a mea.

Leslie se înroşi de furie.

— Am ascultat destul, spuse ea. Dacă vrei să-ţi faci iluzii, treaba ta. Îmi pare rău că viaţa ta nu a decurs aşa cum ai fi vrut. Dar nu încerca să te agăţi de mine. Ştii, Tony, nu te-ai schimbat deloc. Nu ai curajul să-ţi asumi responsabilitatea pentru propria ta viaţă, aşa ca acum, după atâţia ani, te agăţi de mine, ca şi cum asta te-ar putea salva. După ce m-ai sedus şi m-ai părăsit şi m-ai lăsat să mă descurc cum am putut…

O lacrimă involuntară îi izvorî din ochi, la amintirea a ceea ce însemnase acest bărbat pentru ea şi a chinurilor îndurate din cauza lui,

Nu-şi ridică privirea. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi zărit expresia sincer îndurerată.

— Şi acum, continuă ea cu vocea sugrumată, acum crezi că poţi reveni în viaţa mea, de parcă te-ar fi invitat cineva. Ei bine, nu eşti invitat. Nu ai loc în viaţa mea. Nu am nevoie de tine, nu te vreau.

— Ştiu cât te-am rănit, spuse el blând. Nici n-ai idee cât de rău mă simt din cauza asta. Dar trebuie să înţelegi, Leslie, că ni s-a oferit o altă şansă. Soarta ne-a oferit o altă ocazie.

Din nou, furia apăru în ochii ei.

— Greşeşti, vorbi ea. Soarta ţi-a oferit şansa de a vedea ce murdărie ai făcut din viaţa ta. Asta a fost tot, Tony, atunci când ai apărut la uşa mea ca un biet agent de asigurări. Asta a fost.

El îşi mută privirea. Cuvintele ei tăioase îl răniseră. Se gândise permanent la umilinţa aceea, când dăduse cu ochii de el în pragul casei ei. Era o privire impersonală, de dezinteres şi dispreţ abia mascat. Privirea pe care orice gospodină o păstrează pentru un agent de vânzări nepoftit.

— Dacă te îngrijorează banii, începu el, asta nu e o problemă. Dacă revii, voi fi omul care puteam să fiu în tot acest timp. O să-mi găsesc o slujbă mai bună. O să trăieşti într-o casă la fel de bună ca aceea pe care o ai acum…

Cuvintele i se pierdură când îi văzu privirea. Plină de dispreţ la adresa absurdităţii fanteziilor lui. Parcă îl privea de sus, nu numai pentru prea puţin impresionantul său noroc în lumea afacerilor, dar şi pentru obsesia lui pentru ea.

Chipul lui Tony se înroşi de ruşine. Simţea că-l umilise deliberat. Aproape că o ura acum.

Deschise portiera şi coborî din maşină. Ocoli maşina şi se aplecă spre ea.

— Gândeşte-te, spuse ei. Nu te grăbi. Vorbea pe un ton rece.

— N-am nevoie de timp, zise ea. Şi n-am nevoie să mă gândesc la tine. La revedere, Tony.

Întinse mâna să pornească motorul, dar el apucă cheia şi i-o luă. O legănă în faţa ei, dus, pe gânduri.

— Soţul tău ştie că ai un copii? întrebă el.

Mâinile îi tremurau pe volan. Privea drept înainte.

— Da, ştie.

Vocea îi tremura. Se rugă să pară convingătoare.

Tony continua să-i legene cheia în faţa ochilor, studiind-o atent.

— Ei, mai vedem noi, spuse el.

Strângând din dinţi, Leslie nu spuse nimic, privind fix drept înainte.

— Cu el n-ai avut copii, nu-i aşa? întrebă el. Pun pariu că te-ai străduit. Vezi, iubito, asta dovedeşte ce spun eu. Nu este bărbatul potrivit pentru tine. E un invalid. Un ratat. Într-o zi vei avea o grămadă de copii. Dar vor fi copii mei.

Leslie avea senzaţia că o frânghie legată în jurul pieptului o sufoca, storcând-o de puteri. Adunându-şi ultimele forţe, inspiră adânc ca pentru a rupe frânghia.

— Eşti patetic, Tony, spuse. Pleacă şi încearcă să-ţi trăieşti viaţa. Îţi doresc noroc.

Îi luă cheia din mână. Nu încercă s-o oprească, Reuşi

să pornească motorul. El dădu să spună ceva în timp ce ea schimba viteza, dar nu-l auzi.

Rulând pe aleile cimitirului, îl vedea în oglinda retrovizoare, înalt, în costum, încadrat de frunzele copacilor şi de pietrele funerare. Era o imagine macabră, imaginea unei fantome din trecutul ei înălţându-se printre morminte pentru a o înfrunta în carne şi oase.

Luptând cu tremurul din suflet, Leslie îşi aţinti ochii pe şoseaua din faţa ei, spunându-şi că nu va mai privi în urmă.

54

Revista Peopie, 9 septembrie 1979

OAMENI FRUMOŞI ÎN AŞTEPTAREA MOŞTENITORULUI

Vizionarul miliardar Jordan Lazarus şi frumoasa sa solie, Jill, se gândesc şi la altele, nu numai la vestitul şi controversatul Plan Lazarus pentru reabilitarea Americii urbane.

În timp ce soţul, Jordan, munceşte cât e ziua de lungă alături de membrii guvernului şi de partenerii de afaceri pentru aplicarea epocalului Plan Lazarus, soţia lui, Jill, este ocupată cu aranjarea unui decor elegant în apartamentul din Sutton Place, pentru bebeluşul pe care-l aşteaptă în noiembrie.

Întrebată cum decurg lucrurile, radioasa doamnă Lazarus le-a vorbit reporterilor cu elocventă concizie. „Sunt în rai”, a spus ea. „De când l-am cunoscut pe Jordan visez la copilul lui. Şi acum visul se împlineşte. E prea frumos ca să fie adevărat”.

Cât despre Lazarus însuşi, el nu a fost disponibil pentru comentarii, fiind într-o şedinţă de consiliu care a

durat douăsprezece ore. Cei mai buni arhitecţi şi exper[i financiari s-au angajat să transpună în viaţă planul său urbanistic. Dar surse apropiate miliardarului spun că n-a fost niciodată mai fericit şi mai împăcat cu sine.

„Jordan a fost dintotdeauna omul care trăieşte pentru viitor", spune consilierul lui apropiat, Sam Gaddis. „E un vizionar. De aceea, Planul Lazarus înseamnă foarte mult pentru el. Doreşte să-şi lase amprenta asupra viitorului. Acelaşi sentiment îl are în legătură cu copilul său. Copilul va fi şi el viitorul său – legătura sa cu generaţiile ce vor veni. Jordan este un om foarte fericit".

Se spune că familia Lazarus este copleşită de felicitări, dintre care multe includ pronosticuri asupra copilului, dacă acesta va fi băiat sau fată. Lazarus personal refuză zâmbind să răspundă la întrebarea dacă îşi doreşte un urmaş de sex masculin.

Oricare ar fi rezultatul, adăugăm şi noi urările noastre cele mai bune celor ale unei naţiuni recunoscătoare. Pentru Jill şi Jordan – fericire!

A fost cel mai rău an din viaţa lui Jill.

Pe măsură ce treceau lunile, era obligată să afişeze un chip zâmbitor în faţa presei, în timp ce viaţa sa personală era un dezastru. Povara pe care o ducea acum pe umeri o storcea de puteri şi se temea că nu va mai putea să fie o mamă adevărată pentru copilul ei, atunci când se va naşte.

Vestea sarcinii zădărnicise planul lui Jordan de a o părăsi. Întrerupsese pe loc procedura de divorţ şi începuse să se gândească la noua lui postură, cea de părinte.

Reacţia lui Jordan faţă de această schimbare a planurilor fuseese incredibilă. Părea complet dedicat pregătirilor pentru sosirea copilului, aproape obsedat. În contradicţie cu cele afirmate în presă, Jordan şi nu Jill era cel care supraveghea aranjarea unei minunate camere de

ccopil în aripa dinspre sud a casei, cu cea mai frumoasă privelişte din întregul apartament. Se îngrijea de fiecare detaliu, lăsând ca retuşul final să fie adus când vor afla dacă bebeluşul era fetiţă sau băieţel.

În tot acerest timp era atent faţă de Jill într-o manieră rece, asigurându-se că se îngrijea şi nu făcea eforturi. O ducea el însuşi la doctor şi învăţa tot ce putea despre sarcină şi naşteri.

Dar nu era nici urmă de dragoste în atitudinea sa protectoare. Jill avea impresia că era doar receptacolul dragostei lui incipiente pentru copilul lui încă nenăscut, şi nu o fiinţă umană în sine.

În primele zile ale sarcinii, sperase că vor face dragoste. Credea că pruncul va deschide o nouă formă de tandreţe între ea şi Jordan şi că va repara o parte din râul care apăruse în căsnicia lor.

Însă Jorodan nu o atinsese. O dată sau de două ori îndrăznise să se apropie de el şi se ferise de ea cu sila zugrăvită pe chip. Nu-şi dădea seama dacă pur şi simplu o ura, sau dacă amintirea ultimei lor scene de dragoste, când se deghizase intenţionat pentru a-l provoca şi tortura, era prea dureroasă pentru el. În orice caz, răceala lui îi tăiase cheful. Nu-l mai abordă a doua oară.

Continua să doarmă în acelaşi pat cu ea, dar nu mai era patul conjugal. O supraveghea pur şi simplu de dragul copilului. Voia să fie pe aproape dacă apărea vreo problemă de natură medicală care putea ameninţa fătul. Dormea cu spatele la Jill.

Niciodată în viaţa ei Jill nu se simţise atât de singură nou atât de nesigură pe ea. Medicul obstetrician îi interzisese să ia vreun medicament şi se străduia să-i respecte indicaţiile. Dar tensiunea zilnică în care trăia era atât de insuportabilă, încât nu putea închide ochii fără tranchilizante.

Îşi ascunsese sticiuţa cu pastile în fundul sertarului măsuţei de toaletă. Într-o seară, Jordan dăduse peste

sticluţă. Furia care îi ţâşnea din ochi o speriase.

— Dacă te mai prind cu aşa ceva, o avertizase el, te închid într-un spital şi vei sta sub supraveghere până când se va naşte copilul.

Ochii lui exprimau un amestec de îngrijorare îndârjită pentru copilul lui şi ură faţă de soţia sa. Jill îşi mută privirea.

— E o sticluţă veche, spuse ea. E acolo de luni de zile. Nu am luat nimic. Şi nici nu voi lua. Îţi promit.

Jordan puse sticluţa în buzunar.

— Aşa să faci, zise, părăsind încăperea.

Din noaptea aceea, Jill se simţea ca o prizonieră. Reuşi să pună mâna pe câteva pastile printr-o prietenă şi le ascunse cu şiretenie, schimbându-le locul de câteva ori pe săptămână. Le lua cât de rar posibil, pentru că simţea că Jordan o scruta cu privirea când era alături de ea, atent la orice semn că ar fi luat vreun tranchilizant.

Când intră în ultimele luni de sarcină descoperi că pilulele nu mai erau chiar atât de necesare. Deşi era tot cu nervii la pământ, somnul venea de la sine, punând capăt zilelor tulburi şi purtând-o de-a lungu! nopţilor lungi, goale, asemeni unui covor magic. Îşi dădu seama că un proces profund al naturii îşi urma cursul firesc, asigurând sănătatea copilului ei încă nenăscut, obligându-şi trupul să doarmă.

În timpul acestor luni, distanţa dintre Jordan şi soţia sa crescu. Grija lui plină de dragoste pentru bebeluşul care creştea în Jill devenea tot mai mare şi, când bebeluşul începu să mişte, fu de-a dreptul extaziat.

Seara, Jordan şedea lângă Jill, mângâindu-i cu blândeţe abdomenul umflat. Când fătul mişca, el zicea: „Uite! Ai simţit?” şi zâmbea cu entuziasm copilăresc. În acele momente, se făceau simţite ecouri ale fericirii molcome, angelice, pe care Jordan o manifestase în luna lor de miere, cu un an şi jumătate în urmă. Era de parcă

dobândise în sfârşit ceea ce-şi dorise, ca şi cum era satisfăcut şi încântat de viaţa sa.

Dar fericirea lui care înflorea nu avea nimic de-a face cu sentimentele faţă de Jill. Nu făcea niciun secret din înstrăinarea ior. Când îi atingea abdomenul, dorea să-şi atingă copilul, nu soţia.

Cât de ciudat, cât de greu era pentru Jill să-i vadă mâna pe abdomenul ei pentru a simţi copilul care mişca! Să vadă cum afecţiunea lui creştea şi înflorea în timp ce vârfurile degetelor lui îl mângâiau la câţiva centimetri depărtare. Era despărţit de copilul său iubit numai printr-un văl, un ţesut fără importanţă, insignifiant – Jill însăşi.

Ei îi venea să înnebunească simţind cum dragostea lui o ocolea, îndreptându-se spre o fiinţă nevăzută din trupu! ei. Dorea ca degetele acelea blânde să întârzie asupra cărnii ei, s-o mângâie pe ea. Dar Jordan nu avea niciun pic de dragoste pentru ea. Copilul fără chip îl lega de ea împotriva voinţei sale.

Aşa se făcu că Jill începu să simtă, în starea sa deznădăjduită, că poartă în ea un corp străin. Şi, pe măsură ce dragostea lui Jordan pentru copilul invizibil creştea, Jill se trezi că simţea ceva asemănător urii faţă de fiinţa pe care o purta în pântec. Propriul său sentiment o şocă şi încercă să lupte împotriva lui. Era şi copilul ei. Ar fi trebuit să-l iubească, să aştepte cu nerăbdare naşterea lui.

Dar toate emoţiile ei erau întortocheate, inconsolabile, de când se îndrăgostise de Jordan Lazarus. Se simţea ca un pion neajutorat într-un joc nebunesc care se folosea de dragoste pentru a-i distruge pe cei care-l jucau, în loc să le aducă fericire.

Cum să simtă ea dragoste de mamă pentru acest copil nenăscut, când el fusese conceput în cursul unei mascarade provocate de gelozia ei oarbă? Şi cum putea ea să-i ceară lui Jordan s-o iubească pentru ea însăşi, când îl sedusese şi-l câştigase sub chipul acelei alte femei?

Era ca şi cum copilul era al altei mame. Cum altfel se

putea explica dragostea pasionată a lui Jordan pentru pruncul nenăscut şi totala sa indiferenţă pentru femeia care îi purta copilul?

Jill vedea în oglinda băii cum pântecele îi creştea tot mai mult, în fiecare zi. Fascinaţia faţă de frumuseţea stranie a maternităţii se combina cu oroarea farsei în care ea şi Jordan transformaseră acest proces natural plin de bucurie.

Jill nu era viitoarea mamă fericită pe care o credea lumea. Bebeluşul nu era creatura adorată pe care şi-l dorea ea. Jordan nu era soţul iubitor pe care-1 descriau ziarele. Totul era o minciună uriaşă.

Cât despre Jordan, el nu se îndoia că acest copil al lui fusese conceput în noaptea aceea. Nici el nu o putea privi pe Jill fără să vadă masca pe care o purtase în noaptea aceea nefericită. Imaginea căreia Jill îi dădusee viaţă nu mai putea fi ştearsă. Acest fapt, mai puternic decât orice reproşi era cel care îl ţinea, acum departe de Jill.

Îşi dădea seama, privind în urmă, că, atunci când o cunoscuse pe Jill şi căzuse în plasa farmecului ei sexual, ceea ce îl atrăsese la ea fusese tocmai ciudata ei asemănare cu Leslie, acel farmec straniu. Pe atunci, nu-şi dăduse seama de asta; fusese mult prea vrăjit pentru a observa. Dar acum vedea că acea aură stranie pe care Jill părea s-o poarte existase de la început, ca un talisman ce-i adăuga ceva din esenţa lui Leslie.

Nu era de mirare că Ben, marinarul, o confundase pe Jill cu Leslie. Jordan ar fi trebuit să înţeleagă atunci semnificaţia acelei întâmplări, dar nu putuse. Fusese orbit de dorinţă.

Jordan îşi dădea seama că o primise pe Jill în inima lui sub o falsă înfăţişare, de la bun început. Astăzi, chipul ei era ca o oglindă care arunca o lumină crudă asupra falsităţii căsătoriei lor.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Jordan simţea o legătură profundă între el şi Jill. Ea era mama copilului său. Dar nu se putea hotărî s-o ierte pentru ceea ce făcuse. Nici nu putea s-o atingă, căci înşelăciunea din relaţiile lor intime era prea oribilă ca să-i poată face faţă. Ea nu mai era acea Jill pe care o dorise.

Iată cum Jordan îi întoarse spatele soţiei sale însingurate, îşi petrecea ziua muncind la Planul Lazarus, iar serile încercând să-şi vadă copilul inocent prin trupul lui Jill. Copilul era, într-un anume sens, viitorul său. Odată născut, îl va salva din trecutul său mânjit şi va putea începe să trăiască din nou.

Îşi dădea seama că acesta nu era un mod sănătos de a aduce un copil pe lume, dar nu avea încotro. Îşi dorea acest copil mai mult decât orice pe lume. Părea să fie unica lui şansă de a fi fericit.

Va mai îndura câteva săptămâni, de dragul lui. Apoi îţi va reîncepe viaţa. Sau aşa credea el.

Acesta era impasul dureros dintre Jordan şi Jill, invizibil pentru lumea exterioară, atunci când cursul evenimentelor se schimbă, aruncând o altă lumină asupra agoniei lor.

Meg Lazarus muri.

Jordan primi vestea ultimului atac de cord suferit de Meg în miezul unei nopţi calde de septembrie şi imediat zbură cu avionul personal în Pennsylvania. Când ajunse, Meg era la reanimare la *St. Joseph's Hospital.* Preotul fusese deja chemat pentru ultimul serviciu religios.

Jordan nu simţea nimic în timp ce stătea în avion şi apoi când se îndreptă cu maşina spre spital. Emoţiile din sufletul său fuseseră atât de dureroase şi duraseră atât de mult timp, încât parcă în seara aceea nu mai era loc pentru nimic altceva decât pentru acţiune, pentru voinţă.

Când ajunse, fraţii şi sora lui se aflau în sala de

aşteptare. Gerald, Clay şi Ryan stăteau pe scaunele de plastic. Mama era în salon, cu Meg. Louise se aruncă la pieptul lui Jordan.

— Jordan, spuse ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici.

Întreaga familie părea neajutorată, lăsându-se patetic în grija lui Jordan. Meg fusese conducătoarea lor spirituală, iar acum, pierzând-o pe ea, era ca şi cum îşi pierdeau pământul de sub picioare.

— A… Cum se simte? întrebă Jordan.

Louise privi în altă direcţie, cu ochii plini de lacrimi.

— Întreabă de tine, spuse ea.

Un suspin îi tăie răsuflarea.

O soră îl conduse pe Jordan la Meg. Mama se ridică de pe scaunul de lângă pat, îl sărută pe Jordan în tăcere şi ieşi din cameră. Jordan privi chipul lui Meg. Masca morţii începuse să acopere trăsăturile pe care le iubea atât de mult. Meg arăta ca o păpuşă de cârpă, cu ochii privind în gol, spre tavan.

— Meg, şopti ei, luând-o mână. Sunt Jordan.

Zăcea fără să răspundă. Dar mâna i se mişcă într-a lui şi pieptul i se ridică în timp ce se chinuia să vorbească.

Se aplecă deasupra ei, astfel ca ea să nu trebuiască să întoarcă ochii spre el.

— Meg, eu sunt, Jordan,

— Jordie? Vocea ei era un ecou palid, de nerecunoscut, depărtată şi distorsionată de moartea care o aştepta.

— Sunt aici, draga mea, spuse el. Totul o să fie bine.

Ochii îi erau aţintiţi asupra lui, fără să-l vadă. Văzu lacrimi pe obrajii ei şi-şi dădu seama cu surprindere că erau ale lui.

— Jordie, spuse ea din nou. Acum îl vedea, mâna ei i-o strânse slab pe a lui. Ai venit.

— Da, am venit. Credeai că o să te las tocmai acum?

Nu-s eu ăla, copilă.

Nu avu puterea să-i zâmbească şi ea. Moartea o îndepărta cu repeziciune de el.

— Jordie, repetă ea.

Urmă o pauză înfricoşătoare. Simţea cum se lupta pentru o ultimă clipă de luciditate, în timp ce răul din trupul ei nu-i mai lăsa puterea de a gândi.

— Da, iubito, sunt aici, spuse el. Dacă îi lipsea suflul necesar pentru a vorbi, cel puţin o va alina prin prezenţa lui până la sfârşit. Sunt aici, îi şopti. Nu te mai părăsesc, Meg. Niciodată.

Îşi coborî faţa până aproape de a ei şi îi sărută buzele. Pielea îi era rece, retrăgându-se în rigiditatea morţii.

— Te iubesc, spuse el. Te iubesc, Meg. Sunt aici cu tine…

— Jordie. Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi facă auzit glasul şi să-şi aţintească privirea asupra lui. Ascultă-mă.

— Da, dragă, spuse el, luându-i mâiniie într-ale sale. Te aud.

— Vreau să fii fericit, zise ea.

— Sunt fericit, Meg, o asigură el.

Minciuna îl făcu să privească în altă direcţie.

— Nu, spuse ea. Nu mai e timp… Ascultă.

— Da. Cuvântul fu un suspin. Da, te ascult, Meg.

— Munceşti atât de mult, spuse ea. Prea mult. Ai renunţat la tine. Te-ai neglijat, tot timpul. Regăseşte-te acum – pentru mine. Nu mai fugi…

— Da, Meg, îi promise, ţinându-i mâinile îngheţate. Da, draga mea. Cum spui tu.

Încercă să-şi ascundă durerea pe care i-o cauza ea. Ea ştia ce făcuse el din viaţa lui. Acum, prea târziu, îi spunea să dea ceasul înapoi şi să devină omul care nu fusese niciodată, omul care ar fi trebuit să fie de la

început.

— Nu poţi trăi fără dragoste, spuse ea. Nu încerca. Nu mai încerca.

O scutură un spasm. Îl privi mai adânc în ochi.

— Fii bun cu Jill, spuse ea. Te iubeşte.

— Da, minţi Jordan. Da, ştiu, Meg, ştiu. Şi voi fi. Îţi promit. Cuvintele i se rostogoleau pe buze fără niciun înţeles. Vorbea prea mult, o ştia, încercând să acopere lipsa de sens a cuvintelor.

Lacrimile îi curgeau pe faţa ei ca o ploaie rece, inutile ca şi minciunile lui. Strânsoarea mâinilor ei slăbi şi îşi dădu seama că ea se folosea de ultimele ei puteri pentru a încerca să-l convingă să-şi ţină promisiunea.

Ceva invizibil păru să coboare asupra ei, strivind-o. Mâinile i se înmuiară într-ale lui. Buzele ei pronunţau ceva. Se aplecă, încercând să audă.

— …încă timp…

Lumina ochilor se stinse. Culoarea i se scurse din obraji. Se dusese.

Jordan se îndreptă, ţinându-i mâinile. Privi în jos, la chipul mort, care era deja de nerecunoscut.

Apoi se duse şi deschise uşa. Fraţii şi sora sa îl priviră cu o speranţă disperată, nebunească. Le spuse din priviri că se terminase.

Mama scoase un strigăt şi-şi ascunse faţa în mâini. Louise năvăli în salon, de parcă graba ei ar fi ajutat la ceva. Fraţii se ridicară în picioare, neajutoraţi. Ryan întinse braţele spre Jordan.

Veni doctorul, apoi preotul. A fost o noapte lungă.

Jordan aranjă totul, îşi asumă toate responsabilităţile. Deşi arăta de parcă ceva îi scursese tot sângele din el, era rece şi eficient cu străinii, blând şi încurajator cu familia sa.

O sună pe Jill în zorii zilei, pentru a-i spune vestea. Va sosi acasă peste câteva zile. Jill părea şocată, dar vocea îi

răsuna atât de îndepărtată, încât el abia îi înregistra emoţia.

Înainte de a închide, o întrebă cum se simte.

— Bine, spuse ea. Nu-ţi face griji din cauza mea. Ai grijă de familia ta. Ai grijă de tine.

În cuvintele ei răsuna ecoul ultimelor cuvinte ale lui Meg. „Fii fericit. Nu poţi trăi fără dragoste”. În timpul funeraliilor surorii sale, el le acordă ultimelor ei cuvinte un nou înţeles. Va fi un tată bun pentru copilul său. Va găsi în viaţa de părinte ceea ce îi lipsise ca bărbat, ceea ce nu găsise în dragoste.

Oare asta voia Meg să spună? Nu ştia. Nici măcar nu o cunoscuse cu adevărat pe Meg şi nici pe el însuşi.

Dar îi va oferi copilului său siguranţă şi fericire. Sau va muri încercând s-o facă.

Cu aceste gânduri, Jordan îi întoarse spatele lui Meg şi unui mare capitol din viaţa lui, pentru a face din nou faţă viitorului.

55

Copilul s-a născut pe 10 noiembrie. Era o fetiţă.

Au botezat-o Margaret, în memoria lui Meg.

Când i-au adus copilul, Jill l-a luat în braţe cu sentimente confuze. Timp de nouă luni se temuse de acest moment la fel de mult pe cât îl dorise.

Fetiţa era incredibil de frumoasă, cu pielea trandafirie, proaspătă, cu ochii cenuşii ai nou-născutului şi cu mânuţe adorabile care se strângeau în pumnişori şi se desfăceau în timp ce gângurea. Plânse puţin, dar apoi se cuibări confortabil la sânul lui Jill. Inocenţa şi dragălăşenia, foamea ei de viaţă erau captivante.

— Are ochii tatălui, spuse o soră.

— Şi părul lui, adăugă o alta.

Copila semăna într-adevăr mult cu Jordan. Avea trăsăturile lui curate, oneste, calmul lui interior, privirea aceea de vizionar.

Toate surorile îl admirau pe Jordan Lazarus pentru marea sa avere şi faimă, ca şi pentru vestita lui frumuseţe, astfel că era normal să vadă asemănarea între fată şi tată.

Dar Jill nu putu să nu observe că nimeni nu vorbea de asemănarea copilului cu mama.

Câteva zile, la început, Jill încercă să-şi spună că asta nu însemna nimic. Cu timpul, copilul va oglindi tipicul amalgam dintre trăsăturile mamei şi ale tatălui.

Dar Jill nu putea rezista să nu-şi ţină copila aproape de ea, pentru a o examina cu atenţie obsesivă, căutând în fizionomia ei urme evidente ale asemănării cu ea.

Dacă asemănarea exista sau nu, Jill nu o găsi.

Jordan îşi iubea copilul cu pasiune. Şi era încântat că avea o fetiţă.

Prima dată când o văzu pe Meg, chipul i se ilumină aşa cum Jill nu-l văzuse niciodată.

Luă fetiţa în braţe, o ţinu, vorbi cu ea aşa cum prea puţini bărbaţi o fac cu bebeluşii, mai ales cu fetiţele. Între ei se stabilise o intimitate ciudată, răscolitoare, de parcă îşi aparţineau dintotdeauna şi avuseseră nevoie de Jill doar ca de intermediarul cerut de natură pentru a-i face să se întâlnească.

Jordan era transfigurat. Se purta de parcă merita o asemenea răsplată după ce îndurase o lungă perioadă de însingurare alături de Jill. Descoperise în Meg pe cineva din propriul său sânge, o fiinţă pe care-o înţelegea şi în care avea încredere instinctiv, iar acum i se dăruia încântat şi necondiţionat, de parcă se regăsise pe sine.

Privindu-i, Jill se simţea lăsată pe dinafară. Pe măsură ce trecea timpul, în ciuda apropierii zilnice de

micuţa Meg, Jill avea sentimentul tulburător a ceva străin la fiica sa. Deşi o admira pe Meg şi avea o afecţiune de netăgăduit faţă de ea, nu simţea acea legătură interioară prin care ştia că fiecare mamă ar trebui să se simtă unită cu fiica sa. Se părea că Jordan simţea această legătură pentru ambii părinţi. Dragostea lui, care o cuprindea pe Meg ca o mantie caldă, o excludea pe Jill.

Poate că din acest motiv, Jill era tot mai tulburată de lipsa de asemănare a copilei cu ea. Meg reflecta atât de mult din Jordan, dar, se părea, nimic din Jill.

Parcă fusese născută de o altă femeie, Jordan fiind tatăl. Dacă nu ar fi văzut-o ieşindu-i din pântece cu proprii ei ochi, s-ar fi întrebat dacă era sau nu copilul ei.

Gândul ăsta o smulse pe Jill din starea de mulţumire iniţială a maternităţii şi o azvârli într-una de halucinaţie, la fel de dureroasă ca aceea care o urmărise în timpul sarcinii.

În această stare de spirit, i se părea că evidenta lipsă de asemănare a fetiţei cu ea avea un anume sens nebunesc.

Micuţa Meg nu era rezultatul dragostei care-l unea pe Jordan de Jill, ci al prăpastiei dintre ei, un abis de netrecut. Iar acea distanţă era întruchipată de o altă femeie.

Jill îşi spuse că era nebună. Era doar un copil frumos, inocent, lipsit de apărare. Fetiţa „ei”. Jordan îşi depusese doar sămânţa în trupul lui Jill, iar aceasta se dezvoltase într-o fiinţă umană.

Acestea erau gândurile care o chinuiau pe Jill când era singură cu Meg.

Poate că ar fi fost în stare să-şi alunge temerile şi să-şi recapete echilibrul, dacă Jordan ar fi tratat-o cu tandreţea pe care un proaspăt tată o simte pentru mama copilului său..

Dar naşterea lui Meg nu topise răceala lui Jordan faţă de Jill.

Nu o respingea pe faţă. Îi zâmbea odată cu ea copilului, o mângâia blând uneori, se îngrijea de sănătatea ei, o săruta seara înainte de culcare, ca orice soţ bun. Dar puţinele gesturi de afecţiune faţă de ea erau atât de evident întrecute de devotamentul lui faţă de Meg, încât curând fu clar că zidul dintre el şi Jill devenise mai înalt de la naşterea copilei.

Jordan nu avea ochi decât pentru fiica sa. Şi când îşi întrerupea adoraţia suficient timp pentru a-i mai arunca câte o privire şi soţiei lui, vechea ură încă mai strălucea în pupilele lui întunecate. Nu şi-o putea exprima deschis, căci ar fi deteriorat atmosfera de linişte familială care-i era necesară fiicei sale. Dar nu încerca să pretindă că nu o mai simţea. Şi mai ştia că Jill era conştientă de asta.

Nimic nu se schimbase. Naşterea lui Meg confirma doar farsa mariajului dintre Jill şi Jordan, adâncea doar prăpastia dintre ei. Jill se simţea acum mai singură ca oricând.

Şi tocmai din adâncurile acestei singurătăţi, în mintea lui Jill se născu o nouă şi teribilă idee.

Într-o zi, cam la trei săptămâni după naşterea lui Mog, Jordan sosi acasă la prânz, ca de obicei, pentru a vedea fetiţa. O ţinu în braţe, îi vorbi, o schimbă şi se hotărî s-o lase din braţe abia când îl sună secretara să-i amintească de o întâlnire importantă.

Îi dădu copilul lui Jill. Când se aplecă spre ea, Jill inspiră parfumul bărbătesc, proaspăt, amestecat cu mireasma de pudră a copilului.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva drăgălaş, glumi el.

Cu o ultimă privire drăgăstoasă spre Meg, ieşi din cameră.

Jill ţinu copilul în braţe. Era ora mesei. Într-o clipă, urma să-şi descheie bluza şi să-i ofere sânul. Dar se

întrerupse, ţinând pruncul în faţa ei şi privindu-i chipul de pe care se ştergeau trăsăturile lui Jordan. Mâinile îi tremurau. Păli. Copila îi simţi nefericirea şi începu să ocâncească.

Jill privea în ochii copilului, la nas, la sprâncene, la forma feţei. Ca de obicei, nu găsi nicio asemănare cu ea la Meg, Dar acum, spre oroarea ei, văzu în chipul drăgălaş o asemănare de netăgăduit cu altcineva.

Îşi ţinu ochii strâns închişi, ca pentru a alunga un coşmar. Când îi deschise iar, o văzu doar pe micuţa Meg, mai frumoasă ca oricând. Dar chipul lui Leslie Chamberlain îi stărui în minte, proiectându-se pe faţa copilului ca un con magic de frumuseţe şi atracţie. „Sunt pe cale să înnebunesc”, se gândi Jill, străduindu-se să-şi alunge viziunea ireală din minte.

Şi-şi strânse copilul la piept, de parcă numai el o mai putea salva.

56

Johnsonville, L’âng Island, 15 noiembrie 1979

A fost o zi aglomerată de vineri. Leslie plecă de la serviciu la 11 dimineaţa şi ajunse grăbită cu maşina acasă, pentru a lua nişte acte pe care le uitase.

Îl lăsase pe Ross să răspundă de birou. Din vara care trecuse, începuse să participe activ la muncă. Petrecea la birou cât îl lăsau puterile sale limitate, ţinându-se la curent cu conturile cele mai importante şi lucra la idei şi planuri atunci când nu stătea de vorbă cu angajaţii.

Fireşte, totul era o şaradă. Ross nu avea nici puterea să îndeplinească responsabilităţile unui executiv, nici luciditatea necesară luării de decizii rapide, dure, pe care lumea reclamei le cere celor implicaţi.

Leslie era cea care ducea greul. Ea lua deciziile-

cheie, trata direct cu clienţii şi se asigura că agenţia funcţiona cu o eficienţă maximă. Îi dăduse lui Ross un rol la serviciu pentru a-l ajuta să se simtă util şi în viaţă. Prezenţa lui la birou era doar de faţadă, dar avea un efect terapeutic asupra lui şi unul moral pentru personal şi pentru Leslie.

Cu tot optimismul doctorilor, Leslie ajunsese să-şi dea seama, în ultimele câteva luni, că Ross nu va mai fi niciodată omul care fusese. Nu-şi pierduse căldura şi inteligenţa. Dar boala îi răpise pentru totdeauna puterea fizică şi intelectuală necesare pentru a-şi relua vechea slujbă.

Leslie şi Ross intraseră într-o nouă fază a căsniciei lor, poate ultima. Nu mai puteau sperra să se repare deteriorarea produsă de atacurile cerebrale. Dar cu dragoste, dăruire şi muncă serioasă, puneau deveni mai apropiaţi în timpul care le rămânea. Dragostea lor era unica armă care le mai rămăsese pentru a lupta împotriva bolii lui Ross. Poate pentru că acum ştiau amândoi la ce să se aştepte şi se dedicasseră unul altuia, ca soţ şi soţie, o parte din tensiunea de fiecare zi mai scăzuse. Acum viaţa era mai puţin agitată, mai odihnitoare, parcă.

Astăzi, de exemplu, Leslie se simţea bine. Vremea ora plăcută, înviorătoare. Se îmbrăcase cu o fustă de lână şi un pulover pe care Ross i le făcuse cadou de ziua ei. Trupul, deşi slăbit de stress şi de pierderea în greutate, părea ferm şi chiar plin de energie.

Aştepta cu nerăbdare restul zilei. Ea şi colegii ei tocmai încheiaseră noua campanie pentru o mare bancă din New York cu filiale în Lorg Island. Era un cont care în mod normal l-ar fi obţinui o agenţie mare din Manhattan. Dar recentele succesele ale lui *Wheeler Advertising* atrăseseră atenţia directorilor băncii, iar şarmul personal al lui Leslie făcuse restul.

Vor sărbători diseară la agenţie, apoi va cina acasă cu Ross. Leslie se va odihni în braţele lui pe canapea, cum

făcea de obicei seara. Apoi, vor urca în dormitor şi, dacă Ross se simţea bine, vor face dragoste.

Încercau din nou, cu toate forţele, să facă un copil. Ideea unui copil căpătase o nouă semnificaţie pentru amândoi, Ross nu o mai vedea ca pe o confirmare a bărbăţiei lui, cum făcea înainte. Niciunul nu o mai vedea ca pe o justificare a căsătoriei lor, sau ca pe o dovadă a dragostei lui Leslie pentru Ross. Acea dragoste fusese demult dovedită printr-o mulţime de sacrificii.

Nu. Copilul la care sperau semnifica revolta finală a dragostei lor împotriva morţii inevitabile. Leslie ştia că mariajul ei nu va mai rezista prea mult timp. Dorea un copil care să întruchipeze dragostea ei pentru Ross, care să-l continue pe el.

A face dragoste era o propunere delicată pentru un om în situaţia lui Ross. Dar trata provocarea cu obişnuitul său amestec de curaj şi umor. Şi întotdeauna cu multă tandreţe şi dragoste pentru Leslie. Ciudat, dar niciodată parcă nu se bucurase să fie alături de el, sexual, ca acum. ÎI ţinea în braţe şi-şi folosea trupul în mod inventiv pentru a-l ajuta să obţină plăcerea care cândva venise atât de uşor şi natural. Propria sa creativitate şi iniţiativă în dragoste o făcea să se simtă mai legată de Ross. Întâlnirile lor încununate de succes erau ca nişte mici victorii ale iubirii asupra bolii.

Cu aceste gânduri, Leslie intră pe aleea din faţa casei. Lăsă maşina afară, deschise uşa garajului şi intră în casă prin bucătărie.

Actele de care avea nevoie erau în birou, dar rămase o clipă în bucătărie, ascultând tăcerea casei pustii. Apoi intră în camera de zi, privind în toate direcţiile şi iar se opri să asculte.

Nu se auzea niciun sunet. Era o casă goală în mijlocul zilei – nimic mai mult.

Nu admitea deschis faţă de ea însăşi că era îngrijorată din cauza lui Tony. Nu-i vorbise lui Ross despre întâlnirea cu Tony la spital. Nici nu-i trecuse prin cap să sune la poliţie sau să spună cuiva despre incident.

Mai întâi, era ferm convinsă că Tony era un episod îndepărtat şi nesemnificativ din trecutul ei. Pur şi simplu nu voia să accepte ideea îndrăznelii lui de a intra acum în viaţa ei. Era absurd. Îi spusese asta în după-amiaza aceea, în cimitir, şi ştia că el îşi dăduse seama cât de hotărâtă era.

Pe de altă parte, era prea epuizată ca să-l mai ia pe Tony în serios. Revăzându-l, Leslie îşi dăduse seama cât de puţină greutate morală avea el ca om. Deşi înalt, chipeş şi puternic, era superficial, lipsit de seriozitatea pe care o aştepta ea de la un bărbat adevărat. Nu o impresiona nici cu declaraţiile lui de dragoste, nici cu ameninţările lui.

Privind înapoi, nu-i venea să creadă că fusese atât de naivă să creadă că îl iubea. Un motiv în plus, considera ea, să păstreze un zid gros între aventura ei din tinereţe cu Tony şi viaţa ei de astăzi, care, din toate punctele de vedere, era foarte serioasă. Ar fi la fel de absurd ca Ross să afle de Tony, cum ar fi să afle că la doisprezece ani soţia lui iubise un coleg de clasă.

Oricum, când ajungea acasă de la serviciu, mai ales când Ross nu era cu ea, se surprindea ciulind urechea, ascultând cu atenţie. Îşi amintea privirea de maniac a lui Tony, în cimitir convingerea lui nebună că avea dreptate. Privirea aceea o îngrijora suficient pentru a o pune în gardă.

Leslie ieşi din bucătărie şi intră în birou. Găsi actele pe care le uitase de dimineaţă şi şi le puse în servietă.

Mergând înapoi spre bucătărie se privi în oglinda din hol şi văzu că machiajul i se stricase. Tenul era lucios şi rimelul i se întinsese.

Se grăbi spre baie să se pudreze şi să-şi refacă machiajul.

Trebuia să treacă prin dormitor, pentru a ajunge în baie. Văzu patul în care se va odihni diseară cu Ross, după petrecere, îi aştepta un sfârşit de săptămână liniştit şi odihnitor. Un zâmbet uşor îi arcui buzele, în timp ce se pudra şi-şi redesena conturul ochilor.

Se gândea la Ross şi la sfârşitul de săptămână. Traversă repede dormitorul, îndreptându-se spre scări.

Un braţ puternic veni din neant şi i se încolăci în jurul gâtului, înainte să poată scoate un sunet.

Tony o trase brutal pe pat, lângă el. Nu trebuia să-i vadă chipul, ştia că e el. Memoria trupului ei era suficientă. O clipă se întrebă cum de reuşise el să se ascundă atât de bine.

Încercă să se zbată, dar braţul care o ţinea era foarte puternic şi nu-i putea ţine piept. Obrazul îi fu împins în pernă. Vedea pe noptieră un pahar şi sticluţa cu medicamente a lui Ross. O furie teribilă explodă în ea. Se simţea prinsă în cursă.

— Ce-ţi închipui că faci? şuieră ea cu faţa în pernă, ieşi afară de-aici.

— Te iubesc.

Cuvintele erau o şoaptă intimă în urechea ei. Într-un fel o surprinseră, deşi le mai auzise, şi în timpul conversaţiei din cimitir. Atunci nu-l luase în serios. Dar tonul chinuit al vocii lui o făcu să-l ia în serios acum.

Nu se mai zbătu, dar trupul îi rămase încordat, refuzându-i atingerea prin rigiditatea sa. Se gândi repede, căutând cel mai rapid mod de a-l face să plece.

— Nu, nu mă iubeşti, spuse ea.

raţul o apăsă şi. mai violent. Simţi un genunchi îndoit pe coapsele ei. Îşi dădu seama că vorbele blânde ale Iui Tony ascundeau o furie enormă.

— Şi tu mă iubeşti, zise el, atingându-i urechea cu buzele. Recunoaşte. Spune-o.

— Niciodată.

Nu putea să vorbească decât înăbuşit, căci gura îi era înfundată în pernă. Dar vocea distorsionată făcea ca răspunsul ei să sune şi mai furios.

Urmă o pauză. Simţea că el cântăreşte cele spuse de ea, măsurându-i rezistenţa.

Apoi genunchiul lui Tony se strecură printre coapsele lui Leslie. Exasperată, începu să se zvârcolească din toate puterile. El ii apăsă faţa mai adânc în pernă.

— Ţipă dacă vrei, spuse el. Vecinii sunt toţi la serviciu. Am studiat cartierul, Leslie. Ştiu totul despre tine. Dar chiar şi dacă te aude cineva, nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă ştiu toţi despre mine, chiar şi bărbatul tău. Nu mi-e frică să spun lumii cine sunt şi ce sunt pentru tine.

Leslie nu scoase un cuvânt. Abia putea respira, darămite să mai şi strige. Apăsarea trupului lui era sufocantă.

— Ascultă, zise el. Nu vreau decât să-mi spui adevărul. Recunoaşte în faţa mea că mă iubeşti, că n-ai încetat niciodată să mă iubeşti. Că nu-l iubeşti pe ramolitul ăla de bărbat al tău. Că nu l-ai iubit niciodată, nu aşa cum m-ai iubit pe mine. Nu mai minţi, Leslie, şi totul se va rezolva. Îţi jur.

Ea clătină din cap. Nu-i va ceda, indiferent de câtă forţă se va folosi el. Propria ei voinţă era mai puternică decât a lui. Chiar motivat de dragoste, Tony nu avea forţa necesară pentru a o domina.

Dar gândul dispăru când el îi ridică fusta şi dădu peste banda de elastic a chilotului.

Peste o clipă simţi atingerea lui uşoară între picioare.

Simţi că înnebuneşte. Tremura, se scutura şi se arunca într-o parte şi într-alta. Strigă ceva care fu înăbuşit de pernă. Fiecare fibră a trupului ei era încordată de disperare.

Dar degetul rămase între picioarele ei, mângâind-o uşor.

— Acolo mă doreai pe atunci, murmură Tony. Nu vezi Leslie? Ai fost făcută pentru mine.

Îi trase chiloţii jos.

Un oftat prelung îi scăpă de pe buze, când o văzu goală.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el.

Fesele rotunde, netede, coapsele prelungi, frumoase, talia fină, subţiată de griji, muncă multă şi necazuri, toate îi atinseră inima.

— Doamne, te iubesc, spuse el. Niciodată n-o să ştii cât de mult. Anii pe care i-am irosit… Mi-am nenorocit viaţa din cauza ta.

Nebunia se amesteca haotic cu logica în glasul lui, care acum suna răguşit de dorinţă.

— Spune-mi că mă iubeşti, insistă el. Spune, şi ne ealvezi şi pe mine şi pe tine. E atât de simplu, iubita mea.

— Te urăsc.

Cuvintele ţâşniră cu o voinţă proprie. Speră ca el să o fi auzit. Îl simţi cum se încordează.

O apucă de păr şi o trase într-o parte şi în alta.

— Deci, mă urăşti, nu? întrebă el, cu furie batjocoritoare. Mă urăşti?

Îl rupse furios chiloţii.

— Deci, mă urăşti, repetă el. Vedem noi cine pe cine urăşte.

Îi simţi trupul mişcându-se şi auzi foşnetul ameninţător al hainelor pe care le îndepărta. Ştia ce se va întâmpla. Furia explodă în ea şi se luptă nebuneşte.

— Fii blestemat, strigă. Ieşi afară. Să nu îndrăzneşti…

Dar nu-i putea ţine piept. Curând, îşi dădu jos pantalonii şi-i simţi picioarele goale peste ale ei.

— Eu am fost prima ta iubire, spuse el, îngenunchind peste ea. Te-am dezvirginat şi mi-ai mulţumit. Cerşeai şi

mai mult. Ţi-aduci aminte? Nu te mai săturam. Ţi-am dăruit şi băieţelul. Şi acum spui că mă urăşti.

Trupul îi tremura ca o frunză. Îi simţi tăria când se apăsă şi începu să se mişte. Era deja umed, pregătit s-o pătrundă.

— Tony, dacă faci asta… încercă să-l prevină, dar cuvintele nu veneau. Vocea i se transformă într-un urlet de furie şi neputinţă.

Încet o pătrunse. A-l simţi înăuntru era cel mai groaznic lucru pe care-l trăise vreodată. Era ca un monstru în interiorul ei, un lucru oribil, scârbos, care îşi făcea loc în cel mai vulnerabil şi mai intim colţişor al trupului ei.

El începu să se mişte înainte şi înapoi, ţinând-o cu mâinile lui puternice, mânat de obsesia lui faţă de ea şl de propria lui furie.

— Ahhh, suflă el. Pun pariu că n-ai mai avut aşa ceva demult, nu-i aşa, iubito?

Se mişca lent, ritmic. Era o parodie grotescă a tandreţei.

— Pun pariu că bărbatul ăla al tău nu poate face asta, oftă el. Pun pariu că nu i se scoală aşa, nu? Nici chiar înainte de a se fi îmbolnăvit. E bătrân. Crezi ca poate fi el bărbatul tău cum pot fi eu? Crezi că îţi poate face copii cum pot să-ţi fac eu?

În vocea lui era triumf şi provocare.

— Pun pariu c-aţi încercat. Nu-i aşa? Sigur c-aţi încercat. Aţi încercat dar nu ţi-a putut face un copil.

Deodată, Lesiie nu se mai zbătu. Rămase linşitită, evadând în ea însăşi, departe, unde el n-o putea atinge, îi abandonă corpul ca pe un lucru străin. Să-l aibă, dacă vrea. Dar nu va avea niciodată libertatea ei, sufletul ei.

Tony simţi imediat această evadare. Răceala ei îl înfurie.

— Căţea blestemată, şuieră el. Mă laşi ca pe o cârpă-n vânt. Ăsta ţi-a fost jocul tot timpul. Mă arunci la lupi şi-ţi

duci viaţa mai departe, te joci de-a căsătoria… Căţea blestemată.

O pocni peste cap, cu putere. Văzându-i părul frumos împrăştiind-se pe pernă, o pocni iar. O durea pielea capului de atâtea lovituri.

— Hai, pisicuţă, spuse el, scrâşnind printre dinţi. Nu poţi să fugi de mine… Hai! Hai!

Pompa în ea cu mai multă forţă, şi mai multă. O pocni din nou, apoi îşi îngropă degetele în părul ei, trăgând brutal, jucându-se cu capul ei ca un copil crud cu o jucărie.

Dar acum nu mai simţea nimic. Găsise un loc unde să se ascundă de el, adânc în inima ei şi era mai rezistentă decât crezuse el. În acea ascunzătoare îşi ţinea dragostea pentru Ross şi credinţa în bucăţica de viaţă pe care o păstra pentru ea şi pentru el. Tony nu o putea pătrunde nici cu trupul, nici cu furia lui.

— Curvă de căţea…

Îi auzea înjurăturile şi insultele în timp ce el tremura şl se zbătea în ea, dar nu simţea nimic. Aceasta era victoria ei asupra lui. Nu ocupa niciun loc în inima ei şi i-o dovedea.

Dar undeva, în spatele furiei, îi auzea şi-i simţea disperarea, înţelegea că se petrecuse ceva în el când o revăzuse după toţi aceşti ani – ani care trebuie să fi fost teribili pentru el, ani de înfrângeri, umilinţe şi risipiri. Înţelegea că întindea mâna spre ea ca spre o păstrătoare a vieţii, care să-l ajute să nu fie înghiţit de nisipurile mişcătoare ale propriei vieţi. Respingându-I, oricât de îndreptăţită era această respingere, ea îl lăsa să se înece.

Era mai mult decât furie în zbaterea lui. Era o frustrare fără limită, o disperare pe care ea o putea privi cu calm, de la marea depărtare pe care o crease între ei.

Şi când, în fine, îl auzi gâfâind, înţelese că erau tânguirile unui copil disperat, nu gemetele unui bărbat puternic. Nu mai exista putere în Tony. Poate că niciodată

nu fusese. Nu atunci când îl cunoscuse ea. Probabil că nici înainte de asta. În orice caz, acum era terminat, sfârşit de viaţă şi de propria sa inadaptare. Şi, patetic, încercase să se răzbune pe corpul ei pentru ratarea lui. Absentă, reflectă că probabil în asta consta esenţa violului – furia impotentă a masculului care îşi răzbună slăbiciunea pe trupul unei femei. Un act de ură, desigur, dar şi un act al dorinţei frustrate, chinuite.

Nu se clinti nici când se desprinse de lângă ea. Simţi salteaua mişcându-se când el coborî din pat şi-l auzi punându-şi pantalonii.

— Tu m-ai făcut s-o fac, spuse el, încă gâfâind. Nu am vrut să te doară. Am vrut să te iubesc. Dar m-ai aruncat în gura lupilor. Ţi-ai aranjat cuibul aici, te joci de-a casa cu bătrânul ăla al tău. Nu-ţi pasă de mine. Nu-ţi pasă ce se întâmplă cu mine. Eşti unica femeie pe care am iubit-o şi nu dai nici doi bani pe mine. Nu?

Leslie nu se mişcă. Stătea întinsă pe burtă, ascultându-şi bătăile inimii şi propria răsuflare în pernă. Lăsă ca imobilitatea şi tăcerea să reprezinte refuzul ei final de a se lăsa atinsă de el.

Îşi dădu seama că vorbise sincer spunând că era unica femeie pe care o iubise vreodată. Spectacolul disperării şi singurătatea lui o dureau aproape tot atât cât şi violul. Doar in acest mod Tony o atinsese până la urmă.

Acum părea să-şi vină în fire.

— Gândeşte-te la ce s-a-ntâmplat aici astăzi, spuse el. O să te întorci la mine. Ai face mai bine să te pregăteşti. Nimic n-o să-mi stea în cale. Nimic nu mă va opri.

Nebunia acestor vorbe, reluarea pălăvrăgelii după tot ce se întâmplase îi urcă sângele la cap. Dorea să-şi strige dispreţul pentru el cu cele mai crude cuvinte pe care le putea găsi. Dar ştia că ar fi fost o greşeală. Lucrurile merseseră prea departe, Trebuia să-l facă să plece şi apoi să conceapă un plan.

Nu-şi ridică privirea. El se uita în jos, spre ea. Tăcând părea a fi totodată învinsă şi tainică, neajutorată şi misterioasă.

— Şi nu chema poliţia, spuse ei. Pentru că dac-o faci, îl omor pe Ross.

Numele lui Ross pe buzele lui Tony i se părea de nesuportat. Dar nu spuse nimic.

— El este obstacolul, nu-i aşa? întrebă Tony. Nu-ţi serveşte la nimic – e prea bolnav şi bătrân pentru asta – dar ne stă în cale. Asta e până la urmă, nu-i aşa?

Leslie simţi cum îi îngheaţă tot corpul. Deci ăsta era jocul lui. Îl ameninţa pe Ross, nu pe ea. Vedea în Ross cheia rezistenţei pe care i-o opunea ea. Şi, într-un anume fel, nu greşea.

— Nu l-ai iubit niciodată, spuse Tony. Am simţit asta tot timpul. E doar un paravan pe care l-ai pus între tine şi trecutul tău. Dar nu-ţi merge, Leslie. Va trebui să-l părăseşti şi să revii la mine, unde ţie locul – sau el o păţeşte. Fii atentă la ce-ţi spun, Leslie. Nu glumesc, tăcu o clipă. Deja e pe jumătate mort, adăugă el.

Obsesia îl făcuse şiret pe Tony. Ştia ce o putea speria cel mai mult. Nu ameninţarea că o va răpi, că o va bate, sau chiar că o va ucide. Ci ameninţarea că îl va ucide pe Ross, un invalid lipsit de apărare, ultima ei legătură cu fericirea.

Rămase aşa pentru un moment, cântărind efectul cuvintelor sale asupra ei. Apoi, îşi îndreptă umerii şi se pregăti să plece.

— N-am fost aici astăzi, spuse. Am un alibi bun. M-am gândit la toate, Leslie. Nu mă poţi ţine departe de locul meu.

O privi, rânjind.

— Dar n-o să chemi poliţia, nu? Nu, dacă vrei să-ţi mai trăiască bărbatul.

Privi în jos la ea. Era patetică, dar incredibil de

frumoasă, cu fusta ridicată deasupra taliei, cu picioarele zvelte întinse pe pat şi cu sămânţa lui în ea. În acea clipă simţi că îşi recăpătase puterea asupra ei. Şi o iubi mai mult ca niciodată.

— Vino-ţi în fire şi du-te la serviciu, spuse el. Şi ţine minte, o să mă mai vezi.

Apoi ieşi din cameră.

57

New York, 10 ianuarie 1980

Era prima întâlnire a lui Jill cu presa.

La insistenţele presei şi ale propriilor săi consilieri, Jordan îşi rugase în fine soţia să se lase intervievată împreună cu fetiţa. Presa din lumea întreagă era devorată de curiozitatea privind primul născut al celui mai bogat bărbat din America. Căsătoria lui Jordan cu Jill făcuse atâta vâlvă, venind pe urmele divorţului său de Barbara, încât fructul căsătoriei era o veste extraordinară.

Dar exista un motiv mai important pentru care Jordan îşi rugase soţia să cedeze rugăminţilor deranjante ale presei. Jordan avea nevoie de o presă favorabilă în acest moment crucial al punerii în aplicare a Planului Lazarus. Descoperise că aprobarea lui de către Congres era doar începutul. Cooperarea unui număr cât de mic de oameni puternici, din interiorul şi din afara guvernului, era necesară în fiecare etapă a procesului. Mulţi dintre aceştia începuseră deja să tergiverseze, întârziind să coopereze sau să-şi exercite influenţa. Pentru a le obţine sprijinul, Jordan le forţa mâna, ori le oferea diverse favoruri.

Era esenţial ca Jordan să-şi păstreze nu numai influenţa din culise, dar şi imaginea publică. Viitorul planului său putea depinde de asta. Cel mai tânăr şi mai fermecător dintre bărbaţii Americii se bucura de o aură

care le lipsea egalilor săi în domeniul financiar. Frumoasa lui soţie şi noul născut se adăugau acestei aure. Trebuia să exploateze acest avantaj la maximum.

De aceea, avea nevoie ca presa să fie de partea lui. Iar presa le voia pe Jill şi pe Meg.

— Va dura numai o oră, îi spusese lui Jill. Secretarul meu de presă va organiza totul.

În timp ce vorbea cu Jill, o ţinea pe Meg în braţe. Îi zâmbi fetiţei şi o ridică în aer.

— Vrei să faci cunoştinţă cu presa, nu-i aşa, iubito? întrebă el, ciupind-o de bărbie şi sărutând-o pe obraz.

Meg, în vârstă de două luni, zâmbi şi gânguri încântată de atenţiile tatălui său.

Jill stătea tăcută lângă fereastră, privindu-i. Se afla sub influenţa tranchilizantelor, cum fusese tot timpul de la naşterea copilei. Realitatea luase o nouă înfăţişare în timpul ultimelor luni. Meg avea ceva ireal în modul cum creştea şi cum zâmbea. Totul se petrecea parcă în spatele unui ecran ameninţător, deşi era o imagine a bucuriei şi ă mulţumirii.

— Presupun că nu am de ales, vorbi Jill rece.

În ultimul timp, căpătase obiceiul de a se adresa soţului ei cu o voce îngheţată. Un mecanism instinctiv de apărare o determina să-l ţină la distanţă.

De la naşterea fetiţei, Jordan nu manifestase niciun interes în a face dragoste cu Jill. Un timp, Jill sperase că revenind la silueta zveltă îl va atrage. Făcuse gimnastică asiduu şi acordase o grijă deosebită machiajului şi garderobei, pentru a fi atrăgătoare. Fără niciun folos. Era evident că vechea pasiune a lui Jordan pentru trupul ei dispăruse.

Acum pasiunea lui era Meg.

Ţinea fetiţa în braţe în timp ce o flata pe Jill.

— Fă asta pentru plan şi pentru mine, spuse el. Dacă presa te va place pe tine şi pe copilă, asta ne va face să

câştigăm câteva luni, chiar un an. Ştiu că nu va fi uşor, dar te rog s-o faci.

Era sincer. Şi totuşi avea o manieră impersonală faţă de ea, un fel de ton oficial care o făcea pe Jill să se simtă dureros de singură în propria sa familie.

Auzind acelaşi ton rece şi acum, îndrăzni să-l înfrunte:

— Şi dacă refuz? întrebă ea.

O privi, ţinând copilul în braţe. O scânteie de furie răzbătu în ochii lui, înlocuită rapid de o expresie de dezamăgire.

— Dacă refuzi, o să trebuiască să ne gândim la altceva, spuse.

Îl simţea cum se îndepărtează tot mai mult de ea.

Hotărî să se predea, sperând ca, fiind de acord cu ceea ce dorea el, să poată face un mic pas pentru a-şi recăpăta soţul.

— Bine, fu ea de acord.

Zâmbetul de uşurare de pe chipul lui Jordan fu răsplata. Sărută fetiţa, apoi veni spre Jill şi o sărută pe obraz.

— O să apari la televiziune, îi spuse lui Meg cu un zâmbet fericit. N-o să fie grozav?

Interviul avu loc în minunata cameră pe care Jordan o aranjase pentru Meg. Fetiţa era în leagănul ei, stând liniştită printre jucării, în timp ce reporterii puneau întrebări.

— Spuneţi-mi, doamnă Lazarus, întrebă un reporter de la un post de televiziune din New York, cum este să fii mama fetiţei lui Jordan Lazarus?

Dându-şi toată silinţa să ignore ironia neintenţionată din cuvintele reporterului, Jill reuşi să zâmbească. În toată viaţa ei, o viaţă de minciună, nu se simţise niciodată mai pierdută. Sedativele, deşi reuşeau să-i uşureze durerea din

suflet atunci când era singură, îi dădeau o stare de nesiguranţă şi confuzie atunci când i se cerea să ia decizii rapide sau să acţioneze pe loc. Se zbătu să găsească cuvintele care, ascunzându-i emoţiile, să sune sincer şi să vorbească frumos despre Jordan şi Meg,

— Niciodată n-am fost atât de fericită, spuse Jill. De când eram o copilă am visat la o astfel de fericire, dar niciodată n-am crezut că poate deveni realitate.

Propria-i minciună o şocă. Simţea efectul sedativelor. Cuvintele începeau să-şi piardă claritatea. Se întrebă dacă va putea continua să mintă convingător.

— Credeţi că fetiţa seamănă cu dumneavoastră sau cu tată! ei? întrebă un alt reporter.

— Ah, zâmbi Jill, are temperamentul tatălui ei. Asta este cert. Dar cred că de la mine are…

Îi era greu să-şi găsească cuvintele. În două luni nu reuşise să descopere nici măcar o singură trăsătură din ea care să fi fost moştenită de fiica ei.

— …simţul umorului, minţi ea în sfârşit, neştiind nici măcar ce spune.

— Cum se simte domnul Lazarus având o fiică? întrebă un alt reporter. Credeţi că şi-ar fi dorit un fiu?

Jill râse tare.

— Este absolut nebun după ea.

— Şi presupun că sentimentul este reciproc? zâmbi reporterul.

Jill confirmă din cap,

— Se împacă grozav, spuse ea. Sunt foarte apropiaţi şi cred că seamănă foarte mult.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă reporterul.

Din nou sedativele îi slăbiră capacitatea de a gândi rapid. Ce voia să spună, se întrebă ea. Ce căuta oare aici cu toţi aceşti reporteri stranii, cu ochii reci, care n-o plăceau şi cărora nici nu le păsa de ea, şi care aveau nevoie doar de ştirile lor?

— Ei bine, spuse ea, amândoi au un remarcabil talent de a se bucura de viaţă. Meg poate sta ceasuri întregi în leagăn, privindu-şi jucăriile. Iar Jordan poate sta ore întregi uitându-se la un tablou sau la oamenii care trec pe stradă. Sau privind-o pe Meg. Amândoi se simt ca acasă în lume, ceea ce mă uimeşte. În timp ce eu… în fine, eu nu sunt tipul de om ocupat, presupun. Fugind încoace şi încolo, făcând mereu ceva. Nu deţin acest talent contemplativ…

Cuvintele i se pierdură. Nu ştia ce spune. Cu fiecare cuvânt, părea să cadă mai adânc într-o groapă fără fund, fără, sens.

Întrebările au continuat încă o oră, nemiloase, uneori lipsite de tact. Aproape toate erau genul de întrebări puse de presă soţiilor bărbaţilor celebri. Şi totuşi, multe păreau să lovească în rănile cauzate de înstrăinarea ei de Jordan şi de ataşamentul lui faţă de copil. Şi cu cât o loveau mai tare, cu atât mai inventivă trebuia să fie. Niciodată nu trăise ceva atât de epuizant.

„De ce *credeţi că domnul Lazarus îşi iubeşte atât de mult fiica?*

Vă simţiţi mai apropiată de soţul dumneavoastră acum, că aveţi un copil?

Cum este să fiţi trei în loc de doi?

Credeţi că mariajul dumneavoastră a căpătat mai multă intimitate de când aveţi un copil?

Cum este să fii soţia şi iubita celui mai admirat bărbat al Americii?”

Tot aşa, mereu şi mereu, fără milă. Jill minţea tot mai mult, săpându-şi groapa tot mai adânc, trăind în tot acest timp adevărul crud despre căsătoria ei. Agoniza.

După nouăzeci de minute grele, totul luă sfârşit. Secretarul de presă al lui Jordan începu să-i îndrume pe reporteri spre bufetul servit în sala de oaspeţi. Jill abia

aştepta să plece cu toţii. O va lăsa pe Meg cu bona, va urca la etaj, va lua un alt sedativ şi va face o baie. Transpirase din cauza reflectoarelor şi a propriei ei emoţii.

Tocmai îşi lua rămas bun de la reporteri, când se întâmplă ceva uimitor.

O siluetă se detaşă din grup şi veni spre ea. În acelaşi moment, câţiva reporteri se întoarseră să o privească. Splendidă, într-un costum *Chanel,* care o făcea să pară elegantă şi comod îmbrăcată, cu părul de o nuanţă nouă, mai deschisă, purtând o pălărioară strălucitoare şi veselă, Barbara Considine se apropie de Jill.

— Jill! strigă ea. Sunt atât de bucuroasă să te văd!

Jill încercă să-şi vină în fire, căci îi vedea pe fotografi pregătindu-se să ia instantaneele celor două soţii ale lui Jordan Lazarus întâlnindu-se în public. Se întrebă cum ajunsese Barbara aici. Făcu un pas înainte şi îi întinse mâna.

Barbara o trase pe Jil spre ea şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Îmi pare atât de bine să te văd după atâta timp! exclamă Barbara.

Spre groaza lui Jill, câţiva reporteri dădură fuga spre ele, în timp ce cameramanul reaprindea luminile. Barbara le zâmbea jurnaliştilor.

— Este într-adevăr încurajator să vă vedem împreună, spuse un reporter de la o cunoscută revistă de scandal, în lumea noastră este un lucru neobişnuit.

Barbara se întoarse spre reporter, sigură pe sine.

— Ba deloc, spuse ea. Jill şi cu mine suntem prietene de mult timp. Între noi n-au existat resentimente. Jordan şi cu mine am avut o căsătorie frumoasă, dar apoi ne-am înstrăinat. Am fost fericită pentru el când s-a căsătorit cu Jill. Este o fată frumoasă, cu un caracter minunat.

Se întoarse spre Meg, care era în braţele bonei.

— Dar ea este cea pe care am venit s-o văd azi!

exclamă Barbara, luând-o pe Meg din braţele bonei. Ce mai faci, drăgălaşa mea? se adresă ea copilei. Te obosesc reporterii ăştia plicticoşi?

Reporterii o priveau zâmbind.

— Arătaţi ca făcând parte din familie, observă unul dintre ei. Asta speraţi să fiţi pentru Meg?

— Fireşte! spuse Barbara. Sunt tanti Barbara şi asta şi vreau să fiu. Niciun alt copil nu va fi mai răsfăţat decât ea, dacă o să-i conving pe Jordan şi pe Jill să mă lase s-o iau şi la mine. Deocamdată n-o poţi despărţi de tatăl ei nici cu cleştele.

Barbara era într-o formă uimitoare, glumind cu reporterii, ţinând fetiţa, vorbind despre afecţiunea ei pentru Jill, despre prietenia ei cu Jordan. Nici urmă din sfiala care o copleşise întotdeauna în public. Se comporta ca o celebritate care înflorea sub atenţiile presei.

La un moment dat, deveni serioasă, vorbind reporterilor, pe un ton grav, despre dragostea ei pentru Jordan, despre căsătoria şi despărţirea lor.

— Într-un anume fel, am un sentiment aparte pentru Meg şi pentru Jiil. Ştiţi, n-am putut niciodată să-i ofer Iui Jordan copilul pe care mi l-am dorit. Am încercat, dar n-a fost să fie. Nu acesta este motivul pentru care ne-am despărţit, dar întotdeauna am considerat asta ca pe o mare pierdere. Când Jordan s-a căsătorit cu Jill, am sperat într-un copil de la bun început. Acum că Meg a apărut, mă simt cu adevărat ca naşa ei. Nimeni nu a dorit ca ea să vină pe lume mai mult decât mine. Şi nimeni n-o iubeşte mai mult decât mine. Sigur, cu excepţia părinţilor ei.

Jill o urmărea cu uimire. Barbara minţea cu măiestrie. Reporterii erau impresionaţi de devotamentul Barbarei faţă de copil. Nici n-aveau idee că Barbara nu fusese niciodată acolo până în ziua aceea, nici măcar nu trimisese vreo felicitare când se născuse Meg, nici nu-i arătase lui Jill vreo fărâmă de căldură.

Era un spectacol măreţ, un spectacol demn de Jill însăşi, o culme a artei sale.

Dar Jill nu-şi dădea seama unde duceau toate astea.

După un sfert de oră de conversaţie cu reporterii, Barbara anunţă că trebuia să plece. Jill de-abia aştepta să se retragă în dormitorul ei.

Fotografii insistară să le facă o fotografie ambelor femei cu copilul. Lui Meg i se făcuse somn, dar Jill o luă blând în braţe şi o ţinu la piept. Barbara veni lângă Jill. Au fost făcute fotografii cu Meg în braţele lui Jill, apoi într-ale Barbarei, apoi cu amândouă. Din fericire pentru Jill, fetiţa se conformă fără să plângă.

Apoi bona o luă pe Meg. Jill rămase singură cu Barbara, în timp ce reporterii îşi strângeau pentru a doua oară aparatura. Jill o privi pe Barbara, care era cu ochi la Meg, aflată în braţele bonei.

— Cum ai intrat? întrebă ea, cu voce scăzută, ştiind că nu poate fi auzită de reporteri.

— Unul dintre reporteri e prietenul meu, spuse Barbara. Mi-a spus despre interviu, aşa că am venit ei eu. Am vrut să văd fetiţa.

Făcu ochii mici privind-o pe Meg.

— E frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea.

Jill dădu din cap.

— Da, este.

Urmă o mică pauză, suficientă pentru ca nervii iritaţi ai lui Jill să simtă cum o anume armă era ascuţită în mintea Barbarei pentru a o folosi împotriva ei.

— Dar nu seamănă cu tine, nu-i aşa? adăugă Barbara.

Vocea era dură, scăzută, imposibil de auzit de către ceilalţi.

Jill încercă să-şi ascundă reacţia. Trebuia să rămână zâmbitoare, pentru că unii dintre fotografi încă mai apăsau pe declanşator.

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse Jill.

— Ştii exact ce vreau să spun, şopti Barbara, în timp ce le zâmbea reporterilor. Nu seamănă cu tine. Seamănă cu „ea”. De asta e Jordan atât de înnebunit după copil.

— Cu cine? întrebă Jill, pălind.

Barbara se întoarse pentru a privi în ochii lui Jill.

— Dacă nu ai aflat deja, spuse ea, mi-e milă de tine.

Pe Jill o trecu un val de ameţeală. Camera i se clătina în faţa ochilor săi. Cuvintele Barbarei erau atât de îngrozitoare şi totuşi atât de aproape de rana din sufletul ei, încât ardeau în mintea ei ca o otravă.

Restul se desfăşură ca într-un joc de imagini distorsionat. Copilul era în braţele Barbarei pentru un sărut de adio. Apoi Barbara o îmbrăţişă pe Jill înainte de a-şi lua rămas bun în mijlocul aplauzelor şi al urărilor de bine din partea reporterilor.

Jill reuşi să-şi ia la revedere de la Barbara şi apoi să scape de ziarişti. În aceste ultime clipe, vălul dintre ea şi lume se îngroşase. Avea sentimentul că îşi croia drum prin nisipuri mişcătoare.

Nu seamănă cu tine. Seamănă cu ea.

Cuvintele erau un imn sinistru răsunând întunecat în sufletul lui Jill. Şi adevărate, oribil de adevărate, pentru că se făceau ecoul temerilor inexplicabile care o separau de Meg şi de Jordan şi o lăsau cu otrava singurătăţii şi a disperării.

Seamănă cu ea.

Jill se târî în sus pe scări, lăsând-o pe Meg cu bona. Luă două sedative în loc de unul şi reuşi să facă un duş fierbinte înainte de a se prăbuşi în pat. Reporterii plecaseră, iar Meg dormea. Jill era singură. Dar nu adormi. Nici sedativele nu-i dăruiră odihna aşteptată. Cuvintele erau imposibile, dar adevărate, nebuneşti, dar brutal de logice.

Seamănă cu ea.

Jill zăcu în pat, urmărind umbrele după-amiezii furişându-se cu şiretenie pe tavan. Se întreba dacă va mai putea dormi vreodată.

În cealaltă cameră, departe, se auzea gânguritul dulce al fiicei ei care visa.

58

Johnsonville, Long Island

Leslie Wheeler îşi privea soţul în ochi.

— Te iubesc, spuse ea.

Ross îi zâmbi, în ciuda valurilor de durere. Deşi privirea aceea straniu de preocupată, aproape severă, încă îi rămânea pe chip, lumina iubirii o alungă şi o încălzi pe Leslie.

— Şi eu te iubesc, copilă, spuse el.

Era încă dezbrăcată, deşi îl ajutase pe el să-şi pună pijamaua. Făcuseră dragoste. Apelaseră la modul acela subtil şi complicat pe care fuseseră obligaţi să-l înveţe. Şi, în seara aceea, avuseseră succes.

Ross stătea întins, admirând-o. Deşi grija şi munca o slăbiseră, era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Avea ceva luminos care o făcea irezistibilă.

Îi atinse sânii cu mâiniie. Se îmbăta cu existenţa ei fizică, hrănindu-se cu dragostea ei pentru el. Ochii îi străluceau fascinaţi şi recunoscători.

Apoi, treptat, slăbiciunea îl răzbi.

— Nu sta prea târziu, spuse el.

— Nu, răspunse ea.

De la primul atac, el se culca cu o oră sau două înaintea ei. Efortul enorm al recuperării îl storcea şi trebuia să se culce devreme. Leslie mai rămânea, terminând câte ceva de la birou, uneori mai făcând

curăţenie prin casă, citind sau doar gândindu-se.

Privi cum cămaşa de noapte îi aluneca peste trupul gol.

— Ce femeie, zâmbi el. Nu ştiu ce-am făcut ca să te merit.

Se apropie de el.

— Noapte bună, Ross, îi şopti ea, sărutându-l pe buze. Te iubesc.

— Asta-i valabil şi aici, murmură el pe jumătate adormit.

Stinse lumina. Îi ascultă respiraţia regulată şi ieşi din cameră.

Coborî în bucătărie şi-şi consultă programul pentru a doua zi. Avea să fie o zi lungă tipică, epuizantă, ca multe altele cu care se obişnuise în ultimul an.

Ieşi din bucătărie şi se duse la subsol, verificând uşile şi ferestrele. Făcu acelaşi lucru în camera de zi şi pe verandă. La sfârşit, urcă în vârful picioarelor la etaj şi încercă toate ferestrele.

Când termină, reveni în camera de zi, unde ardea un singur bec, lângă pian. Citi o jumătate de oră, dând încet paginile cărţii.

La zece şi jumătate, stinse lumina şi rămase într-un fotoliu, ascultând sunetele obişnuite ale nopţii. Se auzi o bufniţă în pădurea de afară. O maşină dădu colţul străzii cu un fâşâit de cauciucuri pe asfalt. Auzi o veveriţă traversând grăbită acoperişul.

Avea în mână cel mai lung şi mai ascuţit cuţit de bucătărie din casă. Nu-i dădea drumul cât rămânea acolo. Ştia că avea să adoarmă în fotoliu, ca de atâtea ori în ultimele săptămâni. Ross nu ştia de asta, pentru că întotdeauna venea în pat în cursul nopţii şi, dimineaţa, se trezea odată cu el. Leslie îşi păzea casa.

Se hotărâse s-o facă după o lungă şi inutilă discuţie

cu un locotenent din poliţia locală pe nume Gregg Clements.

Îi descrisese situaţia clar şi fără emoţii, spunându-i despre vechea legătură cu Tony Dorrance, despre căsătoria cu Ross, despre atacul cerebral al lui Ross şi despre reapariţia lui Tony. Nu-i ascunsese nimic, nici ce se întâmplase ultima oară când Tony fusese în casa ei.

Locotenentul fusese amabil şi înţelegător, dar nu o putuse ajuta.

— Dacă l-aţi fi acuzat imediat de viol, am fi putut face ceva, spuse el. Circumstanţele sunt dificile…

Zâmbetul trist al lui Leslie îi spuse de ce nu-l acuzase pe Tony. Ştia cât de slabe erau şansele de a-l pune pe Tony în spatele gratiilor. Tony spusese că avea un alibi bun. Şi probabil nu minţise. Obsesia sa faţă de Leslie părea să-l fi înarmat cu o şiretenie lipsită de scrupule pe care ea nu trebuia s-o subestimeze.

Mai avea un motiv pentru care nu voia să se răfuiască cu Tony în public. Voia să menţină separat cele două jumătăţi ale vieţii ei. Nu voia ca Ross, deja bolnav şi preocupat, un om care lupta pentru viaţa sa, să trebuiască să afle de existenţa lui Tony. Gândul îi repugna. Voia să-l protejeze pe Ross cu orice preţ.

— Ce pot face acum? întrebase ea. Tony va reveni. Ştiu asta. Cred că-i va face rău lui Ross. Crede că Ross este obstacolul dintre el şi mine.

Detectivul dăduse din cap, dus pe gânduri.

— Da, aş putea afla unde locuieşte prin compania de asigurări unde lucrează. Îl vom verifica să vedem dacă în acest moment este acuzat de ceva sau există vreun mandat de arestare pe numele lui. Dar mai mult decât asta nu putem face, până când nu încearcă iar ceva. Nu putem aresta pe cineva pentru ceva ce ar putea face. O să cer patrulei să treacă pe lângă casa dumneavoastră în fiecare noapte, doar ca măsură de precauţie, cam atât, însă. Vă

înţeleg problema, dar nu dispunem de resurse pentru a acţiona în astfel de situaţii.

Văzând teama şi îngrijorarea din ochii lui Leslie, se aplecă în faţă.

— Cunosc numele unor detectivi particulari de încredere, spuse el. Puteţi angaja un om care să vă păzească locuinţa. Dar vă va costa.

„Şi n-o să-l oprească pe Tony”, se gândi Leslie. Dacă Tony fusese atât de deştept încât să pătrundă în casa ei o dată, va fi destul de deştept să găsească şi o altă ocazie.

Pe lângă asta, nu avea bani de cheltuit pe detectivi particulari. Toate economiile ei şi ale lui Ross se duseseră pe medicamente.

Leslie îi mulţumise locotenentului, şi plecase acasă, să se gândească la ce va face.

Concluzia fusese simplă: ea însăşi trebuia să-şi asume responsabilitatea de a-şi păzi casa, viaţa, până când Tony va înceta să mai reprezinte o ameninţare pentru ea.

Din ziua aceea, stătea în camera de zi, cu cuţitul ei în mână, aşteptându-l pe Tony.

Leslie stătea în fotoliu, simţind cum o fură somnul. Era epuizată de faptul că făcuse dragoste şi de cele douăsprezece ore de muncă la birou. Nu mai putea sta prea mult cu ochii deschişi.

Privi în întuneric. Copil fiind, întotdeauna îi fusese teamă de întuneric. Îşi mai aducea vag aminte de tatăl ei venind în dormitor pentru a o ţine de mână şi a o alina când îi era teamă noaptea.

Acum, însă, întunericul devenise complicele ei. I se părea că făcea parte din el, că era invizibilă. Se va folosi de el pentru a o ajuta să-şi protejeze viaţa şi soţul.

Leslie se simţi mai puternică, mai hotărâtă. Violând-o, Tony îşi epuizase într-un anume sens armele asupra ei. Pătrunsese în cea mai vulnerabila parte a ei prin forţa

superioară a corpului, dar dăduse peste un zid de piatră. Plecase din dormitorul ei frustrat şi furios, pentru că-şi dăduse seama că, violând-o nu o cucerise.

Putea s-o mai dorească încă, putea s-o mai pândească, dar acum se înarmase moral şi se putea lupta cu el. Nu se temea.

Casa i se părea mai prietenoasă şi mai solidă decât oricând. Era căminul ei. Zidurile ei bătrâne i se alăturau în linişte pentru a trece prin ceasurile nopţii până dimineaţă, când se va întoarce lângă Ross.

Capul i se rezemă de spătar. Totul era liniştit şi odihnitor. Închise iar ochii, imaginile de vis ridicându-se ca nişte valuri, pentru a o purta cu ele într-un somn dulce.

O voce joasă o trezi brusc.

— N-o să meargă, Leslie.

Leslie tresări. Mâna i se strânse pe cuţit. Îşi simţi trupul răsucindu-se.

Era Tony.

Luptă să-şi recâştige controlul. Aşteptase acest moment şi acum era aici. Era pregătită.

— Ieşi afară de aici, spuse ea în întuneric. Pleacă acum sau te omor.

Îl auzi râzând tare.

— N-o să omori pe nimeni, zise vocea. Eşti făcută să fii amantă. Nu eşti o luptătoare.

Se lăsă tăcerea. Leslie tremura din tot corpul. Dacă l-ar vedea, dacă ar da de el, l-ar ucide cu mâinile goale. O chinuise destul.

Următoarele lui cuvinte o făcură să tresară, pentru că se apropiase de ea pe nesimţite.

— Ascultă-mă, spuse el, O să vii cu mine în seara asta. Nu e nevoie să-ţi faci vreun bagaj. O să-ţi dau tot ce doreşti. O să vii în linişte. Când soţul tău se va trezi mâine dimineaţă, tu n-o să mai fii aici.

Tăcu din nou, topit ireal în întuneric. Ea privi în toate

dliocţiile, încercând să simtă unde se afla.

— Dar dacă încerci să mi te opui iar, spuse el, dacă refuzi să vii cu mine în tăcere, atunci soţul tău nu se va mai trezi mâine dimineaţă. Pentru că o să fie mort.

Tăcu ca s-o lase să-i cântărească vorbele. Dacă îl iubeşti destul ca să-i salvezi viaţa, ridică-te şi vino cu mine, spuse Tony. Ştiu că nu-l iubeşti cu adevărat. Nu cum iubeşte o femeie un bărbat. Te-ai legat de el doar ca să uiţi trecutul, să uiţi de noi. L-ai folosit ca pe un paravan între tine şi realitate. Nu mai merge. Ori vii acum cu mine, ori îl elimin eu. Nu vreau să-i fac niciun rău, Leslie, dar o să-i fac dacă va trebui. Râse scăzut.

— V-am auzit sus, aseară, spuse el cu dispreţ. Asta înseamnă la tine să faci dragoste? Trăieşti o minciună. Leslie. Nu eşti soţie. Eşti soră de caritate.

Îl simţea apropiindu-se în timp ce vorbea. Într-o clipă va fi destul de aproape ca să-l izbească. Ţinea cuţitul strâns, cu ambele mâini. Dacă putea să-l lovească o dată, avea iniţiativa. Distanţa până la scări, la telefon, era mică şi ştia cum să se mişte în întuneric.

Şi nâmeni n-o va acuza pe ea. Îşi apăra casa, la urma urmei…

Înainte de a-şi termina gândul, ceva o lovi peste încheieturile mâinilor făcând-o să strige de durere. Cuţitul căzu pe covor. Mâinile îi amorţiră. Apoi un val de durere îi trecu prin degete.

Tony o lovise cu toată puterea lui. Acum era la picioarele ei, căutând cuţitul. Din instinct, Leslie dădu cu piciorul în întuneric. îl auzi strigând, când piciorul ei îl lovi undeva în gât sau în faţă. Încercă să se ridice, dar un braţ puternic i se încolăci în jurul umerilor.

— Să nu mai încerci asta, îi mârâi el în ureche. Vrei să-i cruţi viaţa lui Ross?

O trăsese aproape de faţa lui. Îi mirosi respiraţia. Era un miros acru, de sălbăticie. Obsesia alungase omul din el,

lăsând doar bestia.

O întrecuse din nou. Şi sus, neştiutor de bătălia şi înfrângerea ei, dormea soţul ei.

Leslie se înmuie în braţele lui Tony.

— Bine, spuse ea. Vin cu tine.

Îl simţi cum reacţionează. Se relaxă, ţinând-o aproape tandru. Mâinile îi erau încă amorţite. Părea lipsită de puteri.

— Ei, aşa mai zic şi eu, începu el. Ştiam c-o să-ţi vii în fire…

Încă vorbea, când ea scăpă din strânsoare. Sări din scaun şi fugi spre scări.

Surpriza îi dădu avantajul unei secunde. Avea dreptate, se descurca în întuneric mai bine decât el. Auzi o masă răsturnându-se în spatele ei, când ajunse la scări. Se năpusti în sus, urcând două trepte deodată.

Auzi în urmă o buşitură zdravănă şi un mormăit satisfăcut. O mână o prinse de picior când ajunse pe ultima treaptă de sus.

Se întoarse şi-l lovi pe Tony la întâmplare cu piciorul liber. Îl auzi înjurând când tocul îl lovi cu putere în nas. Mâna ei se înfăşurase în jurul stâlpului balustradei şi se ţinea cu toată puterea, dând din picioare.

Niciunul nu spunea nimic. Bătălia nu mai avea nevoie de cuvinte.

Leslie lupta cu furie, dar mâinile lui Tony erau prea puternice. Se atârnă de glezna ei, îi prinse şi celălalt picior şi începu să se caţere metodic pe trupul ei.

Ea se luptă mai tare, zgâriindu-l pe faţă cu mâna liberă. Voia să-l ucidă.

— Căţea, îl auzi ea. Căţea.

Simţea violenţa adunată în spatele obsesiei lui. Ştia că nu exista dragoste adevărată în goana după ea. Numai ură. Ură pentru propria lui neputinţă, pentru viaţa lui risipită şi pentru independenţa ei. Era un personaj tragic

care încerca să se agate de viaţa pe care o pierduse.

Dar şi puterile ei se duceau. Nu-i făcea faţă. Se zbătuse prea mult, aşteptase prea multe nopţi, muncise prea multe luni în şir fără să mănânce şi să doarmă destul, fără linişte în suflet. Nu mai putea să lupte.

Tony o simţi capitulând. Se caţără peste ea, trupul lui acoperind-o aproape ca atunci când o violase în pat. Mâna ei era încă prinsă de balustradă, dar era epuizată. O cuprinse de talie, cu o bucurie triumfătoare, savurând puterea. Inhala parfumul părului ei, amestecat cu mirosul fricii. Într-o clipă o va lua de aici. Apoi va putea face ce voia cu ea.

Tony se gândea mulţumit la toate astea, când, deodată, se aprinse lumina pe hol.

Orbit de lumina neaşteptată, Tony privi în sus. Ross Wheeler stătea în capul scărilor, în pijama şi halat, privind în jos la el.

Era un moment straniu, tânărul chipeş, privind în ochii celui mai în vârstă, tânărul sănătos, faţă în faţă cu rivalul bolnav.

Un urlet de furie ieşi din gâtlejul lui Tony. O dădu pe Leslie la o parte ca să-l poată ataca pe Ross.

Abia atunci văzu arma din mâna lui Ross. Prea târziu. Arma se descărcă.

Ross Wheeler era invalid. Dar mânuise multe arme la vremea lui şi le cunoştea mecanismul.

Tony se trase înapoi când văzu arma. Strigă atunci când glonţul îl atinse şi căzu în jos pe scări. Întunericul din salon îl înghiţi. Se auzi un zgomot de mobilă lovită, apoi pocnetul uşii de la bucătărie când Tony ieşi în fugă din casă.

Leslie zăcea la picioarele soţului ei, încă agăţată patetic de balustradă. Ross îngenunche încet pentru a o ajuta. Revolverul îi căzu din mână pe covor.

Leslie se trase cu greu până în capătul scărilor. O

durea tot corpul în urma luptei cu Tony. Îl luă pe Ross pe după gât.

— O, Doamne, spuse ea. O, Ross…

El o ţinea blând, bătând-o uşor pe umăr. Îi simţi trupul frumos prin cămaşa de noapte şi zâmbi. Îl privi.

— Ce-ai…? se bâlbâi ea. Cum ai…?

— Ştiam că era ceva rău, spuse Ross. N-a fost nevoie de multă filosofie. Încă mai pot s-adun doi cu doi, dacă trebuie.

— De unde ai luat pistolul? întrebă ea privind re volverul de pe podea.

— Îl aveam, spuse el. Aici suntem în Vestul sălbatic. Nu ştiai asta? Trebuie să-mi apăr femeia iubită.

Leslie zâmbi şi-l sărută. Apoi, spre propria sa surpriză, izbucni în hohote de plâns.

O ţinu mult timp, îngenuncheat în capătul scărilor, cu capul ei pe pieptul lui. O mângâia pe păr şi pe umeri.

— Trebuia să-mi fi spus. Te-aş fi putut ajuta mai devreme.

Ea dădu din cap.

— Voiam să nu te atingă şi pe tine spuse Leslie. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă M-am gândit că eu trebuia să rezolv, să… Nu ştiu ce credeam…

Ross se aşează alături de ea, nu fără greutate. Ştia că era un invalid, un om care nu poate face multe lucruri simple. Dar el tocmai îi salvase, poate, viaţa. El o apărase. Avea sentimente contradictorii, de mândrie şi ruşine că ea fusese cea care provocase toate astea.

Cuvintele care urmară o luară complet prin surprindere.

— Le-ai spus soţilor Beyer despre asta? o întrebă el.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse ea. El mă voia pe mine. A pomenit de Terry numai ca să încerce să mă convingă…

— Ar trebui să-i suni, spuse el. Şi la poliţie. Ca

măsură de prevedere.

— Da, ai dreptate.

Deodată, păli. Îl privi pe Ross cu ochi neîncrezători.

— Adică, spuse ea, ştiai despre…

— Demult, răspunse el. Am aflat chiar înainte să ne căsătorim. Mi-am închipuit că o să-mi spui tu când o să vrei.

— Şi niciodată nu m-ai condamnat? întrebă ea.

— Să te condamn pentru ce? întrebă el. Pentru că eşti om? Pentru că ai un trecut? Dimpotrivă, te-am iubit şi mai mult. Îmi pare rău că a trebuit să înfrunţi atâtea de una singură. Eu ar fi trebuit să te protejez, nu tu pe mine.

Îl îmbrăţişă strâns.

— Dar m-ai protejat, îl asigură ea.

Avea dreptate. În acel moment, pentru prima oară după multe luni, Leslie se simţi în siguranţă.

La două seri după pătrunderea lui Tony Dorrance în casa lui Leslie, un bărbat bătu la uşa casei lui Cliff Beyer din Farmington, Long Island. Când Georgia Beyer a răspuns la uşă, bărbatul a îndreptat spre ea un revolver şi i-a cerut să i-l dea pe fiul ei.

Georgia s-a dat înapoi câţiva paşi. Omul a venit după ea.

Când uşa s-a închis în urma lui, şase poliţişti în uniformă l-au salutat cu puştile scoase. În câteva minute a fost dezarmat, i s-au pus cătuşele şi i s-au citit drepturile.

Tony Dorrance – purtând un bandaj la braţul stâng, din cauza rănii de pistol pe care o suferise cu două seri înainte – a fost dus în maşina patrulei la sediul poliţiei locale şi, la ordinul magistratului, închis fără a i se admite ieşirea pe cauţiune. Peste o lună a fost judecat pentru încercare de răpire, intrare prin efracţie, atac, violenţă, deţinere de armă neînregistrată, port ilegal de armă şi multe alte acuzaţii legate de terorizarea lui Leslie Wheeler

şi de încercarea de răpire a lui Terry Beyer.

Un juriu a dat verdictul aproape în unanimitate şi Tony Dorrance a fost condamnat la patruzeci de ani închisoare. După primirea sentinţei, a fost transportat la închisoarea Attica, unde şi-a început noua viaţă de puşcăriaş.

59

New York, 20 februarie 1980

Ochii întregii lumi erau aţintiţi asupra lui Jill Lazarus.

Fotografia ei şi cea a micuţei Meg se aflau pe coperţile tuturor revistelor de scandal, ale revistelor de modă şi ştiri. Presa naţională o îndrăgise, nu numai pentru frumuseţea ei, pentru faptul că era soţia lui Jordan Lazarus şi mama primului lui copil dar şi, în mod ironic, datorită exhibiţiei de „clasă" şi nobleţe, demne de atenţia presei, prin care Barbara Considine atrăsese atenţia asupra amâdurora.

Episodul cu Barbara iscase un interes furtunos din partea presei. Publicul era încântat de ideea unei relaţii amicale, chiar şi a unei prietenii strânse între cele două soţii ale lui Jordan Lazarus. Jill era asediată de reporteri care doreau s-o întrebe nu numai despre Jordan şi Meg, dar şi despre prietenia ei cu Barbara,

Erau şi reporteri care doreau chiar interviuri prelungite cu cele două femei alături, dar Barbara a refuzat cu tact, spunând că era prea ocupată. De fapt, Jill nu o mai văzuse pe Barbara din ziua acelei apariţii surprinzătoare.

Asediul cererilor de interviuri nu slăbea. Jordan trebui să angajeze o secretară numai pentru a le înregistra. Iar Jill nu putea să le refuze pe toate, pentru că noua ei imagine publică se dovedise a fi o binecuvântare

pentru Jordan şi planul său. În fiecare săptămână, marile birouri de ştiri fierbeau, prezentând ştiri despre îndrăzneţele schimbări care aveau loc în cartierele sărace ale oraşelor, mulţumită armatei de ingineri, oameni de afaceri şi administratori financiari ai lui Jordan. Planul Lazarus era o mare noutate. Iar Jordan Lazarus făcea parte din ei.

Când nu dădea interviuri, Jill lua pastile, tot mai multe pastile, amestecându-le în combinaţii puternice într-o vană încercare de a calma vulcanul din ea. Dar cu cât lua mai multe, cu atât păreau să fie mai puţin eficace. Cu fiecare zi, pământul îi fugea tot mai mult de sub picioare.

Stătea acasă cât putea de mult, căutând un refugiu împotriva lumii indiscrete de afară. Dar propriul ei cămin devenise neospitalier, plin de amintiri rău prevestitoare.

Îl vedea tot mai rar pe Jordan, căci acum propriile ei relaţii publice o ţineau departe de el, iar când erau împreună, politeţea lui ca o armură o îngheţa.

Între timp, prezenţa lui Meg era o adevărată tortură. Cu cât îi studia chipul, urmărind-o cum zâmbea în timp ce se juca în leagăn sau în ţarcul ei, cu atât fetiţa arăta mai ciudat.

Jill atinsese deja punctul la care nu mai avea încredere în ea însăşi să se afle în preajma fetiţei. Nu se temea numai de efectele stării sale de drogare permanentă, ci mai mult de tăvălugul violent al sentimentelor sale. Cu cât se străduia mai mult să scape de propriile ei obsesii, cu atât ele reveneau pe furiş în conştiinţa ei, tulburându-i luciditatea şi copleşind-o cu gânduri înfricoşătoare. Nu se mai recunoştea, şi nu ştia de ce putea fi în stare.

Uneori îl urmărea pe Jordan ţinând copila în braţe, spunându-i cât de dor îi fusese de ea în timpul zilei, luând-o la fereastra dinspre râu, arătându-i şlepurile şi minunându-se cu voce tare de frumuseţile lumii. În acele momente, Jill se surprindea privindu-şi fetiţa cu ură şi

gelozie. Trebuia să-şi mute privirea înainte ca Jordan să-i surprindă expresia feţei. Şi când i-o înapoia pe Meg, o strângea la piept cu nervozitate, străduindu-se să manifeste duioşie maternă, în timp ce impulsul acela înfricoşător îi stăruia în suflet.

Şi trebuia să îndure singură toată această agonie. Meg era doar un bebeluş, nu o putea ajuta. Iar Jordan nu se mai deranja s-o privească pe Jill ca pe o soţie sau ca pe o fiinţă umană. N-avea ochi decât pentru fiica lui.

După o lună de chin, Jill ajunse la capătul puterilor.

Într-o după-amiază rece de joi, părăsi apartamentul şi îi ceru şoferului s-o conducă în centru. Îi ceru s-o lase pe Fifth Avenue, spunându-i că îl va suna când va avea nevoie de el. Îi spuse că trebuia să facă nişte cumpărături.

În realitate, voia doar să iasă din casă, să fie afară printre oamenii normali, departe de propria ei viaţă chinuită.

Mergând pe stradă, de nerecunoscut în spatele ochelarilor de soare, studia feţele preocupate, indiferente ale trecătorilor. Le era recunoscătoare. Erau fiinţe umane obişnuite, cu frământări şi necazuri. Indiferent de cusururile lor, chiar de răutăţile lor, erau o altă lume, la mii de kilometri distanţă de aerul rarefiat, de nerespirat din casa ei, o casă unde ea nu-şi găsea locul.

Căscă gura la vitrine, fără niciun interes, oprindu-se la un magazin cu bijuterii, unde văzu o pereche de butoni care i-ar fi plăcut lui Jordan, Nu-i cumpără. Era prea laşă pentru un astfel de gest de împăcare. Apoi trecu pe lângă un magazin cu jucării, unde văzu o pisicuţă adorabilă, care avea s-o încânte pe Meg. Cu ultimele sale puteri, intră şi o cumpără. Costa o sută de dolari, dar merita. Părea aproape reală şi avea o blană ca de tigru.

Merse spre Sixth Avenue şi se opri în Rockefeller Piaza, privind patinatorii.

Apoi îşi înălţă privirea şi văzu o imagine cunoscută.

Pe dreapta, chiar dincolo de clădirea *RCA,* era sediul lui *Lazarus International.*

Jill îşi iasă capul pe spate, pentru a vedea vârful acestui zgârie-nori. Pe trotuarul opus se afla sediul din Manhattan al lui *Considine Industries.* În acea clădire, în acel moment, Barbara Considine se afla în biroul ei. Femeia cu care se căsătorise Jordan, femeia pe care nu o iubise niciodată. Femeia care recursese! a toate stratagemele, ţinuse cu dinţii de el şi în final îl pierduse în faţa unui adversar superior ca abilitate şi ferocitate. Jill însăşi.

Însă Barbara păruse fericită, şi plină de viaţă atunci când dăduse buzna la întâlnirea cu presa din apartamentul lui Jill. Parcă era o pisică după ce înghiţise prada. În timp ce Jill, câştigătoare în bătălia pentru Jordan, deţinea premiul rămas acum fără valoare şi trecea prin chinuri tot atât de adânci ca şi minciunile în care trăise toată viaţa. Câtă ironie, se gândi Jill, ca învinsul să fie atât de plin de viaţă şi nonşalant, în timp ce câştigătorul să înnebunească, încetul cu încetul.

Jill privi îndelung clădirea, gândindu-se la Barbara şi la ce-i spusese aceasta luna trecută, în timp ce li se făceau fotografiile.

„Nu seamănă cu tine…”

Dintr-un impuls, Jill vru să traverseze strada, cu pisicuţa de pluş în punga de plastic.

Auzi un claxon şi un scrâşnit de frâne. Nu numai că traversa pe roşu, dar nici măcar nu era pe o trecere de pietoni.

Ruşinată, sări înapoi pe trotuar, se duse la colţul cel mai apropiat şi aşteptă ca semaforul să indice verde, ascultându-şi bătăile violente ale inimii. Când culoarea semaforului se schimbă, traversă strada şi intră în sediul lui *Considine Industries.*

În faţa ascensorului se afla biroul de pază.

— Puteţi să mă anunţaţi la biroul doamnei Considine? îi întrebă ea pe unul dintre paznici.

— Cine întreabă, domnişoară? vru el să ştie.

— Jill Lazarus, răspunse ea. Doamna Jill Lazarus.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Un moment, vă rog, zise el.

Urmă o pauză. Jill rămase privind holul luxos, din marmură. Tot ceea ce vedea părea a fi greoi, aproape letal, de la pereţii de piatră strălucitori până la cabina lustruită a ascensorului.

După o pauză surprinzător de scurtă, telefonul sună şi paznicul îi spuse lui Jill să urce la etajul 56. Luă ascensorul. Când ajunse, văzu un birou pe ale cărui uşi de sticlă scria:

BARBARA S. CONSIDIME

DIRECTOR

Jiil intră. Secretara zâmbi şi sună la interfon. Aproape imediat apăru Barbara. Purta un costum elegant, cu eşarfă, şi o brăţară frumoasă cu smaralde. Avea şi acum aerul acela tonic, sănătos, care o surprinsese pe Jill cu o lună în urmă. Părea zveltă şi în formă. Înaintând spre ea, lui Jill i se păru că era foarte înaltă, că o domina.

— Ce surpriză, spuse ea, conducând-o pe Jiil în biroul ei. Ia loc. Pot să-ţi ofer ceva? Cafea? Poate ceva de băut?

Ultima remarcă i se păru lui Jill a fi o aluzie la obiceiul ei recent de a bea pe ascuns, dar nu putea fi sigură. Starea în care era făcea ca mintea să-i joace feste.

— Nimic, mulţumesc.

— Bine, spuse Barbara. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

Jill o privi pe Barbara drept în ochi, blestemându-şi propria slăbiciune. Înainte, îi vedea pe ceilalţi cu o claritate nemiloasă, care îi permitea să-i manipuleze după bunul ei plac. Acum claritatea aceea dispăruse şi, odată cu

ea, şi puterea ei asupra celorlalţi. Dar reuşi să adune ceea ce-i mai rămăsese din vechea sa voinţă de fier şi zise:

— Ce voiai să spui atunci, în timp ce ne fotografiau reporterii?

Barbara îşi înălţă sprâncenele, aparent uimită, dar renunţă repede la prefăcătorie şi o privi pe Jill cu ochi pătrunzători.

— Cum adică ce voiam să spun? întrebă Barbara.

Zăpăcită, Jill clipi des.

— Ştii despre ce vorbesc, spuse ea. Despre Meg. Ai spus că nu seamănă cu mine.

Barbara se ridică de pe scaunul din spatele biroului şi veni să se aşeze în fotoliul de lângă Jill. Jill îi inhala parfumul.

— Chiar vrei să ştii? întrebă Barbara.

Jill dădu din cap.

— Uneori, vorbi Barbara dusă pe gânduri, natura vorbeşte prin copii. Ştiam totul despre Jordan şi Leslie. I-am urmărit cu atenţie. Am văzut cum se uita la ea. Am înţeles ce fel de femeie era. Chiar şi inima i-am înţeles-o, într-un fel. Am ajuns să ştiu de ce o iubea Jordan, ce vedea şi ce preţuia la ea.

Ezită o clipă, ca şi cum era cuprinsă de milă. Apoi vorbi cu răceală.

— Nu pe tine te iubeşte în copilul acela, spuse ea, ci pe Leslie.

Jill închise ochii în timp ce cuvintele i se întipăreau în suflet. Apoi îi deschise şi o văzu pe cealaltă privind-o intens.

— Copilul nu-ţi aparţine, continuă fără milă Barbara. Îi aparţine lui Jordan şi lui Leslie. De asta o adoră atât.

Urmă o altă pauză. Barbara părea să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Eu n-am putut să-i fac copii, spuse ea. Ştii de ce. Dar chiar dacă ar fi fost posibil, n-ar fi vrut un copil de Ia

mine. O voia pe Leslie. Şi acum, prin tine, are copilul ei. Tu ai fost doar un surogat de mamă.

Zâmbi.

— De asta nici nu seamănă cu tine, spuse ea. Este firesc.

Barbara nu ştia ce efect monstruos aveau cuvintele ei. Nimeni nu ştia mai bine decât Jill cum jucase mascarada de a fi Leslie, cum adusese la viaţă sufletul lui Leslie din adâncurile propriei ei inimi pustii, pentru a pune mâna pe Jordan. Acum era prinsă în propria ei cursă. Meg era dovada vie a succesului şi a eşecului ci, crima şi pedeapsa ei.

Un surogat de mamă. Cuvintele erau îngrozitoare prin adevărul lor.

Jill se oţeli pentru a lupta împotriva Barbarei,

— Te înşeli, vorbi ea. Meg seamănă cu mine. Mulţi au spus asta.

Barbara îi aruncă o privire sceptică.

— Minţi, spuse ea. Eu ştiu ce vede el atunci când o priveşte.

Cuvintele o loviră pe Jill ca un ciocan. Barbara o privea cu atenţie şi văzuse că arma ei îşi atinseşi ţinta.

— Doar vezi ce fericit este, nu? vorbi Barbara. Tu nu l-ai făcut niciodată atât de fericit. Acum e fericit pentru că i-ai dat copilul lui Leslie. Nu mai are nevoie de tine. Are ce-şi doreşte.

Jill se forţă să privească în sufletul Barbarei. De undeva, din străfunduri, apăru o fărâmă din vechea luciditate. Ce voia Barbara? De ce se expunea astfel spunând lucrurile astea nebuneşti de parcă erau adevărate, pronunţând minciunile astea cu atâta siguranţă de sine şi putere?

Răspunsul păru a se citi în ochii Barbarei. Era un motiv pe care Jill îl simţea, aproape că îl atingea. Dacă privirea i-ar fi fost mai clară, numai ceva mai clară…

Dar Barbara devenise din nou evazivă, cu parfumul şi rujul şi manichiura ei perfectă ce alcătuiau imaginea aceea halucinantă care plutea în faţa ochilor lui Jill. Şi parcă Barbara creştea, ca un gigant, în timp ce Jill se micşora tot mai mult, ca Alice în Ţara Minunilor… Tot mai mică, mai mică, mai mică…

Apoi, Barbara dispăru de tot. Jill se prăbuşise podea, pierzându-şi cunoştinţa,

Când se trezi, era întinsă pe o canapea din piele, în biroul Barbarei. Una dintre secretare, cu o expresie îngrijorată, îi făcea vânt cu o revistă, în timp ce alta îi freca mâinile.

Barbara stătea în spatele lor, fără să scoată un cuvânt.

— Vă simţiţi bine, doamnă Lazarus? Să chem un doctor? întrebă secretara.

Jill îşi recapătă treptat cunoştinţa. Efectul combinat al sedativelor şi emoţiilor se acumulase în timp şi nu putea fi anulat într-un minut.

— Un pahar de apă, ceru ea. Vă rog…

Secretara îi aduse un pahar cu apă rece ca gheaţa. Jill bău încet.

— Să chem un doctor? întrebă secretara. Este unul chiar în clădire. Ne-a mai ajutat şi altă dată.

— Nu… nu. Şoferul meu. Dacă-l chemaţi pe şoferul mou, va fi suficient.

— Prostii, spuse Barbara, preluând controlul. O să te ducă acasă şoferul meu. Veronica, du-te cu ea, ai grijă să ajungă acasă în siguranţă.

— Da, doamnă Considine, răspunse supusă secretara.

— Acum lăsaţi-ne o clipă singure, ceru Barbara. Mă anunţaţi imediat ce maşina este gata.

Secretarele ieşiră. Barbara şi Jill erau singure. Barbara se aşează în scaunul de lângă canapea şi-i luă mâna în mâna ei.

— Te simţi bine? întrebă ea.

Jill nu răspunse. Cântărea solicitudinea acestei prietene false, călăul cu chip zâmbitor.

Urmă o tăcere lungă. Cele două femei se priviră în ochi. Era clar că rolurile se inversaseră. Acum Barbara era cea puternică. Avea adevărul de partea ei, în timp ce Jill zăcea neputincioasă la picioarele rivalei.

Barbara oftă.

— Îmi pare rău că te-am tulburat, spuse ea. Uneori adevărul doare. Nimeni nu ştie acest lucru mai bine decât mine.

Se referea la modul în care Jill i-l luase pe Jordan. Se gândea la propriul său trecut tragic şi la modul în care Jill îl exploatase pentru a-i fura soţul.

Pe atunci, Jill o ghicise pe Barbara. Îi descoperise punctele slabe şi atacase fără milă. Era exact ce făcea Barbara acum.

Acum îşi aminti Jill de impresia pe care o avusese cu câteva momente înainte de a leşina, când i se păruse că întrevedea ce se petrecea în spatele acelui spectacol de putere şi cruzime pe care i-l oferise Barbara. Vedea acum ce tactică adoptase Barbara. Jocul aşteptării…

Jill îşi reveni şi o înfruntă curajoasă.

— Eşti nebună, spuse ea. Vorbeşti aşa pentru că te-a alungat. Niciodată nu te-a vrut pe tine. Pe mine m-a vrut.

Barbara râse, un râs scăzut, sinistru.

— O femeie poate citi în altă femeie, spuse ea. M-oi fi învins tu, dar am văzut prin tine atunci şi văd şi acum. Ai jucat teatru de la bun început. Te ştiu. Eşti expertă în asta. Îi învârţi pe bărbaţi pe degetul mic, prefăcându-te că eşti ceea ce-şi doresc ei să fii. Dar nu te-a dorit niciodată pe tine. Ci pe femeia pe care o imitai. N-ai ştiut-o decât atunci când a fost prea târziu. Atunci când mica ta mascaradă s-a transformat într-un copil, o fiinţă umană. Pentru tine, acum este prea târziu. Pricepi? Pentru că acum are copilul; tu

nu-i mai eşti de niciun folos.

Barbara o privea pe Jill cu ură şi triumf. Aceasta îi susţinea cu greutate privirea retrăgându-se chiar atunci când încerca s-o înfrunte. Îşi blestemă propria slăbiciune. Dacă ar fi avut vechea ei forţă, ar fi putut s-o înfrunte pe femeia asta, indiferent de cât de pornită era.

Dar Jill era prea slăbită pentru a se mai putea lupta. Vechile ei arme o abandonaseră.

Secretara bătu la uşă.

— Şoferul este gata, doamnă, spuse ea. Doriţi să vă ajut?

— Imediat.

Uşa se închise. Barbara o ajută să se ridice de pe canapea. Jill părea gata să-şi dea duhul, în timp ce Barbara era înaltă şi în plină putere.

Barbara o conduse pe Jill până la uşă. Jill se sprijinea de ea ca un copil.

— Acum ce mă fac? întrebă ea cu voce rugătoare.

Barbara zâmbi.

— E simplu, spuse ea. O omori.

Jill o privi cu ochii mari.

— Pe Leslie?

Barbara clătină din cap.

— Încă nu pricepi, remarcă ea. Te credeam mai inteligentă.

Jill păli când îşi dădu seama ce voia să spună Barbara.

— Meg, şopti.

În loc de răspuns, Barbara se uită la ea îndelung, cu subînţeles.

60

New York, 1 martie 1980

Jill stătea întinsă pe pat.

Era încă seara devreme. Lui Meg îi fusese foame şi Jordan îi dăduse biberonul. Răbdarea şi duioşia lui erau uluitoare. Puţini bărbaţi, şi încă preşedinţi de corporaţie, erau capabili de atâta tandră solicitudine faţă de un bebeluş.

Jordan era un tată perfect. Părea să deţină secretul de a o linişti pe Meg atunci când era agitată sau de a o adormi când era obosită. Îi cunoştea foarte bine firea, iar ea părea să aibă deplină încredere în el. Relaţia dintre ei era o adevărată minune.

Meg era prea mică pentru a-l minţi, prea mică pentru a fi învăţat şmecheriile unei femei. EI părea încântat de candoarea ei. Micile ei furii şi accesele de mofturi îl făcuseră s-o îndrăgească la fel de mult ca şi zâmbetele drăgălaşe şi gânguritul. Meg nu avea nimic de ascuns, iată de ce o accepta cu toate capriciile ei. Sau aşa i se părea lui Jill.

Pe de altă parte, Meg nu se purta la fel cu Jill, nu se cuibărea şi nu gângurea alături de ea, cum făcea cu Jordan, Jill simţea asta şi era nefericită, îşi dădu seama că tumultul ei interior reuşise să i se transmită acestui copil neajutorat.

După ce fetiţa mâncase, Jill o îmbăiase şi o pregătise pentru culcare, Făcea asta cu posesiune geloasă, ştiind că Jordan ar fi fost gata s-o facă el, dacă îl lăsa,

În timp ce săpunea şi limpezea trupuşorul dulce al lui Meg, era tulburată de pasivitatea tăcută a copilului, Din cauză că tranchilizantele îi amorţeau mâinile, Jill se temea că ar putea s-o scape sau s-o rănească pe Meg.

După baie, o luă pe Meg în camera ei şi rămase cu ea câteva minute înainte de a stinge lumina, Stătea acolo rozându-şi unghiile şi privind chipul inocent al fetiţei, Meg era atât de frumoasă şi atât de străină!

Nu după mult timp, Jordan intră în cameră. O luă pe Meg în braţe şi o alintă. Din camera alăturată, Jill îl auzea murmurându-i uşor fetiţei.

În ultimele luni, Jill îl văzuse de multe ori vorbind cu Meg. Copila stătea întinsă pe spate, iar Jordan se apleca deasupra ei, luându-i ambele mâini într-ale sale, în timp ce-i vorbea. Ea îi răspundea cu zâmbete, mici sunete şi cu o expresie elocventă care arătau că avea completă încredere în el, că-i înţelegea perfect dragostea. Erau ca o singură fiinţă.

Jill nu comunicase niciodată în acest fel cu Meg.

Ceea ce nu făcea decât să-i confirme convingerea intimă că, într-un anume fel, fetiţa îi fusese înstrăinată de pasiunea lui Jordan pentru o altă femeie.

În fiecare zi, Jill încerca să lupte împotriva teoriei sale nebuneşti. Dar acum că o auzise pe Barbara dându-i glas, acum că-şi văzuse logica întortocheată confirmată de un observator din afară, nu i se mai opunea. Făcea parte din comportamentul ei faţă de Meg, faţă de Jordan, era o parte a chipului pe care-l vedea în oglindă în fiecare zi.

Când Jordan ieşi din dormitorul fetiţei, Jill intră din nou. Ochii lui Meg erau deja închişi şi nici nu băgă de seamă că mama ei se aplecase pentru a o săruta.

Apoi Jill se duse la culcare.

Se opri în baie să mai ia un sedativ, îşi perie repede părul, adăugă o nuanţă de culoare obrajilor şi se aşeză în pat în aşteptarea lui Jordan.

Se gândise toată ziua la acest moment.

Purta o cămaşă de noapte nouă, pe care şi-o cumpărase pentru această ocazie, ieşind la cumpărături la începutul săptămânii. Nu era nimic provocator, ci doar senzual, prin materialul mătăsos şi croială. Îi punea în evidenţă sânii tineri, rotunzi, şi coapsele suple. O făcea să arate mai puţin ca o sirenă şi mai mult ca o tânără soţie şi

mamă atrăgătoare, al cărei corp îşi menţinuse farmecele pentru soţul ei iubitor, tatăl copilului ei.

Jill se pregătise sufleteşte pentru această noapte, cu toate puterile care-i mai rămăseseră. Trebuia să refacă legătura cu soţul ei. Dacă eşua, era pierdută.

Nu mai acuza pe nimeni, decât pe ea însăşi pentru tot ce se întâmplase. Pusese ochii pe Jordan din ambiţie, nu din dragoste. Căzuse în propria ei cursă, atunci când descoperise că el avusese o mare iubire, o dragoste care nu-i putea fi scoasă din inimă la fel de uşor ca soţia pe care Jill o îndepărtase din viaţa lui.

Jill începuse să aibă nevoie de el şi să-l dorească numai când aflase că inima lui era dăruită altcuiva. Astfel că-şi primise pedeapsa meritată.

Numai că tortura pe care o îndura acum era de ncsuportat. Sufletul i se destrăma. Trebuia să încerce să restabilească într-un fel legătura cu Jordan, până nu era prea târziu.

Jordan intră în dormitor. Încă mai zâmbea, gândindu-se la fetiţă.

Îi aruncă soţiei o privire în timp ce-şi scotea cămaşa.

— E adorabilă, spuse el. Are capul bine aşezat pe umeri. Deja simt asta. Şi cred că într-adevăr înţelege câte ceva din ceea cei spun.

Radia de fericire. Nu observă expresia de pe chipul lui Jill. Se pregătea să se întoarcă în camera de zi, să mai lucreze.

Trebui să-l întrerupă.

— Jordan, spuse ea..

Se întoarse spre ea privind-o rece, cu o politeţe familiară.

— Da.

— Jordan, eu.

Câteva secunde nu-şi putu găsi cuvintele. Se pregătise pentru acest moment săptămâni în şir. Nu putea

să-şi piardă curajul tocmai acum.

— Ce este? Nu te simţi bine?

Reuşi să zâmbească.

— Nu-ţi place noua mea toaletă de noapte?

Ochii îi fugiră spre cămaşa de noapte, reţinând curbele subtile ale sânilor şi ale şoldurilor. Era subţire şi foarte frumoasă, cu părul ei lung revărsat pe umeri şi membrele fine, zvelte, ce se întrevedeau prin vălul subţire.

— Foarte drăguţ, spuse el.

Glasul îi era neutru, dar receptase mesajul.

— Jordan, şopti ea. Îmi lipseşti.

Se întoarse de la oglindă, cu cămaşa pe jumătate descheiată. Rămase privind în jos, spre ea, cu ochii negri, opaci.

— Jordan, şopti ea. Te rog.

Păru să ezite, nehotărât.

Apoi se apropie. Îl ajută stingând repede veioza. Camera rămase în întuneric.

Jordan se aşeză pe pat alături de ea. O atinse uşor pe obraz, pe umăr, apoi mâna îi coborî pe sâni. Ochii i se închiseră pe jumătate când îşi simţi carnea atingând-o pe a ei.

Jordan o sărută. Îl îmbrăţişă şi-l trase spre ea. Sărutul avea un gust străin, ciudat. Trecuseră atâtea luni… Peste un an de fapt.

În gât i se stârni un geamăt, mai mult un geamăt de durere, decât o dorinţă.

O strânse în braţele sale puternice. Era ca o păpuşă, slăbise, în timp ce el era înalt şi puternic, cu o condiţie fizică perfectă.

O trase mai aproape de el. Încercă să se plieze după el, doritoare, dar în acea clipă un mic spasm, născut din luni de singurătate, o făcu să devină rigidă în braţele lui, iar Jordan îi dădu drumul. Îşi dădea seama că el crezuse că îl respingea. Îl prinse de ambele braţe şi reuşi să

zâmbească dulce.

— Acordă-i omului o şansă, zise ea, ca un ecou al acelei blânde ironii cu care îl sedusese când se cunoscuseră.

O luă din nou în braţe. Se sărutară şi-i simţi mâinile pe obraji, degetele în păr. Era un gest pe care îl făcea des înainte, privind-o în ochi.

El se înfierbântă, îl simţea. Propriile ei simţuri zvâcneau, ceva între o fierbinţeală cumplită şi o răceală încordată. Mâna ei ezită de-a lungul coapsei lui, tot mai aproape de sexul care se întărise, aşteptând-o.

— O, te-am dorit atât de mult, şopti ea.

El nu spuse nimic. Îl ajută să-i scoată lenjeria. Acum era goală, zveltă şi frumoasă ca întotdeauna, poate mai frumoasă, pentru că trupul ei purta semnele maternităţii. Era mama copilului lui adorat şi îl dorea.

Mâinile lui ajunseră să i se odihnească pe sâni. Sfârcurile i se întăriră şi îl văzu privind-o fascinat. Răsuflarea i se accelerase, ca de fiecare dată când îi admira trupul gol.

Iar acum vechiul ei personaj, cel cu care îl sedusese la început, îi veni în ajutor. Se lăsă pe spate cu un zâmbet şi îi lipi capul de sânii ei. Mânile îi cuprinseră gâtul în timp ce o săruta. Era, sau părea, naturală şi dornică.

— Te doresc atât de mult, spuse ea.

Cu îndrăzneala unei fetiţe, îl întoarse pe o parte. Îi descheie cămaşa, apoi îi deschise fermoarul pantalonilor. Îl dezbrăcă repede, simţindu-i penisul zvâcnind în strânsoarea chilotului. Trupul lui era atât de frumos, atât de zvelt şi de tare… Se întreba cum de supravieţuise fără ca el s-o atingă un an întreg.

Te iubesc.

Cuvintele îi stăteau pe buze, dar nu îndrăzni să le pronunţe. Îi era teamă că erau ultimele cuvinte pe care el ar fi dorit să le audă de la ea acum, ultimele cuvinte pe

care le-ar fi crezut, venind de la ea. Aşa că-l trase deasupra ei, mâinile aşezându-se pe mijlocul lui.

— Mm, murmură ea, ce bine e…

Erau cuvintele pe care i le spusese cu mult timp în urmă, când trupurile lor erau pregătite pentru intimitate. Se rugă ca ele să atingă coarda aceea anume, ca pe timpuri.

El tăcea, dar fierbinţeala corpului gol lipit de al ei nu mai lăsa nicio îndoială în privinţa celor simţite de ei. Mâinile lui erau pe umerii ei, savurându-i moliciunea.

Ochii lui erau larg deschişi, privind-o din penumbră.

Picioarele ei se deschiseră larg, invitându-l. Coapsele ei se frecau de şoldurile lui. Îşi cufundă mâinile în părul lui.

— A trecut atâta timp, se tângui ea. Ţi-am dus dorul.

Acum sexul lung, tare, dintre picioarele ei era pregătit să o pătrundă. O atingere delicată îi spuse că amândoi erau pregătiţi să facă dragoste. Trupul lui era încordat, braţele lungi ţinând-o mai strâns, iar el pătrundea tot mai adânc, şi mai adânc, mângâietor, înainte de a veni spre ea întreg şi tare, ca întotdeauna.

Jill avu o senzaţie de uşurare, de parcă ce fusese mai greu trecuse, de parcă prăpastia dintre ea şi soţul ei dispăruse. Agonia prin care trecuse, solitudinea, suspiciunile, crizele de disperare, toate dispăruseră. Totul va fi ca mai înainte, ca atunci când fusese fata pe care o dorea Jordan, când fusese sigură de dorinţa şi de pasiunea lui.

— Erou! meu, suspină ea, în timp ce ei venea tot mai aproape. Făt-Frumosul meu…

La aceste cuvinte, el se opri. O privi cu ochii îngustaţi de furie.

— Iar îţi joci rolul? spuse el. Asta-i ce poţi da mai bun?

Îl privi îngrozită şi îl prinse de braţe, ca pentru a-l

împiedica să-i scape.

— Jordan, nu. Eram emoţionată. Nu ştiam ce spuneam. Te rog, Jordan.

Dar era prea târziu. Se retrase din ea repede. Se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se ridică,– gol.

— Credeam că ai învăţat ceva în tot acest timp, spuse el. Dar înţeleg că am greşit. Eşti aceeaşi imitaţie ieftină dintotdeauna. Ei bine, în seara asta va trebui să dormi singură, draga mea. Toleranţa mea pentru imitaţii nu a crescut în ultimele treisprezece luni.

— Jordan, nu! strigă ea. Nu înţelegi. Te-am dorit atât de mult! Pur şi simplu mi-am pierdut controlul. Te rog, Jordan. Vino înapoi. Te iubesc.

— Mă iubeşti, întrebă el cu un sarcasm amar. Ce şti tu despre dragoste?

Îşi puse pantalonii şi cămaşa. Ieşi din cameră.

Rămase singură în pat, cu cearceaful tras peste sâni, arzând după el, cu inima bătându-i violent. Suspine tăcute o zguduiau. Ar fi vrut să se ridice, să alerge după el şi să-l implore să revină. Dar ştia că n-avea rost. Ura din ochii lui nu lăsa nicio urmă de îndoială. Avusese o ultimă şansă şi o ratase.

Îl auzi pe Jordan plecând. Dulapul din perete se deschise, portmantourile clănţăniră uşor în timp ce îşi lua haina. Uşa se deschise şi apoi se închise. Nu ştia cât va fi plecat.

Singură în pat, Jill plânse fără reţineri. Durerea care o sfâşia era reală, tot atât de naturală ca a oricărei femei care iubise din toată inima şi fusese respinsă. Dar îi lipseau armele cu care muritorii de rând învaţă să reziste în faţa durerii, pentru că nu avusese niciodată nevoie de ele. Iar acum era prea târziu.

Nu ştia cât dormise, Sedativele se combinaseră cu epuizarea din sufletul ei, pentru a o elibera de tortura

stării de trezie.

O trezi apelul telefonului de pe noptieră. Era atât de ameţită, încât nu putu ridica receptorul decât atunci când deja încetase să mai sune.

Privi ceasul. Douăsprezece şi jumătate. Jordan încă nu se întorsese.

Ameţită, se ridică şi se duse în camera lui Meg. Intră tiptil şi privi fetiţa care dormea pe burtică, cu funduleţul ridicat. Respira uşor, aproape imperceptibil. Mânuţele i se mişcară, apoi se linştiră.

Jill o bătu uşurel pe spate şi îşi trecu degetele pe obrazul ei.

Reveni în camera ei şi se aşeză pe pat, întrebându-se unde putea fi Jordan. Era prea obosită ca să se poată hotărî dacă să mai ia o altă pilulă.

Telefonul sună iar. Ridică grăbită receptorul.

— Jordan? întrebă ea.

O tăcere scurtă.

— Jill?

Era o voce de femeie.

— Da, Jill. Cine întreabă?

— Deci, a plecat, nu? Vocea era amuzată. Eşti singură.

Acum vocea avea o notă de triumf şi cruzime. Jill ştia cine era.

— Barbara, spuse ea s! ab.

— Te-ai gândit cum? întrebă vocea.

Jill se ridică. Mâna îi tremura pe receptor.

— Să… ce? întrebă ea.

— O să vrei s-o faci fără să o doară, spuse vocea, pentru că eşti o mamă bună. Dar ţine minte: trebuie s-o faci.

Se auzi un clic. Legătura se întrerupse.

JilI se aşeză pe marginea patului, ţinând receptorul

cu ambele mâini, ca pe un obiect periculos.

După un timp, telefonul începu să scoată un sunet ascuţit, semn că trebuia repus în furcă.

Dar JilI nu-l auzea. Ţipătul mut din pieptul ei îneca orice alt zgomot.

61

Johnsonville, Long Island, 30 martie 1980

Era sâmbătă.

O zi neobişnuit de caldă. Leslie şi Ross trebuiau să parcurgă o distanţă lungă. Ross ducea sacoşa mai mică, cu cartofii pai şi şerveţele, Leslie coşul pentru picnic. Ross se folosea de baston. Amândoi mergeau încet. Niciunul nu era stânjenit. Se obişnuiseră demult cu infirmitatea lui Ross, ca făcând parte din viaţa lor.

Erau bine dispuşi. Aerul era înmiresmat. Păşunile şi o livadă străjuiau drumul de ţară ce ducea la locul lor pentru picnic, un deluşor sub un ulm bătrân unde, cu mulţi ani în urmă, Ross îşi adusese adesea fetele şi soţia.

Era un loc frumos, rustic şi liniştit. Pe păşune se aflau câteva vaci. Două sau trei erau culcate la pământ, încălzindu-se la soare, Un tractor stătea nemişcat pe câmp. De undeva veni în zbor o cioară, traversând cerul albastru cu aripile larg deschise.

— Câtă linişte! remarcă Leslie.

— Aşa e mereu, spuse Ross, privind-o cum întindea pătura sub copac. Asta ne plăcea şi mie şi fetelor. Niciodată nu-i nimeni pe aici. Dina spunea că este locul „nostru”.

— Aşa îl simt şi eu, zâmbi Leslie. De parcă n-a mai fost nimeni altcineva aici înainte de a veni noi şi nici nu va mai fi, după ce plecăm noi. Ca pe o vrajă.

— Ai ghicit, copilă, spuse el.

Îngenunchease pentru a deschide coşul şi-şi ridică privirea spre el. Niciodată nu arătase mai fragil; albise şi era foarte slab. Dar în ochi păstra lumina dragostei, caldă ca peisajul încălzit de soare.

Leslie se apropie de el cu braţele deschise.

— Te iubesc, spuse ea.

O mângâie blând, de parcă era tare şi puternic ca bătrânul ulm, iar ea se putea cuibări în siguranţă în umbra lui.

— Şi eu te iubesc, draga mea, spuse el.

Rămaseră aşa îndelung, legănându-se în soarele cernut de frunze, nevrând să se despartă. Ross fu cel care rupse vraja.

— Hai să mâncăm, spuse el. Mor de foame.

Fu un prânz vesel, deşi de fapt niciunul nu mâncă prea mult. Aduseseră o sticlă de vin pe care o deschise Leslie sub privirile iui Ross. Au vorbit despre planurile de viitor. Despre cina de a doua zi, duminică seara, cu Nancy, care venea de la Rochester. Planuri pentru săptămâna următoare, care se anunţa aglomerată, pentru vara viitoare, când aveau să meargă pentru două săptămâni la o cabană din Southwest Harbor Maine, pe care el nu o mai vizitase de câteva veri şi dorea ca Leslie s-o vadă.

Urmară planuri pentru anul următor şi pentru celălalt, care prevedeau extinderea listei de clienţi pentru *Wheeler Advertising,* angajarea a cel puţin trei noi agenţi şi preluarea unui local vecin de pe Church Street. Erau planuri îndrăzneţe, pe care Ross nu le-ar fi făcut de unul singur, dar le aprobă fără şovăială când Leslie îi prezentă beneficiile financiare pe care urmau să le aducă. Modul ei de a gândi era, ca întotdeauna, ambiţios şi plin de imaginaţie, fără a fi imprudent. Era, îşi spunea Ross, o femeie născută pentru afaceri. Dacă ar fi vrut, ar fi putut fi preşedinta propriei sale corporaţii.

Şi avea toate şansele, se gândi el. Terminară masa. Leslie se rezemă de trunchiul copacului, ţinându-i capul lui Ross în poală.

— De-abia aştept să văd cabana, spuse ea. N-am fost niciodată în Maine. N-am văzut nici măcar Lacul Michigan, până la treisprezece ani. Niciodată nu am fost într-o vacanţă adevărată, cu excepţia unei excursii cu cortul în Wisconsin.

Zâmbi.

— Pentru mine, vara însemna că nu mergeam la şcoală, că puteam alerga prin oraş în şort şi maieu cu Carty Erwin sau cu Heidi Everhardt. Mâncam prostii preambalate şi vedeam acelaşi film de nenumărate ori, şedeam pe veranda familiei Everhardt şi jucam gin rummy…

— Mmmm, făcu Ross. Mai spune-mi.

— Nu prea am ce, zise Leslie. Am avut o copilărie liniştită. Nu se întâmpla nimic. De asta mi-o şi amintesc. Poate pentru că s-au întâmplat atâtea de atunci încoace. Mi se pare că n-a trecut niciun moment plicticos de când am absolvit colegiul.

Ross tăcea. Îi strânse mâna.

Prin faţa ochilor îi defila viaţa ei de adult. *Ogilvie, Thorpe,* cu suspiciosul şi acrul Bud Owens şi stratagema disperată pentru contul *Aurora Lâfestyles.* Nu va uita niciodată cu câtă înfrigurare cercetase viaţa lui Barton Hatcher şi se hotărâse să arate ca defuncta lui soţie mult iubită pentru a-l câştiga de partea sa. Fusese surprinsă, când planul reuşise şi şocată când campania pentru *Aurora Lâfestyles* adusese companiei milioane de dolari şi făcuse din ea o celebritate.

După victoria iniţială, viaţa ei fusese asaltată de o succesiune de provocări, care mai de care mai ambiţioasă, îşi dădea seama că talentul ei se maturiza prin experienţa câştigată şi începea să se considere o femeie adevărată, un

adult care îşi controla propria sa viaţă.

Cât de vană fusese acea imagine despre sine. Sentimental, fusese un copil pierdut în pădure, la ani lumină depărtare de autocunoaştere. Tocmai atunci, când avea capul plin de idei false despre sine, apăruse Tony Dorrance.

Tony îi dezrădăcinase complet viaţa, dându-i un curs nou care, ulterior, o adusese la bărbatul pe care acum îl ţinea în braţe. Ce feste stranii ne joacă viaţa, se gândi ea. Ce urmări cumplite poate avea o faţadă de argint pe care n-o vedem decât mulţi ani după aceea. Uneori, poate chiar niciodată…

Paradoxal, acum i se părea că tocmai lui Tony trebuia să-i mulţumească pentru Ross. Nu l-ar fi întâlnit pe Ross dacă nu şi-ar fi urmat disperată şi deznădăjduită copilul până în Long Island. Soarta o condusese la Ross Wheeler.

Timp de o clipă, reflectă la reapariţia neaşteptată a lui Tony în viaţa ei, cu un an în urmă. Încă nu-i venea să creadă că era adevărat. Chiar şi acum considera acea întorsătură a sorţii ca fiind ceva nebunesc, greşit. Era un fel de eroare a zeilor.

— Privi în jos spre Ross şi-i mângâie părul ce se rărea. Arăta tot mai mult ca un om bătrân. Dar era bărbatul ei. Da, soarta îi acordase o nouă şansă când îl întâlnise pe Ross. Nu viaţa la care visa, poate, dar oricum o viaţă bună. O viaţa în care era iubită pentru ea însăşi de cineva în care avea încredere şi pe care-l respecta. O viaţă pentru care merita să se sacrifice.

În clipa aceea, un alt chip apăru în mintea lui Leslie şi trebui să facă un efort pentru a-l îndepărta. Era conştientă că, dacă lucrurile ar fi fost puţin diferite, acum n-ar fi stat aici sub copac, cu Ross Wheeler. Ar fi fost departe, măritată cu Jordan Lazarus şi s-ar fi gândit cu bucurie că drumul urmat din copilărie o condusese la Jordan, marea iubire a vieţii ei; Ce amintiri frumoase, uluitoare ar fi avut! Era prea frumos ca să fie adevărat.

Nu avea dreptul să se gândească la asta, nu la Jordan. Nu, dorea să fie o femeie fericită şi să păşească pe pământ. Jordan venise din altă lume şi o dusese şi pe ea acolo, împreună cu dragostea lui. Timpul pe care îl petrecuse cu el era de domeniul fantasticului, plin de acea fericire aproape neverosimilă.

Forţele care i-l luaseră veniseră tot dintr-o altă lume, o lume violentă şi primejdioasă.

Jordan va rămâne mereu într-un loc anume, ascuns, în inima ei. Chiar şi astăzi, când apăreau mereu în presă ştiri despre Jordan, despre soţia şi copilul lui, despre devotamentul lui pentru dezvoltarea oraşelor şi faima sa în creştere, întotdeauna îşi muta privirea ca de la ceva prea dureros pentru a fi privit ori prea străin de ea.

Dar Jordan era prezent în visele ei aproape în fiecare noapte. Apărea sub diverse chipuri – de cele mai multe ori, bărbaţi străini, sau tatăl ei, sau Ross, chiar ea însăşi, uneori – dar era el, mereu. Când se trezea îşi amintea visul şi-l recunoştea pe el. Apoi îi alunga cu fermitate din minte şi se gândea la ziua care o aştepta.

Asta esfe *viaţa,* îşi spunea ea. *Trebuie să ţi-i scoţi pe Făt-Frumos din cap, dacă vrei să trăieşti pe lumea asta şi să nu te laşi strivit de ea. Dacă vrea, lasă-l să trăiască în visul tău. Probabil că acolo îi era locul de la bun început.*

Cu acest gând, îi zâmbi soţului ei.

Ross o privi pe Leslie şi-i văzu ochii radiind blândeţe.

Ştia că se gândea la ceva ascuns. Îi văzuse privirea asta de multe ori de când se îmbolnăvise, şi chiar şi mai înainte. Ca şi cum era undeva departe şi trebuia să facă un efort uriaş de voinţă pentru a reveni la el.

Ross nu fusese niciodată gelos din această cauză. Ştia că Leslie nu-i aparţinuse complet niciodată, dar asta făcea ca dragostea pentru ea să fie mai intensă. Acea parte din ea care îi era dedicată lui era mai mult decât sperase

sau visase el vreodată. Îi tresaltă inima numai privindu-i chipul frumos şi enigmatic.

Acum ştia că eforturile lor de a face un copil fuseseră de la bun început sortite eşecului. Nu din cauză că el era mai în vârstă, nici pentru că se îmbolnăvise. Cauza era mai profundă. Leslie îi dăruise din ea tot ceea ce putuse, dar restul nu îi mai aparţinea, pentru a putea fi dăruit. Şi numai din acel colţişor tainic al ei ar fi putut să-i dăruiască un copil.

Accepta asta. Era dator să-i fie recunoscător că sacrificase atât de mult pentru el şi s-o admire că se lupta cu încăpăţânare cu acea fantomă din inima ei, pentru a i se dărui lui Ross – la bine şi la rău, în bogăţie şi în, sărăcie, până când…

În timp ce Ross întârzia asupra acestui gând, deodată lumea se răsturnă. Deschise ochii mari pentru a o vedea pe Leslie, dar ea nu era acolo. Copacul dispăruse, la fel şi pajiştea. Se afla în bucătăria mamei lui, copil fiind. Ceva se cocea pe sobă.

Mama mestecă iute în oală şi murmură:

— Pentru Dumnezeu, l-am rugat de cincizeci de ori să repare chestia asta. Se întoarse spre Ross: Iubitule, adu-mi mănuşa de bucătărie.

Se întoarse, dar bucătăria dispăruse şi ea. Era într-un tren. Trecea dintr-un vagon în altul şi se uita la podeaua de metal fisurată. Vedea cum pământul trece în fugă pe sub el. Era ameţit şi înspăimântat. Ar fi vrut să strige, dar vocea îi dispăruse. Un miros puternic de ulei ars îi umplu nările.

Apoi, mirosul dispăru, înlocuit de aroma pătrunzătoare a apei sărate. Auzi pescăruşii. Oceanul îl înconjura. Valul de sub el îl ridica tot mai sus.

O durere anormă îi explodă în cap. Ştia că valul îl poartă cu sine, undeva, spre nicăieri. Durerea era insuportabilă.

Pământul se rotea cu sălbăticie. Şi ar fi cedat în faţa acestui vârtej, numai pentru a scăpa de durere, dacă nu s-ar fi gândit că dacă se lăsa dus, n-ar mai fi văzut-o niciodată pe Leslie.

Astfel că făcu un efort supraomenesc, sustrăgându-se cu ultimele puteri acestui vârtej care era lumea însăşi, împotrivindu-se valuiui. În timp ce se lupta, din străfundurile fiinţei sale răzbătu un geamăt.

Puterile îi scădeau şi era aproape să se predea când, pentru o preţioasă clipă, lumea cedă, reveni la axa sa şi-l readuse la punctul de plecare. Leslie era acolo, privindu-l înspăimântată. *Te iubesc.*

Cuvintele răsunară în inima sa, dar buzele i se răciseră deja.

Chipul ei fu ultimul lucru pe care-l mai văzu.

62

Washington, D.C., 1 aprilie 1980

Grădina cu trandafiri din faţa Casei Albe era asaltată de reporteri.

Veniseră cu ocazia recepţiei oficiale oferite de preşedinte celor din echipa de conducere a Planului Lazarus.

Era un grup numeros. Numai personalul administrativ şi executivul numărau aproape două sute de oameni. Veneau din oraşe de pe întreg cuprinsul ţării.

Majoritatea erau tineri. Jordan Lazarus îşi alesese echipa după criteriile experienţei şi ale puterii de muncă. Mulţi dintre oamenii săi lucraseră ca experţi în urbanistfcă şi cunoşteau problemele mahalalelor ca pe propriile buzunare. Dintre aceştia, aproape toţi obosiseră sau se resemnaseră văzând cum oralul se degradează tot mai mult, în ciuda eforturilor lor, şi văzând cum populaţia

urbană se cufunda tot mai adânc în sărăcie şi disperare.

Jordan Lazarus le oferise o altă viziune şi, odată cu ea, optimismul necesar.

Astăzi, stăteau cu zâmbete fericite, ascultându-l pe preşedintele Statelor Unite care li se adresa.

— Ne-am strâns aici astăzi, spunea preşedintele, pentru a vă ura bun venit şi a vă mulţumi. Nicio altă echipă de profesionişti n-a fost mai talentată, mai dăruită decât voi, şi niciuna nu a avut o sarcină mai importantă pentru această ţară.

Ochii preşedintelui scrutară adunarea. Era mulţumit şl se vedea. Succesul Planului Lazarus îi ridicase popularitatea în rândul ambelor partide şi aproape că-i asigurase realegerea.

— La numai opt luni de la aplicare, planul Lazarus a operat deja schimbări semnificative pe chipul oraşelor noastre. Numai pentru a vă da un exemplu: în Chicago, cunoscutul cartier West Side a fost parţial reconstruit de proprii săi locuitori, după planurile şi cu fondurile provenite de la guvern şi industria privată. În Harlem, a avut loc un proiect similar, dar mai îndrăzneţ. În Los Angeles, zonele Watts şi Inglewood au fost revitalizate. În toată Jara, rezultatele sunt la fel de încurajatoare. Nu numai că s-au creat noi locuri de muncă pentru şomerii din ghetto-uri, dar oamenii aceştia devin proprietarii clădirilor pe care le-au văzut putrezind de-a lungul ultimelor cinci generaţii. Activitatea bandelor scade pe zi ce trece. Şi, cel mai uimitor, este faptul că acest proiect aduce profituri financiare nu numai corporaţilor şi instituţiilor financiare care au investit în ei, dar şi conducerii statale şi federale, care a cooperat cu aceste instituţii.

Preşedintele se opri pentru a-l privi pe Jordan Lazarus, care stătea alături de trei dintre cei mai încredere consilieri ai săi, foarte aproape de podium.

— Am putea spune că Planul Lazarus a apărut cu câteva decenii mai devreme, continuă preşedintele. Sau,

am putea spune că noi, ca naţiune, am rămas cu câteva decenii în urma timpului şi că Planul Lazarus ne-a adus în sfârşit în lumea de azi. Mulţumită vouă, tuturor, plaga şi oroarea mahalalelor din oraşele noastre, considerate mult timp un produs trist, dar necesar, al progresului economic, sunt îndepărtate. Şi, în cursul acestui proces, nu numai locuitorilor ghetto-urilor urbane, dar şi nouă înşine, ca naţiune, ni se oferă o a doua şansă să trăim în armonie, în progres şi belşug.

Preşedintele zâmbi.

— Întreaga lume urmăreşte modul în care Planul Lazarus se apropie tot mai rapid de ţelul său. Sunt mândru să afirm că acum lumea nu ne priveşte oraşele cu milă, ci cu admiraţie.

Ochii lui îmbrăţişară cu privirea mulţimea.

— Doresc să le mulţumesc tuturor pentru energia, creativitatea şi acel ceva ce poate fi numit patriotism. Dar cred că toţi cei de aici vor fi de acord cu mine când afirm că eforturile noastre colective n-ar fi realizat mare lucru dacă ar fi lipsit viziunea şi dăruirea unui om, un om care a pornit totul, care va fi pentru totdeauna cunoscut ca fiind creatorul şi iniţiatorul celui mai important program social al secolului nostru – Jordan Lazarus.

Auditoriul personal, privitori, demnitari, presa – se ridică pe loc în picioare. Aproape o mie de oameni îl aplaudară pe Jordan Lazarus care se ridică pentru a răspunde aplauzelor.

Presa era extaziată. Jordan Lazarus le acordă vestitul său zâmbet reporterilor prezenţi.

Unicul regret al fotografilor era că Jill Lazarus nu era acolo, să se alăture soţului ei. Conform celor spuse de secretarul de presă a lui Lazarus, micuţa Meg suferea de o infecţie severă a urechii şi Jill era acasă având grijă de ea. Mama şi fiica vor urmări la televizor marele eveniment.

Jill era singură acasă, citind ziarul de dimineaţă.

Vestea despre sănătatea lui Meg fusese inventată de secretarul de presă al lui Jordan. Meg se simţea perfect.

Adevăratul motiv pentru care Jill nu era la recepţia de la Casa Albă era că se simţea prea sfârşită pentru a se târî până acolo.

Atmosfera dintre Jill şi Jordan devenise atât de insuportabilă de când eşuase ultima lor întâlnire, încât Jill refuzase categoric să meargă la recepţie, atunci când Jordan îi pomenise de ea.

Jordan avusese o atitudine contradictorie faţă de refuzul ei. În cursul ultimului an, o forţase să-l ajute pe el şi planul său. Ea se conformase dorinţelor lui, ceea ce o costase enorm, date fiind circumstanţele mariajului lor.

Dar astăzi, planul nu mai avea nevoie de ea. Şi îşi dădea seama că se afla într-o stare proastă. Paloarea şi slăbiciunea ei începeau să devină evidente în fotografiile din presă.

— Bine, spusese el. Ai grijă de tine. Ne vedem mâine seară.

Asta se întâmplase cu o seară înainte. În dimineaţa aceea, Jill se trezise singură. Era aproape unsprezece. Pilulele o făceau să doarmă până târziu, dar cel puţin dormea opt ore.

După ce se duse în camera lui Meg, care era cu bona, se retrase în pat şi bău două ceşti de cafea tare, ca să-şi adune forţele pentru ziua care urma. Nu era uşor.

Acum, privea în treacăt ziarele, absorbind ştirile. Erupţia vulcanului de pe muntele Sfânta Elena ocupa pagina întâi. Economia era în aceeaşi stare proastă din-totdeauna. În El Salvador era stare de asediu. America se hotărâse să boicoteze Jocurile Olimpice de la Moscova, din cauza intervenţiei ruseşti în Afganistan. Ronald Reagan câştigase prima rundă a alegerilor din New Hampshire. Personalul ambasadei Statelor Unite rămânea încă ostatic

în Iran.

Unele puteau avea un anume impact asupra lui Jordan şi a Planului Lazarus. Jill învăţase demult să dea atenţie evenimentelor internaţionale şi economice, pentru că ele afectau averea lui Jordan, deci şi starea lui sufletească. Dar astăzi, toate ştirile i se împăienjeneau în faţa ochilor., Era numai unsprezece dimineaţa, dar Jill se sfinţea de parcă era miezul nopţii. Nu dorea decât să întoarcă spatele acestei zile şi să doarmă,

Apoi văzu ceva în ziar care o făcu să se trezească.

Deşi Jordan era fericit, îşi ţinu scurta cuvântare în faţa oaspeţilor şi a presei ca prin vis, cu gândurile aiurea, în dimineaţa aceea se trezise într-o stare ciudată. Simţea că se schimbase ceva în viaţa lui, ceva teribil de important, deşi nu-şi dădea seama ce anume.

Noaptea trecută, avusese un fel de nelinişte fără nume când o sărutase pe Meg, care dormea în leagăn şi-şi luase rămas bun de la Jill, care era întinsă în pat, privindu-l cu ochi goi. Jordan avea senzaţia că mica lui lume era oarecum în primejdie, ceea ce-l umplea de nelinişte. În acelaşi timp, avea sentimentul ciudat că soarta urma să preia controlul în viaţa lui, într-un sens bun, eliberator. Nu-şi putea analiza emoţiile confuze şi le puse pe seama nervozităţii create de recepţia de la Casa Albă.

Când sfârşi cuvântarea dădu mâna cu preşedintele şi cu alţi demnitari prezenţi şi se pregăti să plece. Îşi dădea seama că era un moment mare pentru el şi pentru Planul Lazarus, dar totuşi se simţea ciudat şi era nerăbdător să scape de acolo.

Încă nu putea pleca. Trebuia să participe la masa oferită invitaţilor şi să se întâlnească cu câţiva consilieri de la Casa Albă după-amiază, înainte de a pleca la aeroport. Jill îl aştepta acasă pentru a cina împreună.

Se gândi s-o sune, dar îşi dădu seama că nu avea ce

să-i spună.

Cu un oftat, se îndreptă spre preşedinte, cu mâna întinsă.

Jill privea pagina întâi a ziarului. Observă o notă în creion, scrisă îngrijit, pe marginea ziarului: *„Ferpare. Pagina 112”.*

Jill se uită lung la notă. Luă o înghiţitură din cafeaua tare. O trecu un fior rece.

Apoi deschise ziarul la secţiunea cu anunţuri pentru decese.

Alături de un anunţ era un mic semn în creion.

WHEELER A. ROSS

Aaron Ross Wheeler, din Johnsonville, Long Island, a murit sâmbătă, în urma unui atac cerebral. Domnul Wheeler, fondator şi preşedinte al lui Wheeler Advertising, o *agenţie de succes din Long Island, lasă în urmă soţia, Leslie, şi fiicele, Nancy şi Dina, dintr-o căsătorie anterioară.*

Orele de vizită sunt de la 11 la 3, în casa domnului Wheeler. Serviciul religios va avea loc la First Congregational Church, din Johnsonville, Long Island, marţi la orele 10 a.m.

Alături de ferpar, mai era o altă notă în creion. Când Jill o văzu, păli.

„E liberă”, citi ea.

Mâinile lui Ji! l încremeniră pe ziar. Mult timp, mintea ei nu mai funcţiona. Apoi începu să gândească. Gânduri iraţionale, dar motivate de o logică izvorâtă din tot ceea ce i se întâmplase în ultimii doi ani.

Închise ochii. Îl văzu pe Jordan cu Leslie. Ştia că-şi vor găsi drumul înapoi, unul către celălalt. Nicio forţă de

pe pământ nu-i putea ţine departe. Jill însăşi, încercând să intervină între ei, le mijlocise intimitatea, aducând pe lume un copil care le aparţinea mai degrabă lor, decât ei.

Ferparul şi mesajul crud de lângă el arătau limpede că idila nefericită a lui Jill cu Jordan Lazarus se încheiase, în curând îi va cere libertatea. Iar ea va trebui să i-o redea.

Când va pleca, o va lua pe Meg cu el. Era normal. O adora pe Meg, trăia pentru ea. Iar Meg, la urma urmei, nu fusese cu adevărat copilul lui Jill.

Da, totul avea sens. Jill era pe cale de a deveni ceva insignifiant, o a cincea roată în calea noii familii fericite a lui Jordan.

Jill începu să se bâţâie, ca un bolnav mintal. Ziarul îi tremura în mână. Nu mai vedea încăperea din jurul ei.

Da, se gândi ea. Se terminase. Era sfârşitul. Nu avea rost să stea între Jordan şi Leslie. Chiar dacă o ucidea pe Leslie, ea avea să rămână în inima lui.

Ea nu mai putea face nimic, decât să dispară în tăcere.

La acest gând, ceva se rupse în mintea iui Jill. La urma urmei, putea totuşi să facă ceva. Chiar dacă ea însăşi era pierdută, exista o greşeală pe care o putea îndrepta.

Privi în jos! a ziar. Acum recunoştea scrisul de pe margine. Zâmbi trist, împături ziarul şi-l puse în coşul de gunoi.

Se ridică, se clătină un moment, apoi se reculese. Intră în dormitorul lui Meg. Bona citea ziarul în timp ce fetiţa se juca liniştită în leagăn.

— Doamnă Kirkwood, spuse Jill, azi puteţi pleca mai devreme. O iau pe Meg cu mine, la Washington. Ne vom întâlni cu domnul Lazarus acolo.

Doamna Kirkwood o privi uimită.

— Dar domnul Lazarus mi-a spus că va fi acasă diseară, zise ea.

— S-a produs o schimbare de program, minţi Jill.

Trebuie să facem nişte poze cu Meg în după-amiaza asta. Nu vom ajunge acasă decât foarte târziu şi nu vom avea nevoie de dumneavoastră până mâine. Vreţi săi faceţi un mic bagaj? Sunt gata în câteva minute.

— Lui Meg îi cam curge năsucul, spuse bona.

— Nu vă faceţi griji, zâmbi Jill. O să luăm medicamentul cu noi.

Jill intră în dormitor, se dezbrăcă şi făcu un duş foarte fierbinte. Surprinse imaginea trupului ei ofilit în oglinda din perete. Într-un anume fel, imaginea sa proprie, a lungii agonii prin care Jordan o făcuse să treacă, îi aduse o nouă luciditate. Ştia ce trebuia să facă. Nu se simţise niciodată atât de sigură pe ea în întreaga ei viaţă.

Începu să-şi facă bagajul. Tremurul mâinilor îi în cetase.

Pentru Jordan Lazarus fusese o după-amiază plină, întâlnirea cu preşedintele şi consilierii săi durase peste trei ore. Ceea ce nu ar fi trebuit să fie o surpriză, pentru că Planul Lazarus era un subiect extrem de complex, dar Jordan nu se aşteptase la asta. Motiv pentru care rămăsese în urmă faţă de programul său când părăsi Casa Albă.

În timpul după-amiezii se lăsase ceaţa, iar la *Aeroportul Washington,* toate zborurile erau amânate până după ora cinci. Când Jordan ajunse pe *La Guardia,* era deja şase şi jumătate. Nu intră în apartamentul său din Sutton Place înainte de ora şapte şi jumătate. O sunase pe Jill să-i spună că va întârzia, dar nu răspunsese nimeni. Presupuse că dormea sau că ieşise la plimbare cu Meg şi cu doamna Kirkwood.

Cheia îi tremura în mână când descuie. Era aproape disperat, simţea că trebuia să-şi vadă familia.

Uşa se deschise în apartamentul pustiu şi tăcut.

— Jill? Doamnă Kirkwood? strigă Jordan. Parcurse grăbit încăperile, aprinzând luminile. Nu era nimeni în

camera fetiţei, nimeni în dormitorul lui Jill. Nici urmă de doamna Kirkwood, nici de bucătăreasă.

Jordan rămase în salon, gândindu-se. Unde puteau fi? Chiar dacă Jill ar fi luat-o pe Meg, la plimbare, doamna Kirkwood sau bucătăreasa ar fi fost acolo.

Jordan căută în hol, apoi în bucătărie vreun bilet de la Jill. Nimic.

Era deja îngrijorat. Căută iar prin camere. Nimic nu părea deranjat. Normalitatea locului părea ireală. Nicio pernă, nicio scrumieră nu era mutată de la locul ei.

În dormitorul mare, văzu un ziar împăturit aruncat la coş. Ca de obicei, Jill citise ziarul în pat.

Reveni în camera lui Meg, pe care o cunoştea prea bine. Se uită la lucrurile lui Meg cu ochi care fugeau nervos de la pătuţ la ţarcul ei. În câteva secunde, îşi dădu seama că se petrecuse ceva rău. Ursuleţul lui Meg dispăruse, ca şi plăpumioara ei. Se apropie de dulăpior şi-l deschise. Micul ei geamantan lipsea de pe raft.

Jordan rămase o clipă dus pe gânduri. Apoi se înapoie în bucătărie şi ridică receptorul. Se gândi mult pe fine să sune.

Îşi aminti de sentimentul ireal din acea dimineaţă, la Casa Albă, sentimentul că avea şă se petreacă ceva în viaţa lui. O mare schimbare, în bine sau în rău. În timp ce forma numărul de la sediul său din New York, receptorul îi tremura uşor în mână.

— Sam Gaddis e acolo? întrebă el.

— Nu, domnule Lazarus. E încă la Washington. Aveţi un mesaj?

— Sună-l, te rog, şi spune-i să mă caute imediat, spuse Jordan. Sunt acasă. Spune-i că este urgent.

Închise telefonul şi rămase singur în bucătărie. Îi ora teamă să intre iar în apartament. Ştia că nu mai ora nici urmă de familia sa acolo, iar înţelesul acelui gol teribil i se răsucea în stomac tot mai dureros, cu ocare clipă. Din

fericire, telefonul sună peste două minute.

— Sam, spuse Jordan. Am necazuri. E vorba de Jill şi Meg. Ia un elicopter şi vino imediat. Ne întâlnim în apartamentul meu. Privi bucătăria goală.

— Şi, Sam, sună-i şi pe prietenii tăi de la poliţie. Cred că o să avem nevoie de ei.

63

New York, 2 aprilie 1980

La câteva ore după dispariţia lui Jill Lazarus, o armată de profesionişti şi detectivi particulari fusese mobilizată pentru a porni in căutarea ei.

Deşi FBI-ul refuzase să se implice, întrucât Jill nu comisese niciun delict federal, agenţiile locale şi de stat ale poliţiei doreau să-l ajute pe Jordan Lazarus, datorită beneficiilor enorme pe care planul său îl adusese tuturor departamentelor de poliţie din ţară. S-a renunţat la procedura folosită în cazul persoanelor dispărute şi a fost difuzat un buletin general cu privire la Jill şi la Meg. Sute de detectivi particulari se alăturară poliţiei, adunaţi de Jordan de la diferite agenţii din toate statele. Până la noi dispoziţii, Jill trebuia considerată – neoficial, desigur – ca sustrăgându-se legii şi deci un caz prioritar.

Dar era dificil, pentru că întreaga operaţiune de căutare a lui Jill şi a micuţei Meg trebuia să fie ţinută sub tăcere. În această conjunctură critică a Planului Lazarus, dată fiind imaginea publică a lui Jordan Lazarus, ar fi fost un dezastru ca publicul să afle că soţia lui fugise, răpind copilul. Planul Lazarus era un proiect sobru, ancorat în realitate, şi se bucura de sprijinul preşedintelui Statelor Unite. O ştire înfiorătoare provenind din viaţa personală a

lui Jordan putea da planul înapoi cu multe luni, chiar cu ani.

Jordan nu putea să nu-şi dea seama că Jill avusese exact acest lucru în minte atunci când fugise. Dorea ca soţul ei vestit să fie pus într-o situaţie jenantă din cauza ei. Voia ca el, în timp ce o căuta nebuneşte, să ţină sub obroc dispariţia ei. În tulburarea ei mintală, Jill se simţea inutilă, lipsită de orice valoare, iar Jordan, spre ruşinea lui, o lăsase să se simtă aşa. Acum se folosea de propria ei imagine pentru a-l răni. Alesese momentul perfect. Dacă nu-l putea face fericit ca soţie, dacă nu putea fi mama copilului lor, atunci măcar putea să-l rănească prin propria ei agonie. Putea face ca ura lui împotriva ei să se întoarcă împotriva lui însuşi. În acest mod cu totul neaşteptat, Jill se răzbuna pentru un an de pedepse îndurate de la soţul ei.

Poliţia de pretutindeni trebuia să caute o femeie atrăgătoare, tânără, care călătorea cu un copil în braţe. Fotografia lui Jill le fusese pusă la dispoziţie, dar tuturor ofiţerilor de poliţie li se ordonase să nu expună fotografia şi nici să lase ca ea să fie văzută în public.

Niciodată în istoria întregii activităţi de poliţie, o investigaţie atât de extinsă nu fusese condusă într-un atât de mare secret. Fiecare aeroport, fiecare gară sau autogară era cercetată. Fiecare hotel sau motel era vizitat şi proprietarului i se arăta discret fotografia lui Jill.

Problema era că, ori de câte ori i se arăta unui cetăţean chipul frumos al lui Jill Lazarus, exista pericolul ca eî să le povestească şi altora. Poliţia s-a străduit să-i convingă pe proprietarii de hotel şi pe funcţionarii de la calea ferată că această femeie nu era Jill Lazarus, că cercetările nu aveau nimic a face cu Jordan Lazarus sau cu soţia acestuia. Dar suna fals. Era o chestiune de timp până când Jordan avea să devină punctul de atracţie al reporterilor avizi de ştiri de senzaţie.

Deja mass-media, veşnic flămândă, prinsese de veste

că avea loc o investigaţie. Curând, un reporter sau altul, mai isteţ, îşi va da seama ce se petrecea. Atunci va avea loc un tir încrucişat de întrebări. Jordan şi secretarul său de presă pregătiseră deja o poveste, din care reieşea că Jill şi Meg erau plecate din ţară, într-o călătorie. Poate că asta va ţine presa la distanţă pentru câteva zile. Dar nu mai mult.

Între timp, Jordan era chinuit de griji mult mai serioase decât simpla situaţie stânjenitoare care putea fi cauzată de dispariţia soţiei lui. În timpul primelor ore, nici măcar nu se putu hotărî să mărturisească aceste griji poliţiei sau detectivilor particulari din jurul său.

Jill era o femeie disperată. Comportamentul ei în ultimele luni devenise tot mai instabil. Mai rău, Jordan ştia că sentimentele faţă de fiica ei nu erau cele ale unei mame normale, fericite. O vedea pe Meg ca pe o fiinţă străină, care stătea între ea şi soţul ei, o rivală care avusese un mare rol în distrugerea căsniciei ei.

Era un punct ciudat de vedere, dar Jordan nu-l putea pune numai pe seama bolii mintale a chinuitei sale soţii. Căci el însuşi contribuise mult pentru a o agrava.

Dar nu mărturisi acest lucru poliţiei.

Dar acum, că poliţia cerceta cu înverşunare, un obstacol mult mai ameninţător fu dezvăluit.

Şeful departamentului de poliţie din New York, căruia i se încredinţase cazul, îi ceruse lui Jordan informaţiile de rutină asupra lui Jill, incluzând fişa medicală, numele părinţilor şi istoricul experienţei ei profesionale. Jordan îi relatase ceea ce ştia – că Jill se născuse în Maryland, că părinţii ei muriseră când era copil, că fusese crescută de bunicii din partea mamei, că urmase colegiul la Universitatea din Maryland şi că-şi luase licenţa în ştiinţele economice Ia Universitatea de stat din Ohio. Jordan nu ştia unde lucrase Jill înainte de a deveni asistenta Jessicăi Hightower. N-o întrebase

niciodată.

Detectivul Lanier, un bărbat aparent rece, de vreo cincizeci de ani, al cărui chip purta amprenta multor ani de muncă în cadrul poliţiei, îl pofti pe Jordan să ia loc a doua zi după ce oamenii lui începuseră să investigheze dispariţia lui Jill.

— Soţia dumneavoastră v-a minţit, îi spuse el direct. Am verificat în Maryland. Niciun spital nu consemnează naşterea ei. Nu există nicio dovadă că ar fi frecventat şcoala de stat sau vreuna din universităţile pe care le-aţi menţionat. Bunicii de care v-a spus n-au existat niciodată. Personal, mă îndoiesc c-a pus vreodată piciorul în Maryland. Adică, nu destul de mult timp pentru a lăsa vreo urmă.

Chipul aspru al detectivului nu era lipsit de o umbră de milă. Jordan Lazarus, cel mai bogat om al ţării şi unul dintre cei mai respectaţi din lume, nu ştia cine era propria lui soţie.

Jordan pălise la auzul acestor veşti şocante.

— Dar numele pe care l-a folosit în certificatul de căsătorie? întrebă el.

Detectivul dădu din cap.

— Fals, răspunse el. L-am căutat în computerele noastre. Nu ştiu cine este soţia dumneavoastră, domnule Lazarus. Ştiu doar că nu este cine spune că este. Pentru că persoana aceea nu există.

Jordan inspiră adânc.

— Bine, spuse el. Ceea ce face ca cercetarea să fie ceva mai dificilă, nu-i aşa?

Detectivul Lanier zâmbi rece.

— Puteţi spune asta.

Din acel moment, enigma pe care o reprezenta Jill deveni la fel de importantă pentru investigaţie, ca şi locul unde se afla ea în momentul respectiv.

Şi, pe măsură ce orele se târau, încărcate de

aşteptare şi de teamă, Jordan era silit să constate că acum, când avea nevoie mai mult decât niciodată de tot ce ştia el despre Jill – trecutul ei, caracterul ei, ce-ar fi fost în stare să facă în situaţii de criză – mâinile îi erau legate. Abia dacă îşi cunoştea soţia.

Din cauza propriei lui greşeli, fiica sa era în primejdie.

Întrucât tot ceea ce-i spusese Jill despre trecutul ei era fals, şi cum nu aflase aproape nimic despre ea de la căsătoria lor, era obligat să se gândească la momentul în care o cunoscuse.

Îi îndrumă pe detectivi către *Hightower Industries,* unde lucrase Jill înainte de a o cunoaşte el. Rezultatele cercetării nu-l ajutau la nimic. Istoricul angajărilor ei pe care Jill îl scrisese pe fişa ei de personal se dovedi a fi complet fals. Jill scrisese numele a două companii, o firmă de consulting şi marketing din Delaware şi o firmă de computere din California. Toate inexistente. Recomandările din dosarul lui Jill, date de prezumtivii şefi de personal ai acestor firme, erau false.

Directorul de personal de la *Hightower,* cel care o angajase pe Jill, nu mai lucra în companie, Se pensionase şi locuia acum pe un şlep în Florida. A fost localizat de poliţie în câteva ore. Îşi aducea aminte de Jill, spunea el, datorită faimei ei ulterioare, mai întâi ca mâna dreaptă a Jessicăi Hightower, apoi prin căsătoria ei cu Jordan. Dar pretinse că nu-şi amintea de circumstanţele angajării ei. Fusese o angajată cu statut inferior, spunea el. Nu era o procedură de rutină, adăugă el, verificarea referinţelor fiecărui viitor angajat, iar rezultatul lui Jill la testele standard de inteligenţă fusese excepţional – IQ-ul ei era 160 – încât o angajase fără alte comentarii.

Poliţia mulţumi omului şi-şi văzu de drum. Relatarea lui era firească. Totuşi, nu le spusese tot adevărul. Se culcase cu Jill Fleming în ziua în care o angajase, la ora

trei după-amiază, într-un hotel din centrul oraşului. Capacitatea dovedită la testul de inteligenţă era nimic în comparaţie cu talentele ei de amantă. Nu uitase niciodată această după-amiază şi va duce amintirea cu el în mormânt.

Nu vedea de ce trebuia să fi spus asta poliţiei. Nu le va ajuta s-o găsească. Iar lui, în mod cert, nu i-ar fi adus nimic bun. Dacă afla Jessica Hightower? Era o femeie puternică, iar braţul ei era cu adevărat lung.

Pe formularul de personal de la *Hightower,* Jill scrisese numele părinţilor ei ca fiind Grant şi Martha Fleming, din Meriden, Connecticut. Se născuse la *Holy Family Hospital* din Bangor, Mâine la 22 februarie 1950. Studiase la şcoala de stat din Maine până în clasa a doua şi terminase şcoala de stat în Connecticut. Frecventase Universitatea din Rochester unde îşi luase licenţa în studii economice. Nu fusese niciodată căsătorită. Avea două surori, mai mari, ambele măritate. Se numeau Jocelyn şi Alissa.

Toate declaraţiile erau false. Grant şi Martha Fleming nu au existat. Nici prezumtivele surori ale lui Jill. Nu exista nicio foaie matricolă pe numele ei în Maine sau în Connecticut. Universitatea din Rochester nu auzise de ea.

Jill era nimeni, un fals viu. Deşi era cunoscută în toată lumea ca fiind soţia lui Jordan Lazarus şi acordase numeroase interviuri sutelor de publicaţii – deşi devenise cunoscută în fiecare cămin – ea nu exista. Era doar un profil pur, o suprafaţă fără adâncime, necunoscută, în ciuda celebrităţii ei.

Jordan se blestema că nu fusese mai curios în privinţa lui Jill când o cunoscuse şi căzuse pradă farmecelor ei. Ar fi fost atât de simplu ca oamenii lui s-o verifice. Cât de folositoare i-ar fi fost acele informaţii acum!

Îşi dădu seama, cu un surâs amar, că tocmai farmecul ei îl făcuse să nu se intereseze de trecutul ei, nici măcar de

caracterul ei, iar farmecul nu-şi avea sursa în Jill. Provenea din dragostea lui disperată, de nevindecat, pentru o altă femeie, pentru chipul ascuns în spatele măştii purtate de Jill, secretul ascuns din spatele farmecului ei. Ceea ce-l orbise fusese obsesia lui pentru Leslie, reflectată în Jill. Iar Jill nu numai că acceptase această înşelăciune, dar o şi regizase cu bună ştiinţă.

Astfel că secretul falsei căsătorii a lui Jordan revenea pentru a-l hăitui. Nu-i putea ajuta pe poliţişti să-i găsească soţia pentru că nu ştia nimic despre ea, nu fusese niciodată suficient de curios pentru a afla ceva despre ea.

Parcă o vedea pe Jill râzând în sinea ei de neputinţa soţului ei, în timp ce fugea tot mai departe, îndreptându-se spre destinaţia ei secretă. Ştia că Jordan nu deţinea niciun indiciu pe care să-l urmeze. Indiferenţa lui faţă de adevărata persoană ascunsă sub mască îl făcea neajutorat în urmărirea ei.

Unicul indiciu care conducea dincolo de acest aparent punct mort veni de la Jessica Hightower însăşi. Jessica se întâlni în particular cu Jordan şi cu şeful echipei de detectivi. După ce i se relată situaţia prezentă suficient pentru a înţelege de ce era Jordan atât de disperat de îngrijorat, fu de acord să le împărtăşească ceea ce ştia despre Jill şi să păstreze secretul lui Jordan.

Jessicăi i se prezentă dosarul de personal al lui Jill la *Hightower* întocmit chiar de Jill, cu două luni înainte ca cele două femei să se cunoască. Era prima oară când îl vedea. În timp ce studia dosarul, chipul ei arăta mai mult decât o urmă din stânjeneala pe care o simţea Jordan însuşi. Era obsedată de Jill, încă de la accidentul de călărie care fusese începutul relaţiei lor, motivul pentru care nici pe ea nu o interesase trecutul tinerei sale prietene. Nu ştia nimic altceva decât că Jill era – după cum pretindea – singură pe lume, fără nicio rudă în viaţă.

Dar Jessica dădu de o nepotrivire în dosar, ceea ce le oferea detectivilor o nouă pistă.

— Jill mi-a spus că lucrase la o companie numită *Continental Products* din Detroit, spuse ea. Văd că nu e menţionată aici în dosar, dar ştiu că este reală, pentru că am verificat. A ocupat o poziţie oarecare în companie. Un bărbat numit Harley Schrader i-a făcut ceva rău şi a fost dată afară.

Jessica îşi drese glasul.

— Ştiu, unde poate fi găsit domnul Schrader, zise Jessica. Am fost îngrijorată când Jill mi-a povestit asta şi l-am căutat.

Le dădu detectivilor adresa. Jordan îi mulţumi călduros pentru cooperare, deşi se întreba cum se făcea că ştia unde se află un obscur directoraş de companie numit Harley Schrader. Avu suficient tact să nu întrebe. Ştia că, înainte de căsătorie, Jill Fleming însemnase foarte mult pentru Jessica. Poate chiar prea mult.

Pe baza informaţiilor date de Jessica, detectivii făcură o vizită la *Continental Products* chiar în acea după-amiază,

Dosarele de personai de la *Continental Products* au dezvăluit că, într-adevăr, Jill Fleming fusese angajată acolo cu nouă ani în urmă. Dosarele i-au fost trimise prin fax lui Jordan şi consilierilor săi în New York.

Erau interesante. Ca şi cele de la *Hightower Industries,* conţineau informaţii absolut false. Inclusiv educaţia la două universităţi şî angajamente la două companii inexistente, plus recomandări de la doi şefi care nici ei nu existau.

Istoria vieţii sale relatată de Jill pe cererea de angajare contrazicea total cele spuse de cererea ulterioară de angajare la *Hightower Industries.* Dar existau şi semănări stranii, elocvente.

Jill dădea nume de părinţi diferiţi. Mama se numea Jocelyn, spunea cererea. Tatăl se numea Charles. De data

asta existau un frate şi o soră, David şi Bethany. Locul de naştere se numea Homestead, Florida.

Detectivii observară repetarea numelui Jocelyn în ambele cereri. Dar nu putură trage nicio concluzie din această coincidenţă.

Cu asta urma lui Jill Fleming se şterse.

Cât despre fostul director Harley Schrader, cariera sa, de când părăsise *Continental Products* era un drum cu sens unic spre nicăieri.

Fusese concediat de la *Continental* în 1975. De atunci lucrase în vreo şase alte companii, ocupând posturi cu tot mai puţine responsabilităţi şi fusese dat afară de fiecare companie.

Detectivii distingeau profilul unui om care se dezintegra în anii maturităţii. Ceea ce n-au putut vedea a fost mâna rafinată a Jessicăi Hightower care îl urmărise pe Harley Schrader de la o slujbă la alta, folosindu-şi puterea şi influenţa pentru a face să fie concediat din fiecare slujbă. Dar au văzut dovezile alcoolismului şi ale aventurilor lui amoroase cu femei de o speţă din ce în ce mai joasă.

Mergând după informaţiile Jessicăi, detectivii au dat de Harley Schrader, lucrând ca agent de vânzări la un magazin de automobile din Denver. Costumul pe care-l purta văzuse zile mai bune. Gulerul era ros, iar pantofii proveneau cu siguranţă de la solduri.

Harley îşi exprimă surpriza când îl întrebară despre el şi Jill Lazarus. Da, o cunoscuse în treacăt pe Jill, spuse el, pe când lucrau amândoi la *Continental Products.* Dar relaţiile lor fuseseră superficiale.

— Era doar o fată din birourile de la parter, spuse el. Nu prea vorbeam cu ea.

Privi la detectivi şi văzu că erau preocupaţi.

— Dar un coleg al meu a cunoscut-o mult mai bine, zise el, nu fără o oarecare aluzie în glas. Puteţi să-l căutaţi.

Nu mai lucrează la companie, dar nu e greu să daţi de el. Se numeşte Roy English. El şi Jill au fost destul de intimi, un timp. El trebuie să poată să vă ofere câteva detalii despre ea.

Fireşte că Harley nu le dezvălui adevărul despre scurta relaţie fizică cu Jili sau de renghiul jucat când o denunţase lui Roy ca fiind amanta lui. Numai faptul că o căuta poliţia, combinat cu notorietatea ei, era suficient să-i închidă gura lui Harley. Nu se făcea ca marele Jordan Lazarus să afle că frumoasa lui soţie avusese cândva un amant şi un duşman pe nume Harley Schrader. Răsplata pentru o astfel de informaţie putea fi mult mai dură decât nefericirile îndurate de Harley de când fusese concediat de la *Continental Products.*

Deci Harley scăpă de detectivi dându-le numele lui Roy English.

În aceeaşi seară, Jordan Lazarus zbură la Miami, unde Roy English era preşedintele şi directorul operaţional al unei firme de transporturi şi manufactură numită *ADF, Inc.*

Roy English ocupa un birou spaţios cu vedere la ocean. Îl salută cu căldură pe Jordan şi-i oferi ceva de băut, dar Jordan îl refuză.

Roy avea acum cincizeci de ani. Încărunţise şi avea tenul bronzat de soarele Floridei. Arăta în formă şi puternic, deşi avea o privire obosită. Pe biroul din lemn de tek era fotografia soţiei lui, o femeie frumoasă şi mult mai tânără, şi a celor doi copii ai lui.

— Aveţi o familie frumoasă, spuse Jordan.

— Mulţumesc, răspunse Roy. Ei îmi menţin interesul, ca să zic aşa. M-am căsătorit relativ târziu, dar asta m-a făcut un om fericit.

Jordan îşi formă repede părerea că Roy English îşi privea munca cu o detaşare cinică, prea puţin păsându-i de

compania pe care o conducea cu atâta eficienţă. Părea să-şi fi pierdut interesul faţă de războaiele dintre corporaţii şi trăia numai pentru familia lui.

— Familia este motivul pentru care sunt aici, spuse Jordan, privindu-l în ochi pe bărbatul mal în vârstă. Vă rog să-mi faceţi o favoare. Şi aş dori să-mi promiteţi că veţi păstra tăcerea asupra conversaţiei noastre. Dacă veţi coopera, sunt sigur că voi găsi un mod de a vă răsplăti. Dar aş vrea să cred că mă veţi ajuta ca de la om la om.

— Sigur, acceptă Roy. Ce anume doriţi să ştiţi?

— Cândva, aţi cunoscut-o pe soţia mea, la o companie numită *Continental Products,* spuse Jordan. Era cunoscută sub numele de Jill Fleming, conform dosarelor de la *Continental.* Cunoştea un domn pe nume Harley Schrader, cu care am vorbit deja. Şi vă cunoştea pe dumneavoastră. Ceea ce-mi trebuie este orice informaţie pe care v-a putut-o furniza relativ la trecutul ei. De unde venea, unde se afla familia şi aşa mai departe. Nu doresc să îmi bag nasul în relaţia dumneavoastră cu ea. Asta este problema dumneavoastră. Adevărul este că o caut. Trebuie să ştiu unde s-ar fi putut duce.

Chipul lui Roy English se întunecă. Îşi aprinse o ţigară şi-şi studie vizitatorul.

— S-a întâmplat demult, comentă el.

Jordan lăsă ca vorbele acestea să-şi facă efectul.

— Ştiu, spuse el. Dar sper că mă puteţi ajuta.

Jordan simţea că acest om de afaceri inteligent, un vechi profesionist, se întreba dacă poate să-şi permită să admită în faţa celui mai bogat om din America că el fusese cândva amantul soţiei lui. Jordan mai simţea şi că Roy considera că patinează pe o gheaţă subţire din această cauză şi că şi-ar putea face o favoare lui însuşi spunând adevărul.

Era vechea poveste, un om de afaceri care îl cântărea pe un altul şi era, ca întotdeauna, îngrijorat pentru fundul

lui.

— Cum vă spuneam, repetă Jordan. Fără reproşuri de nicio parte. Mă ajutaţi şi eu vă pot ajuta.

Roy English trase adânc aer în piept şi stinse ţigara.

— Eram îndrăgostit de ea, vorbi el. Am avut o legătură timp de şase, poate şapte luni. S-a sfârşit când am aflat de la Harley – Harley Schrader – că se culcase şi cu şl.

Îl privi drept în ochi pe Jordan.

— M-am mândrit mereu cu autocontrolul meu, continuă el. Ai nevoie de toată puterea pentru a supravieţui la acest nivel. Ei bine, am pierdut-o datorită lui Jill. Ma… da, mă înfăşurase în jurul degetului ei mic. Urma să ne căsătorim. Dar dorea ca eu să preiau preşedinţia companiei. Nu vedeam legătura – eram prea înnebunit după ea – dar preşedinţia era o precondiţie ca ea să se mărite cu mine. Pe urmă, Harley mi-a spus că se culcase cu ea. Mi-am dat seama că se folosise de Harley ca să ajungă la mine, că nu voia decât puterea şi banii pe care i le puteam oferi eu. Oftă şi se lăsă în scaun.

— Am concediat-o, spuse. N-am mai văzut-o niciodată după aceea. Amintirea îl îndurera. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, adăugă, până atunci sau de atunci încoace.

Jordan nu scoase o vorbă. Se gândea la lupta asemănătoare care se dăduse în sufletul său, cu mult timp în urmă, în legătură cu o femeie numită Rebecca Jarman.

— Asta este ceea ce-mi amintesc, spuse Roy English. Dar niciodată n-am cunoscut-o cu adevărat. De asta îmi dau seama. E soţia dumneavoastră. Ar trebui s-o cunoaşteţi mai bine decât mine.

Văzu privirea lui Jordan şi o ocoli. Ştia că povestea lui îl rănise pe Jordan. Dar simţea un respect instinctiv pentru acest bărbat şi dorea să-l ajute aşa cum putea.

— Asta este tot, spuse Roy. Aş vrea să fi ştiut mai

multe, dar v-am spus adevărul.

— Mulţumesc. Jordan îşi privi gazda. Era evident după ochii lui, că Roy English făcuse un efort real pentru a-şi răscoli amintirile în legătură cu Jill.

— Cum aţi ştiut, întrebă Jordan deodată, că Schrader vă spunea adevărul când afirma că se culcase cu so… cu Jill?

Era o întrebare logică. Roy se aştepta la asta. Ca om de afaceri, Jordan trebuia să presupună că Harley încerca să-l ducă de nas, exact cum făcuse şi Roy – până când obţinuse dovada,

— Era o… Roy English ezită. Se gândi la seducătorul semn din naştere al lui Jill. Dar citi privirea din ochii lui Jordan şi-i fu milă de el.

— Să spunem că îl cunoşteam destul de bine pe Harley ca să ştiu că era adevărat. Îl privi pe Jordan. Îmi pare rău.

Jordan respiră din nou liber.

— Ce-a fost a fost, spuse el. Îmi caut soţia, domnule English. V-a spus vreodată ceva – orice – care să fie un indiciu unde aş putea s-o caut?

Roy English se încruntă.

— Aţi verificat dosarele de personal de la *Continental?* sugeră el.

— Da, spuse Jordan. Totul este fals. Date personale, carte de muncă. Niciun cuvânt adevărat în ele. Ceea ce-mi trebuie este ceva care i-a scăpat faţă de dumneavoastră, sau ceva ce aţi observat dumneavoastră, care să mă ghideze. Indiferent de cât de nesemnificativ.

Roy English zâmbi auzind de cât de măiastră era Jill în arta inducerii în eroare. Apoi se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii pe jumătate.

— Se pricepea foarte bine la navigaţie, spuse Roy English.

Jordan trebui să-şi stăpânească tresărirea provocată

de această remarcă.

Apoi Roy English oftă.

— Aş dori să vă pot ajuta mai mult, spuse. Dar parcă nu prea am ce să-mi amintesc. Nu împărtăşea lucruri obişnuite despre sine. Iar eu eram prea înnebunit după ea ca s-o verific. Nu mă interesa trecutul ei. Mă înţelegeţi? Când eşti atât de profund fermecat de o femeie, devii orb. Vezi numai la suprafaţă.

Jordan se încruntă.

— Înţeleg, zise el.

Cei doi se ridicară şi-şi strânseră mâinile.

— Dacă vă amintiţi ceva – orice care ne-ar putea fi de folos îl rugă Jordan, sunaţi-mă la acest număr. Oricând.

Îi dădu lui Roy o carte de vizită cu numărul lui de telefon personal.

Roy privi cartea de vizită şi întrebă:

— Este atât de urgent?

Jordan confirmă din cap.

— Da. Nu cred să mai am mult timp la dispoziţie, spuse.

— Vă doresc noroc, îi ură Roy.

Între cei doi se lăsă o tăcere plină de înţelesuri. Ambii fuseseră prea hipnotizaţi de această femeie misterioasă pentru a mai sta să-i pună întrebări simple şi logice despre familia ei, despre adevărurile vieţii ei. Această lipsă de curiozitate îl costase scump pe Roy English, în timpul relaţiei sale cu ea. Acum îl costa pe Jordan Lazarus cu mult mai mult.

Cu un zâmbet trist şi înţelegător, Roy îl conduse pe Jordan afară din birou.

Ieşind, Jordan privi din nou portretul tinerei familii a lui Roy English.

Nu putu să nu observe că tânăra soţie din fotografie semăna subtil, dar de neconfundat, cu Jill Fleming.

64

Autostrada New York State, 3 aprilie 1980

De şase ani şi jumătate, Lionel Cruz făcea parte din poliţia autostrăzii statului New York. Era poliţist de carieră, absolvise colegiul la *SUNY,* unde studiase criminalistica şi trecuse examenele cu rezultate excelente.

Tatăl său fusese poliţist de cartier în Albany, iar unul dintre cei trei fraţi ai săi, Rodney, era şi el angajat în poliţia statului, lucrând în afara oraşului Rochester.

Lionel era cel mai tânăr din familia sa şi cel mai inteligent. Deja tatăl lui îl îndemna să se înscrie ta examenele de locotenent de la sfârşitul anului. Lui Lionel îi venea greu să-i explice tatălui său că îi plăcea să fie poliţist pe autostradă. Îi plăcea să ruleze pe şosele şi autostrăzi, singur în maşina de patrulă, îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii, să-i poată ajuta. Chiar şi cei pe care îi amenda pentru depăşirile de viteză şi care îi aruncau priviri fioroase când le completa citaţiile îl amuzau.

Lionel Cruz nu se simţea bine în prezenţa autorităţii, niciodată n-o făcuse. Poate că asta era legat de personalitatea dominatoare a tatălui său ori cu tot ceea ce aştepta familia de la fii ei. În orice caz, Lionel nu se grăbea să urce în ierarhia poliţiei. Deocamdată îşi făcea treaba bine şi acumula partea sa de onoruri, dar evita pasul firesc de a cere vreo avansare.

Superiorii lui nu-l prea înţelegeau. Dar mulţi dintre colegii lui îl înţelegeau perfect. Ştiau că un anume tip de om devine poliţist pentru a simţi caldarâmul sub tălpile sale, pentru a se lua de piept cu criminalul, pentru a oferi victimei o mână de ajutor, simţindu-se astfel bărbat, mândru. Aceşti poliţişti tineri înţelegeau că nu onorurile erau sensul vieţii lor. Că, într-un anume sens, absenţa

ambiţiei profesionale era ceea ce desemna un poliţist veritabil.

Cu ei se simţea Lionel Cruz cel mai bine. Sincer vorbind, ar fi preferat ca tatăl lui pensionar să-şi vadă de grădina lui şi să-şi mai lase în pace fii. Dar probabil că asta însemna să speri prea mult. La urma urmelor, tatăl dorea ca fii săi să se bucure de avantajele pe care el nu le avusese niciodată. Fără a mai vorbi de faptul că salariul de poliţist nu era prea mare.

Lionel era un bărbat înalt, chipeş, de douăzeci şi şapte de ani, cu ochi albaştri, blânzi, uşor nepotriviţi cu trăsăturile sale ca săpate în stâncă şi trupul zdravăn şi musculos. Avea o tânără soţie şi doi copii frumoşi, un băieţel de patru ani şi o fetiţă încă în scutece. Îşi făcea datoria bine, era fericit acasă şi avea încredere în viitorul său.

Nu dorea decât ca tatăl său să priceapă asta.

În această seară de marţi, Lionel rula pe autostradă, în apropiere de graniţa statului Pennsylvania. Instructajul de dimineaţă cuprindea lista obişnuită de căutaţi de poliţie, mandate, plăci de înmatriculare false şi profilul unor fugari,

În dimineaţa aceea, fusese ceva deosebit. Sergentul Terwilliger împărţise tuturor copii ale unei fotografii. Era fotografia unei femei frumoase.

— Vreau ca fiecare să fie atent la chipul ăsta, spuse sergentul. Fiţi cu ochii pe posibilii fugari. Urmăriţi maşinile închiriate şi autobuzele. Asiguraţi-vă că nu e femeia asta când operaţi o arestare. Aveţi grijă când opriţi femeile la volan. Poate fi primejdioasă, dar nu suntem siguri,

Îşi ridicase centura cu importanţă.

— Probabil are un copil cu ea, adăugă. O fetiţă în vârstă de cinci luni. Aveţi grijă. Nu vrem să i se întâmple ceva vreuneia dintre ele. Fără urmăriri de mare viteză.

Îşi scrută poliţiştii.

— Facem o favoare cuiva, prin asta, vorbi el nu fără un oarecare resentiment. Cineva important, care a ajutat departamentul. Şi ca dovadă de curtoazie, o facem pe tăcute. Ţineţi ochii deschişi, atât. Dacă o vedeţi, o urmăriţi şi raportaţi imediat. Şi, cel mai important, nu fiţi curioşi cine este. Treaba noastră este s-o găsim dacă trece pe teritoriul nostru. Publicul nu trebuie să ştie despre asta. Absolut nimic.

Lionel Cruz o recunoscu imediat pe Jill Lazarus. Era un cititor avid de ziare şi avea o bună memorie a figurilor. Se mândrea cu asta şi adesea îşi impresionase superiorii alegând chipul unor răufăcători obscuri din teancuri de fotografii, atunci când niciunul dintre colegii lui nu avea niciun indiciu.

Lionel se întreba de ce oare o căuta poliţia pe vestita Jiil Lazarus, soţia celui mai bogat şi mai admirat bărbat al ţării. Dacă ar fi avut loc o răpire de persoană, sergentul ar fi spus şi le-ar fi ordonat să aibă armele pregătite. În loc de asta, le cerea doar s-o găsească şi să stea cu ochii pe ea.

Ce făcuse?

În ziare nu scria nimic despre ea. De fapt, Lionel citise chiar în dimineaţa aceea că se afla în vacanţă cu fiica ei, în Europa. Aşa că, de ce o căuta poliţia statului New York?

Lionel puse fotografia în vizorul deasupra locului pentru pasageri, unde o putea vedea. O privi mai mult decât o dată în tot cursul zilei. Jill Lazarus era o femeie incredibil de frumoasă. Lionel îşi iubea soţia pentru chipul ei proaspăt şi senzualitatea naturală a tinereţii ei. Dar exista ceva supranatural de fragil şi elegant la doamna Lazarus, ceva ce nu au femeile obişnuite. Ceva complex, translucid – de parcă studiindu-i chipul priveai un caleidoscop de imagini, nu un simplu chip omenesc. Era un chip cu multe valenţe, şi probabil cu multe secrete.

Iar prezenţa lui făcea ziua mult mai interesantă

pentru Lionel.

Dar era o zi plicticoasă de muncă, petrecută pe autostradă. Îi opri pe cei ce depăşeau viteza, dintre care cei mai mulţi erau călători din alte state. Veni în ajutorul mai multor maşini rămase în pană şi primi mulţumirile şoferilor aflaţi la necaz, ceea ce, într-un fel, contrabalansa resentimentele evidente ale celor pe care îi amenda.

Toată ziua nu văzu nimic suspect, deşi auzi prin radio că doi colegi operaseră un arest lângă Jamestown, o maşină furată cu doi jefuitori de bancă înăuntru. Arme scoase, suspecţi opunându-se arestului – toată garnitura. Lionel îşi dorea să fi fost şi el acolo.

La şase şi jumătate se întuneca deja. – Lionel rula alene spre un orăşel aflat lângă graniţa statului unde se afla un restaurant pentru camionagii şi care servea plăcintă cu mere, slăbiciunea lui. Nu ieşea din tură decât la ora opt iar acasă ajungea abia la nouă. Era sătul de ziua asta. Îi era dor de nevasta lui.

Foamea tocmai începea să-l roadă în stomac când ajunse la locul unui accident.

O semi-remorcă lovise din spate o camionetă încărcată cu unelte de fermă şi saci de nutreţ. Şoseaua era plină de nutreţ. Câţiva oameni stăteau pe ici-colo şi vreo două maşini se opriseră, după aparenţe nişte gură-cască.

Îi trebuiră cinci minute pentru a-i face pe gură-cască să-şi vadă de drum şi să raporteze accidentul prin radio. Niciunul dintre vehicule nu părea să fi fost lovit rău, dar şoferul semi-remorcii era furios că întârzia.

— Diseară trebuie să fiu la Harrisburg, spunea el ţinându-l pe Lionel de un nasture, de parcă el îl putea ajuta în vreun fel. Dacă nu, îmi taie o jumătate de zi din leafă. Cristoase…

Lionel dădu doar din cap şi notă numele şoferului, verificându-i certificatul de înregistrare şi permisul de

conducere.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu are lumini de frână, spuse şoferul remorcii, arătând spre un fermier gras care şedea amărât lângă camionetă. Se lăsa întunericul. Mergeam cu viteza limita şi tocmai voiam să-l depăşesc pe tip, când el pune frână. Înainte să-mi dau seama, l-am lovit.

Lionel luă certificatul de înregistrare şi permisul de conducere ale şoferului camionetei. Camioneta era corect înregistrată, deşi îi lipsea tichetul de inspecţie tehnică.

— Să văd cartea de asigurare, îi ceru Lionel şoferului.

— Păi, domnule, este acasă, spuse fermierul. De obicei n-o ţin în camion, pentru că…

Lionel îl asculta pe amic cum minţea, când observă trei oameni lângă camionetă. Era un tânăr în uniformă de marinar, cu o haină scurtă din postav, şi o femeie însărcinată, ducând un copil într-un rucsac, pe spate. Păreau foarte săraci, foarte murdari.

— Ei cine sunt? îl întrebă Lionel pe şoferul camionetei.

— Autostopişti, răspunse omul. l-am luat la ieşirea din Elmira. Se duc la Erie. Marinarul trebuie să se întoarcă la cazarmă. M-am gândit să-i iau.

— Ştii că e ilegal să iei pasageri, nu? întrebă Lionel oarecum obosit.

— Da, domnule ofiţer, spuse fermierul. Dar soţia este însărcinată, vedeţi? Şi mai au şi bebeluşul pe cap. M-am gândit să am inimă. Mă înţelegeţi?

Pe Lionel însă conversaţia nu-l făcu să-şi dea uitării datoria. ÎI amendă pe fermier pentru că nu avea dovada de asigurare la el, pentru lipsa inspecţiei tehnice şi pentru că nu avea lumini de frână. Îi dădu un tichet pentru a se prezenta în faţa curţii de justiţie la o anumită dată. Apoi reveni la şoferul semiremorcii, îi examina cartea de

asigurare şi arătă spre autostopişti.

— Erau pe platforma camionetei când i-ai lovit? întrebă el.

— Cred că da, spuse şoferul. Dar nu i-am văzut. Doamne, sper că n-o să le treacă prin cap să-mi dea în judecată compania. Asta m-ar termina definitiv,

Lionel îl lasă pe şoferul camionetei să aştepte să fie remorcat şi se apropie de marinar şi de soţia lui.

— E vreunul dintre dumneavoastră rănit? întrebă el. Negară din cap. Marinarul, un blond tuns milităreşte, părea dispus să-i vorbească lui Lionel. Soţia lui, o creatură comună cu un păr negru în şuviţe, un ten urât şi o privire de ură neprefăcută faţă de poliţie, se ţinea în spate. Era însărcinată, în cel puţin şapte sau opt luni. Dar privirea întunecată din ochii ei nu te prea ajuta să simţi vreo simpatie pentru ea.

— Încotro, marinarule? întrebă Lionel.

— Presque Isle Navy Base în Eire, răspunse marinarul. Am ordin să fiu acolo mâine dimineaţă, la ora şase.

— De ce faceţi autostopul? întrebă Lionel, aruncând o privire spre tânăra femeie. Nu-i prea obositor pentru soţia ta?

— Voiam să luăm trenul, spuse marinarul. Dar ni s-au terminat banii în Syracuse. Nu mai avem timp, aşa că am hotărât să mergem aşa.

— Pot să-ţi văd actele? ceru Lionel.

Marinarul îi prezentă carnetul de marinar. Poza nu era prea bună, iar întunericul care se lăsa îi îngreuna vederea. Dar Lionel îşi dădea seama că nu era în regulă.

— De ce sunt soţia şi copilul cu tine? vru el să ştie. Doar nu trebuie să fie cu tine la post, nu?

— Marcie are o slujbă în apropiere, spuse marinarul. Am fost în vizită la unchiul meu, în Vermont.

Lionel privi de la bărbat la femeie. Copilul din

spinarea ei dormea dus, Femeia era obosită şi murdară. Mirosea puternic a transpiraţie, a drum şi a ceva ce putea fi usturoi. Îşi schimba greutatea de pe un picior po celălalt, pentru a legăna copilul.

— Vă simţiţi bine, doamnă? întrebă el. Nu v-aţi lovit cumva?

Îi răspunse cu o tăcere atât de ostilă, încât el îi întoarse spatele soţului ei.

Vru să-i ceară să se identifice, dar se gândi că nu avea rost. Erau nişte amărâţi, fără noroc, educaţie sau viitor.

— Eşti sigur că nimeni n-a fost lovit în cursul accidentului? întrebă Lionel.

— Nici nu l-am simţit, spuse marinarul. Marcie şi copilul dormeau. Nici măcar nu s-au trezit.

— Vă duc până în oraşul vecin, spuse Lionel. Dar trebuie să-l suni pe unchiul tău să-ţi trimită nişte bani telegrafic. Autostopul este ilegal.

— Da, domnule. Aşa am să fac, domnule.

Lionel îl lăsă pe fermier cu trei amenzi, îi ură şoferului de pe semiremorcă noroc şi-i duse pe marinar şi pe soţia acestuia până la cel mai apropiat oraş cu un oficiu de telegraf. Pe drum, marinarul vorbi volubil, cu accentul lui de provincial, despre serviciul său militar şi despre proiectele de viitor. Soţia vorbea numai cu soţul, cu o voce mică, plângăcioasă. Copilul parcă era dus de pe lumea asta, fără să scoată un sunet.

Încă de când se urcaseră, maşina de patrulare începu să pută şi mirosul se amplifică tot mai mult în drum spre oraş. Era mirosul de trup nespălat şi usturoi, aproape greţos de intens. Lionel fu bucuros să scape de ei. La uşa oficiului poştal, marinarul îi strânse mâna, dar femeia îi aruncă o ultimă privire suspicioasă, privirea pe care oamenii adesea o rezervă poliţiştilor. Numai când o văzu la lumină, Lionel observă o vânătaie pe obraz şi o umflătură

pe nas.

Deci marinarul cel prietenos îşi bătea nevasta, se gândi Lionel, Mă rog, el nu se putea amesteca în aşa ceva, era prea târziu. Lasă să se plângă femeia la poliţia din Pennsylvaniă, dacă se hotăra. Lionel Cruz nu era poliţistul lumii întregi.

Lionel ajunse acasă după ora nouă seara. Nevestei îi fusese dor de el. Făcură dragoste – copii dormeau deja la ora asta – şi se întinse lângă ea în pat, înainte de a se ridica să bea o bere.

Îi plăcea trupul proaspăt al soţiei lui şi modul ei inocent, blând, de a face dragoste. O dată sau de două ori, în timp ce se iubeau, îi veni în minte imaginea scârboasă a nevestei nespălate a marinarului. Mulţumi stelelor sale norocoase pentru faptul că nevasta lui nu arăta aşa.

La zece şi jumătate mâncară ceva împreună şi discută cu soţia sa despre un cumnat care dădea bătaie de cap familiei. Lionel îi dădu nevestei un sfat serios, cumpănit, iar ea îi fu recunoscătoare.

Peste o oră erau iar în pat, îmbrăţişaţi. Nimic nu-i plăcea lui Lionel mai mult decât să doarmă cu nevasta cuibărită în braţele sale. Îi plăcea căldura trupului ei, sentimentul că i se încredinţa lui fără rezerve.

Înainte de miezul nopţii, adormi.

Abia pe la ora trei dimineaţa o imagine din vis i se contopi cu partea rămasă trează a minţii lui şi-l făcu să se scoale brusc.

— Ce este, Lionel? îl întrebă soţia sa, somnoroasă, frecându-se la ochi.

— Nimic, iubito, răspunse el. Trebuie să dau un telefon.

Picioarele îl purtară mai repede decât se aştepta până în bucătărie. Degetele îi erau ciudat de tensionate când formă numărul.

Sergentul de noapte de la secţie răspunse după două apeluri.

— Aici Cruz, spuse Lionel. Dă-mi-l pe Terwilliger imediat. Cred că am văzut femeia aseară.

— La ce oră? întrebă sergentul.

— În jur de şase şi treizeci. Nu am făcut legătura decât acum. Era deghizată grozav. Părea însărcinată. Părul altfel. Fir-ar a dracului.

— Am înţeles. Te sun imediat.

Lionel rămase în bucătărie, blestemându-şi încetineala în a o recunoaşte pe suspecta Lazarus. Acum, rememorând scurta întâlnire de la marginea şoselei, îşi dădu seama că tot timpul femeia avea ceva ciudat. Un anume comportament, o notă de graţie în ţinuta corpului care nu se prea potrivea cu identitatea pe care dorea să o ofere cu atâta ingeniozitate.

Când sună telefonul, Lionel îi raportă sergentului Terwilliger despre cuplul de autostopişti şi despre destinaţia marinarului. Imediat se lansă un buletin general pe numele lor, Ca măsură de precauţie, poliţia de autostradă şi cea locală fu pusă în alertă în apropierea bazei navale pe un perimetru de o mie de mile.

Lionel Cruz îşi lăsă nevasta dormind şi se alătură cercetării. Nu era la locul scenei când marinarul fu oprit în acea dimineaţă, dar ajunse o oră mai târziu. Era exact acelaşi tânăr. Lionel îl însoţi pe sergent într-o încăpere de la secţia de poliţie.

— Marinarule, s-ar putea să dai de mare belea, spuse sergentul. Te sfătuiesc să ne spui adevărul acum, pe loc, dacă vrei s-ajungi pe navă.

Marinarul era speriat.

— Mi-a dat o sută de dolari, spuse el. Zicea ca fuge de soţul ei. Părea să fie la ananghie. Mi-am zis, de ce nu? O sută de dolari sunt bani mulţi.

— Tot aşa arăta când ai dat peste ea cum arăta când

v-am găsit eu pe şosea? întrebă Lionel.

Marinarul confirmă din cap.

— Arăta tare rău. Însărcinată pe deasupra. Mai mirosea şi urât. Asta o ştiţi dumneavoastră deja.

— Cât timp aţi fost împreună? întrebă sergentul.

— O zi şi o noapte, spuse marinarul. Azi-noapte am dormit într-un motel din Watertown.

— Despre ce vorbeaţi? întrebă Lionel.

— N-am vorbit, spuse marinarul. De-abia a scos două vorbe tot timpul. Am încercat să vorbesc cu ea o dată sau de două ori, dar mi-a tăiat-o scurt. Avea o privire urâtă. Nu mi-a părut rău când am scăpat de ea, mă înţelegeţi dumneavoastră. Şi mirosul ăla…

— Bine, marinarule, spuse sergentul. N-o să te băgăm la necaz pentru asta. Dar vreau să te uiţi la nişte poze.

Marinarul alese destul de târziu fotografia Iui Jill din teancul care i s-a arătat. Dar chiar şi după cele treizeci şi şase de ore petrecute alături de ea era nesigur de el, atât de bine se deghizase femeia.

Dar părerea lui Lionel Cruz se confirmă, atunci când văzu şi el fotografiile. Fusese Jill Lazarus. Nici falsele vânătăi de pe chip, nici părul vopsit, nici pretinsa graviditate nu-l puteau înşela.

Dar abia acum îşi dădu Lionel seama de ce o recunoscuse atât de uşor, chiar şi după şapte ore de la întâlnirea cu ea şi de ce era atât de sigur pe el. Deşi nevasta împuţită a marinarului, cu ochii ei răi, îl înşelase pe şosea, chipul acela, cu frumuseţea lui ascunsă, cu farmecul lui secret, îi plutea In minte în timp ce făcea dragoste cu soţia lui – tot deghizat, tot înşelător dar cu toate astea prezent şi seducător, fără putinţa de tăgadă.

Cele trei ore de somn agitat îi fuseseră necesare pentru a face legătura dintre cele două chipuri, până când adevărul îl trezise la timp pentru a o urmări, dar nu şi

pentru a o prinde.

Lionel Cruz putea totuşi să se felicite pentru acest talent al său de a reţine feţele. Şi, ca mulţi alţi civili înaintea sa, putea spune c-o văzuse în carne şi oase pe frumoasa Jill Lazarus.

Dar nu o prinsese. Îi alunecase printre degete, frustrându-i de cea mai mare lovitură a carierei lui de poliţist. Se putea înclina în faţa inteligenţei ei superioare şi să mediteze la faptul că, în ciuda chipului murdar şi a privirii ei pline de ură, îi bântuise în faţa ochilor minţii în timp ce făcea dragoste cu tânăra sa soţie.

Anunţul difuzat în întreaga ţară privind un marinar călătorind cu soţia însărcinată se transformă într-un anunţ descriind numai soţia. Poliţia de pretutindeni trebuia să urmărească o femeie însărcinată cu un copil mic.

însă femeia îngălată cu un copil în spate nu a mai fost văzută.

La ora la care poliţia statului New York îl prindea pe tânărul marinar, Jill Lazarus se afla la o depărtare de trei sute de mile, îmbrăcată într-o fustă strâmtă şi un maieu care se aflau împachetate în rucsac şi cu o seară în urmă. Părul îi era tuns scurt şi vopsit în roşu. Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Mesteca gumă şi mergea alene printr-un centru comercial din sudul statului Kentucky. Copilul se afla într-un cărucior. Oricine o putea confunda cu o guvernantă sau sora mai mare.

Nu a recunoscut-o nimeni. Dar avea grijă, observând privirea celor pe lângă care trecea şi fiind foarte atentă cu vânzătoarele care îi vândură nişte haine şi sticluţa cu vopsea de păr.

La fel de atentă ca atunci când, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, îi arătase deghizajul ei lui Lionel Cruz şi, îi ghicise talentul lui de a vedea prin ea. O recunoscuse, aşa

cum se temea ea. Numai că Jill fusese, din fericire pentru ea, cu un pas uriaş înaintea lui.

65

New York

Calvin Weathers află ce se întâmplase abia în ziua de 4 aprilie, cam la şaptezeci şi două de ore după dispariţia lui Jill Lazarus.

Contactele lui Cal cu comunitatea poliţiştilor şi a detectivilor erau adânci. Auzise cu douăzeci şi patru de ore înainte că se petrecea ceva important, care era ţinut sub obroc. Sunând pe cineva care îi era îndatorat, Cal reuşi să afle că Jill Lazarus şi fetiţa ei erau date dispărute. Urmărirea la scară naţională era în plină desfăşurare, deşi strict secretă. Din momentul în care auzise aceste veşti, Cal Weathers nu încetase să se gândească la Jill.

Într-un anume fel, Cal era cu mult în urmă faţă de armata de detectivi care o căutau pe Jill Lazarus. Într-alt fel, însă, era cu mult înaintea lor, deşi el nu-şi dădea seama.

Era în urma lor pentru că n-o mai văuse pe Jill de dinainte de naşterea copilului ei şi nu-i era prea clar ce anume se petrecuse în viaţa ei de la ultima investigaţie pe care o făcuse pentru ea. Nici nu mai stătuse de vorbă cu ea de peste un an.

Dar Cal era înaintea tuturor pentru că, într-un anume fel, o ştia pe Jill Lazarus mai bine decât propriul ei soţ. Şi, în ultimul an, în timp ce Jordan Lazarus îşi ignora deliberat soţia, Cal îşi făcuse o datorie din a se gândi îndelung la ea.

De la ultima întâlnire a lui Cal cu Jill, ea îşi clădise

imaginea publică a celei mai fericite şi mai norocoase fomei de pe pământ. Era soţia celui mai bogat şi mai admirat bărbat din America; un bărbat care-şi punea la bătaie averea şi influenţa pentru a rescrie harta Americii. Apărea pe coperţile celor mai bune reviste, era considerată un model de eleganţă şi aplomb. Avea o fetiţă frumoasă. Dar Jill Lazarus era o femele nefericită, chiar disperată, ascunsă în spatele măştii de soţie fericita. Cal ştia asta de mai bine de un an. Iar acum dispăruse.

Cal se gândi la ultima lui investigaţie, care dovedise că soţul ei avusese cândva o relaţie cu o altă femeie, o relaţie care durase numai câteva luni. Dar cealaltă femeie, ca şi Jordan Lazarus, se căsătorise după ce relaţia lor luase sfârşit. Se părea că relaţia lor era un capitol încheiat.

Altcineva ar fi crezut că această veste ar fi fost o mare uşurare pentru JilI, care, în momentul investigaţiei, era deja soţia lui Jordan Lazarus. Dar Cal nu putea uita privirea de pe chipul lui JilI când îi arătase nişte poze ale lui Leslie Chamberlain. JilI era cu adevărat o femeie amărâtă, o femeie cu o mare durere.

Acesta a fost indiciul care l-a condus pe Cal Weathers ca un fir al Ariadnei prin labirintul de minciuni pe care îşi întemeiase JilI căsătoria şi viaţa, către adevărul pe care îl ţinea ascuns de lume.

Cal o cunoştea bine pe JilI. Nu numai că-i dăruise trupul pentru a-l lega de ea şi aşi asigura loialitatea lui, dar îi dezvăluise astfel tehnica ei de a seduce, „secretul” succesului ei…

Seducându-I pe Cal, JilI pătrunsese pe tărâmul unor fantezii pe care el nu le mărturisise nimănui, niciodată. Puterea ei de atracţie se baza pe acest dar al ei de a detecta imaginile ascunse în simţurile unui bărbat, în chiar fundul inimii lui şi din a deveni reflexia lor. O imagine irezistibilă.

Cal vedea, ca şi cum ar fi fost ieri, privirea ei în timp ce fusta de piele îi alunecase peste genunchi atunci când

se culcase cu ea prima oară. Era o privire de un vid calm, care îi palpa dorinţa, descoperind-o într-o clipă. O privire care îi măsura surpriza, emoţia şi în final capitularea. Era ca o suprafaţă fără adâncime, o imagine încastrată în oglinda dorinţei lui. Tocmai această irealitate a ei fusese cea care îi obligase s-o atingă.

Cal bănuia că în acest mod Jill sedusese mulţi bărbaţi. Tot aşa, trase el concluzia, în acelaşi mod, cu aceleaşi unelte, îl prinsese în plasă şi pe Jordan Lazarus.

Atracţia pe care o exercita Jill nu avea nicio legătură cu dragostea. Probabil că pusese ochii pe Jordan, îl momise şi-l prinsese în cârligul ei, cu toată măiestria rece a inimii ei. Îl câştigase, i-l luase soţiei lui. Cu ajutorul lui Cal Weathers.

Sarcina nu fusese deosebit de dificilă, în ciuda voinţei puternice a Barbarei Considine, pentru că Jordan n-o iubise niciodată pe Barbara. Căsătoria lor fusese doar de convenienţă. Dar să presupunem că Jill aflase, după propria ei căsătorie cu Lazarus, că inima lui nu era atât de pustie ca a ei. Că avusese, în trecut, o dragoste mare, o dragoste de care nu se vindecase şi nu se va vindeca.

Şi să presupunem că însuşi mariajul cu Jill, într-un anume fel subtil, era de convenienţă. La urma urmei, nici măcar o femeie cu talentul ei de a provoca dorinţă nu putea să trezească dragostea într-un bărbat ca Jordan, dacă inima lui era deja promisă altcuiva.

Dacă JHI aflase lucrurile astea sau fusese determinată să-şi vadă căsnicia în acest mod, îşi putea uşor imagina frustrarea ei. Îl cucerise pe Jordan Lazarus, e adevărat, dar numai carnal, inima lui încă aparţinea altcuiva.

Din frustrarea ei se putea naşte iubirea, chiar şi într-o femeie ca Jill. E adevărat însă că sufletul ei gol făcea ca dragostea ei să fie greu de stăpânit. Într-un anume sens, o viaţă de aventuri lipsite de iubire îi lăsase inima neatinsă. Şi va fi geloasă până la obsesie pe orice femeie care ar fi

putut să ridice vreo pretenţie asupra inimii lui.

La prima vedere, era o teorie improbabilă, se gândea Cal. Femei ca Jill Fleming nu se îndrăgostesc. Ele nu cunosc înţelesul acestui cuvânt.

Cal ar fi respins teoria de la bun început, dacă n-ar fi existat două lucruri. Primul era reacţia aproape disperată a lut Jill la vederea fotografiilor cu Jordan şi Leslie pe care i le adusese el. Până în ziua aceea, Jill nu avusese reacţii omeneşti. Privind retrospectiv, tulburarea ei fusese cea a unei femei îndrăgostite, a unei femei respinse. Iar Leslie Chamberlain era sursa chinului ei.

A doua dovadă se afla în mâna lui Cal.

Era o copie a ziarului *The New York Times,* în care ora anunţată moartea lui Ross Wheeler. Jill Lazarus dispăruse chiar în ziua apariţiei ziarului.

Cal Weathers învăţase demult că întâmplarea joacă un rol mai mic în viaţa oamenilor decât necesitatea. Cel puţin în ceea ce se lega de munca de detectiv. Nu era o coincidenţă că Jill Lazarus dispăruse cu copilul ei la doar câteva ore după anunţarea morţii lui Ross Wheeler. Cal se baza pe această sugestie.

Dar încotro se îndrepta?

Mulţumită unor prieteni din FBI care îi erau îndatoraţi, Cal Weathers ajunsese în posesia a două dintre cererile de angajare care oferiseră singurele indicii cu privire la trecutul lui Jill Lazarus. Ambele cereri se aflau pe măsuţa pentru cafea din faţa lui. Şedea fumând un trabuc miniatural şi le studia, cu paharul cu bere rămas neatins pe masă.

Fiecare cerere era la fel de plină de minciuni. Prietenul lui Cal i-o spusese deschis atunci când i le dăduse. Cal zâmbise la vederea labirintului de minciuni pe care Jill le împletise minuţios pentru a-şi ascunde trecutul, pentru a-şi masca adevărata fire. Opera vieţii lui Jill fusese acest labirint, această suprafaţă lipsită de substanţă. Era

secretul dominării asupra celorlalţi, dar poate şi sursa propriei ei pieiri.

Căci Jordan Lazarus pătrunsese în acel vid şi lăsase imaginea chipului lui frumos în inima ei. Pentru Jill asta fusese o rană fără leac. Ceea ce, în combinaţie cu descoperirea celeilalte femei din viaţa lui Jordan, o amorsase ca pe o bombă cu efect întârziat.

Trecuse de miezul nopţii. Cal era obosit. Era timpul să se culce. Dar nu putea să-şi ia ochii de la cele două cereri de angajare. Ceva legat de cele două serii paralele de minciuni, la distanţă de patru ani şi jumătate, nu-i dădea pace. Aceste referinţe false – fraţii şi surorile născociţi, părinţii cu nume inventate – ascundeau ceva, ceva pe care-l simţea, fără să-i poată vedea clar.

Era pe punctul de a renunţa pentru a se duce la culcate, când ceva îi reţinu atenţia. „Jocelyn, Alissa". False, fireşte, ca şi numele părinţilor din cerere, ca şi locul de naştere, Meriden, Connecticut.

Dar pe urmă, Cal privi cererea de angajare la *Continental Products,* cu nouă ani în urmă: Numele mamei: Jocelyn.

Cal făcu ochii mici. Repetiţia numelui Jocelyn îi aduse aminte de ceva. Studie cele două cereri de angajare. Niciun alt nume nu se mai repeta. Numele Jocelyn probabil că însemna ceva pentru Jill.

Se ridică cu un oftat, se duse în bucătăria mică şi formă un număr la telefonul fixat în perete. Trecu mult timp până i se răspunse.

— Jimmy, spuse el, Cal la telefon. Da, ştiu. E târziu. Ascultă. Voi aţi verificat toate numele de pe cererile astea de angajare?

Ascultă în timp ce agentul de la FBI îi explică obosit că fiecare nume fusese verificat în computerele agenţiei.

— Aţi observat că a repetat numele de Jocelyn? întrebă Cal.

Nu fără sarcasm, agentul îi spuse că se observase asta de la bun început. Dar computerul nu dezvăluise nicio legătură între Jill şi cei aproape cinci mii de criminali, victime sau suspecţi al căror nume de botez era Jocelyn.

— N-am descoperit nimic, spuse agentul. Crede-mă, am dat de fund. Probabil că e cineva pe care a cunoscut-o undeva. Poate că s-a gândit la asta pentru că are aceeaşi iniţială ca şi numele ei. Oricum, nu duce nicăieri. Las-o baltă, Cal.

— Bine, spuse Cal. întrebam doar. Mulţumesc pentru informaţie.

Cal închise telefonul. Se întorcea în sufragerie când, închizând ochii, o văzu pe Jill. Şi-i auzi vocea în cap, intonaţia unică îl opri pe loc. Rămase în liniştea apartamentului, cu urechile ciulite.

Era o voce cultivată, cu accente care trădau şederi prelungite în locuri îndepărtate ale ţării. „Jocelyn…”

Deodată Cal Wathers avu o inspiraţie.

Coborî atlasul de pe raftul bibliotecii şi căută la Index, în fiecare stat. Ochiul lui parcurgea în fugă lista alfabetică a oraşelor. În două minute dădu peste ceea ce căuta.

Electrizat, se ridică, ieşi şi se urcă în maşină; ajunse la birou. Era ora unu noaptea când ajunse acolo. Descuie cu cheia sa, îl salută pe paznicul de noapte şi urcă cu ascensorul până la etajul patru.

Se aşeză în faţa unui monitor de computer şi intră în documentul principal. Nu aprinsese lumina şi lumina verzuie a monitorului părea ireală în încăperea întunecată.

„Asistenţa socială pentru copii”, introduse Cal din consolă. „Orfelinate”.

„în funcţie de?” întrebă computerul. „State”, ceru Cal.

Statele apărură în ordine alfabetică. Trecu de la un stat la altul, concentrându-se în acele zone ale ţării unde

bănuia el că locuise Jill. În fiecare stat, citea doar lista orfelinatelor sau căminelor pentru copii orfani.

Găsi răspunsul în Illinois.

„Jocelyn”. Era numele unui mic orăşel la sud de Springfield, unde se aflase cel mai mare cămin pentru fete fără adăpost sau abandonate de părinţi până în urmă cu zece ani, când căminul fusese dărâmat şi înlocuit cu unul nou, amplasat lângă graniţa de sud a statului.

Cal bătu nervos cu stiloul în masă. – Grozav, murmură el. Deci, unde se află dosarele? Nu putea da de autorităţile din Illinois până a doua zi dimineaţa.

Se uită la ceas. Unu şi jumătate. Ce putea rezolva un detectiv la ora unu şt jumătate noaptea? Toată ţara dormea.

Dar Chicago se afla la o depărtare de două ore şi un sfert, cu avionul.

De ce să mai aştepte să treacă noaptea? Timpul putea fi esenţial.

Cal sună la aeroport. Din fericire, era un zbor de noapte spre Chicago care pleca în patruzeci şi cinci de minute, cu o legătură la Springfield, în zori.

Putea fi la destinaţie la ora la care se deschideau birourile.

Cal nu mai trecu pe acasă ca să-şi facă bagajul. Se îndreptă direct spre aeroport.

Nu-i trecu prin cap decât după ce ajunse acolo să-l sune pe amicul detectiv, pentru a-i sugera ca Leslie Chamberlain să fie pusă sub supraveghere pentru a fi protejată. Fascinat de Jill, uitase de acest aspect al problemei.

Sună. Dar, după cum se văzu mai târziu, avertismentul său nu era necesar.

New York, 4 aprilie 1980

Jordan stătea singur în biblioteca apartamentului său din Sutton Place, privind în gol.

În liniştea încăperii mici, încărcate cu cărţi, auzea zgomotul îndepărtat făcut de detectivii care dădeau şi primeau telefoane. Şedea cu ochii închişi. Nu dormise de şaptezeci şi două de ore. Dar teama din sufletul său era mai puternică decât oboseala.. Nu va putea dormi decât atunci când totul se va termina.

Jordan deschise ochii epuizat. Trecu în revistă rafturile cu cărţi. Aproape toate erau favoritele lui – Shakespeare, Sofocle, Mark Twain, O'Neill – pe care ajunsese să le iubească cu mult timp în urmă, iar mai târziu îşi formase un hobby din a căuta ediţiile princeps. Avea o senzaţie ciudată citind un exemplar care fusese tipărit în timpul vieţii autorului. Avea sentimentul că străbătea timpul, ajungând în lumea pierdută în care autorul trăise şi vorbise cu adevărat.

Ediţia in folio a lui Shakespeare fusese, fireşte, cea mai senzaţională descoperire. Jordan plătise aproape un milion de dolari pe ea, în urmă cu cinci ani. Imprimarea era proastă, rândurile inegale, unele cuvinte greşit ortografiate, dar cartea fusese tipărită şi vândută pe vremea când Shakespeare era în viaţă. A citi despre Othelio şi Lady Macbeth, sau despre Hamllet în acest volum era o experienţă singulară, aproape metafizică.

Ochii lui Jordan părăsiră rafturile bilbiotecii şi căzură pe secretaire-ul din mahon de lângă fereastră. Pe el se afla o lampă veche, un set antic de scris şi fotografii ale familiei sale. Nimic altceva. Îşi făcuse o regulă din a nu lucra la acest birou. Îl folosea doar pentru a se gândi în linişte. Îi plăcea să stea în scaunul rotativ şi să privească afară, spre râu, urmărind şlepurile care pluteau, lăsându-şi gândurile să zboare.

Dar în seara asta nu era timp pentru vise rătăcitoare, în seara asta, tot ceea ce construise Jordan era ameninţat.

Jordan privi fotografiile de pe birou. Era un portret al lui cu Jill şi Meg, un altul al mamei cu fiica ei, iar al treilea, al lui Jordan cu fetiţa.

Fotografiile erau elocvente prin deosebirea dintre ele şi de aceea Jordan le pusese alături. Portretul, făcut la un atelier fotografic, arăta pretenţios şi teatral. Jordan nu l-ar fi expus dacă n-ar fi păstrat vechi amintiri despre oameni care trăiau în case liniştite de muncitori, cu pozele familiei pe cămin, poze care aveau aceeaşi privire ţeapănă, dar familiară.

Fotografia sa cu Meg îi era cea mai dragă. O arăta pe Meg în braţele lui, o fetiţă în vârstă de trei luni şi jumătate, lăsându-se pe spate şi dându-i un pumnişor in faţă, în joacă. Feţişoara ei îl făcea să pară solid şi aproape sever. Era toată în mişcare şi pofta ei de viaţă, siguranţa pe care o simţea în braţele lui făcea ca fotografia să-i sfâşie sufletul. Multe nopţi stătuse privind fotografia aceea zâmbind, chiar şi atunci când era deprimat. Fericirea lui Meg făcea ca întreaga lui viaţă să capete un sens.

A treia fotografie era cea mai frumoasă, dar şi cea mai tulburătoare. O făcuse el însuşi cu Nikon-ul abia cumpărat, într-o zi însorită, atunci când el şi cu Jill-o duseseră pe Meg în Battery Park. Le reprezenta pe mamă şi fiica ei pe fundalul Atlanticului rece.

Jill îl îndemna pe Jordan să se grăbească să facă poza, pentru că sufla o briză rece. Proprii ei obraji erau coloraţi din cauza vântului, ca şi ai lui Meg. Amândouă râdeau cu o clipă înainte, dar acum, în timp ce-l aşteptau pe Jordan să focalizeze aparatul, chipurile lor erau liniştite. Astfel că frumuseţea lor extraordinară era surprinsă cu mai multă elocvenţă.

Asemănarea dintre ele era evidentă, cel puţin pentru Jordan. Deşi Meg va avea părul închis la culoare, ca al lui Jordan, atunci când va creşte, acum era blond. Trăsăturile

ei aveau mult din Jordan, cum observaseră mulţi; dar delicateţea ei arăta că era fiica lui Jill.

Pe de altă parte, Meg avea o energie neobosită, o încântare flămândă, aproape furioasă de a trăi, care arunca o umbră asupra trăsăturilor părinţilor ei şi făcea din ea propria ei stăpână. Era o adevărată personalitate şi fusese astfel de cum apăruse pe lume.

Această fericire nerăbdătoare fusese cea care îi cucerise inima lui Jordan încă de când Meg era doar un bebeluş. Părea să ştie cum să trăiască, încă de la început. Şi pentru că mariajul lui Jordan era atât de chinuit, se părea că Meg era născută să treacă peste toate astea, pentru a fi o fată normală, fericită. De la bun început, Jordan se decisese ca, indiferent cu ce preţ, să facă lucrul ăsta posibil.

Însă acum, această vitalitate, această inocenţă pură şi bucurie de a trăi erau în cea mai mare primejdie posibilă.

Gândul îl readuse nemilos la realitate. Închise ochii, teama nelăsându-l să mai privească fotografiile. Nu mai suporta gândul că lui Meg i se putea întâmpla ceva din cauza lui Jill. Ultimele şaptezeci şi două de ore şi le petrecuse încercând să alunge acea teamă. Dar ea creştea în el cu fiecare clipă care trecea, cu fiecare raport negativ primit de la poliţie sau de la detectivi. Deşi în exterior îşi păstra calmul, în sufletul lui teroarea îl sfâşia.

Dacă ar fi fost mai bun cu Jill! Dacă măcar ar fi încercat ceva mai mult să o sprijine moral în cursul ultimului an, care fusese atât de dificil. Poate că ar fi evitat această criză. Dar nu fusese în stare s-o ierte pentru ce-i făcuse. Falsitatea ei îi pătrunsese în inimă, ea fusese cea care făcuse ca relaţia lor să înceapă. Jordan nu putea suporta gândul că fusese prostit până în adâncul sufletului său.

Pe măsură ce trecea timpul, iar propria ei nefericire

şi însingurare jucau un rol tot mai mare în căsătoria lor, pasiunea lui idioată pentru trupul şi chipul ei începuse să devină altceva. Pentru că în disperarea şi singurătatea ei se vedea pe el însuşi. O oglindă a propriei sale solitudini. Fericita Jill din perioada când o curta nu-i atinsese niciodată inima. Dar, paradoxal, nefericita Jill din mariajul lor tulbure îl impresionase.

Astfel că, în acea teribilă noapte când se folosise de mascarada sadică pentru a-i demasca propria sa obsesie, atunci când râsese de el prin încarnarea ireală a lui Leslie, ceea ce îl sedusese fusese ceva mai mult decât falsitatea lui Jill. Jill însăşi era cea pe care o îmbrăţişase, singurătatea şi vidul din ea fuseseră cele care fi atrăseseră.

Şi din unirea a două suflete zbuciumate apăruse Meg – însorită, dornică de viaţă. Da, Jordan era mai apropiat de Jill decât crezuse. Iar Meg era dovada. Dar niciodată nu-i spusese asta lui Jill. Resentimentul său faţă de falsitatea ei, umilinţa pe care o simţise atunci când fusese descoperit de ea era prea mare. N-o putea ierta.

Avusese şansa de a repara totul, de a o lua de la început, de dragul lui Meg. Şi nu se folosise de ea. Acum plătea pentru asta.

Se gândea la ale sale, cu ochii închişi, pentru a nu trebui să se uite la fotografia lui Jill cu Meg, când se auzi un ciocănit uşor în uşa bibliotecii.

— Intră, spuse el.

Dădu cu ochii de Craig Salek, şeful echipei sale de detectivi.

— Am noutăţi, spuse Craig.

— Ce este?

— Au fost văzute, răspunse Craig. O patrulă a poliţiei de pe autostrada statului New York a identificat-o după un accident dintre două camioane. Era deghizată ca soţia unui

marinar. S-a deghizat într-o femeie însărcinată. Copilul era într-un rucsac.

— Acum unde sunt? întrebă Jordan, ridicându-se în picioare.

Craig Salek dădu din cap.

— Ne-au scăpat printre degete. A fost un deghizaj nemaipomenit. Poliţistul acela este un as în a ghici chipurile, da? i-au trebuit patru ore ca să-şi dea seama cine era de fapt. Când l-am ajuns din urmă pe marinarul care o ajutase, ea dispăruse de mult. A fost foarte isteaţă. Pun pariu că acum arată la fel de deosebită de o tânără mamă însărcinată ca noaptea de zi.

Jordan se lăsă înapoi în scaun.

— Ai vreun indiciu încotro se îndreaptă acum?

Detectivul negă din cap.

— Niciunul. Îi pare rău. Menţinem alarma generală şi ţinem sub supraveghere toate şoselele din zona aceea. Dar nu pot să promit nimic.

Jordan oftă. Ştia că Jill îşi punea la bătaie toate talentele ei de actriţă pentru a înşela poliţia. Şi probabil va reuşi. Nu se măritase ea cu el sub aparenţe înşelătoare? N-o dusese ea pe Jessica Hightower de nas, ca şi pe Roy English, şi pe cine ştie câţi alţii, înainte de a-l seduce pe el însuşi? Puterea ei de a induce în eroare nu avea limite. Iar acum şi le utiliza cu un scop mai bine definit ca niciodată.

Dar unde se ducea? Ce plan avea? Jordan se blestemă că nu o cunoştea îndeajuns pentru a avea un cât de mic indiciu.

Era atât de măcinat de gândurile lui fără speranţă, încât uită de prezenţa detectivului. Tresări când îl auzi vorbind.

— Mai este ceva, spuse Craig Salek, ridicând un ziar împăturit. Unul din oamenii mei l-a găsit în coşul de hârtii din dormitorul dumneavoastră. Mă întrebam dacă I-aţi văzut.

Jordan întinse mâna. Era un număr vechi de trei zile din *The New York Times,* din ziua în care dispăruse Jill. Titluri despre muntele Sfânta Elena, economie, primul scrutin al alegerilor şi, fireşte, Planul Lazarus. Păreau vechi şi nesemnificative acum.

Dar detectivul îi indică o adăugire, în creion, de pe prima pagină a ziarului.

„Ferpare. Pagina 112."

Jordan se încruntă, nedumerit.

— Ce-i asta? întrebă el,

— Tocmai asta voiam să vă întreb şi eu, spuse detectivul. L-aţi citit?

Jordan dădu din cap.

— În ziua aceea n-am văzut *Times.* În avion am citit *The Washington Post.* Pe ăsta nici nu l-am văzut,

— Nu este scrisul soţiei dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă Craig Salek.

Jordan dădu din cap, privind scrisul.

Şi păli.

— Acum uitaţi-vă la ferpare, spuse detectivul.

Jordan deschise la pagina 112. Văzu ferparul pentru Ross Wheeler. Alături de el era scris cu creionul: „E liberă".

Craig Salek îl urmărea atent pe Jordan.

— Deci n-aţi văzut asta? întrebă el.

— Până acum, nu, răspunse Jordan.

— Dar ea probabil c-a văzut, spuse detectivul.

Tăcere. Jordan recunoscu scrisul de mână. Îl cunoştea foarte bine.

Îşi dădu seama şi că se folosise de proprii săi detectivi, că poate le legase mâinile în ultimele şaptezeci şi două de ore, nespunându-le adevărul despre viaţa şi căsătoria sa, ca şi despre adevăratul conflict dintre el şi Jill.

Inspiră adânc.

— Credeţi că a fugit din cauza asta? întrebă Craig Salek.

Jordan dădu din cap.

— Ia loc, Craig, zise el. Am să-ţi spun ceva.

În timp ce detectivul se apropia, Jordan aruncă o ultimă privire la nota în creion de pe marginea ferparului.

E liberă.

67

Chicago, Illinois

Casa era pustie. Era aşa de şase ani.

Ultimii ei locuitori, cu şapte sau opt luni în urmă, fuseseră nişte străini: două perechi de adolescenţi care beau bere şi se mângâiau pe o saltea veche în dormitorul mic. Din seara aceea, mai rămăseseră cinci sticle de bere, împreună cu anumite pete care dovedeau mai degrabă jena decât plăcerea, ca şi o mână de mucuri de ţigări.

În ultimii ani, grupuri asemănătoare mai pătrunseseră în casa aceea. Dovezile scurtelor treceri prin camerele pustii se amestecau cu cele ale adevăraţilor locuitori, o familie adusă de asistenţa socială, care se mutase aici cu şapte ani în urmă şi locuise doar optsprezece luni. Această familie era compusă dintr-un tată care îşi petrecea majoritatea timpului căutând de lucru, mamă care uneori spăla rufe pentru alţii, şi din două fetiţe.

Ambii părinţi beau din greu, după cum putea dovedea întreaga casă, plină cu sticle de vodcă şi gin, cu oglinda spartă din mica baie de la etaj, cu cele două uşi de la parter sparte, piciorul tatălui spărgând uşor lemnul ieftin şi, fireşte, cu arcurile celor două paturi.

Dacă masa din bucătărie încă mai purta ecoul unor

semne de demult, a unei conversaţii arţăgoase, stând să degenereze în violenţă, scaunele vechi încă mai păstrau căldura nervoasă a unor trupuri care trăiau la marginea disperării. Pereţii, acum acoperiţi cu pânze de păianjen şi pete de grăsime, încă mai auzeau vocile ridicate ameninţător, certurile care se roteau prin aer.

Iar paturile încă purtau amprentele dragostei nu numai a împerecherilor inocente de trupuri adolescentine din ultimul timp, ci şi ale bărbatului adult răsturnat peste propriul său copil, gemând în întuneric cu ani în urmă, atent să n-o trezească pe mama adormită şi mormăind ameninţător: „o să dai de dracu' dacă află cineva". Şi, cu mulţi ani înainte de asta, în aceeaşi încăpere, vocea altui tată peste un alt copil.

În cei patruzeci şi cinci de ani de existenţă, căsuţa auzise astfel de sunete de nenumărate ori. Sunetul plăcerii furate şi al vinovăţiei. Mai auzise şi sunetele pedepselor, ale picioruşelor grăbite să se ascundă, strigătul speriat al vocilor celor mici, atunci când cădeau în mâna celui ce îi pedepsea.

Şi, întotdeauna – pereţii tăcuţi ştiau asta – alcoolul făcea parte din ecuaţie. Alcoolul era cel care transforma dragostea în violenţă, singurătatea în incest, frustrarea în abuz şi tortură. Încăperile văzuseră nenumărate sticle golite de buze nesăţioase şi apoi aruncate. Sticle de gin ieftin, de vodcă, mai rar de whisky. Sute de sticle de bere, de lichior prost, de vin ieftin de California… Toate erou martorii tăcuţi ale fântânii neştiute în care se îneacă fiinţa umană şi din care îşi soarbe curajul.

Celelalte urme lăsate de adulţi în casă vorbeau despre disperarea obişnuită: reviste citite cu ochi absenţi, spunând mereu aceleaşi poveşti, ziarul, studiat în fugă pentru a da de vreo pleaşcă în coloanele cu anunţuri nu pentru vreo slujbă şi apoi folosit pentru a duce zaţul de cafea la gunoi sau pus sub castronul cu apă al căţelului.

Dar urmele copiilor, acuzaţi de dezordine la vremea

lor, aveau acum o eleganţă ca de icoană, ceremonială, aşa cum rămăseseră pe pereţi şi în colţuri, vorbind despre visuri în faşă, fantezii şi speranţe într-un viitor mai bun, într-o lume prietenoasă. Desenele de pe pereţi, micile scrijelituri pe balustradă, paginile căzute dintr-un bloc de desen pe care o acuarelă cristalizase cândva viziunea unui copii despre siguranţă şi fericire.

Casa era un ascultător privilegiat al celor mai intime probleme omeneşti. Dacă ar fi fost o fiinţă cugetătoare, ar fi ajuns demult la concluzia că lumea era împărţită în două grupuri de creaturi, care difereau ca ziua de noapte: copii, puternici şi adaptabili, datorită darului lor de a visa, temători atunci când spaima era justificată; şi adulţi, mânaţi către agonia frustrării de pierderea propriei lor inocenţe şi temători de orice, şi cel mai mult de ei înşişi.

Casa era veche şi curând urma să fie dărâmată. Unicii ei locuitori erau păianjenii, furnicile şi o mână de molii, mucegaiul de la subsol şi din baie, bacteriile care creşteau în conservele uitate. Unicul decor consta în fotolii vechi cu arcurile rupte, două sau trei cărţi mucegăite pe un raft, o pernă veche crăpată cu o faţă de mătase reprezentând cascada Niagara şi o pictură decolorată a unui vagabond zâmbind pe un perete.

Dar casa, chiar lipsită de suflet, avea propria ei memorie. Totul fusese păstrat, chiar cu preţul dezintegrării. Adulţii lăsaseră în urmă mirosurile de bucătărie, ale băuturilor, ale scenelor de dragoste; sunetul conversaţiilor lor şi al conflictelor lor amare. Copii lăsaseră urmele speranţelor lor, ale jocurilor şi ale durerilor lor. Casa le păstra pe toate şi era dăruită cu răbdare. Neputând interveni în suferinţa care gemea în ea de atâţia ani, supravieţuise. Privea totul în tăcere, absorbind totul, nescăpându-i nimic.

Acum casa ajunsese la bătrâneţe. Din când în când, părţi din acoperiş cădeau ca frunzele toamnei. Curentul care şuiera printre crăpături era mai puternic acum, aşa

cum, odată, râsul copiilor fusese o parte a propriei ei tinereţi.

În seara asta, casa dormita în înmiresmatul aprilie, deosebit de favorabil mucegaiului ce creştea prin colţuri, şi dăunător lemnului ce se fărâmiţa sub cornişă.

Apoi se întâmplă ceva.

Un sunet trecu prin încăperi, ca un ram ce cade într-o pădure împietrită. Era geamătul gol al lemnului vechi, urmat de o bufnitură, apoi de scârţâitul podelei. Cadrul cu plasa împotriva ţânţarilor de la uşa laterală, atârnând încă de o balama încăpăţânată, fusese tras şi uşa din interior împinsă.

Se auzi cineva intrând, apoi scâncetul unui copil lăsat jos şi vocea unei femei care spuse:

— Stai aici o clipă, iubita mea.

O haină fu dată jos cu un foşnet slab şi aruncată pe masa care, cu opt săptămâni în urmă, suportase trupul unei fete care-şi săruta iubitul în întunericul unei seri de sâmbătă.

Apoi un oftat. Şi din nou, vocea femeii:

— Am ajuns, Meg. Suntem acasă.

68

Springfield, Illinois

Cal Weathers se afla în subsolul biroului registraturii Departamentului de asistenţă socială din Illinois. Era ora zece dimineaţa.

Ajunsese aici îndrumat de o serie de funcţionari şi supraveghetori. Registrele căminelor şi cele ale orfelinatelor de stat erau ţinute aici în şiruri nesfârşite de cutii pline cu hârtii. Computerizarea acestui vast material începuse cu doi ani în urmă, dar era departe de a fi

terminată. Aici era unicul loc unde se păstrau registrele unor instituţii defuncte,

Funcţionara, o doamnă în vârstă, cu pleoapa ochiului drept căzută şi mâini tremurânde de parkinson, îi studiase îndelung şi atent legitimaţia, ţinând-o în diferite unghiuri care să-i ajute vederea slabă. Apoi, laborios, scrisese numărul volumului pe care îl dorea Cal.

— La dreapta dumneavoastră şi cam douăzeci de rânduri mai jos, îi spuse ea cu o voce înţepată.

Se plimbă de-a lungul şirurilor de rafturi enorme, cu capul lăsat pe umăr pentru a citi titlurile imprimate pe volume.

În fine, dădu peste ceea ce căuta. *Jocelyn, Illinois,* scria pe o serie de volume. *Căminul de stat pentru fete.* Fiecare volum avea o dată. Cal se gândi un moment la vârsta lui Jill, apoi alese volumul pe al cărui cotor scria *1955-56.*

Se aşeză la cea mai apropiată masă şi începu să dea foite îngălbenite ale volumului.

Imediat se încruntă. Volumul dădea doar o listă de nume şi date personale. Nicio fotografie. Căută într-o doară numele de Fleming. Nu existase nicio fată la *Jocelyn* cu numele de Fleming. Zâmbi de speranţa lui zădărnicită.

Cal lăsă volumul deschis pe masă şi se îndreptă pe lângă şirul de catastife spre biroul unde şedea bătrâna doamnă.

— Vă rog să mă scuzaţi, vorbi el cu un zâmbet practicat îndelung. Fetelor aduse la căminul de orfani li s-au făcut fotografii?

Doamna îl privi cu sprâncenele încruntate.

— Sigur, spuse ea.

Cal se gândi o clipă.

— Aş putea găsi aceste fotografii aici? întrebă el.

— Vă uitaţi pur şi simplu în ultimul volum al fiecărei serii, spuse ea. Aţi încercat?

— O s-o fac acum, zâmbi Cal. Vă mulţumesc foarte mult.

Reveni la şirul lui de catastife, încercând să-şi stăpânească paşii grăbiţi. Deschise volumele, unul după altul, până când dădu peste cel cu fotografii.

Strânse din buze. Erau fotografii, da, dar nu individuale. Erau fotografii de grup, pe clase şi clădiri.

— Fir-ar să fie, zise el, îndreptându-se încet spre masa sa cu volumul deschis în mână.

Se aşeză şi începu să privească paginile. Fotografiile arătau grupuri de patruzeci, cincizeci de fete, uneori chiar mai multe. Chipuri neclare cu expresii indiferente, de acum douăzeci şi cinci de ani. Era greu să le deosebeşti. Viaţa din instituţie părea să le fi şters trăsăturile umane de pe chip, lăsându-le cu priviri goale care-ţi oboseau mintea şi-ţi uimeau ochiul.

Cal privi fiecare fotografie în parte, nelăsând să-i scape nimic. Căuta forma nasului, a bărbiei, sprâncenele, orice putea să-i trezească o amintire.

Au trecut treizeci de minute, apoi patruzeci şi cinci. Oboseala nopţii nedormite începea să-şi spună cuvântul. Ochii îi ardeau. Avea senzaţia că-şi pierdea timpul. Bătuse atâta drum numai pentru un cuvânt care părea să fie un indiciu – Jocelyn dar care putea să nu însemne nimic. Poate că Jocelyn era doar numele unei fete pe care o cunoscuse Jill cândva, cum sugerase prietenul său de la FBI. Sau o fată despre care citise într-o carte. Sau un nume care îi plăcea ei, fără niciun alt motiv…

Pe urmă, i se opri respiraţia. Trase catastiful mai aproape. Era dosarul cu fetele noi din 1955. Pe rândul trei, a cincea fată din dreapta…

Era Jill.

Nu putea avea mai mult de şase sau şapte ani. Dar Cal o recunoscu pe loc. Nu puteai să confunzi ochii ăştia, cu privirea lor elocventă, precaută şi măcinată de

singurătate sfidătoare. Erau aceiaşi ochi care îi priviseră pe ai lui cu senzualitate triumfătoare douăzeci de ani mai târziu. Jill devenise un adult primejdios, un animal de pradă. Dar în poză ochii îi străluceau cu vulnerabilitate copilărească. Era nouă, îi era teamă şi era nesigură pe ea.

Cal aproape că exclamă triumfător. Stăpânindu-se, luă stiloul, notă anul, grupa, numărul volumului şi al paginii.

Privi la lista de sub fotografie.

Rândul trei: Fanning K. Eiden B., Cline K., Holzman J., Fellows K., Isaacson S.

Cal se frecă la ochi. Cum nu era niciun Fleming, trebuia să numere atent numele de la începutul rândului.

Gabie J., Heuser S., Hemphill M., Rogge D., Orlando K., Sundberg J. *Sundberg J.*

Mâna îi tremura de emoţie. Numele obişnuit părea ireal când era aplicat chipului straniu din faţa lui, un chip acum cunoscut în toată lumea.

Ţinând un deget la pagina unde se afla fotografia, Cal începu să caute în volum şi alte fotografii ale fetiţei, în acelaşi grup sau în altele. Fotografiile erau în ordine cronologică. Dădu peste o a doua fotografie a lui Jill, cu un an mai târziu, în alt grup. În anul următor, o găsi într-un grup mai mare, la vârsta de opt ani.

Cu fiecare fotografie, chipul ei devenea mai inexpresiv, mai alb. Vidul vieţii în cămin şterge expresia pe care o avea la început. Ceea ce era de înţeles. Orfanii nu sunt nişte tineri fericiţi. Nu te puteai aştepta ca ei să-şi dezvăluie emoţiile în fotografie.

Dar era frumoasă în toate trei. Cal simţi cum i se înmoaie inima de mila ei. O nimfă blondă, firavă, înflorind cu perversiune pe solul cenuşiu şi arid al orfelinatului.

După al treilea an, nu mai găsi fotografii cu ea. Reţinând numărul paginii, pentru referinţă, consultă indexul alfabetic al numelor. Numele de Sundberg apărea

doar o dată.

Sundberg, J/7/, citi el. *Admisă 15/10/55. Vârsta şase ani. Sectorul Briscoe House, Jocelyn. Mama, S. Sundberg, domiciliul necunoscut. Tatăl necunoscut.*

Dosarul relata câteva detalii esenţiale privind caracteristicile fizice ale lui Jill, inclusiv grupa de sânge. Erau listate câteva boli ale copilăriei. Era dat şi rezultatul unui test de inteligenţă. Cal făcu ochii mari când văzu că fetiţa avea un IQ de 160.

Mai era o notă enigmatică, un fel de stenografie birocratică, care îi reţinu atenţia Iui Cal: *TRV 145, 146.*

Se gândi la bătrâna doamnă care părea să cunoască foarte bine dosarele. Luă volumul şi se apropie de ea.

— Este aici o însemnare care se referă la un copil din cămin, spuse el. Nu o înţeleg.

— Ce scrie? întrebă bătrâna doamnă.

— TRV 145, 146.

Femeia dădu din cap.

— Asta înseamnă abuz fizic şi sexual, spuse ea. 145 înseamnă fizic, 146 sexual. Zâmbi. Pe atunci nu le plăcea să spună lucrurilor pe nume. Acum scriu direct.

Cal îi mulţumi şi reveni la locul său.

După câteva alte observaţii nesemnificative, dosarul lui Jill Sundberg se termina brusc.

Copila a dispărut în 1960, scria acolo. *Domiciliul necunoscut*

Cal Weathers se lăsă pe spate şi respiră adânc. Deci Jill fugise. Nu era de mirare. Chiar ca fetiţă, nu era genul care să-şi irosească viaţa într-o instituţie.

O clipă, Cat oscilă între entuziasm şi descurajare.

Bănuiala i se dovedise a fi corectă. Dăduse de Jill, chiar îi văzuse chipul. Dar o pierduse iar. Pe unde se învârtise între evadare şi cererea de angajare la *Continental Products,* unsprezece ani mai târziu, era un mister. Nu avea timp să-i caute urmele în acea perioadă

întunecată.

Poate că, la urma urmei, acei ani lipsă nu conţineau cheia personalităţii lui Jill. Poate că o putea găsi aici, în copilăria ei. În orfelinat, sau mai precis, în motivul pentru care venise aici.

Era ultimul indiciu care îi mai rămăsese lui Cal. Fără el, era din nou acolo de unde plecase.

Reveni la începutul dosarului.

Asistent social: H. Fleming, citi el.

Cal zâmbi. Deci de aici îşi luase numele.

Se ridică, reveni la firava doamnă de la birou şi o întrebă:

— Aveţi cumva o listă cronologică a asistenţilor sociali? Nume, adrese?

Bătrâna doamnă zâmbi.

— Vreţi să spuneţi, catalogul angajaţilor? spuse ea. Nu-i aici.

Cal se încruntă.

— Unde pot să-l caut? întrebă el.

— În computer, la etaj, spuse ea. Vă arăt eu. Eu însămi am introdus fişa asta.

Cal Weathers zâmbi în timp ce o ajuta să se ridice. Ziua se dovedise plină de surprize.

69

New York

Jordan Lazarus o plesni pe Barbara Considine peste faţă.

Lovitura fu atât de puternică, încât o doborî pe Barbara. Căzu pe spate pe canapeaua din sufrageria ei din Park Avenue. În colţul gurii i se ivi un firicel de sânge. Obrazul i se înroşi puternic, strălucind în lumina slabă.

Privea în sus spre el, cu ochi mari.

— Unde este? întrebă el, făcând un pas spre ea. Unde este?

Barbara nu scoase un cuvânt. Avea o privire în care frica era amestecată cu încăpăţânarea inflexibilă.

— Ce rol ai avut în toate astea? întrebă el, întinzând ziarul cu scrisul ei pe margine. Ai chinuit-o? Ai încercat s-o faci să comită asta? Nu încerca să negi. Văd pe faţa ta.

O privi, dispreţul amestecându-se cu îngrijorarea. Nu o urâse niciodată înainte pe Barbara, dar în seara asta o vedea ca pe inamicul lui. Iar expresia ei, obsedată, sfidătoare, îi îndreptăţea ura.

— De-aia ai apărut la conferinţa de presă, nu? întrebă el. De-aia ţi-ai băgat iar nasul în viaţa noastră. Încercai să-i intri pe sub piele, nu-i aşa? Încercai să-i bagi idei în cap. Acum văd prin tine. Nu încerca să negi.

Barbara dădu din cap. Ochii mari, întunecaţi, încă îl priveau pe Jordan, temători, dar nemiloşi. Arătă spre ziar.

— N-am spus la poliţie cine a scris asta, zise el. Sunt singurul care ştie. Dar important este că eu ştiu, Barbara. Pe mine nu mă duci. Dacă i se întâmplă ceva soţiei sau copilului meu, ştiu pe cine să trag la răspundere.

Se apropie şi o strânse tare de umeri.

— Dacă nu o găsesc la timp, spuse el, te omor.

Feţele lor erau aproape, li simţea mirosul, carnea.

Asta era femeia pe care o ţinuse în braţe de nenumărate ori, cea în care avusese încredere şi pe care o compătimise, pe care contase pentru a fi fericit. Dar în seara asta, realitatea pălea în faţa falsităţii ei.

Mâinile lui Jordan tremurau. Părea că minciuna care îi distrusese căsătoria cu Jill se îmbibase în toate colţurile vieţii lui. În faţa lui era o altă Barbara, o femeie pe care nu o cunoscuse. Îi reveniră în minte cuvintele pe care şi le spusese cândva. *Să nu te încrezi niciodată în femei.* Ar fi trebuit să le dea ascultare demult, îşi spuse. Acum era

prea târziu.

— Ce făceai? întrebă el. Ai supravegheat-o pe Leslie şi pe soţul ei tot timpul? Aşteptai să moară el ca să o aţâţi pe Jill? Asta făceai? Spune.

Barbara nu zise nimic.

— Unde este? întrebă el. Spune-mi tot ce ştii sau arăt ziarul poliţiei.

Barbara se înghesui mai mult în pernele canapelei. Deşi alarmată de ameninţarea lui, era încă sfidătoare.

— Spune-mi tot ce ştii! spuse el, ridicând mâna s-o lovească iar.

— Nu ştiu nimic, zise ea cu voce mică.

El ridică ziarul.

— Dar ai scris asta.

Barbara dădu din cap, imperceptibil, admiţându-şi, fără voie, vina.

— Atunci, spune-mi, îi ceru Jordan.

— Dacă nu s-a dus la Leslie… spuse ea. Dacă nu-i acolo, atunci nu ştiu. N-am ştiut niciodată nimic despre ea, să ştii. Despre trecutul ei…

Jordan o studia atent. Nu mai era tânăra tristă cu care se căsătorise, nu mai era femeia puternică, chiar subtilă, alături de care trăise şase ani. Era un copil speriat care fusese prins asupra faptului şi îşi recunoştea vina. O crezu.

— Bine, spuse el.

Nu-şi făcea griji pentru siguranţa lui Leslie Wheeler. Din momentul în care dăduse de nota aceea de pe marginea ziarului, trimisese o echipă de poliţişti şi de detectivi pentru a o ţine pe Leslie sub supraveghere. Lui Leslie nu i se va întâmpla nimic rău. Era la fel de bine păzită ca un şef de stat, deşi n-o ştia şi, spera el, nu va afla vreodată.

Privi spre Barbara.

— Poate ca spui adevărul vorbi el. O să aflu până la

urmă. Dar cel puţin spune-mi de ce. De ce ai făcut asta?

Din nou se feri de el.

— Te iubesc, spuse ea cu o voce mică de copilă.

Sfidarea reveni în ochii el. Privi în sus spre ei, tremurând uşor.

— Mă iubeşti, repetă el.

Cuvintele sunau ciudat în gura ei. Şi îşi dădea seama de ce. În şase ani de căsătorie nu-i spusese asta niciodată. Amândoi evitaseră acest subiect. Dar ea îl iubise tot timpul.

— Ei bine, măcar acum mi-ai spus-o, zise ei, Acum pricep. Ai jucat tot timpul jocul aşteptării. Nu-i aşa?

Nu-i răspunse.

— Sigur că da, continuă el cu o grimasă dispreţuitoare. Ai văzut că nu aveam o căsătorie fericită. Te-ai gândit că dacă înrăutăţeşti situaţia, dacă o faci geloasă pe Jill, dacă i te bagi pe sub piele, ai putea înclina balanţa ca să ne desparţi. Iar tu erai în aşteptare.

Barbara nu răspunse.

— Chiar că eşti fiica tatălui tău, nu? spuse Jordan. Trebuia să ştiu asta demult.

Barbara se albise, Se uita în altă parte. Era pentru prima oară de când intrase el când nu i se uita în ochi.

În clipa aceea, lui Jordan îi trecu prin minte că maşinaţiile Barbarei începuseră probabil cu mult înainte ca el să-şi dea seama. Mâna ei lungă intervenise şi în pierderea lui Leslie, cu doi ani înainte ca el s-o cunoască pe Jill Fleming.

Şi poate chiar în spatele morţii lui Victor Considine…

Erau gânduri prea groaznice pentru a le mai da curs acum. Jordan avea alte treburi mai urgente.

— Ei, să-ţi spun un secret acum. Indiferent de ce i se va întâmpla lui Jill, tu eşti terminată. N-o să mă mai vezi vreodată.

Îi zâmbi duşmănos. Apoi azvârli ziarul pe canapea,

lângă ea.

— La revedere, Barbara, spuse.

Se întoarse pe călcâie şi părăsi apartamentul.

Barbara rămase singură pe canapea, lângă ziarul care fusese ultima ei înşelăciune şi sfârşitul ei. Ştia că Jordan îi spusese, adevărul. Expresia ochilor lui nu-i lăsa niciun dubiu. Îl pierduse pentru totdeauna.

Într-o clipă lacrimile vor ţâşni. Multe lacrimi, mai multe decât vărsase ea vreodată.

Înainte de asta însă, se gândi că nu-i spusese lui Jordan tot adevărul. Nici măcar ziarul ăla blestemat, sau ameninţările lui nu o puteau face să-i spună.

Nu-i spusese lui Jordan despre copil.

Fără îndoială că dădea fuga s-o protejeze pe Leslie cu toate puterile lui.

Dar era prea târziu ca să-şi mai salveze fiica.

70

Chicago, Illinois

Jill o privea pe Meg.

Copila şedea pe podeaua murdară a dormitorului de la etaj. Chiar dacă nu erau perdele la fereastră, interiorul camerei nu era vizibil din casele vecine, presupunând că vreuna dintre ele era locuită.

— Cred că i-am dus, nu? întrebă Jill.

Meg era îmbrăcată într-un trening cu o emblemă mare a echipei *Chicago Bears* pe tricou. Avea nişte tenişi mici şi şosete albe. Părul îi era tuns scurt, rămânând numai cu un puf pe cap. Arăta ca un băieţel.

Şi Jill purta un trening. Era cam mare pentru ea. Se îmbrăcase bine pe dedesubt, ca să arate cu cel puţin zece kilograme mai grasă decât era în realitate.

Îşi vopsise părul în negru. Purta cercei ieftini, o colecţie de brăţări care zornăiau pe încheietura mâinii drepte şi un semn de frumuseţe strident pe obraz. Arăta ca o gospodină atrăgătoare, dar cam vulgară. În ultima etapă a călătoriei lor, adoptase un comportament grosolan, de muncitoare, faţă de puţinii oameni cu care stătuse de vorbă. O prezentase pe Meg ca fiind băieţelul ei, Mike. Doi oameni, şoferul unui autobuz şi patronul unei prăvălii o ciupiseră pe Meg de bărbie şi-i zâmbiseră.

— Bună, Mike. Ce mai faci?

Meg era un băieţel frumos. Iar Jill o mamă perfectă.

După ce ajunseseră, îi dăduse lui Meg nişte suc de fructe. Adăugase şi un sfert de doză dintr-un sedativ.

Charlie parcurgea pe jos aproape doi kilometri până la stadionul *Memorial* şi se aşează în tribună.

Nu era pretenţios, vorbea cu toată lumea, avea un umor sănătos şi uneori era cam sentimental. Era un bărbat scund de statură, plinuţ, cu un ten roz şi o mustaţă mică – fusese primul lucru ce o atrăsese la el. Se cunoscuseră într-un ascensor, în St. Louis, unde fiecare venise la o altă conferinţă, îşi citiseră numele pe ecusoane şi Charlie avusese curajul să-i vorbească, făcând glume pe seama gerului năprasnic din St. Louis comparativ cu vremea minunată din iubitul lui Baltimore.

Două săptămâni mai târziu, se căsătoreau.

Amândoi aveau cam patruzeci de ani pe atunci. Cu un an înainte, Charlie îşi pierduse soţia care suferea de scleroză în plăci şi se împăcase cu viaţa neinteresantă de profesor solitar.

Au trăit împreună paisprezece ani, Charlie predând la *Hopkins* şi folosindu-se de orice prilej pentru a face călătorii cu noua lui soţie la Marele Canion, la Cascada Niagara, în Munţii Stâncoşi. Căsătoria lor a fost ca o

escapadă prelungită. Intimitatea ascunsă în spatele zâmbetelor lor era nesfârşită şi fericirea lor părea nemeritată.

Dar Charlie murise în urma unui atac de inimă, iar doamna Christensen devenise doamna văduvă din vechea casă de pe Roland Park, iubită de mulţi prieteni şi de copii din cartier, care o întrerupeau de la munca din grădină, pentru a-şi petrece vremea cu ea. Primeau prăjiturele şi limonadă, din când în când, chiar şi un sfat pe gratis, pe deasupra.

Astăzi, doi dintre aceşti copii, Della Snow şi fratele ei mai mic, Ray, copii specialistului în agricultură care locuiau mai jos pe stradă, traversau pajiştea alene, venind să-şi petreacă ziua cu doamna Christensen. Căldura neobişnuită făcea ca mişcările lor să pară ireale. Aveau expresia de curiozitate şi aşteptare a copiilor de pretutindeni. Doamna Christensen citea în copii ca într-o carte.

— Bună ziua, Della, spuse ea. Arăţi grozav de proaspătă şi de drăguţă, în ciuda căldurii. Raymond, ai grijă de sora ta?

Băieţelul nu spuse nimic, fiind foarte timid.

— Ei, ce ziceţi de grădina mea? oftă doamna Christensen, scoţându-şi pălăria cu boruri largi pentru a-şi şterge fruntea de transpiraţie. Atâta soare frumos şi nicio floare care să se bucure de el. Oare de ce nu ne trimite mama natură soarele atunci când avem nevoie de el? Anul trecut toată grădina asta n-a fost decât un cimitir al florilor.

— Profesoara mea ar spune că ăsta ar fi un semn să ne căim pentru păcatele noastre, vorbi fetiţa cu o privire serioasă.

Doamna Christensen o privi. Della era o fetiţă inteligentă, nu lipsită de bunătate, în ciuda severităţii ei obişnuite faţă de fratele ei mai mic.

— Şi tu crezi asta, draga mea? întrebă văduva.

— A, nu, răspunse fetiţa. Eu m-am căit chiar aseară. Şi Ray întotdeauna ne căim când ne spunem rugăciunea. Sunt sigură că ne-am căit tot anul trecut. Dar, după cum ştiţi, nu le-a ajutat florilor dumneavoastră.

Doamna Christensen zâmbi. Nu voia să încurajeze agnosticismul fetiţei, pentru că profesoara de religie locuia pe strada vecină şi se va afla în chiar această duminică la picnicul unde fusese invitată şi doamna Christensen. Nu se făcea să şi-o înstrăineze pe femeia aceea, care era o bârfitoare vestită şi avea un comportament urâcios.

— Păi, dacă voi doi n-o să beţi puţintică limonadă, o să vă ofiliţi ca bietele mele flori, spuse ea. Ray, ajută tu o doamnă în vârstă să se ridice în picioare şi o să intrăm înăuntru unde este răcoare.

Băieţelul, de numai şapte ani, întinse o mână şi doamna Christensen se prefăcu a se lăsa ajutată de el pentru a se ridica. Observă o durere în şold, care apărea numai când era frig afară. Timpul o ajungea din urmă. Se gândi la Charlie şi zâmbi. Oriunde ar fi el, i se va alătura şi ea în curând.

Copii veneau după ea spre casă, când o maşină mare se opri şi din ea coborî un străin. Se opri şi-l privi cum se apropie de verandă. Era un bărbat înalt, în pantaloni şi o cămaşă sport. Avea o servietă şi un fel de catastif mare, ca un catalog sau un registru de la primărie.

Îi zâmbea. Ea se opri, copii rămânând lângă ea.

— Doamna Christensen? întrebă el, ferindu-şi ochii cu mâna de soarele arzător.

— Ea dădu din cap indecisă, întrebându-se ce voia. Dacă nu purta cămaşa aceea de sport, l-ar fi categorisit deja drept agent de asigurări.

— Doamna Holly Christensen? adăugă el, întinzându-i mâna.

Ea i-o strânse, privindu-l în ochi,

— Fosta Holly Fleming, adăugă el.

— Asta a fost demult, preciza ea.

— N-a fost uşor să vă găsesc, comentă el. Mă numesc Calvin Weathers. Vreau să vă pun câteva întrebări. Se referă la cineva de demult. Cineva din Jocelyn, Illinois.

Privi spre Delia.

— O fetiţă, de fapt, spuse el.

Holly îl privi îndelung, peste capetele copiilor. Apoi, îl invită în casă.

Zece minute mai târziu, copii plecaseră, iar Cal Weathers şedea pe canapeaua din sufragerie unde, timp de paisprezece ani, Holly Fleming stătuse serile cu Charlie Christensen. Un pahar cu limonada, neatins, se afla pe măsuţa joasă din faţa lui. Avea o privire serioasă.

Holly ţinea în poală registru! cu fotografii de la Departamentul din Illinois pentru asistenţa socială a copiilor, deschis la pagina unde se afla fotografia cu clasa lui Jill Sundberg. Holly îşi pusese ochelarii ca să se uite la fotografie, dar deja şi-i dăduse jos. O recunoscuse cu uşurinţă pe Jill,

— Nu credeam să mai văd chipul acesta, spuse ea.

— Probabil că l-aţi văzut de sute de ori, fără să vă daţi seama, zise Cal Weathers. A devenit o persoană importantă,

Holly ridică privirea.

— De asta vrei ceva de la ea acum? întrebă ea.

— E mai bine să nu ştiţi, răspunse el. Să zicem că are necazuri. Aş putea s-o ajut. Dar viaţa ei de adult nu-mi oferă indiciile de care am nevoie acum. Sper că vă puteţi aminti ceva despre copilăria ei care m-ar ajuta.

Holly Christensen îşi puse iar ochelarii să studieze fotografia. Apoi îşi ridică ochii spre Cal.

— Eu am fost asistenta socială care a adus-o, începu ea, Lucram în ziua aceea cu un tip, nu-mi amintesc numele lui. Am fost trimişi la o casă din sudul oraşului pentru că o

fetiţă nu mai venea la şcoală. Am găsit-o singură în casa. Mama ei şi prietenul acesteia părăsiseră oraşul cu câtva timp înainte. De fapt, cu câteva săptămâni înainte. Fetiţa era singură în casă. Ceea ce m-a uimit a fost că înşelase pe toată lumea mult timp, hrănindu-se singură, îmbrăcându-se singură, mergând la şcoală de parcă nu se întâmplase nimic, deşi mama ei o părăsise şi era singură pe lume. Alte fetiţe s-ar fi dus la vecini să spună că mama lor plecase. Dar ea s-a prefăcut că totul era normal.

Oftă.

— Pe urmă, sigur, a renunţat. Nu s-a mai dus Ia şcoală. Când am găsit-o noi, era ascunsă la subsol. N-o să uit niciodată privirea din ochii ei. Era ca un animal prins în cursă. Atât de inocentă, atât de chinuită…

Ochii lui Holly se împăienjeniră. Îşi trecu nervos mâinile pe suprafaţa fotografiei din registru.

— Fusese victima unui abuz groaznic, spuse ea, Fizic şi sexual. Chiar şi doctorul a fost tulburat. N-am dat de mamă, deci n-am avut detalii. Copila n-a vorbit timp de opt luni de la aducerea ei în cămin. O vizitam în fiecare săptămână. N-am scos o vorbă de la ea. Era teribil. Se ascunsese atât de adânc în ea însăşi. La suprafaţă nu era decât o mască. O frumoasă mască blondă, fără suflet.

Cal nu scoase un cuvânt. Îşi dădea seama că Jill Sundberg o impresionase grozav pe Holly Fleming, Se gândea că şi reversul era adevărat, pentru că Jill adoptase numele de familie al lui Holly.

— Pe urmă, oftă Holly, a ieşit din cochilie. Sau cel puţin aşa părea. A început să vorbească. Lua parte la toate activităţile obişnuite. A supravieţuit cadrului instituţionalizat. Munca ei la şcoală era normală. Testele ei de inteligenţă indicau cifre astronomice, asta îmi amintesc. Dar testele psihologice arătau rezultatele abuzului şi poate şi nişte probleme de constituţie congenitale.

Era departe de a fi normală. Departe. Holly dădu din cap, privind fotografia.

— Am fost transferată la un an după ce am cunoscut-o pe Jill, continuă ea. Nu mă mai puteam duce la Jocelyn s-o văd atât de des. Mă duceam cam o dată pe lună sau la şase săptămâni. Am urmărit-o crescând. Cu cât creştea, devenea mai frumoasă. Dar de fiecare dată când o vedeam era mai adânc ascunsă în cochilia ei. Teama şi teroarea dispăruseră, dar ceea ce le înlocuise era mai rău. Am văzut mulţi copii afectaţi în acest fel de un abuz îndelungat. Dar la ea era mai greu de suportat, pentru că era atât de frumoasă. Era ca şi cum nu era prezentă. Ştiam că ar fi fost o persoană bună, dacă ar fi fost prezentă măcar…

În ochii lui Holly apărură lacrimi.

— Mai eraţi în legătură cu ea când a fugit? întrebă Cal.

Dădu din cap.

— Am aflat despre asta când i-am făcut o vizită, spuse ea. Îi adusesem nişte cărţi. Romane pentru copii. Le citisem când eram copil. Când am ajuns acolo, dispăruse. Am crezut c-o s-o găsim, dar n-am dat de ea. N-am mai auzit de ea nimic până astăzi, când aţi venit dumneavoastră.

Se lăsă o tăcere prelungită. Holly Fleming îşi şterse lacrimile. Cal Weathers o privea dus pe gânduri. Apoi îşi drese glasul.

— N-o să vă mai plictisesc cu povestea vieţii ei, spuse el. Cea mai mare parte este un mister, ca şi copilăria ei. Dar asta vă pot spune. Recent s-a petrecut ceva care a necăjit-o foarte tare. A dispărut de acasă. Trebuie s-o găsesc. Pentru propria ei siguranţă şi pentru… pentru alte motive.

Holly nu spuse nimic.

— E în acel soi de situaţie, continuă Cal, când oamenii apelează la cele mai disperate măsuri. Fuge. Dar dacă o înţeleg pe cât de bine cred eu c-o înţeleg, nu are unde să fugă. Mă înţelegeţi?

Holly confirmă din cap. Ochii i se îngustară.

— Se simte abandonată, spuse Cal. Nu se poate controla, dar asta nu înseamnă că nu e deşteaptă. E prea inteligentă ca să ne lase s-o prindem.

O privi pe Holly, ai cărei suflet cald strălucea printre lacrimile de pe obraz.

— Am motive să cred că dumneavoastră aţi însemnat mult pentru ea, spuse el. La un moment dat şi-a însuşit chiar numele dumneavoastră de familie. Fleming. Cred că întâlnirea cu dumneavoastră a lăsat o impresie de neşters asupra ei. De fapt, sunt convins de asta.

Holly părea nesigură.

— Mă puteţi ajuta? întrebă Cal.

Din nou tăcere. Holly îşi muta privirea de la vizitatorul ei la registru şi înapoi.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse ea.

Se ridică şi părăsi sufrageria. O auzi urcând la etaj. Aşteptă. Auzi zgomote îndepărtate în casă, o uşă care se deschidea, un foşnet într-un dulap.

După câteva minute, Holly Fleming reveni. Ţinea în mână un desen făcut sul. I-l dădu lui Cal şi se reaşeză pe canapea.

— Când am găsit-o, era acolo un şevalet plin cu desene în acuarele. În aproape toate era aceeaşi femeie. Un fel de zână, mi-am închipuit eu. Ştiţi, mama ei se dovedise a fi un monstru şi pe urmă fetiţa a rămas singură. Probabil că a pictat-o pe zâna asta ca să nu mai fie singură. Să aibă grijă de ea. Am păstrat una dintre acuarele ca să-mi amintesc de ea. Ideea unei fetiţe atât de părăsite, atât de singure… Am simţit nevoia s-o păstrez, să-mi amintesc curajul şi inventivitatea ei. Dar era atât de sfâşietoare că nu m-am mai uitat Ia ea până azi. Trăia într-un iad şi asta era singura ei evadare.

Cal studie acuarela. Fireşte, era o mână de copil, cu culori stridente şi forme primitive. Dar în spatele urmelor

lăsate de pensulă, se simţea o anxietate teribilă.

Femeia din desen avea un zâmbet cald. Era înaltă, cu părul roşu şi ochii verzi.

Strânse acuarela rulou.

— În dosare, spuse el, nu se menţionează adresa casei unde aţi găsit-o. O aveţi cumva dumneavoastră?

Ochii lui Holly se rotunjiră, a surprindere.

— O, Doamne, nu, spuse ea. A trecut atâta timp. Am aruncat aproape toate hârtiile când m-am măritat cu Charlie şi ne-am mutat aici. Ce a mai rămas am aruncat, probabil, în ultimii douăzeci de ani. Când a murit Charlie, am făcut curăţenie generală.

Holly Fleming privi fix, în spaţiu. Ţinea ochii pe jumătate închişi, cu chipul imposibil de descifrat. Pe urmă, se ridică în picioare pe neaşteptate. – Vă pot duce acolo, spuse ea.

Cal Weathers îşi înălţă sprâncenele.

— Sigur că pot, spuse ea acum, însufleţită. Am lucrat în cartierul acela timp de cincisprezece ani. Ştiam perfect partea aceea a oraşului. Sunt sigură că aş recunoaşte casa dacă mai este acolo. Poate că memoria o să-mi servească totuşi la ceva.

Rămaseră în tăcere. Chipul şi viaţa lui Jill Fleming Lazarus umpleau tăcerea, semnificând lucruri diferite pentru cei doi, aşa cum însemnase lucruri diferite pentru toţi cei al căror drum în viaţă se încrucişase cu al ei.

— Deci, ce mai aşteptăm? întrebă Cal Weathers.

Holly Fleming se ridică.

— Să-mi împachetez câteva lucruri, spuse ea. E drum lung de aici până la Chicago.

72

Chicago, Illinois

Era târziu, după-amiază. Umbrele serii se lăsau, împrumutând prafului şi gunoaielor din dormitor un aer sinistru.

Meg dormise aproape toată ziua, ameţită de pastila pe care i-o dăduse Jill la prânz. Jill îşi petrecuse o parte din timp urmărind-o. Ei nu-i era somn, deşi nu închisese un ochi de patru zile.

Din când în când, Jill se ridica pentru a bântui prin casă, umblând în vârful picioarelor ca să nu deranjeze copilul adormit. Rămase în celălalt dormitor mult timp, cu capul într-o parte, de parcă asculta ceva. Se duse jos în bucătărie, unde mângâie cu palma suprafaţa mesei. Deschise robinetele, nu curgea apă.

Un timp rămase în sufragerie ca o somnambulă, zâmbind uşor, absolut nemişcată, ascultând trosnetele casei.

Pe la mijlocul după-amiezii coborî la subsol, păşind cu grijă pe scara veche. Un gândac se plimba alene pe perete. Pânzele de păianjeni erau peste tot. Lemnul tavanului părea putred şi nesigur.

Un băţ de acadea îi atrase atenţia. Îl ridică şi se jucă un timp cu el. Apoi se duse în spatele hornului şi se cuibări pe podea. Rămase acolo mult timp, cu degetul în gură. Sentimentul era atât de plăcut, încât aproape că adormi. Dar îşi aminti de Meg şi urcă la etaj.

O scutură uşor pe Meg de umăr. Când copila nu se mişcă, o împinse mai tare.

— Scoală-te, somnoroaso. Avem treabă. Trebuie să-i facem o surpriză tatălui tău.

Meg părea ameţită, dar zâmbi, Părea să aştepte un pupic, dar Jill deja se întorsese să scoată lucrurile aduse în

sacoşă.

Deschise blocul de desen şi-1 întinse pe duşumea. Apoi rupse folia de plastic a setului de culori şi scoase borcănaşele, unul câte unul.

— O să pictăm ceva, spuse ea. E un cadou pentru tati.

Când deschise toate sticluţele îşi dădu seama că nu avea un castron în care să-şi spele pensula. Se ridică şi ieşi din dormitor fără să-i spună nimic lui Meg.

Căută în bucătărie, deschizând fiecare sertar şi dulap. Toate erau goale, cu excepţia unei conserve vechi cu mâncare pentru pisici, pătată de timp şi mucegai, care se afla pe un raft de sus.

Jill rămase pe loc, muşcându-şi buza. Apoi îşi aminti de ceva din subsol. Dădu fuga în jos pe scări, grăbită ca un copil, şi găsi un castron vechi de plastic sub scara de la pivniţă. Fusese probabil folosit de o pisică, dacă judecai după mirosul puternic de excremente din pivniţă.

Jill luă castronul şi urcă la etaj. Când ajunse în dormitor, o găsi pe Meg aplecată peste borcanele cu vopsea. Vopseaua se vărsase pe duşumea. Cele cu albastru şi verde erau pe jumătate goale, fiind răsturnate de copil. Celelalte erau abia atinse, pătând duşumeaua cu câţiva stropi de vopsea.

Jill înaintă repede şi o plesni pe Meg cu toată puterea peste faţă. Fetiţa se rostogoli pe spate şi rămase aşa privindu-şi mama cu ochii mari. Apoi începu să urle.

Jill nu dădu nicio atenţie urletelor fiicei ei. Îndreptă borcanele cu vopsea, unul câte unul şi le alinie. Scoase două pensule şi le puse pe podea, cântând în timp ce lucra.

Observând castronul gol îşi aminti că robinetele din baie şi bucătărie nu mergeau. Probabil că apa fusese întreruptă cu mulţi ani în urmă.

Jill se gândi o clipă, apoi scoase din sac o conservă cu suc de mere pe care o cumpărase pe drum, cu două zile în

urmă. O deschise şi o răsturnă în castron.

Se gândi la Meg şi se opri când conserva se goli pe jumătate.

— Vrei să bei ceva, draga mea? întrebă ea.

Abia atunci îşi dădu seama că Meg nu se oprise din plâns de când o pocnise. Obrazul îi era roşu. Lacrimile îi curgeau pe faţă fără încetare şi plânsul i se auzea în toată casa goală.

Jill puse jos conserva şi se târî lângă fiica ei.

— Termină, spuse ea.

Meg şedea în fund, cu picioruşele în faţă şi-şi ştergea obrăjorii cu amândouă mâinile. Sughiţă, privind în ochii mamei ei, şi se porni iar pe plâns.

— Am spus să termini, ţipă Jill, apucând-o de mâini şi scuturând-o cu putere.

Dar asta o făcu pe Meg să plângă şi mai tare.

Jill privi afară pe fereastră. Se temea că cineva o putea auzi pe Meg. Privi la feţişoara disperată. Ceva o făcu să se enerveze.

Îţi dau eu motiv să plângi.

Te învăţ eu să te porţi.

Cuvintele veneau de undeva, din amintirea ei. Abia îi răsăriră în minte că le şi pronunţă.

— Îţi dau eu motiv să plângi, spuse ea.

Ridică un pumn ca s-o lovească pe Meg. Copila plânse şi mai tare, văzând mâna care o lovise deja. Un fel de pantomimă începu să se deruleze în mintea lui Jill. Văzu o a doua lovitura căzând în capul lui Meg, Apoi o a treia şi o a patra, fiecare mai puternică decât celelalte.

Îţi dau eu motiv să plângi.

Văzu loviturile curgând ca ploaia pe obrăjori, văzu sângele amestecat cu lacrimi. Sângele nu făcu plânsul să înceteze. Copila fugi şi se zbătu, dar fu învinsă şi legată imediat. Erau folosite diferite obiecte pentru a o tăia, altele pentru a o penetra. Jill se gândi la pensule şi la băţul

de acadele din pivniţă. Arme la îndemână.

Te învăţ eu să te porţi.

Pedeapsa avea propriul ei ritual, Totul rămăsese în mintea lui Jill, uitat de douăzeci şi cinci de ani, dar aşteptând tocmai o astfel de zi. Mâinile şi braţele lui Jill erau pregătite pentru ce trebuiau să facă. Ţipetele şi urletele erau ca nişte note muzicale, spunând instrumentistului unde anume să lovească, unde să ţină, ce nou sunet al durerii să provoace până când se lăsa liniştea.

Dar vederea lui Meg, zăcând neajutorată pe spate, opri explozia din sufletul lui Jill, Alături de teroare, în ochii fetiţei era şi încredere.

Jill se opri, privind în gol. Cu un efort, reuşi să oprească zbieretele din mintea ei. Imaginea trupuşorului legat fedeleş, găurile vinovate umplute cu instrumentele pedepsei, făcu în mintea ei un pas înapoi. Inspiră adânc. Avea un gust de sânge. La început crezu că făcea parte din amintiri. Dar apoi îşi dădu seama că îşi muşcase cu putere partea interioară a obrazului.

Dădu drumul copilului şi se târî înapoi la setul de acuarele.

— Hai să ne punem pe treabă, dragă, spuse ea. Nu avem prea mult timp. Lumina după-amiezii se topea repede. Jill ridică o pensulă, o înmuie într-un borcan cu vopsea neagră şi începu conturul unei siluete.

Lucra repede. Îşi admira propria măiestrie. Silueta prindea formă repede. Jill găsi vopseaua roşie, apoi verdele şi completă cu dragoste toate detaliile.

Un bâzâit ciudat îi măcina nervii. Trupul ei era ca o sârmă încărcată cu electricitate la înaltă tensiune. Îşi dădea seama că nu mai avea prea mult timp. Sfârşitul se apropia.

Dar Jill rămase calmă. Curând, tabloul era gata.

— Gata, spuse ea. Ce crezi, draga mea?

Meg tăcea, încă ştergându-şi lacrimile. Dar privi

acuarela cu interes.

— Acum, zise Jill, trebuie să mă duc la baie pentru o clipă. Vin imediat. Nu te teme, iubito. Vorbesc cu tine din baie. Bine?

Jill îşi luă poşeta şi se duse în baie. Începu să-şi dea jos machiajul, inclusiv falsul semn de frumuseţe pe care-l avusese pe drum. Chipul din oglindă părea tot atât de lipsit de contur şi de gol ca şi hârtia pe care desenase silueta cu câteva momente in urmă. Asta o mai linişti. Avea de fapt o pânză curată pe care să lucreze.

Se auzea un murmur în timp ce lucra. La început i se păru că vine de la Meg, din dormitor. Apoi îşi dădu seama că venea din trecut şi că se folosea de buzele ei. Era un cântec cunoscut, deşi nu-şi amintea titlul lui. Notele veneau una după cealaltă, fără greş, firesc.

Nu observă cât de neîngrijit îi era aplicată masca pe faţa. Dârele erau mânjite, dezordonate. Dar lui Jill i se păreau perfecte, asemănătoare imaginii din mintea ei până în cel mai mic detaliu.

Când termină, singura notă falsă era în părul negru rămas aşa de la ultima deghizare. Căută în geantă şi scoase peruca. Şi-o puse repede. Nu era timp de pierdut. Numai această ultimă mască o mai putea salva, dar numai dacă se grăbea.

Se privi în oglindă. Era perfectă, cu excepţia lacrimilor care îi curgeau din ochi. Pe unele le şterse.

Dădu fuga în camera de alături. Meg, şezând pe duşumea, o privi surprinsă.

— Nu arăt minunat, iubita mea? întrebă Jill.

Meg privea de la mama ei la desen şi apoi iar la chipul mamei.

— Exact, iubita mea, spuse Jill. Arăt exact ca doamna, nu-i aşa?

Jill îngenunche lângă sac şi ridică revolverul. Privi pe fereastră pentru ultima oară. Se lăsa noaptea.

Cu un râs nervos, aproape stânjenit, Jill se întoarse spre fiica ei.

73

New York, 6:45 p.m.

Aflat în biroul său din Manhattan, Jordan leşină.

— Să aducă cineva nişte apă, repede, strigă Sam.

Urmă o scurta învălmăşeală printre detectivi. Secretara particulară a lui Jordan, o femeie energică şi eficientă, pe nume Ariene Caceres, izbucni în plâns când Intră pe uşă, îi împinse la o parte pe poliţişti şi aduse un prosop ud şi o carafă cu apă de la gheaţă.

— Ce i-aţi făcut? întrebă ea, privind de la un detectiv la altul. Chipurile lor impasibile o înfuriară. E şi el o fiinţă omenească, pentru Dumnezeu. Daţi-vă înapoi, vă rog. Lăsaţi-l să respire.

Îngenunche lângă Jordan şi începu să-i frece energic palmele. Sam puse compresa rece pe fruntea lui Jordan.

— Cum a-ţi putut face una ca asta, domnuie Gaddis? spuse Ariene cu reproş. Trebuia să aveţi grijă de el.

Sam Gaddis se simţi atins de vorbele ei. De fapt, nu se gândise la starea lui Jordan din ultimile patru zile. Jordan nu dormise nicio clipă de când începuse tot calvarul şi nu mâncase mai nimic, rezistând cu numeroase ceşti de cafea. Nu era de mirare că tensiunea îl ajunsese. Sam se simţea responsabil. Trebuia să insiste ca Jordan să mănânce ceva şi să doarmă măcar puţin la fiecare douăzeci şi patru de osc.

Sam n-avea de unde să ştie că epuizarea fizica n-avea nimic cu atacul lui Jordan.

În timp ce Sam şi Ariene se învârteau în jurul lui, Jordan era cufundat într-un vis. Se gândea la sora lui, Meg, şi la cuvintele ei de pe patul de moarte.

Încă mai e timp…

Cuvintele îi stăruiau în cap de patru zile, ascunse printre gândurile sale zbuciumate despre Jill şi copil. Se agăţase de ele fără să-şi dea seama, de parcă erau un fel de rugăciune care i-ar putea ţine în viaţă soţia şi copilul, oriunde s-ar afla ele.

Dar abia acum le auzea cu adevărat. Pentru că ştia că era prea târziu.

Vorbise foarte controlat la telefon cu omul de la FBI, ascultându-l cum îi spunea că nu avea veşti, că se făcea tot ce era posibil când, cuvintele lui Meg i se iviseră în minte pe neaşteptate. Simţea că Jill şi fetiţa erau undeva departe de el. Şi mai ştia că dezastrul pe care încercase să-l prevină avea loc chiar în acel moment.

Atunci leşinase.

În timp ce Sam şi Ariene se străduiau să-l facă să-şi revină, iar unul dintre detectivi suna după un doctor, Jordan nu auzea nimic din agitaţia din jurul său. Un giulgiu negru îl învăluia, iar pumnalul ce i se răsucea în inimă de patru zile era în sfârşit scos afară, lăsându-i sângele să curgă, liber de orice speranţă.

Prea târziu.

Prea târziu…

Cuvintele vor fi pe buzele lui şi zece minute mai târziu când, în sfârşit, începu să-şi revină.

74

Chicago, Illinois. Miezul nopţii

Oraşul se schimbase.

O întreagă reţea de autostrăzi traversa acum cartierele sărace unde Holly lucrase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Reînnoirea urbană pârjolise cartierele, demolând străzi şi blocuri întregi. Construcţiile cu locuinţe

ieftine se înălţau până la douăzeci de etaje, iar grupuri mici de tineri, negri şi hispanici, priveau cu ochi răi maşina care îşi făcea drum pe străzile murdare care erau teritoriul lor.

Întunericul nu o ajuta deloc. Holly Fleming se uita nesigură prin parbriz.

— S-a schimbat atât de mult, zise ea. Nu arăta aşa când eram eu aici.

Cal Weathers nu spuse nimic. Continua să conducă încet, sperând că va da peste ceva care să o ajute pe Holly să-şi aducă aminte. Speranţele lui se năruiseră deja din cauza peisajului urban din faţa ochilor săi. Poate că şi casa aceea fusese demult dărâmată.

Încă o dată se întrebă dacă făcuse bine venind aici. Era o slabă speranţă, în cel mai bun caz. De ce să revină o femeie cu trecutul chinuit ca al lui Jill tocmai acolo unde fusese cel mai rău torturată? Părea o idee nebunească.

Dar trebuia s-o verifice. Şi era unicul indiciu pe care îl avea.

— Stai, spuse Holly, privind pe geamul lateral. Privea spre un nod de cale ferată, cel puţin şapte perechi de şine, care duceau dincolo de două clădiri vechi ale unor fabrici, cu ferestre din bare de metal transversale.

— Clădirile alea erau aici, spuse ea. Şi şinele. Îmi amintesc că treceam cu maşina peste ele de câte ori veneam, Dacă măcar…

Cal încetinise mult, părea că se târau. Dincolo de un loc viran, plin de gunoaie, care ocupa colţul următor, se afla o cârciumă cu o masă de biliard. Întregul bloc cu apartamente părea să fi supravieţuit reconstrucţiei urbane. Poate că cineva de acolo ar putea şti ceva.

Dar vocea lui Holly îl opri.

— Fă la stânga la colţul următor, spuse ea. Ăsta-i drumul. Sunt sigură.

Coti la stânga pe o stradă veche pe care se aflau

înşirate case de mahala care fuseseră cândva cămine muncitoreşti. Acoperişurile erau putrede. Iarba creştea printre crăpăturile pavajului. De-a lungul străzii zăceau înşirate vehicule cu roţi dezumflate. Jumătate dintre aceste case aveau ferestrele bătute în scânduri.

— Da, spuse Holly. Da, ăsta-i cartierul. Dă-i înainte.

Cal conduse încet pe lângă bloc. Apoi, îndrumat de Holly, dădu colţul. Aici casele arătau şi mai rău. Cele mai multe aveau exteriorul din cărămidă aparentă sau paiantă. Erau mai puţine vehicule. Îţi venea greu să crezi că nimeni nu reuşise să radă zona asta. Te dureau ochii privind în jur.

— De mi-aş aminti… spunea Holly. Avea ceva de femeie.

— De femeie? întrebă Cal.

— Of, nu mai ştiu, spuse Holly, dând din cap. A trecut atâta timp. Am îmbătrânit. Memoria mi s-a dus.

Cal conduse maşina printre şirurile de vehicule abandonate şi sticle sparte de parcă parcurgea un teren minat. Nu mai era nimeni prin preajmă. Casele şi pavajul erau acoperite cu tot soiul de mâzgăleli. Destinul ultim al acestui cartier va fi ca teren al bandelor de huligani. Probabil că aici se trăgea în mod regulat. Se încheiau afaceri cu droguri şi poate că aveau loc şi violuri în interiorul acestor case.

— Uite! strigă deodată Holly. Uite! Ştiam eu că e un nume de femeie.

Cal se întoarse să privească indicatorul cu numele străzii. Scria pe el *Strada Rosa.*

— Coteşte la stânga, spuse Holly, nerăbdătoare.

Cal roti volanul. Strada asta era poate mai puţin distrusă decât cea de pe care veneau. Aici mai erau câteva ferestre care nu fuseseră sparte. Dar era evident că nu locuiau decât vagabonzii. Zona nu mai putea să scape buldozerelor municipalităţii mai mult de un an.

Cal îşi pierdea curajul. Cum ar fi putut Jill să-şi

găsească drumul înapoi aici, chiar dacă ar fi vrut? Strada părea la capătul pământului.

— Opreşte maşina, spuse Holly deodată.

Cal opri în mijlocul străzii. Nu trebuia să-şi facă griji cu traficul; nu se vedea nicio maşină pe aici.

— Acolo, spuse Holly. Faţada albă cu ferestre înalte la etaj.

Cal îi urmări privirea. Văzu o căscioară cu faţada din lemn alb şi cu o alee pentru maşini năpădită de buruieni. Ferestrele erau bătute în scânduri. Niciun semn de viaţă.

Cal parcă maşina cu grijă, evitând cât putea cioburile de sticlă. Privi în susul şi în josul străzii, atent la bandele de huligani sau jefuitori la drumul mare. Nu era deloc un loc sigur.

Luă lanterna din torpedo şi ieşi din maşină. Holly se îndreptă repede spre casă. În gestica ei văzu ecourile asistentei sociale întreprinzătoare, preocupată de munca ei, indiferent de cartier.

Se apropiară de casă. Pe Cal îl trecu un fior pe şira spinării. Se gândi la Jill Lazarus, o femeie vestită în lume pentru bogăţia, frumuseţea, pentru legendarul ei soţ, pentru fiica el adorată. Era oare posibil ca ea să se afle în interiorul acestei case oribile? Gândul avea ceva întunecat şi ireal.

Holly ajunse prima la uşa din faţă, dar Cal a fost cel care a bătut la uşă, tare, de câteva ori. Niciun răspuns.

— Mă îndoiesc că e încuiat, spuse el, apăsând pe clanţă.

Uimitor, dar uşa era încuiată. Cu Holly în urma lui, Cal se îndreptă spre uşa laterală. Aleea de ciment era fărâmiţată în sute de locuri şi înaintarea era dificilă. Treptele de ciment care duceau la uşa bucătăriei se îndepărtaseră de casă, lăsând un spaţiu mare între aceasta şi trepte.

Un cadru cu plasă de ţânţari proteja uşa al cărei

lemn îşi pierduse demult vopseaua. Cal încercă clanţa. Cedă cu un sunet ruginit şi uşa se deschise, rămânând într-o balama.

Lumina lanternei se împrăştie în bucătărie. Arăta ca o bucătărie folosită doar de nepoftiţi, timp de ani de zile. Erau cutii goale de bere, prezervative vechi, chiştocuri de marijuana, sticle de vin ieftin şi mirosul acru al urinei amestecat cu cel de lemn putred.

Cal rămase tăcut. O privi pe Holly. Părea speriată.

— Vă simţiţi bine? o întrebă el.

— Parcă a fost ieri, spuse ea. Casa nu era atât de deteriorată, desigur. Dar simţeam acelaşi lucru. Parcă e bântuită de fantome.

O privi cum inspiră adânc.

— Vreţi să aşteptaţi aici până dau eu o raită? întrebă el.

Nu-i răspunse. Părea cu adevărat înţepenită de frică.

— Unde aţi găsit-o atunci? întrebă el.

— În dormitor… Nu, stai. În pivniţă, spuse ea.

— Mă uit eu acolo. Aşteptaţi-mă.

Cal îşi luă revolverul şi se îndepărtă. Auzea zgomotul făcut de pantofii care călcau pe gunoaiele din sufragerie. Rămase în bucătărie, simţind cum o învăluie trecutul. Trecuse prin atâtea în viaţa ei, numai ca să se trezească iar aici… Chipul micuţei Sundberg plutea în amintire, frumos, tăcut şi gol.

Se gândi la camera de la etaj unde găsise şevaletul şi acuarelele fetiţei, şi aşternutul curat pe care-l folosise în timpul unei luni de singurătate,

Atrasă de o forţă necunoscută, uită de Cal şi se îndreptă spre scară. Felinarul din stradă împrăştia suficientă lumină pentru a vedea pe unde să calce.

— Jill? strigă ea încet.

Niciun răspuns.

Dădu de scări şi urcă încet. Treptele îi scârţâiau sub

tălpi.

Când ajunse sus, îşi drese vocea.

— Jill?

Tăcerea o înconjura ca un giulgiu. Tremura. Privi în stânga şi în dreapta. Dormitorul copilului era la dreapta. Acum ii revenea în minte ziua aceea demult uitată, Aproape că-i auzea pe colegul ei – cum îl chema oare? – căutând alături de ea.

Uşa dormitorului era deschisă. Se îndreptă spre ea.

Se opri brusc.

În cameră, rezemat de perete, era un desen.

Holiy se repezi înainte şi ridică coala în lumina care venea pe fereastră. I se opri respiraţia.

Era acelaşi desen pe care-l văzuse cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, desenul pe care i-l arătase lui Cal Weathers în acea după-amiază, la Baltimore. Desenul la care nu îndrăznise să se uite un sfert de secol.

Lui Holly îi venea să leşine. Cal avusese dreptate. Jill era sau fusese aici.

Desenul arăta o femeie înaltă, frumoasă, cu părul roşu şi ochi verzi. Zâna cea bună. Zâmbea, cu mâna întinsă.

Desenul tremura în mâna lui Holly de parcă teama ei îi dădea viaţă. Se întoarse de la fereastră să privească în cameră.

Pe o saltea pneumatică, sub o pătură, văzu copilul.

— O, Dumnezeule, murmură ea.

Se apropie, îngenunche lângă copil şi-i atinse mâna. Nicio mişcare.

— O, Doamne, Doamne, strigă Holly. Se întoarse spre uşă.

— Cal! strigă ea. Vino sus, repede! Fetiţa! Fetiţa!

Dar Cal Weathers nu o auzea. Era în pivniţă, în spatele cazanului, ţinând în braţe cadavrul lui Jill Lazarus.

Sângele scurs din rana de la cap, provocată de glonţ, se uscase aproape complet. Hainele îi erau prăfuite, iar peruca pe care o purtase, deranjată de forţa glonţului, aproape îi căzuse de pe cap.

Dar arăta, pentru prima dată de când şi-o amintea împăcată cu sine.

75

Un an mai târziu. Farmington, Long Island

Leslie era singură în parc, aşezată sub stejarul unde, cu o jumătate de oră înainte, stătuse cu Terry Beyer.

Terry era acasă acum şi, peste câteva minute, Leslie urma să se urce în maşina ei, pentru a pleca la Johnsonville. Ca de obicei, avea multă treabă la birou. De la moartea lui Ross, Leslie răspundea de toate. Devenise preşedinta lui *Wheeler Advertising.* Mica agenţie era legătura ei cu trecutul şi cu viitorul şi era mulţumită de acest lucru.

Deocamdată, nu se putea rupe de parc. Întârzia, privind micul pat de iarbă, dintre două rădăcini mari de stejar. Acolo stătuse Terry cu ea, cu câtva timp în urmă. Era un loc familiar.

Dar Terry plecase, iar vârsta lui va pune în curând capăt apropierii dintre ei. Era deja prea mare pentru fantezii despre copacii vorbitori. În curând va fi prea mare şi pentru plimbări în parc. Avea opt ani şi jumătate acum; în curând, va deveni adolescent. Atunci va mai găsi el oare timp şi pentru Leslie?

Leslie alungă gândul. Se rezemă de copac şi privi la copii care alergau prin parc. Toţi erau mici. Fiecare avea o mamă sau o soră mai mare sau o bonă care îi supraveghea de pe o bancă.

Nici unu! nu era al lui Leslie. Poate că niciodată nu

va mai avea copii.

Norii se mişcară pentru o clipă şi o revărsare de soare acoperi întreaga scenă. Era ceva ireal în toate astea, ceva mistic. Leslie se gândea că toţi aceşti copii erau surprinşi într-un scurt interval de timp care nu putea dura. Toţi creşteau atât de repede, încât acest moment liniştit de joacă lipsită de griji, dintr-un parc din cartier, va fi curând uitat în ritmul ameţitor al vieţilor lor. Jocurile pe care le jucau astăzi, prietenii ale căror nume le strigau, implorările lor de a mai rămâne atunci când era timpul să plece acasă, toate astea vor fi uitate, asemeni razei trecătoare de soare care dansa peste parc. Nici măcar o amintire…

Două fetiţe se jucau la căluşei împreună cu un băieţel. Fugeau în jurul lor cât de repede puteau, strigând în timp ce împingeau, apoi săreau pe platformă când nu reuşeau să-i facă să se rotească mai repede. Băieţelul, încântat de efortul lor, se lăsase pe spate, privind bucuros spre cer. Se abandona mişcării cu o inocenţă nepăsătoare, care o făcu pe Leslie să zâmbească.

Se gândi la căluşei ca la globul pământesc. Rotirea lui prin spaţiu făcea ca soarele să răsară şi să apună. Dar mişcarea sa prin timp făcea ca toate fiinţele să fie supuse schimbării, schimbare care anula totul şi-i arunca, vrând-nevrând, într-un viitor imprevizibil.

Copii aveau acea capacitate minunată, dar trecătoare, de a se sprijini de căluşei, de a deschide ochii mari spre cerul ce se apleca spre ei şi de a lăsa ca vârtejul timpului să curgă direct prin ei. Nu se temeau de nimic. Transformările de zi cu zi din trupurile mici erau atât de mari, încât trăiau cu fascinaţia lor, încrezători că nu le vor face rău, că speranţele nu le pot fi înşelate.

Adulţii pierduseră acel moment însorit al credinţei.

Adulţii trăiau cu teama nefericirilor pe care le putea aduce ziua care urma şi se agăţau cu disperare de ceea ce aveau. Dar şi ei trebuiau să se schimbe. Le plăcea sau nu,

trebuiau să facă loc noului în viaţa lor. Acesta era preţul supravieţuirii.

Leslie nu făcea excepţie. Deja înaintase mult pe drumul vieţii şi-şi văzuse visurile spulberate. Dar văzuse şi cum noi visuri le luau locul, noi provocări ale vieţii, cum în ea creşteau forţe noi pentru a le face faţă. Ca forţa de a-l iubi pe Ross, de a-i purta de grijă şi de a învăţa de la el.

Acum era singură. Terry era înapoi acasă, la trei străzi depărtare, făcându-şi temele de şcolar în clasa a treia. Timpul trebuia să-l conducă spre viitorul lui.

Leslie se lăsă pe spate în iarbă şi privi la ramurile stejarului uriaş. Copilăria ei părea să reînvie prin ecoul strigătelor de copii. Îşi aminti cum, demult, era o fetiţă a cărei mamă era în viaţă. Se dăduse în leagănul de lângă casă, cum făceau copii acum, vocea protectoare a mamei care o iubea, fiindu-i mereu alături.

Şi printre strigătele lor îşi amintea de propria ei tinereţe de vulnerabilitatea ei, de zilele însorite pline de greşeli, începuturi false şi dezastre, dar mai cu seamă de forţa sa, de capacitatea de a se ridica de unde căzuse. Asta făceau şi copii aici în parc; comiteau greşeli, învăţau din ele, cădeau iar şi iar, ridicându-se cu o putere neobosită care îi va purta către propriul lor viitor.

Ascultând ţipetele lor voioase, Leslie ştia că va rezista, că va merge mai departe. Îi era mai mult decât teamă de lume, acum că-i văzuse puterea de a-i răpi oamenii şi lucrurile cele mai dragi. Era o provocare dură, dar merita efortul.

Se va ridică într-o clipă să plece, Deocamdată permitea acestui amestec din trecut şi viitor s-o liniştească, să-i dea curaj pentru a călători,

Reveria îi fu întreruptă de o umbră care i se aşternu pe faţă.

O fetiţă stătea lângă ea. Era îmbrăcată cu un paltonaş de lână şi pantaloni de catifea. Avea un păr blond

ca nisipul care strălucea în lumina soarelui. Chipul ei era în umbră şi Leslie nu-i putea vedea ochii.

— Bună, spuse Leslie, încă întinsă pe spate. Cum te cheamă?

— Meg, zise copila.

— Bine, Meg, pe mine mă cheamă Leslie. Îmi pare bine să te cunosc.

Leslie îşi umbri ochii cu mâna. Acum putea să-i vadă ochii. Erau verzi-albaştri şi năzdrăvani. Pielea albă ca laptele era stropită de pistrui.

— Vrei să stai lângă mine, Meg? Mă simţeam cam singură, aşa că vorbeam cu copacul ăsta, spuse Leslie.

Fetiţa chicoti.

— Vorbeşti cu un copac? întrebă ea.

— E uşor, spuse Leslie. Te laşi pe spate, închizi ochii şi aştepţi până când copacul îţi spune ceva. Atunci îi răspunzi, în şoaptă, desigur, ca să nu te audă nimeni. Copacilor nu le place să fie auziţi.

Copila părea intrigată. Deşi era foarte mică, părea să fi înţeles tot ce-i spusese Leslie. Inteligenţa îi strălucea în ochişori.

— Vrei să încerci? întrebă Leslie.

— Nu ştiu, răspunse copila ruşinoasă.

Leslie se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Eşti singură aici, Meg? întrebă ea. Unde-i mama ta?

Fetiţa scutură din cap şi privi în altă parte.

Leslie nu spuse nimic. Simţea tristeţea copilului. Îşi dorea să poată întinde mâna s-o îmbrăţişeze, dar ştia că nu avea voie. Era copilul altcuiva.

— Tata-i aici, zise fetiţa. Acolo.

Fetiţa arătă spre banca din fundul parcului. Leslie se întoarse şi văzu un bărbat care stătea acolo. Zâmbea.

Leslie păli. Privea de la omul de pe bancă la fetiţă,

apoi înapoi la bărbat.

Jordan se ridicase deja în picioare, Leslie luă copilul de mână cu un gest reflex şi o ţinu aşa în timp ce Jordan se apropia.

Ajuns lângă ele, zâmbi.

— Deci v-aţi cunoscut deja, nu?

Meg zâmbi.

— Ea este Leslie, spuse mândră. Poate să le vorbească copacilor.

— Da? îşi ridică Jordan sprâncenele. Bine am făcut că te-am trimis aici, Meg. Eu n-aş putea niciodată vorbi cu un copac. Crezi că Leslie o să ne înveţe şi pe noi?

Fetiţa râse şi dădu din cap fericită. Jordan privi în jos la ele, la chipurile lor luminate de soarele care răzbătea printre ramurile copacului.

— Faceţi un tablou grozav, spuse el.

Apoi observă şiretul desfăcut al lui Meg.

— Ai vrea? întrebă, el, privind spre Leslie.

Ea se întoarse şi-i legă şiretul.

— Are nevoie de o mână de femeie, spuse el. Eu fac tot ce pot, dar mamă nu pot să fiu.

Fetiţa privea de la Leslie la Jordan, în timp ce ramurile foşneau deasupra capului. Leslie întinse mâna şi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe chipul lui Meg. Apoi îl privi pe Jordan. Ochii lui erau serioşi, plini de întrebări.

— Putem măcar vorbi despre asta? întrebă el.

Ochii lui Leslie erau plini de lacrimi, îi străluceau cu o pasiune pe care n-o mai simţise de când privise ultima oară în ochii aceia.

— Nu încă, răspunse ea. Acum vorbim cu copacii.

— Atunci, mai târziu, spuse el blând.

— Mai târziu, fu Leslie de acord, luând fetiţa de mână.

76

The New Times, 12 mai 1981

JORDAN LAZARUS SE CĂSĂTOREŞTE

„Jordan Lazarus, cei mai bogat om de afaceri al Americii şi arhitectul Planului Lazarus, vestit în lumea întreagă pentru reabilitarea cartierelor sărace ale oraşelor americane, şi-a anunţat logodna cu doamna Leslie Chamberlain din Johnsonville, New York.

Cuplul are în. vedere o ceremonie civilă, iar recepţia va avea loc la Waldorf-Astoria *în 5 iunie.*

Aceasta va fi a treia căsătorie a *iui Lazarus şi a doua pentru doamna Chamberlain. Doamna Chamberlain şi-a pierdut soţul anul trecut, pe Ross Wheeler din Long Island, în urma unui atac de cord. Domnul Lazarus şi-a pierdut cea de-a doua soţie, doamna Jill Lazarus, care s-a sinucis cu un an în urmă.*

Domnul Lazarus a refuzat să comenteze căsătoria sa, *dar a afirmat că el şi doamna Chamberlain sunt prieteni vechi, că se cunosc din 1976, când doamna Chamberlain lucra ca director executiv al unei agenţii publicitare din corporaţia* Lazarus *şi că intenţionează să-şi petreacă o lună de miere mai îndelungată în insulele greceşti, într-o vilă proprietatea domnului Lazarus”.*

Calvin Weathers stătea la mormântul lui Jill Lazarus.

Se afla în centrul cimitirului *Woodlawn.* Aici, morţii vestiţi din istoria New York-ului, familia Vanderbilt, Belmont, Raiph Bunche, chiar şi Fiorello LaGuardia, erau înmormântaţi în cripte scumpe, cu monumente extravagante pentru a le celebra faima.

În mijlocul acestor splendori, Jill Lazarus, o femeie singură care apăruse din neant şi sfârşise acolo unde începuse, zăcea sub o mică piatră pusă departe de aleea principală, unde trecătorii nu o vor observa.

Ziarul împăturit cu anunţul logodnei lui Jordan Lazarus era în buzunarul lui Cal. Zâmbi la gândul că, în sfârşit, Lazarus se căsătorea cu Leslie Chamberlain. Deci, Jill avusese tot timpul dreptate: Leslie fusese cea care ocupa un loc permanent în inima lui Jordan, loc pentru care Jill luptase atât de mult şi pierduse totul.

Da, Jill avusese dreptate. Dacă nu în acţiunile ei sau în viaţa ei tragică, cel puţin în intuiţia ei. Jill câştigase multe bătălii neimportante în viaţa ei, dar o pierduse pe cea mare, unica.

Cel puţin cunoştea numele rivalei. Aceasta, pentru o femeie ca Jill, trebuie să fi însemnat ceva. Războinică prin construcţie, n-ar fi vrut să fie înfrântă fără să ştie cine şi ce anume o distrugea.

Acum, Jordan Lazarus îşi va continua viaţa şi poate că se va bucura de o dragoste pe care o meritase demult şi-i fusese refuzată pe nedrept. În orice caz, Lazarus era un om bun. Ajutase milioane de oameni care trăiau absolut fără speranţă până când a apărut el. Îşi merita porţia sa de fericire.

Cât despre Jill, era doar o amintire, chiar mai puţin decât atât, căci cei care îi fuseseră apropiaţi n-o cunoscuseră niciodată cu adevărat. Trecuse prin viaţă ca o fantomă nefericită, mai întâi bucurându-se de puterea de a-i subjuga pe alţii, iar în final suportând agonia de a nu putea să-i atingă ca o fiinţă omenească, pentru a-şi dărui dragostea şi a o primi pe a lor, ca orice altă fiinţă omenească.

În final, înnebunită de propria ei soartă însingurată, fugise de omul pe care se zbătuse să-l cucerească şi revenise la scena ororii ei de la început, cea mai îngrozitoare. Acolo, înfruntându-şi demonii, îşi dăduse

viaţa pentru a o salva pe cea a fiicei sale.

Acesta era ultimul ei dar pentru Jordan Lazarus. Cal era sigur de asta. Poate faptul că ştia că i-l făcea îi adusese la sfârşit un simulacru de pace, chiar atunci când se sinucidea în locul unde Holly Fleming o găsise cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, un orfan terorizat, în timp ce fiica ei inocentă, drogată de pastilele lui Jill, visa visele inocenţei.

Acum, Jill plecase. Poate fusese plecată dintotdeauna. Niciodată foarte umană, niciodată foarte reală, îşi jucase jocul disperat în lumea fiinţelor umane şi pierduse.

Odihneşte-te în pace, se gândi Cal.

Se întoarse şi părăsi cimitirul. Nu se va mai întoarce niciodată.

În timp ce detectivul se îndepărta pe alee şi se urca în maşina lui, Jessica Hightower îl urmărea cu privirea.

Era în limuzina ei. îşi luase o oră liberă de la birou pentru a veni aici. Era o pură întâmplare că îl văzu pe vizitator la mormânt. Era primul pe care îl vedea.

Jessica venea aici cel puţin de două ori pe săptămână, uneori şi mai des. Nu putea să se despartă de ea. Punea flori pe mormânt şi urmărea să vadă flori puse de alţii.

Odată, văzu un bărbat într-o duminică dimineaţă, depunând o coroană mare de flori şi apoi plecând. Ea reveni în alte duminici şi-I văzu şi pe el revenind. Până la urmă îşi dădu seama că era unul dintre angajaţii lui Jordan Lazarus, care avea sarcina de a veni aici pentru a aduce flori.

Nu-l văzu niciodată pe Jordan Lazarus. Poate că era prea preocupat de noua sa viaţă pentru a se mai deranja. Sau, poate, pentru un motiv necunoscut, Lazarus pur şi simplu nu suporta să privească mormântul.

În orice caz, Jessica putea. Nu putea să stea de parte.

Aşa că azi era aici, ca de obicei, făcându-şi timp pentru a o vedea pe Jill.

Coborî din maşină, cu florile. Se apropie de mormânt. Auzea în spate zgomotul murmurat al motorului maşinii. Iar în spatele lui, murmurul uriaş şi înăbuşit ai oraşului.

Rămase lângă piatră. Un mic buchet de flori, lăsat de bărbatul care plecase, se afla pe iarbă.

Jill Fleming Lazarus
Decedată la 5 aprilie 1980
Soţia lui Jordan, mama lui Meg

Nicio dată de naştere. Data precisă a naşterii lui Jill nu se cunoştea. Nici nu mai avea alte rude în afară de Jordan şi de fetiţă. În mod ironic, înscrisul spunea tot ce se putea spune. Restul era prea tainic pentru a putea fi pus pe o piatră de mormânt.

Biata Jill! Memoria ei va fi la fel de bine păzită ca şi viaţa ei. Nimeni nu o plângea cu adevărat, pentru că nimeni n-o cunoscuse cu adevărat.

Dar pentru Jessica Hightower, Jill fusese o femeie adevărată, o dovadă în carne şi oase că viaţa merită să fie trăită, că niciun sacrificiu nu este prea mare în numele iubirii. Jessica o pierduse, dar n-o uitase. Pentru că, în toată viaţa ei, nimic nu fusese atât de real ca Jill.

Dormi în linişte, murmură ea. *Te iubesc.*

În timp ce Jessica Hightower era în faţa mormântului lui Jill Lazarus, Barbara Considine stătea în biroul ei de la *Considine Industries,* cu *The New York Times* deschis în faţă.

Anunţul despre logodna lui Jordan era plasat modest pe pagina mondenă, alături de alte anunţuri asemănătoare, dar o secretară însemnase cu creionul pe prima pagină, pentru a îndrepta atenţia Barbarei asupra secţiunii din

ziar, exact cum Barbara însăşi, cândva, tăcuse o notă în creion pe prima pagină din *The New York Times,* pentru a îndrepta alţi ochi asupra unui articol important din ziar.

Poate că acea notă fusese pieirea Barbarei. Căci, dacă s-ar fi controlat suficient să aştepte să-i vină rândul, în loc să încerce să forţeze mâna destinului, ar fi putut fi din nou doamna Jordan Lazarus.

Dar dragostea o adusese la disperare şi îşi atrăsese primejdia, atunci când ar fi trebuit să fie răbdătoare.

Ca rezultat, pierduse totul. Şi Jordan va avea acum ceea ce-şi dorise tot timpul. Va fi, în sfârşit, fericit.

Nu era nicio fotografie care să însoţească anunţul. Barbara era recunoscătoare pentru asta. Vederea acelui chip frumos, atât de cinstit şi de limpede, era mai mult decât putea ea suporta.

În ciuda tuturor acestor lucruri, era fericită pentru Jordan. Soarta îi ţinuse mult timp în nesiguranţă, înainte de a-i oferi ceea ce merita. Soarta se folosise de Barbara şi de Jill, pentru a o ţine pe Leslie departe de el. Iar această despărţire îndelungată adusese numai necazuri femeilor care îi stătuseră în cale Barbarei, care încercase să-l iubească fără să i-o spună, care încercase să-l păstreze fără a-l lăsa să vadă zăbrelele închisorii; şi lui Jill, care se trezise la dragoste numai atunci când îşi dăduse seama că nu-l poate poseda pe Jordan şi care îi născuse un copil numai din dorinţa ei disperată de a fi pentru el ceea ce nu putea fi niciodată.

Cât despre Leslie, ea dovedise probabil cel mai mare curaj din viaţa ei ascunzând soţului bolnav iubirea ei cea mare, care trăia nevăzută în inima ei. Iar pentru Jordan, fiecare zi departe de femeia pe care o iubea trebuie să fi fost o pedeapsă intolerabilă, un exil din propriul său eu.

Ei bine, acum se sfârşise.

Barbara închise ziarul. Îl împături şi-l aruncă în coşul de lângă birou. Dar prima pagină era încă vizibilă, cu

semnul în creion atrăgându-i atenţia asupra anunţurilor matrimoniale. Un zâmbet trist, nu lipsit de ironie, îi apăru pe buze. Apăsă pe butonul interfonului.

— Da, doamnă? se auzi vocea secretarei.

— Cheryl, vino să-mi goleşti coşul de gunoi, te rog.

Peste o clipă, secretara intră şi se îndreptă spre coşul de gunoi. Văzând că este doar un singur obiect în el, ezită o clipă şi apoi îl ridică. Fără să scoată un cuvânt, ieşi din cameră, ţinând ziarul în mână.

Barbara se pregăti să se apuce de lucru. Avea tot soiul de afaceri de încheiat, bătălii de câştigat, o competiţie pe care s-o depăşească prin inteligenţă.

Privind pentru ultima oară la coşul gol, nu putu să nu se gândească la faptul că nu era ultima oară când auzea despre Jordan Lazarus. Planul Lazarus revoluţiona chipul oraşelor din America şi era recunoscut în lumea întreagă drept cea mai vizionară rezolvare a problemei dezintegrării urbane începând cu revoluţia industrială.

De acum încolo, relatări despre Jordan, despre faima şi puterea lui, despre căsătoria lui fericită şi viitorii lui copii vor fi o parte din viaţa Barbarei. Poate cât timp va trăi.

Aceasta era pedeapsa ei.

Şi Barbara era suficient de conştientă, chiar în acest moment de singurătate, pentru a recunoaşte că o merita.

Domnul Lazarus a refuzat să comenteze căsătoria sa, dar a afirmat că el şi doamna Chamberlain sunt prieteni vechi, cunoscându-se în 1976, când doamna Chamberlain lucra ca director executiv al unei agenţii publicitare din corporaţia Lazarus *şi că intenţionează să-şi petreacă o lună de miere mai îndelungată în insulele greceşti, într-o vilă proprietatea domnului Lazarus.*

În biblioteca închisorii de securitate minimă de la

Cheningo, New York, Tony Dorrance citea articolul din *The New York Times* de la cap la coadă.

Se încrunta, concentrându-se. Gândea mai repede şi mai profund decât o făcuse vreodată în toată viaţa lui. Lazarus, se gândi el. Prieteni vechi… Se cunoscuseră în 1976.

Mâinile lui Tony se încleştară pe ziar. Totul îşi schimba perspectiva în mintea sa, ca fragmentele de sticlă colorată într-un caleidoscop, pentru a zugrăvi tabloul adevărat pe care îl ignorase atâţia ani.

Pe Lazarus îl iubea Leslie. El era marea ei iubire. Îl cunoscuse cu ani în urmă, înainte de a se căsători cu tipul ăla, Wheeler. Cu ani în urmă. Probabil că îl aşteptase tot timpul.

Acum, că amândoi erau liberi, reveniseră unul la celălalt.

Acum pricepea Tony. Şi, privind în urmă, putea s-o zugrăvească pe Leslie în culorile ei adevărate. Căsătoria lui Leslie cu Ross Wheeler, care era mult prea bătrân pentru ea, i se păruse întotdeauna nepotrivită lui Tony. Leslie nu era genul care să se mărite cu cineva atât de bătrân. Nu era în firea ei.

Dar se măritase cu el din dezamăgire. Asta avea sens. Probabil că-l întâlnise pe Lazarus, se îndrăgostise de el şi îl pierduse într-un fel. Era singură, disperată. Aşa că îl lăsase pe Wheeler s-o ia.

1976…

Tony îşi amintea cum i se împotrivise când revenise în viaţa ei şi-i spusese că o iubeşte. Fusese uimit de loialitatea surprinzătoare faţă de Wheeler. Părea vinovată, de parcă ascundea ceva.

Dar nu era vina faţă de pasiunea fizică faţă de Tony, aşa cum îi plăcuse lui să creadă atunci. Era vina ei că încă poftea la Lazarus şi că se oprise la Wheeler din milă, din dezamăgire.

Asta explica şi de ce afişase atâta dispreţ faţă de Tony, atunci când revenise la ea. Şi de ce pretenţiile lui faţă de copil avuseseră atât de puţin efect asupra ei. Nu-l iubea pe Tony. Uitase complet, de el. Ţintea acum mult mai sus.

Îl voia pe Lazarus.

Jordan Lazarus. Omul din vârful piramidei, pentru care Tony muncise ca un amărât de comis-voiajor. Cel care avea totul. Cel mai bogat bărbat din America. El era marea iubire a lui Leslie.

Tony ardea de ură gândindu-se la umilinţa lui, la ingratitudinea şi perfidia lui Leslie. El îi dăruise copilul. Mai important, îi dăruise inima lui. Şi ei nu-i păsase niciodată de el. Ea îşi văzuse de ascensiunea ei în viaţă, în timp ce el, Tony, cădea tot mai jos.

În timp ce juca marea scenă a loialităţii şi onestităţii ei, se gândise numai la ea însăşi. Şi imediat ce Wheeler murise şi Lazarus devenise liber, dăduse iar fuga la el. Pentru că pe el îl dorea, numai pe el îl avusese în gând tot timpul.

Tony se gândea la asta şi la multe altele. Dar totul se reducea la acelaşi lucru: el nu însemnase nimic pentru Leslie decât o greşeală din tinereţe, un pas greşit în viaţa unei tinere ambiţioase, privilegiate, care îl dăduse uitării în timp ce-şi croia drum neobosită spre succes şi împlinire.

O greşeală care dăduse naştere unui copil.

Avusese grijă de copil, e adevărat. Se mutase la celălalt capăt al ţării ca să fie lângă el. Dar nu-i pasase de tatăl care îl concepuse. Îl dăduse uitării cu uşurinţă. La urma urmei, cât valora el? Al cărei companii era el preşedinte? Cine auzise vreodată de el?

Azi după câteva ocolişuri, îşi ajunsese scopul, în sfârşit. Într-o lună va fi doamna Jordan Lazarus, Şi copii ei vor fi concepuţi cu el, vor purta numele lui.

În timp ce el, Tony, a cărui iubire pentru ea era mai

mare decât orice putea simţi un bătrân bolnav ca Wheeler sau un filantrop putred de bogat şi răsfăţat ca Lazarus, se prăpădea în închisoare. O închisoare ai cărei pereţi de ciment simbolizau zidul pe care ea îl ridicase în inima ei împotriva lui.

Tony închise ziarul şi rămase cufundat în gânduri.

Fusese sigur de câteva lucruri în viaţa lui. Dar astăzi ştia ce însemna totul. Vedea nedreptatea care se comisese. Era o crimă împotriva dragostei, o crimă împotriva naturii.

Şi totul din cauza perfidiei, a egoismului, a răului dintr-o femeie.

Tony puse cu grijă ziarul la loc. Ceru permisiunea să lasă din bibliotecă. Se comportase exemplar de când intrase la închisoare. De aceea, când aglomeraţia tăcuse ca trei sute de puşcăriaşi să fie mutaţi de la Attica în această închisoare temporară, de securitate minimă, cu trei luni în urmă, Tony fusese unul dintre ei. Avea libertate de mişcare şi se putea duce aproape oriunde dorea. Supravegherea era o glumă, în comparaţie cu Attica. Puteai să ieşi pe poartă ziua în amiaza mare şi să nu te bage nimeni în seamă.

Acum, Tony înţelegea totul. Soarta îi mai purtase încă o dată de grijă când îl adusese în această instituţie slab păzită.

Iar acum tot soarta îi dădea un ultim ordin.

77

25 iunie 1981

Leslie era cu Jordan, în casa lui de pe insula din Marea Egee.

Erau în sfârşit împreună. Lui Leslie şi lui Jordan nu le venea să creadă în norocul lor. Trăiseră mult timp agăţaţi de acest vis ascuns ai lor. Astfel că se simţeau şi extaziaţi

şi oarecum timizi unul în compania celuilalt.

Nu mai erau aceiaşi oameni care se îndrăgostiseră cu cinci ani în urmă, când viaţa părea cu totul alta. Leslie se căsătorise cu un om la care ţinuse profund şi se luptase cu toată puterea pentru aşi păstra căsătoria în faţa măcelului nemilos dezlănţuit de boală. La fel se luptase şi cu dragostea ei pentru Jordan, căci ea nu putea decât s-o împiedice să-şi îndeplinească datoria faţă de Ross. Astfel că Jordan era acum tentaţia căreia i se putea supune cu deliciu, după ani de zile în care i se împotrivise.

Cât despre Jordan, el trăise două mariaje dificile şi complicate, pusese victima înşelăciunii şi nefericirii. Un vizionar în lumea afacerilor, era doar o biată fiinţă omenească în viaţa sa personală, Se trezise însurat fără ca măcar să ştie încotro se îndreaptă. Graţie propriei sale slăbiciuni şi celor două soţii, aproape că fusese distrus împreună cu iubita sa fiică.

Şi, în toate, Leslie avusese, fără să ştie, rolul ei. Căci ambele sale soţii trebuiseră să se bată cu prezenţa lui Leslie în inima lui, iar în decursul acestui proces ajunseseră la pierzanie. În timpul acelor dureroşi ani de exil, departe de Leslie, Jordan nu ştiuse cât de aproape îi era ea de fapt.

Jordan şi Leslie ajunseseră departe în călătoria vieţilor lor. Acum, că erau în sfârşit împreună, fericirea li se părea complet nouă. Era deci corect ca acest loc străin, exotic, depărtat de locurile unde îşi duseseră viaţa până acum, să fie decorul renaşterii iubirii lor.

Jordan o luă pe, Leslie pe iaht aproape zilnic. Navigau pe lângă coastă, spre insulele vecine, pe una dintre ele fiind şi casa unor prieteni de-ai lui Jordan care o primiră pe Leslie cu braţele deschise.

Făceau dragoste în singurătatea iahtului, ca pe vremuri. Dar acum era altfel. Şi aerul Mării Egee mirosea altfel, diferit de cel al mării care înconjura Long Island şi

care le fusese complice.

Această diferenţă îi făcea să se iubească şi mai mult. Căci îşi dădeau seama cât de capricioasă era soarta ce le permisese să se reunească după ce atât de multe lucruri îi separaseră.

În timpul acestor zile lungi, odihnitoare, pe apă, şi al nopţilor în casa care dădea spre golf, vorbeau. Vorbeau mult, obsesiv, de parcă erau hotărâţi să radă cu cuţitul ceaţa noroioasă a neînţelegerii şi obstacolelor care îi despărţiseră cândva. Conversaţiile erau dificile, adesea chinuitoare. Dar treptat, în timp ce nopţile de dragoste alternau cu zile lungi de discuţii, aerul dintre ei începu să se limpezească şi dragostea lor să strălucească peste trecut, asemeni soarelui peste mare. Se redescoperiseră ca fiind alţi oameni, mai maturi, care se luptaseră pentru fericirea lor când se aflaseră departe unul de celălalt. Iar asta făcea ca dragostea lor să fie mai puternică.

Când începu cea de a treia săptămână a lunii de miere, un val de pace se aşternu peste ei. Se simţeau ca un cuplu căsătorit demult, cu multe amintiri care îi legau şi un sâmbure de pasiune între ei care deja fusese temperat de timp.

Se regăsiseră în sfârşit. De data aceasta pe viaţă,

Era vineri. Luni urmau să revină acasă, la viaţa lor. Pe Jordan îl aştepta Planul Lazarus, iar Leslie trebuia să se întoarcă la Johnsonville, să vândă casa lui Ross şi să găsească un nou preşedinte pentru *Wheeler Advertising.* Simţea că trebuia să încheie capitolul vieţii sale alături de Ross. Îşi va muta toate lucrurile în apartamentul lui Jordan, inclusiv amintiri ale timpului petrecut cu Ross, ca în orice a doua căsătorie, şi va locui acolo.

Mica Meg se afla cu familia lui Jordan, în Pennsylvania, şi urma să revină reveni acasă marţi. Jordan era nerăbdător s-o vadă. Îl durea despărţirea de ea timp de trei săptămâni. Dar Leslie nu era geloasă pentru

devotamentul său faţă de fiica lui. Se grăbea să devină mama lui Meg şi, pe cât de curând posibil, să-i ofere un frăţior sau o surioară.

Meg o plăcuse pe Leslie cu o naturaleţe şi o spontaneitate care aproape că te făceau să te gândeşti la legătura spirituală ireală dintre Leslie şi mama ei adevărată, Jill. Ceea ce o bucura, dar o şi întrista pe Leslie. Înţelegea că Jill, cu marea ei dragoste şi destinul tragic, va fi mereu prezentă în relaţia dintre ea şi Meg.

După moartea lui Jill, Meg fusese dusă în grabă la sediul FBI din Chicago, unde o aştepta tatăl ei. Se stabili că Jill îi dăduse lui Meg suficiente sedative pentru a o ţine adormită multe ore şi apoi, retrăgându-se în pivniţă, se sinucisese. În ultimă instanţă, Jill se sacrificase de dragul lui Meg.

Leslie ştia că, într-o zi, Meg va dori să ştie adevărul despre moartea mamei sale. Când va veni momentul, Leslie şi Jordan vor încerca să-i spună în aşa fel încât să nu o doară. Căsătoria lui Jill cu Jordan fusese o poveste tragică. Meg nu va trebui să o afle decât la vârsta potrivită.

Soarta nu fusese îngăduitoare cu Leslie şi cu Jordan şi dragostea lor. Le pusese multe obstacole în cale, iar Meg fusese atinsă şi ea de ele. Acum trebuiau să-şi construiască o viaţă împreună. Iar dragostea lor îi făcea nerăbdători să ajungă acasă şi să se apuce de treabă.

Erau obosiţi, dar fericiţi. Petrecuseră o zi lungă pe apă. Aveau de gând să pregătească împreună o cină specială. Pe drumul spre casă, se opriseră să cumpere un biban de la unul dintre pescarii din sat. Îl vor găti împreună.

Dar întâi au făcut dragoste. Era ora cinci după-amiază. Ora neobişnuită le intensifica pasiunea. Pierzându-se unul în celălalt, păreau să păşească dincolo de pragul lumii.

Lui Leslie, trupul lui Jordan nu i se mai părea străin, pentru că erau împreună de câteva săptămâni. Dar o adâncă diferenţă, creată de ani, de faptul că el crezuse c-o pierduse pe Leslie pentru totdeauna, rămânea, îl făcea să se simtă altul şi împrumuta iubirii lor o strălucire adâncă, misterioasă. Leslie nu crezuse niciodată că relaţia sexuală poate fi atât de intimă.

Soarele apunea. Se ridicară să-l vadă împreună. Purtau halatele de mătase pe care Jordan le comandase şi care îi aşteptau când ajunseseră aici cu trei săptămâni în urmă.

Stăteau pe parapet, îmbrăţişaţi, şi priveau cum soarele se cufunda languros în marea care-l aştepta. Satul părea dulce, domestic, pe fundalul gigantic al oceanului. Bărcile pescarilor străluceau în lumina apusului ca nişte note graţioase în această simfonie de roşu şi albastru. Era o privelişte uimitoare.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta, spuse Jordan.

— La ce? întrebă ea blând.

— Cât de uşor a fost să te pierd, replică el. Şi cât de greu a fost să te regăsesc. Aşa da orice ca să recuperez anii aceia.

— Dragul meu, spuse ea, luându-l de mână. Poate că nu au fost irosiţi deloc. Poate că erau necesari în felul lor.

Se gândea la propria sa odisee prin viaţă, la cât de natural părea acum că se întorcea la Jordan, după tot acest timp.

— Poate că nu ne-am despărţit niciodată, adăugă ea. Se întoarse s-o privească. Văzu soarele în amurg reflectat în ochii lui. În acel moment i se părea că nici singurătatea, nici chinul nu fuseseră cu adevărat reale. Rătăcirile ei dureroase fuseseră doar un alt mod de a-i aparţine lui.

— Te iubesc, spuse, ridicând buzele spre el.

El se smuci în braţele ei. Un spasm îi cutremură trupul în timp ce undeva, în spatele ei, se auzi o

împuşcătură.

Jordan i se înmuie în braţe.

— Jordan, nu.

De pe buze îi ieşi un suspin. Se străduia să-l sprijine.

— Nu, Jordan, nu…

Ceva îi fulgeră prin minte. Îi puse capul blând jos şi se năpusti în dormitor. Se blestema pentru că nu fusese în gardă în fiecare clipă, pentru că îndrăznise să creadă în viitor.

Reveni cu o pernă şi cu pătura care era pe pat. Se chinui cu pătura. Îi curgea mult sânge. Nu ştia unde fusese lovit Jordan, dar îşi dădea seama că era grav. Poate că ochii lui care nu vedeau însemna că era deja mort.

— Dragul meu, spuse ea. Uită-te la mine, Vorbeşte-mi. Te rog.

O voce adâncă răsună în spatele ei.

— Ei, de data asta s-a terminat.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Tony privind-o fix. Avea un pistol în mână. Expresia din ochii lui era agitată, febrilă. Îl împuşcase pe marele Jordan Lazarus şi o ştia.

— Tu, spuse ea.

El dădu din cap.

— Nu poţi fugi de trecut. Credeam c-ai învăţat asta până acum.

O privi pe Leslie şi făcu semn spre trupul lui Jordan.

— Tu ai făcut asta. Credeai că poţi avea totul. Acum vezi unde te-a adus.

Leslie trăsese pătura peste Jordan şi îi ţinea capul în poală.

— Dă-te înapoi, spuse. Tony. Dă-te înapoi, sau te omor şi pe tine.

Îşi ridică privirea spre el. Teama din ochii ei era reală, dar mai era şi altceva, ceva care îi spunea că victoria lui nu era completă, cum şi-o dorea.

O privi cu ură neprefăcută.

— Bine, spuse. Stai acolo. Tu ai vrut-o. Acum o să vezi cum intră glonţul. Şi o să te convingi.

Îndreptă arma spre Jordan.

— Nu! urlă ea..

Privi în jos spre ea şi zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? Tu ai provocat toate astea. Tu mi-ai făcut-o. Acum i-o fac şi eu lui. Credeai că te poţi ascunde de adevăr pentru totdeauna? Dar totul trebuie plătit. Te temi de dreptate?

Ţinti atent spre capul lui Jordan.

— Dreptate, spuse el.

Explozia îl luă prin surprindere. Ochii i se îndreptară spre Leslie, largi şi uimiţi.

Trăsese de sub pătură. Revolverul era al lui Ross Wheeler, acelaşi care îl împuşcase pe Tony în casa lui Leslie din Long Island, cu un an şi jumătate în urmă.

Tony rămase pe poziţie, deşi fusese lovit în burtă.

— Crezi că mă poţi opri? întrebă el. Am soarta de partea mea. Omul tău e terminat, iubito.

Scrâşnind din dinţi, îl ochi pe Jordan..

Leslie scoase arma de sub pătură şi trase iar în Tony. Nu se gândise să se apere de ea, atât era de pornit să-l ucidă pe Jordan. Abia acum începu să schimbe direcţia armei spre ea.

— Dreptate, spuse el încet.

Se ridică şi trase iar, îndreptându-se spre el. De data asta, glonţul îl lovi în piept, împingându-l pe spate. El se prăbuşi la pământ.

Leslie stătea în picioare, tăcută, nemişcată, urmărindu-l. El ţinea încă arma în mână. Se ridică în picioare, cu efort. Îi curgea sânge din gură. Îndreptă arma spre Jordan, dar ochii o priveau pe Leslie. Avea o expresie plângăreaţă, ca a unui copil. În timp ce se chinuia să ţină pistolul în mână, Leslie pricepu că dragostea lui pentru ea

era forţa care îl ţinea în viaţă. Ultima armă a lui Tony…

El îndreptă iar arma spre Jordan şi încercă să apese pe trăgaci. Leslie făcu un pas spre el şi trase iar. Un geamăt de renunţare, fără voie, îi scăpă de pe buze şi se prăbuşi pe spate.

Tony zăcea cu ochii deschişi spre cerul străin, uitând în sfârşit de Leslie.

*

EPILOG

Doisprezece ani mai târziu. New York

Era ora trei după-amiază.

Mary venise de la şcoală cu douăzeci de minute în urmă şi se hârjonea cu micul Joe, care, deşi era cu numai doi ani mai mic decât ea şi nu era atât de puternic, îi făcea faţă când era vorba de încăpăţânare.

Stăteau întinşi pe covor, în sufragerie, uitându-se la pozele din cartea pe care Joe o primise de la mătuşa Louise la aniversarea a cinci ani, în noiembrie trecut. Era o carte despre un mic răţoi care se temea că nu i se va da voie să se ducă la un picnic. Povestea era mult prea copilărească pentru o ştrengăriţă în clasa a doua ca Mary, dar pozele o atrăgeau.

— Dă pagina, spunea ea. Vreau să văd locomotiva.

Băieţelul întârzia asupra pozei cu răţoiul pe câmp.

Visător din născare, ca tatăl său, făcea lucrurile încet. Ceea ce izbutea s-o irite serios pe Mary, care avea nerăbdarea mamei de a acţiona şi care putea deveni războinică şi explozivă, dacă lucrurile nu se petreceau cum dorea ea.

— Haide odată, îl zori ea. Îţi trebuie o noapte întreagă ca să citeşti o pagină.

După alte zece secunde, îndurase cât putuse şi era pe punctul de a provoca un incident. Întinse mâna să dea pagina, dar băieţelul îşi propti ambele palme pe cartea deschisă, pentru a o împiedica.

— Nu!

Urmă o mică încăierare tăcută, fetiţa şi băieţelul trăgând cu furie de carte. Ar fi urmat foarte curând şi ţipetele, dacă nu s-ar fi auzit avertismentul venit dinspre tatăl lor, care stătea într-un şezlong, lângă fereastră.

— Copii, spuse el cu glas scăzut, dar autoritar. Jucaţi-vă frumos.

Mary, care nu renunţa niciodată prea uşor, se întoarse spre el încruntată,

— Tati, îi trebuie un veac, zise ea. De ce să aştept toată noaptea?

— A cui este cartea, iubita mea? întrebarea nevinovată a tatălui conţinea şi instrucţiuni şi avertisment. Mary se întoarse, însuşindu-şi admonestarea şi dând din picioare cu arţag.

— Da, dar tot îi trebuie un veac, murmură ea.

În acel moment, mama, alertată de propriul ei radar, ieşi din bucătărie.

— Iar vă certaţi?

Mary, cu o privire adresată tatălui, optă pentru o atitudine diplomatică.

— Nu, mami. Citeam doar din cartea lui Joey.

Un zâmbet sceptic apăru pe buzele mamei.

— Bravo, spuse ea. Continuaţi. Meg vine şi ea acasă în curând.

În acel moment sună telefonul. Tata răspunse, în timp ce copii ridicară capetele, curioşi.

— Lazarus, zise el.

Urmă o pauză lungă. Copii reveniră la cartea lor. Tata îi urmărea în timp ce asculta. Nu părea prea interesat de ceea ce-i spunea interlocutorul.

— Voi fi la birou mâine dimineaţă. Nu poate aştepta până atunci?

După o altă pauză, spuse:

— Atunci, descurcă-te singur. Foloseşte-ţi creierul, închise şi se uită iar la copii cu un zâmbet.

Dădeau paginile cărţii în tăcere acum, deşi bănuia că demonstraţia lor de cooperare se datora prezenţei lui.

Înainte de a reveni la propria carte, uşa de la intrare se deschise şi se închise cu un pocnet şi Meg apăru în cameră. Obrajii îi erau roşii de aerul rece de afară şi paltonul de lână şi fularul purtau urmele fulgilor de zăpadă care cădeau peste parc.

— A... bravo, observă ea, privind scena liniştită din încăpere. Ăsta e bun-venitul pe care-l merit?

Ca la comandă, cei doi mai mici săriră în picioare şi dădură fuga în braţele ei. Meg copiase acest mic discurs de venit acasă de la tatăl ei, în urmă cu câţiva ani, şi-l adoptase. De atunci, devenise o glumă a lor şi un ritual de familie. Acum, că era la liceu, era adesea plecată la repetiţii sau concerte, fiind soprană în corul de copii din Manhattan. Îşi lua sarcinile în serios şi aştepta ca familia să-i acorde respectul cuvenit pentru munca ei.

Nu era nevoie să-şi facă griji. Copii cei mici o priveau ca pe o zeiţă. Farmecul şi inteligenţa ei, combinate cu vitalitatea feminină şi simţul aventurii o făceau eroina lor.

— Ei, cum stăm? spuse ea, aruncându-şi paltonul şi fularul pe scaun şi îngenunchind pentru a se uita în carte peste umărul lui Joe. Se duce Ducky la picnic sau nu? Trebuie să aflu.

O trase uşor de o codiţă pe Mary. Avea o atitudine înduioşător de maternă faţă de cei mai mici. Tatăl ei, care îi privea acum, simţi un nod în gât văzând cum îi proteja.

Cel mai adesea, Meg le făcea turtă dulce sau floricele sau prăjituri cu unt de alune. Meg îi ducea să patineze în parc, iarna sau la grădina zoologică, vara şi părea să fie deosebit de interesată de toate problemele copiilor.

Tatăl şi mama ei se gândeau adeseori că asta se întâmpla din cauză că Meg era numai pe jumătate sora lor. Dacă ar fi fost din acelaşi sânge cu ei, probabil că nu le-ar fi dat nicio atenţie. Într-un fel, faptul că Meg era deosebită acţiona ca un liant, care îi ţinea legaţi unul de celălalt.

Dar acum, mama stătea în uşa bucătăriei, privind la cei trei copii şi la tatăl lor.

— Draga mea, i se adresă ea lui Meg. Ai două alternative.

— Oho, oftă Meg, ridicându-şi privirea. Ştiu ce urmează.

— Poţi să-i ajuţi pe cei mici să facă turtă dulce, spuse mama, sau te poţi duce în camera ta să-ţi faci ordine.

— Turtă dulce, zise Meg rapid.

— M-am gândit eu.

Zâmbetul mamei era aproape de enervare. Firea dezordonată a lui Meg reprezenta o sursă de conflict între ele două. De mică, era prea preocupată cu planurile ei de viitor pentru a mai da atenţie grămezilor de jucării, cărţi şi păpuşi pe care le înşira în urma ei. Adolescenţa ce se ivea la orizont şi responsabilităţile şcolare înrăutăţiseră problema, iar acum sticluţe de fard, caiete de şcoală, rochii şi reviste pentru adolescenţi se adăugaseră dezordinii. Camera ei arăta ca un cuib de pasăre, ciudat, clădit cu rămăşiţele haotice ale produselor de cosmetică.

— Bine, spuse mama. Dar ai scăpat numai până la ora cinci. Vreau să văd toate hainele puse la locul lor până când vii la cină.

— Mami, am teme! protestă Meg.

— Toţi avem teme, zise mama. Dar asta nu înseamnă că nu putem trăi ca oamenii.

Meg se ridică şi se apropie de tatăl ei.

— Tati, iar mă persecută, începu ea.

Dar înainte să poată continua, ceilalţi doi dădură năvală şi, literalmente, se prăbuşiră în braţele tatălui lor. Era un alt ritual al familiei, coalizarea copiilor în bandă, ori de câte ori vreunul din ei decidea să ridice pretenţii la îmbrăţişarea tatălui lor.

— Au! se plânse el, prefăcându-se că-l doare. Nu aveţi pic de respect pentru rănile unui om? Sunt veteran de război, ştiţi asta.

Învăţase să facă glume pe seama rănii din abdomen, căci nu o putea ignora complet. Rana îi afectase câteva organe interne şi aproape că-l ucisese. La început, doctorii capitulaseră şi chiar telefonaseră familiei să vină că moare. Stătuse în spital timp de două luni şi suportase câteva operaţii.

Îşi revenise şi ducea un stil de viaţă sportiv. Dar se folosea de rana veche ca de un pretext pentru a sta acasă de câte ori voia, cu copii, cum făcuse astăzi, în conflictul inevitabil dintre familie şi muncă, făcuse alegerea înainte să se fi născut copii. Lăsă ca biroul să aibă grijă de el însuşi pe cât se putea. Aura lui personală suferise din această cauză, dar lui aşa ti plăcea.

Se referea la rana cea veche numai când se folosea de ea spre avantajul său, în obişnuitele busculade familiale. Copiilor li se spusese că era rezultatul unui accident de vânătoare cam din perioada când se căsătorise cu mama for. Uneori, când voia s-o necăjească pe mama, pretindea că ea îl împuşcase în stomac după o ceartă de îndrăgostiţi şi că, de atunci, nu mai avea încredere s-o lase în preajma armelor de foc.

Acum, cei mici, mulţumiţi de îmbrăţişările primite, reveniră la cartea lor. Meg rămase pe genunchii tatălui ei, satisfăcută de această poziţie care îi dădea o ascendenţă asupra celor mici. Fusese prea absorbită de preocupările ei pentru a-şi da seama că renunţase la a mai sta în braţele

tatei de mulţi ani.

— Tati, fă-o tu să înţeleagă, spuse ea. Am teme de făcut. Nu pot să le fac pe toate. Pe lângă asta, e camera mea.

— Aha, zâmbi el, luându-i o mână. Teritoriul adolescentin la orizont. Prevăd că va trebui să stabilim noi reguli de dragul tău.

— Da de ce să nu începem de acum? întrebă ea.

El oftă.

— Problema cu voi două este că semănaţi prea mult. Nu pot să-i spun nici uneia nimic.

— Tati…

Tonul lui Meg devenise plângăcios.

Privi de la chipul ei la cel al mamei, care stătea în uşa bucătăriei, urmărindu-i. Nu obosea făcând comparaţie între chipurile lor atât de deosebite la suprafaţă, dar iluminate de aceeaşi strălucire interioară. Scânteile care mai ieşeau uneori între ele erau doar un semn exterior al acelei legături nevăzute care le unea mai mult decât pe oricare dintre ei.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Leslie. Deşi Meg era pe punctul de a deveni în curând o tânără domnişoară, Leslie arăta la fel de proaspătă, stând în prag şi zâmbindu-i. Silueta ei zveltă şi părul minunat, tot sălbatic, în ciuda benzii de elastic care îl strângea mănunchi la ceafă, atunci când muncea la bucătărie, o făceau să arate veşnic tânără. Ceea ce-l emoţiona şi mai mult, cu cât ştia că era din nou însărcinată. Îi va dărui cel de-al patrulea copil în iulie viitor. Copiilor nu le spuseseră încă. El şi cu Leslie hotărâseră să ţină vestea ca pe o surpriză, pentru câteva zile.

Tati.

Privi acum spre Meg. Nu era pentru prima oară că îi admira felul în care starea ei sufletească îi afecta frumuseţea. Părul ca nisipul părea acum mai întunecat şi

pupilele ei verzi-albastre căpătau o nuanţă de violet. Pistruii străluceau pe tenul alb ca laptele în lumina după-amiezii, făcând-o să pară delicată şi în acelaşi timp energică.

Se mişcă uşor. Rana îl duru o clipă, dar abia simţi. Admira esenţa complexă a lui Meg. Chipul ei era ca o oglindă magică ce reflecta, în fiecare dintre faţetele ei, femeile care ocupaseră un loc în inima lui. Una dintre ele se afla acum în pragul uşii de la bucătărie, zâmbind, mândră de fiica sa cea mare, deşi se întreba oare ce altă dispută le va înflăcăra mai târziu.

O alta era sub pământ, într-un cimitir din acest oraş, după o călătorie curajoasă printr-o viaţă lungă şi tumultuoasă ca o cruciadă, înainte de a renunţa la tot pentru a-şi salva fiica.

A treia era înmormântată acasă în Pennsylvania, uitată demult de o lume care trâmbiţa faima fratelui ei, dar încă vorbindu-i cu o voce tăcută la ale cărei adevăruri nu încetase să se gândească în colţul cel mai intim al sufletului său.

Te-am neglijat, Jordie. Regăseşte-te acum. Pentru mine…

Nu pictase niciodată tabloul dorit de Meg. E adevărat, oraşul din jurul său, ca toate oraşele de pretutindeni, purtau urma de penel a viziunii sale. Pe canavaua istoriei, numele său avea să ocupe un loc, un timp oarecare. Dar încetase demult să-i mai pese de istorie.

Jordan Lazarus îşi privi familia. Această după-amiază calmă, din mijlocul unei săptămâni, rareori întreruptă de un telefon şi de hârjoana copiilor, era cea mai apropiată formă de paradis în care trăise vreodată. Sacrificase mult pentru asta, dar nu regretase nici măcar pentru o clipă acest sacrificiu.

Se gândi că dacă sora lui, Meg, ar fi putut vedea scena, de oriunde se afla ea acum, i-ar fi admirat familia pe

care şi-o întemeiase, văzând că abia acum Jordan îi ascultase sfatul. *Fii fericit...*

Cu acest gând, Jordan privi de la fetiţa din braţele sale la mama care încă şedea în pragul bucătăriei. I se părea că întreaga lui viaţă, de la primele visuri până la ultimele bătălii, atârna de preţioasa linie invizibilă dintre cele două chipuri.

Vremea, reflectă Jordan Lazarus, este o doamnă dură care se foloseşte de un om pentru a-l ispiti departe de el însuşi şi chiar îl poate lăsa să moară în exilul propriului său suflet. În cazul lui Jordan, însă, acestei zeiţe capricioase i se făcuse milă de el şi-l adusese acasă.

Copii aveau din nou ceva de împărţit.

— Tati! strigă Mary de pe podea.

— Tati, murmură Meg, privindu-l cu ochi ciudat de tandri.

O privi pe Leslie, ale cărei buze pronunţau şi acum, tăcute, cuvântul magic.

SFÂRŞIT